

Giới thiệu Vô Địch Kiếm Vực

Dịch giả: Nhóm Thuyết Thư Các

Từ xưa tới nay, phong hiệu Kiếm Hoàng chính là đề chỉ người dùng kiếm mạnh nhất của thế giới này.

Một kiếm phá vạn pháp.

Ở Nam Vực, Đạo Tôn cùng Võ Thần vẫn luôn tồn tại nhưng lần cuối cùng Kiếm Hoàng xuất hiện cũng là mấy nghìn năm trước rồi.

Dương Diệp là đệ tử tạp dịch của Kiếm Tông. Trong một lần vô tình có được vòng xoáy thần bí, hắn đã bước chân lên con đường kiếm đạo khác với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gã quét rác

Kiếm tông, Huyền Không sơn, Tạp Dịch phong.

Với tư cách là tông phái lớn nổi danh ở Nam Vực, Kiếm tông lưng tựa Thập Vạn đại sơn, phía nam trông về đế quốc Đại Tần, kiến trúc chiếm liên tiếp hơn một nghìn dặm trong Huyền Không sơn. Huyền Không sơn có bảy đỉnh lớn, ba mươi sáu đỉnh nhỏ, trong đó Tạp Dịch phong là một trong vô số đỉnh nhỏ. Tạp Dịch phong, tên cũng như nghĩa, là nơi ở của các đệ tử tạp dịch.

Tuy Tạp Dịch phong là nơi đệ tử tạp dịch ở, nhưng quy mô của nó có thể so sánh với một tòa thành nhỏ ba mươi mấy vạn người trong nước Đại Tần.

Trời tờ mờ sáng, như thường lệ, Dương Diệp liền tỉnh dậy, nửa mặt đánh răng qua loa rồi cầm cái chổi sau cửa đi ra khỏi phòng.

Nhìn một tia sáng trên trời, Dương Diệp hít một hơi thật sâu không khí tươi mát sáng sớm, một lát sau, trên gương mặt nhỏ nhắn non nớt của Diệp Dương tràn ngập kiên định, thấp giọng nói:

“Cố gắng kiên trì, không từ bỏ!” Nói xong, hắn bước nhanh về phía Thanh Phong cốc.

“Các ngươi xem, kia không phải là đệ tử ngoại môn trước kia sao?”

“Thì ra là hắn, ngươi cũng biết đó chỉ là trước kia, hắn bây giờ chỉ là một tên đệ tử tạp dịch, quét rác giống chúng ta thôi.”

“Thật đáng tiếc, một tên trông thật tuấn tú! Bây giờ chắc tuổi của hắn cũng không quá mười sáu mười bảy nhỉ, ở tuổi này, đáng ra phải là tiền đồ vô lượng, đáng tiếc bây giờ lại là tạp dịch, đáng tiếc!”

“Nghe nói trước kia ở An Nam thành hắn được trưởng lão ngoại môn thu nhận làm đệ tử, ai mà biết được, hắn lại một năm không hấp thu được huyền khí, bị trưởng lão ngoại môn tức giận hạ xuống làm đệ tử tạp dịch, còn được cái danh xưng đệ nhất phế vật của Kiếm tông.”

“Đệ nhất phế vật Kiếm tông, chắc chắn, cái danh xưng này vang dội đấy!”

Nghe thấy lời người xung quanh nói, Dương Diệp dừng bước chân, tay phải nắm chặt cây chổi, một lát sau, hắn hít một hơi thật sâu, không để ý mấy người kia nữa, nhanh chân bước về Thanh Phong cốc.

Thanh Phong cốc ở núi phía sau Tạp Dịch phong, do vài tòa núi nhỏ chân vạc kẹp chặt, ở giữa là đáy cốc lún xuống, trong cốc cỏ mọc um tùm, cỏ xanh như thảm, rất nhiều cây đại thụ chọc trời, cao vút, che khuất bầu trời. Nơi đây là chỗ đệ tử tạp dịch hái thuốc chặt củi mọi ngày, cũng là chỗ Dương Diệp tu luyện hàng ngày.

Trên một tảng đá lớn, Dương Diệp tùy ý ném chổi sang một bên, sau đó ngồi trên tảng đá lớn, lấy ra một phong thư và một tượng đất nhỏ từ trong ngực, do hôm qua bận rộn cả ngày, hắn không có thời gian xem.

Nhìn tượng đất nhỏ trong tay, trên gương mặt non nớt của Dương Diệp lộ ra nụ cười dịu dàng. Tượng đất rất nhỏ, không thể nói là rất tinh xảo, nhưng ngũ quan rõ ràng, đây là muội muội làm tượng đất hình hắn, tuy rằng có chút không giống, lại thô sơ nhưng đối với hắn mà nói, nó là vật trân quý nhất.

Nhẹ nhàng vuốt ve, Dương Diệp lại bỏ tượng đất vào trong ngực, nhìn bức thư trên tay, nhẹ nhàng thổi bụi trên phong thư, sau đó hết sức cẩn thận lấy thư trong phong thư ra đọc.

“Ca, kim tệ tháng trước huynh gửi chúng ta đã nhận được rồi. Từ sau khi huynh được Kiếm Tông nhận làm đệ tử ngoại môn, những nhà hàng xóm trước

kia xem thường chúng ta liền thường xuyên đến nhà ta thăm hỏi. Hừ, Tiểu Dao biết, bọn họ là biết ca ca có bản lĩnh, cho nên mới làm thân với mẹ và muội, một đám tiểu nhân.”

Dương Diệp hít một hơi sâu, khước miệng hơi nhấc lên, nổi lên một tia tự giễu: “Đệ tử ngoại môn...”

Lúc lâu, Dương Diệp đè ép cảm xúc không cam tâm cùng bất đắc dĩ trong lòng, sau đó liếc nhìn phong thư.

“Còn nữa, người của Liễu gia thật đáng ghét, bọn họ lại cầu hôn với mẹ, để Tiểu Dao làm thiếp của cái tên mập ba trăm cân đó, tên mập kia đi đường còn không nổi, Tiểu Dao nhìn hán ngay cả com cũng nuốt không nổi, còn muốn để Tiểu Dao làm thiếp của hán, may mà mẹ không đồng ý! Cho dù thật sự phải gả, Tiểu Dao cũng muốn gả, gả cho ca ca... Ừm, xấu hổ quá, huynh không được cười muội, cười trong lòng cũng không được cười!”

“Liễu gia!” Trong mắt Dương Diệp lên một tia hàn quang, gia tộc này ở thành An Nam có thế lực không nhỏ, trước kia gia chủ Liễu gia muốn nạp mẫu thân hán làm thiếp, nhưng mẫu thân thê chết không đồng ý, Liễu gia không dám gây ra án mạng, dù sao luật pháp nước Đại Tàn nghiêm ngặt, Liễu gia cũng sẽ xảy ra phiền phức.

Nhưng mà Liễu gia cũng không từ bỏ, ở thành An Nam gây khó dễ khắp nơi cho cả nhà bọn họ, muốn ép mẫu thân hán tự nguyện vào Liễu gia, cuộc sống mặc dù khổ cực, nhưng mẫu thân hán vẫn không thỏa hiệp với Liễu gia. Tình trạng này vẫn tiếp tục cho đến khi hán được trưởng lão ngoại môn Kiếm Tông nhận làm đồ đệ, sau khi hán trở thành đệ tử ngoại môn, Liễu gia mới hơi kiêng kị, không dám bức bách quá đáng.

Nhưng hán không ngờ, bây giờ Liễu gia lại có chủ ý với muội muội hán.

“Thực lực, thực lực! Ta nhất định phải trở thành đệ tử ngoại môn.” Dương Diệp hai nắm tay siết chặt, hán biết, nếu tin hán bị giáng làm đệ tử tạp dịch truyền đến thành An Nam, Liễu gia kia nhất định sẽ không kiêng nể, vậy thì tình cảnh của mẫu thân và muội muội hán sẽ rất nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Dương Diệp cất thư, đi đến dưới tảng đá lớn, gạt cành cây ở dưới một tảng đá ra, dưới cành cây là bốn khối sắt đen sì giống như vòng tay.

Bọc cánh tay và cổ chân lại bằng bốn khối sắt đen sì, đeo khối sắt lên, Dương Diệp lập tức cảm nhận được một cảm giác nặng nề, cũng may, trải qua một năm, bây giờ hán đã quen với trọng lượng của khối sắt này.

Sau khi đeo khối sắt, Dương Diệp đi đến trước một cái cây to, hai chân dùng sức đạp một cái, cả người bay lên không, hai tay vững vàng bắt được cành cây, sau đó mượn lực kéo của cánh tay, lên xuống nhấp nhô. Trong thời gian cử động lên xuống, cả cơ thể hán tạo thành một tư thế quái dị, loại tư thế này làm cho cơ bắp toàn thân hán đều cùng vận động.

Đây là “Luyện Thể Quyết” lúc trước hán lấy được khi trở thành đệ tử ngoại môn, cũng không phải đồ tốt gì, chỉ cần là đệ tử ngoại môn đều có một quyển. Tác dụng của quyển công pháp này chính là tăng cường thể lực, khi gân cốt trong cơ thể đạt đến một cấp độ nhất định, sẽ sinh ra một tia huyền khí, có huyền khí rồi thì sẽ là một Huyền Giả chân chính.

Năm đó hán dùng quyển “Luyện Thể Quyết” này tu luyện nửa năm cũng không tu luyện ra một tia huyền khí, cũng bởi vì thế hán mới bị cách chức từ đệ tử ngoại môn thành đệ tử tạp dịch ở tầng thấp nhất.

Đệ tử ngoại môn bị giáng làm đệ tử tạp dịch, đây là chuyện chưa từng có trong lịch sử Kiếm Tông, cho nên hán có được một cái danh xưng vô cùng vang dội: đệ nhất phế vật trong lịch sử! Không chỉ có thế, hán còn trở thành gương xấu của khi trưởng lão ngoại môn Kiếm Tông dạy dỗ đệ tử ngoại môn.

Một khi đệ tử ngoại môn nào lười biếng, hoặc không nghiêm túc, các trưởng lão ngoại môn sẽ nói một câu: người muốn làm Dương Diệp thứ hai sao?

Dưới tình huống bình thường, người bình thường sẽ rời Kiếm Tông trở lại thế tục. Nhưng Dương Diệp thì không, hán không những không trở về thế tục, mà còn cam nguyện trở thành một gã đệ tử tạp dịch.

Tất cả những điều này chỉ là vì hán không muốn làm cho mẫu thân và muội muội thất vọng. Hán là hi vọng của muội muội và mẫu thân, bởi vì hán trở thành đệ tử ngoại môn của Kiếm Tông mới không ai dám chèn ép muội muội và mẫu thân; bởi vì hán trở thành đệ tử ngoại môn, muội muội và mẫu thân mới được một ngày yên ổn.

Nếu như hán về, tất cả những điều này đều sẽ thay đổi.

“Phù... Phù...”

Sau một lúc, bên trong Thanh Phong cốc yên tĩnh đột nhiên có tiếng thờ đóc cực kỳ mãnh liệt. Mồ hôi nhỏ vào mắt, cảm giác đau rất khiến cho Dương Diệp nhắm chặt hai mắt lại, mồ hôi trên trán rơi như mưa xuống mặt hán.

Lúc này Dương Diệp cảm thấy toàn thân đau nhức và mệt mỏi, đặc biệt là hai tay, càng giống như rút chì, nặng vô cùng. Người bình thường vào lúc này đều sẽ chọn nghỉ ngơi nhưng hán thì không, hán cắn chặt răng, hai tay gắt gao bắt được cành cây, không ngừng lên xuống.

Đã qua một hồi lâu, sắc mặt Dương Diệp đỏ bừng, trên trán mồ hôi rơi như mưa, bộ quần áo tạp dịch màu xanh trên người cũng đã ướt đẫm, cảm giác cực hạn làm cho đầu hán choáng váng. Cuối cùng, hán buông lỏng hai tay, cả người nặng nề ngã trên mặt đất.

“Phù... Phù...”

Nằm trên mặt đất, Dương Diệp thở từng hơi hổn hển, lúc này sức đề cử động một ngón tay cũng không có.

Đường chân trời nổi lên một tia sáng, cảnh sắc phía xa dần dần trở nên rõ ràng, gió mát thổi qua, Dương Diệp tham lam hít thở. Đột nhiên, Dương Diệp mạnh mẽ bật dậy, hai mắt tròn tròn, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn thế mà có thể cảm nhận được huyền khí.

Đúng vậy, hắn cảm nhận được huyền khí! Một tia huyền khí đứt quãng từ kinh mạch cơ thể hắn chậm rãi chảy đến vị trí đan điền. Mặc dù tia khí lưu này không liên tiếp, lại rất yếu, nhưng hắn thật sự cảm thấy.

“Há? Có chuyện gì vậy?”

Dương Diệp cảm thấy tia huyền khí kia sau khi tiến vào đan điền lại đột nhiên không thấy nữa, đúng vậy, thật sự không thấy rồi, giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Lông mày Dương Diệp nhíu chặt lại, cảm thụ được một tia huyền khí trong cơ thể, sau một lát, hai mắt Dương Diệp tròn tròn, trên gương mặt đầy vẻ khiếp sợ.

“Ta, ta, ta lại, lại có hai cái đan điền...” Yết hầu Dương Diệp nhấp nhô, mặt đầy vẻ không tưởng tượng nổi. Hắn đã tìm được tia huyền khí kia, chính xác mà nói không phải là một tia, mà là một luồng, sâu trong đan điền của hắn có một vòng xoáy nhỏ, trong cái vòng xoáy đó tràn đầy huyền khí.

Bây giờ Dương Diệp đã hiểu rõ vì sao trước kia hắn không hấp thu được huyền khí, không phải là không hấp thu được, mà là sau khi hấp thu lập tức liền bị vòng xoáy nhỏ kia hút vào. Sở dĩ hắn không phát hiện ra vòng xoáy nhỏ kia là bởi vì nó ẩn giấu vô cùng sâu, nếu không phải như vừa rồi hắn thuận theo cảm giác tìm kiếm dòng khí lưu, chỉ sợ cả đời hắn cũng không phát hiện được vòng xoáy nhỏ kia.

Mà bây giờ sở dĩ hắn có thể cảm nhận được huyền khí là do vòng xoáy nhỏ kia đã đầy rồi. Đúng vậy, bên trong vòng xoáy nhỏ chứa đầy huyền khí, tia huyền khí này bị chèn đến vị trí đan điền bình thường, nhưng không biết vì sao, vòng xoáy nhỏ kia lại cưỡng ép hút tia huyền khí đó vào, một tia cũng không để lại cho đan điền bình thường.

Theo hắn biết, người bình thường đều có một cái đan điền, hắn không biết người khác có hai cái đan điền giống hắn không, nhưng hắn biết một điều, đó chính là hắn không phải là phế vật, hắn có thể tu luyện!

Nghĩ đến đây, khoe miệng Dương Diệp hiển hiện một đường cong mờ nhạt, sau một lát, đường cong dần dần mở rộng, tiếng cười khê truyền ra từ trong cổ họng, lại qua một lúc, nhẹ cười thành tiếng, cuối cùng cũng hoàn toàn trở thành điên cuồng cười lớn.

“Dương Diệp ta có thể trở thành Huyền Giả, Dương Diệp ta có thể trở thành Huyền Giả, ha ha...”

Lúc này, Dương Diệp cười đến phát khóc, khóc như một đứa trẻ. Bao nhiêu ngày đêm, tuy rằng hắn chưa bao giờ bỏ cuộc, nhưng có một ngọn núi vô hình vẫn đè trên vai hắn, hắn không sợ người khác cười hắn là phế vật, cũng không sợ người khác xem thường hắn.

Nhưng hắn sợ đập tan hi vọng của mẫu thân và muội muội.

Hắn sợ mẫu thân và muội muội bị hàng xóm xung quanh bắt nạt sỉ nhục giống như trước.

Hắn sợ mẫu thân và muội muội phải trải qua những ngày tháng đến cơm còn không ăn nổi.

Hắn thật sự sợ, sợ rất nhiều...

Nhưng mà bây giờ hắn đã có năng lực ngăn cản những chuyện đó xảy ra. Chỉ cần hắn luyện “Luyện Thể Quyết” đến tầng cao nhất, đạt được Phàm Nhân lục phẩm, hắn sẽ có thể trở thành đệ tử ngoại môn, hắn sẽ có tài nguyên tu luyện, có công pháp, có kiếm kỹ, đến lúc đó hắn sẽ có cơ hội trở thành đệ tử nội môn.

Chỉ cần trở thành đệ tử nội môn thì đến thành chủ thành An Nam gặp hắn cũng phải dùng lễ đối đãi.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cánh rừng, chiếu rọi vào khuôn mặt còn dính nước mắt của Dương Diệp, khiến cho mặt Dương Diệp đỏ bừng.

“Trước kia sao lại không phát hiện ra cảnh vật xung quanh lại đẹp như vậy chứ?”

Cười cười, áp chế kích động trong lòng, Dương Diệp lau đi nước mắt trên mặt, sau đó gỡ khối sắt trên tay ra rồi lại để lại vị trí lúc trước, đi đến chỗ trên tảng đá to cầm lấy cái chổi, chạy nhanh về phía cửa cốc.

Hắn vẫn nhớ, nhiệm vụ hôm nay của hắn là quét dọn trường luyện võ của Kiếm tông.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đánh cho đến chết

Ở Tập Dịch phong có một trường luyện võ rất lớn, áng chừng khoảng mấy trăm trượng, do đá lớn màu trắng xám tạo thành, cổ xưa uy nghiêm. Ở chính giữa quảng trường, một thanh thạch kiếm khổng lồ, cắm sừng sững ở đó.

Trường luyện võ lớn trước mắt này là nơi bình thường các đệ tử ngoại môn tu luyện, cũng là nơi mà hôm nay Dương Diệp phải quét dọn. Một nơi rộng như vậy, đương nhiên không chỉ có một mình hắn quét dọn, đây là lượng công việc trong một ngày của ba người.

Nếu là ngày hôm qua, có lẽ Dương Diệp sẽ oán trách vài câu, bởi vì một nơi rộng lớn thế này, ít nhất cần bốn người vất vả quét dọn một ngày mới xong, như vậy hắn sẽ không có thời gian tu luyện. Nhưng mà bây giờ, trong lòng hắn tràn đầy hy vọng, nhìn cái gì cũng thuận mắt.

“Ôi, đây không phải là đệ nhất phế vật trong lịch sử của chúng ta sao? Ồ, không phải, là đệ tử ngoại môn của chúng ta, đệ tử ngoại môn của chúng ta dậy sớm thật đó, có phải đã quét dọn sạch trường luyện võ rồi không? Ha ha...”

Đúng lúc này, một tiếng cười mang theo sự mỉa mai từ một bên truyền tới.

Nghe những lời mỉa mai này, Dương Diệp quay người nhìn ba người phía bên phải, ba người trước mắt là người quét dọn cùng hắn hôm nay. Nhìn vẻ mặt trên tức của bọn họ, Dương Diệp mặt không biểu cảm, không nhìn ra vui buồn.

Tên cầm đầu hắn có quen biết, tên là Đỗ Tu, cũng là đệ tử tập dịch, có điều thanh danh của người này rất xấu, tuy là đệ tử tập dịch, nhưng lại không bao giờ làm việc, đều để người khác làm việc của mình. Sở dĩ Đỗ Tu có thể ngênh ngang như thế là vì gã có một thú thúc và biểu ca, thúc thúc gã là Từ quân sự của viện tập dịch, Kiểm tông có hơn hai ngàn đệ tử tập dịch đều do Từ quân sự quản lí. Mà biểu ca gã lại là đệ tử ngoại môn. Có hai chỗ dựa này, Đỗ Tu ở Tập Dịch phong có thể nói là không kiêng nể gì, không để bất cứ ai vào mắt.

Về hai người bên cạnh Đỗ Tu, người bên trái tên là Cao Tù, bên phải tên là Lý Cách, hai người cũng là đệ tử tập dịch, nhưng hai người còn có thêm cái biệt danh: chân chó.

Thu hồi lại ý nghĩ, Dương Diệp nói: “Nếu mọi người đã đến rồi, vậy thì phân công việc làm thôi! Bốn người, mỗi người một khu, như vậy mới công bằng!”

“Ha ha...” Lý Cách bên cạnh Đỗ Tu cười to, chỉ vào Dương Diệp, nói: “Đỗ ca, huynh nghe thấy chưa, hắn thế mà lại phân công việc cho Đỗ ca, buồn cười chết mất, ta còn tưởng tiểu tử này rất biết điều cơ, không ngờ cũng chỉ là một kẻ lỗ mãng!”

“Người nói thế này là không đúng!” Cao Tù nhìn Lý Cách, giả bộ chính trực nói: “Người ta là đệ tử ngoại môn cao cao tại thượng, mặc dù là đã từng, nhưng dấu sao cũng từng là người của đệ tử ngoại môn, chúng ta làm sao có thể để đệ tử ngoại môn làm cái việc thấp hèn này cơ chứ? Đỗ ca, huynh thấy có đúng không?”

“Ha ha...” Lý Cách cười to, nhìn Cao Tù, nói: “Cao Tù, tiểu tử ngươi lợi hại, hại người không nên nói lời châm biếm, Lý Cách ta tự thấy mặc cảm, khó trách Đỗ ca lại coi trọng ngươi!”

“Đâu có, đâu có!” Cao Tù khiêm tốn nói: “Ta chỉ biết khua môi múa mép, Lý Cách ngươi còn có thể đánh nhau, mỗi lần gặp những người không biết điều, đều là do ngươi giải quyết, ngươi mới là trợ thủ đắc lực của Đỗ ca.”

“...”

Trong nhất thời, hai người kẻ tung người hứng, tăng bốc chính mình. Dương Diệp lạnh lùng nhìn, để mặc cho hai người thổi phồng lẫn nhau.

Đỗ Tu đi tới trước mặt Dương Diệp, giơ tay vỗ vỗ bả vai của Dương Diệp, cười hí mắt nói: “Tiểu tử, hôm nay bụng ba chúng ta không thoải mái, một mình ngươi quét dọn trường luyện võ này, thế nào?”

“Chẳng như thế nào cả!” Dương Diệp hất tay Đỗ Tu xuống, đi đến trước mặt Lý Cách và Cao Tù nói: “Ta biết, các ngươi ghen tỵ ta đã từng làm đệ tử ngoại môn, tâm lý các ngươi không cân bằng, suy cho cùng trước mặt các đệ tử ngoại môn, các ngươi còn ti tiện hơn cả chó. Bây giờ ta từ đệ tử ngoại môn thành đệ tử tập dịch, các ngươi thấy ta liền muốn tìm lại tôn nghiêm đã mất từ ta, ta có thể hiểu được các ngươi!” Nói xong, Dương Diệp quay người lẩy chổi, đi về phía chính giữa trường luyện võ.

Câu châm chọc này của Dương Diệp khiến cho sắc mặt của Lý Cách và Cao Tù lúc trắng lúc xanh, giống như bị trúng độc vậy. Đỗ Tu đứng một bên nhắm hai mắt lại, sắc mặt trầm xuống, ba ngàn đệ tử của viện Tập Dịch, chưa từng có người nào không để gã vào mắt.

Với tư cách là chân chó, nhìn sắc mặt mà nói chuyện là rất cần thiết, thấy sắc mặt của Đỗ Tu, Lý Cách hiểu ý, vọt lên trước mặt Dương Diệp, chỉ vào Dương Diệp, nói: “Dương Diệp, ngươi vẫn tưởng rằng ngươi là đệ tử ngoại môn hay sao? Ngươi chẳng qua chỉ là phế vật một năm không đạt đến Phẩm Nhân nhất phẩm, vẫn là đệ nhất phế vật trong lịch sử! Đỗ ca để ngươi quét dọn thay huynh ấy, đó là coi trọng ngươi, đừng có không biết điều!”

“Ta là phế vật!” Dương Diệp dừng bước, nói: “Nhưng vẫn tốt hơn đám cầu nô tài nào đó, suốt ngày chỉ biết làm một con chó trước mặt người khác, lúc chủ nhân vui vẻ thì nịnh bợ, lúc không vui thì sửa bậy với người khác!”

“Đánh, đánh cho đến chết, đánh chết ta chịu trách nhiệm!” Đỗ Tu trầm mặt lên tiếng. Trong viện Tập Dịch chưa từng có người nào dám khiêu khích uy nghiêm của gã, trước kia không có, hiện tại không có, về sau lại càng không, gã tuyệt đối sẽ không để bất cứ người nào trở thành ngoại lệ!

Nghe thấy lời Đỗ Tu nói, Lý Cầu đứng trước mặt Dương Diệp lập tức cười gằn một tiếng, đánh một quyền vào mặt Dương Diệp. Gã ta sớm đã muốn động thủ rồi nhưng Đỗ Tu vẫn chưa lên tiếng, gã ta không dám, nếu như gã ta động thủ đánh chết người, gã ta không gánh nổi hậu quả, nhưng bây giờ Đỗ Tu đã lên tiếng, vậy thì gã ta sẽ không kiêng dè gì nữa.

Thấy Lý Cầu động thủ, sắc mặt Dương Diệp trầm xuống, cả người nhanh chóng lui về sau hai bước, tránh được cú đấm của Lý Cầu, đồng thời giờ cái chổi trong tay đánh vào tên trước mắt.

“Bộp!”

Nắm đấm của Lý Cầu rơi vào trong không trung, đầu lại bị Dương Diệp đánh, hét lên một tiếng thảm thương, trên mặt nóng rát, lùi lại mấy bước, sau đó đau đớn ngồi xổm trên mặt đất, hai tay không ngừng xoa mắt. Bụi trong chổi rất nhiều, Dương Diệp đánh một cái khiến cho vô số bụi rơi vào mắt Lý Cầu, trong mắt không chứa nổi cát, Lý Cầu phát khóc.

“Tập chung!”

Thấy Dương Diệp còn dám đánh trả, sắc mặt Đỗ Tu dữ tợn, tức giận mắng một tiếng, sau đó xông lên, đánh về phía gáy của Dương Diệp. Đệ nhất phế vật trong lịch sử trước mắt này lại dám khiêu khích uy nghiêm của gã, đây là điều mà Đỗ Tu không thể nhẫn nhịn được. Ở đình Tập Dịch, ngoài thúc thúc của gã ra, gã chính là lão đại, tất cả mọi người ở đình Tập Dịch đều phải nghe theo gã.

Cảm nhận được Đỗ Tu động thủ ở sau lưng, Dương Diệp cũng tức giận, hẳn không phải là người thích gây chuyện, nhưng không thể hiện hấn sợ gây chuyện. Ba người trước mắt đầu tiên là dùng lời nói sỉ nhục hắn, sau đó lại để cho một mình hắn làm công việc của cả ba người, bây giờ lại trực tiếp động thủ, hắn thật sự tức giận rồi!

Quay người, Dương Diệp đối diện với cú đấm phải của Đỗ Tu dùng sức mạnh ầm một cái.

“Bịch!”

Hai cú đấm đâm vào nhau, “rắc” một tiếng, Đỗ Tu lập tức trợn tròn hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, gã gãy tay rồi.

Đỗ Tu đang chuẩn bị thu tay, mà lúc này Dương Diệp lại trở tay một cái, bắt được nắm đấm mềm nhũn của gã, dùng lực kéo một phát, chân phải đạp một cái vào bụng của gã.

“Bịch!”

Đỗ Tu lập tức bay ra ngoài, sau khi bay một mét, nặng nề rơi trên mặt đất.

Dương Diệp và ba người kia mặc dù đều là đệ tử tập dịch, nhưng hắn không phải mỗi ngày trừu làm việc ra là ăn chơi đàn đúm như ba người kia. Mỗi ngày hắn ngoại trừ làm việc bình thường, tất cả các thời gian khác đều rèn luyện cơ thể, cho dù gió thổi hay là đổ mưa, từ ngày hắn đến Kiếm Tông, hắn chưa ngừng một giây nào. Cho nên dù hắn vẫn chưa trở thành Huyền Giả, nhưng sức mạnh của cơ thể hắn, hai người trước mắt không thể so sánh được.

Giải quyết Lý Cầu, Dương Diệp quay đầu về phía Cao Từ, thấy Dương Diệp nhìn mình, Cao Từ bất giác lùi hai bước, hai tay nắm chặt, cố tự trấn định, nói: “Đồ, Đỗ Tu là cháu trai của Từ quân sự, biểu ca của gã là đệ tử ngoại môn, người đánh hắn, Từ quân sự và biểu ca của gã sẽ không bỏ qua cho người đâu!”

Không để ý tới Cao Từ cáo mượn oai hùm, Dương Diệp đi tới bên cạnh Đỗ Tu đang nằm trên mặt đất, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vào Đỗ Tu về mặt đầy kiêng kị, nói: “Bây giờ, bốn người, cả trường luyện võ, ba người các người quét dọn toàn bộ, có ý kiến gì không?”

Yết hầu nhấp nhô, Đỗ Tu đang do dự, thấy Dương Diệp giờ nắm đấm, vội vàng nói: “Không sao, không sao, bọn ta lập tức quét dọn!” Hào hán không chịu thiệt thòi trước mắt, đạo lý này là thúc thúc dạy gã, bây giờ gã cũng dùng đến rồi.

Lạnh nhạt liếc nhìn Đỗ Tu một cái, Dương Diệp đứng dậy, vác cái chổi bước nhanh về phía Thanh Phong cốc. Chuyện này vẫn chưa xong, người này vẫn còn có thể gây phiền phức cho hắn, Đỗ Tu không dám, nhưng gã nhất định sẽ đi tìm thúc thúc của gã hoặc là biểu ca đệ tử ngoại môn kia gây phiền phức cho mình.

Bây giờ hắn chỉ là sức mạnh cơ thể mạnh một chút, nhưng vẫn chưa phải là Huyền Giả, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của một đệ tử ngoại môn. Để có được khả năng bảo vệ bản thân, hắn nhất định phải khổ luyện, để sớm có ngày trở thành Huyền Giả, nếu không, đợi lúc đệ tử ngoại môn kia đến tìm hắn, ngay cả năng lực phản kháng hắn cũng không có. Cho nên hắn nhất định phải tu luyện gấp rút, tranh thủ trở thành Huyền Giả sớm một chút.

“Đồ ca, chúng ta làm sao đây?” Lý Cầu nâng Đỗ Tu dậy, trầm giọng nói. Bây giờ gã ta đã hiểu, gã ta vốn không phải là đối thủ của Dương Diệp, nếu lại đi tìm đối phương, chính là muốn bị ăn đánh.

Cao Từ đứng một bên không nói, sự quyết đoán tàn nhẫn của Dương Diệp khiến gã ta có chút sợ hãi.

“Chờ biểu ca ta thăm người thân ở thế tục quay về, đến lúc đó ta sẽ cho hân sống không bằng chết!” Nhìn bóng lưng Dương Diệp, trong mắt Đỗ Tu lóe ra tia oán độc. Năm năm rồi, gã làm đệ tử tạp dịch năm năm rồi, vẫn chưa có người nào dám đối xử với gã như vậy, thế mà lại dám động thủ với gã, nghĩ đến đây, vẻ oán độc trong mắt lại càng sâu hơn.

...

“Các ngươi thấy chưa, đệ nhất phế vật trong lịch sử, à, không phải, là Dương Diệp đánh cho ba tên tạp chủng kia một trận đấy!”

“Cái gì? Thật sao? Tên tạp chủng Đỗ Tu đó thật sự đã bị đánh?”

“Ngươi không nói dối đấy chứ, thúc thúc của Đỗ Tu là cháu của Từ quân sự, biểu ca lại là đệ tử ngoại môn, đệ tử ngoại môn Dương Diệp kia dám đánh hân sao?”

“Lừa các ngươi làm gì? Ta thấy tận mắt đó, Đỗ Tu cùng hai gã chân chó vẫn giống như ngày thường, định không làm việc, để cho Dương Diệp một mình quét dọn võ trường, Dương Diệp không đồng ý, sau đó ba người Đỗ Tu bắt đầu động thủ, không ngờ rằng ba người bị Dương Diệp đánh cho một trận, còn quét dọn phần của Dương Diệp kia!”

“Ha ha, thật sướng! Cái tên tạp chủng Đỗ Tu, bình thường ý vào gã có thúc thúc và biểu ca, lúc nào ức hiếp đệ tử tạp dịch của Tạp Dịch phong chúng ta, lần này cuối cùng cũng con mẹ nó đá trúng sắt rồi, đi thôi, đi kể cho người khác chuyện này, để cho người khác cùng sung sướng đi...”

Chỉ trong chốc lát, chuyện Dương Diệp đánh Đỗ Tu đã lan truyền ra khắp Tạp Dịch phong, mà Dương Diệp đã đi tới Thanh Phong cốc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vòng xoáy đan điền

Cạnh một hồ nước trong Thanh Phong cốc, Dương Diệp xếp bằng ngồi trên đất, hai mắt khép hờ, tinh thần chìm vào trong cơ thể.

Sau khi hết hưng phấn, Dương Diệp cảm thấy có chút không bình thường, hai cái đan điền, cái này thấy sai sai thế nào ấy, cho nên hân quyết định nhìn cho rõ cái vòng xoáy nhỏ trong đan điền kia là như thế nào.

Lần này hân nhìn rõ ràng cái vòng xoáy nhỏ trong đan điền kia, nó chỉ lớn chừng bàn tay, không ngừng tỏa ra lực hút, cũng bởi vì lực hút này mà huyền khí mỗi lần hân luyện ra đều bị hút vào vòng xoáy nhỏ trong nháy mắt.

Cái vòng xoáy nhỏ này hút hết sạch huyền khí trong đan điền hân, làm cho hân không thể trở thành huyền giả được, không, phải nói là rất lâu trước kia hân cũng đã là huyền giả rồi. Bởi vì có thể trở thành huyền giả hay không chính là xem tư chất của người đó, nếu như có thể thông qua rèn luyện thân thể, hấp thu được huyền khí thì người này chính là một huyền giả.

Thế nhưng huyền khí của hân vừa mới vào cơ thể đã bị vòng xoáy nhỏ hấp thu mất, làm cho đã qua một năm mà hân cũng không trở thành huyền giả được. Nhưng xét theo tiêu chuẩn trở thành huyền giả thì trước đó hân đã là một huyền giả thật.

Dương Diệp thử không chế vòng xoáy nhỏ này, theo hân nghĩ cái vòng xoáy nhỏ này nếu đã ở trong cơ thể hân thì phải là thứ thuộc về hân, chịu không chế của hân. Nhưng mà hân phải thất vọng vì mỗi khi hân muốn lấy huyền khí từ trong vòng xoáy nhỏ ra thì nó giống như bị cái gì kích thích vậy, xoay tròn nhanh lên, làm cho hân chẳng lấy ra được chút huyền khí nào cả.

“Huyền khí đó là của ta mà!”

Vất vả một lúc, thấy cái vòng xoáy nhỏ kia không chịu nhả huyền khí ra, Dương Diệp có chút bức bối, trong lòng nổi giận mắng lên. Nếu như không thể không chế vòng xoáy nhỏ này thì chẳng phải cả đời hân phải đi làm không công nó sao?

Chủ yếu là nếu như không có huyền khí thì hân làm thế nào để nâng cao tu luyện đây? Nên biết lượng tu luyện của hân bây giờ đã là cực hạn rồi, nếu như không có tài nguyên tu luyện, nếu như không có huyền khí gia trì và hồi phục cơ thể thì nếu lên cao cơ thể hân rất có thể sẽ xuất hiện thương tổn không thể cứu chữa được.

“Cho một chút, cho một chút đi, ngươi phải biết nếu không có ta thì ngươi không thể hấp thu huyền khí được, ngươi cho ta một chút, ta sẽ có thể hấp thu huyền khí nhiều hơn, huyền khí ta hấp thu không phải đều là của ngươi sao? Thế nào đây? Hợp tác thì cùng có lợi, tách nhau thì lưỡng bại câu thương!”

Cứng rắn không được, Dương Diệp quyết định mềm mỏng, mặc dù có chút ủy khuất, dù sao huyền khí là do hân cực khổ luyện thành. Nhưng mà không có biện pháp, huyền khí có quan hệ tới việc hân có thể trở thành huyền giả thật sự hay không, quan hệ đến hân có thể trở thành đệ tử ngoại môn hay không, hân không thể không cúi đầu.

Qua một lúc, vòng xoáy nhỏ vẫn không có phản ứng, ngay khi Dương Diệp chuẩn bị tức giận chửi mắng thì đột nhiên một tia huyền khí màu vàng nhạt từ

trong vòng xoáy nhỏ bay ra, Dương Diệp thấy thể kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Lại qua một lúc, từng tia huyền khí màu vàng nhạt không ngừng thoát ra, được gần khoảng hai mươi tia huyền khí màu vàng nhạt thì vòng xoáy nhỏ mới dừng lại.

Huyền khí màu vàng nhạt chảy vào đan điền bình thường, Dương Diệp đang chuẩn bị kêu to vài tiếng thì đúng lúc này huyền khí màu vàng nhạt lại đột nhiên chảy tới xung quanh kinh mạch của hắn, ngay lập tức từng tia huyền khí màu vàng nhạt nhập vào trong cơ thể hắn. Lúc này Dương Diệp phảng phất có thể nghe được vô số tế bào trong cơ thể đang hoan hô nhảy múa, cay đắng một nhọc trong cơ thể lặng yên biến mất, thay thế thành một loại tinh lực dồi dào.

Trong lúc Dương Diệp đang nghi hoặc thì hắn đột nhiên cảm giác được trên người mình đang có thứ gì đó ngo ngoe, vội vã cởi y phục ra thì nhất thời Dương Diệp trợn tròn hai mắt, da trên người hắn lúc này đang lấy tốc độ mắt thường thấy được tróc ra!

Thay da!

Thay da chính là hiện tượng xuất hiện khi đạt tới tầng thứ tư Luyện Thể quyết a! Luyện Thể quyết đạt tới tầng thứ tư, vậy nói cách khác hắn bây giờ đã là Tử phẩm huyền giả!

“Ha ha...”

Nghĩ tới đây Dương Diệp từ dưới đất nhảy lên, cười to một tiếng. Cười được một lát lại cảm thấy không hay cho lắm liền vội vã ngừng cười lại, cúi đầu nhìn cơ thể của mình.

Nhìn da trên người vẫn đang không ngừng tróc ra, Dương Diệp vội vã cởi y phục toàn thân, sau đó nhảy xuống hồ nước, sau khi đợi da tróc hết thì bơi một vòng trong hồ rồi nhảy lên bờ, bàn tay chậm rãi vuốt ve trước ngực, cảm giác giống như sờ vào một tảng đá trơn bóng vậy, một loại cảm giác rắn chắc truyền vào trong lòng bàn tay.

“Xuy xuy xuy!”

Nén kích động trong lòng xuống, Dương Diệp nhặt lên một cành cây bên cạnh, lập tức thi triển một bộ kiếm pháp cơ bản, kiếm pháp hạ xuống, gió nổi từng đợt, làm cho bụi trên mặt đất bay lên không ít, thanh thế như vậy so với lúc trước thì không thể kém hơn được.

Ngừng kiếm thu công, Dương Diệp vội vã đưa tinh thần chìm vào trong cơ thể lần nữa, một lát sau trên mặt hắn hiện lên vẻ vui mừng như điên, không sai được, hắn quả thật đã đạt tới Phẩm Nhân tứ phẩm!

Từ không phải huyền giả, thoáng cái trở thành Phẩm Nhân tứ phẩm, Dương Diệp cảm thấy hoảng hốt như đang nằm mơ vậy, nhưng hắn nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận lại. Từ khi hắn đến Kiếm tông, hắn bắt đầu khổ luyện Luyện Thể quyết, lúc đó ở trong các đệ tử ngoại môn hắn tuy rằng có thể không phải là người cố gắng nhất, nhưng hắn tuyệt đối có thể xếp vào ba hạng đầu.

Từ khi đó đến bây giờ, hắn tu luyện Luyện Thể quyết này cũng đã được gần hai năm, cơ thể hắn cũng đạt được một trình độ cực kỳ cứng rắn, bây giờ huyền khí nhập vào cơ thể, giống như hắn cảm được một kim phiếu mấy nghìn vạn, đột nhiên có được mật khẩu, vậy hắn tất nhiên là có thể lấy được kim tệ trong kim phiếu ra.

Nói đơn giản một chút chính là hậu tích bạc phát! (*)

Dương Diệp đột nhiên nhíu mày lại, hắn chợt nghĩ tới một vấn đề, đó chính là huyền khí màu vàng nhạt của mình!

Huyền khí màu vàng nhạt? Là chỉ mỗi mình có, hay là huyền khí trong cơ thể người khác đều là màu vàng nhạt? Dương Diệp có chút nghi hoặc.

“Kệ đi, chờ sau này trở thành đệ tử ngoại môn, đến khi đó tiếp xúc nhiều thì nhất định có thể biết được ta có giống như người khác không!” Dương Diệp không phải người hay để tâm vào chuyện vụn vặt, nghĩ một lát rồi cũng bỏ không nghĩ nữa.

Ngồi xếp bằng trên mặt đất, tinh thần lại chìm vào trong cơ thể, lúc này trong đan điền bình thường của hắn, huyền khí màu vàng kia đã biến mất không thấy gì nữa, trống không.

“Lão huynh ơi, ta nghĩ ngươi cũng hiểu được lời nói của ta, như vậy sau này huyền khí ta hấp thu được chúng ta chia 5:5 được không, ta đưa hết huyền khí ta hấp thu cho ngươi, nhưng ngươi phải cho ta huyền khí màu vàng nhạt kia. Ta không có chiếm tiện nghi của ngươi, ngươi cũng biết nếu ta trở nên mạnh hơn thì huyền khí ta hấp thu mới nhiều được, ngược lại nếu như ta không thể mạnh lên thì huyền khí hấp thu được sẽ rất ít, cho nên bây giờ để ta làm chủ, chờ ta trở nên mạnh mẽ ngươi mới có thể có thêm nhiều huyền khí, ngươi thấy thế nào?”

Dương Diệp có một loại cảm giác hoang đường, đó chính là hắn cho rằng vòng xoáy nhỏ kia có thể nghe hiểu được lời hắn nói, không có nguyên nhân tại sao cả, chỉ là hắn cảm giác như vậy thôi. Cho nên hắn quyết định thương lượng với vòng xoáy nhỏ này một chút, nếu không sau này cái vòng xoáy nhỏ này độc chiếm huyền khí thì hắn thật khóc không ra nước mắt mất.

Qua một lát, khi Dương Diệp có chút không kiên nhẫn được nữa vòng xoáy nhỏ đột nhiên xoay tròn lên, xoay tròn một hồi rồi sau đó ngừng lại.

Cảm nhận được hành động của vòng xoáy nhỏ, Dương Diệp cười lên, trực giác nói cho hắn biết cái vòng xoáy nhỏ này đã đồng ý. Hiển nhiên cái vòng xoáy nhỏ này cũng không hài lòng tốc độ hấp thu huyền khí của hắn, cho nên quyết định để cho hắn mạnh lên trước đã, cái này gọi là đầu tư!

Mặc y phục từ tế, Dương Diệp đi tới nơi hắn giấu Huyền Thiết nguyên, đeo Huyền Thiết nguyên lên người, lúc này Dương Diệp không còn cảm thấy

nặng chút nào nữa.

Hắn bây giờ đang không có công pháp, cho nên hắn chỉ có thể dùng phương pháp luyện thể để hấp thu huyền khí, hắn tu luyện càng mạnh, huyền khí hấp thu được cũng sẽ càng nhiều, như vậy huyền khí màu vàng nhạt hấp thu được cũng sẽ càng nhiều. Có càng nhiều huyền khí màu vàng nhạt thì hắn có thể dùng để tăng cường cơ thể của mình và nâng cao cảnh giới.

“Aaaaa... Cứu mạng với, đừng đuổi Bảo Nhi nữa, gia gia cứu con với...”

Ngay khi Dương Diệp chuẩn bị tu luyện cực hạn thì đột nhiên phía rừng cây xa xa truyền đến một tiếng thét chói tai, thanh âm có chút non nớt, hiển nhiên là một tiểu cô nương.

Nghe được tiếng thét, Dương Diệp dừng bước nhìn về phía rừng cây, đột nhiên một tiểu cô nương mặc váy hoa trắng thất kinh từ trong rừng chạy ra. Tiểu cô nương khoảng chừng 13, 14 tuổi, mái tóc rất dài chải ra sau đầu, sắc mặt trắng bệch, cái miệng nhỏ mím chặt, dùng cả tay lẫn chân liều mạng chạy trốn.

Tiểu cô nương chạy ra nhìn thấy Dương Diệp thì sắc mặt vốn có chút tái nhợt nhất thời trở nên trắng hơn nữa, vừa chạy vừa kêu: “Tiểu tạp dịch kia nhanh chạy mau đi, con rắn nhỏ phát điên rồi...”

“Àm âm âm!”

Ngay khi Dương Diệp đang ngẩn ngơ thì đột nhiên mặt đất rung lên, một con quái vật lớn chạy ra từ rừng cây phía sau tiểu cô nương.

Cự Mãng Vương!

Thấy con quái vật khổng lồ này, sắc mặt Dương Diệp nhất thời trở nên trắng bệch như tiểu cô nương luôn, đây là con rắn nhỏ hả? Đây là Cự Mãng Vương đó!

Cự Mãng Vương, Ngũ phẩm huyền thú, cơ thể lớn tương đương với ba người trưởng thành, dài ba trượng, hai mắt to như nắm đấm, quan trọng nhất chính là lớp vảy toàn thân, sức phòng ngự của nó thì dùng kiếm kỹ cũng không nhất định có thể chém rách được!

(*) hậu tích bạc phát: hậu tích: tích trữ nhiều, bạc phát: từ từ phát ra

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đại chiến cự mãng vương

Bé gái mặc dù còn nhỏ, nhưng chạy rất nhanh, khi nhìn thấy Dương Diệp lại cường ép mình thay đổi phương hướng chạy trốn, chạy về một hướng khác, như vậy nàng rút ngắn được khoảng cách với Cự Mãng Vương, mà nếu Dương Diệp quay đầu chạy thì chắc có thể thoát thân được.

Dương Diệp do dự một lúc, sau một khắc, hít một hơi thật sâu, không do dự, nhặt tảng đá to bên cạnh lên, chạy về phía Cự Mãng Vương. Đợi khi khoảng cách chỉ còn mười mấy mét, hắn nắm chặt tay, dùng hết sức, ném về phía Cự Mãng Vương.

“Bịch!”

Đá đập vào đầu Cự Mãng Vương, “bịch” một tiếng, hòn đá vỡ thành từng mảnh.

Thấy vậy, Dương Diệp nheo mắt, phòng ngự này thật lợi hại!

Bị Dương Diệp ném đá trúng đầu, Cự Mãng Vương tức giận, quyết định không tiếp tục đuổi theo bé gái, thân rắn lắc một cái, đập về phía Dương Diệp.

Cơ thể Cự Mãng Vương khổng lồ, tất cả những nơi đi qua đều biến thành một đồng hồ hỗn độn, thứ nào nó đụng phải đều bị nghiền nát một cách vô tình, thanh thế như vậy khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

“Chạy mau!”

Thấy bé gái đang đứng một bên hiếu kỳ nhìn hắn, Dương Diệp hét lên một tiếng, đồng thời lại nhặt một hòn đá trên mặt đất, xông về phía Cự Mãng Vương.

Nói thật, đối mặt với con quái vật khổng lồ này, trong lòng Dương Diệp không nắm chắc chút nào. Nhưng mà bảo hắn chạy, hắn thật sự không làm được. Nếu như ngay từ đầu bé gái này dẫn Cự Mãng Vương này đến cho hắn, hắn chắc chắn sẽ không nhiều lời mà lập tức đi ngay. Nhưng nàng lại thả

để cho bản thân bị Cự Mãng Vương truy đuổi, cũng không muốn liên lụy đến hắn.

Bé gái lương thiện như thế rất giống Tiểu Dao! Dương Diệp, quan trọng nhất là bây giờ hắn có sức để liều mạng.

Thấy Dương Diệp xông về phía Cự Mãng Vương, tiểu cô nương thờ dốc từng hơi, đôi mắt đen lấy linh động nhìn Dương Diệp, chớp chớp mắt. Hiện nhiên, nàng không ngờ đệ tử tạp dịch này sẽ giúp nàng chống cự lại Cự Mãng Vương.

“A!”

Một tiếng thét kỳ quái, Dương Diệp dùng hết sức lực, hòn đá nắm trong tay vỗ đầu Cự Mãng Vương.

“Bịch!”

Một tiếng trầm đục, hòn đá vỡ vụn, cả người Dương Diệp bay ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất. Lau vết máu tươi trên khóe miệng, bây giờ Dương Diệp đã hiểu rõ cái gì gọi là lấy trứng chọi đá rồi!

Cú đập của hắn vừa nảy giống như là đập vào huyền thiết, không chỉ có đá vỡ vụn, mà ngay cả cánh tay của hắn cũng bị tê liệt vào thời khắc kia.

“Phi phi...”

Bị Dương Diệp đánh trúng, thân hình to lớn của Cự Mãng Vương cuộn lại, tung người ra, một lần nữa đánh về phía Dương Diệp.

Nhìn Cự Mãng Vương như một ngọn núi nhỏ, Dương Diệp nheo mắt, không dám nghĩ gì khác, vội vàng đứng lên, nôn ra một ngụm máu, lại xông lên lần nữa.

Chạy thì chắc chắn là không được, sau lưng không có vật cản gì, ở đất bằng, bọn họ nhất định không chạy thoát được rần!

Nếu đã không thể chạy, vậy thì chỉ có thể liều mạng thôi.

Khi lao tới cách Cự Mãng Vương còn hai mét, Dương Diệp hét to một tiếng, hai chân đột nhiên đạp lên, cả người nhảy lên không trung, hai nắm đấm kia đâm vào đôi mắt xanh lam nhạt của Cự Mãng Vương.

“Phi!”

Thấy Dương Diệp đánh đến, thân rắn trườn một cái, đuôi rắn to lớn xen lẫn tiếng gió gào thét quật về phía Dương Diệp.

Tốc độ của đuôi rắn rất nhanh, nhanh đến mức Dương Diệp còn không kịp tới gần Cự Mãng Vương đã bị đuôi rắn quật trúng.

“Bịch!”

Bị đuôi rắn quật trúng, Dương Diệp lập tức cảm thấy lưng mình như bị gãy, rên lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, cả người bị đuôi của Cự Mãng Vương quật bay ra, bay về sau gần mười mét, nặng nề rơi trên một đồng cỏ, bắn lên vô số bụi đất.

“Ta không phải là đối thủ của nó!”

Thật ra hắn đã sớm biết mình không phải đối thủ của nó, sức phòng ngự của Huyền thú tuyệt đối sánh ngang với con người cùng cấp bậc, thậm chí còn có thể vượt qua. Huống chi con Huyền thú trước mắt này còn có đẳng cấp cao hơn hắn.

“Ngươi, ngươi không sao chứ!” Lúc này, Bảo Nhi vội vàng chạy tới bên cạnh Dương Diệp, đỡ Dương Diệp dậy, nói khẽ.

“Muội vẫn chưa chạy sao!”

Dương Diệp miễn cưỡng đứng lên, thấy bé gái vẫn chưa chạy, lập tức thấy khó hiểu, hắn liều mạng giúp nàng tranh thủ cơ hội chạy trốn, nàng lại còn không chạy, Dương Diệp muốn đánh người!

Bảo Nhi lắc lắc cái đầu nhỏ, bím tóc nhỏ lúc lắc, chân thành nói: “Ngươi có nghĩa khí như vậy, Bảo Nhi làm sao có thể vứt bỏ ngươi để chạy trốn một mình cơ chứ? Bảo Nhi muốn đồng sinh cộng tử với ngươi, không xa không rời. Nào, dán tấm bùa cường lực này lên, sau đó tiếp tục đánh nó.” Nói xong, nàng lấy từ cái túi nhỏ trong váy ra một tấm bùa giấy, sau đó trực tiếp vỗ vào bờ vai của Dương Diệp.

Lúc lá bùa vừa dán lên vai Dương Diệp liền biến thành một đạo ánh sáng trực tiếp chui vào trong cơ thể Dương Diệp, Dương Diệp lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn, toàn thân giống như có một cỗ lực lượng đang trào dâng.

Không kịp ngẫm nghĩ gì về sự thay đổi trên cơ thể mình, Dương Diệp nhặt một cây côn gỗ bên cạnh, lao về phía Cự Mãng Vương.

Hắn cũng rất muốn nghỉ ngơi chút, nhưng Cự Mãng Vương sao có thể cho hắn cơ hội? Lúc bé gái dán cho hắn tấm bùa kia, Cự Mãng Vương lại xông về phía hai người bọn hắn.

Cự Mãng Vương lần này hiển nhiên rất nghiêm túc, miệng rắn to lớn mở ra, lộ ra bên trong là cái lưỡi rắn màu đỏ tươi to như cánh tay.

Nhìn miệng đỏ lôm đang mở ra còn to hơn ba cái đầu của hắn, da đầu Dương Diệp run lên, hắn cũng không biết hắn lấy dũng khí đâu ra mà đi đối đầu với Cự Mãng Vương cao hơn hắn hai cấp bậc. Nhưng hắn biết ở nơi đất bằng này, nếu chạy chắc chắn chỉ có nước chết, nếu đã như vậy, không bằng đánh cược một lần, như vậy còn có chút cơ hội.

“Ha!”

Nghĩ đến đây, Dương Diệp không chút do dự, hét to một tiếng, tốc độ dưới chân càng nhanh, tay cầm cây côn xông về phía Cự Mãng Vương.

Thấy Dương Diệp xông về phía mình, cự xà thè lưỡi rắn màu đỏ tươi, thân trườn xuống, lấy thân trước kia làm điểm tựa, phần đuôi lại đột nhiên quất về phía Dương Diệp, những nơi phần đuôi quét qua, tạo thành một đồng bừa bộn trên mặt đất, lá bay tung tóe.

Thấy cái đuôi kia quét về phía mình, Dương Diệp đang lao lên phía trước, ánh mắt ngưng trọng, cả người đột nhiên quỳ xuống, áp sát mặt đất né đi, cảm thụ được cái đuôi quét qua sát mặt, Dương Diệp quát một tiếng, sắc mặt dữ tợn, tay trái đột nhiên vỗ lên mặt đất, mượn lực nhảy lên, hai tay cầm côn gỗ, đâm mạnh xuống con mắt phải to như nắm đấm của cự xà.

Đây là một chiêu trong kiếm pháp cơ bản, tuy rằng trong tay chỉ là một cây côn gỗ, nhưng hắn cũng không còn cách nào, chỉ có thể chấp nhận như vậy.

“Xùy!”

Cự Mãng Vương không ngờ đuôi rắn của mình không đánh trúng, thấy con gỗ đánh về phía mắt mình, nghiêng đầu một cái, tránh thoát được côn gỗ, nhưng côn gỗ vẫn đâm vào phía sau đầu của nó, toàn thân Cự Mãng Vương lập tức vận vẹo kịch liệt, đồng thời đuôi của cự xà cuộn lại, quán chặt lưng của Dương Diệp.

Thấy mình lại có thể đâm rách được vảy ngấm đen của Cự Mãng Vương, Dương Diệp ngây người, còn chưa kịp vui mừng thì cảm thấy lưng mình bị siết chặt, con đầu lập tức lan khắp toàn thân, lưng giống như là bị đứt đoạn.

Thấy bản thân bị Cự Mãng Vương quán chặt, Dương Diệp kinh hãi tuyệt độ, trong giây phút nguy cấp, vòng xoáy thần bí trong cơ thể hắn cuối cùng cũng không kéo kiệt nữa, huyền khí màu vàng không ngừng chảy vào trong đan điền bình thường của hắn.

Cảm nhận được huyền khí vào trong cơ thể, Dương Diệp không kịp nghĩ nhiều, buông bỏ côn gỗ, huyền khí trong cơ thể vận chuyển lên hai nắm đấm, trên nắm tay, tia sáng vàng nhạt lóe lên, ngay sau đó giống như là phát điện, đuôi rắn của Cự Mãng Vương đột nhiên đánh ầm một cái.

Điều khiến cho Dương Diệp bất ngờ chính là mỗi một quyền của hắn lại đánh móp mảnh vảy ngấm đen của Cự Mãng Vương. Hắn biết nhất định là tác dụng của tám bùa và huyền khí màu vàng nhạt trong cơ thể hắn. Bởi vì hắn hiểu rất rõ sức mạnh của bản thân, tuyệt đối không thể gây ra thương tổn cho Cự Mãng Vương được!

Nhìn thấy huyền khí màu vàng kim nhạt trên tay Dương Diệp, sắc mặt Bảo Nhi đứng một bên trắng bệch, hai mắt lóe sáng, lẩm bẩm nói: “Kim Huyền khí, tên tiểu tạp dịch này lại là Kim Huyền khí trong Ngũ Hành huyền khí!”

“Bịch, bịch, bịch!”

Dương Diệp điên cuồng đánh xuống, Cự Mãng Vương cảm nhận rõ ràng sự đau đớn! Đuôi rắn dần dần buông lỏng, hơn nữa chỗ Dương Diệp đánh xuống cũng lộ ra phần thịt rắn màu đỏ tươi bên trong.

Giảng co một hồi, Cự Mãng Vương rơi vào thế hạ phong, bởi vì đuôi rắn của nó đã sắp bị Dương Diệp đánh thành hai đoạn, cảm giác đau nhức truyền đến từ đuôi, Cự Mãng Vương buông lỏng đuôi, để Dương Diệp rơi trên mặt đất, lui về sau mấy mét, hai mắt to như nắm đấm nhìn Dương Diệp, hung quang bốn phía, chỉ có điều, lần này có thêm một chút kiêng kỵ.

Lúc này Bảo Nhi vội vàng chạy tới bên cạnh Dương Diệp, đỡ lấy Dương Diệp ngã xuống, nói: “Tiểu tạp dịch, tiếp tục đánh nó đi, chỉ vì một cây linh thảo hạ phẩm Huyền cấp mà đuổi theo Bảo Nhi một canh giờ, nếu không phải Bảo Nhi ta có bùa thần hành, lúc này Bảo Nhi chắc chắn đã ở trong bụng nó rồi!”

Nghe vậy, Dương Diệp hít vào một hơi khí lạnh, linh thảo Huyền phẩm! Bây giờ hắn đã biết tại sao Huyền thú này lại đuổi theo nàng rồi.

Giá tiền linh thảo vô cùng đắt, phẩm cấp của linh thảo chia làm bốn phẩm cấp Thiên Địa Huyền Hoàng. Linh thảo Hoàng phẩm ở thế tục có thể bán được một vạn kim tệ trở lên, một vạn kim tệ đối với Dương Diệp mà nói đã là con số trên trời rồi. Phải biết rằng, một tháng tiền công của hắn mới chỉ được hơn mười kim tệ.

Về phần Huyền phẩm cao hơn Hoàng phẩm một cấp, Dương Diệp thật sự không thể tưởng tượng bán đi được bao nhiêu kim tệ! Quan trọng nhất là linh thảo đối với Huyền thú giống như công pháp đẳng cấp cao đối với nhân loại vậy, có sức hấp dẫn trí mạng.

Thấy bộ dạng yếu ớt của Dương Diệp, Bảo Nhi nhướn mày, bàn tay nhỏ bé thò tay vào cái túi bên trong váy, sau đó móc từ bên trong ra một tờ bùa màu xanh lá và một tờ bùa màu trắng vỗ vào người Dương Diệp, nói: “Tiểu tạp dịch, tiếp tục đánh nó, Bảo Nhi cổ vũ cho ngươi.”

Nghe vậy, khoe miệng Dương Diệp co lại, hung hăng trừng mắt nhìn Bảo Nhi, đúng lúc này, hắn lại cảm giác tinh thần phấn chấn, một luồng sức mạnh kỳ dị tiến vào trong cơ thể hắn. Luồng năng lượng kỳ dị này dùng tốc độ cực nhanh dạo qua kinh mạch toàn thân hắn một vòng, sau đó, sau đó hắn cảm thấy sự mệt mỏi của cuộc chiến vừa rồi bị quét sạch, toàn thân tràn đầy sức mạnh!

Không chỉ có thể, hắn còn cảm nhận được năng lượng xung quanh không ngừng đi vào cơ thể hắn, cuối cùng giống như một con hồng thủy, tràn vào chảy xuôi trong kinh mạch. Đột nhiên, vòng xoáy nhỏ xoay tròn nhanh chóng, những huyền khí không thể thấy bằng mắt thường này nhanh chóng biến mất trong đan điền hắn, lại qua hai tức, trong vòng xoáy nhỏ đột nhiên tràn ra một luồng huyền khí màu vàng kim nhạt.

Cảm nhận được sự khác thường trong cơ thể, trong lòng Dương Diệp vui vẻ, sau đó nhìn về phía bé gái một cái, trong lòng khiếp sợ, trong cơ thể hắn vừa xuất hiện chút ít huyền khí kia nhất định là do bùa chú của bé gái gây nên, nhưng lúc này hắn không hỏi, bởi vì bên cạnh hắn, còn có một lục phẩm Huyền Thú.

Nghiêng cổ, cảm nhận được huyền khí trào lên trong cơ thể, Dương Diệp nhìn Cự Mãng Vương, cười gằn một tiếng, sau đó chân phải đạp xuống, cả người xông ra, nắm đấm tay phải, xen lẫn tiếng hét đối với đầu của Cự Mãng Vương âm tới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phù văn chi đạo

“Phi phi...”

Nhìn thấy Dương Diệp lại chủ động công kích, Cự Mãng Vương liền trở nên tức giận, cơ thể lắc một cái, đuôi rắn cực lớn quét về phía Dương Diệp lần nữa.

Thấy đuôi rắn quét tới, Dương Diệp tập trung ánh mắt, lần này hắn sẽ không né tránh nữa. Đạm kim sắc huyền khí (*) trong cơ thể bắt đầu vận chuyển nhanh lên trên nắm tay phải, hét to một tiếng rồi mạnh mẽ vung nắm đấm đánh tới đuôi rắn.

Được phù lục thần bí cộng với kim sắc huyền khí trợ giúp, trên cánh tay Dương Diệp nổi lên gân xanh như những con giun nhỏ dài, trên nắm tay của hắn thoáng hiện lên kim quang mờ mờ, nơi nắm tay đi qua vang lên từng đợt âm thanh xé gió, thanh thế làm cho người khác phải kinh hãi.

“Bùm”

Nắm đấm va chạm với đuôi rắn tạo nên một tiếng vang lớn, Dương Diệp bị lùi về mấy bước, mà đuôi của Cự Mãng Vương bị một đấm này của Dương Diệp đánh bật trở về. Không chỉ như vậy, chỗ đuôi của Cự Mãng Vương bị nắm đấm của Dương Diệp đánh bị lõm sâu vào, có thể thấy một kích này của Dương Diệp mạnh như thế nào!

Dương Diệp thấy một đấm của mình đánh bay đuôi rắn thì trong lòng vui mừng, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn, huyền khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển lên trên nắm đấm lần nữa, rồi sau đó đấm như mưa lên người Cự Mãng Vương.

Thấy Dương Diệp liên tục đánh lui Cự Mãng Vương, trong mắt Tiểu Bảo Nhi ở một bên hiện lên vẻ khiếp sợ, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ khẽ nói: “Cường lực phù trung phẩm của ta chỉ có thể tăng sức mạnh của hắn lên hai lần thôi, thế nhưng kim sắc huyền khí kia của hắn chỉ ít cũng tăng sức mạnh lên năm lần, gia gia nói không sai, trong Ngũ Hành huyền khí, lực công kích của kim sắc huyền khí quả nhiên là lợi hại nhất.”

Dương Diệp càng đánh càng hăng, sức mạnh của hắn bây giờ ít nhất cũng nặng nghìn cân, mỗi một đấm rơi lên người Cự Mãng Vương đều để lại một cái lỗ, không đến một hồi trên người Cự Mãng Vương đã bị thương tổn khắp nơi, máu tươi tứ phía.

Trên người Dương Diệp cũng bị nội thương không ít, lực va chạm mỗi khi đuôi của Cự Mãng Vương đập vào hắn đều làm cho trong người hắn chấn động một trận, cũng may hắn cảm nhận được trong cơ thể có một cỗ lực lượng kỳ dị đang không ngừng chữa trị ám thương trong cơ thể hắn, nếu không thì hắn đã ngã xuống từ sớm rồi.

“Bùm!”

Một người một mạng giằng co một hồi lâu, đột nhiên Dương Diệp tìm được một khe hở, vọt người nhảy lên đấm một cú vào đầu Cự Mãng Vương, Cự Mãng Vương đau đớn kêu lên một tiếng, cơ thể co giật kịch liệt. Dương Diệp thấy thế càng đâm vào đầu nó nhanh và mạnh hơn nữa, chỉ một lát sau Cự Mãng Vương đã không còn nhúc nhích được nữa.

“Phù!”

Thấy Cự Mãng Vương nằm trên mặt đất, Dương Diệp đặt mông ngồi xuống thở hổn hển, lúc trước hắn bị đuôi Cự Mãng Vương quét trúng mấy lần, khi đó còn chưa cảm thấy thế nào nhưng bây giờ cảm giác đau đớn và mệt mỏi như thủy triều kéo tới, khiến cho hắn không lấy ra được chút khí lực nào nữa.

Lúc này Bảo Nhi ở gần đó chạy đến bên cạnh Cự Mãng Vương, giơ chân đá mạnh lên Cự Mãng Vương đã nằm yên trên đất, vừa đá vừa mắng: “Ai bảo ngươi đuổi Bảo Nhi hả, bây giờ thì chết rồi nha? Xem Bảo Nhi có luyện hóa ngươi hay không!”

Nói xong lấy từ trong túi nhỏ ra một bình bạch ngọc giờ về phía Cự Mãng Vương, nắp bình vừa mới được mở ra thì một lực hút từ trong đó tràn ra, nhất thời cơ thể khổng lồ của Cự Mãng Vương hóa thành từng chấm đen bay vào trong bình bạch ngọc.

Thấy một màn như thế Dương Diệp ngậy ra như phồng, xoa xoa hai mắt để nhìn cho rõ thì Cự Mãng Vương đã biến mất, nếu như không phải trên mặt đất còn một bãi máu thì hẳn sẽ cho rằng lúc này mới đánh nhau với không khí mất.

Cất bình bạch ngọc xong Bảo Nhi đi tới bên cạnh Dương Diệp, sau đó lại lấy từ trong túi nhỏ ra một tấm phù lục vỗ vào người Dương Diệp.

Phù lục vỗ lên người trong nháy mắt hóa thành một đạo ánh sáng màu lục chui vào trong cơ thể Dương Diệp, nhất thời một cỗ lực lượng kỳ dị như làn trước nhanh chóng chảy trong cơ thể hắn, chỉ trong chốc lát một mối trước đó của Dương Diệp biến mất không thấy đâu nữa.

“Muội, muội có phải là phù văn sư hay không?” Dương Diệp nhìn Bảo Nhi đang cẩn thận đánh giá hắn trước mắt khẽ hỏi.

Nghe vậy khoe miệng Bảo Nhi hiện lên vẻ kiêu ngạo: “Tất nhiên, ta là thiên tài đấy, siêu cấp thiên tài duy nhất mười bốn tuổi đạt được ngũ phẩm phù sư, thể nào, lợi hại không?”

Nghe thấy Bảo Nhi thừa nhận, Dương Diệp hít sâu một hơi, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi. Mặc dù thực lực của hắn thấp, thế nhưng vẫn thấy có chút hiểu biết, đương nhiên hắn biết biết phù văn sư là gì.

Thân phận phù văn sư ở nam vực cực kỳ tôn quý, bởi vì vật mà phù văn sư tạo ra sẽ làm cho vô số huyền giả trở nên điên cuồng. Ví dụ như loại phù lúc này, có thể tăng lực chiến đấu cho con người trong nháy mắt, hơn nữa còn không có bất kỳ tác dụng phụ nào, loại phù này có thể bảo vệ tính mạng ở thời khắc mấu chốt!

Không chỉ có phù lục, phù văn sư còn có thể khắc phù văn kỳ dị kia lên trên vũ khí và áo giáp, một thanh vũ khí nếu có minh văn của phù văn sư thì uy lực được tăng cao rất rất nhiều, hơn nữa giá cả cũng sẽ lập tức tăng lên cả mấy chục lần!

Những thứ như phù lục, minh văn vẫn chỉ mới là một góc núi băng của phù văn sư, nghe đồn phù văn sư còn có thể khắc kỹ, chính là khắc các loại huyền kỹ lên vũ khí hoặc áo giáp, chỉ cần huyền giả thôi động huyền khí, huyền kỹ trên vật phẩm sẽ tự động kích hoạt. Tất nhiên loại bảo vật này Dương Diệp chưa thấy qua bao giờ.

Hắn không chỉ chưa thấy qua loại bảo vật này của phù văn sư, ngay cả phù văn sư, Dương Diệp cũng chỉ gặp qua một người chính là tiểu cô nương trước mặt. Thân phận phù văn sư tôn quý còn có một nguyên nhân trọng yếu đó chính là phù văn sư cực kỳ ít ỏi, nơi khác thì hắn không biết chứ trăm vạn nhân khẩu của An Nam thành thì một người cũng không có.

Thế nhưng bây giờ hắn lại gặp được một người, còn “ăn” rất nhiều phù lục trân quý nữa. Nghĩ tới đó trong lòng Dương Diệp có chút đau lòng, loại phù lục này nếu như lấy ra đi bán thì bất kỳ một tờ cũng đủ hắn ăn cả đời!

“Sao lúc này ngươi không chạy đi?” Sau khi đưa bình bỏ vào trong túi, Bảo Nhi nhìn Dương Diệp nghiêm túc hỏi.

“Là sao?” Dương Diệp ngần ra.

“Chính là lúc này ấy, rõ ràng ngươi yếu như thế sao lại không bỏ chạy, lại còn muốn đánh nhau với con rắn nhỏ kia nữa?” Bảo Nhi hỏi lần nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ cực kỳ nghiêm túc.

“Ta mà chạy muội sẽ bị nó ăn vào trong bụng mất!”

Dương Diệp khẽ cười, lúc đó hắn cũng nghĩ tới chạy trốn, thế nhưng hành động thiện lương của tiểu cô nương trước mặt đã làm hắn cảm động, nếu như lúc đó hắn chạy trốn thì ngay cả hắn cũng sẽ tự khinh bỉ chính mình.

Bảo Nhi nhìn Dương Diệp một lúc sau đó cười lên, nói: “Trước kia có rất nhiều người lấy lòng ta, nhưng ta biết bọn họ đều là có mục đích cả, có lẽ là muốn nịnh bợ gia gia ta. Thế nhưng ngươi không giống họ, ngươi không biết thân phận của Bảo Nhi nhưng vẫn muốn mạo hiểm tính mạng cứu ta, chúng ta làm bằng hữu nhé! Ta là Bảo Nhi, còn ngươi?”

“Dương Diệp!”

Dương Diệp cũng cười, tiểu cô nương trước mặt cũng lớn như muội muội của mình, dễ thương như nhau, trong lòng hắn có hảo cảm với nàng, giống như nghĩ tới gì đó, Dương Diệp lại hỏi: “Đúng rồi, không phải phù văn sư đều rất cường đại sao? Sao muội lại...”

Nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi nhất thời đỏ lên, ngượng ngùng một lát rồi mới nói: “Ta, ta mặc dù là huyền giả bát phẩm, cũng là ngũ hành huyền khí, nhưng, nhưng mà ngũ hành huyền khí của Bảo Nhi lại thuộc tính mộc huyền khí, sức chiến đấu yếu nhất, hơn, hơn nữa Bảo Nhi chưa từng đánh nhau với ai, cho, cho nên Bảo Nhi không biết đánh nhau...”

Nói xong khuôn mặt nhỏ càng đỏ lên.

Nghe thấy Bảo Nhi nói, Dương Diệp hoàn toàn thấy kinh hãi, huyền giả bát phẩm? Bảo Nhi trước mặt cùng lắm 14, 15 tuổi, 15 tuổi huyền giả bát phẩm, nghĩ tới đó da đầu Dương Diệp có chút tê dại đi, thiên phú này quả thật là cực kỳ yêu nghiệt! Có điều nghe được Bảo Nhi nói không biết đánh nhau, sắc mặt Dương Diệp liền có chút cổ quái, tư chất nghịch thiên như thế lại không biết đánh nhau...

Nhìn thấy vẻ mặt cổ quái của Dương Diệp, Bảo Nhi hung hăng trừng mắt với hắn, sau đó vội vã đổi sang chuyện khác, nói: “Đúng rồi, ngươi là huyền khí kim thuộc tính trong ngũ hành huyền khí, theo đạo lý mà nói thì tu luyện rất nhanh mới đúng, sao ngươi mới huyền giả tứ phẩm thế?”

Nàng cũng muốn đả kích Dương Diệp một chút.

“Ngũ hành huyền khí? Kim huyền khí?” Dương Diệp có chút mơ hồ, hai từ này trước nay hắn chưa từng nghe qua.

Bảo Nhi không cò giải thích, trái lại hỏi tiếp: “Ngươi biết rõ phù văn sư có địa vị tôn quý chứ?”

Dương Diệp gật gật đầu nói: “Rất tôn quý, trước kia ta cũng chỉ nghe qua chứ chưa gặp bao giờ, An Nam thành chúng ta hình như chưa từng có ai.”

“Phù văn sư sở dĩ tôn quý là bởi vì người đó nhất định phải có ngũ hành huyền khí mới có thể trở thành phù văn sư, mà ngũ hành huyền khí thì trong mấy triệu người mới gặp được một, đồ hiếm thì quý, cho nên phù văn sư của Nam vực cực kỳ tôn quý, hiểu chưa?” Bảo Nhi kiên trì giải thích.

“Ý muội nói huyền khí của ta chính là ngũ hành huyền khí?”

Dương Diệp hai mắt sáng lên, thân phận phù văn sư này so với đệ tử ngoại môn Kiếm tông còn tôn quý hơn nhiều, nếu như hắn trở thành một phù văn sư thì ngay cả thành chủ An Nam thành cũng phải cung kính đối với hắn, càng không nói tới Liễu gia gì đó.

Bảo Nhi gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, huyền khí kim thuộc tính trong ngũ hành huyền khí có màu vàng, mà của ngươi cũng là màu vàng, chắc là ngươi cũng có thể trở thành phù văn sư đây! Hơn nữa trong ngũ hành huyền khí thì huyền khí kim thuộc tính là mạnh nhất, không ngờ Bảo Nhi lại gặp được!”

Nghe thế Dương Diệp đầu tiên là vui mừng, sau đó lại cau mày im lặng không nói. Kim thuộc tính trong ngũ hành huyền khí là kim sắc, nhưng mình là đậm kim sắc huyền khí, hơn nữa là thông qua vòng xoay nhỏ chuyển hóa thành đậm kim sắc, huyền khí của mình là ngũ hành huyền khí thật sao?

“Bảo Nhi, muội nói chỉ người có ngũ hành huyền khí mới có thể trở thành phù văn sư là tại sao?” Dương Diệp trầm giọng hỏi.

“Bởi vì chỉ có ngũ hành huyền khí mới có thể tồn tại trong không khí!” Bảo Nhi giải thích: “Huyền khí bình thường sau khi rời khỏi cơ thể người nếu không có công pháp đặc thù duy trì thì huyền khí sẽ tiêu tán trong không trung. Mà ngũ hành huyền khí thì lại không, nó có thể tồn tại trong không khí, chỉ cần người không bị tổn hại thì nó vẫn có thể tồn tại, hiểu chưa?”

Nghe thế Dương Diệp suy nghĩ một hồi, sau đó bắt đầu vận chuyển huyền khí trong cơ thể, lấy ngón tay nhẹ nhàng vẽ lên tảng đá trên mặt đất một cái, nhất thời một đường cong màu vàng xuất hiện trên tảng đá. Thấy thế trong lòng Dương Diệp lại vui vẻ, tiếp tục vẽ không ngừng, chỉ chốc lát sau một chữ “duyên” màu vàng liền xuất hiện trên tảng đá.

Thu ngón tay lại, Dương Diệp yên lặng chờ một hồi, chữ “duyên” màu vàng kia vẫn ở yên trên tảng đá. Nhìn thấy chữ “duyên” không có biến mất, trên mặt Dương Diệp hiện lên vẻ vui mừng như điên, hắn không xác định hắn có thuộc tính ngũ hành hay không, thế nhưng hắn xác định huyền khí của hắn phù hợp điều kiện để trở thành phù văn sư.

Thấy vẻ mặt hưng phấn của dương diệp, Bảo Nhi do dự một chút rồi nghĩ tới cảnh trước đó Dương Diệp xông tới Cự Mãng Vương kia, nàng không do dự nữa, bàn tay nhỏ vươn vào trong túi lấy ra một quyển trục đưa cho Dương Diệp, nói: “Tiểu tạp dịch, quyển trục này là ‘Cơ sở phù văn quyết’, nó và ‘Cơ sở phù văn quyết’ khác không giống nhau, bên trong nó có vô số ghi chép tâm đắc của gia gia ta. Ta cơ bản đã lĩnh hội hết cho nên bây giờ tặng cho ngươi, ngươi cũng đừng cho người khác, hiểu chưa?”

Nói xong câu cuối cùng, trên mặt Bảo Nhi có chút ngưng trọng.

Dương Diệp nghe thế thì động dung, do dự một chút liền nhận lấy quyển trục, sau đó nhìn Bảo Nhi, chân thành nói: “Cảm ơn, muội yên tâm, ta sẽ không cho người khác biết.”

Đây là một kỳ ngộ, một kỳ ngộ trở thành phù văn sư, hắn không muốn bỏ qua.

Bảo Nhi gật gật đầu, sau đó khẽ nói: “Gia gia đi Đại Tàn đế quốc, ta không thể mang ngươi về Phù phong được. Đợi gia gia về ta sẽ bảo người xem tư chất phù văn sư của ngươi như thế nào, nếu như mà tốt thì Bảo Nhi sẽ bảo người nhận ngươi làm đồ đệ, mà cho dù không tốt cũng không sao, đến lúc đó ngươi đi theo lẫn lộn với Bảo Nhi, Bảo Nhi cũng rất lợi hại đấy!”

Nghe được lời Bảo Nhi nói, trong lòng Dương Diệp có chút cảm động, Bảo Nhi không chỉ có tặng “Ngũ hành phù văn quyết” trân quý kia còn định giới thiệu hắn với gia gia của nàng nữa, tiểu cô nương trước mắt này quả thật đã xem hắn là bằng hữu rồi!

“Tiểu tạp dịch, ngươi phải nhớ kỹ, không nên cho rằng có thể trở thành phù văn sư thì quên mất việc đề thăng cảnh giới huyền giả, nên biết huyền khí trong cơ thể ngươi càng được ngưng luyện thì phù lục chế tạo ra càng có hiệu quả tốt. Hơn nữa chế tạo phù lục cần tiêu hao rất nhiều nguyên khí, lấy nguyên khí tích trữ trong cơ thể ngươi bây giờ tới đa cũng chỉ có thể chế tạo vài tấm mà thôi, biết không?” Bảo Nhi chân thành nói.

Dương Diệp gật đầu, đáp: “Ta biết rồi, mục tiêu của ta chính là trở thành đệ tử nội môn mà!”

Tuy rằng nghề nghiệp phù văn sư rất tôn quý, thế nhưng hắn chưa bao giờ vứt bỏ mục đích trở thành một huyền giả cường đại, có thực lực mạnh mẽ sẽ có thể bảo vệ tốt cho mẫu thân và muội muội, về phần phù văn sư thì vẫn cách hắn hơi xa một chút.

“Đệ tử nội môn? Cũng được đấy!”

Bảo Nhi mỉm cười, sau đó ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện sắc trời đã tối, nghĩ nghĩ rồi từ trong túi móc ra hai cái bình bạch ngọc cùng một phù văn bút, nói: “Đây là tinh huyết huyền thú cùng với linh thảo dịch, ngươi có thể dựa theo ‘Ngũ hành phù văn quyết’ luyện thử một chút, qua một thời gian nữa ta sẽ tới tìm ngươi chơi, ta đi trước đây!”

Nói xong, nàng vẫy vẫy tay với Dương Diệp rồi nhảy xuống cốc khẩu.

Nhìn bóng dáng Bảo Nhi biến mất nơi cốc khẩu, Dương Diệp mỉm cười sau đó cầm lấy quyền trục trong tay mở ra...

“Ngũ hành phù văn quyết, phù văn chỉ đạo...”

(*) đậm kim sắc huyền khí: huyền khí màu vàng nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lại xung đột

Từ Thanh Phong cốc trở về Tật Dịch phong, Dương Diệp đi tới phòng ăn, vừa bước vào thì hần liền nhận thấy có hơn một nửa ánh mắt trong phòng ăn rơi vào trên người hắn, có những đệ tử tật dịch thì mỉm cười vui vẻ với hắn, nhưng cũng có mấy người còn mang theo cả vẻ hả hê trên mặt.

Gật đầu với những đệ tử tật dịch mỉm cười vui vẻ với hắn, Dương Diệp đang chuẩn bị đi lấy cơm thì bất ngờ một giọng quát lạnh vang lên sau lưng hắn: “Dương Diệp, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Nghe thế Dương Diệp cau mày, giọng nói này hắn rất quen thuộc, chính là giọng của Từ quân sự, hắn biết phiền phức lại tới rồi.

Dương Diệp xoay người lại nhìn Từ quân sự, Từ quân sự khoảng chừng hơn 40 tuổi, vóc người mập mạp, khuôn mặt béo múp, nếu như đứng cách xa hơn một chút thì chắc ngay cả mắt ông ta cũng không thấy được, mặc một bộ quần áo tật dịch dài rộng nhưng vẫn bị phình lên do béo phì, bờ vai ngang lưng, tất cả đều ánh lên vẻ hồng hào của da thịt.

Ở Kiếm tông, Từ quân sự còn có một biệt hiệu chính là Từ bá bì (*), bởi vì một khi đệ tử nào đắc tội ông ta thì ít nhất cũng sẽ bị ông ta lột mất một lớp da.

Bên cạnh Từ quân sự còn có ba người Đỗ Tu đang đứng cười khẩy nữa.

Nhìn thấy bốn người Từ quân sự, ánh mắt một số đệ tử tật dịch lộ ra vẻ kiêng sợ và oán hận cực sâu, bốn người trước mặt này bình thường bóc lột bọn họ không ít, nhưng mà bọn họ chỉ biết gặm chứ không dám nói gì!

“Ta nói rồi mà, Dương Diệp đánh Đỗ Tu, Từ bá bì sao có thể bỏ qua được? Bây giờ Dương Diệp chết chắc rồi...”

“Đúng vậy, trước kia có người dám phản đối Từ bá bì, bị bốn người bọn họ đánh chết tại chỗ, haiz, sao lúc đó Dương Diệp không biết nhịn một chút đi chứ? Người trẻ tuổi thường hay xúc động, nhưng xúc động như vậy không được rồi...”

“Xuyt, đừng nói nữa, nếu không Từ bá bì nghe được thì cũng cho ngươi một trận đòn đấy.”

Bốn người Từ quân sự đi về phía Dương Diệp, khi tới trước mặt hắn thì không biết từ khi nào trong tay Từ quân sự đã xuất hiện một cây roi, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Dương Diệp, Từ quân sự cười gằn nói: “Dương Diệp, làm người phải biết thực tế, ngươi đã từng là đệ tử ngoại môn nhưng bây giờ đã không phải nữa. Ngươi đã tới địa bàn của ta thì phải tuân thủ theo quy củ của ta, ngươi đã đánh cháu ta thì nói xem nên giải quyết việc này như thế nào?”

“Thúc thúc, còn nói nhảm với hắn làm gì nữa, giết chết hắn!” Lúc này Đỗ Tu đứng một bên nhìn Dương Diệp độc ác nói. Có thể nói hôm nay mặt mũi của gã đã bị vứt đi, con tức này gã không nhịn được.

Dương Diệp thần nhiên liếc mắt nhìn Đỗ Tu, sau đó nhìn Từ quân sự, nói: “Ông nói xem nên giải quyết thế nào?”

Nghe vậy Từ quân sự đột nhiên cười lên, sau đó lấy từ trong lồng ngực ra một phong thư, miệng phong thư đã xé đi, hiển nhiên là đã bị người ta xem qua. Từ quân sự lấy thư trong đó ra sau đó cười nói: “Dương Diệp, nghe nói ngươi có một muội muội, còn mới mười mấy tuổi? Hình như còn chưa có lập gia đình, ngươi thấy ta thế nào? Ta thích nhất tiểu cô nương loại như vậy, để muội muội ngươi làm tiểu thiếp cho ta, sau đó quý xuống nhận sai với Đỗ Tu...”

Bất ngờ giọng nói của Từ quân sự im bật lại, nguyên nhân là vì có một nắm đấm cực lớn đang bay tới ông ta.

Nghe thấy Từ quân sự vũ nhục muối muối của mình, sắc mặt Dương Diệp đột nhiên trở nên giận dữ, sau đó thẳng tay nắm qua một cái. Muối muối và máu thân chính là nghịch lân của hắn, không cho bất kỳ kẻ nào xúc phạm.

“Bốp!”

Từ quân sự đầu nghĩ tới Dương Diệp đột nhiên động thủ, cho nên không kịp chuẩn bị, khuôn mặt và nắm đấm của Dương Diệp tiếp xúc thân mật với nhau, ông ta hét thảm một tiếng, cả người lao đảo trên mặt đất, sau đó máu tươi từ trong mũi trong miệng trào ra.

Dương Diệp cũng không thu tay lại, tiếp tục xông tới, trong nháy mắt đi tới trước mặt Từ quân sự, đoạt lấy cây roi trong tay ông ta rồi sau đó vụt mạnh lên cái cơ thể béo phì kia.

“Cái thứ rác rưởi như ông cũng xứng với muối muối ta sao? Con mẹ nó chứ ta giết ông...” Dương Diệp sắc mặt hung tợn, điên cuồng vụt roi lên trên người Từ quân sự.

“A, Dương Diệp nguoi chết chắc rồi, nguoi dám đánh ta hả, a, dừng tay đi, a, Dương đại gia, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, ta sai rồi...”

Nghe được tiếng kêu thảm thiết của Từ quân sự, tất cả mọi người trong phòng ăn ngậy người ra, bọn họ không nghĩ tới Dương Diệp lại dám đánh Từ bá bí, nên biết Từ bá bí chính là quân sự của Kiếm tông đây! Có điều rất nhanh các đệ tử tạp dịch lại không nghĩ tới việc này nữa, bởi vì Dương Diệp đang làm chuyện mà bình thường bọn họ cũng không dám nghĩ tới.

Rất nhiều đệ tử tạp dịch trong phòng ăn nắm chặt hai tay, trong mắt không dấu nổi vẻ hưng phấn.

“Dương Diệp, nguoi, nguoi mau thả thúc thúc ta ra, nếu không nguoi chết chắc...” Đỗ Tu tỉnh táo lại, muốn đi tới ngăn cản Dương Diệp lại kiêng kỵ thực lực của hắn, chỉ có thể đứng một bên gào lên.

Dương Diệp không thèm để ý Đỗ Tu, tăng thêm sức mạnh từng roi từng roi đánh lên cơ thể béo phì của Từ quân sự, chỉ trong chớp lát Từ quân sự ăn không dưới trăm roi, cơ thể to béo hiện đầy vết máu, thật là kinh khủng.

Đối với Dương Diệp, nếu bắt nạt hắn thì có lẽ hắn sẽ nhẫn nhịn một chút, thế nhưng nếu có người dám động tới người nhà của hắn, vậy thì hắn sẽ không chút do dự hóa thành ác ma, lão Từ quân sự trước mặt này lại dám có chủ ý với muối muối hắn, hắn không thể nhẫn được!

“A.... A....”

Trong phòng ăn vang lên tiếng kêu thảm thiết của Từ quân sự, trừ mấy người Đỗ Tu ra còn lại đệ tử tạp dịch khác nghe được thanh âm này đều thêm hưng phấn, lúc này trong lòng bọn họ cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Từ bá bí bình thường bóc lột bọn họ không ít, không chỉ cắt xén tiền lương của bọn họ, bình thường chỉ cần hơi không thuận ý ông ta thì đã bị quát roi rồi, Tạp Dịch phong có mấy nghìn đệ tử tạp dịch, ít nhất có chín phần đã bị Từ bá bí hành hạ đánh đập!

“Dừng tay!” Đúng lúc này một lão giả mặc trường bào màu trắng xuất hiện trong phòng ăn, trong giọng nói ẩn chứa một ít huyền khí, làm cho lỗ tai của mọi người trong phòng ong ong lên.

Nghe được tiếng hừ lạnh, Dương Diệp rùng mình một cái, xoay người thấy được lão nhân thì trong mắt Dương Diệp lóe lên một vẻ phức tạp. Hắn hít sâu một hơi, ném roi qua một bên, mặc kệ Từ quân sự đã hấp hối trên mặt đất, đi tới trước mặt lão giả, cúi người thật thấp nói: “Thiên trưởng lão!”

Lão nhân trước mặt chính là lão nhân trước kia đã nhận hắn làm đệ tử ở An Nam thành, là lão nhân trước mặt thay đổi số phận của hắn, nếu như không phải trước kia lão nhân này đã cảnh cáo Liễu gia An Nam thành thì muối muối và máu thân của hắn rất có thể đã bị rơi vào tay Liễu gia rồi.

Mặc dù hắn bị lão nhân trước mặt cách chức làm đệ tử tạp dịch, thế nhưng trong lòng hắn không có oán hận lão nhân này chút nào cả, ngược lại trong lòng vẫn luôn cảm kích ông ấy. Hắn cố gắng như vậy cũng có nguyên nhân là vì lão nhân này, bởi vì trước đây hắn sau một năm vẫn chưa hấp thu được huyền khí, vị lão nhân này đã bị các ngoại môn trưởng lão khác cười nhạo.

Hắn muốn chứng minh, muốn chứng minh cho người Kiếm tông thấy, Dương Diệp hắn không phải phế vật!

Thấy Dương Diệp, trong mắt Thiên trưởng lão cũng hiện lên một vẻ phức tạp, so với người khác thì ông rất rõ thiên phú của Dương Diệp như thế nào. Nhưng mà không biết nguyên nhân gì mà Dương Diệp sau một năm vẫn không thể hấp thu huyền khí được, một năm vẫn chưa trở thành huyền giả, ông đành bất đắc dĩ cách chức Dương Diệp xuống làm đệ tử tạp dịch. Hôm nay gặp lại Dương Diệp lần nữa, trong lòng ông cũng có chút phức tạp.

Lúc này Đỗ Tu quỳ “phịch” một cái xuống trước mặt Thiên trưởng lão, sau đó chỉ vào Dương Diệp nói: “Thiên trưởng lão, ngài phải làm chủ cho ta, lúc trước Dương Diệp đánh ta trọng thương, lại còn bắt ta làm phần việc của hắn, thúc thúc ta tới tìm hắn nói chuyện lại không ngờ bị hắn đánh trọng thương nữa, Thiên trưởng lão ngài phải làm chủ cho ta và thúc thúc đây!”

Nghe thấy Đỗ Tu đôi trắng thay đen, Dương Diệp nhũn mày nhưng cũng không nói gì cả. Mà đệ tử tạp dịch xung quanh thì vẻ mặt tức giận, tên Đỗ Tu này lại có thể đôi trắng thay đen như thế, thật là quá vô sỉ.

Thiên trưởng lão nhìn Từ quân sự nằm hấp hối trên đất, đột nhiên ánh mắt Thiên trưởng lão lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Dương Diệp, một cổ thần thức quét qua hắn, sau một lát hai mắt Thiên trưởng lão sáng lên, nói: “Nguoi, nguoi đã là Tử phẩm huyền giả rồi sao?”

Dương Diệp nghe vậy gật đầu, sau đó huyền khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, lật bàn tay lên, trong lòng bàn tay thoáng hiện lên kim sắc nhàn nhạt: “Thưa Thiên trưởng lão, ta đã có thể hấp thụ huyền khí rồi!” Nói xong những lời này, trong lòng Dương Diệp được thả lỏng, trước kia để lão nhân này không thất vọng, hắn liều mạng đề tu luyện, nhưng mà cuối cùng hắn vẫn khiến lão nhân thất vọng, bây giờ hắn có thể hấp thụ huyền khí, người hắn muốn nói cho biết nhất chính là lão nhân trước mặt.

Thấy kim quang nhàn nhạt trên tay Dương Diệp, Thiên trưởng lão tròn tròn hai mắt giống như thấy chuyện gì ghê gớm vậy, cơ thể khẽ động đi tới trước mặt Dương Diệp, hai mắt nhìn thẳng Dương Diệp, nói: “Người, huyền khí của người là kim sắc sao?” Nói xong Thiên trưởng lão nhìn không được nắm chặt hai tay lại.

Nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Thiên trưởng lão, Dương Diệp do dự một chút sau đó gật gật đầu. Huyền khí của hắn có thể không phải kim thuộc tính, thế nhưng hắn là không kém so với kim thuộc tính.

“Ha ha...”

Nhìn thấy Dương Diệp gật đầu, Thiên trưởng lão đột nhiên cười to lên, cười được một hồi thì có lẽ cảm thấy hơi quá liền ngăn kích động trong lòng lại, tay phải vỗ vỗ bả vai Dương Diệp, nói: “Tốt, rất tốt, cực kỳ tốt.” Trong mấy triệu người mới gặp được một người có Ngũ hành huyền khí, mà Dương Diệp không chỉ có Ngũ hành huyền khí lại còn là huyền khí kim thuộc tính mạnh nhất trong Ngũ hành huyền khí, sao ông ấy không kích động chứ?

Nghe được Thiên trưởng lão nói, Đỗ Tu ở một bên đột nhiên có cảm giác không hay rồi, nhưng khi thấy Từ quân sự hấp hối trên mặt đất thì gã hít sâu một hơi, bất chấp chạy đến trước mặt Thiên trưởng lão, lại quỳ xuống nói: “Vẫn xin Thiên trưởng lão làm chủ cho chúng ta!”

Nghe vậy Thiên trưởng lão nhú mày, lạnh lùng liếc nhìn Đỗ Tu trước mắt, sau đó quay đầu nhìn mọi người xung quanh, nói: “Nói hết mọi chuyện trước đó nói ra, các người yên tâm, có ta ở đây không ai có thể uy hiếp các người được, có điều nếu như giấu diếm gì thì cũng đừng trách lão phu không khách khí.”

Nghe được lời của Thiên trưởng lão, trong lòng Đỗ Tu nổ lên một cơn giận, sắc mặt gã trắng bệch lên, gã biết lúc này Thiên trưởng lão đứng về phía Dương Diệp.

Đệ tử tập dịch xung quanh đâu đó giấu diếm, lập tức đem mọi chuyện trước đó nói ra hết, có đệ tử tập dịch nhớ lại thái độ của Thiên trưởng lão với Dương Diệp, biết đây là một cơ hội để lật đổ Từ quân sự, cho nên đều đem mọi chuyện Từ quân sự làm trước đó nói ra hết, thậm chí có người còn thêm ít mắm muối nữa.

Nghe được lời nói của các đệ tử tập dịch, ba người Đỗ Tu ở một bên sắc mặt trắng bệch tới dọa người, cơ thể run rẩy, bọn họ biết lần này gặp hạn rồi.

Thần nhiên liếc nhìn ba kẻ đó, Dương Diệp đi tới bên người Từ quân sự, lấy phong thư cùng thư trên người ông ta ra sau đó cất vào trong ngực.

Nghe xong mọi người nói, sắc mặt Thiên trưởng lão trở nên âm trầm, nhìn Đỗ Tu đã nằm ngửa dưới đất, lạnh lùng nói: “Không ngờ, thật không ngờ được, trưởng lão ngoại môn cùng đệ tử ngoại môn đều bán tu luyện, không ai quan tâm tới Tập Dịch phong, không ngờ tới Tập Dịch phong đã biến thành thiên hạ của hai thúc cháu các người, thật là to gan đến cực điểm!”

“Xin trưởng lão tha mạng, xin trưởng lão tha mạng...” Ba người Đỗ Tu lập tức quỳ gối trước mặt Thiên trưởng lão, cầu xin tha thứ: “Xin trưởng lão tha mạng, chúng ta không dám như vậy nữa, không dám như vậy nữa đâu...”

Ba người Đỗ Tu bây giờ cảm thấy hối hận, hối hận đã chọc vào Dương Diệp, nếu như biết Dương Diệp đã là Huyền giả thì cho bọn họ một trăm lá gan cũng không dám đi chọc Dương Diệp.

Thiên trưởng lão hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Kể từ bây giờ Từ quân sự không còn là quân sự của Tập Dịch phong nữa, cả bốn người đi Tinh mô đảo khoáng mười năm, vật đảo được giao hết cho tông môn, mười năm sau trực xuất khỏi Kiếm tông, vĩnh viễn không được vào Kiếm tông nữa.” Nói xong quay qua Dương Diệp yên lặng gật đầu, sau đó giờ tay kéo vai Dương Diệp, thân hình khẽ động, hai người liền biến mất khỏi đại sảnh.

Nghe được lời của Thiên trưởng lão, chúng đệ tử tập dịch xung quanh nhất thời hoan hô lên, mà ba người Đỗ Tu thì trực tiếp ngất tại chỗ.

Bốn người bọn họ phải làm trâu làm ngựa cho Kiếm tông mười năm.

(*) Từ bá bí: Từ lột da

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Trên bảng ngoại môn

Luyện võ trường.

Dương Diệp và Thiên trưởng lão hai người cùng nhau đi tới, mặc dù là ban đêm, nhưng bốn phía đã có Nguyệt Quang thạch chiếu rọi, luyện võ trường lúc này lại giống như ban ngày.

Đột nhiên, Thiên trưởng lão dừng bước, nhìn Dương Diệp trước mắt, nói: “Dương Diệp, lúc trước ta cách chức ngươi xuống làm đệ tử tạp dịch, ngươi có còn hận ta không?”

Dương Diệp lắc đầu, nói: “Thiên lão, nếu như không phải ngài, chỉ sợ muội muội cùng mẫu thân của ta đã rơi vào tay Liễu gia. Trong nội tâm của ta có hận, nhưng chỉ hận bản thân ta, lúc trước do ta không phấn đấu, để Thiên lão bị người cười nhạo giống như ta, là ta làm Thiên lão mất mặt!”

Dương Diệp sẽ mãi mãi không quên hình ảnh những trưởng lão ngoại môn đã cười nhạo hắn cùng với Thiên lão, khi mà mà hắn không trở thành Huyền Giả trong một năm, những trưởng lão ngoại môn cùng đệ tử ngoại môn kia không chỉ cho hắn một cái danh hiệu “vang dội”, còn cười nhạo Thiên lão mất mặt, thu nhận một tên phế vật mang về Kiếm Tông.

Có thể nói, trong đám đệ tử ngoại môn hắn là một trò cười, mà Thiên lão ở trước mặt cũng bởi vì hắn, cũng đã trở thành trò cười của trưởng lão ngoại môn.

Nghe thấy lời nói của Dương Diệp, Thiên trưởng lão vỗ vỗ bả vai Dương Diệp, nói: “Được rồi, những chuyện trước kia cũng đã qua, không cần so đo. Ta không ngờ được ngươi lại là Ngũ Hành huyền khí, hơn nữa huyền khí còn là thuộc tính Kim, đi, bây giờ chúng ta đi Ngoại Môn phong, ta sẽ khôi phục thân phận đệ tử ngoại môn của ngươi, ta nhìn xem lúc này ai dám nói ngươi là phế vật!”

“Thiên lão, ta muốn tham gia khảo hạch đệ tử ngoại môn vào một tháng sau, ta sẽ dùng thực lực để nói cho bọn họ biết, ta không phải phế vật, ánh mắt của Thiên lão là tốt nhất Kiếm Tông!” Nhìn Thiên trưởng lão, Dương Diệp nói cực kỳ nghiêm túc. Nếu như hắn đúng là ngũ hành huyền khí, có khả năng hắn thật sự sẽ đi theo Thiên trưởng lão, nhưng vấn đề là hắn có phải vậy hay không? Hắn cũng không muốn để lộ bí mật vòng xoáy nhỏ cho người khác biết!

Nghe vậy, Thiên trưởng lão hơi ngần ngừ, chợt nở nụ cười, nói: “Được, được lắm, có chí khí!”

Kiếm Tông thu nhận đệ tử ngoại môn, có hai phương thức, phương thức thứ nhất là trưởng lão ngoại môn có thể tùy ý tuyển nhận ba người đệ tử, bởi vì trưởng lão ngoại môn có ba danh ngạch lựa chọn đệ tử ngoại môn; loại thứ hai chính là khảo hạch đệ tử ngoại môn, đây là phương thức tuyển nhận đệ tử thông thường của Kiếm tông, miễn là trước 17 tuổi đạt tới lực phẩm huyền giả đều có tư cách tham gia khảo hạch này.

Đệ tử ngoại môn thông qua khảo hạch đều có thực lực cùng địa vị cao hơn đệ tử được nhận bằng phương thức đầu tiên, bởi vì khảo hạch vô cùng nghiêm khắc, không chỉ phải có thực lực mạnh mẽ, còn phải yêu cầu ngộ tính và thiên phú cực cao.

Có thể nói, người được nhận thông qua cách thứ nhất chính là đi cửa sau, còn cách thứ hai đều dùng thực lực bản thân trở thành đệ tử ngoại môn, cho nên, ở Kiếm tông, người đi cửa sau thường chênh lệch địa vị rất nhiều so với người thông qua khảo hạch.

Thiên trưởng lão ngừng nghĩ, sau đó móc ra một cái túi nhỏ từ trong lồng ngực, đưa cho Dương Diệp, nói: “Dương Diệp, ngươi có chí khí, rất tốt, đây là mười viên Năng Lượng thạch và Hộ Mạch đan, năng lượng thạch có thể giúp ngươi hấp thu huyền khí rất nhanh chóng, Hộ Mạch đan có thể bảo vệ kinh mạch của ngươi không bị tổn thương.”

Nhìn cái túi nhỏ kia, Dương Diệp hơi do dự, sau đó nhận lấy cái túi, chân thành nói: “Thiên lão, ngài yên tâm, lần này ta quyết không để ngài thất vọng nữa.” Hắn không từ chối ý tốt của Thiên lão, quả thực lúc này hắn cần tài nguyên tu luyện, bằng không với tốc độ tu luyện hiện tại của hắn, nhất định không thể nào đạt tới lực phẩm huyền giả trước 17 tuổi được.

Thiên trưởng lão gật đầu, cười nói: “Ta tin tưởng, ngươi có được ngũ hành huyền khí đều tu luyện rất nhanh, trước kia ta không biết ngươi xảy ra vấn đề gì, nhưng xem ra hiện tại, ngươi đã không sao rồi. Ngươi cố gắng tu luyện, đến lúc diễn ra khảo hạch ngoại môn, tranh thủ tiến vào mười vị trí đầu, để cho mấy lão già kia nhìn xem, ai mới là phế vật!” Nói xong lời sau cùng, trong lời nói của Thiên trưởng lão cũng ẩn chứa một tia tức giận, mặc dù tính tình ông tốt, nhưng vừa nghĩ tới về mặt của những trưởng lão ngoại môn lúc trước, ông vẫn còn chút tức giận.

“Mười vị trí đầu sao?” Dương Diệp thấp giọng nói.

“Thế nào, không tự tin hay sao?” Thiên trưởng lão cười nói.

Dương Diệp lắc đầu, tại sao hắn không tự tin? Mục tiêu của hắn không phải là đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn mới thật sự là mục tiêu của hắn, trước kia hắn không dám hy vọng xa vời đến vị trí đệ tử nội môn, nhưng bây giờ, có vòng xoáy nhỏ thần bí kia ở đan điền, cộng thêm sự cố gắng của hắn, hắn tin tưởng mình nhất định có thể trở thành đệ tử nội môn. Đương nhiên, phải trở thành đệ tử ngoại môn sau đó mới có tư cách tham gia khảo hạch đệ tử nội môn!

Dương Diệp trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Thiên lão, ta có chuyện muốn nhờ ngài một chút!”

“Chuyện gì?” Thiên trưởng lão hiếu kỳ nói.

Dương Diệp mang chuyện muội muội của mình bị Liễu gia ở An Nam thành để mất tới nói ra, vốn dĩ hắn muốn giải quyết Liễu gia bằng bản lĩnh của mình, nhưng mà hiện tại, thực lực của hắn còn chưa đủ, còn cần thêm thời gian, cho nên hắn chỉ có thể nhờ đến Thiên lão.

Nghe được Dương Diệp lời nói, Thiên trưởng lão trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Nếu như ta đoán không sai, gần đây bên trong ngoại môn có một đệ tử tên Liễu Thanh Vũ hẳn là người nhà Liễu gia, cho nên Liễu gia mới không để ý tới cảnh cáo của ta lúc trước, lại đánh chủ ý lên người nhà ngươi!”

“Liễu Thanh Vũ?”

Nghe thấy tên họ, sắc mặt Thiên trưởng lão thoáng ngưng trọng, nói: “Y là người nhà Liễu gia, trước đó không lâu thông qua khảo hạch đạt hạng thứ ba trở thành đệ tử ngoại môn, tu luyện được một tháng, y đã được xếp thứ hai mươi chín trên bảng ngoại môn. Nghe nó, một số trưởng lão nội môn đã bắt đầu chú ý đến y rồi.”

“Bảng ngoại môn thứ hai mươi chín?” Sắc mặt Dương Diệp cũng ngưng trọng.

Ngoại môn bảng, là bảng xếp hạng thực lực của đệ tử ngoại môn Kiếm Tông, đệ tử ngoại môn có mấy ngàn, bên trong đó cường giả vô số, nghe nói cường giả xếp hạng mười vị trí đầu đã có thực lực không kém một số trưởng lão ngoại môn. Liễu Thanh Vũ đó chỉ tốn một tháng ngắn ngủi đã đứng thứ hai mươi chín, đủ để thấy thiên phú cùng thực lực của y!

“Ngươi yên tâm, ta sẽ đi An Nam thành một chuyến!” Thiên trưởng lão nói: “Hiện tại Liễu Thanh Vũ chưa phải là đệ tử nội môn, Liễu gia vẫn còn nể mặt ta một chút. Nhưng mà, nếu như ba tháng sau thí luyện đệ tử nội môn bắt đầu, Liễu Thanh Vũ có thể thông qua trở thành nội môn đệ tử, khi đó, có khả năng Liễu gia sẽ không lo lắng về ta nữa.”

Nghe vậy, Dương Diệp đối với Thiên trưởng lão khom người, nói: “Cảm ơn Thiên lão.” Dương Diệp biết, một khi Liễu Thanh Vũ trở thành đệ tử nội môn, thân phận của trưởng lão ngoại môn đối với y không còn một chút ràng buộc nào, khi đó, đã có tài nguyên tu luyện của đệ tử nội môn, thực lực của Liễu Thanh Vũ sẽ tăng nhanh hơn, đến lúc đó, Liễu gia ở An Nam thành nhất định sẽ không kiêng nể gì cả!

Muốn Liễu gia kiêng kị, vậy thì hẳn phải có thực lực cùng địa vị mạnh hơn Liễu Thanh Vũ, nói cách khác, lúc này hẳn chỉ có ba tháng thời gian, nếu như ba tháng sau hẳn không thể vượt qua Liễu Thanh Vũ, vậy thì muối muối và mẩu thân sẽ gặp nguy hiểm.

“Tiểu tử, Liễu Thanh Vũ y có thể tiến đến thứ hai mươi chín bảng ngoại môn, vậy thì y đã trở thành cường giả Tiên Thiên cảnh, nhất định ngươi phải cố gắng, bằng không thì đừng nói đến bảo vệ người nhà, thậm chí có thể giữ được tính mạng của mình hay không, là cả một vấn đề.” Thiên trưởng lão trầm giọng nói.

Cường giả Tiên Thiên cảnh!

Đồng tử Dương Diệp co lại, nắm chặt hai tay. Mọi người đều biết, phía dưới Tiên Thiên cảnh chính là Phàm Nhân cảnh, Phàm Nhân cảnh có từ nhất phẩm đến cửu phẩm, sau cửu phẩm được xưng là Tiên Thiên, Phàm Nhân cảnh cùng cường giả Tiên Thiên cảnh có sự chênh lệch vô cùng lớn, bởi vì sau khi đạt tới Tiên Thiên, không cần phải nói xa xôi, chính là Tiên Thiên huyền khí không phải thứ cường giả Phàm Nhân cảnh có thể công phá được!

“Tiên Thiên cảnh sao? Xem ra phải cố gắng gấp bội rồi!” Hai nắm đấm Dương Diệp xiết chặt, thần sắc kiên định.

Nhìn Dương Diệp không bị hù dọa bởi Tiên Thiên cảnh, Thiên trưởng lão gật đầu cười, lúc trước ông dùng một danh ngạch cho Dương Diệp, ngoại trừ vì Dương Diệp coi trọng tình nghĩa, chính là tính cách này của Dương Diệp. Con đường võ đạo, ngoại trừ thiên phú cường đại, còn cần đến loại tính cách và tâm tính giống như Dương Diệp.

Từ biệt Thiên trưởng lão, đêm đã khuya, Dương Diệp không đi Thanh Phong cốc tu luyện nữa, mà về phòng của mình, sau đó lấy “Ngũ Hành Phù Văn quyết” ra nghiên cứu. Nếu như có thể chế tạo ra phù lục, như vậy khẳng định thực lực của hắn sẽ có trợ giúp rất nhiều, dù sao những phù lục ấy thật sự rất biến thái.

Nhìn các phù lục được giới thiệu bên trong “Ngũ Hành Phù Văn quyết”, Dương Diệp càng xem càng kinh hãi, có một số phù lục mang công hiệu rất cường đại.

Ví dụ trong “Ngũ Hành Phù Văn quyết” có một loại phù lục gọi là Tụ Linh phù, loại phù lục này có thể làm người sử dụng hấp thu huyền khí rất nhanh, mặc dù chỉ có tác dụng một hai canh giờ, nhưng cũng đã rất cường đại rồi. Còn có loại Cường Lực phù, lại có thể khiến cho lực lượng bản thân tăng lên gấp đôi trong một giờ, còn có rất nhiều...

Nhìn một hồi, cuối cùng Dương Diệp kìm nén không được, quyết định chế tạo một cái phù lục, hắn không lựa chọn những cái phù lục có độ khó cao, mà lựa chọn Cường Lực phù.

Suy nghĩ thì đơn giản, nhưng Dương Diệp nhận ra chế tạo phù lục thật khó hơn so với suy nghĩ rất nhiều, nhưng Dương Diệp cũng không nhụt chí, mà tiếp tục thử một lần lại một lần.

Mấy ngày tiếp theo, bởi vì Thiên trưởng lão, quản sự mới nhậm chức của đình Táp Dịch rất thông minh không có phân phối việc làm cho Dương Diệp, cho nên Dương Diệp có nhiều thời gian, hắn không khổ luyện ở Thanh Phong cốc, mà là nghiên cứu phù văn quyết.

Hôm nay, Dương Diệp nghiên cứu “Ngũ Hành Phù Văn quyết” trong phòng, có gã đệ tử tạp dịch đi tới phòng Dương Diệp, sắc mặt người đệ tử tạp dịch ngưng trọng, nói: “Dương ca, ta có chuyện thông báo cho ngươi!”

“Chuyện gì?” Dương Diệp khó hiểu hỏi, hắn căn bản không biết người trước mắt này, mặc dù bởi vì liên quan đến hắn, Đỗ Tu những người kia bị diệt trừ, bình thường những tên đệ tử tạp dịch vô cùng khinh khi khi gặp hắn, nhưng mà hắn cùng những đệ tử tạp dịch này thực sự không có giao tình gì cả.

Nghe thấy lời nói Dương Diệp, tên đệ tử tạp dịch do do một chút, sau đó nói: “Dương ca, biểu ca của Đổ Tu hình như muốn trở về rồi.”

Bởi vì mối quan hệ của Dương Diệp, mọi người ở Tạp Dịch phong mới không bị nhóm người Đổ Tu áp bách, những đệ tử tạp dịch này đều có thiện cảm với Dương Diệp, cho nên trong lòng bọn họ không hi vọng Dương Diệp xảy ra chuyện gì.

“Biểu ca của Đổ Tu?” Dương Diệp nhướn mày, hẳn biết, biểu ca của Đổ Tu là đệ tử ngoại môn, không lẽ đối phương muốn tìm hắn gây sự hay sao?

Tên đệ tử tạp dịch kia khẽ gật đầu, nói: “Dương ca, mọi người bảo ta tới thông báo cho người một chút, nghe nói biểu ca của Đổ Tu đã là cường giả bát phẩm huyền giả, sau khi hắn trở về, nếu như biết được Đổ Tu những người kia bị người giảng chức đi mò tình quặng, nhất định sẽ tìm người gây chuyện, người phải chuẩn bị tâm lý!”

“Bát phẩm huyền giả sao?” Hai mắt Dương Diệp nhắm lại, sau nửa ngày trầm ngâm, sau đó lấy ra 50 miếng kim tệ đưa cho đệ tử tạp dịch trước mắt, nói: “Cảm ơn ý tốt của các người, ta sẽ chú ý, đây là 50 miếng kim tệ, đừng từ chối, cầm đi, về sau nếu có tin tức gì quan trọng, có thể tới nói cho ta biết!”

Tạp Dịch phong có mấy ngàn đệ tử, phân bố các nơi, mỗi ngày đều có thể nghe được rất nhiều chuyện, có thể nói, những đệ tử tạp dịch này nắm giữ một lượng thông tin rất lớn, nếu như những người này trở thành tai mắt của hắn, như vậy đối với hắn, nhất định có trợ giúp rất lớn.

Nhận năm mươi miếng kim tệ, đệ tử tạp dịch kia kích động nói: “Dương ca người yên tâm, sau này nếu có tin tức liên quan đến người, hay là tin tức quan trọng, chúng ta nhất định sẽ thông báo người trước tiên!” Nói xong, lui ra khỏi phòng.

Thấy đệ tử tạp dịch kia đi ra khỏi phòng, hai mắt Dương Diệp nhắm lại, thấp giọng nói: “Bát phẩm huyền giả, hiện tại ta mới tứ phẩm huyền giả, xem ra con phải tiếp tục cố gắng!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sinh Tử Đài

Nửa tháng sau.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...”

Trong Thanh Phong cốc, một gã thiếu niên mặc áo dài màu xanh đang đứng trên một khối cự thạch, trong tay cầm một cành cây dài chừng một mét, to khoảng ngón tay trở đang không ngừng đâm về phía trước, chém nghiêng, chẻ dọc, cắt ngang đủ cả. Mỗi lần người thiếu niên vung cành cây đều sinh ra một tiếng xé gió rất nhỏ, khi thiếu niên tăng thêm tốc độ, nhất thời âm thanh xé gió rất nhỏ giống như tiếng pháo nổ vang lên trên cự thạch.

Đến thời khắc quan trọng, ánh mắt thiếu niên ngưng tụ lại, ném cành cây trong tay về một cây đại thụ phía xa xa, cành cây tốc độ cực nhanh, nơi nó đi qua không ngừng vang lên tiếng xé gió rất nhỏ, khoảng cách hơn mười thước, cành cây chỉ mất gần hai hơi thở thì đã đến phía trước đại thụ.

“Bùm...”

Đại thụ cần ba người ôm mới hết bị cành cây xuyên thấu qua, rồi lại tiếp tục xuyên qua cây đại thụ thứ hai, liên tục xuyên qua năm cây đại thụ thì cành cây mới dừng lại ở trên cây đại thụ thứ sáu.

Nhìn những lỗ nhỏ trên những cây đại thụ kia, thiếu niên thấp giọng nói: “Có Năng Lượng thạch và Hộ Mạch đan của Thiên trưởng lão cho, cùng với huyền khí màu vàng nhạt của ta không ngừng bổ sung, lực lượng trong người ta đã mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần! Chỉ đáng tiếc là mười viên Năng Lượng thạch và Hộ Mạch đan đã dùng hết mất rồi.”

Thiếu niên này chính là Dương Diệp, trong nửa tháng này, một ngày mười hai canh giờ thì hắn gần như dùng mười canh giờ để tu luyện, dưới sự cố gắng như vậy hẳn không chỉ nâng cao cảnh giới lên Lục phẩm huyền giả mà ngay cả kiếm pháp cơ bản của Kiếm tông cũng đã tu luyện tới đại viên mãn.

Kiểm pháp cơ bản của Kiếm tông không phải là thứ quý hiếm gì, chi cần là đệ tử ngoại môn đều có một quyển. Loại hàng đầy đường này trừ Dương Diệp ra thì đệ tử ngoại môn Kiếm tông cơ bản chưa từng có ai tu luyện qua cả, dù sao kiếm thuật cơ bản có mạnh đi nữa thì sao có thể mạnh hơn kiếm kỹ có phẩm giai được chứ?

Trước kia Dương Diệp cũng suy nghĩ như vậy, thế nhưng sau khi bị giảng xuống làm đệ tử tạp dịch thì hắn không có lựa chọn nào nữa, chỉ có thể tu luyện kiếm pháp cơ sở này. Tu luyện được hai năm, cảnh giới và lực lượng cơ thể hắn không ngừng trở nên mạnh mẽ, kiếm pháp cơ bản cũng càng ngày càng thuần thực, Dương Diệp thấy kiếm pháp này không phải đồ vứt đi như mọi người vẫn nghĩ.

Bộ kiếm pháp này đơn giản chỉ có phách, thứ, liều, táo, trầm, điểm (*). Thế nhưng sau hai năm không ngừng luyện tập, những chiêu thức đơn giản này đã thay đổi không còn đơn giản như vậy nữa. Giống như lúc này, mỗi một kiếm hắn chém ra đều phát ra tiếng xé gió rất nhỏ, hiệu quả như vậy thì dù là một số Hoàng giai kiếm kỹ của Kiếm tông cũng không thể đạt được.

Cho nên Dương Diệp quyết định tiếp tục khổ luyện, hẳn muốn nhìn xem cực hạn của kiếm pháp cơ bản này tới đâu!

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Dương Diệp nhận ra đã là chính Ngọ liền vỗ vỗ tay, thấp giọng nói: “Hôm nay nhất định phải chế tạo được một tấm cường lực phù!”

Trong “Ngũ hành phù văn quyết” mà Bảo Nhi tặng cho hắn, phương pháp luyện chế cường lực phù không quá phức tạp, dù sao chỉ là phù lục cơ bản. Thế nhưng đối với Dương Diệp vừa mới tiếp xúc lại không có ai hướng dẫn mà nói thì như thế cũng đã cực kỳ phức tạp rồi. Nửa tháng qua hắn không chế tạo thành công được lần nào, nguyên nhân chủ yếu là do từ đầu hắn đã quá nôn nóng.

Có kinh nghiệm thất bại nửa tháng qua, Dương Diệp lần này khôn ngoan hơn. Trước đó một tuần hắn không có xuất thủ về cường lực phù mà chỉ nghiên cứu cường lực phù suốt cả tuần, đem toàn bộ lộ tuyến và một số chỗ đặc biệt cần chú ý của cường lực phù đều ghi nhớ rõ lại.

Nhớ lại toàn bộ chi tiết về cường lực phù, Dương Diệp xếp bằng ngồi trên cự thạch, lấy phù chỉ (**) và phù văn bút Bảo Nhi cho hắn trong lòng ngực ra, sau đó lại lấy Linh Thảo dịch và Huyền thú huyết dịch mà Bảo Nhi đưa cho ra, sau khi chuẩn bị hết mọi việc, Dương Diệp ngồi lại, tĩnh khí ngưng thần, một lát sau huyền khí màu vàng nhạt trong cơ thể chậm rãi chảy vào trong phù văn bút, rồi dựa theo phương pháp luyện chế cường lực phù trong đầu bắt đầu vẽ ra.

Nắm phù văn bút, Dương Diệp cẩn thận di chuyển trên phù chỉ, huyền khí màu vàng nhạt trong cơ thể hắn theo phù văn bút chảy vào trên phù chỉ, sau khi từng dòng huyền khí màu vàng nhạt nhập vào trên phù chỉ thì nhất thời giống như một con giun nhỏ, di chuyển lộn xộn trên đó, Dương Diệp thấy thế vội vàng dùng phù văn bút dẫn dắt tạo ra đủ loại hình kỳ dị.

Trong suốt quá trình này, Dương Diệp thờ ơ mạnh cũng không dám, hết sức chăm chú cảm phù văn bút chậm rãi dẫn dắt trên phù chỉ, cứ như vậy khoảng một phút đồng hồ, trên phù chỉ dần dần xuất hiện một đóa hoa điểm màu vàng nhạt, lại qua một phút đồng hồ nữa, Dương Diệp thu bút, trên phù chỉ đã xuất hiện một đóa hoa điểm màu vàng nhạt hoàn chỉnh.

Nhìn thấy hoa điểm hình thành, Dương Diệp hít sâu một hơi, nét mặt thả lỏng, đương nhiên chuyện còn chưa kết thúc, hắn bây giờ chỉ mới hoàn thành bước đầu tiên, còn có một bước quan trọng nhất nữa chính là chú linh!

Chú linh chính là đem Linh Thảo dịch cùng Huyền thú huyết rót vào trên phù chỉ, lợi dụng năng lượng thiên địa của hai thứ giúp phù lục có linh tính, bước này chính là bước khó nhất, nửa tháng qua hắn đều thất bại ở bước này. Bởi vì hắn muốn đem Linh Thảo dịch và Huyền thú huyết cùng với năng lượng màu vàng nhạt của hắn rót lên đóa hoa điểm kia cùng một lúc!

Nếu như quá trình này thất bại, vậy thì chế phù thất bại!

Hít sâu một hơi, Dương Diệp cố gắng ổn định bản thân, sau một lát cảm lấy một bình bạch ngọc, đổ một giọt dịch thể bên trong lên phù chỉ, tiếp đó nhanh chóng cảm lấy một bình bạch ngọc khác đổ một giọt Huyền thú huyết ra, hai giọt dịch thể rơi lên trên phù chỉ, Dương Diệp vội vã vận chuyển huyền khí trong cơ thể cưỡng chế dung hợp hai giọt dịch thể lại.

Nhờ có huyền khí màu vàng nhạt của Dương Diệp, hai giọt dịch thể dễ dàng hòa vào nhau, tiếp đó Dương Diệp vội vã cảm bút, dẫn hai giọt dịch thể đi theo lộ tuyến của hoa điểm.

Quá trình này được xem là khó nhất bởi vì trong quá trình này Dương Diệp phải dùng huyền khí bọc lấy hai giọt dịch thể, đòi hỏi khống chế linh hồn lực và huyền khí vô cùng nghiêm ngặt, trong quá trình này chỉ cần không chú ý một chút, hoặc là không thể chú linh trong vòng một hơi thở thì tấm phù lục này sẽ thất bại!

Bởi vì Huyền thú huyết và Linh thảo dịch nếu như không được huyền khí bao lại thì sẽ tách nhau ra trong nháy mắt, một khi hai thứ xa nhau, hoa điểm trên tấm phù sẽ bị loạn, khi đó tất cả cố gắng lúc trước sẽ trở nên uổng phí.

Từng giọt mồ hôi lạnh không ngừng xuất hiện trên trán Dương Diệp, hai mắt của hắn không dám động đậy, chỉ sợ vừa nháy mắt một cái thì lộ tuyến sẽ bị lệch ngay.

Cứ như vậy, cẩn thận từng tí một khoảng chừng hai phút, trên mặt Dương Diệp dần dần hiện lên nét tươi cười, vẻ hưng phấn trong mắt không thể che giấu được, lại qua một phút đồng hồ, Dương Diệp đột nhiên thu bút, bút vừa rời khỏi phù chỉ thì nhất thời hoa điểm trên phù chỉ giống như lửa thật, tỏa ra màu vàng nhạt, hoa điểm trên phù chỉ trông rất sống động, nhìn rất giống vật sống!

“Cuối cùng cũng thành công rồi, cuối cùng cũng thành công rồi, Dương Diệp ta đã là một Nhất phẩm phù văn sư rồi, ha ha...” Thấy đóa hoa điểm trên phù chỉ, Dương Diệp không khỏi kích động cười lớn lên.

Từ trong Cơ sở phù văn quyết mà Bảo Nhi đưa cho hắn, Dương Diệp biết được một ít thông tin cơ bản về phù văn sư. Phù văn sư cũng giống như huyền gia, đều phân chia cảnh giới. Từ Nhất phẩm tới Ngũ phẩm là Minh phù sư, chế tạo được phù lục cơ bản, sau Ngũ phẩm là Linh phù sư, Địa phù sư, Thiên phù sư, Tiên phù sư, Thần phù sư.

Nhất phẩm tới Ngũ phẩm là Minh phù sư, có thể chế tạo một loại phù thì tính là Nhất phẩm, nếu như có thể chế tạo năm loại phù lục cơ bản, thấu hiểu về năm loại thuộc tính thì đạt tới Ngũ phẩm. Dương Diệp bây giờ chế tạo thành công được một tấm cường lực phù, cũng được xem là một Nhất phẩm phù văn sư rồi!

Cổ nén kích động trong lòng, Dương Diệp cảm lấy tấm cường lực phù trên tảng đá, quan sát một hồi, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, thấp giọng nói: “Phù lục

chia thành thứ phẩm, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, tầm cường lực phù của ta khiến hòa điểm như vật sống, hẳn là thượng phẩm, nhưng mà không phải trong quyền trục nói tỷ lệ thượng phẩm rất thấp sao? Chẳng lẽ nguyên nhân là do huyền khí màu vàng nhạt của ta?”

Dương Diệp từ trong Cơ sở phù văn quyết biết được, phù lục cũng có chia phẩm chất, phẩm chất không giống nhau thì hiệu quả cũng không giống nhau. Cường lực phù hạ phẩm tăng cho người dùng tối đa năm thành lực lượng, trung phẩm khoảng chừng gấp đôi, mà thượng phẩm thì nâng cao gấp ba, về phần cực phẩm thì có thể nâng cao lực lượng lên hơn sáu, bảy lần.

Hiệu quả của phù lục thượng phẩm và cực phẩm mặc dù kinh người thế nhưng độ khó chế tạo cũng rất lớn, tỷ lệ thành công của phù lục thượng phẩm cực kỳ cực kỳ thấp, thế nhưng không nghĩ tới tám phù lục này của hắn lại là thượng phẩm, chẳng lẽ mình thật sự là thiên tài tuyệt đỉnh? Dương Diệp cảm thấy có chút nghi hoặc.

“Xem ra sau này phải hỏi Bảo Nhi mới được!” Dương Diệp không suy nghĩ vấn đề này nữa, nhìn cường lực phù trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên, hiện ra một nụ cười quý dị, sau này nếu như mình đánh nhau với người khác, dưới tình huống thực lực không kém nhiều lắm thì đột nhiên mình dùng một tấm phù vậy khẳng định sẽ khiến đối thủ tức nghẹn mà chết.

Nghĩ vậy khóe miệng Dương Diệp càng cười rộng hơn, cười đến mức đắc ý, sau một lát hắn cất cường lực phù cẩn thận rồi bước nhanh đi về phía cửa Thanh Phong cốc.

Ra khỏi Thanh Phong cốc, Dương Diệp đi tới luyện võ trường, vừa tới luyện võ trường Dương Diệp đã bị một gã thanh y đệ tử (***) cản lại, gã đệ tử này khoảng chừng 17, 18 tuổi, ở vai trái của áo có khắc một chữ “Ngoại” nho nhỏ, đây là tiêu chí của đệ tử ngoại môn!

Nhìn thanh y nam tử trước mắt lộ ra sát khí với hắn, Dương Diệp biết người này chính là biểu ca của Đồ Tu, Đoàn Quân, thực lực đạt tới Bát phẩm huyền giả.

Nhìn thấy Dương Diệp bị mấy người Đồ Tu chặn lại, một ít đệ tử tạp dịch nhất thời lắc đầu thờ dài, vì có Dương Diệp mà các đệ tử tạp dịch ở Tạp Dịch phong không còn bị mấy người Đồ Tu bắt nạt nữa, cho nên những đệ tử tạp dịch này rất có hảo cảm với Dương Diệp.

Bây giờ biểu ca của Đồ Tu từ thế tục trở về, như vậy kết cục của Dương Diệp cũng có thể đoán được.

Đoàn Quân cũng nhìn Dương Diệp, trong mắt lóe lên sát ý lạnh lẽo, hôm nay gã mới từ thế tục trở về lại phát hiện Đồ Tu và Từ quân sự sẽ bị đẩy đi Tinh mộ, mà đầu sỏ gây nên chính là tên đệ tử tạp dịch trước mắt này, nên biết đệ tử tạp dịch của Kiếm tông cùng một số đệ tử ngoại môn đều biết Đồ Tu là biểu đệ của gã, Từ quân sự là người của gã, đánh chó còn phải ngoảnh mặt, thế mà cái tên trước mắt này lại trực tiếp đánh vào mặt gã!

Hơn nữa quan trọng nhất là Đồ Tu và Từ quân sự mỗi năm đều nộp cho gã hơn vạn mai kim tệ, có số tiền này gã có thể mua thêm nhiều tài nguyên tu luyện, thế mà bây giờ khoản tài nguyên này vì tên trước mắt này mà không còn nữa! Hơn vạn mai kim tệ, đây là tài nguyên chủ yếu của gã, trong lòng gã đang ri máu.

Nghĩ vậy, Đoàn Quân hít hai mắt lại, nói: “Phế vật, biểu đệ của Đoàn Quân ta mà ngươi cũng dám bắt nạt, chết đi cho ta!” Nói xong thân hình khẽ động, thủ chương vỗ lên mặt Dương Diệp.

Nhìn thấy Đoàn Quân trực tiếp động thủ, hơn nữa lại lại trực tiếp hạ sát thủ, sắc mặt Dương Diệp trầm xuống, quát khẽ một tiếng, vung nắm đấm đánh tới thủ chương của Đoàn Quân.

“Bốp!”

Quyền chương chạm nhau, Dương Diệp thụt lùi ba bước, Đoàn Quân cũng bị lùi ba bước.

Lần giao thủ đầu tiên, hai người hòa nhau.

Nhìn thấy mình bị Dương Diệp đẩy lùi, trong mắt Đoàn Quân lóe lên vẻ kinh ngạc, quan sát Dương Diệp một hồi, nói: “Ngươi đã là huyền giả? Có điều vậy thì sao chứ, ban nãy ta chỉ đánh ra một thành thực lực, bây giờ ngươi chết đi cho ta!” Nói xong, huyền khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, chuẩn bị xuất thủ giết Dương Diệp lần nữa.

“Chờ đã!” Dương Diệp đi tới trước một bước, nhìn Đoàn Quân đứng trước mặt, trong mắt cũng lóe lên sát ý, người này biết mấy người Đồ Tu bị Thiên trưởng lão cách chức thế nhưng gã không dám đi tìm Thiên trưởng lão gây phiền toái lại tìm đến mình, hơn nữa vừa động thủ đã là sát thủ, hắn cũng thấy tức giận.

“Sao hả? Muốn xin tha sao?” Đoàn Quân chậm chạp nói: “Sớm biết có hôm nay hà tất trước kia làm vậy? Biểu đệ của Đoàn Quân ta mặc dù chỉ là một tên đệ tử tạp dịch, nhưng cũng không phải một phế vật như ngươi có thể bắt nạt được. Bây giờ quý xuống dập đầu một nghìn cái cho ta, hô to ta sai rồi, sau đó rút khỏi Kiếm tông, ta có thể không giết ngươi!”

“Ta muốn khiêu chiến ngươi, quyết đấu Sinh Tử đài!” Dương Diệp nhìn thẳng Đoàn Quân, ngữ khí kiên định.

Lặng, giống như chết lặng, đệ tử tạp dịch xung quanh cùng bản thân Đoàn Quân đều trở nên sững sờ.

Đệ tử tạp dịch khiêu chiến đệ tử ngoại môn? Lại còn là Sinh Tử đài?

(*) phách, thứ, liều, tảo, trảm, điểm: bỏ, đâm, vung, quét, chém, chỉ.

(**) phù chỉ: giấy vẽ phù

(***) thanh y đệ tử: đệ tử mặc áo xanh

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tụ tập cá cược

Sinh Tử đài, ý nghĩa như tên, chính là quyết chiến sinh tử.

Bất kỳ một đệ tử nào của tông phái đều không tránh khỏi có ân oán, đồ bất như sơ (*), Kiếm tông tạo ra Sinh Tử đài này chính là để cho các đệ tử giải quyết những ân oán đó. Một khi nếu đệ tử nào đó có ân oán không thể dàn xếp thì có thể khiêu chiến đối phương, đương nhiên cảnh giới người khiêu chiến không thể cao hơn người bị khiêu chiến hai cấp bậc.

Dương Diệp vốn cũng không định khiêu chiến sinh tử đài này, nhưng thấy Đoàn Quân hạ sát thủ với hắn, hắn biết đối phương căn bản không định bỏ qua cho mình. Mà một khi đối phương động thủ tại đây, dù cho hắn thắng hay thua thì cũng sẽ bị thiệt.

Thua, không cần nói cũng biết, đối phương có thể sẽ hành hạ hắn đến chết; thắng, hắn không được bất cứ chỗ tốt nào, nhưng lại không thể giết đối phương, thậm chí làm bị thương đối phương thì hắn cũng gặp phiền phức, dù sao hắn bây giờ chỉ là một đệ tử tạp dịch. Chỉ có quyết chiến sinh tử đài, hắn và đối phương mới trở thành bình đẳng, hắn có thể giết đối phương!

“Ha ha...” Sau khi tỉnh hồn lại, Đoàn Quân liền cười to lên, chỉ vào Dương Diệp, trên mặt không dấu nổi vẻ khinh thường, nói: “Buồn cười chết mất, phế vật đệ nhất trong lịch sử lại khiêu chiến ta, sinh tử đài? Ngươi dựa vào gì thế? Dựa vào ngươi là phế vật đệ nhất hả?”

Đối với sự khinh thường của Đoàn Quân, Dương Diệp không thêm để ý chút nào, nói: “Kiếm tông quy định, người cảnh giới thấp khiêu chiến với người cảnh giới cao, người cảnh giới cao không thể cự tuyệt. Đương nhiên ngươi muốn cự tuyệt cũng được, có điều như thế thì sau này khắp Kiếm tông sẽ truyền tai nhau rằng Đoàn Quân ngươi ngay cả khiêu chiến của một đệ tử tạp dịch cũng không dám nhận!”

“Ta biết ngươi đang khiêu khích ta!” Đoàn Quân cười lạnh nói: “Có điều ta nhận khiêu chiến của ngươi, ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi đâu, ta sẽ đập nát từng khối xương cốt khắp người ngươi ngay trên sinh tử đài trước mặt mọi người Kiếm tông, để cho mọi người biết phế vật chính là phế vật, dù cho ngươi trở thành huyền giả vẫn là phế vật!”

“Nói xong chưa? Nói xong thì gặp nhau trên sinh tử đài đi!” Dương Diệp bình thản liếc nhìn Đoàn Quân, sau đó xoay người đi lên sinh tử đài.

Thấy bộ dáng vân đạm phong khinh (**) của Dương Diệp, sát ý trong mắt của Đoàn Quân càng đậm, một tên phế vật còn ra vẻ cao nhân? Dương Diệp không chỉ chặt đứt tài lộ của gã, bây giờ còn tại chỗ khiêu chiến gã, một tên đệ tử tạp dịch khiêu chiến gã, chính là đang vũ nhục gã. “Ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!”

...

“Dương Diệp ước chiến đệ tử ngoại môn, quyết chiến trên sinh tử đài, đi, nhanh đi xem thôi!”

“Cái gì, ngươi không nghe nhầm chứ? Dương Diệp ước chiến đệ tử ngoại môn? Đầu ngươi bị cửa kẹp à?”

“Đầu ngươi mới bị cửa kẹp ấy, đầu cả nhà ngươi đều bị cửa kẹp, ngay lúc này, biểu ca của tạp chủng Đỗ Tu kia tìm Dương Diệp gây phiền toái, không ngờ Dương Diệp đã trở thành huyền giả, hơn nữa ngay tại chỗ khiêu chiến biểu ca của Đỗ Tu, lúc này bọn họ đã đi sinh tử đài rồi, nhanh đi thôi!”

“Dương Diệp đã là huyền giả rồi sao? Được, đi, đi cổ vũ cho Dương Diệp...”

Đệ tử ngoại môn phong

“Cái gì? Đệ tử tạp dịch khiêu chiến đệ tử ngoại môn chúng ta? Chính là phế vật đệ nhất trong lịch sử kia sao? Ngươi có làm không đấy? Cái tên phế vật đệ nhất trong lịch sử ngay cả huyền giả cũng không phải mà?”

“Ai biết, dù sao bọn họ đã đi sinh tử đài rồi, mau đi thôi, đi tới trễ thì đệ tử tạp dịch kia đã bị giết mất, không thể xem kịch hay được, ta đi thông báo cho những người khác đã.”

“Đệ tử tạp dịch khiêu chiến đệ tử ngoại môn chúng ta? Lại còn là sinh tử đài, thật là không biết tự lượng sức mình, đi, chúng ta đi xem đệ tử ngoại môn chúng ta dạy dỗ hắn ra sao.”

Chỉ trong chốc lát, chuyện Dương Diệp khiêu chiến đệ tử ngoại môn giống như ôn dịch lan truyền khắp Tập Dịch phong và Ngoại môn đệ tử phong, mấy nghìn đệ tử tập dịch và mấy trăm đệ tử ngoại môn đều chạy tới sinh từ đài xem.

...

Trên sinh từ đài, một lão nhân mặc trường bào màu xanh nhìn Dương Diệp và thanh y nam tử, có điều ánh mắt lão nhân đa phần đều rơi trên người Dương Diệp, lão nhân tên là Tào hòa, là trưởng lão ngoại môn Kiếm tông, trưởng quản Chấp pháp đội ngoại môn. Trước kia lão cũng đã gặp rất nhiều trận quyết chiến sinh từ đài, thế nhưng đệ tử tập dịch khiêu chiến đệ tử ngoại môn thì lão mới gặp lần đầu tiên.

Tào hòa phát tay phải lên, hai viên Năng Lượng thạch bay tới bên Dương Diệp và Đoàn Quân, nói: “Sinh từ đài, không có quy tắc gì cả, mặc các ngươi dùng thủ đoạn gì cũng được! Để cho bắt đầu công bằng, bây giờ đều tự khôi phục đầy huyền khí trong cơ thể đi, sau đó bắt đầu.” Nói xong lão nhân thân hình khẽ động, bay qua một bên.

“Ngươi sẽ phải chết!” Đoàn Quân nhìn Dương Diệp, lạnh nhạt nói.

Dương Diệp không có đáp lại, đi tới bên kệ binh khí chọn lấy một thanh trường kiếm, trường kiếm dài chừng một thước năm, rộng hai ngón tay, do tinh thiết phổ thông bách luyện tạo thành, không phải là thứ gì tốt, thuộc về vũ khí không có phẩm giai.

“Thanh Phong kiếm, Tam phẩm Hoàng giai, chém sắt như chém bùn.” Trên tay Đoàn Quân xuất hiện một thanh trường kiếm, nhìn Dương Diệp nói: “Có điều ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi đâu, ta sẽ đánh gãy gân tay gân chân của ngươi, đập nát xương cốt trên người ngươi, sau đó phải ngươi đưa ngươi về nhà, để cho cả nhà ngươi cùng nhau chịu đau khổ! Thế nào, ta nhân từ không hả?”

Tiền tay múa một đường kiếm, Dương Diệp bình thản nói: “Yên tâm, ta cũng sẽ nhân từ với ngươi!” Nói xong Dương Diệp ngồi xếp bằng, hấp thu linh khí trong Năng Lượng thạch.

Trong mắt Đoàn Quân thoáng hiện lên sát ý âm lãnh, sau đó cũng xếp bằng ngồi xuống hấp thu linh khí trong Năng Lượng thạch.

Lúc này tại một nơi nào đó dưới sinh từ đài, hơn trăm đệ tử ngoại môn nhìn Dương Diệp và thanh y nam tử trên đài, một người mặt dài quay qua nói với các đệ tử ngoại môn: “Giang Thu Thủy, Đoàn Quân là Bát phẩm huyền giả, cảnh giới tên tập dịch kia thì ta không rõ, có điều ta đoán trong vòng mười chiêu Đoàn Quân sẽ lấy đầu của hắn.”

“Ta cược năm chiêu!” Nam tử gọi là Giang Thu Thủy nhìn nam tử mặt dài nói: “Hai mươi viên Năng Lượng thạch, cược không?”

“Ngươi khinh thường đệ tử tập dịch kia như vậy sao?” Nam tử mặt dài cười nói.

“Vào tông được hai năm, đến bây giờ mới thành huyền giả, loại phế vật này xứng đáng được ta xem trọng sao?” Giang Thu Thủy khinh thường nói: “Sao hả, hai mươi viên, ta cả Đoàn Quân sẽ lấy đầu hắn trong vòng năm chiêu, dám không?”

“Gi mà không dám!” Nam tử mặt dài cười to nói: “Đệ tử tập dịch kia nếu dám khiêu chiến Đoàn Quân, vậy thì chắc chắn có chút bản lĩnh, ta không tin hắn sống không nổi qua mười chiêu, còn có ai cược không?”

“Ta cược năm chiêu!”

“Ta cược mười chiêu...”

“Ta cả đệ tử tập dịch kia thắng, năm mươi viên Năng Lượng thạch!” Đúng lúc này một giọng nói có vẻ non nớt vang lên giữa sân.

Bọn đệ tử ngoại môn ngẩn ra, quay đầu nhìn lại thì thấy một tiểu cô nương khoảng 14, 15 tuổi đang cười híp mắt nhìn bọn họ. Tiểu cô nương mặc một chiếc váy hoa màu vàng, che dấu đi vóc người đã có chút trưởng thành, lông mi hình lá liễu, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đôi mắt linh động thỉnh thoảng chuyển động, lộ ra vẻ giảo hoạt.

Tiểu cô nương không phải ai khác chính là Bảo Nhi ở Phù phong, hôm nay nàng đến gặp riêng Dương Diệp nhưng không ngờ tới Dương Diệp lại đi đánh nhau với người khác. Càng không nghĩ tới những người trước mắt này lại đều khinh thường Dương Diệp, nàng biết rõ sự lợi hại của Dương Diệp, Dương Diệp là Ngũ hành huyền khí đấy!

Đám đệ tử ngoại môn thấy là một tiểu cô nương thì có chút kinh diễm, tuy rằng còn nhỏ thế nhưng tất cả mọi người có thể tưởng tượng được phong thái tuyệt thế của nàng sau khi lớn lên, trong mấy mấy tên còn lộ ra vẻ dâm uế.

Nhìn thấy ánh mắt đáng ghét của mấy người kia, Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, sau đó lấy một xấp phù lục từ trong túi ra đi tới trước mặt Giang Thu Thủy, nói: “Ta muốn đánh cược với các ngươi! Ta muốn cược tiểu tập dịch kia thắng.”

Giang Thu Thủy khẽ giật mình, thế nhưng khi thấy xấp phù chỉ trên tay Bảo Nhi thì nhất thời ngây người, qua một lát mới phục hồi tinh thần lại, biểu tình vốn có chút cao ngạo lạnh lùng trở nên nhiệt tình, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi, ngươi là người Phù phong phải không?”

Lúc này đám đệ tử ngoại môn cũng phát hiện xấp phù chỉ trên tay Bảo Nhi, đó là phù lục a, chỉ có vị trí thập đại cường giả trên Ngoại Môn bảng mới có tư cách nhận phù lục! Ánh mắt mọi người trở nên có chút nóng bỏng.

Bảo Nhi hừ một tiếng nói: “Đúng thế, ta cược tên đệ tử tạp dịch thắng, các ngươi có cược không?” Nàng rất ghét những người này, không chỉ khinh thường tiểu tạp dịch, còn dùng ánh mắt đáng ghét nhìn nàng nữa, nàng phải thắng sạch hết tài nguyên tu luyện của bọn họ!

Cược tên đệ tử tạp dịch kia thắng?

Nghe thế đám đệ tử ngoại môn nhìn nhau, tiểu cô nương trước mắt này bị hồng đầu à? Vậy mà lại đi cược đệ tử tạp dịch kia thắng, nên biết Đoàn Quân đã là Bát phẩm huyền giả, đệ tử tạp dịch kia tối đa cũng chỉ Tứ, Ngũ phẩm gì đó, có thể chiến thắng Đoàn Quân sao?

Nghĩ thế bọn họ lại nhìn nhau, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam không che dấu nổi.

Ánh mắt Giang Thu Thủy lóe lên, sau đó nói: “Được, chúng ta có thể cược với ngươi, có điều cho ngươi cầm cái, bởi vì chúng ta đều cược đệ tử tạp dịch kia thua, thế nào hả?”

Bảo Nhi suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Được, các ngươi đặt đi, bao nhiêu ta cũng nhận!”

Nén kích động trong lòng xuống, Giang Thu Thủy tiếp tục nói: “Ngươi xem, chúng ta có vài trăm người, đây là con số không nhỏ đâu, nếu như ngươi thua thì...?”

Bảo Nhi đương nhiên biết ý của Giang Thu Thủy, lập tức nhướng mày, sau đó lại lấy trong túi ra một xấp phù lục, nói: “Đây, chỗ này có khoảng hai mươi cái phù lục, đều là trung phẩm, mỗi một tấm tương đương năm trăm viên Năng Lượng thạch, nếu như ta thua thì lấy cái này gán nợ được chứ?”

“Phù lục trung phẩm?”

Nhìn phù lục nơi tay Bảo Nhi, tròng mắt đám người này đã nóng lên không thèm che dấu chút nào cả. Mỗi một tấm phù lục trung phẩm cũng không phải cứ dùng năm trăm Năng Lượng thạch thì mua được, nếu như để cho bọn hắn bán thì bán một nghìn cũng không thành vấn đề!

Lần này không cần Giang Thu Thủy nói nữa, đám đệ tử ngoại môn vội vàng gật đầu đồng ý. Khó gặp được người coi tiền như rác để cho bọn hắn làm thịt, nếu như không làm thịt thì sẽ bị thiên khiển mất!

“Ta cược năm trăm Năng Lượng thạch!” Giang Thu Thủy đột nhiên nói: “Trên người chúng ta không mang nhiều Năng Lượng thạch, ngươi có thể ghi nợ lại, nếu như thua chúng ta nhất định sẽ đưa, chúng ta đều là đệ tử ngoại môn sẽ không lừa ngươi đâu!”

Nghe được Giang Thu Thủy nói, đám đệ tử tạp dịch sùng sốt, năm trăm Năng Lượng thạch không phải số nhỏ nha, nên biết bọn họ một tháng chỉ có thể nhận hai mươi viên Năng Lượng thạch, Giang Thu Thủy có nhiều như vậy không?

Đúng như đệ tử ngoại môn xung quanh nghĩ, Giang Thu Thủy không có năm trăm Năng Lượng thạch, thế nhưng gã cũng không sợ, bởi vì tên đệ tử tạp dịch kia có thể thắng không? Đáp án tất nhiên là tuyệt đối không thể!

Bảo Nhi nghĩ một lát rồi nói: “Cũng được, các ngươi cũng báo giá đi! Ta sẽ ghi nợ cho các ngươi!” Nàng không sợ những người này quỵt nợ, Kiểm tông còn chưa có người dám chiếm tiện nghi của nàng đâu!

“Ta thêm hai nghìn Năng Lượng thạch!” Thấy nàng đồng ý cho ghi nợ, Giang Thu Thủy lập tức tăng thêm hai nghìn Năng Lượng thạch, không làm thịt cái người xem tiền như cỏ rác này thì gã sẽ không tha thứ cho chính mình.

Thấy Bảo Nhi đồng ý cho ghi nợ, đám đệ tử còn lại cũng xông xáo lên, sau đó lập tức hét giá.

“Ta cũng cược một nghìn Năng Lượng thạch!”

“Ta tám trăm!”

“Ta hai nghìn...”

Nhìn thấy mọi người tăng giá, Bảo Nhi cười đến mắt híp cả lên, sau đó vội vã cầm bút ghi lại tiền đặt cược của bọn họ lại. Đối với nàng mà nói, Dương Diệp có thể thắng là tốt nhất, mà thua thì cũng không sao cả, dù sao những phù lục này không những Phù phong có rất nhiều, mà chính nàng cũng có thể tự chế tạo được.

(*) đồ bắt như sò: đáp đáp không bằng khơi thông, lấy từ tích Đại vũ trị thủy

(**) vân đạm phong khinh: điềm nhiên như mây gió

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kiểm pháp căn bản

Trên Sinh Từ đài, vào thời điểm này, hai người đồng thời mở hai mắt, ánh mắt chạm vào nhau, trong mắt Đoàn Quân thoáng hiện sát ý dày đặc không chút che giấu, còn Dương Diệp thì bình tĩnh không chút gợn sóng, không một tia chấn động.

Hai người đứng dậy, Đoàn Quân cầm Thanh Phong kiếm trong tay vung vẩy, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, ta nhường ngươi ba chiêu!”

Mặc dù Dương Diệp đã trở thành Huyền Giả, nhưng gã cũng không sợ, gã không chỉ so với đối phương cao hơn hai bậc, vũ khí cùng kiếm kỹ đều là thứ mà đối phương không có được, cho nên, gã chuẩn bị chơi trò mèo vờn chuột.

“Ngu ngốc!”

Mắng thầm một tiếng, Dương Diệp cầm trường kiếm đi về phía Đoàn Quân, khi đi đến trước người Đoàn Quân hai mét, đột nhiên, hai mắt Dương Diệp vốn lạnh nhạt, bất ngờ thoáng hiện một tia dữ tợn, sau một khắc, chân phải Dương Diệp bất chợt đạp đất, mượn sức từ mặt đất truyền đến, cả người như một quả đạn pháo, trường kiếm trong tay đâm tới Đoàn Quân.

Chỗ Dương Diệp đạp chân, sàn nhà kia vốn cứng rắn, nhưng lúc này nát vụn hoàn toàn, đây là một kích toàn lực của Dương Diệp!

Khoảnh khắc Dương Diệp vừa lao người ra, lão già ngoại môn ở dưới đài vốn sắp ngủ đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Khoảnh khắc Dương Diệp bỗng nhiên xông tới, sắc mặt Đoàn Quân đại biến, trong mắt kinh hãi muốn chết, khoảng cách gần như vậy, cộng thêm Dương Diệp bất ngờ ra tay, gã lúc này đã không kịp trốn tránh cùng đón đỡ, chỉ có thể nhìn trường kiếm Dương Diệp đâm vào trước ngực của gã.

“Đình!”

Trường kiếm Dương Diệp đâm vào trước ngực Đoàn Quân, một tiếng lạnh lạnh vang lên giữa sân, cả người Đoàn Quân ngay lập tức lùi về phía sau tám mươi bước.

Thấy trường kiếm không thể đâm sâu vào, Dương Diệp nhượng mảy, cũng không đuổi theo, nhìn trước ngực Đoàn Quân, bên dưới lớp áo, một tia ngân quang sáng trắng không ngừng lấp lóe!

“Trên người có mặc huyền giáp!” Nghĩ vậy, ánh mắt Dương Diệp nhíu lại, huyền khí trong cơ thể bắt đầu khởi động.

Đoàn Quân hít một hơi thật sâu, hoảng sợ một lúc, chỉ thấy lúc này lớp huyền giáp Hoàng phẩm cao giai đã bị lổm vào trong!

“Lực lượng rất lớn! Chỉ ít có một ngàn cân lực lượng!” Sắc mặt Đoàn Quân ngưng trọng, gã đã đánh giá thấp Dương Diệp rồi.

“Xoạt!”

Trong điện quang hỏa thạch, một kiếm của Dương Diệp đánh lui Đoàn Quân ngay tức thì, làm cho đám đệ tử tạp dịch phía dưới xôn xao, có ít người càng là lóe lên tia sáng hưng phấn trong mắt. Bất kể như thế nào, Dương Diệp cũng là đệ tử tạp dịch, đệ tử tạp dịch đánh lui đệ tử ngoại môn, đương nhiên bọn họ thấy hưng phấn.

“Gã Đoàn Quân này, sư tử vồ thỏ dùng toàn lực, gã lại khinh địch như thế, đúng là đầu người nã heo, may mắn có mặc huyền giáp!” Thấy thiếu chút nữa Đoàn Quân bị một kích miểu sát, mặt Giang Thu Thủy âm trầm nói.

Bên cạnh vài tên đệ tử đều nhẹ gật đầu đồng ý, đồng thời cũng thở dài một hơi trong lòng. Bọn họ đều đem Năng Lượng thạch góp được mấy tháng đặt cược, thậm chí, có một số tham lam, đặt nhiều đến một hai năm, nếu như Đoàn Quân thua, hậu quả kia, thật sự bọn họ không gánh nổi rồi!

Mà Bảo Nhi ở bên cạnh thì nắm chặt tay nhỏ, trong mắt lóe ra tia sáng hưng phấn.

“Ta thừa nhận, ta có chút khinh địch, nhưng, bây giờ ta cho ngươi biết, ngươi vẫn không có cơ hội, bởi vì, ta phải nghiêm túc rồi!”

Đoàn Quân nhìn Dương Diệp, huyền khí trong cơ thể chậm rãi vận chuyển, theo huyền khí không ngừng rót vào trường kiếm, trường kiếm của gã lúc này lại xuất hiện rung động nhỏ.

“Kiếm kỹ sao?” Nhìn trường kiếm trong tay Đoàn Quân phát ra từng đợt gợn sóng rất nhỏ, Dương Diệp thấp giọng nói một câu, chợt huyền khí màu kim nhạt truyền vào trường kiếm trong tay, trường kiếm lập tức hiện dần ra một chút tia sáng màu vàng nhạt, có điều những tia sáng này rất yếu, nếu như không nhìn kĩ càng, căn bản không phát hiện được.

“Xem ra Đoàn Quân đã nghiêm túc rồi!” Dưới đài, sắc mặt âm trầm của Giang Thu Thủy đã hơi dịu đi: “Lần này, một chiêu phân thắng bại!”

“Đoàn Quân muốn dùng Phân Linh kiếm quyết!” Trên mặt một gã đệ tử ngoại môn hiện vẻ tươi cười: “Phân Linh kiếm quyết là Hoàng giai cao cấp kiếp kỹ, Đoàn Quân dám sử dụng, vậy thì đại biểu gã đã có thể xuất ra một tia kiếm khí, lần này tên đệ tử tạp dịch kia chết chắc rồi!”

“Phân Linh kiếm pháp? Không ngờ rằng Đoàn Quân lại học được, ha ha, lần này tên đệ tử tạp dịch kia chết chắc rồi!”

“Ha ha, 300 viên Năng Lượng thạch, đủ để ta tu luyện đến Tiên Thiên cảnh, ha ha...”

“Ài, sớm biết Đoàn Quân đã học được kiếm kỹ, ta đã đánh bạc nhiều một chút, chỉ có 100 Năng Lượng thạch, lần này lỗ lớn rồi!”

“Đúng vậy, lỗ lớn rồi, thật là, gã Đoàn Quân kia cũng quá thâm hiểm!”

“...”

Giờ khắc này, khoảng năm mươi tên đệ tử ngoại môn đã thấy Năng Lượng thạch đầy ắp bày ở trước mặt mình.

Gặp một đám đệ tử ngoại môn hưng phấn, Bảo Nhi bất mãn hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn Dương Diệp trên đài, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Trên đài, trong một khắc, trong mắt Đoàn Quân dữ tợn, nắm lấy trường kiếm, bỏ một phát về phía Dương Diệp.

“Phân Linh kiếm pháp!”

Nói xong, từ mũi Thanh Phong kiếm toát ra một tia kiếm khí trắng toát tầm một mét, bắn tới Dương Diệp, tốc độ kiếm khí rất nhanh, âm thanh vù vù phát ra, gần như chỉ tốn thời gian hai lần hít thở đã đi tới trước mặt Dương Diệp.

Lúc kiếm khí đi tới trước Dương Diệp một mét, chân phải Dương Diệp động đây, mượn lực lượng từ mặt đất truyền đến, người bắn nhanh ra như điện, đồng thời, trường kiếm trong tay mang đầy kiếm khí trắng toát đâm tới.

“Xùy...”

Có lẽ là vì lực lượng quá lớn, những nơi trường kiếm Dương Diệp đi qua, có thể thấy được rõ ràng từng đợt không khí chấn động, hơn nữa còn phát ra những âm thanh xé gió sắc nhọn.

“Hậu phát chế nhân!” Nhìn thấy Dương Diệp đón đỡ, tên ngoại môn trưởng lão dưới đài khẽ nói: “Thú vị, lần đầu tiên gặp được người tu luyện cơ bản kiếm pháp đến cảnh giới đại viên mãn, không tệ!”

“Bịch!”

Trường kiếm và kiếm khí trắng toát đụng vào nhau, một đợt năng lượng nổ vang, chột, kiếm khí trắng toát kia giống như gặp dầu sôi, bị trường kiếm Dương Diệp cắt ngay tức khắc, tốc độ Dương Diệp không giảm, hai lần hít thở đã mang kiếm xuất hiện trước người Đoàn Quân, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Đoàn Quân, trường kiếm vung nhanh vào hai chân Đoàn Quân!

Mặt mũi Đoàn Quân tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, gã cũng không thể ngờ kiếm khí của bản thân phát ra lại bị Dương Diệp đơn giản chặt đứt, đó chính là kiếm kỹ đấy, nhưng không đợi gã phục hồi tinh thần, Dương Diệp lại xuất hiện trước mặt gã một lần nữa, trong lòng kinh hãi gần chết, bất giác dùng trường kiếm đón đỡ, sau đó lùi lại về phía sau.

“Đình, đình...”

Trong sân, trường kiếm của hai người không ngừng va chạm, từng đợt âm thanh va chạm của kim loại vang lên, giống như một khúc nhạc mỹ diệu.

Thấy Đoàn Quân bị áp chế trên đài, lui liên tiếp về phía sau, đám đệ tử tập dịch dưới đài hoàn toàn ngây dại, không chỉ có đệ tử tập dịch, chính là hơn mười tên đệ tử ngoại môn ở bên cạnh cũng đều ngây dại.

Đệ tử tập dịch đề đánh đệ tử ngoại môn? Đó là đệ nhất phế vật trong lịch sử sao?

Về mặt hơn mười tên đệ tử ngoại môn ở bên cạnh đầy khiếp sợ, bọn họ không ngờ rằng, kiếm khí kia lại bị Dương Diệp đâm rách, lực lượng đó lớn bao nhiêu, nhanh bao nhiêu? Nguyên bản Đoàn Quân có thua trận thì bọn họ cũng không sao, nhưng mà hiện tại, nếu Đoàn Quân bị thua, chính là có bán tất cả bọn họ cũng không trả nổi năng lượng thạch cho tiểu cô nương kia!

Thấy một kiếm của Dương Diệp đâm nát kiếm khí, sắc mặt Bảo Nhi nở hoa, trong hai mắt trở nên linh động, lóe ra tia sang hưng phấn.

Trên đài, kỳ thật Dương Diệp có thể sớm giải quyết Đoàn Quân, sở dĩ còn dây dưa là vì hắn đang luyện kiếm. Kiếm pháp căn bản hắn đã luyện cực kỳ thành thục, chính là có nhắm mắt lại đều có thể thi triển ra, nhưng hắn thiếu khuyết chính là thực chiến, bây giờ có cơ hội này, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Dương Diệp càng đánh càng thuận tay, càng đánh càng nhẹ nhàng, mà Đoàn Quân càng đánh càng mệt mỏi, càng đánh càng cảm thấy cổ hết sức. Dương Diệp đánh tới đánh lui chỉ có mấy chiêu, tuy chỉ có mấy chiêu, nhưng mấy chiêu ấy đều vận dụng linh hoạt, quả thực khiến cho gã đau đầu, hơn nữa tốc độ cùng lực lượng của Dương Diệp càng làm cho gã khiếp sợ, gã không có nghĩ tới, kiếm pháp căn bản lại có uy lực như vậy!

“Đến lúc kết thúc!”

Cảm thụ được kiếm pháp căn bản ngày càng trở nên thuần thục, khóe miệng Dương Diệp hơi nhấc lên, chột, tốc độ của trường kiếm trong tay nhanh hơn, mãnh liệt triển khai thế công đối với Đoàn Quân.

Thấy Dương Diệp đột nhiên phát lực, trong lòng Đoàn Quân hoảng hốt, kiếm chiêu vừa loạn, con mắt Dương Diệp lóe sáng, trường kiếm thần tốc nhắm đến trước ngực Đoàn Quân, trong lòng Đoàn Quân giật mình, lập tức vội vàng đón đỡ, đúng lúc này, trường kiếm Dương Diệp đột nhiên biến chiêu, dùng một góc độ cực kỳ xảo diệu đâm vào chỗ tay phải Đoàn Quân.

“A!”

Bàn tay bị đâm trúng, một đoàn máu tươi tuôn ra, trong khoảnh khắc đó Đoàn Quân bị đau đớn khiến cho kêu thảm thiết một tiếng, Thanh Phong kiếm chọt rời khỏi tay, rơi xuống dưới đài, đồng thời, xuất hiện một thanh trường kiếm, hiện ra hàn quang kê tại cổ của gã rồi.

Đoàn Quân thất bại!

Thấy trường kiếm Dương Diệp đặt tại cổ Đoàn Quân, tại thời khắc này tiếng huyên náo lúc trước đã biến mất không thấy gì nữa, một chút âm thanh dưới đài cũng không có, có thể nghe được cả tiếng kim rơi, mọi người hoàn toàn ngây dại.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Đoàn Quân trắng bệch, không ngăn được toàn thân run lên, hai người ở bên cạnh gã không biết đã chạy đi đâu, giờ khắc này, tâm gã như tro tàn!

“Ha ha...” Lần này Bảo Nhi cười rộ lên, quơ tay múa chân, mắt đẹp liếc nhìn đám đệ tử ngoại môn bên cạnh, giống như đang nói: “Xem đi, vẫn là ánh mắt của ta hơn!”

Mặt mũi mười mấy tên đệ tử ngoại môn bị Bảo Nhi nhìn xem giờ phút này đầy vẻ dờ dẩn, bọn họ không cách nào ngờ rằng, Đoàn Quân sử dụng kiếm kỹ vẫn bị đánh bại, đến bây giờ bọn họ cũng không thể tiếp nhận kết quả này.

Trên đài, Dương Diệp nhìn Đoàn Quân hai mắt hoảng sợ, nói: “Ta có thể không giết ngươi!”

Nghe vậy, sắc mặt Đoàn Quân vui vẻ, chột nói: “Thật sự?” Giống như nghĩ tới điều gì, lại nói: “Ngươi, ngươi nói đi, ngươi muốn điều kiện gì?”

“Tài nguyên tu luyện của ngươi, còn có kim tệ nữa!” Dương Diệp nói.

“Được, được!” Đoàn Quân vội vàng nhẹ gật đầu, sau đó lấy ra một cái túi cùng một tờ thiệp màu bạc từ trong lồng ngực ra đưa cho Dương Diệp, nói: “Trong này có hai mươi viên Năng Lượng thạch, ta mới lãnh hôm nay, còn tấm thiệp này, trong đó có khoảng một vạn kim tệ, bất kỳ chỗ nào ở Đại Tàn đế quốc đều có thể đổi lấy!”

Nghe thấy có một vạn kim tệ, Dương Diệp nheo mắt, chột cất cái túi cùng tấm thiệp đi.

Thấy Dương Diệp nhận lấy cái túi cùng tấm thiệp, sâu trong đôi mắt Đoàn Quân hiện lên một tia oán độc, thầm nghĩ: “Người chờ đấy, thù ngày hôm nay, ngày sau ta sẽ hoàn trả gấp trăm lần.”

Sau khi nhìn thấy trong túi thật có hai mươi viên năng lượng thạch, Dương Diệp gật đầu nhìn Đoàn Quân cười, thấy Dương Diệp cười, Đoàn Quân thở dài một hơi trong lòng, nhưng mà, đúng lúc này, hai mắt Dương Diệp nhú lại, trường kiếm trong tay vung lên nhắm vào hai chân Đoàn Quân!

“A!”

Trên đài vang lên một tiếng kêu thảm thiết thê lương, chỉ thấy hai tay hai chân Đoàn Quân bị chặt đứt tận gốc, máu tươi chỗ hai tay hai chân Đoàn Quân phun ra như suối, sắc mặt Đoàn Quân bị đau đớn kịch liệt khiến cho vện vẹo.

“Vi sao, vi sao, vi sao!” Đoàn Quân nằm trên mặt đất, đối với Dương Diệp gào thét điên cuồng.

Dương Diệp cười nhạo một tiếng, nói: “Ta đã nói không giết ngươi, nhưng chưa nói qua không phế bỏ ngươi, giữ một cái tai họa bên cạnh, ta không ngủ yên được!”

Nói xong, Dương Diệp tức thì ngồi lên mặt đất, lấy ra một viên năng lượng thạch khôi phục huyền khí trong cơ thể.

Nghe thấy Dương Diệp lời nói, Đoàn Quân tức giận phun một ngụm máu tươi, sau đó nằm trên mặt đất điên cuồng nỉn chửi.

Dưới đài, trưởng lão ngoại môn kia nhìn Đoàn Quân nằm trên mặt đất, lắc đầu, sau đó sai người mang xuống dưới.

“Này, lấy năng lượng thạch ra đây!” Dưới đài, Bảo Nhi chạy tới trước mặt bọn người Giang Thu Thủy, đưa ra bàn tay nhỏ bé, nói: “Ta thắng rồi, các ngươi phải đưa ta tổng cộng một vạn chín ngàn viên năng lượng thạch, mau cầm tới đi!”

Nghe vậy, sắc mặt 50 tên đệ tử ngoại môn trong chốc lát trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Trưởng lão âm ức

Nhìn thấy sắc mặt đám đệ tử ngoại môn, hai mắt Bảo Nhi híp lại, nói: "Làm sao, có phải là các người thấy ta nhỏ, định không trả cho ta?"

Giang Thu Thủy neho mắt nhìn Bảo Nhi, vài tia thần quang trong mắt lóe lên, sau đó lộ ra một nụ cười, nói: "Sao lại không trả? Ngươi cũng biết, trên người chúng ta không có nhiều như vậy Năng Lượng thạch, hay là, ngươi đi theo chúng ta lấy, thế nào?"

Nghe vậy, mọi người sau lưng Giang Thu Thủy liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên hàn quang lạnh lẽo, sau đó mọi người nhẹ nhàng gật gật đầu, biểu thị tán thành cách làm của Giang Thu Thủy.

Lúc này đây, để bọn họ lấy ra một khoản năng lượng thạch nhiều như vậy, bọn họ cũng không sao lấy ra được, mà kể như lấy ra được, chắc chắn bọn họ cũng không đưa. Nếu không cầm ra được, cũng chỉ có một biện pháp, đó là diệt trừ tiểu cô nương trước mắt này!

Mặc dù biết tiểu cô nương trước mắt này thân phận không bình thường, thế nhưng lần này bọn họ cũng không có cách nào khác, mấy trăm ngàn viên năng lượng thạch, dù là trưởng lão ngoại môn cũng không lấy ra được!

Lúc này đây, mọi người cùng chung ý nghĩ cực kỳ ăn ý rồi.

Nghe được lời nói của Giang Thu Thủy, Bảo Nhi liếc mắt nhìn đám đệ tử ngoại môn, thấy mọi người không ai phản đối lời nói Giang Thu Thủy, ngón tay lập tức chỉ vào mọi người, cười lạnh nói: "Được, được, các người cho là Bảo Nhi ngu ngốc sao? Một tháng đệ tử ngoại môn các người chỉ có hai mươi viên Năng Lượng thạch, xếp thứ nhất trên ngoại môn bảng mỗi tháng cũng chỉ có 100 viên, các người lấy đâu ra năng lượng thạch nhiều như vậy? Là muốn lừa gạt Bảo Nhi đến nơi vắng vẻ, sau đó giết chết Bảo Nhi, đúng không?"

Nghe vậy, nụ cười Giang Thu Thủy cứng đờ, y không nghĩ tới tiểu cô nương trước mắt này hiển nhiên cơ trí như thế, lập tức cười nói: "Chúng ta là đệ tử ngoại môn, sao lại làm ra chuyện giết người? Ta nói là sự thật, nếu ngươi nguyện ý đi theo chúng ta, chúng ta nhất định sẽ trả cho ngươi năng lượng thạch, nếu như ngươi không muốn theo chúng ta lấy, chúng ta cũng không có cách, các người nói có đúng hay không!" Nói xong, liếc mắt nhìn mọi người phía sau.

"Đúng vậy, tiểu cô nương, nếu như ngươi không theo chúng ta lấy, chúng ta cũng không có biện pháp..."

"Chúng ta đều là đệ tử ngoại môn, chẳng lẽ còn đi lừa ngươi chút năng lượng thạch hay sao?"

"Đúng đấy, tiểu cô nương, ngươi theo chúng ta lấy đi!, chúng ta sẽ trả năng lượng thạch cho ngươi, ngươi nhìn chúng ta đi, có giống người lừa gạt hay sao..."

"..."

Thấy đám người chơi xấu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi tức giận đến đỏ bừng, ngón tay chỉ vào đám người, nói: "Được, được, được, từ xưa tới nay còn chưa có ai dám khi dễ Bảo Nhi, các người chờ đấy, chờ đấy!" Nói xong, Bảo Nhi chạy về phía Sinh Từ đài.

Nhìn thấy Bảo Nhi tức quá bỏ đi, đám đệ tử ngoại môn nhất thời thờ dài một hơi, sau đó nhìn Bảo Nhi, xem nàng chuẩn bị muốn làm gì.

Nhìn Bảo Nhi chạy lên trên Sinh Từ đài, người trưởng lão dưới đài kia nhướng mày, khi thấy trước ngực Bảo Nhi có chữ "Phù", chân mày lại nhíu sâu hơn, nhẹ giọng nói: "Tiểu ma nữ này, tại sao nàng tới nơi này?"

Thấy Bảo Nhi chạy lên Sinh Từ đài, Dương Diệp đang hấp thu năng lượng thạch bỗng mở hai mắt ra, nhìn thấy Bảo Nhi bất thành linh xuất hiện, đang chuẩn bị chào hỏi, nhưng vào lúc này, Bảo Nhi đưa tay ra chỉ vào đám đệ tử ngoại môn xa xa, lớn tiếng nói: "Ta, Bảo Nhi ta tuyên bố, từ nay về sau, tất cả phù lục làm phần thưởng cho đệ tử ngoại môn, Phù phong sẽ không cung cấp, tất cả Huyền bảo của trưởng lão ngoại môn, Phù phong sẽ không tiếp nhận sửa chữa minh văn. Nói chung, chỉ cần liên quan đến hai chữ ngoại môn, Phù phong cự tuyệt cung cấp mọi phục vụ!"

Nghe được lời nói của Bảo Nhi, đầu tiên là mọi người sửng sốt, sau đó là ha ha cười rộ lên, ngay cả bên này đệ tử ngoại môn Giang Thu Thủy đều cười phá lên.

"Nàng cho rằng là nàng là ai? Tông chủ sao? Cười chết ta rồi..."

"Cự tuyệt cung cấp phần thưởng phù lục cho đệ tử ngoại môn, không phải nàng bị tức đến nổi điên đấy chứ?"

"Từ lúc ta đến Kiếm tông, đây chính là truyện cười lớn nhất, ha ha..."

"..."

Lúc nghe được lời nói của Bảo Nhi, sắc mặt Tào Hòa ở dưới Sinh Từ đài lập tức đại biến, lão nhân quay đầu nhìn một chút những đệ tử ngoại môn đang cười to, lập tức quát lên: "Câm miệng!" Âm thanh được huyền khí bao phủ, giống như tiếng sấm, vang lên ầm ầm bên tai mấy trăm đệ tử ngoại môn.

Sắc mặt mấy trăm tên đệ tử ngoại môn lúc này đại biến, nhìn về phía trưởng lão ngoại môn đang phẫn nộ, không biết vì sao đối phương quát tháo.

Tào Hòa không để ý đám đệ tử ngoại môn, mà là thân hình khẽ động, trực tiếp xuất hiện ở trên Sinh Tử đài, nhìn Bảo Nhi còn đang tức giận, Tào Hòa vốn đang nghiêm trọng nở nụ cười, nói: "Thì ra là Bảo Nhi, tại sao hôm nay lại rảnh rỗi đến nơi này nha?"

Thấy một màn như vậy, đám đệ tử ngoại môn dưới đài "lộp bộp" một tiếng trong lòng, bọn họ biết, việc này lớn rồi.

Nhìn thấy trưởng lão trước mắt này đột nhiên xuất hiện trên Sinh Tử đài, sắc mặt Dương Diệp ngưng trọng, thầm nghĩ: "Cường giả Vương Giả cảnh."

Đằng sau Huyền giả Cửu phẩm là Tiên Thiên, mà sau Tiên Thiên mới là Vương Giả cảnh, lão nhân trước mắt này có thể phi hành không cần mượn ngoại vật, như vậy cũng chỉ có Vương Giả cảnh mới có thể làm được. Cường giả Vương Giả cảnh lại tôn kính với Bảo Nhi như vậy, Dương Diệp càng tò mò đối với thân phận Bảo Nhi.

Thấy lão nhân mặc y phục trưởng lão ngoại môn, Bảo Nhi lập tức hừ lạnh một tiếng, nói: "Chính ngươi hỏi bọn hần, ta cho ngươi biết, nếu như ngươi không cho ta một lời giải thích, về sau Phù phong sẽ không không hoan nghênh đệ tử ngoại môn cùng trưởng lão ngoại môn các ngươi!"

Nghe vậy, Tào Hòa cười khỏ một tiếng, sau đó khẽ động thân hình, hóa thành một làn tàn ảnh, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Giang Thu Thủy mọi người, lạnh giọng nói: "Đã xảy ra chuyện gì, nếu dám giấu giếm, phế bỏ tu vi toàn thân, trực xuất Kiếm tông!"

Trong lòng mọi người nhất thời sợ hãi, đầu dám giấu giếm, lập tức thành thật khai báo tất cả.

Nghe tới thiếu nợ tiểu ma nữ hơn một vạn Năng Lượng thạch, khuôn mặt Tào Hòa dài ra, nghe tới đám người muốn Bảo Nhi cùng họ đi lấy, ánh mắt Tào Hòa lập tức lạnh như băng, người ta kinh nghiệm dày dặn, còn không biết mục đích đám người này? Lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người, nói: "Mấy trăm ngàn viên Năng Lượng thạch, còn để cho nàng cùng các ngươi đi lấy, muốn giết người diệt khẩu sao? Được, rất được, ta thật là muốn một chương vở chết các ngươi! Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi nếu không thể cầu nàng thu hồi lời nói vừa rồi, ta cam đoan, các ngươi sẽ trở thành kẻ thù của tất cả trưởng lão ngoại môn cùng đệ tử ngoại môn!"

Nghe được lời nói Tào Hòa, sắc mặt mọi người trắng bệch không một tia huyết sắc, Giang Thu Thủy hướng về phía lão nhân ôm quyền, cung kính nói: "Trưởng, trưởng lão, tiểu cô nương kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

"Mặc kệ là thần thánh phương nào!" Tào Hòa quát lên: "Hiện tại, mỗi người các ngươi đi mượn Năng Lượng thạch, tìm bằng hữu của mình, còn có trưởng lão ngoại môn, nói rõ ràng chuyện các ngươi và tiểu cô nương đó với các trưởng lão, vì lợi ích của chính bọn họ, bọn họ sẽ cho các ngươi mượn!"

"Trưởng, trưởng lão, con số thật sự hơi nhiều, đây..." Mặt Giang Thu Thủy lộ vẻ khó xử, khổ sở nói.

"Các ngươi muốn bị phế tu vi, trực xuất Kiếm tông sao?" Tào Hòa lạnh lùng nói.

Nghe vậy, thân thể mọi người run lên, bây giờ bọn hần mới biết được việc này chính là chuyện lớn, lập tức không dám nói nhảm, vội vã đi mượn Năng Lượng thạch.

Trên đài, sau khi nghe xong câu chuyện Bảo Nhi cùng đám đệ tử ngoại môn, trong tim Dương Diệp giống như có một dòng nước ấm chảy qua, hần không nghĩ tới, tiểu cô nương trước mắt này lại tin nhiệm hần như thế, vì hần, lại dám cùng người khác đánh cược mấy trăm ngàn Năng Lượng thạch.

"Hừ, lần này ta quyết không buông tha bọn họ đơn giản như vậy, lại nghĩ giết ta diệt khẩu!" Nghĩ đến đám đệ tử ngoại môn vừa nãy, Bảo Nhi càng nghĩ càng giận. Nàng, từ nhỏ đến lớn, còn chưa bị người nào khi dễ.

Lão nhân lúc trước lần nữa xuất hiện trên Sinh Tử đài, chứng kiến Bảo Nhi còn chưa tiêu tan tức giận, trong lòng lão nhân hít một hơi, sau đó cười nói: "Bảo Nhi, ngươi xem, ta đã cho bọn họ đi thu xếp Năng Lượng thạch, ngươi xem, những lời vừa rồi không tính nữa, ngươi thấy đúng không?"

Bảo Nhi hừ một tiếng, nói: "Ta sẽ không thu hồi lời nói vừa rồi của ta, ta cho ngươi biết, các ngươi thua, nên trả ta Năng Lượng thạch, các ngươi không muốn trả, còn muốn lừa gạt Bảo Nhi đến nơi vắng vẻ giết người diệt khẩu. Lão già, ta cho ngươi biết, gia gia ta đã trở về, các ngươi nhất định phải chết, sau này trưởng lão ngoại môn các ngươi cũng đừng hòng tới Phù phong tìm gia gia của ta cầu xin mình vẫn!"

Nghe được lời nói Bảo Nhi, nụ cười Tào Hòa cứng đờ, trong lòng đều đã thăm hỏi một lần cả nhà đám đệ tử ngoại môn này, mấy chục người tự tìm đường chết thì thôi đi, còn muốn liên lụy trưởng lão ngoại môn bọn họ, lập tức nặn ra một nụ cười, ôn nhu nói: "Bảo Nhi, tiểu tử tông, việc này không liên quan đến trưởng lão ngoại môn chúng ta! Chuyện này đừng nói cho gia gia ngươi, có được hay không?"

"Không được!" Bảo Nhi oán hận nói: "Ta muốn nói cho gia gia, đệ tử ngoại môn các ngươi khi dễ ta!"

Thấy Bảo Nhi lại tức giận, Tào Hòa cũng không còn cách nào, bà cố tổ trước mắt này, người nào dám đắc tội đây?

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, đám người Giang Thu Thủy tới. Lần này không chỉ bảy mươi đệ tử ngoại môn, còn có bốn người trưởng lão ngoại môn mặc trường bào trắng xanh, Dương Diệp còn nhận ra một người trưởng lão trong đó, chính là Thiên trưởng lão.

Nhìn thấy Thiên trưởng lão, Dương Diệp vội vàng hướng về Thiên Trưởng lão thi lễ một lần. Thiên trưởng nhìn về phía Dương Diệp nhẹ gật đầu, sau đó hai mắt rơi trên người Bảo Nhi, mấy người bọn hần vội tới đây thỉnh tội với tiểu ma nữ này.

Lúc bốn gã trưởng lão ngoại môn nhìn thấy Bảo Nhi, sắc mặt bốn người hơi biến, một tên trưởng lão mặt tròn trong đó hướng về phía Bảo Nhi cười cười, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn, nói: "Bảo, Bảo Nhi, trong này có một vạn chín trăm viên Năng Lượng thạch, ngươi, lấy ra không gian giới chỉ của

ngươi, ta sẽ lập tức chuyển cho ngươi!"

Nói đến 39 vạn năng lượng thạch, khuôn mặt người trưởng lão này đều co quắp một hồi, đang rỉ máu trong lòng, đó là trưởng lão ngoại môn cùng đệ tử ngoại môn vất vả kiếm ra, bởi vì... lần đánh cuộc này, có thể nói toàn bộ ngoại môn đã hết sức sống rồi.

Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, cầm lấy giới chỉ của lão già, sau đó đưa về tiểu yếm trước ngực, vừa động tâm niệm, giới chỉ nhất thời phóng ra một hồi ngân quang, một lát sau, Bảo Nhi đem giới chỉ trả lại cho lão già, giống như nghĩ đến cái gì, vừa đưa tay ra lại rút trở về, giờ giờ lên giới chỉ trong tay, nói: "Cái này cũng cho ta, ngươi không có ý kiến chứ!"

Tay trưởng lão mặt tròn ngưng lại một hồi, biểu tình trên mặt cực kỳ đặc sắc, sau một lát, cười khan một tiếng, nói: "Không có, không có, không có ý kiến..." Đồng thời giận hờn trong lòng: "Các ngươi là lũ khôn kiệp, xem ta trở về xử lý các ngươi, một cái không gian giới chỉ, giá trị mười vạn kim tệ đây! Cứ như vậy mất đi..."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trưởng lão tặng lễ

Nhận lấy không gian giới chỉ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi mới lộ ra một nụ cười, giống như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn đám đệ tử ngoại môn dưới đài một chút, sắc mặt nhất thời lại lạnh xuống, nói: "Lão già, Bảo Nhi ta cũng không phải là người điều ngoa. Vừa rồi bọn họ không những không chuẩn bị Năng Lượng thạch cho ta, còn muốn giết ta diệt khẩu, loại đệ tử này, tâm tính không tốt, kém không biết bao nhiêu lần so với tiểu tạp dịch!"

"Đứng, đứng!" Viên trưởng lão vội vã gật đầu, sau đó nhẹ giọng nói: "Này, này Bảo Nhi, việc này, kết thúc như vậy, được không?" Sở dĩ bọn họ gom góp Năng Lượng thạch, là vì làm cho Bảo Nhi nguôi giận, thu hồi lời nói vừa rồi, Phù phong, bọn họ không đắc tội nổi.

"Không phải, ta muốn đi tìm gia gia, để gia gia thay ta làm chủ, các ngươi chết chắc rồi." Bảo Nhi liếc mắt trừng Viên trưởng lão, cả giận nói, từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa bị ai khi dễ, ngày hôm nay những đệ tử ngoại môn này lại muốn giết nàng diệt khẩu, cục tức này, nàng nuốt không trôi.

Nghe được Bảo Nhi còn muốn đi tìm gia gia nàng, khuôn mặt bốn lão nhân trên Sinh Tử đài co quắp, thầm nghĩ: Nào có ai như ngươi, lấy đồ đạc còn không chịu chịu việc, không phải là khi dễ người khác sao?

Đột nhiên, trưởng lão mặt tròn nhìn Dương Diệp ở bên cạnh Bảo Nhi, mặt tròn trưởng lão do dự một chút, sau đó đi tới bên cạnh Dương Diệp, vỗ vỗ bả vai Dương Diệp, cười nói: "Ngươi là Dương Diệp à, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, lại chiến thắng Huyền Giả Bát phẩm Đoàn Quân, khó lường..."

Sắc mặt Dương Diệp có chút cổ quái, hẳn nhận biết trưởng lão trước mắt này, tên là Phùng Vũ, cũng được xem là một trưởng lão rất có quyền thế ở ngoại môn, còn có bên cạnh hai người trước đây chế nhạo hắn là phế vật, còn cười nhạo Thiên Trường lão mất mồm, nhưng bây giờ lại tới khen hắn.

Quay đầu nhìn thoáng qua Bảo Nhi, hắn càng hiếu kỳ đến thân phận của Bảo Nhi. Đương nhiên hắn cũng biết, trưởng lão này khen hắn, nhất định là muốn để hắn giúp đỡ đi khuyên Bảo Nhi, nhưng mà, Dương Diệp sẽ không đơn giản đi khuyên, cứ để Bảo Nhi làm khó mấy lão già này.

"Đó là đương nhiên, cũng không nhìn thử tiểu tạp dịch là bằng hữu của ai." Lúc này Bảo Nhi đi tới bên cạnh Dương Diệp, hướng về phía mặt tròn trưởng lão gật đầu, nói: "Lão già, tuy ngươi đáng ghét xấu xí, thế nhưng ánh mắt ngươi không tệ lắm, tiểu tạp dịch rất lợi hại, những đệ tử kia của ngươi đều ngu ngốc, lại không tin hắn có thể thắng, thật là đần chết!"

Có hi vọng!

Phía trên ngoại trừ Thiên Trường lão ra, bốn gã trưởng lão ngoại môn liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều là vui vẻ, mặt tròn trưởng lão cười nói: "Đúng, đúng, hắn chính là thiên tài, dùng Huyền Giả Lục phẩm thực lực đánh bại Bát phẩm, là thiên tài, siêu cấp thiên tài!"

"Phùng Vũ, trước đây không phải ngươi nói ta mất mồm, chiều mộ một kẻ đệ nhất phế vật trong lịch sử về sao? Làm sao, từ lúc nào Dương Diệp trong mắt ngươi đã trở thành siêu cấp thiên tài?" Lúc này, Thiên trưởng lão một bên châm chọc nói. Ông nhớ kỹ sắc mặt mấy lão già trước đây lúc Dương Diệp không trở thành huyền giả, thậm chí hiện tại, mấy trưởng lão bên cạnh còn mang chuyện lúc đó cười nhạo mình, bây giờ có cơ hội làm mất mặt bọn hắn, đương nhiên ông sẽ không bỏ qua.

Nghe được lời nói Thiên trưởng lão, trong lòng bốn trưởng lão ngoại môn còn lại đều cả kinh, Phùng Vũ nhìn Dương Diệp, nói: "Ngươi, ngươi là Dương Diệp? Một năm trước vẫn chưa trở thành huyền giả, Dương Diệp?"

Dương Diệp khẽ gật đầu.

Thấy Dương Diệp gật đầu, sắc mặt vài tên trưởng lão mặt tròn tự nhiên, ban đầu đúng là bọn họ nói qua những lời này, trong trưởng lão ngoại môn, mọi người đấu tranh cãi nhau là rất bình thường, nếu như Dương Diệp cùng Bảo Nhi không phải bằng hữu, coi như bây giờ đạt được Huyền Giả Lục phẩm, họ cũng sẽ không để trong mắt, nhưng mà lúc này, đã từng được coi là đệ nhất phế vật lại là bằng hữu tiểu ma nữ, người có khả năng làm cho tiểu ma nữ thu hồi lời nói vừa rồi.

Vài tên trưởng lão xúm lại, mở miệng cầu xin? Mất hết thể diện, không cầu xin ư? Tiểu ma nữ này trở về nói cho lão ma đầu, về sau ngoại môn coi như xong.

"Lão già, trước đây ngươi nói Dương Diệp là đệ nhất phế vật?" Lúc này, ánh mắt Bảo Nhi bất thiện nhìn Phùng Vũ, vừa rồi nàng còn nói ánh mắt lão già trước mặt này không sai, không nghĩ tới trước đây lão nhân này lại nói Dương Diệp là đệ nhất phế vật trong lịch sử, Kim thuộc tính bên trong Ngũ Hành huyền khí lại là phế vật, vậy Mộc thuộc tính của nàng là cái gì? Bảo Nhi có chút tức giận.

Phùng Vũ xấu hổ cười, nói: "Không có, là trước đây mấy lão già chúng ta mắt mờ, là chúng ta mắt mờ, chúng ta xin lỗi..."

"Thiên lão, việc này chúng ta xin lỗi ngươi, ngươi cũng biết, thường ngày mấy người chúng ta cãi nhau cũng rất bình thường, ngươi so đo với chúng ta làm gì..."

"Đúng vậy, trong thời gian ngắn Dương Diệp đã đạt đến Huyền Giả Lục phẩm, thiên phú như vậy khẳng định là thiên tài, là mấy chúng ta trước đây mắt mờ, Thiên lão ngươi cũng đừng để bụng."

"Thiên lão, Dương Diệp cũng coi như một nửa đệ tử của ngươi, Dương Diệp là đệ tử của ngươi, lại là bằng hữu của Bảo Nhi, suy cho cùng, chúng ta cùng Bảo Nhi đều là người một nhà, ha ha..."

"Đúng vậy, đều là người một nhà, vừa rồi đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm..."

Mấy tên trưởng lão đương nhiên không thể xin lỗi một tên đệ tử tạp dịch, bọn họ không làm được, cho nên chỉ có thể xin lỗi Thiên trưởng lão.

Nhìn thấy mấy tên trưởng lão xin lỗi, Dương Diệp có chút buồn cười, nhưng hắn cũng không đắc ý, hắn biết, sỡ dĩ mấy tên trưởng lão trước mặt xin lỗi, cũng bởi vì liên quan đến Bảo Nhi, nếu không... cho dù hiện tại hắn đạt được Huyền Giả Bát phẩm, thiết nghĩ bọn họ cũng xem như một tên đệ tử bình thường có cũng được không có cũng không sao.

Muốn những trưởng lão này chân chính để mắt, để bọn họ chấp nhận trước đây mình mắt mờ, vậy thì có hắn phải thông qua thí luyện đệ tử ngoại môn, dùng thực lực để chứng minh.

Thiên trưởng lão cũng không tiểu nhân đắc chí, hắn cũng hiểu rõ đạo lý này, nếu như nguyên nhân không phải vì Bảo Nhi, mấy lão già này tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước hắn, tuy vậy, ông vẫn hả giận, một năm qua, ông cũng chịu không ít tức giận từ mấy lão già này.

Thấy mọi chuyện đã đỡ, Dương Diệp kéo tay Bảo Nhi, đi tới bên cạnh, nói: "Bảo Nhi, việc này, muội thu hồi lời nói vừa rồi, có được hay không?"

"Có phải nếu ta thu hồi lời nói vừa rồi, sau này bọn họ sẽ không xem thường ngươi?" Nhìn Dương Diệp, Bảo Nhi trừng mắt nói, nàng cũng không ngu ngốc, đương nhiên biết những lão già kia đột nhiên áy náy, nhất định nguyên nhân là do nàng.

Dương Diệp khẽ gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, nếu như Bảo Nhi vì ta thu hồi lời nói vừa rồi, nhất định bọn họ sẽ nhớ ân tình này của ta, sau này ta ở ngoại môn sẽ nhận được nhiều giúp đỡ."

Bảo Nhi trầm ngâm một chút, sau đó gật đầu cười, kéo tay Dương Diệp đi tới năm tên trưởng lão ngoại môn đang khẩn trương, nói: "Mấy lão già các ngươi, việc hôm nay coi như xong, nhưng ta nói cho các ngươi biết, vì ta nể mặt tiểu tạp dịch, sau này các ngươi còn khi dễ ta, hừ hừ!" Hừ hai tiếng, tỏ ý uy hiếp, không cần nói cũng biết.

Nghe vậy, mấy tên trưởng lão ngoại môn nhất thời thờ dài một hơi trong lòng, Phùng Vũ vội vàng nói: "Sẽ không đâu, tuyệt đối không, sau này ai dám bất kính với Bảo Nhi, ta một tát đập chết hắn!" Nói đến đây, cổ tay Phùng Vũ khẽ động, một thanh trường kiếm xuất hiện, đưa cho Dương Diệp, nói: "Dương tiểu tử, đây là Huyền Thiết kiếm Hoàng giai thượng phẩm, ta giữ lại cũng không dùng, đưa cho ngươi đi!"

Nhìn thấy Phùng Vũ đưa ra trường kiếm, Tào Hòa một bên cũng lấy ra một kiện Thiết Giáp đưa cho Dương Diệp, nói: "Đây là Huyền Thiết giáp, Hoàng giai thượng phẩm, ta cũng không dùng, đưa cho ngươi đi, ngươi có thể dùng nó!"

"Đây là mười viên Hộ Mạch đan, có thể bảo hộ kinh mạch ngươi tốt hơn, để cho kinh mạch ngươi chịu được rèn luyện gian khổ, ngươi cất đi!"

"Đây là kiếm quyết Hoàng giai, bản sao Phân Linh kiếm pháp, ngươi cũng cầm tu luyện đi!"

Chỉ trong chốc lát ở đây ngoại trừ Thiên trưởng lão ra, mấy tên trưởng lão ngoại môn mỗi người đều cho Dương Diệp một món bảo vật, Dương Diệp do dự một chút, sau đó nhận hết. Hắn biết, mấy vị trưởng lão trước mặt này đang lấy lòng, cũng biết vì sao họ lấy lòng, nếu như hắn cự tuyệt, mấy tên trưởng lão này sẽ ghi hận trong lòng, khẳng định sau này ở Kiếm tông hắn sẽ bị phiền toái.

Nhận lấy mấy thứ kia, Dương Diệp quay đầu nhìn Bảo Nhi một bên cười híp mắt, trong lòng rất hiếu kỳ, hiếu kỳ thân phận Bảo Nhi, hắn biết thân phận Phù Văn sư cực kỳ tôn quý, thế nhưng mấy tên trưởng lão này lại kiêng kỵ gia gia của Bảo Nhi, gia gia của nàng cũng là phù sư? Là Thiên phù sư?

Thấy Dương Diệp nhận lấy mấy thứ kia, trên mặt các trưởng lão đều lộ ra nụ cười, thiên phú Dương Diệp có thể không tốt, thế nhưng Dương Diệp quen biết Bảo Nhi, còn có thể ảnh hưởng đến quyết định của Bảo Nhi, cùng Dương Diệp có hệ tốt, tuyệt đối không sai, từ lúc bọn họ tặng đồ Dương Diệp, có thể nhìn ra nụ cười trên mặt Bảo Nhi!

"Mấy lão già các ngươi cũng không tệ lắm!" Bảo Nhi hướng về phía mấy trưởng lão ngoại môn gật đầu, sau đó nhìn đám đệ tử ngoại môn, nói: "Các

ngươi muốn xử lý bọn họ như thế nào?" Đối với đám đệ tử ngoại môn này, Bảo Nhi sẽ không buông tha đơn giản như vậy.

Lúc này Dương Diệp cũng trầm mặc, những trưởng lão ngoại môn không hề tổn thương đến Bảo Nhi, nên hẳn mới có thể mở miệng khuyên Bảo Nhi, thế nhưng đám đệ tử ngoại môn này muốn giết Bảo Nhi diệt khẩu, là Dương Diệp cũng không thể dễ dàng tha thứ, trong lòng hắn, Bảo Nhi sớm đã là bằng hữu của hắn rồi.

Nghe vậy, Phùng Vũ do dự một chút, sau đó vẻ tàn nhẫn trong mắt lóe lên, quay đầu nhìn đám đệ tử ngoại môn, nói: "Tất cả đệ tử ngoại môn tham gia đánh bạc, toàn bộ đi Chấp Pháp Điện lĩnh 100 roi da, sau đó đi khu mỏ tinh quặng đào một tháng, toàn bộ giao nộp lên tông môn, ngay lúc này, toàn bộ đi!"

Nghe được lời nói Phùng Vũ, sắc mặt đệ tử ngoại môn phía dưới nhất thời trắng bệch, 100 roi da, chắc chắn đau đớn mấy ngày, thế nhưng khu mỏ tinh quặng, đó là nơi xử phạt đệ tử Kiểm tông khi phạm tội, nơi ấy không có nhân quyền, đi tới đó, không chết cũng phải lột da.

Xem đệ tử ngoại môn ở dưới biểu tình, Phùng Vũ cũng có chút không đành lòng. Thế nhưng hắn biết, nếu như xử phạt nhẹ, tiểu ma nữ trước mắt này không hài lòng, trở về Phù phong nói cho lão ma đầu biết, vậy thì không chỉ là đệ tử ngoại môn, trưởng lão ngoại môn cũng phải gặp tai ương, ở Kiểm tông, tông chủ cũng sẽ không tùy tiện đắc tội lão ma đầu kia.

"Hừ!" Bảo Nhi vẫn có chút không hài lòng, đang chuẩn bị nói cái gì, Dương Diệp đã vội vã kéo tay nhỏ của nàng đi ra phía ngoài.

Dương Diệp biết xử phạt như thế này đã rất nặng, nếu Bảo Nhi còn chưa hài lòng, những đệ tử ngoại môn này có thể trở mặt, khi đó, mọi chuyện sẽ biến lớn. Hắn không quan tâm đến trưởng lão ngoại môn, thế nhưng hắn quan tâm Thiên trưởng lão, hẳn thật không hy vọng bởi vì chuyện này, làm Thiên trưởng lão chịu thương tổn gì.

Thấy Dương Diệp lôi kéo Bảo Nhi rời đi, phía trên mấy tên trưởng lão ngoại môn đồng thời thở dài một hơi, Phùng Vũ nhìn Thiên trưởng lão nói: "Thiên lão, lần này nhờ người thu nhận đệ tử này, nói gì thì nói, coi như chúng ta thiếu hắn một cái nhân tình."

Bốn người còn lại cũng gật đầu tán đồng, bọn họ biết, nếu như vừa rồi tiểu ma nữ kia còn chưa hài lòng, vậy liền thật khó cho bọn họ, dù sao đệ tử ngoại môn dưới kia đều là đệ tử của Kiểm tông, nếu xử phạt quá mức, rất có thể tạo ra bất bình, thậm chí là làm những đệ tử ngoại môn này thất vọng đau khổ.

Dương Diệp lôi kéo Bảo Nhi rời đi, không thể không nói, chính là thay bọn họ giải quyết một phiền phức lớn!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bảo Nhi kinh ngạc

"Đệ tử tạp dịch thắng đệ tử ngoại môn, các ngươi thấy gì không, ha ha..."

"Đúng vậy, Dương Diệp cũng tính là đệ tử tạp dịch, sau này còn ai dám nói đệ tử tạp dịch chúng ta là dễ tiện? Ha ha..."

"Đệ tử ngoại môn à! Trước đây lão tử cũng đã nói, Dương Diệp người này không tầm thường, một ngày nào đó sẽ biến thành chân long, bây giờ các ngươi tin chưa?"

"Tên ngốc này, lúc đó ngươi có nói như vậy sao?"

"..."

Hôm nay, toàn bộ đệ tử Tạp Dịch phong đều thảo luận chuyện về Dương Diệp, rất nhiều đệ tử tạp dịch đều không làm việc.

Thất Luyện phong

Thất Luyện Phong là nơi đệ tử ngoại môn tu luyện, phía trên có Kim Giáp trận, Mộc Nhân hạng, Thiên Trọng thủy, Dung Nham quật, Trọng Lực động, Âm Phong lĩnh, Lôi Thần cốc bảy nơi tu luyện. Thế nhưng, Thất Luyện phong cũng không miễn phí. Muốn tới Thất Luyện phong, ngoại trừ mười vị trí đầu trên ngoại môn bảng, những người còn lại chỉ có thể dùng điểm cống hiến tông môn đổi lấy thời gian tu luyện.

Mà điểm cống hiến tông môn, phải vào Thập Vạn Đại Sơn giết chết huyền thú, hoặc hoàn thành nhiệm vụ tông môn mới được, nhiệm vụ tông môn rất khó khăn, đệ tử ngoại môn thường không ai dám nhận, chỉ có những thiên tài có thực lực siêu cường mới dám tiếp nhận.

Đệ tử ngoại môn hơn một nghìn, nhưng đến được Thất Luyện phong chỉ hơn năm mươi người, hiển nhiên là năm mươi người mạnh nhất ngoại môn.

"Thanh Vũ đại ca, Dương Diệp vừa thành huyền giả, nhưng lại lấy Huyền Giả Lục phẩm đánh bại Đoàn Quân là Huyền Giả Bát phẩm!" Lúc này, bên trong mộc nhân hạng, một gã đệ tử ngoại môn trầm giọng nói với một tên nam tử mặc trường bào màu trắng.

Nam tử áo bào trắng không ai khác là người xếp hạng hai mươi chín trên ngoại môn bảng, Liễu Thanh Vũ được khen là thiên tài nổi bật nhất An Nam thành, 17 tuổi đã là cường giả Tiên Thiên.

Nghe được đệ tử ngoại môn này nói, Liễu Thanh Vũ nhướn mày, nói: "Phế vật kia đã là huyền giả rồi hả?" Trước khi y đến Kiếm tông, phụ thân y đã cùng y nói qua, nếu có cơ hội, lập tức xử lý Dương Diệp, nhưng sau khi y đến Kiếm tông, Dương Diệp không phải là đệ tử ngoại môn, mà là một gã đệ tử tạp dịch, hơn nữa còn là một tên đệ nhất phế vật, nên y mới không ra tay đối phó Dương Diệp, bởi vì Dương Diệp không xứng để y ra tay, nhưng y không nghĩ tới, đối phương đã là huyền giả rồi.

"Đúng vậy, nhưng hấn vẫn chưa trở thành đệ tử ngoại môn, xử lý hấn ngay lúc này được không?"

Liễu Thanh Vũ trầm ngâm một chút, sau đó lắc đầu, trong mắt xẹt qua hàn quang, nói: "Đi, cùng ta đi gặp hấn!"

Thanh Phong cốc.

"Tiểu tạp dịch, cái giới chỉ này cho ngươi, bên trong có một ít năng lượng thạch." Bên cạnh đầm nước, Bảo Nhi lấy ra giới chỉ của Phùng Vũ lúc trước nàng gặt được, cười nói.

Nhìn thấy không gian giới chỉ, Dương Diệp nheo mắt, trầm ngâm một chút, lắc đầu, nói: "Bảo Nhi, giới chỉ này quá trân quý, ta không thể nhận!" Không gian giới chỉ, loại bảo vật này, nói không động tâm, đó là giả, nhưng đối với đạo đồ nhân xử thế, Dương Diệp không muốn vượt quá giới hạn.

"Tiểu tạp dịch, ngươi nói cái gì chứ, Bảo Nhi sẽ mất hứng!" Bảo Nhi tròn mắt nhìn Dương Diệp, nói: "Một cái giới chỉ mà thôi, cũng không là gì, hơn nữa, nếu không có ngươi, Bảo Nhi cũng không thể có nhiều đồ như vậy. Nếu ngươi cự tuyệt nữa, Bảo Nhi sẽ vứt đi!"

Nghe vậy, trong lòng Dương Diệp cảm thấy ảm áp, không tiếp tục cự tuyệt, nhận lấy giới chỉ trong tay Bảo Nhi, xong nghĩ tới điều gì, vội lấy ra từ trong ngực tấm Cường Lực phù bản thân chế tạo được, sau đó đưa cho Bảo Nhi, nói: "Bảo Nhi, đây là Cường Lực phù do ta chế tạo, phẩm chất thượng phẩm, tặng cho ngươi."

"Ừ!" Thấy Dương Diệp nhận lấy giới chỉ, Bảo Nhi gật đầu cười, đột nhiên, hai mắt nàng tròn to, nói: "Ngươi, ngươi, ngươi nói ngươi đã chế tạo ra một tấm Cường Lực phù, còn là thượng phẩm?"

"Đúng vậy!" Dương Diệp khẽ gật đầu.

"Ngươi, ngươi, ngươi sẽ không lừa ta chứ." Bảo Nhi nghi ngờ nhìn Dương Diệp, nói: "Tiểu tạp dịch, Bảo Nhi không thích ai lừa gạt Bảo Nhi!"

Dương Diệp đảo mắt, nói: "Có lừa ngươi hay không, ngươi nhìn một chút sẽ biết!"

Nghe vậy, Bảo Nhi tiếp nhận Cường Lực phù trong tay Dương Diệp, khi thấy ngọn lửa vàng nhạt cực kỳ sống động kia, Bảo Nhi nhất thời ngây dại, sau khi ngây người một lúc lâu, lẩm bẩm nói: "Không thể nào, đúng là thượng phẩm, là thượng phẩm, không thể nào..."

Thấy Bảo Nhi như người mất hồn, Dương Diệp nhẹ giọng nói: "Làm sao vậy? Đúng hay không đúng?"

Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn Dương Diệp, kim nén kích động trong lòng, nói: "Ngươi, ngươi nói ngươi dùng thời gian nửa tháng chế tạo ra tấm phù này?"

"Đúng vậy!" Dương Diệp gật đầu, nói: "Ban đầu ta thất bại rất nhiều, tài liệu chế tạo ngươi cho ta đều lãng phí hết!" Nói đến đây, Dương Diệp có chút ngượng ngùng.

Bảo Nhi cổ quái nhìn Dương Diệp, thầm nghĩ: "Gia gia gạt ta, lúc trước Bảo Nhi dùng ba tháng để chế tạo ra một tấm bùa, không những thế còn là trung phẩm, vậy mà gia gia đã nói ta là thiên tài, nhất định là gạt ta, hừ, chờ ngươi trở về, xem ta nhổ sạch rìa mép của ngươi!"

"Sao vậy? Ta quá ngu ngốc sao?" Thấy Bảo Nhi không nói lời nào, Dương Diệp hỏi.

Nghe vậy, sắc mặt Bảo Nhi càng trở nên cổ quái, một lát sau, sắc mặt khôi phục bình thường, nhìn Dương Diệp, gật đầu, nói: "Nửa tháng chỉ có thể chế tạo ra một tấm phù, xét về thiên phú, thật giống như, đúng, kém hơn Bảo Nhi một chút." Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu sao đỏ lên.

Nghe Bảo Nhi nói, Dương Diệp thờ dài một hơi, nói: "Như vậy thì tốt, được rồi, Bảo Nhi, ta chưa biết phù lục thuộc tính khác, ngươi dạy cho ta, được không?"

"Việc này sao." Bảo Nhi giả vờ đắn đo, khi thấy thần sắc Dương Diệp khẩn trương, vội vàng nói: "Trừ phi ngươi chấp nhận một điều kiện của ta."

"Điều kiện gì?" Dương Diệp có chút hưng phấn, nếu như hấn có thể trở thành phù văn sư, tương lai sau này của hấn sẽ cực kỳ rộng mở.

"Ta thay gia gia của ta nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi sẽ là đệ tử của gia gia ta, đúng, cũng chính là sư đệ của ta, như thế nào?" Bảo Nhi nhìn Dương Diệp, hai mắt linh động lóe sáng khác thường.

"Làm sư đệ của ngươi?" Dương Diệp nhất thời sửng sò.

"Thế nào, không muốn hả?" Bảo Nhi có chút mất hứng nói.

Dương Diệp vội vã lắc đầu, nói: "Không phải, đạt giả vi tiên (*), làm sư đệ Bảo Nhi thì ta đồng ý. Chỉ, chỉ là, Bảo Nhi, gia gia của ngươi đồng ý nhận ta làm đồ đệ sao? Đến lúc đó nếu như hấn không chịu, ta..." Đứng vậy, hấn vẫn có chút lo lắng, phải biết rằng, người phù văn sư nào cũng đều mạnh mẽ, nếu lúc đó gia gia của Bảo Nhi gai mắt hấn, chẳng phải thật xấu hổ sao?

Nghe vậy, trên mặt Bảo Nhi khôi phục hứng thú, cười nói: "Không cần quan tâm đến hấn, ta đồng ý là được. Được rồi, bây giờ ngươi chính là sư đệ của Bảo Nhi, sư tỷ sẽ giúp đỡ ngươi. Thời gian trễ rồi, chờ có thời gian, ta sẽ đến tìm ngươi, mấy ngày tới ngươi hãy nghiên cứu các thuộc tính của phù lục một chút, đây là nhiệm vụ, lần sau ta tới, ta sẽ kiểm tra ngươi, rõ chưa?"

Dương Diệp nào dám lắc đầu, lập tức vội vàng gật đầu.

Nhìn thấy Dương Diệp gật đầu, Bảo Nhi hài lòng, nói: "Sắc trời không còn sớm, ta đi, ta sẽ nghiên cứu tâm Cường Lực phù này trước, không, là kiểm tra một chút, không cần tiền ta." Nói xong, Bảo Nhi chạy về Thanh Phong cốc, lúc xoay người, khuôn mặt nghiêm túc nở ra nụ cười, thầm nghĩ: "Nhật được bảo bối, ha ha, đó là Bảo Nhi phát hiện, trở thành sư đệ của Bảo Nhi, hi hi"

Nhìn thấy bộ dạng Bảo Nhi, Dương Diệp thấy giống như có gì đó không đúng, Bảo Nhi cùng Tiểu Dao lớn lên có phần giống nhau, nhưng tính cách hơi khác, vừa rồi khẳng định giấu hấn thứ gì đó.

"Quên đi, nàng tất nhiên không có ác ý với ta." Dương Diệp cười cười lắc đầu, không suy nghĩ tới Bảo Nhi nữa, hai mắt rơi vào giới chỉ Bảo Nhi cho hấn, nhìn không gian giới chỉ trong tay, tâm tình Dương Diệp thoáng kích động, đó là không gian giới chỉ, thành chủ An Nam thành cũng chưa chắc có được.

Ngắm nghía xong, Dương Diệp dùng tinh thần lực xâm nhập vào trong giới chỉ, lúc nhìn thấy không gian bên trong, Dương Diệp chợt giật mình, không gian bên trong này không hề nhỏ, khoảng hai mươi mấy trượng, không chỉ như thế, trong giới chỉ còn có khá nhiều năng lượng thạch, năng lượng thạch nhiều như vậy, ít nhất cũng hơn mười vạn.

Nghĩ đến lời nói Bảo Nhi lúc trước, khóe miệng Dương Diệp co giật, ban này Bảo Nhi nói bên trong chỉ có một ít năng lượng thạch, hấn tưởng chỉ có mấy trăm viên, nhưng hấn không nghĩ tới, lại là mấy trăm ngàn!

"Nợ một nhân tình lớn rồi." Nhìn đồng năng lượng thạch, Dương Diệp cười cười lắc đầu, lần này hấn mới biết cái gì gọi là tài đại khí thô.

Đeo chiếc nhẫn lên tay, Dương Diệp thu hồi ý nghĩ, lấy ra Hoàng giai thượng phẩm Huyền Thiết kiếm của Phùng Vũ trưởng lão đưa cho hấn, Huyền Thiết kiếm dài một mét sáu, rộng cỡ hai ngón tay, thân kiếm tản ra hàn mang lạnh lùng, vô cùng sắc bén, tay vừa vung lên, trường kiếm nhất thời xuất hiện một tiếng kiếm minh nho nhỏ.

"Kiếm tốt!"

Nhìn Huyền Thiết kiếm trong tay, trong mắt Dương Diệp lóe lên vẻ vui mừng, thấp giọng nói: "Ban đầu còn nghĩ sau khi trở thành đệ tử ngoại môn sẽ đi Kiếm các chọn kiếm, không ngờ Phùng Vũ lại tặng cho mình một thanh kiếm, lại là Hoàng giai thượng phẩm, rốt cuộc bây giờ không cần dùng cảnh cây luyện kiếm pháp nữa rồi."

"Hai mươi tám ngày sau chính là hai năm một lần Kiếm tông tổ chức khảo hạch đệ tử ngoại môn, bằng vào thực lực của ta bây giờ hấn là không khó để vượt qua, nhưng muốn đứng hạng thứ mười, như vậy vẫn chưa đủ, ta phải tranh thủ nâng cao thực lực." Nhìn trường kiếm trong tay, Dương Diệp thấp giọng lầm bầm nói.

(*) đạt giả vi tiên: Ý nói ai học văn cao hơn thì làm thầy

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Khảo hạch ngoại môn

Kiếm tông khảo hạch đệ tử ngoại môn, ở Kinh châu cũng xem như là long trọng. Đại Tàn đế quốc có cửu châu, mỗi châu có mấy vạn thành trì, mà Kiếm Tông thuộc về phạm vi Kinh châu. Lúc đó, những thế gia đệ tử bên ngoài Kiếm tông, tán tu đều tham dự, trong đó thiên tài vô số, muốn đạt top 10 từ số lượng ấy, có thể tưởng tượng ra độ khó như thế nào.

Tuy rất khó đạt được top 10, thế nhưng phần thưởng không hề ít, không chỉ đan dược, phù lục, huyền bảo đều có trong ban thưởng, hơn nữa còn có cơ hội trở thành trọng điểm bồi dưỡng của Kiếm tông, có tài nguyên tu luyện nhiều hơn so với người khác.

Mặc dù thiên phú quan trọng, nhưng tài nguyên tu luyện lại càng quan trọng hơn, cho dù ngươi là thiên tài, mà ngươi không có tông môn tiêu hao bồi dưỡng, như thế cũng sẽ luân lạc trở thành phế vật!

Mục tiêu của Dương Diệp là nằm trong top 10, ngoại trừ vì mình cùng Thiên trưởng lão hứa hẹn, còn vì đạt được tông môn coi trọng. Liễu Thanh Vũ đã là cường giả trên ngoại môn bảng, nhất định đã được tông môn xem trọng, nếu như hắn không được tông môn coi trọng, vượt qua Liễu Thanh Vũ, còn nói gì đến việc trả thù Liễu gia?

Nghĩ đến Liễu gia, còn có Liễu Thanh Vũ, trong mắt Dương Diệp lóe lên một tia hàn quang, gia tộc này, bất kể thế nào hắn đều muốn đối phương phải trả giá đắt.

Áp chế sát ý trong lòng, Dương Diệp hít sâu một hơi, sau đó trở lại luyện võ trường, chuẩn bị đi hỏi thăm Thiên trưởng lão một chút chuyện trong nhà. Lúc này hắn lo lắng nhất, là muội muội cùng mẫu thân ở An Nam ra sao!

"Phế vật, đứng lại!"

Vừa đi tới luyện võ trường, Dương Diệp đã bị người gọi lại, nghe được âm thanh này, lông mày Dương Diệp nhíu một cái, xoay người nhìn lại, khi thấy hình dáng đối phương, sâu trong mắt Dương Diệp hiện lên một vòng sát ý lạnh lẽo.

Gọi hắn là một nam tử trẻ tuổi, mày kiếm mắt sáng, thanh bào phiêu phiêu, chỉ là trên mặt lộ ra nụ cười âm ngoan. Bên cạnh nam tử hai bên trái phải, là hai gã nam tử áo bào xanh, hai người đều là đệ tử ngoại môn!

Dương Diệp chưa thấy qua nam tử trước mắt này, nhưng mà hắn biết người này là ai, y chắc chắn là Liễu Thanh Vũ.

Hôm nay luyện võ trường có rất nhiều đệ tử ngoại môn đang tu luyện, khi thấy năm người này chặn đường Dương Diệp, rất nhiều đệ tử ngoại môn đều đi qua đây, tò mò nhìn Dương Diệp.

"Ta tên Liễu Thanh Vũ." Thấy Dương Diệp ánh mắt bất thiện, khóe miệng Liễu Thanh Vũ cười âm hàn, nói: "Dương Diệp, thật không nghĩ đến, ngươi lại trở thành huyền giả, còn vượt cấp phê đi Đoàn Quân, đúng là làm cho người ta bất ngờ!"

"Xôn xao..."

Nghe Liễu Thanh Vũ nói vậy, một mảnh đệ tử ngoại môn lập tức xôn xao, bỗng nhiên trở nên sùng bái nhìn Liễu Thanh Vũ.

"Là ngoại môn bảng xếp hạng thứ 29, Liễu Thanh Vũ, tại sao hắn không ở Thất Luyện phong tu luyện, tới đây làm gì?"

"Cường giả ngoại môn bảng? Vậy là hắn đã trở thành cường giả Tiên Thiên cảnh rồi? Ông trời ơi, cường giả Tiên Thiên, mười sáu mười bảy tuổi Tiên Thiên, ngoại môn bảng thay đổi quá nhiều rồi, biến thái!"

"Nghe nói hắn đã được một số trưởng lão nội môn đề ý, được nội môn trưởng lão quan tâm, sau này đi vào nội môn, chính là tiền đồ vô lượng!"

"..."

Nhìn ánh mắt sùng bái của đệ tử ngoại môn xung quanh, Liễu Thanh Vũ cực kỳ hưởng thụ, vẻ ngạo mạn trên mặt lập tức dày đặc hơn nhiều.

Nhìn Liễu Thanh Vũ trước mặt, Dương Diệp hít sâu một hơi, kìm nén sát ý trong lòng, đạm mạc nói: "Nói xong chưa?"

Không thể không nói, thái độ lạnh nhạt của Dương Diệp làm cho đối thủ cực kỳ khó chịu, Liễu Thanh Vũ cũng rất chán ghét, nhìn Dương Diệp không phản ứng nói, lại còn tỏ ra phong khinh vân đạm, hai mắt Liễu Thanh Vũ khẽ híp lại, giống như nghĩ tới điều gì, nở một nụ cười, nói: "Dương Diệp, vốn là chúng ta có thể trở thành người thân, cha ta coi trọng mẹ ngươi, ca ca của ta coi trọng muội muội của ngươi, đây là phúc khí của nhà ngươi, nhưng các ngươi không biết tốt..."

Dương Diệp bật cười một tiếng, cắt đứt lời nói Liễu Thanh Vũ, nói: "Liễu Thanh Vũ, ta vừa ý mẹ ngươi, coi trọng toàn bộ đàn bà Liễu gia, để cho mẹ ngươi cùng tất cả đàn bà Liễu gia gả cho ta, chẳng phải chúng ta sẽ trở thành người thân sao?"

Nghe Dương Diệp nói vậy, đệ tử ngoại môn xung quanh đều nheo mắt, trước mặt là cường giả xếp hạng 29 trên ngoại môn bảng! Tuy không thể đánh nhau bên ngoài Sinh Tử đài, nhưng mà lá gan của Dương Diệp không phải hơi lớn rồi?

Liễu Thanh Vũ sầm mặt lại, một cỗ khí thế bạo dưng ra ngoài thân thể, ngón tay hướng về phía Dương Diệp rạch một đường, một tia kiếm khí sắc bén cắt ngang không khí, mang theo âm thanh bén nhọn xé gió đi tới chỗ Dương Diệp.

Y đương nhiên biết ngoài Sinh Tử đài, những nơi khác đều không được đối với đệ tử tông môn ra tay, thế nhưng quy tắc là dành cho kẻ yếu, y tin tưởng dù y có giết chết Dương Diệp, tông môn cũng không làm gì y. Suy cho cùng, y đã là cường giả Tiên Thiên, mà Dương Diệp vẫn là một tên đệ tử tạp dịch.

Tốc độ của kiếm khí rất nhanh, đệ tử ngoại môn xung quanh cơ hồ không thể nhìn thấy, chỉ thấy bạch quang lóe lên.

Thời điểm Liễu Thanh Vũ động thủ, Dương Diệp đã cảm giác được một cỗ khí cơ khóa chặt chính mình, vào giờ khắc này, hắn cảm thấy mình không thể tránh thoát, chỉ có cách mạnh mẽ phá vỡ kiếm khí của đối phương, nhưng mà, tia kiếm khí này quá nhanh, hắn không cách nào phản ứng kịp.

"Đây chính là thực lực của cường giả Tiên Thiên sao?" Cảm nhận được một khí tức từ vong bao phủ chính mình, trong lòng Dương Diệp thấp giọng lầm bầm.

Đúng lúc này, Thiên trưởng lão đột nhiên xuất hiện trước mặt Dương Diệp, Thiên trưởng lão vung ống tay áo lên, một luồng kinh phong bay ra, một tiếng ầm vang lên, tia kiếm khí của Liễu Thanh Vũ lập tức tiêu tán vào không trung.

"Liễu Thanh Vũ, tông môn có quy định, ngoài Sinh Tử đài, những nơi khác không được đối với tông môn đề tử ra tay, ngươi không nhớ sao?" Thiên trưởng lão nhìn Liễu Thanh Vũ, âm thanh có chút tức giận. Dương Diệp là Ngũ Hành huyền khí, ông tuyệt đối không để Dương Diệp chết tại đây.

Nhìn thấy Thiên trưởng lão, trong mắt Liễu Thanh Vũ lóe lên, áp chế sát ý trong lòng, hướng về phía Thiên trưởng lão ôm quyền, nói: "Thì ra là Thiên trưởng lão, Dương Diệp vũ nhục người nhà của ta, ta chỉ dạy dỗ hắn một chút, không có ý gì khác!" Đối với lão nhân trước mặt, mặc dù y tức giận, nhưng lại không dám đề lộ ra ngoài, dù gì lúc này y vẫn là đệ tử ngoại môn, vẫn bị trưởng lão ngoại môn quản lý.

Thiên trưởng lão hừ lạnh một tiếng, cũng không xử phạt Liễu Thanh Vũ, Liễu Thanh Vũ mặc dù là đệ tử ngoại môn, nhưng thiên phú cũng coi là nổi bật ở ngoại môn, hơn nữa một ít trưởng lão nội môn đã chú ý tới y, chút chuyện này, hắn không thể xử phạt được.

"Nếu không có chuyện gì, vậy Thanh Vũ xin cáo từ!" Liễu Thanh Vũ hướng về phía Thiên Trưởng lão ôm quyền, sau đó xoay người rời đi, nhưng mà, lúc này Dương Diệp lên tiếng.

"Chờ đã..."

Liễu Thanh Vũ xoay người nhìn Dương Diệp, khóe miệng đầy vẻ khinh thường, nói: "Thế nào?"

Thiên trưởng lão nhướng mày, đang chuẩn bị nói cái gì, lại nhìn thấy Dương Diệp đi tới trước mặt y, chỉ vào Liễu Thanh Vũ, nói: "Liễu Thanh Vũ, ta biết ngươi muốn giết ta, ta cho ngươi cơ hội này, sau ba tháng, chúng ta quyết đấu trên Sinh Tử đài, ngươi có dám không?" Đi vào con đường vô đạo, vậy thì phải dũng mãnh đi tới, một đường vượt mọi chông gai, không ngừng trở nên mạnh mẽ, không có đường lui, Dương Diệp cũng không muốn cho mình đường lui, hắn muốn ép mình một lần!

Nghe Dương Diệp nói vậy, đệ tử ngoại môn bên cạnh há to miệng, đủ nhét vào một quả trứng gà. Đệ tử tạp dịch khiêu chiến đệ tử ngoại môn đã làm cho cả ngoại môn kinh hãi, mà bây giờ, tên đệ tử tạp dịch này còn muốn khiêu chiến cao thủ xếp hạng 29 ngoại môn bảng, còn là Tiên Thiên cảnh, Liễu Thanh Vũ, tên đệ tử tạp dịch này muốn nghịch thiên hay sao?

"Ha ha..." Liễu Thanh Vũ sau khi bình tĩnh lại, lập tức cười rộ lên, nhìn thấy Thiên trưởng lão chuẩn bị nói, vội vàng nói: "Được, ta đáp ứng ngươi, ba tháng sau quyết đấu trên Sinh Tử đài, mong đến lúc đó ngươi không để cho ta thất vọng!" Nói xong, cười to vài tiếng, tựa hồ sợ Thiên trưởng lão ngăn cản, nhanh chóng mang người rời đi.

Thấy Liễu Thanh Vũ rời đi, Thiên trưởng lão hít một hơi, nói: "Dương Diệp, vừa rồi ngươi quá xung động, bây giờ ngươi là Huyền Giả Lục phẩm, cùng cường giả Tiên Thiên chênh lệch rất lớn, thực sự rất lớn!"

Dương Diệp trầm giọng nói: "Thiên trưởng lão, ta biết, ta chỉ là tìm đường sống trong chỗ chết. Vừa rồi y đã muốn giết ta, lần này có Thiên trưởng lão ở đây, thế nhưng những lần sau thì sao? Nếu không có Thiên trưởng lão, hắn trực tiếp giết ta, tông môn sẽ xử phạt hắn sao? Tất nhiên là không, bây giờ ta cùng hắn lập ước hẹn ba tháng, hắn sẽ không ra tay với ta trong ba tháng này, nếu như vậy, ta còn cơ hội!"

Nghe vậy, Thiên trưởng lão gật gù môi, nhưng vẫn không nói gì, hắn thế nào không hiểu được đạo lý này? Thế nhưng trong ba tháng từ Huyền Giả Lục phẩm vượt qua Tiên Thiên, điều này không có khả năng, cho dù Dương Diệp là Ngũ Hành huyền khí, như vậy cũng không có khả năng, ba tháng, thời gian thực sự quá ngắn!

Trầm mặc một lát, Thiên trưởng lão vỗ vỗ bả vai Dương Diệp, nói: "Dương tiểu tử, ban đầu ta còn muốn công bố ngươi là Ngũ Hành huyền khí, nhưng xem ra bây giờ không thể. Nếu như công bố ngươi là Ngũ Hành huyền khí, vậy thì Liễu Thanh Vũ tuyệt đối không để cho ngươi có cơ hội vùng lên, lúc này, ngươi chỉ có thể nỗ lực, nỗ lực đến lúc ngươi có thực lực đối kháng y, hiểu chưa?"

Dương Diệp nhẹ gật đầu, lúc trước có thể hắn không có cơ hội, nhưng bây giờ thì khác, hắn có vòng xoáy nhỏ, còn có năng lượng thạch cùng Hộ Mạch đan của Bảo Nhi và trưởng lão ngoại môn đưa tặng, hắn có vốn liếng liều mạng, lần này, không chỉ vì mẫu thân và muội muội, còn vì chính hắn.

Liều mạng thì có cơ hội, không liều mạng, ngay cả một chút cơ hội cũng không có!

Cho nên hắn chủ động lập ước hẹn Sinh Tử đài, không chừa cho mình một con đường lui!

"Ngươi yên tâm tu luyện, ta đã đi qua An Nam thành, ta đã cảnh cáo Liễu gia, tạm thời bọn họ sẽ không tìm người nhà ngươi gây sự, muội muội cùng mẫu thân của ngươi đều rất tốt, có điều hai người họ nhớ ngươi nhiều!" Thiên trưởng lão nói.

Muội muội, mẫu thân!

Nghe thấy hai từ, khuôn mặt Dương Diệp vốn kiên nghị lại lộ ra nụ cười hiền hòa, hai người này là niềm tin của hắn, là động lực của hắn, vì hai người này, cho dù gian khổ ra sao hắn cũng không sợ!

Từ biệt Thiên trưởng lão, Dương Diệp bước nhanh về phía Thanh Phong cốc, lúc này, hắn rất cần thực lực!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vòng xoáy quỷ dị

Chú ý, chú ý, ba tháng sau đệ tử tạp dịch khiêu chiến đệ tử ngoại môn Liễu Thanh Vũ xếp hạng thứ 19 trên Ngoại Môn bảng, ba tháng sau mọi người nhớ tới Sinh Tử đài xem...”

“Đệ tử tạp dịch khiêu chiến cường giả trên Ngoại Môn bảng? Đầu người bị cưa... Người đừng nói là đệ tử tạp dịch khiêu chiến vượt cấp giết Đoàn Quân kia nhé?”

“Tất nhiên là hấn rồi, trừ hấn ra còn có đệ tử tạp dịch nào trâu bò như vậy sao?”

“Đệ tử tạp dịch kia thật cmn trâu bò, đầu tiên là khiêu chiến đệ tử ngoại môn, bây giờ lại khiêu chiến cường giả trên Ngoại Môn bảng, tuy rằng đây là hấn đang tìm chết nhưng can đảm này cũng khiến người ta không phục không được!”

...

Không tới một hồi, chuyện Dương Diệp khiêu chiến đệ tử ngoại môn truyền khắp ngoại môn, thậm chí một số cường giả trên Ngoại Môn bảng tu luyện trên Thất Luyện phong cũng biết.

“Lục phẩm huyền giả khiêu chiến Tiên Thiên cảnh? Thật sự không biết sợ là gì!” Một cường giả trên Ngoại Môn bảng nghe được tin Dương Diệp khiêu chiến Liễu Thanh Vũ nói.

“Mặc dù Liễu Thanh Vũ không có gì đặc biệt, nhưng cũng không phải một Lục phẩm huyền giả Phàm Nhân cảnh có thể khiêu chiến được, đã lâu không có rồi khỏi Thất Luyện phong, bây giờ đệ tử tạp dịch ở ngoại môn ngông cuồng như vậy sao?”

“Lục phẩm huyền giả khiêu chiến Tiên Thiên cảnh, có ý tứ...”

Bất kể là Ngoại Môn phong hay là Thất Luyện phong, lúc này đều đang đồn hết về chuyện Dương Diệp khiêu chiến Tiên Thiên cảnh. Giờ khắc này danh tiếng của Dương Diệp thật sự truyền khắp toàn bộ ngoại môn.

Thanh Phong cốc.

Sau khi đi tới Thanh Phong cốc, Dương Diệp lấy ra Hoàng giai thượng phẩm kiếm kỹ: Phân Linh kiếm pháp mà trưởng lão đưa cho, xem kỹ nó. Bây giờ hấn cần tăng thực lực lên gấp.

“Phân Linh kiếm pháp, Hoàng giai cao cấp, do tiền bối Kiếm tông sáng chế, có mười tầng, mỗi một tầng có thể phát một đạo kiếm khí, luyện đến đại thành có thể phân thành mười đạo kiếm khí, mười đạo kiếm khí phát ra cùng một lúc, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!”

Thấy giới thiệu về Phân Linh kiếm pháp, Dương Diệp âm thầm cảm thấy may mắn, lúc trước quyết chiến Sinh Tử đài với Đoàn Quân may mà đối phương mới học được nhất trọng, nếu gã học được thêm mấy trọng thì hấn đã có thể gặp nguy hiểm rồi.

Tiếp tục nhìn xuống, sắc mặt Dương Diệp càng lúc càng ngưng trọng, Phân Linh kiếm pháp rất mạnh, thậm chí có thể nói có chút kinh khủng, nếu như trực tiếp phát ra mười đạo kiếm khí thì cũng chưa có gì, thế nhưng Phân Linh kiếm pháp có thể “phân linh”, cũng chính là có thể khiến cho kiếm khí công kích ở các phương vị khác nhau. Thay đổi phương hướng chuyển động của kiếm khí.

Nghĩ đến mười đạo kiếm khí công kích địch nhân đủ mọi phương vị, Dương Diệp không khỏi có chút kích động, nhưng hấn nhanh chóng bình tĩnh lại, bởi vì muốn thay đổi phương hướng chuyển động của kiếm khí thì cực kỳ khó khăn, cần đạt được trình độ khống chế huyền khí cực kỳ kinh người, loại trình độ này cho dù là một số trưởng lão ngoại môn cũng chưa đạt tới được.

Hít sâu một hơi, Dương Diệp cất quyền trục đi, cảm trường kiếm dựa theo phương thức chuyển động của Phân Linh kiếm pháp từ từ tập luyện.

Bất kể là vì muội muội và mẫu thân, hay là vì chính hấn, hấn cũng sẽ không lùi bước. Bởi vì tại thế giới lấy thực vi tôn này, không có thực lực thì lời nói không có trọng lượng, không có tôn nghiêm, giống như trước đó, thực lực của Liễu Thanh Vũ cao hơn hấn, có thể tùy ý ra tay giết hấn mà không cần quan tâm quy tắc gì cả.

Trên đời này, chỉ có thực lực mới là vương đạo, trước kia ở An Nam thành hấn cũng hiểu đạo lý này, thế nhưng sau khi đi tới Kiếm tông thì hấn mới hiểu được rõ hơn nữa.

Vài ngày kế tiếp, trừ ra ngoài ăn cơm ở phòng ăn, còn lại mỗi ngày Dương Diệp đều khổ luyện trong Thanh Phong cốc, ngay cả khi ngủ cũng ngủ tại Thanh Phong cốc luôn. Có Hộ Mạch đan trưởng lão ngoại môn đưa cùng Năng Lượng thạch Bảo nhi tặng, hấn hoàn toàn có thể tu luyện mà không phải lo lắng gì.

“Xuy xuy...”

Dương Diệp đứng trên cự thạch, huyền thiết kiếm trong tay không ngừng vung lên, nếu có người đang ở đây nhất định sẽ thất kinh, bởi vì mỗi khi Dương Diệp vung huyền thiết kiếm không chỉ vang lên tiếng xé gió vang dội mà còn kèm theo mấy đạo kiếm ảnh nữa!

Tiếng xé gió vang dội, vậy chứng tỏ lực lượng phải lớn như thế nào? Kiếm ảnh kèm theo, vậy tốc độ phải nhanh như thế nào mới hiện ra kiếm ảnh?

Múa xong bộ kiếm pháp cơ bản, Dương Diệp chỉ trường kiếm xuống đất, hai mắt khép hờ, trên mặt không chút lo nghĩ, xếp bằng nhập định như cao tăng vậy.

Khuôn mặt Dương Diệp hơi gầy ốm, ngũ quan thanh tú, phía trên là một mái tóc đen phiêu dật, mặc dù không thể nói là mỹ nam tử nhưng cũng không phải xin lỗi người nhìn.

Lúc này Dương Diệp đang cố gắng không chế huyền khí màu vàng nhạt ít ỏi trong cơ thể, đưa nó từ trong đan điền dần dần lên trên huyền thiết kiếm trong tay, thể nhưng những tia huyền khí trong cơ thể hắn giống như đứa trẻ không chịu nghe lời, cho dù Dương Diệp thôi động thế nào nó cũng không chịu đi chuyển theo lộ tuyến vận hành Phân Linh kiếm pháp.

Lại qua vài phút, lúc này trên trán Dương Diệp chậm rãi chảy xuống từng giọt mồ hôi hột, chảy qua làn mi, rồi chảy qua hai mắt đang nhắm chặt, cuối cùng chảy xuống bờ môi.

Gió nhẹ thổi qua, lá cây trong rừng rung lên xào xạc, vài chiếc lá vàng chậm rãi từ trên không rơi xuống, mà thiếu niên trên cự thạch vẫn ngồi thẳng như trước, như một bức tượng điêu khắc.

Qua khoảng nửa canh giờ, bỗng nhiên huyền thiết kiếm trong tay Dương Diệp thoáng hiện lên ánh kim nhàn nhạt, hơi run rẩy như thể đang sống vậy.

Sau một lúc yên lặng, Dương Diệp mở nhanh hai mắt ra, trong mắt bắn ra từng trận hàn quang, Dương Diệp nắm lấy huyền thiết kiếm trong tay đi tới một cây đại thụ phía xa chém một nhát.

“Phân Linh kiếm pháp!”

Trong lòng thấp giọng nói một câu, bất ngờ một đạo kiếm khí màu vàng nhạt từ đỉnh huyền thiết kiếm lóe ra, “xoẹt” một tiếng, cây đại thụ trước mặt Dương Diệp cần mấy người ôm mới hết bị chém đứt, chỗ bị chém trơn mịn như gương, “Rầm” một tiếng, tán cây đổ xuống đất, bụi văng tung tóe.

Dương Diệp nhìn tán cây đổ trên đất, trên khuôn mặt còn vẻ non nớt không giấu nổi kích động, trải qua suốt sáu ngày đêm ra sức tập luyện, hắn không chỉ đề cao kiếm pháp cơ bản mà ngay cả Phân Linh kiếm pháp cũng luyện đến đệ nhất trọng rồi, điều này làm cho hắn sao không kích động chứ?

Đột nhiên một cảm giác trống rỗng từ trong người Dương Diệp tràn ra, đó là do huyền khí bị khô kiệt.

“Xem ra sau này trừ phi gặp phải tình huống quan trọng, nếu không thì không thể tùy tiện dùng Phân Linh kiếm pháp được!” Nhìn huyền thiết kiếm trong tay,

Dương Diệp không khỏi cười khổ, Phân Linh kiếm pháp mạnh thì mạnh thật, nhưng tiêu hao huyền khí cũng quá kinh khủng, như hắn bây giờ chỉ phát ra một đạo kiếm khí thì đã khô kiệt hết huyền khí trong người rồi.

Dương Diệp lấy ra một viên Năng Lượng thạch hấp thu nó, huyền khí trong đó ào ạt tiến vào cơ thể, trong nháy mắt liền bị vòng xoáy nhỏ thần bí kia hấp thu. Đột nhiên Dương Diệp nhíu mày, bởi vì vòng xoáy nhỏ kia lại không chia huyền khí màu vàng nhạt ra, trước kia đều có mà?

Lại có vấn đề rồi sao?

Nghĩ thế Dương Diệp không khỏi có chút sợ hãi, tinh thần chìm vào trong cơ thể, nhưng mà lần này hắn lại không vào được trong vòng xoáy nhỏ nữa, trước kia hắn có thể dùng tinh thần lực xem xét bên trong vòng xoáy, thể nhưng bây giờ bên ngoài vòng xoáy nhỏ dường như có thứ gì ngăn hắn lại làm cho hắn không thấy được tình hình bên trong nó nữa.

Thấy như vậy, cảm giác sợ hãi từ trong lòng Dương Diệp hoàn toàn tràn ra, hắn vội vã lấy ra hơn mười viên Năng Lượng thạch hấp thu tiếp, nhưng mà vẫn cứ như trước vậy, huyền khí trong nháy mắt bị vòng xoáy nhỏ hấp thu nhưng năng lượng màu vàng nhạt vẫn không có chảy ra.

“Đại ca, ngươi lại giờ trò gì nữa đây?” Nhìn thấy vòng xoáy nhỏ chỉ lấy không cho, sắc mặt của Dương Diệp có chút khó coi, lẽ nào vòng xoáy nhỏ này lại muốn về lại như trước kia?

Dương Diệp nhanh chóng phủ định suy nghĩ này của mình, hắn và vòng xoáy nhỏ là một, nếu hắn không hấp thu được huyền khí thì vòng xoáy nhỏ này cũng không có huyền khí để mà hấp thu, hai người bọn họ có thể nói là sướng thì cùng sướng mà khổ thì cùng khổ, hắn không tin vòng xoáy nhỏ này lại làm chuyện mờ gà lấy trứng.

Yên lặng một hồi, Dương Diệp lại lấy ra Năng Lượng thạch hấp thu vào, hắn muốn nhìn xem vòng xoáy nhỏ này làm cái trò gì.

Một khắc đồng hồ trôi qua, 200 viên Năng Lượng thạch chưa có gì, vòng xoáy nhỏ vẫn tiếp tục hấp thu.

Nửa canh giờ trôi qua, 800 viên Năng Lượng thạch chưa có gì, vòng xoáy nhỏ vẫn cứ hấp thu như cũ, hơn nữa tốc độ hấp thu còn nhanh hơn.

Cứ như vậy qua ba canh giờ, vòng xoáy nhỏ vẫn cứ hấp thu, không chịu dừng lại và không có dấu hiệu cung cấp huyền khí màu vàng nhạt cho hắn, mà

Dương Diệp lại giống như muốn đầu tới cùng với vòng xoáy nhỏ, từng viên Năng Lượng thạch không ngừng được mang ra, qua mấy canh giờ này đã bị hấp thu hết mấy nghìn viên rồi.

Nhìn Năng Lượng thạch biến mất, trong lòng Dương Diệp cũng có chút đau lòng, may mà Bảo Nhi cho hắn trăm ngàn viên, không thì đánh chết hắn cũng không cho vòng xoáy nhỏ hấp thu nhiều như vậy.

Tiếp tục kéo dài như vậy, Dương Diệp ngồi từ sáng sớm đến khi trời tối, từng viên Năng Lượng thạch cứ biến mất không thấy nữa, nhưng mà vòng xoáy nhỏ cứ như một cái động không đáy, hơn vạn viên Năng Lượng thạch vẫn chưa thỏa mãn được nó.

Nháy mắt Dương Diệp lại ngồi từ tối đến sáng mai, một ngày một đêm, hai vạn viên Năng Lượng thạch không thấy nữa.

Nhìn những Năng Lượng thạch kia từng chút từng chút biến mất, Dương Diệp nhiều lần muốn dừng lại, thế nhưng hắn không thể, hắn phải hiểu rõ cái vòng xoáy nhỏ này, nếu không dừng nói ba tháng sau quyết đấu Sinh Tử đài với Liễu Thanh Vũ, mà chính là hơn hai mươi ngày sau khảo hạch đệ tử ngoại môn hắn sẽ phải bị loại.

Đảo mắt, ba ngày trôi qua, Năng Lượng thạch Bảo Nhi cho hắn biến mất phân nửa, Dương Diệp lúc này đã chết lặng, hắn chơi liều tới cùng luôn, muốn đầu tới cùng với vòng xoáy nhỏ này!

Một khắc nào đó của buổi trưa ngày thứ ba, Dương Diệp nắm Năng Lượng thạch trong tay, tinh thần chìm vào trong cơ thể, khi nhìn thấy đan điền trong cơ thể thì nhất thời hai mắt hắn tròn tròn lên, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thập vạn đại sơn

Dương Diệp mới đưa tinh thần vào trong cơ thể liền phát hiện vòng xoáy nhỏ lúc này đang truyền tới đan điền bình thường của hắn từng dòng huyền khí kim sắc, không sai, là huyền khí kim sắc, hoàn toàn là kim sắc, không phải loại màu vàng nhạt trước kia nữa!

Những dòng huyền khí kim sắc kia như Hoàng Hà vỡ đê, từ trong vòng xoáy nhỏ điên cuồng tràn ra, sau đó chảy vào trong đan điền của hắn, rất nhanh đan điền bình thường đầy lên, thế nhưng vòng xoáy nhỏ vẫn chưa dừng lại, cứ không ngừng tuôn huyền khí kim sắc ra, những huyền khí kim sắc đó cuối cùng chen nhau chảy vào kinh mạch trên người hắn.

Lúc này toàn bộ kinh mạch trong cơ thể Dương Diệp đều tràn ngập huyền khí kim sắc.

Làm cho Dương Diệp khiếp sợ chính là những huyền khí kim sắc này lại có thể liên tục không ngừng trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Cứ kéo dài như vậy khoảng chừng một phút đồng hồ, vòng xoáy nhỏ mới từ từ dừng lại.

Cảm nhận được vòng xoáy nhỏ dừng lại, Dương Diệp vội vã cời hết y phục của mình ra, hắn vừa nhìn thì trở nên ngây người. Toàn thân hắn bây giờ hiện lên kim sắc nhàn nhạt, bàn tay khẽ sờ lên lồng ngực thì thấy nó cứng rắn như huyền thiết, yết hầu Dương Diệp giật giật, thấp giọng nói: “Đại viên mãn Luyện Thể quyết sao?”

Luyện Thể quyết là công pháp cơ bản của Kiếm tông, tổng cộng có bảy tầng, bình thường không có ai luyện nó cả, cho dù có một ít người luyện nhưng từ sau khi trở thành huyền giả thì đều phải đổi một bộ công pháp mới, tu luyện đến tầng thứ bảy thì chỉ có Dương Diệp là người duy nhất!

“Nếu Luyện Thể quyết đạt tới tầng thứ bảy, vậy ta chẳng phải là Thất phẩm huyền giả rồi sao?” Nghĩ như vậy, Dương Diệp vội vàng cảm nhận tình hình trong cơ thể, sau một lát mở hai mắt ra, bên trong tràn đầy vẻ hưng phấn, nói: “Không ngờ được, ta lại có thể trực tiếp trở thành Thất phẩm huyền giả!”

Trong lòng Dương Diệp lúc này đang rất kinh hãi, từ khi mình phát hiện vòng xoáy nhỏ tới nay không được một tháng, mình cũng không phải là huyền giả, bây giờ lại thành Thất phẩm huyền giả rồi, đây còn là chuyện bình thường sao?

Nghĩ vậy Dương Diệp trong lòng có chút bất an, lúc này hắn có ngu ngốc cũng biết vòng xoáy nhỏ kia chắc chắn không phải là đan điền bình thường, đặc biệt là huyền khí kim sắc kia, không những đề cao lực lượng cho hắn, còn có thể khiến hắn thi triển kiếm kỹ mạnh hơn, hắn chưa thấy qua Kim huyền khí trong Ngũ hành huyền khí, thế nhưng hắn dám khẳng định cái huyền khí kim thuộc tính kia tuyệt đối không có mạnh như huyền khí kim sắc này của hắn!

Yên lặng một lát, Dương Diệp lại để tinh thần chìm vào trong cơ thể, khi thấy tình hình bề mặt của vòng xoáy nhỏ kia thì hai mắt hắn tròn tròn lên, thấp giọng lầm bầm: “Sao có thể, sao có thể được...”

Yết hầu giật giật, Dương Diệp áp chế kinh hãi trong lòng, lại đưa tinh thần tiến vào trong vòng xoáy nhỏ trong cơ thể, lúc này không gian vòng xoáy đã trở nên lớn hơn, thật sự là trở nên lớn hơn, vốn vòng xoáy nhỏ chỉ lớn như đan điền bình thường của hắn, thế nhưng không gian trong vòng xoáy nhỏ bây giờ cho dù chứa bốn mươi, năm mươi đại hán trung niên cũng được!

Hơn nữa ở chính giữa vòng xoáy nhỏ còn có một vật giống như cái ao, ở trong đó chứa đầy huyền khí kim sắc! Nạp giới tạo không gian, Dương Diệp tất nhiên cũng biết, bởi vì trên tay hắn đang mang một cái. Thế nhưng trời ạ, vòng xoáy nhỏ trong cơ thể hắn cũng có thể tạo không gian sao?

Đây là chuyện gì đây?

Dương Diệp trừ kinh hãi còn có cả nghi hoặc, hắn rất muốn tìm ai đó hỏi một chút đây là chuyện gì, thế nhưng hắn không thể, hắn không ngu, nếu để cho người khác biết vòng xoáy nhỏ có thể chuyển hóa huyền khí, còn có thể tạo không gian thì nhất định sẽ đưa tới họa sát thân cho hắn.

Thật lâu sau, Dương Diệp hít sâu một hơi, hắn quyết định không quan tâm tới vòng xoáy nhỏ này nữa. Mặc kệ vòng xoáy nhỏ quý dị như thế nào, nghịch thiên như thế nào, dù sao lúc này vẫn đang ở trong cơ thể hắn, vẫn cần dựa vào hắn hấp thu huyền khí để lớn lên. Bây giờ hắn đã hiểu, vòng xoáy nhỏ biến lớn hắn là do công lao của những Năng Lượng thạch kia.

Hơn nữa cho dù như thế nào vòng xoáy nhỏ cũng không còn địch ý lớn với hắn, thậm chí còn giúp hắn nâng cao thực lực, so với không ngừng suy đoán lai lịch của vòng xoáy nhỏ không bằng lợi dụng nó để nâng cao thực lực.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, tâm tình Dương Diệp bỗng nhiên thoải mái hơn, rồi như nghĩ tới gì đó, hắn cúi đầu nhìn cơ thể đang phát ra kim sắc nhàn nhạt, do dự một chút, Dương Diệp cầm lấy huyền thiết kiếm đâm vào ngực trái của mình.

“Keng!”

Huyền thiết kiếm đâm lên cơ thể giống như đâm vào miếng sắt vậy, nhất thời vang lên một tiếng kim loại va vào nhau rất nhỏ.

“Ha ha...” Cảm nhận được sự cứng rắn của cơ thể, Dương Diệp cười to lên, cười đến mức đắc ý, một lát sau mới thấp giọng nói: “Không ngờ cơ thể trải qua huyền khí kim sắc tẩy rửa lại có thể mạnh như vậy, lực lượng cơ thể lúc này của ta chắc hẳn rất mạnh, thử một chút xem!”

Nghĩ là làm, Dương Diệp đi tới trước một cây đại thụ, loài cây này tên là thiết lựu thụ, vỏ ngoài xù xì, vô cùng cứng rắn. Bình thường đệ tử tạp dịch chặt củi thấy loại cây này đều trực tiếp bỏ qua, bởi vì nó quá cứng rắn chặt không sút mề nỏ.

Nhìn cây thiết lựu cần mấy người mới ôm hết được này, Dương Diệp hít sâu một hơi, tay phải từ từ nắm chặt, yên lặng trong chốc lát, Dương Diệp quát khẽ một tiếng, tay phải đánh một quyền lên thân cây.

“Bùm!”

Nắm đấm của Dương Diệp như lưỡi dao sắc bén đâm vào gỗ mục, toàn bộ nắm đấm của hắn chui vào trong thiết lựu thụ không chút trở ngại, sau một lát, cánh tay phải của Dương Diệp chấn mạnh một cái, lực lượng trên nắm đấm phóng ra ngoài.

“Bùm!”

Thiết lựu thụ bị nổ tung trong nháy mắt, vỏ sù vụn gỗ văng ra.

Dương Diệp thu hồi nắm đấm, nhìn thiết lựu thụ bị một đấm của mình nổ tung, thấp giọng nói: “Không ngờ lực lượng của ta đã mạnh như thế, lực đấm này khẳng định không dưới ba nghìn cân, nếu như ăn một tấm cường lực phù thì lực lượng của ta còn kinh khủng hơn cả huyền thú rồi!”

Nghĩ đến lực lượng của mình có thể so với huyền thú, trong mắt Dương Diệp lóe lên vẻ hưng phấn, nhưng hắn lại nhanh chóng bình tĩnh lại, hắn nhớ tới một người, Liễu Thanh Vũ, người xếp hạng thứ 19 trên Ngoại Môn bảng.

Mặc dù bây giờ đối phương còn không tìm tới hắn gây phiền phức, thế nhưng hắn biết đối phương nhất định sẽ đến, hơn nữa cho dù đối phương không tới, hắn cũng sẽ đi tìm đối phương gây phiền phức.

Hắn và Liễu gia, tuyệt đối không có khả năng cùng tồn tại!

“Lấy thực lực bây giờ của ta muốn đánh bại Liễu Thanh Vũ trên Ngoại Môn bảng hẳn còn chút khó khăn, xem ra phải đi Thập Vạn Đại Sơn lịch luyện sinh tử mới được!” Dương Diệp thấp giọng lầm bầm nói. Thực lực bây giờ của hắn đã mạnh lên rất nhiều, thế nhưng đối với những thiên tài trên Ngoại Môn bảng thì vẫn còn kém một chút, bởi vì người trên Ngoại Môn bảng đều có chút yêu nghiệt, ngay cả trưởng lão ngoại môn cũng không hơn được!

“Đi Thập Vạn Đại Sơn!” Dương Diệp nắm chặt hai tay, lần này hắn quyết định rồi. Chỉ có trong lịch luyện sinh tử hắn mới có thể trở nên mạnh hơn, cho dù là hai mươi mấy ngày sau khảo hạch đệ tử ngoại môn, hay là áp lực từ Liễu gia, hắn đều phải cần có thực lực mạnh mẽ mới được.

Thập Vạn Đại Sơn có thể nói là cấm địa của loài người, bởi vì đó là địa bàn của huyền thú, huyền thú cường đại trong đó nhiều vô kể, con người đi vào nhất định sẽ không có ra nữa.

Đương nhiên đó chỉ là ở sâu trong Thập Vạn Đại Sơn mà thôi, còn bên ngoài thì vẫn có rất nhiều con người, trong đó có dòng binh, có tán tu tầm bảo, còn có đệ tử của nhiều tông môn khác, trong đó nhiều nhất là đệ tử Kiếm tông, bởi vì Kiếm tông cách Thập Vạn Đại Sơn gần nhất!

Kiếm tông luôn ủng hộ đệ tử đi vào Thập Vạn Đại Sơn lịch luyện, dù sao chỉ có trải qua chiến đấu sinh tử thì mới có thể trở thành cường giả, thế nhưng suy nghĩ tới độ nguy hiểm của Thập Vạn Đại Sơn nên Kiếm tông cũng có quy định, chỉ có cường giả Cửu phẩm huyền giả trở lên mới có thể đi lịch luyện trong đó, hoặc là tiếp nhận nhiệm vụ trong Thập Vạn Đại Sơn.

Quy định này tất nhiên đối với Dương Diệp thì không có ràng buộc gì cả, bởi vì hắn bây giờ vẫn chưa phải là đệ tử Kiếm tông.

Ngày kế tiếp, Dương Diệp chế tạo năm cái cường lực phù, năm cái đều là thượng phẩm, điều này làm cho Dương Diệp có chút ngoài ý muốn.

Ngày thứ hai, trời tờ mờ sáng, Dương Diệp bắt đầu xuất phát.

Trải qua đi đường suốt một buổi sáng, Dương Diệp rốt cục đi tới bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn, ở đây đứng lẻ tẻ rất nhiều đoàn đội nhỏ, những đoàn đội này chính là dong binh chuyên môn đi vào Thập Vạn Đại Sơn săn giết huyền thú về bán.

Nhìn những người đó một cái, Dương Diệp thu hồi ánh mắt chuyển về mảnh rừng rậm cách đó không xa, nhìn mảnh rừng rậm kia sắc mặt Dương Diệp thoáng có chút ngưng trọng, nói: “Nơi này chắc là Vạn Xà lâm. Tiến vào Vạn Xà lâm chẳng khác nào chính thức tiến vào Thập Vạn Đại Sơn.”

“Tiểu huynh đệ, ngươi muốn đi vào Thập Vạn Đại Sơn hả?” Khi Dương Diệp đang quan sát thì một đại hán thô kệch đi tới bên cạnh hắn, hỏi.

Dương Diệp quay đầu, thấy một đại hán thô kệch đang nhìn hắn cười, y nhìn khoảng chừng 30 tuổi, mắt to lông mày rậm, da ngăm đen, cuối cùng ánh Dương Diệp rơi lên trên vai của y, trên vai đang vác một thanh đao rất lớn, nặng ít nhất mấy trăm cân.

Dừng lại trên vai đại hán, Dương Diệp khẽ gật gật đầu.

Thấy Dương Diệp gật đầu, đại hán thô kệch cười to nói: “Tiểu huynh đệ hẳn là đi một mình, nếu vậy chi bằng đi theo chúng ta? Đoàn đội chúng ta vừa đúng còn thiếu một người, thế nào hả?” Nói xong chỉ vào vài người cách đó không xa.

Nhìn theo ngón tay đại hán, Dương Diệp nhìn những người đối diện kia, do dự một lát rồi gật đầu. Hắn vừa mới tới, đối với Thập Vạn Đại Sơn chưa quen thuộc, đi cùng những dong binh này tìm hiểu một chút đã, nhất định là không có hại gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Giá trị của phù lục (2)

Đi trong Vạn Xà lâm một hồi lâu, ánh sáng trong rừng càng lúc càng mờ, Dương Diệp cẩn thận đánh giá xung quanh, cỏ thụ che trời, mọc thẳng cao vút, cành lá đan xen vào nhau kín không có kẽ hở, chỉ có vài chỗ hơi thưa mới có thể thấy được vài tia sáng xuyên qua thôi.

Trong khoảng thời gian này thỉnh thoảng có mấy con rắn nhỏ từ trên ngọn cây đánh lên bọn họ, có điều những con rắn nhỏ này không tạo thành phiền toái gì cả, mọi người đều cực kỳ dễ dàng giải quyết hết.

Trong lúc đó thì Dương Diệp lại không có xuất thủ, bởi vì Thanh Hồng vẫn đi bên cạnh hắn, một khi có con rắn nào đột nhiên đánh lên thì nàng đều tự mình giải quyết, Dương Diệp căn bản không có cơ hội xuất thủ, cũng bởi vì như vậy mà trong khoảng thời gian này Dương Diệp bị Tu Viễn chăm chọc không ít.

Dương Diệp đi cùng đội ngũ này mấy canh giờ, hiểu được thêm đôi chút về thực lực của đệ tử các tông môn và các tán tu, thực lực của tán tu so với đệ tử tông môn thì chênh lệch khá lớn. Bởi vì đệ tử tông môn có tài nguyên để tu luyện, có kiếm kỹ, có huyền bảo; mà tán tu, ví dụ như bốn người trước mắt, trong bốn người trừ vũ khí của Tu Viễn là Hoàng giai hạ phẩm, còn lại của mọi người đều không có phẩm bậc gì cả, hơn nữa bốn người không có những thứ gì như huyền kỹ, đại thể đều dựa vào sức lực mà chém giết.

Về phần chăm chọc và khinh bỉ của Tu Viễn thì Dương Diệp hoàn toàn không thèm để ý, đối phương mặc dù là Cửu phẩm huyền giả nhưng hắn không để vào mắt, Dương Diệp đoán có lẽ Đoàn Quân đã bị hắn giết cũng có thể giải quyết Tu Viễn này.

Chênh lệch giữa đệ tử tông môn và tán tu quả thật có chút lớn!

Càng đi sâu vào trong Vạn Xà lâm, những con rắn nhỏ nấp trên tàng cây càng nhiều, sau cùng gần như cứ đi hơn mười thước là mọi người lại bị một vài loại rắn tập kích.

“Xoẹt...”

Chùy thủ trong tay Thanh Hồng xẹt qua đầu Dương Diệp, một con rắn nhỏ nhất thời hóa thành hai mảnh rơi trên mặt đất.

Một đao chém chết con rắn nhỏ, Thanh Hồng vỗ đầu Dương Diệp nói: “Không phải nói rồi sao, phải đi sau lưng ta ấy? Mấy con rắn nhỏ này tuy phẩm cấp không cao nhưng đều có kịch độc, nếu như bị cắn trúng thì rất phiền phức đấy.”

Dương Diệp nghe thế liền sờ sờ mũi, cảm thấy có chút buồn cười, hẳn cho dù đứng cho con rắn nhỏ này cắn thì nó cũng cắn không nổi. Chẳng qua đối với sự quan tâm của nàng Dương Diệp vẫn có chút cảm động, bèo nước gặp nhau, cô gái trước mắt này lại chiếu cố cho hắn nhiều lần, điều này làm cho

trong lòng hắn có chút âm áp.

“Rầm!”

Đúng lúc này một con đại mãng có hai cánh lớn đột nhiên rơi xuống phía trước mặt năm người không xa, hình thể con đại mãng so với Cự Mãng Vương trước kia còn lớn hơn, toàn thân ngăm đen, lớp vảy trên ngườ như từng khối huyền thiết, hơn nữa đại mãng còn có một đôi cánh dài đen kịt.

Đại mãng này cũng không có công kích mấy người Dương Diệp, mà ngăn ở phía trước hướng họ định đi tới, hai con mắt to nhìn chăm chăm vào họ, hung quang tỏa ra tứ phía.

“Đây là Lưỡng Dực xà, Bát phẩm huyền thú, mọi người cẩn thận.”

Thấy Lưỡng Dực xà đột nhiên xuất hiện, Man Tử dẫn đầu đội bắt đầu vận chuyển huyền khí trong cơ thể, sắc mặt ngưng trọng, lập tức cảnh báo mọi người. Cùng lúc đó Tu Viễn và nam tử gọi là Tiểu Hắc kia cũng vội vàng chia nhau đứng sang hai bên, về mặt đề phòng nhìn Lưỡng Dực xà đang cân bộn họ lại.

Thanh Hồng ở bên cạnh Dương Diệp cũng vội vàng lấy trường cung của nàng ra, lắp huyền thiết tiễn, nhắm vào Lưỡng Dực xà ở phía xa.

“Man Tử, giết nó đi, nội đan của Lưỡng Dực xà ít nhất cũng bán được năm nghìn kim tệ, còn có da của nó cũng phải một nghìn kim tệ, sao đây?” Tu Viễn ở một bên lộ ra vẻ tham lam, trầm giọng hỏi.

Nghe vậy trong mắt Man Tử cũng lóe lên vẻ ham muốn, do dự một chút rồi gật đầu, nói: “Ba người chúng ta từ ba phía vây giết nó, Thanh Hồng bắn tên trợ giúp, SÁT!”

Nói xong Man Tử cùng Tiểu Hắc và Tu Viễn ba người đi về phía Lưỡng Dực xà, loại huyền thú lục đàn này bọn họ yêu thích nhất.

Thanh Hồng ở bên cạnh Dương Diệp thì nhìn chăm chăm vào Lưỡng Dực xà, tên trong tay vẫn chưa bắn ra, nàng đang chờ cơ hội, chờ một cơ hội trí mạng, không thì tên của nàng phá phòng ngự của huyền thú không nổi.

Mục tiêu của bốn người vốn là những loại huyền thú lục phẩm, thất phẩm, bởi vì những huyền thú cấp bậc đó bọn họ có thể giải quyết được, còn về phần bát phẩm thì bình thường nhìn thấy họ đều lập tức rút lui. Bởi vì phòng ngự của Bát phẩm huyền thú thật sự rất mạnh mẽ, hơn nữa bình thường còn đi thành đàn với nhau.

Thế nhưng bây giờ xuất hiện một Bát phẩm huyền thú lục đàn, mấy người họ liền động tâm.

Nhìn thấy mấy người lao tới, Lưỡng Dực xà hiển nhiên có chút tức giận, hai con ngươi màu xanh tỏa ra hung quang tứ phía, hai cánh lớn vỗ mạnh xuống đất, nhất thời một cơn cuồng phong lao tới ba người Man Tử.

Cuồng phong lao tới, trong lòng ba người cả kinh, vội vàng bắt đầu vận chuyển huyền khí rót vào trong vũ khí của mình, sau đó chém tới cơn cuồng phong.

Rất nhanh ba người phá tan được cơn cuồng phong này, tới gần Lưỡng Dực xà, ba người hiển nhiên rất có kinh nghiệm, không ngạnh kháng với Lưỡng Dực xà, không ngừng né tránh đuôi và dịch thể phun ra từ trong miệng của nó. Hơn nữa mỗi khi Lưỡng Dực xà đánh tới một trong ba người thì một mũi tên mang theo huyền khí sẽ phóng tới, làm cho Lưỡng Dực xà phải buông tha tấn công.

Trong lúc nhất thời, bốn người và Lưỡng Dực xà ngang sức với nhau.

Nhìn bốn người đang chiến đấu, Dương Diệp âm thầm lắc đầu, bốn người phối hợp không sai, nhưng sức chiến đấu lại hơi thấp. Ba người đánh nhau với Lưỡng Dực xà nhìn giống như đang chiếm thượng phong, nhưng căn bản chưa gây được chút thương tổn nào cho nó, mà nếu Lưỡng Dực xà đánh trúng một người thì người này không chết cũng phải trọng thương!

Mà một khi một người trong đó bị thương thì hai người còn lại cũng sẽ bị nguy hiểm!

So sánh với ba người này, Dương Diệp mới phát hiện trước đây mình giết Lục phẩm huyền thú thì ngu bức cỡ nào, bởi vì hắn dùng nắm đấm công phá phòng thủ của huyền thú kia!

“Không được rồi, Lưỡng Dực xà này quá mạnh, ba người chúng ta đánh không lại đâu!” Nhìn trường kiếm của mình chém lên Lưỡng Dực xà tóe ra vài tia lửa, ánh mắt Tu Viễn lóe lên, trong lòng suy tính nói.

Không chỉ có mình hắn nghĩ như vậy, ngay cả Tiểu Hắc và Man Tử bên cạnh cũng nghĩ thế, ngay từ đầu bọn họ còn tưởng lấy thực lực bốn người là có thể giải quyết Bát phẩm huyền thú này, thế nhưng giờ mới nhận ra ngay cả phòng ngự của Lưỡng Dực xà bọn họ cũng không phá nổi.

“Xem ra dong binh đoàn không ăn được chén cơm này rồi!” Nhìn mấy người đang khổ chiến, Dương Diệp thấp giọng nói, ngay khi hắn đang chuẩn bị tiến lên hỗ trợ thì đúng lúc này dị biến xảy ra, vốn Tu Viễn phụ trách bên phải thừa dịp Lưỡng Dực xà công kích Man Tử thì đột nhiên lùi về phía sau, tốc độ rất nhanh, gần như trong chớp mắt đã rời khỏi vòng chiến đấu, sau đó xoay người nhảy mấy cái liền biến mất trong rừng.

“Vô si!”

Nhìn thấy Tu Viễn đột nhiên bỏ đi, ba người nhất thời giận không nuốt trôi được, khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Hồng tức đến đỏ bừng lên, định bắn một mũi tên về phía Tu Viễn, nhưng nhìn Lưỡng Dực xà đang tấn công Man Tử đành phải bỏ ý nghĩ kia đi, từng mũi từng mũi bắn tới nó.

Nhìn Tu Viễn bỏ chạy, Dương Diệp âm thầm lắc đầu, vốn hấn còn tưởng đối phương chỉ là kiêu ngạo một chút, thế nhưng không ngờ đối phương lại sợ chết như vậy, trực tiếp vứt bỏ đồng đội để bỏ chạy sống sót!

Tu Viễn đột nhiên bỏ đi, không có người áp chế một bên, hai người Man Tử và Tiểu Hắc nhất thời bị tăng thêm áp lực, thế nhưng hai người vẫn không lùi bước, bởi vì một người lùi đi thì người còn lại phải chết không thể nghi ngờ!

“Dương Diệp, đệ mau chạy đi.” Lúc này Thanh Hồng quay đầu hét lớn với Dương Diệp một tiếng, sau đó xoay người kéo dây cung, một mũi tên dài phóng tới Lưỡng Dực xà. Nàng nhất định không thể bỏ đi, nếu như nàng vừa đi, không có nàng áp chế thì Man Tử và Tiểu Hắc phải chết không thể nghi ngờ.

Nghe thấy Thanh Hồng nói, trong lòng Dương Diệp cảm thấy ấm áp, vào lúc này mà cô gái trước mắt còn suy nghĩ cho mình nữa. Nắm chặt huyền thiết kiếm trong tay, ngay khi hấn chuẩn bị xuất thủ thì dị biến lại xuất hiện, Thanh Hồng bắn ra một mũi tên mang theo tiếng xé gió, trực tiếp đâm vào mắt phải của Lưỡng Dực xà.

“Xuyết...”

Đau đớn kịch liệt làm cho Lưỡng Dực xà trong nháy mắt điên cuồng lên, cơ thể to lớn điên cuồng lắc lư trên mặt đất, không quan tâm Man Tử và Tiểu Hắc ở một bên nữa, hai cánh lớn vỗ mạnh kèm theo một cơn cuồng phong dữ dội lao tới Thanh Hồng đang giờ cung bắn tên.

Thấy Lưỡng Dực xà trong nháy mắt lao tới mình, sắc mặt Thanh Hồng nhất thời trắng bệch, tốc độ của Lưỡng Dực xà nhanh như thiểm điện, gần như chỉ trong vài hơi thở đã lao tới trước mặt Thanh Hồng, sau đó đầu rắn phình to ra, cái miệng rắn đỏ lồm cồm xuống Thanh Hồng

“Không!”

Nhìn thấy Lưỡng Dực xà cắn tới Thanh Hồng, Man Tử ánh mắt kinh hãi muốn chết, cuồng loạn rống lên, sau đó như điên lao tới Lưỡng Dực xà.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nội đan

Ngay khi Thanh Hồng đang thù người ra thì Dương Diệp thân hình khẽ động, xuất hiện trước mặt nàng, “Keng” một tiếng, huyền thiết kiếm rời vỏ, chém mạnh tới Lưỡng Dực xà đã gần ngay trước mắt, một đạo kiếm khí kim sắc từ đỉnh huyền thiết kiếm bắn ra, trong nháy mắt chém vào đầu của nó.

“Bùm!”

Lân phiên của Lưỡng Dực xà vốn cứng rắn không gì sánh được lúc này giống như một khúc gỗ mục bị đạo kiếm khí kim sắc của Dương Diệp phá vỡ trong nháy mắt, cơ thể khổng lồ của nó phân thành hai nửa rơi xuống trên mặt đất, làm bụi đất văng khắp nơi.

Thấy một màn như vậy, Man Tử và Tiểu Hắc đang xông tới dừng ngay tại chỗ, hai mắt ngơ ngác nhìn Lưỡng Dực xà bát phẩm đã bị chém thành hai khúc, sau đó lại nhìn Dương Diệp đang cầm kiếm đứng đó, trong lúc nhất thời không có phục hồi tinh thần nổi.

Thanh Hồng ở phía sau Dương Diệp phục hồi tinh thần lại đầu tiên, nhìn bóng lưng hơi gầy gò của Dương Diệp, trong đôi mắt xinh đẹp tỏa ra ánh sáng khác thường.

Một màn vừa rồi thật là quá chấn động!

Kỳ thực đừng nói ba người Thanh Hồng, ngay cả Dương Diệp cũng có chút kinh hãi, hấn biết huyền khí kim sắc của mình rất lợi hại, dù sao trước kia dùng huyền khí vàng nhạt kia đã có thể phá vỡ phòng ngự của Lục phẩm huyền thú rồi, thế nhưng hấn không ngờ huyền khí kim sắc lại kinh khủng như thế, một kiếm đã chém Bát phẩm huyền thú Lưỡng Dực xà thành hai nửa.

Nghĩ sơ qua một chút, Dương Diệp đại khái cũng hiểu được. Huyền khí trong cơ thể sau khi biến dị thì uy lực tăng lên, đây là việc không thể chối cãi, thế nhưng một kiếm lúc này phân thân Lưỡng Dực xà hấn còn do công lao của Phân Linh kiếm pháp, còn nếu hấn dùng phương thức công kích bình thường thì cũng có thể phá vỡ phòng ngự của Lưỡng Dực xà nhưng chắc chắn sẽ không khủng bố như vậy.

“Dương, Dương huynh đệ, người là đệ tử Kiếm tông hả?” Lúc này hai người Man Tử và Tiểu Hắc đi tới bên cạnh Dương Diệp, Man Tử nhìn Dương Diệp cười khổ nói. Một màn vừa rồi quá chấn động, bốn người bọn họ là Cửu phẩm huyền giả mà không phá nổi phòng ngự của Lưỡng Dực xà, mà Thất phẩm huyền giả trước mắt này lại chỉ dùng một kiếm đã chém nó thành hai nửa, không thể không nói điều này có chút đã kích người khác.

Thu hồi huyền thiết kiếm, Dương Diệp lắc đầu, bình thản nói: “Ta không phải đệ tử Kiếm tông, à, tạm thời chưa phải.” Hấn không có cảm tình gì với hai

nam tử trước mắt này cả, lúc trước khi hắn nói mình là Thất phẩm huyền giả, tuy rằng Man Tử không có cay độc như Tu Viễn nhưng sự lạnh nhạt và xa lánh cũng rất rõ ràng.

Nghe được ngữ khí thân nhiên của Dương Diệp, Man Tử có chút xấu hổ, gã biết thái độ của mình và Tu Viễn lúc trước đối với Dương Diệp làm cho hắn không có hảo cảm với bọn họ. Nghĩ vậy Man Tử không khỏi cười khổ, một cơ hội kết giao với cường giả cứ như thế bị gã bỏ qua.

Man Tử cười khổ thờ dài một tiếng, sau đó nhìn Lưỡng Dực xà dưới đất, nói: “Dương huynh đệ, con Lưỡng Dực xà này...” Nó là do Dương Diệp chém giết, theo đạo lý chính là của Dương Diệp, bởi vì lúc trước bọn họ chỉ bảo Dương Diệp dọn dẹp chiến bãi, cũng không đưa Dương Diệp vào đoàn đội, cho nên căn bản không có quy ước chia đều gì cả, nghĩ vậy trong lòng Man Tử lại hối hận sâu thêm vài phần.

Dương Diệp liếc mắt nhìn Lưỡng Dực xà trên mặt đất, yên lặng một lát rồi nói: “Nếu có nội đan thì ta lấy, còn những thứ khác cho mọi người.” Dương Diệp bây giờ đương nhiên không thiếu tiền, sở dĩ hắn muốn nội đan là vì hiếu kỳ với nó, trước giờ hắn chưa từng thấy qua những thứ nội đan này.

Nghe được Dương Diệp nói, trong lòng Man Tử vui mừng, vốn gã còn tưởng Lưỡng Dực xà không có phần cho bọn họ, không nghĩ tới Dương Diệp chỉ muốn nội đan, nên biết trừ nội đan ra thì đa của Lưỡng Dực xà cũng có giá trị xa xỉ, đối với ba người bọn họ thì đã là một thu hoạch không nhỏ.

Nói cảm ơn với Dương Diệp xong Man Tử cùng với Tiểu Hắc vội vã đi rút gân lột da của Lưỡng Dực xà.

Dương Diệp không có quan tâm hai người Man Tử, xoay người nhìn Thanh Hồng, đối với cô gái cá tính dụ người trước mắt này hắn thật sự có hảo cảm, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, thấy ánh mắt của nàng nhìn mình giống như đang nhìn quái vật, Dương Diệp không khỏi sờ sờ mũi, cười nói: “Sao thế? Sao lại nhìn đệ như vậy?”

Thanh Hồng thu hồi ánh mắt, lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Không ngờ đệ lại mạnh tới như vậy, lúc trước là ta nhiều chuyện rồi.” Thanh Hồng nghĩ lại trước đó mình ba lần bốn lượt căn dặn Dương Diệp không nên rời khỏi bên mình, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi có chút nóng lên.

“Ta cũng muốn ra tay nhưng mỗi lần đều do tỷ ra tay trước, cũng đừng trách ta chứ...” Dương Diệp nhún nhún vai, cười nói.

Nghe được Dương Diệp nói, khuôn mặt của Thanh Hồng càng nóng hơn, trừng mắt nhìn Dương Diệp, nói: “Đúng thế, là do ta nhiều chuyện.” Nói xong đi tới chỗ hai người Man Tử. Nghĩ tới lúc này trong lòng Dương Diệp đang rất có thể cười nhạo nàng trước đó không biết tự lượng sức mình, nàng cảm thấy có chút ủy khuất.

Nhìn thấy Thanh Hồng có vẻ tức giận, Dương Diệp vội vã chặn trước mặt nàng, chân thành nói: “Thanh Hồng tỷ, đừng giận mà. Lúc trước rất cảm ơn tỷ, ta không có ý cười nhạo tỷ đâu, ta thật sự muốn xem tỷ là bằng hữu.”

Thấy biểu tình nghiêm túc của Dương Diệp, sắc mặt Thanh Hồng nhu hòa lại, liếc mắt nhìn Dương Diệp, nghĩ đến hành động lúc nãy của mình giống như làm nũng, gương mặt nàng đỏ lên, thầm nghĩ: “Mình bị sao thế này? Sao lại để ý suy nghĩ của hắn như thế chứ.” Lại giống như nghĩ đến gì đó, gương mặt nàng càng đỏ lên, nhưng sau một lát thì âm thầm lắc lắc đầu.

Thấy gương mặt đỏ ửng của Thanh Hồng, bộ dạng e thẹn, mí mắt Dương Diệp nhảy lên, tim đập nhanh hơn. Thanh Hồng có thể nói là cô gái xinh đẹp nhất hắn gặp qua cho tới bây giờ, khuôn mặt xinh đẹp, vóc người thon thả, đặc biệt là bộ ngực đầy đặn dưới lớp da thú căng phồng lên, giống như muốn nảy ra khỏi lớp da đó vậy.

Ánh mắt Dương Diệp dời xuống, rơi vào vòng eo nhỏ nhắn của Thanh Hồng, có lẽ do quanh năm săn giết huyền thú ở bên ngoài nên làn da không trắng như những cô gái khác mà là màu lúa mạch khỏe mạnh. Đương nhiên làn da không phải trọng điểm, trọng điểm chính là vòng eo nhỏ hấp dẫn của nàng, vòng eo thon thả không chút dư thừa, bằng phẳng tròn mịn, không cần sờ cũng người ta cũng có thể cảm nhận được sự mềm mại của nó.

Khuôn mặt xinh đẹp lại quyến rũ, bộ ngực đầy đặn, vóc người ma quỷ thon thả, cộng thêm bộ váy da thú kia, toàn thân Thanh Hồng lộ ra dáng vẻ hùng dũng cùng với phong tình thành thực quyến rũ.

Đối với cô gái Thanh Hồng xinh đẹp này, Dương Diệp trước đó không có suy nghĩ gì nhiều, cũng không tỉ mỉ quan sát qua, hành động thiện cảm của đối phương trước đó làm cho hắn rất có hảo cảm với nàng, trong lòng hắn Thanh Hồng là một cô gái có thể trở thành bằng hữu.

Thế nhưng bây giờ quan sát Thanh Hồng gần như vậy, hắn mới phát hiện cô gái có thể trở thành bằng hữu này nhìn rất xinh đẹp, rất mê người.

Nhìn thấy Dương Diệp nhìn mình chằm chằm, Thanh Hồng nhất thời có chút mất tự nhiên, giống như nghĩ đến gì đó, con ngươi nàng chuyển động, trên mặt hiện ra một nụ cười quyến rũ, nói: “Thanh Hồng tỷ đẹp không?”

Nghe vậy, Dương Diệp đang thưởng thức vóc người xinh đẹp của Thanh Hồng vô ý thức gật đầu, vừa gật đầu thì trong lòng hắn nổ “lộp bộp” một tiếng, ánh mắt nhìn Thanh Hồng, thấy nàng đang cười lại giống như không cười nhìn mình.

Dương Diệp đỏ mặt lên, lúng túng sờ mũi, đang định nói gì đó thì hai người Man Tử và Tiểu Hắc đi tới trước mặt hắn, Man Tử lấy từ trong lòng ngực ra một hạt châu màu trắng lớn chừng đầu ngón tay đưa cho Dương Diệp, nói: “Dương huynh đệ, đây là nội đan của Lưỡng Dực xà.”

Nhận lấy hạt châu màu trắng kia, Dương Diệp nhìn kỹ nội đan của huyền thú, nội đan rất nhỏ, xung quanh hiện lên màu trắng nõn, đồng thời bên trong nó còn tỏa ra một cỗ năng lượng dao động nhẹ nhàng.

“Nội đan thường có tác dụng gì?” Nhìn nội đan trong tay, Dương Diệp hỏi.

Man Từ mỉm cười nói: “Tác dụng của nội đan rất nhiều, có thể chế thành đan dược, cũng có thể nuôi một vài huyền thú, đương nhiên tác dụng lớn nhất là có thể khảm lên một số huyền bảo, đương nhiên việc này cần có phù văn sư khắc một trận pháp mới được.

Nghe vậy Dương Diệp nheo mắt lại, hắn không nghĩ tới nội đan có tác dụng như vậy, cất nó vào trong ngực, Dương Diệp hỏi: “Đúng rồi, mọi người bình thường săn giết huyền thú trong Thập Vạn Đại Sơn, vậy thì chắc khá quen thuộc với các nơi trong Thập Vạn Đại Sơn nhỉ?”

Man Từ gật đầu nói: “Trong phạm vi nghìn dặm trở lại chúng ta tương đối quen thuộc, nhưng vượt qua phạm vi đó thì chúng ta cũng không biết. Nơi đó thì một số dong binh đoàn mạnh cũng không dám tiến vào, huyền thú trong đó đa số đều là thú vương, thậm chí còn mạnh hơn.”

Thú vương!

Nghe được hai chữ này, thần sắc của Dương Diệp có chút ngưng trọng, thú vương tương đương với cường giả Tiên Thiên cảnh của con người, thế nhưng sức chiến đấu thì tuyệt đối vượt xa cường giả Tiên Thiên cảnh.

Yên lặng một lát, Dương Diệp hỏi tiếp: “Chúng ta cần mất bao lâu nữa mới có thể ra khỏi Vạn Xà lâm?” Dương Diệp đã quyết định đi tìm huyền thú mạnh để chiến đấu, chỉ có chiến đấu với những huyền thú mạnh như thế thì hắn mới có thể làm cho thực lực của mình mạnh lên, hắn bây giờ rất rất cần thực lực.

Man Từ ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó nói: “Ngày mai mới có thể ra khỏi Vạn Xà lâm, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi trong này một đêm đã.”

“Nghỉ ngơi trong Vạn Xà lâm sao?” Dương Diệp ngắt ra, nói: “Vạn Xà lâm nhiều rắn như vậy, nghỉ ngơi ở đây an toàn không?”

“Ngốc!” Thanh Hồng liếc mắt nhìn Dương Diệp, nói: “Vạn Xà lâm này kín không chỗ hở, buổi tối ánh trăng cũng chiếu không qua được, đi đường buổi tối mới nguy hiểm”

Nghe vậy Dương Diệp lúng túng sờ sờ mũi, hắn lần đầu tiên đi lịch luyện, đối với những chuyện này không hiểu biết bằng bọn họ, thế nhưng bị mắng là ngốc hắn vẫn thấy có chút xấu hổ.

Thấy bộ dáng xấu hổ của Dương Diệp, Thanh Hồng không chút kiêng kỵ cười lên, nàng lúc này cũng nhìn ra được Dương Diệp tuy thực lực mạnh mẽ nhưng tuyệt đối là lần đầu tiên ra ngoài lịch luyện, không kể tới thực lực thì nhiều phương diện khác Dương Diệp còn non lắm!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Xà biến

Trong khu rừng rậm rạp, đồng lửa yếu ớt, ngọn lửa nhẹ nhàng rung rinh nhảy múa, mang đến chút ấm áp cho đêm tối yên tĩnh.

Mọi người cùng ngồi xung quanh đồng lửa.

Dương Diệp tựa lưng vào một cây đại thụ, cành cây trong tay thỉnh thoảng lại gạt vào trong đồng lửa, nhờ cuộc nói chuyện trước đó mà Dương Diệp đã hiểu thêm một chút về ba người này.

Ba người đều đến từ một thành thị tên là Thanh Sơn thành, là thành thị gần Kiếm tông nhất, Man Từ và Thanh Hồng là huynh muội ruột thịt, hai người xuất thân từ thế hệ dong binh, dựa vào săn giết huyền thú để nuôi gia đình, về phần Tiểu Hắc bên cạnh vẫn chưa nói qua câu nào cũng không phải do già tình tình lãnh đạm mà vì thực chất là một người câm!

“Dương huynh đệ, ngươi thật sự không phải đệ tử tông môn sao?” Lúc này Man Từ nhìn Dương Diệp có chút tò mò hỏi.

Nghe thấy Man Từ hỏi, Tiểu Hắc và Thanh Hồng ở một bên cũng nhìn về phía Dương Diệp. Không thể không nói, cảnh tượng Dương Diệp một kiếm chém đôi Lương Dực xa để lại chấn động cho họ rất lớn. Thực lực như thế thì ngay cả tán tu bình thường hay đệ tử thế gia nhỏ có thể đạt được.

Nghĩ tới trước đó mấy người mình còn bảo để Dương Diệp dọn dẹp chiến bãi, khuôn mặt ba người cũng có chút nóng lên.

“Tạm thời vẫn chưa phải, đúng rồi...” Dương Diệp dừng gạt cành cây, nhìn về ba người nói: “Sau này nếu mọi người gặp lại gã đồng đội Tu Viễn trước kia thì định làm như thế nào?”

Nghe nhắc tới tên Tu Viễn, sắc mặt ba người trở nên có chút khó coi.

Thanh Hồng hừ lạnh một tiếng, trên mặt không dấu nổi vẻ khinh thường, nói: “Trước kia thêm loại người như thế vào đội đúng là chúng ta không có mắt mà, vốn còn tưởng hắn chỉ kiêu ngạo một chút, không ngờ lại sợ chết như thế, lại còn có thể vứt bỏ đồng đội bỏ chạy, lần sau gặp được ta nhất định phải bắn thủng đầu hắn!”

Nhìn Thanh Hồng tức giận, Dương Diệp lắc đầu mỉm cười, xem ra tên Tu Viễn bỏ chạy lấy thân làm cho nàng tức giận thật sự.

Man Từ lắc đầu thở dài một hơi, nói: “Thôi, người như vậy thì không liên quan nữa là được.”

“Thôi?” Thanh Hồng có chút tức giận nói: “Ca, lúc này nếu không có Dương Diệp, ba người chúng ta đã chết dưới công kích của Lưỡng Dực xà rồi. Việc này sao thôi được?”

Tiểu Hắc sắc mặt âm trầm một bên nắm chặt chủy thủ trong tay, vung loạn vài cái trong không khí, dùng phương thức đó biểu đạt sự bất mãn của y với Tu Viễn.

Nhìn hai người tức giận, Man Từ lắc đầu thở dài một tiếng, nói: “Tại sao ta bảo thôi hả? Thanh Hồng muội nói không sai, Tu Viễn lâm trận bỏ chạy, nếu như không phải có dương huynh đệ thì chắc chắn chúng ta đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi. Nhưng mấy người không biết, ca ca hần là một tướng lĩnh của Thanh Sơn thành, nếu như tin chúng ta làm gì với hần bị truyền đi thì sau này không thể đặt chân ở Thanh Sơn thành nữa.”

Nghe vậy hai người Thanh Hồng mấp máy môi, cuối cùng yên lặng không nói. Tướng lĩnh Thanh Sơn thành, vậy ít nhất phải là cường giả Tiên Thiên cảnh, không phải là người mà bọn họ có thể chống lại được.

Yên lặng một hồi lâu, Thanh Hồng hừ lạnh một tiếng, nói: “Không thể cứ thôi như vậy được, chờ quay về Thanh Sơn thành kể lại chuyện hần vứt bỏ đồng đội, xem sau này còn ai thêm hần vào đội.”

Nghe thế Man Từ và Tiểu Hắc cùng gật đầu, nếu như không nói ra thì trong lòng bọn họ cũng sẽ có chút không thoải mái. Như Thanh Hồng nói, chỉ cần kể lại chuyện của Tu Viễn, vậy sau này hần sẽ trở thành sỉ nhục của dong binh giới, dù sao lâm trận bỏ chạy, vứt bỏ đồng đội là cấm kỵ của dong binh giới.

“Thanh Sơn thành có gần An Nam thành không?” Dương Diệp đột nhiên hỏi.

Ba người ngẩn ra, không biết vì sao Dương Diệp lại hỏi như vậy, Man Từ cười nói: “Tuy chúng ta chưa đi qua An Nam thành nhưng nó cũng không xa, bởi vì chúng ta cũng từng gặp dong binh của An Nam thành vào Thập Vạn Đại Sơn săn giết huyền thú.” Nói tới đây Man Từ nhìn Dương Diệp hỏi: “Chẳng lẽ dương huynh đệ đến từ An Nam thành?”

Dương Diệp gật gật đầu, lại liếc nhìn ba người, suy nghĩ gì đó.

Thấy Dương Diệp không có muốn nói nữa, ba người thức thời không hỏi tiếp.

Yên lặng một lát, Man Từ cảm thấy có gì đó không đúng, đứng dậy nhìn tứ phía, xung quanh toàn là bóng tối, yên tĩnh không một tiếng động. Man Từ nhủ mấy suy nghĩ một lát, sau đó nhìn Tiểu Hắc đang trầm mặc, nói: “Tiểu Hắc, chúng ta đi xung quanh rải ít phân và nước tiểu thú vương, bây giờ nhìn quá yên tĩnh, có chút không đúng lắm.”

Nghe vậy Tiểu Hắc gật đầu, sau đó hai người đi ra phía xa.

Dương Diệp đang suy nghĩ thì đột nhiên Thanh Hồng ngồi xuống bên cạnh hần, nhìn Dương Diệp bên cạnh, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng lóe lên ánh sáng khác thường. Dương Diệp khuôn mặt có chút gầy ốm, ngũ quan thanh tú, mái tóc đen phiêu dật, mặc dù không thể nói là mỹ nam tử nhưng cũng đáng để ngắm nhìn. Dương Diệp quan trọng nhất là thực lực của Dương Diệp, tuy rằng Dương Diệp mới Thất phẩm huyền giả, thế nhưng thực lực kia chỉ có thể hình dung bằng hai chữ kinh khủng.

Nàng có một chút hảo cảm với Dương Diệp, bởi vì ánh mắt Dương Diệp nhìn nàng không có tính xâm lược như những người khác, cho nên dọc đường đi nàng đều chiếu cố tới hần, thế nhưng khi nhìn thấy Dương Diệp như một bức tượng chiến thần che trước mặt nàng, một kiếm chém Lưỡng Dực xà thành hai nửa, nàng biết kể từ thời điểm đó, nàng đối với thiếu niên này đã có một chút cảm giác khác thường rồi.

Nam vực, cường giả luôn luôn hấp dẫn người khác.

Cảm nhận được ánh mắt của cô gái xinh đẹp bên cạnh, Dương Diệp nghiêng đầu nhìn Thanh Hồng hỏi: “Sao thế, trên mặt ta có hoa à?”

Thanh Hồng vội vã thu hồi ánh mắt, gương mặt ửng đỏ, cũng may là đêm tối người khác nhìn cũng không rõ, yên lặng một lát nàng lại nhìn Dương Diệp nói: “Tiểu đệ đệ, thực lực của đệ mạnh như thế, vì sao trước đó chúng ta bảo đệ dọn dẹp chiến bãi, còn có Tu Viễn chăm chọc đệ nhiều lần, đệ đều không phản kháng?”

Nghe vậy Dương Diệp mỉm cười nói: “Làm người vẫn nên hạ thấp mình thì tốt hơn, nếu như thực lực cực mạnh thì còn nói, chứ loại như ta thì trong Thập Vạn Đại Sơn còn có vô số người có thực lực cao hơn nữa, nếu như ta huênh hoang thì chính là tự tìm đường chết.” Làm đệ tử tạp dịch một năm khiến cho hần hiểu được rất nhiều đạo lý, một người không có thực lực cao siêu gì thì làm như vậy chính là tự tìm đường chết, giống như Từ quân sự và Đồ Tu vậy, hai người kia ở Tạp Dịch phong nếu khiêm tốn một chút thì phỏng chừng cũng không rơi vào kết cục như vậy.

Trong mắt Thanh Hồng lộ ra vẻ kinh ngạc, làm dong binh quanh năm để cho nàng thấy được rất nhiều thiên tài, mà những thiên tài này có thực lực này cơ bản đều là cực kỳ kiêu ngạo, chỉ sợ người khác không biết thực lực của mình thôi. Mà thiếu niên trước mắt lại không có chút ngạo khí nào của những đệ tử thiên tài kia, biết hạ thấp mình.

Tính cách và sự trưởng thành này làm cho nàng thật có chút kinh ngạc.

Sau khi nói chuyện phiếm một hồi thì trừ Man Tử ra mọi người đều đi nghỉ ngơi. Tuy xung quanh đều có phân và nước tiểu thú vương nhưng ba người Man Tử cũng không dám sơ suất, cho nên thay phiên nhau canh gác.

Đêm khuya, trong rừng rậm tối đen như mực, đồng lửa trước mặt Dương Diệp như có chút quỷ dị, có chút âm trầm, có chút kinh khủng.

“Xùy...”

Đột nhiên vốn trong rừng đang yên tĩnh thì có mấy âm thanh xùy xùy vang lên, lúc đầu mới có vài tiếng, sau đó là cả hàng trăm tiếng, chỉ chớp lát toàn khu rừng đều vang lên tiếng xùy xùy!

Mấy người Dương Diệp vừa nghe tiếng xùy xùy vang lên thì tỉnh hết dậy, Dương Diệp vừa muốn đứng lên thì Thanh Hồng bên cạnh đã đặt tay lên vai hắn, sau đó khẽ lắc đầu.

Nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng của Thanh Hồng, Dương Diệp nhìn về phía đối diện thì thấy Man Tử và Tiểu Hắc cũng như vậy, bọn họ đều lắc đầu với hắn. Dương Diệp biết không thể cử động liền khẽ gật đầu, sau đó ngồi yên tại chỗ, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Trong lúc nhất thời bốn người giống như tượng điêu khắc.

Âm thanh xùy xùy cũng không ngừng lại, ngược lại còn càng lúc càng nhiều thêm, nhờ ánh lửa yếu ớt mấy người có thể thấy xung quanh toàn từng đàn từng đàn gì đó đang nhúc nhích. Cũng may có phân và nước tiểu của thú vương nên những vật kia cũng không có bò tới chỗ mấy người, chỉ di chuyển bên ngoài phạm vi của phân và nước tiểu thú vương.

Nhìn những vật nhúc nhích kia, da đầu Dương Diệp có chút tê dại, từng đàn từng đàn kia đương nhiên chính là rắn, nếu chỉ vài chục con thì bọn họ đương nhiên không sợ gì, thế nhưng bây giờ xung quanh này phải có cả vạn con, hơn thế còn có một số mảnh xà to lớn nữa.

Dương Diệp lúc này rất muốn hỏi cô gái bên cạnh xem đây là chuyện gì, thế nhưng hắn không dám hỏi, hắn sợ vừa hỏi thì những con rắn kia sẽ không cố kỵ gì nữa mà xông vào. Thực lực của hắn tuy không kém, thế nhưng nếu bị những đàn rắn này vây quanh, lại còn là buổi tối thì hắn cũng thập tử vô sinh mất.

Đặc biệt đây là Vạn Xà lâm, Vạn Xà lâm có bao nhiêu rắn hắn không biết, nhưng chắc chắn không hề ít, vừa nghĩ tới bị vô số rắn vây quanh, da đầu Dương Diệp cũng có chút tê dại.

Không chỉ là Dương Diệp không rõ chuyện gì đang xảy ra, ngay cả mấy người Man Tử cũng không rõ chuyện gì, trước kia mấy người họ nghỉ ngơi trong Vạn Xà lâm vô số lần nhưng chưa từng gặp qua tình huống như này, cho nên ba người cũng vừa kinh hãi vừa nghi hoặc.

Rắn xung quanh càng lúc càng nhiều, liên tục không ngừng vây quanh mọi người, rắn đề rắn, từng đồng từng đồng, cảnh tượng như vậy làm cho mấy người Man Tử muốn đau tim vỡ nát. Cũng may những đàn rắn này không dám xông vào khu vực có phân và nước tiểu thú vương, không thì mấy người tuyệt đối chết đứng mất.

Thanh Hồng siết chặt tay Dương Diệp, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, cuối cùng nàng nhắm mắt hai mắt, nhưng vô số âm thanh xùy xùy kia làm cho nàng sợ hãi nhìn không được run rẩy, sau đó sợ hãi hóa hành sức mạnh, đôi ngọc thủ ra sức hành hạ tay của Dương Diệp.

Dù Dương Diệp mình đồng da sắt cũng cảm thấy đau đớn, quay đầu liếc nhìn Thanh Hồng, nhìn thấy nàng nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt trắng lên, cơ thể khẽ run rẩy, quay qua nhìn Man Tử và Tiểu Hắc thì thấy hai người họ cũng vậy. Dương Diệp nhíu mày, hắn biết nếu như tiếp tục kéo dài thì mấy người họ nhất định sẽ bị bầu không khí này bức điên mất, bây giờ mấy người đứng yên nên còn ổn, một khi cử động thì rắn xung quanh nhất định sẽ như thủy triều nhào tới bọn họ.

Đến khi đó mấy người họ chỉ có nước chạy đằng trời!

“Bình tĩnh, bình tĩnh!”

Vừa nghĩ tới cảnh tượng bị hàng vạn con rắn vây công, Dương Diệp cố gắng bắt buộc mình phải bình tĩnh, hắn biết tình huống này nhất định trước nay chưa từng xảy ra, không thì mấy người này sẽ không nghỉ ngơi trong Vạn Xà lâm làm gì. Mà trước kia không hề xảy ra, bây giờ lại xảy ra, vậy chính là do mấy người họ chọc đến những con rắn này.

“Chọc tới những con rắn này?” Nghĩ tới đây, Dương Diệp cau mày vắt óc suy nghĩ.

“Soạt soạt...”

Đúng lúc này, những đàn rắn kia không cố kỵ phân và nước tiểu thú vương nữa, từng lớp từng lớp bò về phía mấy người Dương Diệp...

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Dương Diệp gây họa

Cảm nhận được bầy rắn đã vọt đến, ngoại trừ Dương Diệp ra, ba người còn lại ở đây đều mặt mày trắng bệch, đặc biệt là Thanh Hồng, thân thể cứ vậy mà mềm nhũn ngã vào người Dương Diệp, về phần Man Tử và Tiểu Hắc cũng không khác gì mấy, hai người đều rụng rời, chẳng còn sức đâu để chạy trốn.

Nếu là lúc bình thường, với tố chất tâm lý của ba người, cho dù đối mặt với mấy vạn con rắn cũng ắt hẳn không tệ đến thế, thế nhưng trải qua một khoảng thời gian chịu đựng áp lực nặng nề, trạng thái tinh thần và thần kinh của ba người đã sớm không chịu nổi gánh nặng, hơn nữa xung quanh đều là bầy rắn bò đặc nghèn, cho nên ba người trực tiếp cam chịu số phận, không phí công phản kháng nữa.

Khi bầy rắn này xông đến, Dương Diệp vẫn duy trì đầu óc tỉnh táo, gắng sức nghĩ là vật gì thu hút chúng đến. Đến khi bầy rắn chỉ còn cách ba người mấy trượng, Dương Diệp bỗng nhiên đứng dậy, móc ra từ trong ngực viên nội đan Lưỡng Dược Xà kia, sau đó dùng sức ném ra xa.

Đồng thời, cổ tay hắn chợt động, trường kiếm xuất hiện trong tay. Nhìn viên nội đan chìm vào trong bóng tối xa xa, huyền khí tuôn ra từ toàn thân hắn, hẳn chắc chắn sẽ không khoanh tay chịu chết, thế nhưng hắn cũng biết nếu như hắn đoán sai, lần này có lẽ là tiêu thật rồi.

Cũng may Dương Diệp đã đoán đúng, khi viên nội đan kia chìm trong bóng tối phía xa, bầy rắn vốn đang tuôn về phía bọn họ lập tức dừng tại chỗ, sau đó lại như thủy triều mà tràn đến chỗ viên nội đan kia biến mất.

Lúc này Dương Diệp nghĩ lại mà sợ, bầy rắn đông dày đặc xung quanh này thật sự mang đến cảm giác quá choáng ngợp, hơn nữa chúng nổi lên không ngớt như thể vô cùng vô tận, từng đợt từng đợt như sóng tràn về phía viên nội đan kia, mà tràng cảnh hùng vĩ này kéo dài suốt gần hơn một giờ mới biến mất.

Cảm thấy xung quanh đã không còn rắn nữa, Dương Diệp tức thì thở phào nhẹ nhõm, tuy là hắn có thần kinh vững vàng nhưng nhìn cảnh tượng này cũng phải sợ hãi. Bị nhiều bầy rắn như vậy vây công, đừng nói là hắn, cho dù là Vương Giả cảnh cường giả có thể bay lướt lên cũng chết chắc, dưới tình huống không có thực lực tuyệt đối, số lượng mới là vương đạo!

Cúi đầu nhìn ba người đã té xỉu trên đất, Dương Diệp lắc đầu, mặc dù tình huống vừa rồi là đến đường cùng thế nhưng biểu hiện của ba người này cũng thật quá kém. Nghe nói trong khảo hạch đệ tử ngoại môn Kiếm tông sẽ có một cửa ải là khảo hạch tâm cảnh, lấy biểu hiện của ba người này mà xem, bọn họ tuyệt đối là không hợp cách.

Sau khi bị kêu dậy, ba người đồng loạt nhìn xung quanh một chút, phát hiện không còn rắn nữa ba người lại ngồi phịch xuống đất, lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Đường võ đạo, tâm tính rất quan trọng, biểu hiện của ba người các vị thật là quá kém." Dương Diệp cảm thấy cần phải nhắc nhở ba người, dù sao đi nữa, mọi người cũng coi như là từng cùng trải qua hoạn nạn, nếu như có thể làm cho ba người nâng cao tâm cảnh thì cũng là một chuyện tốt.

Nghe thấy lời của Dương Diệp, ba người đều cảm thấy hơi xấu hổ. Không cần Dương Diệp nói, chính bọn họ cũng biết vừa rồi rất mất mặt. Tuy rằng bây giờ rất kinh khủng, thế nhưng trực tiếp mất sức chiến đấu, mặc kệ nói như thế nào, làm một huyền giả mà như vậy quả thật là hơi hèn nhát.

Nhìn thấy ba người xấu hổ, Dương Diệp tiếp tục nói: "Không phải là ta châm chọc các vị, các vị cũng biết rằng, làm một võ giả, nếu như không có dũng khí cầu sinh tồn trong tuyệt cảnh, vậy thì đường võ đạo còn có thể đi bao xa? Giống như vừa rồi, đó là tuyệt cảnh, nhưng các vị đừng nên bỏ cuộc, cho dù chết cũng không được bỏ cuộc. Nếu không bỏ cuộc thì còn có chút hi vọng, nhưng tự các vị buông bỏ vậy thì không còn chút cơ hội nào nữa. Đừng nói là đường võ đạo, ngay cả mạng sống cũng chẳng còn!"

Đây là lời thật lòng của Dương Diệp, ngay từ khi còn nhỏ, khó khăn trắc trở đã như hình với bóng theo sát hắn, thế nhưng hắn cũng không từ bỏ, bất kể là như thế nào hắn cũng chưa từng bỏ cuộc. Cho dù ở Kiếm tông bị giáng làm đệ tử tạp dịch, từ thiên đường dọa đến địa ngục, hắn cũng không từ bỏ, cũng chưa bao giờ có tâm thái muốn từ bỏ, cho nên hắn mới sống đến bây giờ.

Nghe thấy lời nói của Dương Diệp, Man Từ và Tiểu Hắc hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy thi lễ với Dương Diệp. Man Từ nghiêm túc nói:

"Tạ ơn, hiện tại ta đã hiểu vì sao thực lực của bọn ta lại kém cỏi như vậy. Tuy rằng có một phần liên quan đến thiên phú và tài nguyên tu luyện, nhưng nguyên nhân phần nhiều vẫn là ở bản thân bọn ta ý chí không bền, gặp phải khó khăn là từ bỏ, chẳng trách cả đời mãi không thể trở nên nổi bật!"

Man Từ là nói thật lòng, nhất là sau khi gã hồi tưởng lại từng sự việc trước khi, gã càng khẳng định vấn đề là từ bản thân mình. Trước đây gã và Tiểu Hắc, không phải nói là rất nhiều đồng binh cũng đều có ý nghĩ như vậy, đó chính là nếu như cho bọn họ tài nguyên tu luyện, thành tựu của bọn họ nhất định không kém gì đệ tử tông môn cùng với tính anh để quốc. Thế nhưng bây giờ nhớ lại, gã cảm thấy ý nghĩ này đúng là buồn cười.

Không cần nói ai khác, chỉ riêng Dương Diệp trước mắt gã đây, cảnh giới còn thấp hơn bọn họ, thế nhưng thực lực và tâm cảnh căn bản là bọn họ không thể sánh bằng.

Thanh Hồng nhìn Dương Diệp rồi cúi đầu, trước kia nàng cũng có ý nghĩ này. Nàng nghĩ nếu nàng là đệ tử tông môn, thực lực của nàng tuyệt đối sẽ không yếu hơn Dương Diệp. Thế nhưng lúc vừa rồi, biểu hiện của nàng và Dương Diệp khi cùng ở trong tuyệt cảnh đã làm cho nàng hiểu, chênh lệch giữa hai người không chỉ là chênh lệch về thực lực.

Nhìn ba người chán nản, Dương Diệp an ủi: "Không phải là ta muốn đả kích các vị, chỉ là muốn nhắc nhở mọi người. Việc mọi người phải làm bây giờ là biết thẹn rồi lại biết dừng, chứ không phải là sa sút tinh thần. Dù sao các vị mới chừng hai mươi tuổi, còn có cơ hội bước vào Tiên Thiên."

Man Từ cười gượng gạo: "Tiên Thiên ư, nếu như không có cơ duyên, e là đời này vô vọng."

Nghe vậy Dương Diệp cũng không nói nữa, có vài thứ chẳng phải một vài câu nói của hắn là có thể thay đổi được, mỗi người đều có đường nhân sinh của riêng mình, hắn chỉ cần bước trên con đường của bản thân là tốt rồi.

"Được rồi, mà bây rấn kia sao thế?" Thanh Hồng nhìn Dương Diệp mà hỏi.

Dương Diệp thẳng thắn kể lại chuyện trước đó, hắn cũng nghi hoặc vì sao bây rấn lại vậy đánh ba người họ.

Khi nghe Dương Diệp lấy nội đan ra, Thanh Hồng nhú mày hỏi: "Ngươi, nội đan của ngươi cứ để trong ngực, không bỏ vào trong nạp giới sao?"

Nghe thấy câu hỏi của Thanh Hồng, Man Tử và Tiểu Hắc đều nhìn về phía Dương Diệp, dưới cái nhìn chăm chăm của ba người, tuy là Dương Diệp cảm thấy có cái gì đó không đúng nhưng vẫn là gật đầu một cái.

Nhìn thấy Dương Diệp gật đầu, sắc mặt ba người lập tức trở nên kì quái, Thanh Hồng vỗ trán, lờm Dương Diệp mà nói: "Tiểu đệ ẹ ẹ à, ngươi có biết hay không, nội đan có sức hấp dẫn vô cùng lớn với huyền thú? Nội đan của đồng loại có thể giúp cho chúng nó thăng cấp, lúc đầu ta còn tưởng rằng ngươi để nội đan vào trong nạp giới, không ngờ ngươi lại chỉ cất vào trong ngực."

Nghe vậy, Dương Diệp bất giác sờ sờ mũi, nhìn ba người mà hỏi nhỏ: "Nói như vậy, bây rấn này là tìm đến ta sao?"

Ba người ra sức gật gật đầu.

Dương Diệp có hơi xấu hổ, nói nửa ngày lại là vấn đề của mình. Nghĩ vậy Dương Diệp bèn vội vàng xin lỗi, mặc kệ là thế nào, lần này cũng là sai lầm của hắn mới làm cho mọi người suýt nữa bị bây rấn ăn tươi nuốt sống, phải xin lỗi mới được.

Thấy Dương Diệp xin lỗi, ba người ngược lại là thấy hơi ngượng ngùng. Tuy rằng lần này là sai lầm của Dương Diệp, nhưng dù sao Dương Diệp cũng đã cứu ba người họ, hơn nữa cũng chỉ là vô ý, bây giờ Dương Diệp xin lỗi rồi, chút buồn bực trong lòng ba người cũng tiêu tán ngay.

Sau khi không còn khúc mắc, mọi người lại lần nữa thoải mái hàn huyên. Lần này ba người đều nói cho Dương Diệp về kinh nghiệm làm dong binh của mình, ví dụ như là không nên làm cái gì, việc nào nhất định phải làm. Dưới một phen chỉ bảo của bọn họ, Dương Diệp không những thu hoạch được nhiều thứ mà còn thầm thấy may mắn, may mắn là mình đã kết bạn với ba người.

Lịch luyện chú trọng chiến đấu sinh tử, không ngừng đột phá dưới áp lực, đây là ý nghĩ vốn có của Dương Diệp, điều này cũng không sai, thế nhưng bây giờ Dương Diệp mới biết được sự việc chẳng hề đơn giản như hắn nghĩ. Lấy một ví dụ đơn giản nhất mà nói, trong Vạn Xà lâm này, nếu có người lúc nghỉ ngơi không vẩy lên phân và nước tiểu của thú vương, cho dù là Tiên Thiên cường giả thì kết cục cũng là bị thảm không nở nhìn.

Bởi lẽ trong Vạn Xà lâm đen như mực này, một khi chiến đấu ắt sẽ hấp dẫn đến vô số bầy rắn, dưới tình huống đó, Tiên Thiên cường giả cũng phải chết chắc.

Còn có rất nhiều phương pháp sinh tồn nơi Thập Vạn Đại Sơn, những phương pháp này là được vô số dong binh dùng sinh mệnh mà tổng kết lại, Dương Diệp vô cùng nghiêm túc mà ghi nhớ, mặc dù hắn đến lịch luyện nhưng cũng không muốn vô duyên vô cớ đi tìm đường chết.

Đánh với xà vương một trận không hề gì, thế nhưng tác chiến với mấy vạn con rắn, vậy thì chẳng phải là lịch luyện nữa mà là tìm đường chết.

Sau khi trải qua tai nạn khi nãy, mọi người cũng không nghỉ ngơi mà nói chuyện phiếm đến hùng đông, đến lúc trời sáng, bọn họ chuẩn bị một chút sau đó liền tiếp tục xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Dương Diệp thực lực bạo tăng

Bốn người đã đi chừng ba canh giờ, ánh sáng trong rừng càng ngày càng nhiều, có lẽ là vì viên nội đan tối hôm qua, bọn họ cũng không bị độc xà bên trong Vạn Xà lâm tập kích nữa. Nhưng cho dù là như vậy, Dương Diệp cũng không buông lỏng cảnh giác. Hắn biết, cẩn thận thì sống lâu, ở vùng Thập Vạn Đại Sơn này tốt nhất là đừng sơ ý.

Mãi khi đi ra khỏi cánh rừng, ba người Man Tử mới thở phào nhẹ nhõm. Trải nghiệm kinh tâm động phách hôm qua làm cho bọn họ cực kì kiêng dè với Vạn Xà lâm, bây giờ đã rời khỏi rồi, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Vụt!

Đúng lúc này có tiếng xé gió vang lên, ngay lúc ấy, Dương Diệp đang đứng bên cạnh Thanh Hồng nhú mày, đồng thời thân hình hắn biến mất ngay tại chỗ rồi xuất hiện trước mặt Man Tử, đánh ra một quyền. "Ầm" một tiếng, một mũi tên đen như mực vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Nhìn mũi tên đã vỡ vụn kia, bốn người nơi này đều biến sắc, đặc biệt là Man Tử, trong lòng gã tức giận đồng thời còn vô cùng sợ hãi. Nếu không có Dương Diệp, cho dù gã không chết cũng phải trọng thương.

Ba người Man Tử phản ứng cũng không chậm, bọn họ nhanh chóng lấy vũ khí của mình ra, cảnh giác nhìn xung quanh. Sắc mặt Dương Diệp cũng mang vẻ nghiêm trọng, tuy rằng tối hôm qua nghe mấy người Man Tử từng nói trong giới dong binh thường có chuyện đen ăn đen, thế nhưng hắn cũng không ngờ chuyện này sẽ xảy ra với hắn nhanh như vậy.

Bộp... bộp...

Theo tiếng vỗ tay, một đại hán đầu trọc tuổi trung niên nhảy xuống từ trên cây đại thụ cách đó mười mấy trượng, bên cạnh gã còn có bốn người, là ba nam một nữ. Trong đó người nữ nắm một cây trường cung màu xanh sẫm, cũng là cung tiễn thủ duy nhất, hiển nhiên mũi tên màu đen kia là bắn ra từ tay nữ tử này.

Đương nhiên, trong năm người, kẻ làm cho bốn người Dương Diệp bất ngờ nhất là gã đứng bên phải cô gái kia, nam tử này chẳng phải ai khác, chính là Tu Viễn, kẻ vứt bỏ đồng đội vào ngày hôm qua.

Nhìn thấy những người này bước ra, sắc mặt của bọn Man Tử biến thành vô cùng nghiêm trọng, hiển nhiên là ba người cũng biết đoàn dong binh này.

Nhìn qua năm người đến, Thanh Hồng đến bên cạnh Dương Diệp, trầm giọng nói: "Bọn họ là đoàn dong binh Lang Đầu, thường hay hạ độc thủ với những đoàn dong binh có thực lực yếu hơn ở Thập Vạn Đại Sơn. Đội trưởng gọi là Cường đầu trọc, là cường giả cửu giai đỉnh phong, được xưng là cường giả nửa bước vào Tiên Thiên. Hai nam tử vóc dáng hơi mập mạp là một đôi huynh đệ, tên là Hùng Đại và Hùng Nhị, cũng là cường giả cửu phẩm, thực lực hơi mạnh Tiểu Hắc và ta một chút. Về phần người nữ đó thì gọi là Hồng Diệp, cũng là cửu phẩm đỉnh phong, tài bắn cung mạnh hơn ta rất nhiều."

Kẻ đến bất thiện, lúc nhìn thấy Tu Viễn, Thanh Hồng liền biết đối phương chắc chắn sẽ không bỏ qua mấy người bọn họ, cho nên Thanh Hồng vội vàng nói Dương Diệp biết tin tức về đối phương, vì chỉ có Dương Diệp mới có thể chống lại Cường đầu trọc.

Nghe thấy lời nói của Thanh Hồng, Dương Diệp nhíu mày, trong lòng thầm tính toán thực lực của đối phương và thực lực của bên mình, vừa tính xong chân mày Dương Diệp càng cau lại hơn. Bởi vì hắn phát hiện, trong tình huống bình thường bên hắn hoàn toàn không có phần thắng. Nam tử gọi là Cường đầu trọc cầm đầu phe bên kia thực lực không kém hắn, mà mấy người bên cạnh gã đầu trọc cũng cao tay hơn ba người Man Tử, chỉ cần gã Cường đầu trọc trước mắt này kéo chân hắn, bốn người đối chiến ba người, không đến một hồi ba người Man Tử chắc chắn sẽ bại.

Nếu như không đánh, hắn tự tin mình có thể chạy thoát, thế nhưng ba người Thanh Hồng chắc chắn là không trốn thoát được, kết cục có thể tưởng tượng được, lúc này Dương Diệp hơi nan giải.

Ngay lúc Dương Diệp còn đang nghĩ làm thế nào phá thế cục này, năm người gã đầu trọc đã đi đến ba trượng trước mặt đám người Dương Diệp. Gã đầu trọc đánh giá ba người Man Tử, dừng lại trên người Thanh Hồng một lúc, sau đó mới nhìn về phía Dương Diệp rồi nói: "Phản ứng khá lắm, sức mạnh không tệ, huynh đệ là đệ tử tông môn nào?"

"Hắn cũng chả có tông môn gì cả!"

Đúng lúc này, Tu Viễn đứng dậy, nhìn Dương Diệp một cách khinh thường: "Hắn chính là một tên tạp dịch quét tước chiến trường. Cường ca, đừng động hắn, bắt mấy tên này trước, trên người bọn chúng chắc chắn có nội đan và da của con Lưỡng Dực Xà đó."

Thực ra cũng không phải y dự đoán được bọn họ có nội đan và da rắn, mà chỉ muốn giết bốn người Dương Diệp. Ngày hôm qua, sau khi chạy trốn y vốn muốn trở lại nhặt xác kiếm hòi, thế nhưng sau khi y trở lại chỗ chiến đấu, bốn người Man Tử và Lưỡng Dực Xà đều không thấy đâu. Nhìn vũng máu trên mặt đất, y biết bốn người chắc chắn đã được người ta trợ giúp.

Khi đó y thật sự là cuống lên rồi. Y biết, nếu như mấy người Man Tử sống sót trở về, vậy thì thanh danh của y chắc chắn sẽ tiêu tan, sau này y cũng đừng nghĩ kiếm chén cơm bằng nghề dong binh này nữa. Không chỉ như vậy, e rằng những người cùng nghề khác cũng sẽ không chứa chấp y nữa, bởi vì ai mà cần một kẻ lăm trợn bỏ đồng đội chứ!

"Thằng bi ồ nhà ngươi!"

Nghe thấy lời của Tu Viễn, ba người Man Tử giận không thể kiềm. Man Tử giờ đại đao chỉ vào Tu Viễn, phẫn nộ nói: "Tu Viễn, tên rác rưởi lăm trợn bỏ trốn nhà ngươi, ngày hôm qua ngươi vứt bỏ đồng đội bỏ trốn một mình, ngày hôm nay lại dẫn người đến gây chuyện với bọn ta. Thằng cặn bã, ngươi thật là sỉ nhục giới dong binh!"

Nghe Man Tử nói vậy, sắc mặt Tu Viễn có hơi khó coi. Vốn y cũng đã thuyết phục được mấy người Cường đầu trọc trực tiếp động thủ, Hồng Diệp cũng đã ra tay, thế nhưng thật không ngờ, mũi tên tưởng như tuyệt đối không sai lầm kia lại có thể bị ngăn cản. Mà sau khi nhìn thấy Dương Diệp ngăn cản mũi tên kia, Cường đầu trọc lại không ra tay nữa, cho nên bây giờ mới có chuyện Man Tử chửi bới y. Lúc này trong lòng y cực kỳ hận!

Nghe thấy lời nói của Man Tử, ánh mắt của mấy người trong đoàn dong binh Lang Đầu nhìn về phía Tu Viễn đều biến thành khinh bỉ. Tuy rằng danh tiếng trong giới dong binh của bọn họ cũng không tốt, thế nhưng bọn họ chưa bao giờ phản bội đồng đội, mà kẻ này lại vứt bỏ đồng đội trong chiến đấu, người như thế bọn họ cũng khinh thường.

Cường đầu trọc lạnh lùng nhìn Tu Viễn, gã cũng thật khinh kẻ này, nếu như đối phương không có một ca ca là Tiên Thiên giai, gã sẽ tát y một cái. Nhớ đến ca ca của đối phương, Cường đầu trọc nén lại khó chịu trong lòng, trực tiếp bỏ qua Dương Diệp mà nhìn về phía Man Tử, trầm giọng nói: "Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Giao nội đan và da của Lưỡng Dực Xà ra, còn có cả con ả kia nữa, ba tên còn lại thì mau cút đi!"

"Cường ca, không thể thả bọn họ đi được!"

Lúc này Tu Viễn có hơi nóng nảy rồi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Cường đầu trọc, y vội vàng ngậm miệng, do dự một chút sau đó lại cắn răng nói: "Nếu như Cường ca có thể giải quyết bọn họ, ta bằng lòng mượn huyền kỹ huyền giai hạ phẩm của ca ta cho Cường ca quan sát!"

Nghe vậy Cường đầu trọc có hơi dao động. Huyền kỹ hạ phẩm dù là gã cũng chưa từng thấy qua! Do dự chỉ chốc lát, sau đó gã nhìn phía đám người Dương Diệp, ánh mắt lóe lên lạnh lùng: "Các ngươi đã không muốn, vậy thì cũng đừng trách ta không khách khí. Động thủ!" Nói xong, gã chợt lật cổ tay, một thanh đại đao xuất hiện trong tay, sau đó thân hình vọt lên bỏ về phía Man Từ dẫn đầu.

Lúc này, thực lực của hai đoàn dong binh liền hiển hiện ra. Ngay khoảnh khắc Cường đầu trọc động thủ, hai nam một nữ ở bên cạnh gã cũng vô cùng ăn ý mà tìm đến đối thủ của mỗi người. Đặc biệt là nàng kia, tiên phong bắn một mũi tên về phía Thanh Hồng, người cũng là cung tiễn thủ.

Mà trái lại là bên phía Dương Diệp, ba người Man Từ đều là không phản ứng kịp, nhất là Thanh Hồng, khi mũi tên bắn đến trước mặt nàng mới lấy lại tinh thần, sau đó tránh né qua một bên, thế nhưng nàng đã mất đi tiên cơ, cho nên bị cung tiễn thủ của đối phương mũi tên này nối tiếp mũi kia mà công kích.

Ngay khi Cường đầu trọc nhắm về phía Man Từ, Dương Diệp vốn đang im lặng đứng bên cạnh Man Từ đột nhiên hành động. Chỉ thấy trong tay hắn chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một thanh trường kiếm hiện lên kim quang nhàn nhạt, sau đó bỏ về phía Cường đầu trọc như một tia chớp.

Tốc độ cực nhanh, làm cho tất cả mọi người ở đây đều chấn kinh.

Nhất là Cường đầu trọc, mục tiêu bị tấn công kia lại càng kinh hãi gần chết. Gã nghĩ ngàn lần vạn lần cũng không ngờ, Dương Diệp vốn tầm thường kia lại có thực lực và tốc độ như vậy. Trước đó Dương Diệp một quyền đánh nát mũi tên, gã quả thực là hơi kinh ngạc một chút, thế nhưng khi gã nhìn thấy tuổi tác của Dương Diệp cùng với nghe thấy mấy lời kia của Tu Viễn, gã đã hoàn toàn không để Dương Diệp vào trong mắt. Gã cho rằng nhất định là lúc đó Hồng Diệp chưa xuất toàn lực, cho dù không có Dương Diệp xuất hiện, người được kêu là Man Từ kia cũng có thể tránh né được!

Nhưng mà lúc này gã mới biết ý nghĩ này sai rồi.

Trong lúc vội vàng gấp gáp, Cường đầu trọc thu đao cản trước ngực, thanh trường kiếm ánh kim quang trong tay Dương Diệp đánh vào trên đại đao của Cường đầu trọc, "keng" một tiếng, đại đao nháy mắt vỡ vụn, Dương Diệp kiếm thế không giảm, trực tiếp xuyên qua bụng Cường đầu trọc.

"Lực... lực thật mạnh..." Cường đầu trục nói chưa hết một câu thì cơ thể đã thành hai đoạn, ngũ tạng lẫn vào trong máu vấy đầy trên đất.

Mặc cho Cường đầu trục đã trở thành hai đoạn, tốc độ của Dương Diệp vẫn không giảm, hấn lại đến trước mặt Hùng Đại và Hùng Nhị còn đang sững sờ. Trong ánh mắt kinh hãi của Tu Viễn, trường kiếm mang theo một vết tàn ảnh kim sắc chọt lóe lên nơi cổ của Hùng Đại, một cái đầu người rơi xuống.

Tốc độ Dương Diệp không giảm, tiếp tục đi đến trước mặt Hùng Nhị, sau khi Cường đầu trục và Hùng Đại chết, Hùng Nhị rút cuộc phục hồi lại tinh thần, trong lòng kinh hãi, theo bản năng giơ ngang đao, nhưng mà cũng như Cường đầu trục, đại đao và trường kiếm va vào nhau, đại đao nháy mắt vỡ vụn, sau đó lại là một cái đầu người rơi xuống đất.

Trong tích tắc, Dương Diệp giải quyết ba tên cường giả huyền giả cửu phẩm, lần này Dương Diệp không tiếp tục động thủ nữa, bởi vì đối thủ chỉ còn lại tên Tu Viễn kia. Lúc hấn xuất thủ đánh chết Cường đầu trục, nữ tử gọi là Hồng Diệp kia lập tức thu cung, xoay người chạy vào trong khu rừng rậm rạp, tốc độ chạy trốn của đối phương thật làm cho hấn bất ngờ.

Nhìn thấy ba thi thể trên mặt đất, ba người Man Từ hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ. Trời ạ, huyền giả cửu phẩm đỉnh phong vậy mà ngay cả sức đánh trả cũng không có? Trước kia hấn vẫn giữ lại thực lực? Dương Diệp là cường giả Tiên Thiên sao?

Hàng loạt nghi vấn không ngừng hiện lên trong đầu ba người Man Từ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hạo Nguyệt Tông

Dương Diệp không phải là cường giả Tiên Thiên, đây là chuyện không cần phải nghi ngờ. Sở dĩ hấn đột nhiên trở nên mạnh như vậy, đó là khi đám người Cường đầu trục đi đến trước mặt hấn, hấn liền lên lén dán cho mình một tấm Cường Lực phù thượng phẩm. Dưới sự hỗ trợ của Cường Lực phù thượng phẩm và huyền khí kim sắc, sức mạnh của hấn nháy mắt đề cao lên không biết gấp bao nhiêu lần.

Hơn nữa ba người Cường đầu trục xem thường hấn, cho nên để cho hấn một kích đánh lén thành công. Bằng không thì với thực lực bình thường của hấn, chiến thắng Cường đầu trục hấn là có thể, nhưng muốn nháy mắt giết chết là tuyệt đối không thể nào!

Tiện tay vung kiếm một cái, Dương Diệp nhìn về phía Tu Viễn đang mặt mày trắng bệch, run rẩy bên cạnh. Ngay khi đang chuẩn bị giải quyết tên cận kề này, Tu Viễn đột nhiên nói: "Dương... Dương Diệp, ngươi không thể giết ta được, ca ca ta là cường giả Tiên Thiên. Ngươi... ngươi giết ta, huynh ấy chắc chắn sẽ không tha cho ngươi."

Trong lòng Dương Diệp thẳm mắng ngu ngốc, thời điểm này rồi còn uy hiếp người khác. Một chớp nhoáng, trường kiếm mang theo tàn ảnh đến trước mặt Tu Viễn, Tu Viễn hãi hùng, theo bản năng giơ trường kiếm trong tay ra đón đỡ, "keng" một tiếng, trường kiếm gãy, ngực Tu Viễn bị xỏ xuyên qua.

Thu hồi trường kiếm, Dương Diệp xoay người nhìn thoáng qua Vạn Xà lâm, lạnh nhạt nói: "Các hạ, chẳng lẽ là muốn đến làm "chim sẻ đứng sau" hay sao?"

Nghe thấy lời Dương Diệp, ba người Man Tử đứng bên cạnh cả kinh, ở đây còn có người khác? Ba người nén khiếp sợ trong lòng, đi đến bên cạnh Dương Diệp, về mặt đề phòng.

"Thần thức thật mạnh!"

Yên tĩnh trong chốc lát, sau đó một giọng nói vang lên, từ trong Vạn Xà lâm đột nhiên có ba bóng người nhảy ra. Tốc độ của ba người này cực nhanh, khoảng cách mười mấy trượng mà ba bóng người này chỉ cần không đến mấy hơi thở thì đã đến phạm vi ngoài ba trượng trước mặt Dương Diệp.

Họ có ba nam một nữ, nam tuấn nữ mỹ, đều là mười bảy mười tám tuổi, đều là áo bào màu trắng bó sát người, nơi ngực trái của ba người còn thêu một hình bán nguyệt nhỏ nhỏ màu bạc.

Tuy rằng ba người trẻ tuổi, thế nhưng sắc mặt Dương Diệp vô cùng nghiêm trọng. Họ không đạt đến Tiên thiên, thế nhưng thực lực chắc chắn còn mạnh hơn Cường đầu trọc bị giết lúc nãy rất nhiều. Bởi lẽ tốc độ của ba người này thật sự quá nhanh, dong binh phổ thông hoàn toàn không có khả năng đạt được.

"Hạo Nguyệt tông!"

Nhìn thấy hình bán nguyệt màu bạc trên ngực trái ba người, Thanh Hồng kinh ngạc hô lên một tiếng, hiển nhiên là nàng đang nhắc nhở Dương Diệp.

Nghe thấy lời của Thanh Hồng, trong đầu Dương Diệp nhanh chóng hồi tưởng mọi thứ về Hạo Nguyệt tông.

Ở Nam vực, ngoại trừ quái vật khổng lồ là Đại Tàn đế quốc thì ra còn có sáu siêu thế lực. Sáu siêu thế lực này được xưng là nhất môn nhị cung tam đại tông. Trong đó nhất môn là Nguyên môn tức thế lực mạnh nhất trong sáu đại thế lực, nhị cung theo thứ tự là Băng Tuyết cung và Bách Hoa cung, về phần tam tông thì chính là Quý tông, Hạo Nguyệt tông, Kiếm tông.

Đương nhiên đây chỉ là thế lực trên bề nổi. Nam vực lớn đến mức nào, trong đó thế gia và các môn phái nhỏ ẩn tàng nhiều biết chừng nào, Dương Diệp không liên quan đến những thế lực bí mật này thì cũng không biết được.

Nghe thấy lời Thanh Hồng, một người trong ba đệ tử Hạo Nguyệt tông nhìn qua hơi lớn tuổi hơn bước về phía trước một bước, gật đầu với mấy người Dương Diệp, nói: "Tại hạ là Minh Hạo, đệ tử ngoại môn Hạo Nguyệt tông, bên cạnh đây là sư đệ Minh Tú cùng sư muội Minh Nguyệt của tại hạ. Lúc này sư huynh muội bọn ta vừa mới bước ra khỏi Vạn Xà lâm liền phát hiện các hạ đang đánh nhau với người khác, để tránh hiềm nghi cho nên ba người bọn ta không xuất hiện. Chỉ là không ngờ thần thức của các hạ lại mạnh như vậy, lại có thể phát hiện ba người bọn ta."

Nhìn thấy đệ tử tông môn khách khí như vậy, ba người Man Tử có phần không quen, phải biết rằng trước đây đệ tử tông môn nhìn thấy dòng binh thì đều vô cùng kiêu ngạo, nhìn bọn họ như là con kiến hôi không đáng nhắc đến. Đương nhiên, ba người bọn họ cũng không biết, đối phương khách khí như vậy đó là bởi vì Dương Diệp.

Nam vực cường giả vi tôn, trước đó ba người Minh Hạo từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy Dương Diệp xuất thủ thì đã khiếp sợ không thôi. Kiếm nhanh như vậy bọn họ cũng không phải là chưa từng thấy qua, thế nhưng có sức mạnh đến mức này thì thật hiếm thấy. Nhất là Dương Diệp còn phát hiện bọn họ, điều này càng làm bọn họ thêm kinh hãi.

Nhìn thấy đối phương khách khí như vậy, Dương Diệp cũng không đối đãi lạnh nhạt, hần khê gật đầu với đối phương: "Tại hạ Dương Diệp, một tán tu, bên cạnh đây là nhóm đồng đội kết giao với ta."

Nghe thấy lời của Dương Diệp, ba người Minh Hạo có hơi bất ngờ. Bọn họ vốn cho là Dương Diệp là đệ tử Kiếm tông, thế nhưng không ngờ Dương Diệp lại là tán tu. Nhưng mà với bọn họ điều này cũng không quan trọng, có thực lực là được.

"Chẳng hay Dương huynh đệ có hứng thú cùng nhau kết bạn lịch luyện hay không?" Minh Hạo mỉm cười mời. Mặc kệ Dương Diệp là đệ tử tông môn hay là tán tu, bằng chừng ấy tuổi mà có thực lực như vậy cũng đều đủ để cho bọn họ đối đãi ngang hàng.

Dương Diệp do dự một chút, sau đó khẽ lắc đầu: "Xin lỗi, ta còn một số việc."

Hắn đi ra ngoài là để chiến đấu sinh tử, hơn nữa trên người hắn còn có quá nhiều bí mật, hắn thật sự là không muốn để người ta biết được.

Dương Diệp cự tuyệt, Minh Hạo cũng không tức giận, y vốn cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, cho nên lập tức cười nói: "Nếu đã như vậy, có cơ hội lại cùng lịch luyện với Dương huynh, ba người tại hạ đi trước một bước vậy!" Nói xong, ba người nhảy vọt vài cái thì đã biến mất ở phía xa.

Thái độ của ba người làm cho Dương Diệp có hơi bất ngờ. Hắn thấy đệ tử tông môn hắn đều là mấy tên hung hăng phách lối, mắt mọc ở lỗ mũi, thế nhưng ba người Hạo Nguyệt tông cũng không hề có hiện tượng như vậy, ngay cả chút kiêu kì cũng không có, điều này làm cho hắn có hơi bất ngờ.

Thực ra Dương Diệp vẫn còn quá ít kinh nghiệm. Đệ tử Tông môn có rất nhiều kẻ hung hăng phách lối, nhưng loại này phần lớn là không có đầu óc. Có thể trở thành là đệ tử tông môn phần lớn đều là người có tư chất và tâm tính không tệ, thường thì đại đa số đệ tử tông môn đều là vô cùng thông minh, đều biết rõ đạo lý ở bên ngoài nhiều hơn một kẻ địch không bằng nhiều hơn một người bằng hữu.

"Dương huynh đệ, người thấy làm gì với mấy tên này đây?" Lúc này, Man Tử nhìn mấy cái xác xung quanh rồi hỏi.

Nhìn mấy thi thể trên đất một chút, Dương Diệp cười nói: "Đương nhiên là lục đồ trước rồi!"

Nghe vậy ba người Man Tử lập tức nở nụ cười.

Trải qua một phen vơ vét, Dương Diệp tổng cộng chiếm được vài thứ tốt, theo thứ tự là một cái nạp giới loại nhỏ, một thanh đại đao hoàng giai trung phẩm, hai thanh chủy thủ hoàng giai hạ phẩm, còn có hơn một vạn miếng kim tệ. Chẳng qua là với những thứ này, Dương Diệp cũng không để vào mắt. Không có cách nào khác, hiện tại hắn đã là phù văn sư nhất phẩm, tiêu chuẩn của hắn cũng theo đó mà cao lên.

Nhìn nạp giới trong tay một chút, Dương Diệp có hơi thất vọng. Nạp giới này kém xa cái của hắn, nhưng chung quy là có còn hơn không.

Đeo nạp giới lên tay, Dương Diệp nhìn ba thanh vũ khí hoàng giai trong nạp giới rồi lại nhìn ba người Man Tử bên cạnh một chút, do dự một lát, hắn vung cổ tay, ba thanh vũ khí hoàng giai lại xuất hiện trong tay.

Đưa ba thanh vũ khí cho ba người, hắn nói: "Ba thanh vũ khí này ta cũng không dùng, tặng cho mọi người!"

Man Tử đầu tiên là ngăn ra rồi chọt vội vàng khoát tay: "Dương huynh đệ người nhiều lần cứu mạng ba người bọn ta, hơn nữa ba người này đều là người một mình giết chết, bọn ta không hề ra tí sức lực nào, làm sao bọn ta có thể lấy đồ của người được?"

Thanh Hồng đứng bên cạnh cũng nói: "Mấy thứ này người giữ đi, tuy rằng bọn ta cũng rất muốn nhưng bọn ta cũng có nguyên tắc của mình, nếu như bọn ta lấy đồ của người, tự bọn ta cũng sẽ khinh thường chính mình."

Dương Diệp cười cười mà nói: "Mấy thứ này để không không bằng cho mọi người. Tối hôm qua nghe mọi người nói dong binh ngoại trừ săn giết huyền thú ra còn nhận làm việc thuê cho người ta, có đúng hay không?"

Hiện tại hắn lo nhất chính là muối muối và mẫu thân. Mặc dù có Thiên trưởng lão đã cảnh cáo Liễu gia, thế nhưng Thiên trưởng lão dù gì cũng không thể luôn ở An Nam thành, nếu như Liễu gia giờ trở với muối muối và mẫu thân, vậy thì bọn họ sẽ lập tức ở vào tình thế nguy hiểm. Cho nên hắn muốn thuê ba người dong binh trước mắt đi An Nam thành bảo vệ muối muối và mẫu thân, tối hôm qua hắn đã có ý nghĩ này.

Man Từ gật đầu nói: "Bọn ta thường thì ngoài săn giết huyền thú ra còn có thể nhận một vài chuyện như là hộ vệ hoặc là vận chuyển đồ vật giúp người ta. Dương Diệp huynh đệ, ý của ngươi là muốn thuê bọn ta sao?"

Dương Diệp nhìn thoáng qua thi thể Tu Viễn trên mặt đất, sau đó nói: "Tu Viễn là do ta giết, nếu như các vị quay về Thanh Phong thành, ca ca y chắc chắn sẽ không bỏ qua cho các vị. Nếu như các vị bằng lòng, ta muốn ba người đi An Nam thành bảo vệ muối muối và mẫu thân của ta, thời gian sao, nửa năm đi, thế nào?"

Nghe vậy, ba người cũng hơi động lòng. Theo như lời Dương Diệp, Tu Viễn chết, ba người bọn họ trở lại Thanh Phong thành nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Tuy rằng Đại Tàn đế quốc luật pháp nghiêm, ca ca Tu Viễn cũng không dám ở bên trong Thanh Phong thành mà ra tay với bọn họ, thế nhưng ngoài thành thì sao? Hơn nữa hôm nay bọn họ cũng hết cách để tiếp tục săn giết huyền thú nữa rồi, dù sao bọn họ chỉ có ba người.

Nghĩ vậy, Man Từ nhìn về phía Thanh Hồng và Tiểu Hắc, nhìn thấy Thanh Hồng và Tiểu Hắc gật đầu, gã lập tức nói: "Dương huynh đệ, bọn ta đồng ý nhận ủy thác!"

Thấy ba người đáp ứng, Dương Diệp đưa cho ba người ba món vũ khí trong tay, sau đó lại lấy ra một vạn miếng kim tệ cho ba người. Thấy Man Từ muốn cự tuyệt, hắn lập tức nói: "Một vạn kim tệ này không phải là cho các ngươi hết, trong đó năm ngàn kim tệ là thù lao, năm nghìn miếng kim tệ còn lại là các ngươi giúp ta chuyển cho muối muối và mẫu thân của ta."

Nghe vậy, Man Từ do dự một chút sau đó liền gật đầu. Giá trị ba thanh vũ khí hoàng giai cũng đã không dưới bốn năm vạn kim tệ, hơn nữa năm nghìn miếng kim tệ cùng với tiền dành dụm của bọn họ, dùng chân ở lại An Nam thành đã là dư dả.

Nhìn thấy Man Từ nhận lấy kim tệ, Dương Diệp tiếp tục nói: "Sau khi mọi người đi An Nam thành, để cho Thanh Hồng tỷ đi đón muối muối và mẫu thân ta. Man Từ và Tiểu Hắc đừng ra mặt, ẩn trong bóng tối là được rồi. Nếu như xuất hiện nguy cơ không giải quyết được, ba người cứ viết thư đến Kiếm tông, ta sẽ đến bằng tốc độ nhanh nhất!"

Man Từ cười nói: "Dương Diệp huynh đệ yên tâm, chuyện bảo vệ người khác này bọn ta từng làm không ít lần. Nếu như thật sự xuất hiện nguy cơ bọn ta không cách nào chống cự lại, bọn ta cũng có vài biện pháp. Nói chung chỉ cần không phải cường giả Tiên Thiên cấp, bọn ta nhất định sẽ bảo vệ người nhà Dương huynh đệ an toàn!"

"Như vậy thì tốt!" Dương Diệp gật đầu sau đó nhìn thoáng qua Thanh Hồng bên cạnh.

Nhìn thấy Dương Diệp nhìn về phía Thanh Hồng, Man Từ và Tiểu Hắc vô cùng thức thời đi trước một bước, vốn là Thanh Hồng cũng chuẩn bị theo sau nhưng lại bị Dương Diệp ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tiểu Tử Thần Bí

Nhìn nữ tử đáng người gọi cảm bốc lửa trước mắt, Dương Diệp nhẹ giọng nói: "Thanh Hồng tỷ, từ tối hôm qua đến giờ, dường như tỷ vẫn luôn có ý giữ khoảng cách với ta?"

Bắt đầu từ đêm hôm qua, thái độ của nữ tử trước mắt đối với hắn đã thay đổi, trở nên tận lực giữ khoảng cách với hắn. Hắn biết, điều này có lẽ là vì thực lực của hắn, nhưng cho dù như thế nào, hắn vẫn coi nữ tử trước mắt này là bằng hữu, hắn không hi vọng tình hữu nghị này cứ như vậy mà tiêu tan.

Nghe thấy câu hỏi của Dương Diệp, Thanh Hồng mở miệng muốn phủ nhận, thế nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, nàng cuối cùng vẫn là không mượn cớ gì khác nữa, chỉ khe khẽ thở dài.

Không thể phủ nhận, nàng có hảo cảm với Dương Diệp, cũng mong trở thành bằng hữu với Dương Diệp, thế nhưng Dương Diệp là đệ tử tông môn, một đệ tử tông môn vô cùng có tiền đồ. Giữa đệ tử tông môn và dong binh rất khó có tình bạn gì, không vì gì khác, đơn giản là hai người thuộc về hai tầng lớp khác nhau.

Nếu như là dong binh khác, có thể trở thành bằng hữu với đệ tử tông môn chắc hẳn là một chuyện khiến người ta vô cùng hưng phấn. Thế nhưng nàng không muốn, bởi vì tình bạn này hơn một nửa là từ bỏ thí.

Nhìn thấy Thanh Hồng im lặng, Dương Diệp tiếp tục nói: "Thanh Hồng tỷ, ta cũng không biết vì sao tỷ lại tận lực giữ khoảng cách với ta như vậy, thế nhưng ta muốn nói là, ta thật sự coi tỷ là bằng hữu!"

"Vì sao chứ?" Thanh Hồng hỏi, "Ba người bọn ta chỉ là dong binh phổ thông mà thôi."

Dương Diệp cười nói: "Người khác đối với ta thế nào, ta sẽ đối với người như thế đó. Bắt đầu lúc vào Vạn Xà lâm, khi đó ta còn ẩn giấu thực lực, tỷ cũng không khinh thường, xa lánh ta giống như những người khác, ngược lại là luôn luôn bảo vệ ta, chiếu cố ta. Từ lúc đó trở đi, ta đã coi tỷ là bằng hữu."

"Sớm biết người mạnh như vậy, ta cũng sẽ không xen vào chuyện của người khác làm gì." Thanh Hồng lườm Dương Diệp một cái, gương mặt lộ vẻ tươi cười. Nàng có thể cảm giác được Dương Diệp là nói thật lòng.

Dương Diệp cười cười, sau đó nghiêm mặt nói: "Thanh Hồng tỷ, ta cảm thấy bằng hữu thì không cần thực lực, tiền tài hoặc là thứ gì khác mới có thể trở thành bằng hữu được, mấy ý nghĩ đó của tỷ thật không chấp nhận được."

Thanh Hồng muốn phản bác nhưng gương mặt lại đỏ lên, bởi vì nghe đến câu "ý nghĩ đó của tỷ" kia của Dương Diệp, nàng lại nghĩ đến một việc. Nàng cố gắng tránh xa Dương Diệp cũng không vì có thể trở thành bằng hữu của hắn hay không, mà là... Nghĩ đến điều gì đó, gương mặt Thanh Hồng lại càng đỏ ửng.

Nhìn thấy Thanh Hồng đột nhiên đỏ mặt, Dương Diệp cảm thấy thật không hiểu nổi, mình còn có nói cái gì quá giới hạn đâu! Sao nữ tử tính cách hào sảng này cứ đỏ mặt chứ?

Nhìn thấy Dương Diệp nhìn mình chằm chằm, Thanh Hồng ngăn chặn vài ý nghĩ đáng xấu hổ trong lòng, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Diệp: "Nhìn cái gì mà nhìn!"

Được rồi, Dương Diệp hoàn toàn hết biết nói gì rồi. Hắn rất muốn nói một câu thật không hiểu gì hết nhưng mà vẫn nhịn lại được. Hiện tại dường như Thanh Hồng đã không còn có ý tránh xa hắn như trước nữa, nếu hắn nói ra, không chừng lại phải bị mắng một trận.

Cổ tay chợt động, một tấm Cường Lực phù xuất hiện trong tay, đưa Cường Lực phù cho Thanh Hồng, Dương Diệp nói: "Thanh Hồng tỷ, thứ này tặng

cho tỳ, sau này gặp lại."

Nói xong, hắn cũng không dừng lại mà đã nhanh chóng vút về phía xa.

Nhìn bóng lưng Dương Diệp biến mất, Thanh Hồng thầm nghĩ quá mất mát. Hắn mới mười sáu mười bảy tuổi, sao mình lại có loại ý nghĩ này được chứ? Lắc đầu đuổi đi những ý nghĩ không hiểu nổi này, Thanh Hồng cúi đầu nhìn thứ mà Dương Diệp tùy tiện nhét vào tay nàng. Khi nhìn thấy tấm phù lục có khắc một ngọn lửa kim sắc, Thanh Hồng chợt cả người cứng ngắc, bàn tay cũng không kiềm được mà run rẩy.

Mãi một hồi lâu, Thanh Hồng mới vội vã cất tấm phù lục kia vào trong ngực của mình. Sau đó ngẩng đầu nhìn về nơi Dương Diệp biến mất ở xa xa kia, nàng lẩm bẩm nói, như thể thất hồn lạc phách: "Thượng phẩm Cường Lực phù... Làm, làm sao có thể..."

...

Điên cuồng chạy một mạch, Dương Diệp giống như một con khỉ nhanh nhẹn không ngừng chớp nhoáng trong khu rừng rậm rạp, trong lúc di chuyển hắn cũng đụng phải một vài con huyền thú không biết tên, nhưng hắn cũng không xuất thủ, bởi vì những con huyền thú có phẩm cấp quá thấp. Hắn phải đến U Minh cốc, tìm kiếm những con U Minh lang cường đại kia.

Chạy hết tốc lực chừng vài giờ Dương Diệp mới ngừng lại. Hắn nhảy lên một cây đại thụ, chăm chú nhìn về phía xa, chỉ thấy ở nơi phương xa núi cao vút tầng mây, liên miên bất tận, nhìn chẳng thấy điểm cuối.

Nhìn dãy núi bất tận kia, Dương Diệp lộ vẻ ngưng trọng, hắn trầm giọng nói: "Nghe rằng vùng trung tâm của Thập Vạn Đại Sơn có một đế quốc huyền thú không lồ, cũng không biết là thật hay là giả. Nếu như sau này có cơ hội, nhất định phải xem thử."

Nói đến đây, hắn lắc đầu tự giễu: "Nếu hơn hai mươi ngày sau còn không thể trở thành đệ tử ngoại môn, còn có nếu ba tháng sau chẳng thể chiến thắng Liễu Thanh Vũ, ngay cả cái mạng cũng mất, còn đi xem đế quốc huyền thú cái gì."

Kết thúc suy tư, Dương Diệp lấy ra từ trong ngực một tấm địa đồ cũ nát. Đây là thứ ba người Man Từ cho hắn vào tối hôm qua, là một tấm địa đồ một số khu vực vùng ngoài rìa của Thập Vạn Đại Sơn, bên trên còn có một vài khu vực nguy hiểm được mấy người Man Từ đánh dấu.

Nhìn lướt qua địa đồ, ánh mắt Dương Diệp rốt cuộc dừng lại ở chỗ U Lang cốc.

Sau khi ghi nhớ tuyến đường đi đến U Lang cốc, Dương Diệp cất địa đồ vào, chuẩn bị leo xuống khỏi cái cây. Đúng lúc này, cơ thể vốn đã nghiêng về trước của Dương Diệp bỗng chốc cứng đờ lại, hai mắt nhìn chăm chăm về phía xa.

Chỉ thấy ngoài trăm trượng, trong rừng rậm xa xa kia bỗng nhiên lóe lên một cái bóng tím. Nó có tốc độ cực nhanh, không, phải nói là bất thường, bởi vì bóng tím mỗi lần lóe lên là cách đến mười mấy trượng. Nhìn thấy cảnh tượng kì dị này, da đầu Dương Diệp tê rần, hắn vội vàng nín thở tập trung tinh thần, không dám nhúc nhích.

Cự ly cách trăm trượng chỉ cần hai hô hấp là cái bóng tím nọ đã đi đến vị trí của Dương Diệp, cũng may là nó cũng không dừng lại mà bay lướt qua hắn. Ngay lúc Dương Diệp thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên, cái bóng tím cách hắn mười mấy trượng thì chợt dừng lại, sau đó lại lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt Dương Diệp.

Dương Diệp cứng đờ cả người, nhìn vật nhỏ đột nhiên xuất hiện trước mắt này, hắn không dám có hành động gì, rất sợ chọc phải nó sau đó thì nó nháy mắt giết chết hắn.

Thứ đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn chỉ là một con chồn, đáng vẻ thật đáng yêu, toàn thân màu tía, thân thể thuần dài, tứ chi hơi ngắn, tai dài đầu tròn, cái đuôi nhỏ vùng vùng vẩy vẩy, nơi giữ trán còn có một ấn ký hình huyết liên.

Con chồn tía đứng trên hư không, đôi mắt linh động nhìn Dương Diệp thỉnh thoảng lại chớp chớp, vô cùng khả ái. Mà dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt linh động khả ái này, Dương Diệp lại là thở mạnh cũng không dám. Tốc độ của con chồn tía này, cho dù là cường giả Vương Giả cảnh cũng không đạt đến nổi!

Một lát sau, chân mày chồn tía như có tính người mà cau lại, nó bước đến gần Dương Diệp hai bước, cái mũi nhỏ ngửi ngửi thân thể Dương Diệp, làm như phát hiện thứ hay ho gì đó, hai mắt nó sáng rõ. Dù Dương Diệp không hiểu thú ngữ thế nhưng hắn cũng có thể cảm nhận nhóc con trước mắt này đang cao hứng. Bởi vì biểu cảm lúc này của nó thật là giống hệt nét mặt hắn khi phát hiện mình có thể trở thành huyền giả vậy.

Chồn tía dường như phát hiện ra thứ gì đó trên người Dương Diệp, mũi ngửi ngửi liên tục, gương mặt mấp mấp lộ vẻ say mê. Ngay lúc Dương Diệp chuẩn bị chạy trốn, con chồn tía trước mặt lại đột nhiên hóa thành một vệt sáng màu tím rồi đi vào trong lồng ngực hắn. Hành động bất thành linh này của chồn tía khiến cho Dương Diệp bỗng chốc đầu óc trống rỗng.

Một lát sau, Dương Diệp vội vàng kiểm tra trong cơ thể, khi thấy tình hình bên trong, Dương Diệp lẩm bẩm như mất hồn: "Làm, làm sao có thể, làm sao có thể..."

Đúng vậy, nhóc con thoát nhìn vô cùng khả ái kia đã tiến vào trong cơ thể hắn, chuẩn xác mà nói là tiến vào trong đan điền có vòng xoáy nhỏ của hắn. Vừa rồi khi tinh thần của hắn chìm vào trong cơ thể, hắn phát hiện con chồn tía kia đang đánh giá chung quanh đan điền của hắn, gương mặt nhỏ nhắn đầu tiên là hưng phấn, sau đó hoang mang, một lát sau lại trở thành hưng phấn.

Chồn tía dường như cực kì vui mừng, liên tục chớp hiện bên trong đan điền, như là dong binh phát hiện động kho báu vậy.

Đúng lúc này, Dương Diệp chợt mở mắt ra, lần nữa nhìn về phía xa. Chỉ thấy xa xa trong rừng rậm chớp lóe lên một cái bóng đen, Dương Diệp nuốt khan, đầu óc lại trống rỗng. Bởi vì cái bóng đen này đang ngự không phi hành nhưng lại không phải là mượn ngoại vật mà phi hành.

Có thể phi hành mà không mượn ngoại vật, Dương Diệp không biết cần phải có thực lực gì mới có thể làm được, dù sao ngay cả Vương Giả cảnh và phía trên Vương Giả cảnh là Linh Giả cảnh đều không thể làm được, mà cường giả trên Linh Giả cảnh lại là Tôn Giả cảnh!

Tốc độ của bóng đen cực nhanh, nháy mắt đã đi đến bên cạnh Dương Diệp. Bóng đen cả người đen kịt, toàn thân là hắc khí, xung quanh thân thể lại càng có vô số hắc khí quấn quanh. Thứ hắc khí này như là những con rắn độc, sẵn sàng cắn người bất cứ lúc nào.

Bóng đen liên tục không ngừng nghỉ mà chớp hiện đi về phía xa. Mà lúc này Dương Diệp cũng sắc mặt trắng bệch, bởi vì bóng đen kia liếc mắt nhìn hắn. Cái nhìn này làm cho hắn như rơi xuống địa ngục, cảm giác sợ hãi lan tràn toàn thân, làm cho hắn không sinh ra nổi ý chí phản kháng nào.

"Không..."

Bị đối phương liếc nhìn mà đã không chịu nổi như vậy, Dương Diệp cảm thấy thật nhục nhã. Hắn gầm lên một tiếng, ép mình ngẩng đầu, nhìn về chỗ bóng đen biến mất, thân sắc kiên định mà nói: "Thà rằng chết chứ không thể sợ, kiếm của đệ tử Kiếm tông thà gãy chứ không cong, đệ tử Kiếm tông thà rằng chết chứ không chịu nhục!" Những lời này là câu nói mà tổ sư gia Kiếm tông từng nói, Dương Diệp khắc ghi!

Dứt lời, cảm giác sợ hãi kia trong lòng Dương Diệp tức khắc biến mất. Mà cùng khi ấy, trường kiếm trong tay hắn cũng run lên dữ dội, phát ra một tiếng kiếm minh lanh lảnh, sau đó "keng" một tiếng, trường kiếm hóa thành vô số mảnh vỡ.

Mà khi ấy Dương Diệp đã khẽ khép hai mắt lại, sau khi nói xong câu nói đó, hắn đã tiến nhập vào trong một trạng thái kì dị, một trạng thái kì dị mà lại huyền diệu.

Dương Diệp không biết sau khi khi hắn nhập định, không chỉ trường kiếm của hắn vỡ vụn, mà ngay cả lá cây xung quanh hắn cũng xào xạc kêu vang, như thể đang bị một thứ vô hình thúc đẩy.

Nếu như các phong chủ của bảy ngọn núi của hoặc là tông chủ Kiếm tông ở nơi này thì sẽ biết trạng thái của Dương Diệp là gì, đây là trạng thái mà vô số người trong Kiếm tông mơ ước, bởi vì đây chính là đang lĩnh ngộ kiếm ý mà mấy trăm năm nay chưa ai ở Kiếm tông lĩnh ngộ được.

Vụt!

Ngay lúc Dương Diệp nhập định, một tiếng xe gió vang lên, người áo đen vốn đã biến mất ở phía xa lại bỗng nhiên quay trở lại. Cảm nhận được khí tức kinh khủng kia, Dương Diệp lập tức buông bỏ trạng thái này mà thanh tỉnh lại. Ngay khi hắn vừa tỉnh lại, người áo đen lúc trước đã như ma quỷ mà xuất hiện trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nhờ cậy

Trong lòng Dương Diệp thăm thẳm hỏi cả nhà cái bóng đen này mười tám lần. Tuy rằng hắn không rõ trạng thái này là gì, thế nhưng không thể ngờ, trạng thái chắc chắn có lợi với hắn, thế mà cũng vì kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ trước mắt mà hắn phải rút ra khỏi trạng thái này.

Hắn thực sự rất muốn đắm tên này một quyền!

Khoảng cách giữa hai người không đến hai thước, thế nhưng Dương Diệp cũng không nhìn thấy được dung mạo của đối phương, bởi vì xung quanh y có vô số hắc khí tỏa ra khí tức kinh khủng, dưới sự bao bọc của luồng hắc khí này, người áo đen có vẻ vô cùng kì dị.

Đối mặt với người áo đen không được hơi thở, Dương Diệp lập tức lộ vẻ hoảng sợ, hắn cố ý không chế cơ thể của mình run lẩy bẩy, như thể là chuột thấy mèo.

"Có từng gặp một cái bóng màu tím không?" Người áo đen nói chuyện, giọng nói có hơi khàn khàn, như là cổ họng tắc nghẹn, có hơi khó nghe.

Nghe thấy lời nói của người này, thân thể Dương Diệp càng run rẩy dữ dội hơn, hàm đánh cảm cấp, như là căng thẳng đến nói không thành lời. Ngay khi hắc khí trên người tên áo đen lan ra, Dương Diệp run run chỉ tay về phía sau, run rẩy nói: "Ta... ta mới vừa nhìn thấy một cái bóng màu tím lóe lên ở nơi đó, sau... sau đó không thấy tăm hơi."

Nghe thấy lời của Dương Diệp, hắc khí trên người tên áo đen yên tĩnh lại. Trầm mặc một lát, y nhìn thoáng qua Dương Diệp đang run rẩy, lắc đầu, y vốn muốn giải quyết Dương Diệp nhưng nhìn thấy bộ dáng này của Dương Diệp, y cũng bỏ qua ý nghĩ này.

Một kẻ phạm nhân cảnh thật sự là y chẳng thêm ra tay, hơn nữa còn là một kẻ kém cỏi như vậy. Nếu như là một tên ngang ngành có lẽ y còn có chút

hứng thú gây vò hành hạ, thế như cái loại trước mắt này, y thật chẳng muốn lãng phí huyền khí.

Giống như voi và con kiến, nếu như không phải là con kiến không có mắt, voi cũng sẽ chẳng đi có ý giết một con kiến làm gì.

"Cút đi!" Người áo đen lạnh nhạt nói một câu.

Nghe vậy, Dương Diệp như được đại xá, vội vã nhảy xuống đại thụ, sau đó chạy đi như điên. Trong lúc chạy đi, Dương Diệp thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt khôi phục bình thường, chẳng còn chút sợ hãi, thậm chí may mắn, may mà mình đã đoán đúng.

Người áo đen vừa nhìn là biết không phải thứ tốt lành gì, kẻ như thế nếu như hẳn biểu hiện cực kì khó khuất phục, hoặc là không chút sợ hãi, người áo đen chắc chắn sẽ không ưa hẳn, cho nên hẳn lập tức làm ra bộ dạng hèn yếu, làm cho đối phương không thêm ra tay. May là hẳn đã đoán đúng.

Nhìn thấy Dương Diệp biến mất, người áo đen nâng hai tay lên, hắc khí trên người như là sống lại, lan theo làn gió, chỉ trong nháy mắt hắc khí đã tràn ra hơn trăm trượng, phạm là nơi nó đi qua, hoa cỏ cây cối cứ như tuyết tươi dầu sôi, nháy mắt hóa thành một vùng nước đen!

Lại qua vài hơi thở, lấy hắc y nhân làm trung tâm, trong vòng vài trăm trượng xung quanh, tất cả mọi vật, bao gồm cả mặt đất đều biến thành đen kịt, tràng cảnh như thế cực kì kinh khủng.

Sau một lát, người áo đen thu hồi tất cả hắc khí, thấp giọng lầm bầm: "Vì sao khí tức lại biến mất ở chỗ này, chẳng lẽ có người bắt được nó trước ta?"

Nói đến đây người áo đen xoay người nhìn về phía Kiếm tông, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ là cường giả của Kiếm tông?" Nói xong, người áo đen do dự một chút rồi hóa thành một cái bóng đen vọt về phía Kiếm tông.

...

Dương Diệp chạy như điên, chạy suốt chừng ba canh giờ, mãi đến khi bầu trời tối đen rồi hẳn mới dừng lại. Hẳn tìm kiếm xung quanh được một cái hang động tự nhiên, sau khi che đậy cửa hang một phen, hẳn mới lấy ra Nguyệt Quang thạch mà hôm qua Man Tử cho hẳn.

Nguyệt Quang thạch chiếu sáng, Dương Diệp thấy rõ hoàn cảnh trong hang động, nơi này không nhỏ, ước chừng có thể đủ đứng mười người, trong hang động có rất nhiều cỏ dại, hiển nhiên đây là một cái hang động của huyền thú.

Thấy không còn nguy hiểm gì, Dương Diệp ngồi xuống, sau đó vỗ vỗ bụng mà nói: "Nhóc con, mi đi ra đây, chúng ta nói chuyện một chút!"

Nhóc con kia không phải là huyền thú thông thường, từ tốc độ bất thường kia của nó là có thể nhìn ra. Thế nhưng vì sao nó lựa chọn hẳn, điều này thật khiến hẳn chẳng hiểu nổi, nhất là nó còn chui vào trong bụng hẳn, à, là vào trong vòng xoáy, việc này thực sự là vượt qua khỏi nhận thức của hẳn.

Cho nên hẳn quyết định nói chuyện rõ ràng với nhóc con này!

Mãi lâu sau trong bụng cũng không có động tĩnh, Dương Diệp kiểm tra thử, lúc nhìn thấy tình hình của nhóc con kia, khoe miệng hẳn co rút một hồi. Chỉ thấy con chồn tía nọ đang nằm nghiêng trong đan điền của hẳn, hai mắt khép hờ, thỉnh thoảng phát ra tiếng khò khò nho nhỏ, hiển nhiên là nó đã ngủ mất rồi.

Nhìn thấy bộ dạng này của nó, Dương Diệp tức muốn nổ phổi. Tên này im hơi lặng tiếng vào trong bụng hẳn, còn dẫn đến một cường giả mạnh đến nghịch thiên, hẳn suýt nữa là chết trong tay người áo đen kia rồi, hẳn chạy như điên liên một mạch, rất sợ chạy chậm người áo đen sẽ đuổi theo kết liễu hẳn.

Có thể nói là suốt quãng đường hẳn đều kinh hồn bạt vía, hẳn không thể mọc thêm hai cái chân, thế nhưng đầu sỏ gây họa này lại có thể nằm ngủ bên trong đan điền của hẳn!

Lần này mà nhện, sau này còn đến mức nào nữa, sau chừng nửa canh giờ Dương Diệp kêu gọi, chồn tía cuối cùng cũng đi ra khỏi vòng xoáy của hẳn.

Nó đứng trên hư không, cái móng vuốt nhỏ nho xoa đôi mắt nhấp nhem, dường như bất mãn Dương Diệp quấy rầy giấc ngủ, nó hung hăng trừng Dương Diệp một cái, như là còn thấy chưa đủ, cái chân nhỏ còn cào cào về hướng Dương Diệp, một bộ ta đây rất khó chịu.

Dương Diệp nuốt khan, con huyền thú này quá, quá nhân tính hóa, quả thực không giống như là huyền thú, trong lúc nhất thời hẳn cũng không biết phải nói cái gì.

Sau một hồi lâu, chồn tía hết con buồn ngủ, đôi mắt linh động nhìn Dương Diệp lóe lóe lên, tựa như đang quan sát Dương Diệp.

Dương Diệp hít sâu một hơi, nỗ lực làm mình bình tĩnh lại. Sau một hồi, hẳn nhìn nhóc con khá ái này mà nói: "Nhóc, nhóc con, mi có thể nghe hiểu ta nói gì. Đúng vậy, ta muốn nói, chuyện mi tiến vào đan điền ta ị nạn ta sẽ không so đo. Người áo đen kia cũng đã rời khỏi, bây giờ mi có thể đi rồi."

Nhóc con này rất khá ái, vô cùng khá ái, nếu như lấy về cho Tiểu Dao, Tiểu Dao chắc chắn rất vui. Hoặc là lấy mang đi bán, chắc chắn cũng là có thể bán rất được giá. Thế nhưng Dương Diệp không dám, bởi vì này con chồn này quá thần bí, hơn nữa còn dẫn đến người áo đen. Cho nên hẳn quyết định yên lành tách ra khỏi nó.

Hai mắt chồn tía chớp chớp, cũng không gật đầu hay lắc đầu, cứ như vậy mà ngoan ngoãn nhìn Dương Diệp.

"Bây giờ mi đã an toàn, mi có thể trở về nhà, hiểu chưa?" Nhìn thấy nó không tỏ ý gì, Dương Diệp nhắc lại một lần nữa.

Lần này chồn tía như là hiểu lời Dương Diệp, cái đầu khê lắc lắc, hiển nhiên là nó không muốn đi.

Lại còn nhờ cậy vào ta nữa à! Nhìn thấy nhóc con này lắc đầu, khóc miệng Dương Diệp lại co rút. Tuy rằng nó rất đáng yêu, thế như Dương Diệp vẫn quyết định để nó đi, nó chính là một tai họa, không chừng lúc nào đó sẽ lại dẫn người áo đen kia đến nữa. Với lại, để cho nhóc con này ở lại trong đan điền hần, chuyện này nghĩ thế nào cũng không bình thường!

Sau khi hạ quyết tâm, Dương Diệp tiếp tục nói: "Nhóc con kia, ta là nhân loại, mi là huyền thú, mi đi cùng với ta sẽ gặp nguy hiểm. Hiểu chứ?"

Chồn tía trừng mắt nhìn, không lắc đầu cũng không gật đầu.

"Nhân loại rất xấu xa, sẽ quay mi lên mà ăn, biết không?"

Chồn tía gật đầu, bộ dạng rất là tán đồng.

"Vậy mi mau trở về nhà, đừng ở cùng với ta nữa!"

Chồn tía lắc đầu, bộ dạng ta đây không rời khỏi người.

"Vậy mi muốn thế nào!" Dương Diệp hơi nóng nảy, bắt đầu lớn tiếng.

Nhìn thấy Dương Diệp tức giận, chồn tía hình như có hơi sợ, nó lui về sau, đôi mắt ướt nước, cái mặt nhỏ tràn đầy vẻ uất ức.

Yêu nghiệt! Nhìn thấy bộ dáng này của chồn tía, đầu Dương Diệp nhức cả đầu. Hần hiện tại càng thêm xác định nhóc con này không phải là huyền thú. Bởi vì huyền thú phải đến Linh Giả cảnh mới có thể hóa thành hình người, có trí tuệ có thể sánh với nhân loại. Thế nhưng nhóc trước mắt rõ ràng không đạt được đến Linh Giả cảnh, bằng không thì nó đã sớm hóa thành hình người.

Cũng vì nhóc con này không đạt đến Linh Giả cảnh, hần mới phát giác ra nó không phải là huyền thú, bởi lẽ hần chưa từng thấy qua huyền thú nào không đến Linh Giả cảnh mà có trí tuệ như thế này cả. Tuy rằng hần chưa thấy được bao nhiêu huyền thú, thế nhưng trực giác nói cho hần biết, nó nhất định không phải là huyền thú thông thường.

Dương Diệp xòe tay ra rồi nói: "Vậy mi muốn thế nào!"

Nghe thấy lời Dương Diệp, chồn tía toét miệng cười, móng vuốt nhỏ nhỏ chỉ chỉ vào đan điền của Dương Diệp, dụng ý rất rõ ràng.

"Mi muốn ở lại trong chỗ này của ta?" Dương Diệp hỏi.

Chồn tía vội vàng gật đầu.

"Vì sao?"

Vấn đề này dường như có hơi khó trả lời, chồn tía chỉ chỉ móng vuốt vào đan điền của Dương Diệp, sau đó chỉ chỉ vào chính nó rồi lại liên tục khoa chân múa tay trên không trung, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

Dương Diệp: "..."

Nhìn thấy Dương Diệp mặt mày mờ mịt, chồn tía dùng khoa chân múa tay, sau đó nhoáng lên đáp xuống vai Dương Diệp, cái đầu cọ cọ vào gò má Dương Diệp, bộ dạng chúng ta rất thân thiết.

Dương Diệp thờ dãi trong lòng, hần biết nhóc con này bám lấy hần rồi, với tốc độ của nó, ngay cả cơ hội chạy trốn hần cũng chẳng có.

"Quên đi, là phúc thì chẳng phải họa, dù sao trên người ta cũng đã có một cái tiểu vòng xoáy thần bí, thêm một đứa nhóc thần bí cũng chẳng sao, quen rồi là được!"

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Dương Diệp quyết định tìm hiểu xem nhóc con này là huyền thú nấy phẩm. Sau đó Dương Diệp đau khổ...

Dương Diệp đưa ra một ngón tay, nói: "Huyền thú Nhất phẩm?"

Nhóc con kia lắc đầu.

"Huyền thú nhị phẩm?"

Nó lại tiếp tục lắc đầu.

"Huyền thú tam phẩm?"

"..."

Chương 25: Đại chiến

Trải qua một phen giao lưu thật gian nan, rốt cuộc Dương Diệp cũng biết rõ thực lực của tên tiểu tử này. Tiểu tử này chính là Cửu giai Huyền thú, tuy nhiên Dương Diệp vẫn không chắc lắm, dù sao lúc hắn giờ chín ngón tay lên, tiểu tử kia mới gạt đầu. Còn về phần năng lực của tên tiểu tử này, trừ năng lực chạy trốn ra, những cái khác quả thực “vô cùng thâm”.

Huyền thú vốn nên có thân thể cường tráng, nhưng tiểu tử này lại không giống như vậy: Ưu điểm thân hình to khỏe của Huyền thú, tên này lại không sở hữu, có thể nói trừ khả năng chạy trốn siêu cấp vô địch ra, còn lại chẳng có năng lực gì đặc biệt, dù sao Dương Diệp hỏi nó còn biết gì không, nó chỉ chớp chớp hai mắt rồi sau đó trợn mắt nhìn.

Cuối cùng Dương Diệp cũng từ bỏ suy nghĩ tiểu tử này chính là thần thú gì đó. Thì ra là vì hắn đã nghe được một số truyền thuyết, ví như rơi xuống một ngọn núi nào đó nhưng mạng lớn không chết được, còn tìm thấy bí kíp Huyền kỹ do các cao nhân cường giả để lại, ví như một người nào đó từ lúc sinh ra đã có khí chất bá vương, khiến cho vô số thần thú mang bạc Huyền Thú quỳ phục dưới chân.

Ban đầu, Dương Diệp còn tưởng mình cũng có khí chất bá vương gì đó khiến cho con “thần thú” thần kì này thần phục hắn, nhưng sự thật tàn khốc, “thần thú” gì đó chỉ biết chạy trốn thôi, còn năng lực đặc biệt chả thấy đâu.

Tiểu tử kia dường như rất thích vòng xoáy đen trắng của hắn, sau một lúc giao lưu thì hóa thành một đạo ánh sáng tiến vào vòng xoáy đó. Trong vòng xoáy có một ao nước nhỏ tầm ba mét, bên trong ao nước đó không phải nước mà chính là Huyền Khí, toàn là Kim sắc Huyền Khí.

Nhìn thấy cái ao toàn là Kim sắc Huyền Khí kia, Dương Diệp chợt đau lòng, hắn đã bỏ mấy vạn khối năng lượng thạch vào trong cái ao đó. Đau lòng nhất chính là cái ao Huyền Khí này không phải của hắn, hắn không có cách nào thay đổi cái ao ấy đi được, càng khiến Dương Diệp buồn hơn chính là trong ao Huyền Khí có một con chồn tía, đúng, một con chồn tía đang vui vẻ giẫy vò cái ao kia.

Xốc lại tinh thần, không để bản thân thêm khó chịu, Dương Diệp quyết định không thêm đề ý con chồn kia nữa.

Trầm mặc một lúc, Dương Diệp thử tiến vào trạng thái kỳ diệu ban nãy bị hắc y nhân xen ngang, nhưng thật thất vọng vì đã thử vô số lần nhưng đều thất bại.

“Đúng là có thể gặp nhưng không thể cầu mà!” Dương Diệp thấp giọng thở dài. Hắn tuy không biết loại trạng thái kia là gì, nhưng trực giác mách bảo, nếu có thể tiến vào trạng thái kia sẽ tuyệt đối có lợi cho hắn, thật tiếc đã bị hắc y nhân phá hỏng.

Ầm!

Đúng lúc đó xuất hiện một tiếng vang thật lớn, một con quái vật có thân hình màu đen to lớn từ cửa hang lao đến, hồng hộc tiến về phía Dương Diệp.

Dương Diệp biến sắc, hắn không kịp tránh bèn dùng một quyền đánh về phía con quái vật ấy.

Ầm một phát.

Khi một chương kia của hắn rơi lên người con quái vật Dương Diệp thầm nghĩ hồng huyết, chợt một cổ lực bay đến đánh vào người Dương Diệp, hắn rên lên một tiếng, thân thể bị đánh bay về phía vách tường rồi rơi xuống.

Đau vô cùng! Đây là cảm giác hiện tại Dương Diệp có thể cảm nhận được, xương cốt toàn thân như muốn vụn ra từng mảnh, đồng thời hắn cũng cảm thấy bản thân mình may mắn vì trước đó đã tu thành “Luyện thể quyết”. Nếu trước đó chiêu thức hắn chọn không phải là “Luyện thể quyết” cùng với Kim sắc Huyền Khí bảo vệ thân thể thì chắc cú đánh ban nãy đã khiến hắn thịt nát xương tan rồi.

Đề nén sự đau nhức khắp thân thể, Dương Diệp vội vàng nhảy từ trên tường xuống, vừa mới xuống thì con quái vật khổng lồ kia lại lao đến, trông mắt Dương Diệp co rụt lại, điên cuồng vận Kim sắc Huyền Khí, tay phải kẹp một viên kim sắc lấp lánh đánh về hướng con quái vật kia.

Ầm!

Lại một tiếng động vang lên, Dương Diệp lại một lần nữa bị bay ngược trở ra đâm vào vách tường, tuy nhiên con quái thú kia cũng bị một chiêu này của hắn chương lui vài bước

“Thật mạnh!”

Cảm giác được sự đau đớn trên cánh tay phải, sắc mặt Dương Diệp khẽ biến, hắn đã gia tăng lượng Kim sắc Huyền Khí mà còn bị đánh bay, con quái thú này mạnh hơn hắn rất nhiều, nếu hắn sử dụng cường lực phủ đi chẳng nữa cũng chưa chắc mạnh đến như vậy.

Tâm niệm khẽ chuyển động, Dương Diệp một lần nữa đứng lên, lần này con quái vật kia cũng khôi vợi lao đến như lần trước khiến cho Dương Diệp thấy rõ hình dáng của nó.

Trước mặt hắn là một con cự lang đầu xám, hình thể của nó cao khoảng hai mét, gấp ba lần Dương Diệp, ở trước mặt con quái vật to lớn như thế này, nhìn giống như một hải nhĩ và một người khổng lồ. Con cự lang này ngoài hình thể khổng lồ thì sở hữu bốn trảo, trong miệng còn chứa cả răng nanh.

Cự lang bốn trảo dài như cánh tay, tản ra hơi thở lạnh lẽo, thỉnh thoảng chân trước của nó cạ trên mặt đất, mặt đất liền xuất hiện những vết rách sâu hoắm, hai cây răng nanh của nó dài tầm mười tấc, uốn lượn giống như lưỡi đao đòi mạng, khiến cho người khác không rét mà run.

Cửu giai đỉnh phong Huyền Thú!

Quan sát một chút, Dương Diệp liền biết con cự lang này chính là một cực phẩm.

Nhìn xung quanh một chút, Dương Diệp cũng biết vì sao con cự lang này lại gây chuyện với hắn. Cái động này chính là nơi ở của nó, hắn bất thành tình xông vào nhà người ta khiến cho người ta không thể tránh khỏi hiểu lầm.

Dương Diệp hít sâu, găng gân cốt tứ chi làm cho các khớp kêu lộp bộp, cửu giai Huyền Thú này khiến cho hắn thật cao hứng.

Cự lang hai mắt tràn ngập hung quang quan sát Dương Diệp, hai chân cào đất không ngừng, nó không thể nhịn nổi nhân loại đang khiêu khích trước mặt nó, cự lang lấy đà hét lên một tiếng sau đó hóa thành một đạo ánh sáng màu xám tiến về phía Dương Diệp.

Nhìn thấy cự lang lao về phía mình, Dương Diệp nhắm hai mắt, hai chân như cày sắt trụ phía dưới tạo ra một rãnh sâu trên mặt đất, hắn vươn tay phải ra, bàn tay nắm chặt, bên tay trái hiện lên ánh sáng màu nhạt, mặt hắn không chút sợ hãi.

Khi cự lang còn cách Dương Diệp khoảng một tấc, hắn hét lên một tiếng tay phải chưởng một quyền về phía cự lang trước mặt.

Một tiếng nổ vang lên.

Một người một sói hung hăng nhào vào nhau, năng lực khổng lồ ập tới khiến Dương Diệp lùi về phía sau đụng vào vách động khiến cho cả sơn động rung lên từng đợt, dưới chân hắn một vết lõm dài trên mặt đất.

Cự lang cũng bị hắn đánh cho lui ra vài bước.

Nhìn thấy cự lang bị hắn đánh lui, Dương Diệp tuy đau nhức toàn thân nhưng trong lòng rất vui vẻ, cũng không phải không thắng nổi nó! Nghĩ đến điều này Dương Diệp vẫy vẫy tay, nhìn thẳng cự lang rồi duỗi ngón cái ra chia thắng xuống đất.

“Gào!!!”

Cự lang mặc dù không có trí tuệ như loài người, nhưng vẫn đủ trí thông minh để thấy Dương Diệp làm ra những động tác khiêu khích nó. Cự lang gầm lên giận dữ bật người, song trảo vươn ra, hàn quang lóe lên, một cổ âm thanh xé gió bén nhọn lao đến chụp thẳng về phía Dương Diệp.

Thấy cự lang lại lao tới, Dương Diệp nhắm chặt hai mắt, tay cũng nắm thành quyền, ngồi trên mặt đất, khi nghe tiếng gầm lao đến, song quyền đột nhiên vung ra.

Cả hai chạm vào nhau tạo thành một tiếng nổ lớn, sau khi vung quyền, một cổ đau nhức kịch liệt truyền đến khiến Dương Diệp thổ huyết, mà cự lang cũng bị song quyền đánh văng ra ngoài, nhưng chỉ trong chớp lát, cự lang liền đứng dậy tru lên, lấy đà bay về phía Dương Diệp một lần nữa.

Thấy vậy, Dương Diệp co rút tròn mắt ngăn chặn khí huyết đang sôi sục, chân phải hắn bỗng nhiên đạp trên mặt đất mượn lực bắn người về phía cự lang, tay phải nắm chặt thành quyền xé gió nhào đến.

Một người một sói lần nữa va chạm tạo nên âm thanh lớn, nhưng lần này cự lang không bị đánh văng ra ngoài, nó dùng song trảo túm chặt song quyền của Dương Diệp, dùng hai cây răng nanh dài sắc nhọn đâm đến.

Mất thấy hai tay bị chế trụ lại còn sắp bị răng nanh xé nát, Dương Diệp không khỏi kinh hãi dùng chân thúc vào phát vào bụng cự lang.

Phần bụng bị đạp trúng, cự lang kêu rên một tiếng đồng thời buông song quyền của Dương Diệp ra, Dương Diệp sững sờ trong giây lát, đã bị cự lang hung hăng chộp ngay lồng ngực, nhất thời bị đánh một cú mạnh như vậy Dương Diệp bay ra đụng vào tường.

“Khục!”

Dương Diệp khó khăn đứng dậy, đầu óc có chút mê muội, đúng lúc này một đôi vuốt như xuyên thấu không gian lại một lần nữa đập vào ngực hắn, trong chớp mắt đôi vuốt kia vung lên và vô số lần vào đầu, vào ngực, vào bụng của Dương Diệp.

Đỉnh đỉnh!

Vô số móng vuốt đánh vào thân thể Dương Diệp giống như một thanh kim loại khiến toàn thân hắn ứa máu, trong lúc móng vuốt chạm vào thân thể còn vang theo tiếng đỉnh đỉnh như một bản hòa nhạc.

Chương 26: Chiến đấu

Cự lang húc vào phần bụng Dương Diệp tạo nên một tiếng vang lớn, cú húc này khiến cho Dương Diệp văng ra thật xa, thân thể chà xuống mặt đất, vô số âm thanh ầm ầm xuất hiện, vô số đá tảng rơi xuống lấp đầy Dương Diệp.

Cự lang đương nhiên không bỏ qua cho Dương Diệp, ngay lúc nó chuẩn bị nuốt hấn vào bụng thì bên ngoài hang động lại truyền đến một tiếng sói tru, nghe được âm thanh này cự lang liền biến sắc, nó không chút do dự chạy về phía cửa hang.

Cự lang vừa rời hang thì Dương Diệp bắt đầu bò ra từ trong đồng đá, lúc này ý thức của hấn có chút mơ hồ, não như bị hồ dính, chỉ có thể cảm giác được toàn thân đau nhức, đau đến tận xương tủy, nếu không nhờ ý chí mạnh mẽ có lẽ hấn đã bị đau đến ngất đi.

Sau một hồi, Dương Diệp cũng bình thường trở lại, thấy cự lang vẫn chưa trở lại, việc đầu tiên hấn làm lúc này chính là chạy trốn.

Sau khi trốn ra từ hang động của cự lang, Dương Diệp liền tìm một gốc đại thụ leo lên ngồi xếp bằng trên cây, hấn cúi đầu nhìn bản thân mình lúc này, thấy tình hình chính mình, Dương Diệp hít sâu một hơi.

Lúc này quần áo Dương Diệp đã rách nát, toàn thân dính đầy máu, có những vết máu vẫn chưa kịp khô lại, càng tăng thêm phần ghê rợn.

“Lần này là do mình khinh địch!” Dương Diệp cười khổ lắc đầu, lúc trước hấn dùng quyền đập chết Cự Mãng Vương, lại dùng một nhát kiếm kết liễu thất phẩm Huyền Thú Lưỡng Dực Xà, khiến cho hấn cảm thấy cử phẩm Huyền Thú chắc cũng chỉ tầm thường như thế. Nhưng sự thật đã chứng minh, cử phẩm Huyền Thú mạnh hơn nhiều so với thất phẩm Huyền Thú.

Mà hấn lại quá khinh địch, dùng chính thân thể mình giao chiến với cử phẩm Huyền Thú, đây chẳng khác nào tự sát.

Nhưng mà trận giao chiến lần này lại có chút ngoài ý muốn, Dương Diệp không ngờ sức mạnh của chính mình lại mạnh như vậy! Tuy còn nhiều chênh lệch so với cử phẩm Huyền Thú, nhưng không thể phủ nhận năng lực tấn công và phòng ngự của hấn mạnh hơn so với những người khác, có lẽ ngay cả cường giả Tiên Thiên cảnh cũng không sở hữu một thân năng lực mạnh mẽ như hấn.

Phát hiện này khiến cho Dương Diệp có chút vui mừng, vốn dĩ tu thành “Luyện thể quyết” là việc bất đắc dĩ, nhưng quả thật hấn không nghĩ tới dùng “Luyện thể quyết” trên thân thể mang kim sắc Huyền Khí lại mang đến sức mạnh vượt trội như vậy, về sau có đối địch với ai thì thân thể này chính là một sát thủ.

Cảm giác thân thể đang đau nhức kịch liệt, Dương Diệp thu hồi tâm tư, hai mắt khép hờ, kim sắc Huyền Khí trong cơ thể phun trào chữa trị cho thân thể đang tổn hại nghiêm trọng của hấn.

Kim sắc Huyền Khí như một dòng nước ấm chảy khắp thân thể Dương Diệp, nhưng nơi kim sắc Huyền Khí đi qua khiến cho hấn có cảm giác vết thương đang từ từ lành lại, mặc dù có chút chậm nhưng Dương Diệp vẫn cảm giác được. Việc này khiến hấn có chút vui, bèn tăng tốc vận chuyển Huyền Khí khắp cơ thể.

Bất tri bất giác, một đêm đã trôi qua, lúc mặt trời bên cạnh hấn vừa ló, Dương Diệp mới mở mắt. Dùng hết sáu khối năng lượng thạch trong thời gian một đêm, mặc dù vết thương chưa khỏi hoàn toàn nhưng hấn vẫn có thể chiến đấu.

Nhảy xuống mặt đất, Dương Diệp giang rộng tứ chi cảm thụ Huyền Khí dồi dào chạy trong cơ thể, hấn nhếch mép cười, hắc đạo có năng lượng thạch cũng là một việc tốt, hấn có thể tự do dùng Huyền Khí. Lần trọng thương này nếu không có năng lượng thạch chắc có lẽ năm sáu ngày sau hấn cũng không thể khôi phục nổi.

“Bảo Nhi vạn tuế!!!”

Nghĩ đến mấy vạn năng lượng thạch bản thân đang sở hữu, Dương Diệp chỉ muốn bay về Kiếm tông hưng hăng hôn Bảo Nhi một trận, năng lượng thạch đối với hấn vô cùng hữu dụng.

Hưng phấn một hồi, Dương Diệp khẽ động cổ tay, trong tay liền xuất hiện một thanh chủy thủ ngắn, trường kiếm vô danh lúc trước đã bị gãy, hấn lại không có thanh nào để thay thế, chỉ đành dùng tạm thanh chủy thủ này.

Nắm chặt vũ khí trong tay, Dương Diệp giống như một con báo linh động lao về phía hang động, đối thủ tốt như vậy hấn thật không muốn bỏ qua.

Những tiếng nổ lớn lại vang lên, một người một sói tiếp tục đại chiến.

Lần này Dương Diệp học khôn, hấn không dùng thực lực để đấu với cự lang nữa mà pha vào một chút kỹ xảo. Hiện tại Dương Diệp không dùng cách tấn công trực tiếp mà chuyển sang cách đánh du kích. Chỉ cần có cơ hội, chủy thủ trong tay sẽ khiến cự lang phải chảy máu.

Ngoại hình to lớn là một ưu thế đối với cự lang nhưng cũng biến thành điểm yếu của chính nó, giống như bây giờ, thân hình to lớn chẳng có tác dụng gì, chẳng những không thể chiến đấu linh hoạt mà còn vô duyên vô cớ biến thành một tấm bia sống, mỗi lần Dương Diệp vùng chui thủ đều có thể thành công đâm vào người cự lang.

Tuy nhiên thân thể của Dương Diệp cũng có chút không thoải mái, thỉnh thoảng bị cự lang đập trúng khiến toàn thân hấn như rã ra từng mảnh, nếu không phải do kim sắc Huyền Khí không ngừng trị thương, không chừng hẳn đã gục ngã.

Một người một sói cứ người tới một đao ta lại đâm một nhát, ước chừng một canh giờ trên người Dương Diệp lại có thêm mười vết cào, mà cự lang cũng không khá khẩm hơn, trên người đầy thương tích, tuy nhiên thân hình to lớn của nó rất có sức phòng ngự, có những vết thương chỉ là ngoài da căn bản không ảnh hưởng gì đến cự lang.

Ầm một tiếng vang lên.

Dương Diệp không chú ý đã bị cự lang đánh bay, nhưng chỉ trong giây lát, Dương Diệp từ vách hang nhảy ra, lao về phía cự lang.

Nhìn thấy tên nhân loại này lại lao đến, cự lang nheo mắt, loại người không sợ chết như Dương Diệp khiến cự lang có chút e dè, kiêng thì kiêng, cự lang vẫn không lùi bước, nếu như là nơi khác nó sẽ quyết định không tử chiến, nhưng đây dù sao cũng là hang ổ của nó, cho dù thế nào cự lang cũng không thể mặc kệ.

Lại qua một canh giờ, Dương Diệp cuối cùng bại trận lại phải trốn đi.

Dương Diệp không thể không trốn, bởi vì Huyền Khí trong cơ thể hắn đã cạn sạch, phải biết rằng mỗi lần vùng chui thủ xuất chiêu đều phải dùng Huyền Khí, nếu không có Huyền Khí phụ trợ thì hắn căn bản không thể phá vỡ lớp phòng ngự của cự lang, hơn nữa hắn còn phải dùng Huyền Khí để trị thương, căn bản không bao giờ đủ.

Cho nên trước mắt Dương Diệp không thể không lui.

Nhìn thấy Dương Diệp bại trận bỏ trốn, cự lang cũng không thèm đuổi theo, nó nằm trên đất thở dốc liên tục, hai ba canh giờ chiến đấu liên tục, lại thêm Dương Diệp liều mạng không sợ chết khiến cho nó cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Hiện tại nó chỉ hi vọng tên nhân loại này đừng làm phiền nó nữa.

Nhưng Dương Diệp đã khiến nó thất vọng, cứ chưa đến nửa canh giờ, nhân loại kia lại đến hang của cự lang, sau đó lại phải đánh nhau một trận.

Cứ như vậy, sau một hay canh giờ chiến đấu, Dương Diệp lại đào tẩu, chờ đến lúc Huyền Khí khôi phục lại tiếp tục tiến vào hang cự lang cùng nhau đánh một trận, liên tục lặp lại trong hai ngày. Cự lang càng đánh càng mệt, Dương Diệp càng đánh lại càng hăng, cứ mỗi lần chạy trốn rồi quay lại, kỷ xảo của Dương Diệp lại tăng mấy phần khiến cho cự lang càng lúc càng buồn bực.

Những lúc Dương Diệp chạy trốn, cự lang cũng có lúc thừa thắng xông lên nhưng nó lại thất vọng, nhân loại này đâu không lại nó, lúc trốn thì lại leo lên cây, cự lang cũng không phải Huyền Thủ biết bay, chỉ có thể dùng đầu húc vào thân cây Dương Diệp đang trốn.

Húc mãi, húc mãi, cây cũng đã đổ nhưng vẫn không có cách nào khiến cho nhân loại kia rơi xuống, cuối cùng nó từ bỏ.

Ngày thứ sáu cùng cự lang đánh nhau, Dương Diệp không trốn nữa, hắn đã trở nên thành thạo hơn, qua ba ngày sau, Dương Diệp có thể chiếm được thế thượng phong, không hề tiết tấu của trận đánh.

“Ngao!!”

Dương Diệp cười trên lưng cự lang, hai chân thúc chặt bên bụng nó, quyền cước lóe ánh kim liên tục thúc vào đầu cự lang, một quyền lại một quyền, trong động chỉ còn lại tiếng sói tru thảm thiết.

Cự lang thoát khỏi Dương Diệp, lăn lộn trên mặt đất, nó cũng Dương Diệp tông vào vách động khiến cho vách động bị thủng nhiều lỗ to tướng, nhưng Dương Diệp vẫn không buông tay, có cơ hội liền nện quyền vào đầu cự lang.

Một người một sói thì xem ai kiên trì hơn ai.

Cứ như vậy tầm một canh giờ sau, hang động yên tĩnh trở lại, người và sói đều ngã trên mặt đất, Dương Diệp còn thở, cự lang cũng còn thở, hai bên cách nhau một trượng liên tục trợn mắt trừng nhau, nhưng không bên nào xông lên cả vì cả hai đều cạn kiệt sức lực.

Cự lang nhìn chằm chằm Dương Diệp, trong mắt hiện ra sự kiêng kỵ, tên này còn đáng sợ hơn Huyền Thủ, bản năng khiến nó nghĩ như thế. Mà Dương Diệp càng nghĩ càng hưng phấn, bởi vì hắn không cần dùng Huyền Khí nhưng vẫn có thể đánh ngã cửu phẩm Huyền Thủ, tuy rằng tiêu tốn mười ngày, nhưng cũng là do hắn đánh ngã.

Sau nửa canh giờ, Dương Diệp chậm rãi đứng lên, lúc này hắn đã khôi phục phân nửa, nhìn thấy Dương Diệp đã đứng lên, trong mắt cự lang xuất hiện một tia hoảng sợ, nó cũng muốn đứng dậy nhưng không thể dậy nổi.

Dương Diệp chậm rãi đi về phía cự lang, vẫy quyền nhìn nó rồi hắc hắc cười vài tiếng định đến lấy nội đan của cự lang.

Đúng lúc này một ánh sáng màu tím bỗng nhiên xuất hiện, chính là con chồn tia kia, nó chỉ cự lang đang nằm trên mặt đất rồi nhìn về phía Dương Diệp mà

lắc đầu.

Dương Diệp khẽ giật mình, chợt hỏi: "Người muốn ta tha cho nó?"

Chồn tía vội vàng gật đầu.

"Đừng đùa, nội đan rất đáng tiền, da sói cũng rất đáng tiền, sao có thể nói tha là tha?"

Nghe Dương Diệp nói, tiểu gia hóa vội vọt đến trước mặt hắn, dùng tay nhỏ sờ sờ mũi hắn, lộ ra dáng vẻ cầu xin.

Nhìn thấy bộ dạng như vậy của nó, Dương Diệp nhúc nhúc đầu, nhìn về phía cự lang đang nằm trên đất, Dương Diệp giật mình, thân thể cự lang hơi run rẩy hai mắt nhìn chăm chăm chồn tía hiện rõ tia e ngại.

Nó sợ sao?

Dương Diệp nghĩ, hắn nhìn về phía cự lang, lại nhìn về phía con chồn đang nũng nịu kia, Dương Diệp hỏi: "Nó sợ người?"

Chồn tía nháy mắt mấy cái, sau đó nhìn về cự lang chớp chớp mắt, thấy ánh mắt chồn tía rơi trên đầu mình cự lang càng hoảng sợ hơn, đầu sói gục trên mặt đất như một tên nô tài.

Chồn tía thấy vậy liền vỗ vỗ đầu cự lang, hài lòng gật cái đầu nhỏ, hiển nhiên nó rất hài lòng về thái độ của cự lang.

Sau một lúc, chồn tía Tiểu vùng trảo lên biến cự lang thành một đạo ánh sáng chui vào thân thể Dương Diệp, mà giờ khắc này Dương Diệp bị kinh ngạc, ngây người ra như một con rối gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Kinh biến

Sau khi hoàn hồn, Dương Diệp vội vàng xem xét cơ thể mình, đúng như hắn dự đoán, cự lang bị hắn đánh cho hấp hối kia đang ở trong vòng xoáy đan điền của Dương Diệp, tò mò đánh giá xung quanh, sau đó không ngừng lăn lộn trong đan điền của Dương Diệp.

Sau khi lăn lộn một hồi, cự lang phát hiện ra cái ao chứa đầy Huyền Khí kia, nó giống như một gã hán tử nhiều ngày không được ăn cơm bỗng thấy một cái chân giò trước mặt khiến cho hai mắt nó đều đỏ lên. Nhưng cự lang cũng không giống chồn tía ngay lập tức nhào đến ao Huyền Khí tắm rửa, nó chỉ ngồi bên cạnh bồi hồi suy nghĩ gì đó, dường như đang kiêng kỵ điều gì.

Dương Diệp mở hai mắt ra nhìn chồn tía, không thể không nói, tiểu tử này đã làm cho hắn chấn kinh một phen. Dương Diệp không bao giờ nghĩ đến tiểu tử này lại có thể đưa Huyền Thủ vào đan điền của hắn, mà cự lang kia sau khi tiến vào đan điền của hắn thì lộ ra vẻ hưng phấn lạ thường, điều này khiến Dương Diệp vô cùng nghi ngờ.

Chồn tía kia vì sao lại tiến vào vòng xoáy? Tại sao nó có thể đưa Huyền Thủ vào đan điền? Tại sao cự lang lại sợ nó? Đan điền của hắn là cái gì, sao lại thần kì như vậy?

Một đồng câu hỏi xuất hiện, nhưng Dương Diệp không có câu trả lời.

Sau khi Dương Diệp đặt ra cả đồng vấn đề, con chồn tía còn bày ra dáng vẻ nghi hoặc hơn hắn, nó lắc lắc cái đầu nhỏ biểu hiện mình chẳng biết sao lại như thế, hoặc giả nó đang giấu diếm gì đó.

Dương Diệp không tiếp tục truy vấn nữa sau đó hắn chỉ vào đan điền của mình rồi hỏi con chồn tía: "Về sau nó có thể đánh nhau giúp ta sao?" Chồn tía không có lực chiến đấu hắn có thể tiếp nhận bởi vì dù sao nó cũng rất đáng yêu, nhưng riêng cự lang kia nếu không giúp hắn đánh nhau thì Dương Diệp cũng không muốn chứa chấp một kẻ ăn không ngồi rồi.

Chồn tía nháy mắt vài cái, sau đó gật gật đầu.

Nhìn thấy nó gật đầu, Dương Diệp có chút đắc ý, cửu giai Huyền Thủ à, một đả thủ, ngầm đi nghĩ lại hắn càng thấy hưng phấn.

Hưng phấn tan đi, Dương Diệp xoa đầu chồn tía, hài lòng gật đầu nói: "Người làm rất tốt, sau này cự lang kia sẽ là tiểu đệ của người, người phải đối xử thật tốt với nó để nó nghe lời, hiểu chưa?" Hắn không ngờ, cự lang dù sao cũng có thù với hắn, nhưng đối với tiểu tử kia thì khác, lại còn có phần e ngại, cho nên trách nhiệm điều giáo này không ai phù hợp hơn chồn tía.

Người dễ gặp việc vui thì tinh thần cũng thoải mái, Dương Diệp rời khỏi hang động sau đó nở một nụ cười rạng rỡ, trong lòng hắn đang tính toán một kế hoạch vĩ đại, vòng xoáy đan điền của hắn lớn như vậy chứa vài trăm Huyền Thủ cũng không thành vấn đề, nếu sở hữu chừng trăm con cửu phẩm Huyền

Thú, đến lúc đó sợ rằng cả Tiên Thiên cường giả cũng phải quỳ lạy dưới chân hắn!

Dương Diệp càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng kích động, hắn tưởng tượng ra cảnh dưới tay mình sở hữu một đàn Huyền Thú hùng hậu như vậy.

Bất thành linh, nụ cười trên mặt Dương Diệp cứng đờ, sau đó hắn dùng tốc độ nhanh nhất phi vào một bụi cỏ gần đó, biến chính mình thành một pho tượng sống.

Xào xạc.

Đúng lúc này, qua khe hở của những bụi cỏ, Dương Diệp có thể thấy một cái bóng màu đen lao đến thật nhanh, tốc độ của Hắc Ảnh như ma quỷ dẫm lên cây nhưng vẫn không phát ra bất kì tiếng động nào, nhìn xung quanh một lượt thì tầm mắt Hắc Ảnh rơi xuống thân ảnh của Dương Diệp chỉ cách đó chục trượng.

Dương Diệp cứng đờ, trong lòng âm thầm hỏi thăm tổ tiên tám đời của tên này, chạy chỗ nào cũng được, đừng chạy về phía ta, ta chỉ là hạng nhỏ bé không thể chơi cùng với đại gia các người được.

Hắc Ảnh toàn thân khoác một bộ y phục thuần đen, sau khi nhảy từ trên cây xuống cũng không chạy trốn, y xoay tay phải, một lưỡi kiếm phẳng phát mùi máu tươi như được đúc từ máu xuất hiện trong tay Hắc Ảnh, thanh kiếm cực kì quỷ dị, mùi máu tươi trên đó Dương Diệp cũng có thể nhận ra rõ ràng mặc dù cách vài chục trượng.

Đúng lúc này lại có một bóng trắng từ xa ngự kiếm đến, sau khi thấy dung mạo của nàng, tim của Dương Diệp nảy lên mạnh mẽ. Nữ tử mặc một bộ y phục xanh nhạt, đôi mắt phong tình, da như tuyết môi như anh đào, gương mặt trong suốt như ngọc không chút tí vết. Đứng trên một thanh kiếm lớn màu xanh, váy trắng thoảng tung bay tựa như tiên nữ trên chín tầng mây, thánh khiết, cao quý không nhiễm một chút bụi trần, khiến cho người ta có cảm giác chỉ cần nhìn qua là đã đắm chìm với nàng.

Tốc độ của nữ tử cực nhanh, so với Hắc Ảnh còn nhanh hơn vài phần, dường như trong chớp mắt đã ngự đến vị trí Hắc Ảnh cách đó không xa, nàng phi xuống một ngọn cây, dùng kiếm chỉ về phía Hắc Ảnh, trên thân kiếm liền xuất hiện mấy đạo lệ khí ẩn hiện.

“Thật xinh đẹp! Thật mạnh mẽ!”

Nhìn nữ tử xinh đẹp như tiên kia, cô họng Dương Diệp cuốn cuộn, có thể ngự kiếm thì tu vi cũng phải đạt đến Linh Giả cảnh. Đương nhiên Dương Diệp không quan tâm lắm đến thực lực của hai người họ, hắn chỉ quan tâm hai người họ có thật sự đánh nhau hay không, nếu vậy chỉ cần một chiêu bị lệch của hai người đó cũng đủ giết hắn mấy lần.

“Tô tiên tử, người đứng là âm hồn bất tán! Đuổi theo ta tận mấy ngày, người cho là ta sẽ sợ người sao?” Hắc Ảnh nhìn kiếm của nữ tử, khàn giọng nói, âm thanh của y cực kì khó nghe, như lấy đồ vật mài trên đá, để lại cho người nghe những tiếng cực kì chói tai.

“Huyết Thủ, đừng nhiều lời, người của Quỷ tông các người đến tận Kiếm tông giết người thì nên nghĩ đến hậu quả ngày hôm nay, người đừng hòng thoát!” Tô tiên tử kia lạnh lùng nói.

Quỷ tông? Kiếm tông? Trong lòng Dương Diệp khẽ run, nữ tử kia lại là người của Kiếm tông, cũng đúng, có thể ngự kiếm phi hành, kiếm khí lại sắc nhọn như thế, không phải người của Kiếm tông thì là ai?”

“Trốn?” Huyết Thủ cười lạnh một tiếng sau đó liếc mắt về chỗ Dương Diệp đang ẩn nấp, thấy Hắc Ảnh nhìn mình, Dương Diệp thầm nghĩ hồng bet, ngay lúc hắn chuẩn bị trốn thì bị một sợi băng máu đánh vào ngực khiến cho Dương Diệp hét thảm thiết rồi bỏ ra đất.

“Không hổ danh là Huyết Thủ, ngay cả phạm nhân Huyền giả cũng không tha!” Nhìn thấy Huyết Thủ xuất chiêu đánh giết phạm nhân Huyền giả, mặt nữ tử càng lạnh hơn.

“Tha?” Huyết Thủ cười lạnh một tiếng, nói: “Hiện tại ta và người quyết chiến một trận, ta chỉ là không muốn xảy ra sơ sót gì thôi!”

Nói rồi Huyết Thủ bỏ thẳng kiếm về phía nữ tử, vô số sợi dây băng máu bắn về phía nữ tử kia, những sợi dây máu đó được tạo nên bởi vô số máu tươi, trong chốc lát cả một vùng trời ngập trong mùi tanh của máu.

Thấy thế, bạch y nữ tử mặt không biến sắc, thấy thân thể sắp bị trúng chiêu, nàng ta liền bay lên, trong chớp mắt thân ảnh của nữ tử biến mất khỏi chỗ đang đứng rồi lại xuất hiện dưới mặt đất, kiếm ngọc mang theo con lốc đâm về phía Huyết Thủ. Phía sau những sợi dây máu đánh trúng một cây đại thụ khiến cho cái cây vỡ vụn, gỗ bay đầy trời.

Trong chớp mắt, trường kiếm trong tay nữ tử đã đâm đến trước mặt Huyết Thủ, y ngưng tụ ánh mắt, chân phải bỗng dưng đạp trên mặt đất khiến cho thân thể vọt lên, Huyết Kiếm trong tay lại bắn ra vô số sợi máu bắn nhào về hướng bạch y nữ tử.

Huyết kiếm bổ tới, nữ tử nhắm nghiền hai mắt, trường kiếm móc nghiêng đỡ chiêu.

Keng!

Hai người không chút kiêng kỵ mà quyết chiến với nhau, tia lửa do kiếm va chạm văng khắp nơi. Trong một khắc kiếm của hai người chạm nhau thì xuất hiện mấy đạo kiếm khí từ chính kiếm của bạch y nữ tử phóng ra, xé gió bay về phía Huyết Thủ.

Thấy kiếm khí lao tới, Huyết Thủ biến sắc, cũng may hai người đã nhiều lần so chiêu khiến y sớm có phòng bị.

Lúc hai thanh kiếm rời nhau lại có mấy đạo huyết quang từ chính cơ thể Huyết Thủ tách ra tạo thành một lá chắn xung quanh bảo vệ y khỏi chiêu thức của nữ tử kia, những đạo kiếm khí của nữ tử đánh vào lá chắn bằng máu không ngừng vang lên những âm thanh đinh đàng vang dội, trong nháy mắt những đạo huyết quang này lại bổ nhào về phía nữ tử.

Thấy huyết quang lao đến, nữ tử nhắm mi ngã người ra phía sau, cổ tay nàng chuyển động, lập tức lại có mấy cổ kiếm khí bắn về phía Huyết Thủ phía bên kia.

Cảm nhận được trường kiếm hướng đến bụng mình, lại thêm mấy đạo kiếm khí mới xuất hiện, y khẽ nhắm mắt sau đó dựng thẳng Huyết Kiếm, chân phải của y điểm nhẹ trên mặt đất, thân thể một bước lại một bước lùi ra sau, trong quá trình dịch chuyển thì Huyết Kiếm trong tay không ngừng xoay tròn

Đình!

Mấy đạo kiếm khí đều bị cản lại, sau khi cản được mấy đạo kiếm khí kia Huyết Thủ bỗng biến sắc, chỉ thấy một thanh trường kiếm cùng vô số kiếm khí bắn về phía y.

Huyết Thủ không dám khinh thường, chân phải lần nữa đạp trên mặt đất liên tục lùi về phía sau. Bạch y nữ tử vẫn truy đuổi không ngừng, nàng hóa thành một đạo tàn ảnh cầm trường kiếm đâm thẳng về phía Huyết Thủ đang rút lui, trường kiếm trong tay lại bắn ra vô số kiếm khí và tạo thành một cơn lốc xoáy hình xoắn ốc đâm đến.

“Lợi hại!” Dương Diệp ngồi trong bụi xem hai người họ giao đấu, trong lòng chấn kinh. Hắn vẫn chưa chết vì ban nãy khi huyết quang đánh xuống, Dương Diệp ra sức uốn éo làm cho huyết quang đánh một phát lên ngực trái hắn tạo ra vết thương nhưng không gây nguy hiểm cho tính mạng.

Dương Diệp muốn chạy nhưng lại không dám chạy, hai người họ tuy đánh nhau kịch liệt như thế, nhưng để giết hắn thì lại dễ như trở bàn tay, vì thế Dương Diệp vẫn ở tại chỗ quan sát trận quyết chiến.

Hai người giao thủ khiến cho Dương Diệp rung động không thôi. Đặc biệt là kiếm pháp của nữ tử kia, mỗi kiếm đâm ra đều mang theo mấy đạo kiếm khí gây phiền toái cho Hắc Ảnh, khiến y không phải cảnh giác đề phòng không thể ham chiến.

Quả nhiên là một chiêu áp vạn chiêu!

Nhìn cơn lốc hình xoắn ốc từ trường kiếm mang theo kiếm khí, trên mặt Huyết Thủ lộ ra tia dữ tợn, Huyết Kiếm trong tay run lên, một tiếng thét lớn vang trời, chỉ thấy Huyết Kiếm mãnh liệt bổ một nhát về phía trước, một đạo huyết ảnh mang theo vô vàn sợi máu bắn ra xa, những nơi nó quét qua đều để lại những khe rãnh sâu hoắm.

Ầm một tiếng, huyết quang cùng cơn lốc xoáy hình xoắn ốc đụng vào nhau tạo nên một trận hư khí khuếch tán khắp núi rừng, những nơi nó quét qua đều khiến cho sinh vật cây cỏ tàn lụi. Đúng lúc này trong trận hư khí kia có một tiếng động vang lên, chỉ thấy mười đạo kiếm khí từ trong trận hư khí kia bắn ra nối tiếp nhau, mang theo âm thanh xé gió bén nhọn ở mỗi nơi nó xẹt qua.

Thấy chiêu thức này, Dương Diệp không nhận được khe hở trốn tránh, nữ tử này đã luyện đến tầng cao nhất của Phân Linh kiếm pháp, còn có thể dùng hình thức này của Phân Linh kiếm pháp để tấn công, quá, quá mạnh!

Thấy mười đạo kiếm khí bắn về phía mình, Huyết Thủ sắc mặt ngưng trọng, tay trái tìm tòi phía trước, chợt y nắm tay lại, nhất thời những đạo huyết quang tụ lại thành một tấm chắn dày bảo vệ xung quanh y.

Ầm! Mười đạo kiếm khí liên tiếp đâm vào tấm chắn bằng máu, lúc kiếm khí đánh trúng lá chắn khiến cho thân thể của Huyết Thủ chấn động không ngừng phải liên tục lùi bước, mỗi đạo kiếm khí đâm vào lá chắn máu kia làm cho màu sắc của nó nhạt dần, nhạt dần.

Ầm! Đạo kiếm khí thứ chín đâm vào lá chắn khiến cho nó càng trở nên mong manh, gần như biến thành trong suốt.

Ầm! Đạo kiếm khí thứ mười đâm vào lá chắn khiến nó tan vỡ rồi biến mất, lộ ra gương mặt hoảng sợ phía sau của Huyết Thủ.

Xet! Một thanh trường kiếm như tia điện xẹt đến xuyên qua ngực Huyết Thủ, máu tươi phun ra. Nữ tử đứng sau lưng y nhanh chóng tiếp được trường kiếm, nàng quay ngược lại, trường kiếm lại một lần xuyên qua Huyết Thủ từ phía sau. Lúc này, Huyết Thủ đang dùng tay bị chặt vết thương bị trường kiếm xuyên qua trước ngực, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ trường kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Xuất thủ

“Hắc Huyết Phong!”

Huyết Thủ bỗngưng phần nộ hết lên, chỉ thấy tay phải đang cầm Huyết Kiếm của y tràn ra một cổ máu đỏ tươi bị hắc khí nhuộm lấy, lập tức máu tươi biến thành màu đen lan theo trường kiếm, trong chớp mắt máu đen từ trường kiếm lan đến cơ thể của bạch y nữ tử.

Đồng thời chân phải của Huyết Thủ đạp mạnh xuống đất, mượn lực khiến cơ thể bật lên phía trước khiến trường kiếm rời khỏi cơ thể, kiếm vừa rời, chỗ bị thương liền trào ra một mảng máu màu đen.

Cảm nhận được máu đen ngấm vào người, trường kiếm trên tay bị biến thành màu đen dường như đã mất đi linh tính, gương mặt của nữ tử tỏa ra khí lạnh nhưng không giống nét lạnh nhạt ban nãy, cuối cùng nữ tử ngẩng mặt lên trầm giọng nói với Huyết Thủ: “Người lại dám sử dụng cấm pháp, không lẽ người không sợ bị hao hụt tu vi, không bao giờ có thể thăng cấp nữa sao?”

Nữ tử như động vào chỗ đau của Huyết Thủ, y che đi vẻ tái nhợt trên gương mặt dữ tợn của mình, điên cuồng nói: “Hao hụt tu vi? Đương nhiên là tốt hơn so với việc mất mạng. Tô tiên tử bây giờ có phải đang cảm thấy Huyền Khí trong cơ thể đang chậm rãi mất đi? Ha ha! Lát nữa thôi người sẽ trở thành một phế nhân không Huyền Khí, đến lúc đó ta sẽ cho người sống không bằng chết! Khục!” Tựa hồ quá kích động, vết thương trước ngực Huyết Thủ lại tràn ra hai cổ máu đen.

Nghe Huyết Thủ nói xong, Dương Diệp cau mày, trầm nghĩ không hay rồi, xét về độ tàn nhẫn của Huyết Thủ, nếu thắng thì không biết y có thể sẽ gây nên chuyện gì, nhưng bây giờ hẳn cũng hết cách, tuy Huyết Thủ đang mang trọng thương, nhưng có thể chắc chắn Dương Diệp vẫn không thể đánh bại Huyết Thủ.

Phát hiện Huyền Khí trong cơ thể đang bị rút cạn một cách nhanh chóng, nữ tử cau mày trên mặt hiện ra vẻ quyết tuyệt, nàng nhìn về phía Huyết Thủ, cổ tay khẽ đảo khiến cho trường kiếm trong tay biến mất. Nàng duỗi tay, ngón áp út và ngón út cong gấp vào, ngón trỏ ép chặt vào hai ngón trỏ và ngón giữa, bàn tay nàng biến thành hình kiếm chỉ. Hướng kiếm chỉ về phía Huyết Thủ khoát tay, một đạo kiếm khí từ đầu ngón tay bắn ra.

“Người quả thật muốn chết?!”

Thấy nữ tử cường ép vận dụng Huyền Khí, Huyết Thủ nheo mắt nghiêng người tránh đạo kiếm khí vừa bắn ra, y phần nộ quát lên, giọng nói xen lẫn sự sợ hãi. Y lúc này như nỏ mạnh hết đà, nếu bị nữ tử đánh trúng thêm lần nữa, chỉ sợ người chết trước chính là y.

Nữ tử không để ý đến Huyết Thủ, nàng dùng mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, thân thể lướt về phía Huyết Thủ, khoát tay liên tục, mỗi lần khoát tay, một đạo kiếm khí lãnh lẽo sẽ xuất hiện lao nhanh về phía trước, mấy chục đạo kiếm khí bắn ra bay đầy trời, dày đặc như lạc tiễn.

Cảnh tượng này khiến cho Dương Diệp đang nấp trong bụi cỏ khẽ giật mình, kiếm kỹ mạnh như vậy, nhất định là mạnh hơn nhiều so với Phân Linh kiếm pháp! Chắc chắn địa vị trong Kiếm tông của nữ tử này không hề thấp, cũng có thể nàng đã lên đến cấp bậc trưởng lão rồi cũng nên.

Thấy hàng loạt kiếm khí lao đến, Huyết Thủ nheo mắt, trong lòng kinh hãi vô cùng. Nhưng trên mặt y lại hiện lên nét quyết tuyệt, không hề để tâm đến vết thương trước ngực đang trào máu, y nắm chặt tay phải hướng về phía trước khiến cho vô số sợi máu tràn ra, trong nháy mắt cả không gian tràn ngập sắc đỏ cầu máu, Huyền Khí của y không ngừng rót năng lượng màu đen vào vô số sợi máu vừa xuất hiện khiến cho vết thương trước ngực Huyết Thủ chảy máu ròng ròng.

Tuy vết thương đang chảy máu nhưng Huyết Thủ vẫn không ngừng sử dụng Huyền Khí, vì y biết đây chính là đợt công kích cuối cùng của nữ tử, nếu như y có thể chống đỡ được thì người chiến thắng chính là y, nhưng nếu không thể thắng, không cần nói cũng biết kết quả ra sao.

“Ha ha ha!”

Một lát sau, tám khiên năng lượng hoàn toàn biến mất, phía sau lại truyền đến tiếng cười to của Huyết Thủ, tám khiên năng lượng màu đen biến mất để lộ ra gương mặt tái nhợt của y, nhưng đồng thời y cũng nở một nụ cười, nụ cười sòng sọt sau trận đại chiến.

Thấy Huyết Thủ vẫn chưa chết, nữ tử hít sâu, vẻ đáng chất hiện rõ trên gương mặt, chợt nàng nhắm chặt hai mắt, tay phải khẽ động khiến cho trường kiếm màu xanh lại xuất hiện trong tay, mặc dù không còn Huyền Khí nhưng không có nghĩa là nàng khoan tay chịu chết.

“Có phải người rất thất vọng hay không? Thủy Tiên tử à, chẳng phải ta chỉ giết ba bốn tên đệ tử ngoại môn thôi sao? Người lại đuổi theo ta ba ngày ba đêm, hiện tại thế nào? Ta không những muốn lãng trí người cho tới chết, mà còn muốn treo thi thể của người trước cửa thành Đế Đô để danh tiếng Kiếm tông của các người càng bay xa hơn! Khục.”

Huyết Thủ siết chặt vũ khí trong tay chậm rãi đến gần nữ tử, lúc này y vô cùng đắc ý, bị nữ tử trước mắt truy sát ba ngày ba đêm khiến trong lòng y tích đầy oán khí, lúc này đã giành được phần thắng, cổ oán khí cũng theo đó tràn ra.

Đối với những lời Huyết Thủ vừa nói, nữ tử cũng không có một chút phản ứng, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh như là không nghe thấy những lời vừa rồi.

Thấy nàng không có vẻ gì sợ hãi trước lời nói của mình, Huyết Thủ cảm thấy chẳng còn cảm giác thú vị gì nữa, y vốn cho rằng nàng sẽ sợ hãi cần xin, van lạy tha thứ, nhưng thất vọng, nữ tử trước mắt tâm tựa hồ nước, đạt đến cảnh giới dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cũng không dao động.

“Kết thúc!”

Khẽ quát một tiếng, Huyết Thủ phóng đến trước mặt nữ tử, y không dùng Huyết Kiếm mà dùng chân để đá vào phần bụng của nàng, muốn phá đan điền của nữ tử.

Máu trong cơ thể cảm nhận được âm thanh xé gió lao đến, nữ tử bỗng nhiên mở mắt ra, tay phải duỗi ra khiến trường kiếm trong tay hóa thành một đạo hàn quang bắn ra, đồng thời hai tay vươn về phía trước chặn lấy một chân của Huyết Thủ đang định đá vào bụng mình.

Huyết Thủ không thể ngờ nữ tử này vẫn còn lực phản kháng nhất thời chủ quan nên lần nữa lại bị trường kiếm xuyên qua ngực, nữ tử cũng bị một cước của y đá văng ra sau, nặng nề rơi xuống đất.

Thấy trường kiếm xuyên qua ngực Huyết Thủ, Dương Diệp cảm thấy vui vẻ, nhưng niềm vui còn chưa tận, sắc mặt của hắn lại trầm xuống. Bởi vì Huyết Thủ kia đã bị đâm ba nhát kiếm nhưng vẫn chưa chết, lúc này y ngồi xếp bằng trên mặt đất lấy ra một tấm phủ rồi ném lên không trung, tấm phủ rung trên không trung rung động một lát rồi sau đó biến mất.

“Truyền âm phù!”

Nhìn thấy tấm phủ kia, Dương Diệp biến sắc, truyền âm phù tên như nghĩa, dùng để truyền tin tức, tấm phủ mà Huyết Thủ dùng ban nãy cũng là loại trung phẩm có thể truyền tin trong vòng tám trăm dặm, nói cách khác ở gần khu vực này còn có đồng bọn của Huyết Thủ.

Dương Diệp quyết định thật nhanh, vội lấy ra cực phẩm cường lực phù dán vào chính mình, sau đó lấy dao găm ra, chân phải hắn đạp lên mặt đất khiến thân thể bay lên hướng về phía Huyết Thủ đang ngồi xếp bằng đằng xa, sắp đến gần, dao găm trong tay bỏ một phát về phía Huyết Thủ.

“Phân Linh kiếm pháp!”

Một đường kiếm khí màu vàng nhạt từ đỉnh dao găm của Dương Diệp bắn ra, hắn liên tục bỏ liên tiếp hai đạo kiếm khí màu vàng về phía Huyết Thủ.

“Tiểu tử nguoi dám!!!”

Nhìn thấy ba đạo kiếm khí bất ngờ phóng đến, Huyết Thủ kinh hãi, tay trái vội hướng về phía trước nắm lại, một lá chắn bằng máu mỏng manh hiện ra, Huyết Thủ cũng phun ra một ngụm máu tươi.

“Ầm!” Đạo kiếm thứ nhất đánh vào lá chắn bằng máu, lá chắn rung lên, Huyết Thủ đằng sau lại thổ huyết. Đạo kiếm thứ hai bắn vào khiến cho lá chắn máu tan biến.

Nhìn thấy lá chắn máu tan biến, đồng tử Huyết Thủ co thắt lại, y không thể nghĩ đến phạm nhân này có thể phá vỡ lá chắn máu của mình, tuy y là nô mạng hết đà nhưng trước mắt cũng chỉ là một tên phạm nhân, chỉ là một tên nhãi phạm nhân!!

"Xoẹt!" Kiếm khí màu vàng xuyên qua lồng ngực vô số vết thương của Huyết Thủ, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Huyết Thủ bay ngược trở ra, cùng lúc ấy một bóng người xuất hiện trước mặt y dùng dao găm đâm đến.

Nhìn thấy dao găm đang đâm đến, Huyết Thủ không quan tâm đến vết thương trước ngực, tay phải nắm lại đánh về phía dao găm của Dương Diệp.

"Xoẹt!" Dao găm mang theo ánh sáng màu vàng nhạt như dao thái thịt chặt đứt tay của Huyết Thủ, không giảm tốc độ hướng về phía cổ của Huyết Thủ.

“Không th...!” Huyết Thủ trợn mắt, ánh mắt chứa đầy vẻ kinh ngạc nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị dao găm của Dương Diệp chặt đứt đầu.

Dương Diệp cũng không thêm giải thích gì nhiều, trực tiếp một dao chặt đầu đôi phương, sau đó hắn nhanh chóng nhặt Huyết Kiếm cùng chiếc nhẫn bên tay phải của Huyết Thủ cất đi, rồi chạy về phía nữ tử đang ở đằng xa.

“Huyền Khí thuộc kim trong hệ ngũ hành, Kiếm tông đệ tử?” Bạch y nữ tử giật mình nhìn Dương Diệp, từ lúc Dương Diệp xuất chiêu nàng đã quan sát rõ từng chiêu thức của hắn, cũng chính vì thế nên mới có chút giật mình, Dương Diệp là một trong ngũ hành Huyền Khí, hơn nữa hắn còn đánh nát huyết nhẫn của Huyết Thủ, tuy rằng lúc đó Huyết Thủ đã suy yếu rất nhiều nhưng cũng không phải là thứ mà phạm nhân Cảnh Huyền gia có thể đánh nát được.

Dương Diệp không đáp, chỉ trầm giọng nói: “Tên Huyết Thủ khi nãy đã sử dụng Truyền âm phù, hiện tại khẳng định sẽ có đồng bọn đến giúp hắn, ngươi còn có thể chạy được không?”

Nữ tử khẽ giật mình, chợt lắc đầu nói: “Hắn là không thể, Huyết Tự Phong là một trong những cấm thuật, hiện tại tu vi của ta đã bị phong bế, chỉ có cách trở về Kiếm tông mới có thể...”

"Đắc tội!" Dương Diệp cắt ngang lời của nữ tử, dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của nàng, hắn khom người bế nữ tử lên, bước đi như bay chạy về phương xa. Hắn không dám để nữ tử ở lại đây, lỡ như đồng bọn của tên Huyết Thủ kia đến, nữ tử này khai ra chính hắn là người giết Huyết Thủ thì coi như tàn đời. Tuy nhiên, nữ tử trước mắt có vẻ không phải loại người này, nhưng Dương Diệp không dám cược. Hắn cũng có thể dùng một đao giết chết nàng, nhưng loại sự tình này Dương Diệp không làm được.

Người không phạm ta, ta không phạm người, đây chính là nguyên tắc làm người của Dương Diệp. Nếu như Huyết Thủ không ra tay với hắn trước, Dương Diệp cũng sẽ an phận làm một người qua đường, không liều mạng kết liễu Huyết Thủ.

Về việc cứu nữ tử này là vì phòng ngừa nàng bán đứng hắn, nhưng cũng vì nàng là người của Kiếm tông, nhiều thêm một người bạn tốt hơn thêm một kẻ thù. Mà một người trốn hay hai người cùng nhau trốn, đối với hắn cũng không có gì khác biệt.

Chương 29: Tẩu thoát

Sau khi Dương Diệp và bạch y nữ tử rời đi chừng nửa canh giờ thì có một gã trung niên đầu trọc xuất hiện, đi đến bên cạnh thi thể của Huyết Thủ. Gã tầm bốn mươi tuổi, thân trên để trần lộ ra các hoa văn có hình thù quái dị, những hoa văn đó như vật sống, chậm rãi ngo ngoáy trông quý dị vô cùng!

Gã dò xét xung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi xuống thi thể không đầu, gã lắc đầu, sắc mặt nghiêm trọng, trầm giọng tự hỏi: "Huyết Thủ nói đối phương đã trúng Hắc Huyết Phong, nhưng vì sao hắn lại chết thảm như vậy? Chẳng lẽ Kiếm Tông còn có những cường giả khác?"

Nói rồi, gã vòng ra mặt trước thi thể kiểm tra vết thương trên ngực Huyết Thủ, khi thấy vết thương do kiếm gây nên, gã trầm mặt, nghiêm túc nhận xét: "Chỉ có ba vết thương là do kiếm của Tô tiên tử gây ra, vết còn lại không phải" Nhìn vết thương do dao găm đề lại trên thi thể, gã lại tiếp tục nhận xét: "Kiếm khí phù phiếm, không rõ ràng, lại tán loạn, người phát ra đạo kiếm khí chắc hẳn chỉ mới đạt đến Tiên Thiên! cảnh"

Trong chốc lát gã dường như đã hiểu ra được Huyết thủ không phải do Tô tiên tử giết, hẳn là chết trên tay cái tên Tiên Thiên cảnh bất ngờ xuất hiện kia. Nghĩ đến đây, gã đột nhiên vùng tay lên, một đạo truyền âm phù được tung ra, nói: "Huyết Thủ đã chết, không cần đến nữa, Tô tiên tử đã đánh Hắc Huyết Phong tu vi mất hết, đây là một cơ hội tốt, Huyết Sát cùng Huyết Liêm hãy đến Vạn Xà Lâm chặn đường, về người có tu vi Tiên Thiên cảnh tạm thời thả cừu để đó, hãy lục soát kỹ hai nơi U Minh cốc và Đoạn Hồn Uyên, tuyệt đối không thể để chúng quay về Kiếm tông, nếu không kế hoạch của chúng ta e rằng sẽ có biến!" Nói xong gã khẽ động khiến toàn thân hóa thành một đạo hắc ảnh rồi biến mất.

Trong rừng, Dương Diệp cũng bạch y nữ tử chạy hối hả, tuy trên lưng cõng một nữ tử như hoa như ngọc, nhưng Dương Diệp cũng không có tâm tư nghĩ sâu xa, hiện tại hắn chỉ nghĩ làm sao để toàn mạng chạy thoát.

Dương Diệp đã giết người của Quỷ Tông, hẳn không tin đối phương sẽ dễ dàng bỏ qua, nhìn thực lực của gã Huyết Thủ vừa rồi mà xem, khẳng định người đến giúp đỡ y cũng không phải loại tầm thường. Cho dù Huyết Thủ chỉ gọi rác rưởi đến giúp, thì Dương Diệp cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng. Nhưng mà hắn cũng không hối hận, Huyết Thủ muốn giết hắn, vậy tại sao hắn không thể giết Huyết Thủ?

"Ta có thể cảm nhận được có kẻ đang lũng bắt chúng ta!" Lúc này, nữ tử sau lưng hắn chợt lên tiếng.

"Người đã khôi phục thực lực?" Dương Diệp vui vẻ, hắn cõng nữ tử này chạy trốn, cuộc rằng nàng ta có thể từ từ khôi phục tu vi, hoặc cũng gọi ai đến giúp, dù sao Kiếm Tông cách nơi này gần như vậy, nữ tử này nhất định sẽ dùng bí pháp gì đó gọi người đến!

"Không!" Nữ tử lạnh nhạt lên tiếng: "Hắc Huyết Phong là chiêu thức rất lợi hại, Huyết Thủ lại tốn nhiều công sức mới có thể thi triển được, nếu không có người ngoài trợ giúp, ta căn bản không có khả năng khôi phục! Sở dĩ ta có thể cảm nhận được, là vì thần thức của ta, tuy rằng tu vi bị phong bế, nhưng thần thức vẫn bình thường!"

Nghe nữ tử nói, Dương Diệp trầm lặng trong giây lát, sau đó lại nói: "Người có gọi ai đến giúp không?"

"Không!"

"Tại sao?" Dương Diệp suy tư chút tẻ nhào, hắn còn tưởng rằng đối phương đã gọi người đến giúp, mặc dù trong lòng có chút khẩn trương, nhưng chưa đến mức hoảng sợ, nhưng là hiện tại...

"Tu vi của ta đã bị phong bế, sao có thể thi triển bí pháp báo cho Kiếm tông được cơ chứ?"

Nghe vậy, Dương Diệp vội vàng nói: "Dùng truyền âm phù đi! Không phải Huyết Thủ cũng dùng truyền âm phù sao?"

"Ta không có!"

Dương Diệp im lặng, hắn đột nhiên dừng lại, sau đó rẽ qua một hướng khác.

Thấy Dương Diệp im lặng, nữ tử lại lên tiếng: "Có phải đã hối hận vì dẫn ta theo?"

"Có chút!" Dương Diệp đáp.

"Thả ta xuống đây đi, một mình ngươi chạy trốn, có lẽ sẽ có cơ hội trốn thoát!"

Nghe vậy, Dương Diệp có chút cảm động, hắn lắc đầu nghĩ đến địa vị ở Kiếm tông của nữ tử, bỏ nàng lại nơi này, vạn nhất nàng không chết thì sau này chính là hắn chết. Và lại Dương Diệp cũng không tin người của Quỷ Tông sẽ bỏ qua cho hắn, dù sao nhìn Huyết Thủ cũng không phải một người có địa vị thấp trong tông nhưng lại bị hắn giết.

"Bọn họ sẽ không bỏ qua cho ta, công theo ta, ngươi sẽ khiến bản thân gặp phải rất nhiều phiền phức!"

Dương Diệp cười khỏ, nói: "Chẳng lẽ ta để nguoi lại chỗ này, bọn chúng giết nguoi xong sẽ quên ta, không đến tìm ta gây phiền phức?"

Nữ tử nói: "Tuy rằng không biết cảnh giới của kẻ mà Huyết Thủ gọi đến, nhưng ta tin rằng đối phương rất khó khăn để nhận ra Huyết Thủ có phải do ta giết hay không. Hơn nữa tu vi của ta đã mất hết, không thể nào có thể chạy xa như vậy, bọn chúng sẽ biết có người giúp đỡ ta, Quý Tông thủ đoạn tàn nhẫn, sẽ không bỏ qua cho nguoi!"

"Cũng chưa chắc!" Dương Diệp cười khỏ cười, nói: "Bọn chúng tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ta, mang theo hay bỏ nguoi lại thật ra cũng không khác biệt gì nhiều. Với lại có nguoi bên cạnh, ta cảm thấy an tâm hơn một chút!"

Lời hắn nói là thật lòng, Dương Diệp cũng đã tận mắt chứng kiến thực lực của nàng, nếu không phải do chủ quan thì đời nào hắn mới có thể giết được Huyết Thủ. Có một cường giả mạnh như nàng bên nguoi, có lẽ sau này hắn sẽ có cơ hội chuyển mình, lần này Dương Diệp quyết định đặt cược.

Nữ tử trầm mặc nửa ngày, nói: "Tại sao không chạy về phía Vạn Xà Lâm mà lại đổi hướng, nguoi hẳn phải biết, chỉ có quay về Kiếm Tông, chúng ta mới có cơ hội sống sót!"

"Nếu nguoi là nguoi Huyết Thủ gọi đến, đầu tiên nguoi sẽ nghĩ gì?"

Nữ tử trầm mặc, nếu như nàng là nguoi đến giúp Huyết Thủ, khẳng định sẽ chặn đường về Kiếm tông của hai nguoi. Nghĩ đến đây, nữ tử cúi đầu nhìn Dương Diệp một chút, ánh mắt lộ rõ sự tán thưởng, trẻ tuổi như vậy, không chỉ là một trong Ngũ Hành Huyền Khí trong truyền thuyết, mà còn rất thông minh, nếu như Kiếm Tông dốc toàn lực bồi dưỡng vài năm, có lẽ hắn có khả năng lọt vào Nam Vực Thanh Vân bảng.

Thanh Vân bảng, đã hơn mấy chục năm Kiếm Tông vẫn chưa một ai có nguoi lọt vào.

Lúc này Dương Diệp hy vọng biết bao nhiêu có thể sở hữu năng lực chạy trốn như tiểu tử chồn tía kia, nếu như vậy hắn cần gì phải sợ đồ bỏ Quý tông đang truy sát mình chứ.

Lao nhanh gần hai canh giờ, Dương Diệp có chút mệt, hắn vội công bạch y nữ tử trốn vào một cây đại thụ rậm rạp trong rừng.

Ngắm gương mặt tinh xảo của nàng, tim Dương Diệp đột nhiên đập thật nhanh, hắn vội đè nén loại cảm giác kì quái trong lòng kia, trầm giọng nói: "Với bộ dạng này của chúng ta thì chạy loạn không phải là cách hay, nếu cứ như vậy không lâu sau chúng ta nhất định sẽ bị tóm được, nguoi có cao kiến gì không?"

"Không có!" Nữ tử trả lời đơn giản lại trực tiếp.

Mặt Dương Diệp nhăn lại thành một đồng, suýt chút bị nàng làm cho tức đến hộc máu, nói: "Xin nhò, thực lực của nguoi mạnh như vậy, chẳng lẽ không có biện pháp nào hay sao?"

Nữ tử nhàn nhạt nhìn Dương Diệp một chút, nói: "Mang ta về Kiếm Tông, sau đó ta sẽ dẫn nguoi đến giết sạch bọn chúng, đây là cách duy nhất ta có thể nghĩ đến!"

Dương Diệp im lặng, thầm nghĩ ta cũng muốn đưa nguoi về Kiếm tông! Nhưng bây giờ có thể về được sao? Lúc này trên đường về Kiếm Tông khẳng định có cao thủ Quý tông chờ sẵn, quay về chẳng khác nào chui đầu vào rọ cá!

"Nguoi thuộc Ngũ Hành Huyền Khí, sao từ trước đến này ở Kiếm tông ta chưa bao giờ biết đến nguoi?" Ánh mắt nữ tử lộ ra vẻ hiếu kì cùng hứng thú.

"Ta là đệ tử tạp dịch." Dương Diệp cảm một khối năng lượng thạch, vừa hấp thu năng lượng vừa nghe nữ tử hỏi, hắn đáp bừa.

"Đệ tử tạp dịch?" Nữ tử cau mày, nói: "Làm sao có thể? Cảnh giới của nguoi tuy thấp, nhưng thực lực không hề thấp, vả lại còn mang thuộc tính kim trong Ngũ Hành Huyền Khí, sao có thể là một tên đệ tử tạp dịch?"

"Đệ tử tạp dịch quang vinh lắm sao? Ta cần gì phải giả mạo?" Dương Diệp tức giận nói. Nữ tử trước mắt, giờ phút này vẫn còn tâm tình cùng hắn thảo luận linh tinh, chẳng lẽ nàng không biết có nguoi thậm chí là nhiều nguoi đang truy đuổi họ sao?

Nữ tử trầm mặc nửa ngày, dường như nghĩ đến điều gì mặt nàng trầm xuống, nói: "Nếu như ngoại môn trưởng lão của Kiếm tông chèn ép nguoi, thì xin nguoi hãy yên tâm, nếu chúng ta có thể trở về, ta sẽ đích thân tra rõ việc này, dám chèn ép nhân tài có thực lực, không cần biết là ai, ta quyết sẽ không buông tha!"

Dương Diệp giật mình, địa vị của nàng ở Kiếm Tông khẳng định không hề thấp chút nào! Vừa lúc hắn Dương Diệp chuẩn bị hỏi lại lịch đối phương ra sao, nữ tử bất ngờ quay đầu nhìn về phía xa, trầm giọng nói: "Có cường giả Tiên Thiên cảnh đến từ phía bên kia, là Quý Tông! Không chỉ có một tên."

Nghe vậy, Dương Diệp bỗng bật dậy, không chút do dự, công nữ tử lên lao vút về phương xa.

Vừa chạy, Dương Diệp vừa hỏi: "Nếu như ta có truyền âm phù, nguoi có thể dùng truyền âm phù báo cho các cường giả Kiếm Tông không?"

Nữ tử khẽ giật mình, lập tức nói: "Có thể, nhưng tệ nhất phải là trung phẩm truyền âm phù. Nguoi có à?"

"Tạm thời ta vẫn chưa có!"

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nhảy

Dương Diệp và bạch y nữ tử vừa mới rời đi không lâu, liền có hai nam tử trên ngực trái có in hình đầu lâu xuất hiện dưới gốc đại thụ.

Một trong hai là một người trẻ tuổi, dáng người khá cao, đang nhắm hờ mắt, thở nhẹ nhàng, một lát sau, mở to mắt và nói: “Nơi này có mùi nhân loại, Tô Tiên Tử và nam tử đưa cô ta chạy trốn đó chắc chắn đã ở đây!”

Nghe vậy, nam tử dáng người thấp lùn đằng sau ánh mắt về phía nam tử nói: “Kiều Tử, nghe nói Tô Tiên Tử dung mạo tuyệt trần, giờ cô ta đã trúng hắc huyết phong, nói cách khác, cô ta căn bản không có thực lực sao?”

Kiều Tử khẽ nhủ thầm, nói: “Hắc Tử, thu cái ý nghĩ xấu xa đó lại, loại cường giả cấp cao đó dù có bị phong ấn tu vi, nhưng chắc chắn cũng có thủ đoạn khác để bảo vệ tính mạng. Hơn nữa, mệnh lệnh chúng ta nhận được là thấy cô ta là giết chết ngay, nếu lần này chúng ta xảy ra sơ sót gì, người không sợ tông quy sao?”

Nghe đến tông quy, tên Hắc Tử đó mặt biến sắc, cười nhạt: “Ta chỉ đùa thôi, chỉ đùa thôi, đi, chúng ta tiếp tục truy tìm!”

Kiều Tử hừ lạnh một tiếng, sau đó lao theo hướng Dương Diệp chạy trốn.

...

Thập Vạn Đại Sơn mờ mịt, không kể đằng sau có kẻ truy sát ra, còn có vô số huyền thú đáng sợ, đặc biệt là càng đi về trước, những loại huyền thú kinh dị đó càng nhiều, nếu không phải là bạch y tiên nữ có thần thức mạnh mẽ như vậy thì e rằng hai người họ đã bị huyền thú ngoạm đến không còn cả xương rồi!

Trong một sơn động kín đáo, Dương Diệp để nữ tử ở một bên, sau đó lấy trong bảo khố nguyên liệu chế phù mà hắn được tặng, cũng không có ký nữ tử, trực tiếp chế tác truyền âm phù.

Dương Diệp biết, nếu tiếp tục chạy mà không biết nơi đến như vậy, thì chẳng cần có người đuổi giết, những huyền thú đó cũng có thể giải quyết hắn rồi. Hiện giờ hắn chỉ có thể chế tác truyền âm phù trước, sau đó để nữ tử đến giúp, nếu không hai người họ thập tử vô sinh!

Nhìn thấy Dương Diệp cầm bút phù vẽ trên giấy trắng, mắt bạch y nữ tử bỗng sáng lên, chậm rãi bước đến trước mặt Dương Diệp, nhìn thấy những đường nét kim sắc huyền khí uốn cong trên giấy, trong lòng nữ tử kinh ngạc, hỏi theo bản năng: “Người là phù văn sư sao?”

Nghe thấy lời của bạch y nữ tử, Dương Diệp bỗng run tay, đường nét bỗng xiên vẹo, sau đó tất cả các đường nét trên giấy đều xoáy thành một đám, thế là hỏng rồi.

Ngẩng đầu nhìn nữ tử, Dương Diệp tức giận nói: “Người không biết là lúc chế phù thì không được quấy nhiễu sao?” Nói xong, hắn lại lấy ra một tờ giấy trắng bắt đầu vẽ lại một lần nữa.

Nghe được lời nói dường như chỉ trích của Dương Diệp, nữ tử cũng không hề giận, ngược lại càng hứng thú hơn, con ngươi như nước mùa thu nhìn chăm chú và tờ giấy trắng đó, có thể nhìn chế phù gần như thế, cơ hội này quả thực không nhiều.

Dương Diệp cầm bút phù vẽ một cách cẩn thận trên giấy, tức nấy cũng không dám lơ ra, nhưng cho dù hắn có cẩn thận thế nào thì bức phù thứ hai vẫn thất bại.

Hắn chưa bao giờ chế truyền âm phù trước kia, cho nên trong lòng khó tránh khỏi có chút căng thẳng, hơn nữa nghĩ đến ngoài kia có rất nhiều Tiên Thiên cường giả đang truy sát hắn, hắn khó mà bình tĩnh trở lại.

Nhìn thấy bức phù lại thất bại, bạch y tiên nữ thoáng thấy thất vọng, nhưng chỉ lóe lên rồi hết, cô ta nhìn Dương Diệp mà nói: “Người cần để tâm mình bình tĩnh lại, nếu không người không thể chế ra truyền âm phù được. Người có đủ thời gian, không cần phải gấp, bởi vì những Tiên Thiên truy sát người ngoài kia dường như đã đi sai hướng, truy đuổi sang hướng khác rồi!”

Nghe được lời của nữ tử, Dương Diệp thấy lòng nhẹ nhõm, sau đó gạt gạt đầu, một lúc lâu sau khi cảm thấy bình tĩnh trở lại, lúc này hắn mới cầm bút chậm rãi vẽ lên giấy phù.

Khoảng nửa canh giờ sau, Dương Diệp vừa thu bút lại, đặt móng ngồi xuống đất, há mồm thở hổn hển, nói: “Bức phù này thật là không dễ vẽ chút nào! May là thành công rồi!”

Nhìn thấy những hình vẽ sống động và kỳ lạ trên bức phù, Bạch y nữ tử trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, sau khi thấy rõ phẩm chất của bức phù, trong mắt nữ tử hiện lên một vẻ kinh ngạc không thể che giấu được, thì ra đây là thượng phẩm phù! Nàng tuy không phải là phù văn sư, nhưng cũng biết thượng phẩm phù đại diện cho cái gì.

“Chẳng nhẽ vị thiếu niên trước mắt này là một phù văn sư đích thực?”

Bạch y nữ tử lắc lắc đầu, không suy nghĩ vấn đề đó nữa, cầm lấy bức phù trên phiến đá ném lên trên, sau khi thấy được truyền âm phù tiêu tán trong không trung, lúc này mới quay đầu về phía Dương Diệp nói: “Chạy mau, không thì không kịp mất!”

“Cái... cái gì?” Dương Diệp không hiểu.

“Có hai Tiên Thiên cường giả chỉ cách nơi này không đến mười dặm, nhưng đang rút tới nơi này với tốc độ cao.”

“Chẳng phải người nói bọn họ chạy về hướng khác rồi sao?”

“Ta gạt người đó.”

Dương Diệp nghẹn lời, không lãng phí thời gian, công nữ tử thoát ra khỏi động, sau đó chạy theo hướng tới Đoạn Hồn Uyên.

“Cao thủ của Kiếm Tông mất bao lâu thì có thể đuổi tới?” Dương Diệp trầm giọng hỏi.

“Khoảng một canh giờ.”

Nghe vậy, Dương Diệp thở phào một cái nhẹ nhõm, nếu là một canh giờ thì vẫn có thời gian, nhưng nữ tử buông một câu làm hấn vừa thở phào nhẹ nhõm lại trở lên căng thẳng, chỉ nghe nữ tử nói rằng: “Có cường giả của Linh Giả cảnh đuổi tới hướng này, thực lực không hề kém Huyết Thủ đó.”

Dương Diệp bỗng lạnh ngắt nửa con tim, không kém gì Huyết Thủ ư? Đó là khái niệm gì vậy? Cái đó đại ý là người ta muốn giết hấn, thì chỉ cần dí tay nhẹ một cái là có thể giết rồi.

Làm sao bây giờ? Đánh thì đánh không lại. Đầu hàng ư? Minh đồng ý, người ta đồng ý sao? Chỉ còn một cách là chạy, bán sống bán chết mà chạy!

“Tới Đoạn Hồn Uyên của Đoạn Hồn sơn mạch!” Nữ tử trầm giọng nói.

Dương Diệp không do dự, lập tức triển khai tốc độ cao nhất, chạy về hướng Đoạn Hồn Sơn.

...

Đây là dãy núi vô cùng hiểm trở, dãy núi cũng không cao, nhưng cực kỳ dài và rộng, kéo dài mấy ngàn dặm, tựa như thân hình của một con rồng khổng lồ đang ngủ say.

Dãy núi này tên là Đoạn Hồn, sau khi tiến vào dãy núi này thì chẳng khác nào tiến vào Thập Vạn Đại Sơn, có thể nói là một bức bình phong của Thập Vạn Đại Sơn. Nhưng nếu không tới được Tiên Thiên, muốn kinh qua dãy núi này là tuyệt đối không thể! Bởi vì trong dãy núi này, có vô số huyền thú của cấp Tiên Thiên!

Cũng bởi vì huyền thú Tiên Thiên này, cường giả loài người dưới cấp Tiên Thiên, mới chỉ có thể giết ma thú và tìm linh thảo ở vùng ven Thập Vạn Đại Sơn, chứ không dám bước vào Thập Vạn Đại Sơn.

Đương nhiên, cho dù không có huyền thú Tiên Thiên này, không có con người nào đạt đến được Tiên Thiên, cũng không dám bước vào Thập Vạn Đại Sơn, chưa nói tới Thập Vạn Đại Sơn là thiên hạ của huyền thú, chỉ nói tới núi non rừng rậm đó, rất nhiều con người bước vào, e là đến cả phương hướng cũng không tìm được!

Mà nguyên nhân chính làm cho con người không dám bước vào Thập Vạn Đại Sơn đó là vì tên của dãy núi này: Đoạn Hồn! Ở bên rìa dãy núi Đoạn Hồn này, có một vực thẳm, tên là Đoạn Hồn Uyên, hai bên vực Đoạn Hồn Uyên cách nhau hai trăm trượng, dài nghìn trượng, hai vách trơn dựng đứng, vô cùng hiểm trở. Mà vực đá bên dưới lại là Đoạn Hồn Uyên sâu không nhìn thấy đáy, nhiều năm bị một loại sương mù màu đỏ bao phủ.

Dưới đáy Đoạn Hồn Uyên, nghe đồn có mấy chục vạn bộ xương của con người, những người này đều là những cường giả đã từng bước vào dãy Đoạn Hồn.

Có câu nói là, huyền thú không chào đón loài người tự mình bước chân vào dãy Đoạn Hồn.

Dương Diệp công nữ tử đến chỗ Đoạn Hồn Uyên, đúng lúc hấn chuẩn bị lao vào nơi sâu nhất của dãy Đoạn Hồn, nữ tử ngăn hấn lại, nói: “Đừng vào, phía đối diện có một vương giai huyền thú trấn thủ, người vừa vào là nó sẽ xé xác người đó!”

Vương giai huyền thú? Dương Diệp nghẹn cổ lại, vương giai huyền thú tương đương với Tiên Thiên giai cường giả loài người, nhưng thực lực của nó tuyệt đối mạnh hơn loài người, bởi vì sức mạnh cơ thể và sức phòng ngự của huyền thú cực kỳ mạnh!

“Làm sao bây giờ?” Dương Diệp hỏi. Nữ tử nếu đã bảo hấn tới nơi này, vậy chắc là có biện pháp bảo toàn tính mạng cho hai người.

Nữ tử chỉ bàn tay trắng nõn tới Đoạn Hồn Uyên, nói: “Nhảy xuống đi!”

“Cái... cái gì? Nhảy xuống ư?” Dương Diệp vẫn nghĩ mình nghe nhầm.

Nữ tử gật đầu nói: “Dưới vực sâu này có sức mạnh thần bí, bất cứ ai xuống được đáy đều bị giam cầm tu vi, chỉ có nhảy xuống, chúng ta mới có đường sống.”

Dương Diệp nhìn vào vực sâu một cái, vực sâu không thấy đáy, mù mịt sương mù màu đỏ tươi, vừa nhìn đã biết phía dưới chẳng phải nơi nào tốt đẹp cả.

“Thật sự phải nhảy xuống sao?” Dương Diệp ghen hòng, không phải hấn nhất gan, mà Đoạn Hồn Uyên này thật sự kinh dị.

“Ha Ha... Tô Tiên Tử, cô hết đường đi rồi sao?”

Đúng lúc này, xa xa chân trời lao đến một chấm đen, chấm đen lao tới với tốc độ cực kỳ nhanh, Dương Diệp một mắt nhắm một mắt mở, phát hiện chấm đen dần lớn như một nắm tay, lại díp mắt nhìn, phát hiện chấm đen đã to như một cái đầu.

Không dám mắt nhắm mắt mở nữa, Dương Diệp không do dự công nữ tử trên lưng, hít một hơi thật sâu nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên.

Theo như lời nữ tử, nếu ở lại phía trên thì chắc chắn thập tử vô sinh, mà nếu nhảy xuống thì còn có cơ hội sống, nếu đã như vậy, thì nhảy thôi!

Trong giây phút Dương Diệp nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên, một tên đầu trọc xăm mình nhảy xuống đứng chỗ Dương Diệp vừa đứng, nhìn thấy bóng Dương Diệp và bạch y nữ tử biến mất giữa màn sương màu đỏ, sắc mặt tên trọc đầu đó trầm lắng như nước, do dự một lúc, cuối cùng không nhảy xuống, dưới kia quả kỳ dị, hẳn cũng không dám nhảy xuống!

Tay phải vung lên một cái, một đạo truyền âm phù bay lên không trung, tên trọc đầu xăm mình đó nói: “Hai người rơi xuống Đoạn Hồn Uyên, đừng truy bắt, tạm thời đình chỉ kế hoạch, tất cả mọi người nấp đi, người nào vi phạm tông quy sẽ bị xử lý!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nhuyễn ngọc ôn hương

Dương Diệp ôm chặt bạch y nữ tử, do rơi với tốc độ quá nhanh, gió gây ra áp suất lớn khiến mặt Dương Diệp hơi đau. Còn nữ tử hấn ôm trong lòng thì không hề hấn gì, sắc mặt dù hơi tái nhợt, nhưng vẫn bình tĩnh như thường, cứ như hai người không phải rơi xuống vực vậy.

Nữ tử nhìn Dương Diệp đang nhắm chặt đôi mắt, đôi mày nhíu lại, lúc này hai người đang ôm nhau rất chặt, như là Dương Diệp sợ nàng rơi xuống dưới vậy, đôi tay ôm chặt lấy eo nàng, làm hai người không còn khoảng cách nào. Mặc dù lúc này là tình huống đặc biệt, nhưng nàng vẫn có chút không quen.

Còn Dương Diệp, dù có mỹ nhân trong lòng, nhưng hẳn nào có tâm tư suy nghĩ này nọ. Hẳn chỉ hy vọng có thể nhanh xuống đến đáy, dựa vào thân thể cường tráng của mình, độ cao trăm trượng chắc là không chết được, nhiều nhất là toàn thân đau nhức mà thôi.

Không biết qua bao lâu, Dương Diệp mở to hai mắt, phát hiện mình và bạch y nữ tử vẫn đang rơi xuống, vẫn chưa xuống tới đáy, đột nhiên trong lòng cảm thấy thật kinh hoàng.

“Làm sao giờ?” Dương Diệp không biết làm thế nào, chỉ có thể đem hy vọng gửi hết vào nữ tử, nàng đã bảo mình nhảy xuống thì chắc chắn là có cách, nếu không, lúc này nếu đã xuống tới đáy, hai người họ chắc chắn đã thịt nát xương tan, nhiều lắm thì cơ thể hấn hoàn chỉnh hơn một chút.

“Không biết.” Nữ tử nhìn Dương Diệp, nói nhẹ một câu.

“Sao cô lại không biết? Tại sao có thể không biết? Cô bảo tôi nhảy xuống mà!” Dương Diệp đột nhiên nổi giận, nữ tử trong lòng hẳn thật là vô trách nhiệm. Bảo hấn nhảy xuống, sau đó lại nói một câu “không biết” là được sao? Khác nào xem mạng người như cỏ rác!

“Nếu như ở trên đó, lúc này ngươi chết chắc rồi. Nhảy xuống ít nhất bây giờ ngươi vẫn còn sống!” Nữ tử thản nhiên nhìn Dương Diệp một cái, sau đó quay đầu đi không nhìn Dương Diệp nữa.

Dương Diệp ghen hòng, tuy rằng những lời này có chút vô nghĩa, nhưng không thể phủ nhận rằng những lời nữ tử này nói có lý.

Hít sâu một hơi, Dương Diệp cố gắng làm bản thân tỉnh táo lại, hấn quyết không được chết, nếu như hấn chết thì muội muội và mẫu thân phải làm sao? Ai bảo vệ họ? Phải nghĩ cách, phải nghĩ cách ngay.

“Ồ! Chuyện gì thế này?” Đột nhiên Dương Diệp tròn hai mắt nói: “Tại sao huyền khí trong người ta đang tan biến? Áy! Không còn nữa rồi...”

Nữ tử thân nhiên nói: “Đoạn Hồn Uyên này có sức mạnh rất kỳ dị, cứ ai xuống đây đều bị mất tu vi, trở thành một người thường. Huyền khí trong cơ thể người đang mất đi, cũng có nghĩa là chúng ta sắp chạm đáy rồi.” Nói thế đây, nữ tử quay đầu nhìn Dương Diệp rồi nói tiếp: “Không nghĩ rằng hôm nay lại cùng người chết ở đây!”

“Cô sớm biết rằng nhảy xuống sẽ chết có phải không?” Dương Diệp trầm giọng nói.

Nữ tử khoe miệng khẽ nhếch lên, cười ním một cái nói: “Giờ mới biết sao? Nếu chúng ta chết ở trên kia, kết cục của chúng ta thế nào hẳn là người cũng nghĩ tới được, đương nhiên là một kết cục không đẹp. Quý Tông có một loại mật pháp gọi là Phược Hồn Thuật, chúng sẽ giam giữ linh hồn của chúng ta, sau đó trở thành nô lệ của chúng, đến lúc đó, chúng ta vĩnh viễn không được siêu sinh!”

“Vậy ta nên cảm ơn cô phải không?” Dương Diệp châm chọc nói. Nữ tử trước mặt đại chiến với Quý Tông Huyết Thủ, hẳn như cá trong chậu, vốn nghĩ rằng có thể thoát khỏi sự truy sát của Quý Tông, không ngờ mình nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên tìm đường chết. Dù hẳn biết điều này không liên quan đến nữ tử trước mắt, nhưng hẳn vẫn không dễ chịu gì.

Nữ tử cười, sau đó không nói lời nào. Nàng hiểu tâm trạng của hẳn, ai bị liên lụy thì tâm trạng đều không tốt cả.

Thấy nữ tử không nói gì, Dương Diệp cũng từ bỏ ý định khẩu chiến với nữ tử, trầm mặc một lúc, Dương Diệp dường như nghĩ đến gì đó, đôi mắt chợt sáng lên, đẩy nữ tử ra xa một chút, sau đó tay phải vỗ vỗ vào bụng, nói: “Tiểu tử kia mau ra cứu mạng, nếu không ra, người cả đời này không thể sống bên trong nữa đâu!” Lúc này hẳn cũng bất chấp trước mắt có người ngoài, hiện tại hẳn chỉ có thể đem hy vọng gửi thác vào tiểu tử thần bí kia.

Vừa dứt lời, một tia tử sắc vọt ra, Tử Điều(*) xuất hiện trên vai của Dương Diệp. Nhìn thấy Tử Điều đột nhiên xuất hiện, bạch y nữ tử hai mắt mở to, dù cho tính cách nàng có bình tĩnh lãnh đạm thì cũng bị tên tiểu tử xuất hiện đột ngột trước mắt làm cho khiếp sợ.

Sao nó xuất hiện được? Nó là huyền thú gì? Tại sao bản thân mình chưa bao giờ nhìn thấy loại huyền thú này? Một loạt nghi vấn ngay lập tức vụt qua trong đầu bạch y nữ tử.

Sau khi Tử Điều xuất hiện, nó lấy đầu cọ cọ vào má Dương Diệp, sao đó hình như phát hiện ra có gì đó không đúng, mở mắt to nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn về phía Dương Diệp, đôi con ngươi tỏ vẻ mơ hồ.

“Tiểu tử, có cách nào cứu mạng không?” Nhìn thấy tiểu tử đáng yêu đó, Dương Diệp gấp giọng nói.

Tử Điều hai mắt chớp chớp, nhìn Dương Diệp, lại nhìn bạch y nữ tử, sau đó lại là chớp chớp mắt nhìn, cuối cùng gật gật đầu.

Nhìn thấy tiểu tử kia gật đầu, Dương Diệp nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, hiện tại hẳn hận không thể ôm tiểu tử kia mà hôn vài cái, tiểu tử kia thật sự là quá quá đáng yêu!

Tử Điều hai chân tóm lấy Dương Diệp và bạch y nữ tử, sau đó khua khua trong không trung một lúc, đột nhiên, một hào quang tử sắc bao trùm lấy Dương Diệp và bạch y nữ tử, sau khi hào quang tử sắc xuất hiện, tốc độ rơi của Dương Diệp và bạch y nữ tử bỗng chậm lại.

Cảm giác tốc độ rơi chậm lại, Dương Diệp thấy vui trong lòng nhìn Tử Điều, hai mắt như phát sáng, đúng là nhặt được bảo bối, tiểu tử trước mắt tuyệt đối là một bảo bối lớn, không chỉ có thể thu phục huyền thú, còn có năng lực này nữa, đúng là bảo bối!

Bạch y nữ tử trong lòng không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn Dương Diệp một cái, nam tử trước mắt này nàng nhìn không thấu, đầu tiên là ngũ hành huyền khí, lại là phù văn sư, giờ lại gọi được huyền thú ra, hơn nữa con huyền thú này thần bí như vậy, ngay cả nàng cũng chưa thấy bao giờ.

Hắn thật sự chỉ là tạp dịch đệ tử? Bạch y nữ tử lòng đầy nghi hoặc.

Sau khi thi triển từ quang cho Dương Diệp và bạch y nữ tử, tiểu tử liền chui vào lỗ xoáy đan điền của Dương Diệp, bạch y nữ tử bên cạnh không ngừng kinh ngạc.

“Nó đi đâu rồi?” Không khỏi hiếu kỳ, bạch y nữ tử mở miệng hỏi.

Dương Diệp nhìn bạch y nữ tử một cái và nói: “Bí mật!” Lỗ xoáy đan điền là bí mật, tiểu tử cũng là bí mật, hai bí mật này hẳn không nghĩ sẽ cho người khác biết, đặc biệt là nữ tử thực lực cường hãn trước mặt, nhờ đâu sau này nữ tử này hồi phục thực lực, muốn giải phẫu hẳn nghiên cứu lỗ xoáy đan điền, vậy thì đúng là bị kịch.

Bạch y nữ tử ồ một tiếng, sau đó vô cùng biết điều không hỏi tiếp nữa, mỗi người đều có bí mật riêng, nàng hiểu điều đó.

Sau khi không còn lo lắng sắp thịt nát xương tan nữa, Dương Diệp tâm tư hoạt bát hơn, bởi vì mỹ nhân trong lòng, nhuyễn ngọc ôn hương, hẳn cũng là một nam tử bình thường, cho nên đương nhiên là xuất hiện một vài phản ứng bình thường.

Nữ tử trong lòng hẳn đẹp vô cùng, có thể nói là mỹ nữ đẹp nhất mà Dương Diệp đã từng thấy, trước kia nếu như thấy nữ tử nào đẹp đến như vậy, mà thực lực còn cường hãn như vậy, hẳn chắc chắn sẽ không trêu chọc. Không phải hẳn tự ti, mà là hẳn tự hiểu rất rõ, kiểu nữ tử đó thường rất kiêu ngạo, nam tử bình thường có ý với nàng, chắc chắn là tự rước nhục vào thân.

Giống như lúc này, dù tu vi của nữ tử đã hoàn toàn biến mất, nhưng trên người ngạo khí rõ ràng vẫn rất phi thường, tuy nữ tử không có biểu hiện ra ngoài, nhưng điều đó là thật. Từ khi tu vi của nữ tử mất đi đến giờ, chưa bao giờ yêu cầu hẳn cũng tự có thể nhìn ra.

Đây là một nữ tử cực kỳ cao ngạo, đây chính là ý nghĩ của Dương Diệp.

Nếu là bình thường, Dương Diệp khẳng định sẽ không có tâm tư gì với nữ tử này, nhưng hiện giờ, hai người ôm chặt lấy nhau, tuy rằng hần không có ý nghĩ gì không thẳng, nhưng cơ thể hần thì có!

Dường như cảm giác được sự khác thường trên người Dương Diệp, nữ tử nghiêm mặt lạnh giọng nhìn Dương Diệp trầm giọng nói: “Giờ ngươi muốn chết sao?” Tuy chỉ là một câu, nhưng nữ tử nói ra lại có một khí thế không giận mà uy, hơn nữa còn ẩn chứa sát ý.

Cảm giác được sát ý phát ra từ người nữ tử, da đầu Dương Diệp có chút tê dại, vội vàng lắc lắc đầu, nói: “Cô tuyệt đối đừng kích động, ta không phải dạng bị ồ ồ đâm tọc, tâm tư của cô như vậy hoàn toàn là phản ứng bình thường, chúng ta hiện giờ đang đứng trên cùng một thuyền, nên đồng tâm hiệp lực, tuyệt đối đừng gây mâu thuẫn!”

Nữ tử không nói gì, chỉ nhìn Dương Diệp không thuận mắt.

Dương Diệp cười nhạo nói tiếp: “Hiện giờ chúng ta chưa biết sẽ sống hay chết, ta sao có thể có tâm tư bị ồ ồ như vậy được chứ? Thật đó, không phải ta có ý gì, chỉ là phản ứng bình thường của cơ thể thôi. Cô... cô nên biết vậy...” Dương Diệp chắc chắn nữ tử trước mắt đã mất hết tu vi, nhưng Dương Diệp không dám chắc nàng không có một vũ khí sát thương nào khác. Hơn nữa, nếu như nàng nói, hiện giờ hai người họ đang đứng trên cùng một thuyền, không nên vì hiểu nhầm nhỏ này mà gây nội chiến!

Nữ tử nhìn Dương Diệp hồi lâu, dường như cả thấy những lời Dương Diệp nói là thật, lúc đó mới quay đầu lại nhìn về hướng khác.

Thấy thế, Dương Diệp thở phào nhẹ nhõm, tu vi của nữ tử này bị phong, nhưng ánh mắt và khí thế vẫn sắc bén như vậy, không hổ là cường giả.

Vì chuyện bối rối lúc này, hai người họ không ai nói một lời nào, chỉ có tiếng vù vù, không khí trong hào quang từ sắc bồng có chút ngưng đọng.

Không biết là qua bao lâu, Dương Diệp mắt đang nhắm bỗng mở to, trong mắt hiện lên rõ rệt vẻ vui mừng phấn chấn, bởi vì chân hần đã đạp xuống đất, họ đã rơi xuống đáy rồi.

Lúc này bạch y nữ tử cũng mở to hai mắt, hai người nhìn nhau, sau đó lập tức buông nhau ra, nhìn ra phía xa xuyên qua màn sương mù tử sắc, sau khi hai người thấy rõ ở cảnh tượng phía xa và dưới chân mình, sắc mặt hai người họ liền chú ý vào một chỗ.

Bọn họ đã nhìn thấy gì?

(*) Từ Điều: con chồn màu tía

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Phát tài rồi!

Bạch cốt, chỗ hai người họ nhìn vào chất đầy xương cốt. Trong đồng xương này có xương của con người, có cả xương của huyền thú, chất một đồng thật cao, cảnh tượng này thực sự quá kinh dị.

Nhìn thấy đồng xương cốt trước mặt, Dương Diệp chau mày, trước mắt nơi này xem ra chẳng phải một nơi tốt, giờ bản thân hần và bạch y nữ tử đều mất hết tu vi, tình huống này không ổn tí nào!

Nghĩ đến đây, Dương Diệp quay đầu nhìn bạch y nữ tử đứng bên cạnh, khi nhìn thấy bạch y nữ tử cũng đang chau mày, Dương Diệp đột nhiên thấy lòng trùng lại, nói: “Nơi này cô cũng không quen sao?”

Nghe được câu hỏi của Dương Diệp, bạch y nữ tử nhìn hần một cái, nói: “Kiếm Tông có ghi lại, Đoạn Hồn Uyên là nơi huyền thú dùng để làm con người khiếp sợ. Cứ con người nào một mình tiến vào đây Đoạn Hồn, đều sẽ bị huyền thú giết chết, sau đó vứt xác xuống Đoạn Hồn Uyên.”

Dương Diệp trầm mặc một hồi lâu, nói: “Có thể dùng truyền âm phù thông báo cho người của Kiếm Tông không?”

Nữ tử lắc đầu, đầu hơi ngẩng lên, nhìn lên màn sương mù màu đỏ tươi ở trên, trên khuôn mặt xinh đẹp ấy lộ một vẻ ngưng đọng, lầm bầm nói: “Nơi này có một sức mạnh kỳ dị, đây là sức mạnh của quy tắc.” Nói đến đây, trong mắt nữ tử hiện lên một tia hy vọng, sau đó lại thần nhiên nhìn Dương Diệp và nói: “Đừng hỏi ta quy tắc là gì, nói người cũng không hiểu.”

Được lắm! Giờ nàng chẳng phải là phạm nhân sao! Dương Diệp bĩu môi, trong lòng có chút khó chịu. Hần vốn dĩ định hỏi quy tắc là gì, nhưng giờ nữ tử nói vậy, hần chỉ có thể dập tắt cái ý định đó.

Không tự làm mình mất mặt, Dương Diệp lấy ra nạp giới cướp được từ tay Huyết Thủ lúc trước, tinh thần lực quét một cái, đang phát hiện ra bên trong có vật gì đó, mặt Dương Diệp bỗng lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ thấy năng lượng thạch trong nạp giới không dưới ba vạn, ngoài ba vạn năng lượng thạch ra, còn có khoảng hơn hai mươi huyền bảo, trong đó còn có một thanh trường kiếm, nhìn thấy thanh trường kiếm, Dương Diệp kích động. Bởi vì thanh trường kiếm này là của huyền giai, dù chỉ là hạ phẩm của huyền giai, nhưng đích thực là của huyền giai! Phải biết là, huyền bảo của huyền giai thì rất nhiều đệ tử ngoại môn của Kiếm Tông đều không có được!

Nhưng ngoài thanh trường kiếm là của huyền giai, những huyền bảo khác đều là thượng phẩm của hoàng giai, điều này làm Dương Diệp có chút thất vọng. Nhưng hắn ngay lập tức hết thất vọng luôn, bởi vì trong giới chỉ còn có ba quyển trục, đây chính là huyền kỹ, lần lượt là: huyền kỹ hạ phẩm huyền giai: Thị Huyết Trảm, thân pháp huyền kỹ thượng phẩm của hoàng giai: Tật Phong Bộ, huyền kỹ hạ phẩm của huyền giai: Hắc Long Ba.

Cũng không có kỳ bạch y nữa, Dương Diệp lấy ba quyển trục đó ra, lúc hắn chuẩn bị mở ra xem, bạch y nữ từ đột nhiên nói: “Ba cái huyền kỹ này ngoài Tật Phong Bộ ra, hai cuộn kia ngươi không thể tu luyện!”

Dương Diệp ngăn ra, chợt hỏi: “Vì sao? Đây chính là huyền kỹ huyền giai mà!” Hình như nghĩ đến cái gì đó, Dương Diệp hồ nghi nhìn bạch y nữ từ một cái, nói: “Chẳng nhẽ cô có ý định với hai cuốn huyền kỹ huyền giai này rồi sao?” Nói xong, Dương Diệp càng nghĩ càng thấy có khả năng, vô thức lùi xa bạch y nữ từ một chút.

Nghe thấy lời Dương Diệp và nhìn thấy động tác vừa rồi của hắn, bạch y nữ từ mí mắt nháy một cái, lồng ngực đột nhiên phồng lên nhanh chóng, nhưng nàng liền bình tĩnh lại rất nhanh, chỉ nói một cách nhẹ nhàng: “Tùy ngươi, đáng nào dựa vào thực lực của ngươi, cũng có thể thoát khỏi truy sát của Kiếm Tông và Quý Tông.”

Nghe vậy Dương Diệp thấy mơ hồ, bị Quý Tông truy sát hắn còn có thể lý giải được, nhưng Kiếm Tông sao lại muốn truy sát hắn? Nhìn nữ từ không giống một người biết nói dối, Dương Diệp do dự một lúc, nói: “Chỉ là hai cuốn huyền kỹ hạ phẩm của huyền giai mà thôi, có đáng không?”

Bạch y nữ từ không muốn nói chuyện với Dương Diệp, nhưng nghĩ đến Dương Diệp là đệ tử Kiếm Tông, hơn nữa còn có khả năng là nhân vật lãnh đạo của Kiếm Tông trong tương lai, nàng không muốn để Dương Diệp lầm đường lạc lối.

Nàng trầm mặc một lúc lâu, lúc này mới nói: “Giữa Kiếm Tông và Quý Tông là mối thù truyền kiếp, người của hai tông phái chỉ thấy mặt nhau, thường sẽ chém giết lẫn nhau. Nếu ngươi tu luyện huyền kỹ của Quý Tông, những đệ tử tông môn của Kiếm Tông có thù với Quý Tông chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi, mà Quý Tông cũng không để người của Kiếm Tông tu luyện huyền kỹ của chúng. Hơn nữa, quan trọng nhất là, huyền kỹ của huyết thủ đều cần máu tươi làm vật dẫn, không giết vạn người thì huyền kỹ đó ngươi căn bản không có cách nào nhập môn.”

Giết vạn người? Dương Diệp có chút không tin, mở cuốn huyền kỹ ra xem, sau khi nhìn thấy phần giới thiệu về huyền kỹ đó, hắn không khỏi cười đau khổ. Như nữ từ nói, huyền kỹ này thật sự cần máu tươi làm vật dẫn, muốn tu luyện đến loại cảnh giới như huyết thủ, không giết vài vạn người, căn bản là không thể!

Hắn biết giết người, nhưng chỉ biết giết những người chọc tới hắn. Còn giết người để tu luyện, hắn hẳn là không làm được. Dương Diệp cuối cùng cũng giải bỏ hai huyền kỹ đó. Một là vì không chống lại được lương tâm, hai là sau khi vì tu luyện cái này, sợ là thật sự sẽ bị người của hai tông phái truy sát.

Huyền kỹ huyền giai mặc dù tốt, nhưng mạng nhỏ này quan trọng hơn nhiều.

Nhìn thấy vẻ không lờ, không cam của Dương Diệp, bạch y nữ từ hừ lạnh một tiếng, nói: “Chỉ là hai cuốn huyền kỹ thôi mà, ngươi nghĩ có đáng không? Kiếm Tông ta cũng không phải là không có huyền kỹ nào tốt.”

Nghe vậy, Dương Diệp nổi giận nói: “Cô đừng nói bóng gió nữa có được không? Cô có biết cái ta tu luyện là cái loại gì không? Cái ta tu luyện là công pháp và kiếm pháp cơ bản của Kiếm Tông, kiếm pháp Phân Linh tốt nhất đó vẫn là do may mắn mới có được, mà chỉ là bản chép lại, không có chú giải. Ta dễ dàng luyện được sao?”

Nhìn Dương Diệp đang phẫn nộ như một con trâu đực, bạch y nữ từ chậm chạp nói: “Không phải là muốn có huyền kỹ sao?” Nói xong, cô tay động một cái, ném một cuốn huyền kỹ vào người Dương Diệp và nói: “Đây là huyền kỹ trung phẩm huyền giai: Kiếm Khí Chỉ. Tu luyện thành công thì huyền khí vô cùng, kiếm khí cũng vô cùng.”

Bị bạch y nữ từ nói thẳng, mặt Dương Diệp bỗng đỏ lên, nhưng trong lòng cũng cực kỳ hưng phấn. Kiếm Khí Chỉ này chắc chắn là huyền kỹ cuối cùng mà lần trước nữ từ này đã thi triển để đánh huyết thủ. Nghĩ đến kiếm khí ngút trời đó, Dương Diệp không khỏi kích động, nói: “Trung phẩm huyền giai! Ta cũng có huyền kỹ huyền giai rồi...!” Sao mà hắn không kích động được chứ? Trung phẩm của huyền giai, đến cả những trưởng lão như Thiên trưởng lão cũng không thể có được!

Mở cuốn huyền kỹ ra xem, mắt Dương Diệp chợt lóe sáng, ngẩng đầu nhìn bạch y nữ từ, nói: “Chú giải trên này là của cô sao?”

Bạch y nữ từ nhìn Dương Diệp một cái, không nói gì cả.

Dương Diệp cũng không giận, cười cười và nói: “Cảm ơn!” Câu nói này là câu nói thật lòng, huyền kỹ huyền giai quý báu như vậy, mà nữ từ trước mắt không chút do dự đưa cho hắn, mà lại còn có chú giải. Nói cách khác, sau này hắn tu luyện Kiếm Khí Chỉ chắc chắn sẽ không tốn quá nhiều sức lực!

“Coi như là thưởng cho ngươi vì đã cứu ta.” Bạch y nữ từ điềm nhiên nói một câu, dường như nghĩ đến gì đó, lại nói: “Huyết nhận của huyết thủ đó ngươi đừng có dùng.”

Nghe vậy, Dương Diệp ngẩn ra, xem chút nữa hần quên mất thanh huyết nhận đó. Lật cổ tay lên, huyết nhận xuất hiện trong lòng bàn tay hần. Huyết nhận vừa xuất hiện, một mùi tanh của máu phả vào mặt, Dương Diệp chau mày, cố nén chịu mùi máu tươi xộc vào mũi, nhìn một cách tỉ mỉ.

Thanh huyết nhận trong tay hần dài khoảng bốn thước, rộng khoảng năm ngón tay, trên cán đao có khắc rất nhiều hình đầu lâu, lưỡi đao màu đỏ tươi, tựa như đúc bằng máu tươi mà thành, nhìn kỹ một lúc, Dương Diệp mới phát hiện ra, đúng là có chất lỏng màu đỏ chảy trong thanh đao nhận này.

“Đây là huyền bảo trung phẩm huyền giai.” Bạch y nữ tử nhìn thanh huyết nhận trong tay Dương Diệp, trầm giọng nói: “Đây là huyền bảo có thể phát triển, xem trình độ hiện tại của huyết nhận này, nếu uống thêm máu tươi mấy vạn người, chắc chắn sẽ có thể thành thượng phẩm huyền giai.”

“Trung phẩm huyền giai?” Mắt Dương Diệp sáng lên, đây đúng là bảo bối! Khi chiến đấu với người khác, cảnh giới tuy quan trọng nhưng huyền kỹ và huyền bảo cũng quan trọng không kém.

Nhìn thấy Dương Diệp sáng mắt lên, bạch y nữ tử trầm giọng nói: “Thanh huyết nhận này đã từng giết vô số đệ tử Kiếm Tông ta, nếu ngươi sử dụng nó, thì ta phải giết ngươi!”

Nghe vậy, nàng cười trên mặt Dương Diệp liền biến mất, nói: “Cô đang uy hiếp ta sao?” Nguyên tắc làm người của hần là ai kính trọng hần thì hần sẽ kính trọng người đó, nếu ai uy hiếp hần, thì cho dù là ai, thì hần đều sẽ coi người đó là kẻ thù.

“Đúng thì làm sao? Mà không đúng thì sao?” Nữ tử nhìn Dương Diệp, bình tĩnh nói.

Dương Diệp thu huyết nhận lại, nói: “Nếu đúng là thế, vậy chúng ta là kẻ thù, đối với kẻ thù ta sẽ không có chút nhân từ nào cả, dù đối phương có là mỹ nhân, là đệ tử Kiếm Tông đi chăng nữa.” Nói xong, Dương Diệp đã động sát tâm. Lý do không giết nữ tử này thì rất nhiều, nhưng lý do giết nàng càng nhiều hơn, nếu như nữ tử biết những bí mật của hần, chỉ lý do này thôi cũng đủ để hần hạ thủ, đừng nói đến nữ tử uy hiếp hần.”

“Ngươi muốn giết ta?” Bạch y nữ tử trong mắt lộ ra nụ cười trêu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Kinh biến

Dương Diệp thấy rùng mình, không ngờ đối phương lại phát hiện ra. Nhìn bạch y nữ tử rất lâu, nói: “Cho dù nói thế nào, ta cũng đã cứu cô, cái này cô không phủ nhận chứ?”

“Đúng là ngươi đã cứu ta!” Bạch y nữ tử không hề phủ nhận.

Dương Diệp tiếp tục nói: “Ta không cầu ngươi mang ơn, nhưng cũng không hy vọng ngươi ta cứu là một người vong ơn bội nghĩa. Vị trí của cô ở Kiếm Tông không hề thấp, thực lực cũng quá mạnh, còn sở thích cá nhân, nguyên tắc làm người của cô, những cái này đều là việc của cô. Còn việc của ta, ta phải làm gì, muốn làm gì, không cần người khác tới khoa tay múa chân.”

Không phải hần không muốn ra tay, nhưng nhìn thấy nụ cười trêu chọc của đối phương, hần liền từ bỏ ý định. Đạt được đẳng cấp cường giả như vị nữ tử này, Dương Diệp không tin nàng không có thủ đoạn bảo mệnh nào, hơn nữa hai người lúc này đang ở trong cảnh khốn cùng, hần cũng không muốn nội chiến.

Nữ tử trầm mặc một lúc lâu, nói: “Ngươi là đệ tử của Kiếm Tông, sử dụng huyền bảo đã tước đầy máu đệ tử Kiếm Tông của Quý Tông là không tốt!”

Dương Diệp nói: “Ta vẫn không phải là đệ tử Kiếm Tông, ta chỉ là một đệ tử tạp dịch, mà đệ tử tạp dịch không được tính là đệ tử của Kiếm Tông.”

“Ngươi có ý gì?” Bạch y nữ tử nhìn Dương Diệp, trầm giọng nói.

Dương Diệp nói: “Làm gì có ý gì, ta chỉ không hy vọng người khác đến khoa tay múa chân việc của ta. Đương nhiên, nếu cô không thích, sau khi ra khỏi đây, ta về Đại Tần đế quốc là xong, đằng nào ta cũng là một phù văn sư, không phải lo tiền đồ sau này.” Hần không muốn rời khỏi Kiếm Tông, bởi vì hần phải giữ thể diện, hơn nữa có một tông môn làm chỗ dựa vững chắc, về sau đi ra ngoài cũng có chút bảo đảm. Nhưng nếu nữ tử trước mắt bụng dạ hẹp hòi, sau khi ra khỏi đây gây khó dễ cho hần, thì hần không đi cũng phải đi.

“Phản tông là tội chết đó!” Nữ tử trầm giọng nói.

“Theo ta biết, đệ tử tạp dịch chỉ là người mà Kiếm Tông thu nhận về để quét dọn vệ sinh, tên của đệ tử tạp dịch không hề được ghi chép lại trên danh sách đệ tử Kiếm Tông. Nói cách khác, ta không phải đệ tử Kiếm Tông, đã không phải là đệ tử Kiếm Tông, thì sao nói là phản tông được chứ?”

Bạch y nữ tử trầm mặc. Nếu là người khác, cho dù là những thiên tài siêu đẳng ngoại môn nói như vậy, nàng đều sẽ khinh thường cười nhạo, nhưng nam tử tên Dương Diệp trước mắt này lại không như vậy. Đối phương là huyền khí thuộc tính kim trong huyền khí ngũ hành, lại còn là phù văn sư, hơn nữa thực lực cũng là người mạnh nhất trong số những người phạm mà nàng đã từng gặp. Loại đệ tử này rời khỏi Kiếm Tông thì đúng là tổn thất của Kiếm

Tông!

Nghĩ vậy, bạch y nữ tử nói: “Ta không có hứng thú quân việc riêng của ngươi, nếu ngươi không sợ người của Quý Tông truy sát, thì ngươi cứ dùng thanh huyết nhận đó đi!”

Thấy nữ tử nhượng bộ, trên mặt Dương Diệp hiện lên một nụ cười, nói: “Ta cũng không có ý định dùng thanh huyết nhận này, thứ ta tu luyện là kiếm kỹ, sao có thể dùng đao được?”

Nghe được lời này của Dương Diệp, bạch y nữ tử đã hiểu rồi. Tên phạm nhân trước mặt vì nàng uy hiếp hấn nên hấn mới có sát tâm và nói muốn rời khỏi tông môn. Nghĩ đến đây, bạch y nữ tử nhìn Dương Diệp, thầm nghĩ: “Không ngờ một huyền giả phạm nhân lại cũng có thể ngông nghênh và quyết đoán như vậy, lúc trước đúng là xem nhẹ hấn rồi.”

Sau khi giải quyết mâu thuẫn, Dương Diệp xem xét tình hình xung quanh, có lẽ là do trời tối, xung quanh mỗi lúc một khó nhìn, đương nhiên, cho dù là ban ngày, có lớp sương mù màu đỏ đỏ, tầm nhìn của họ cũng không ngoài trăm bước.

“Chúng ta cứ ở lại đây e rằng không được, cô có biện pháp gì không?” Dương Diệp hỏi.

"Không có!" Nữ tử trả lời rất rõ ràng.

Dương Diệp không hy vọng nàng có biện pháp gì, đi về hướng nam, phát hiện phía trước vẫn là một màn sương dày đặc, dưới chân vẫn là hải cốt chất đông, hấn dừng bước, sau đó quay lại chỗ lúc trước, nói: “Chúng ta ở đây không có đồ ăn, không có nước uống, cứ như vậy nhất định sẽ thành một trong những bộ xương kia.” Hai người mặc dù là huyền giả, nhưng vẫn cần đồ ăn và nước uống, đặc biệt là trong tình trạng bị mất tu vi như bây giờ.

“Ngươi có cách nào không?” Nữ tử hỏi.

Dương Diệp trầm ngâm một lúc lâu, sau đó nói: “Chúng ta đi về hướng nam, cứ đi thẳng xem có thể thoát ra khỏi đây hay không. Ta không tin đây là một cái vực hình tròn.”

“Sao lại đi về hướng nam?” Nữ tử nhíu mày hỏi.

“Kiếm Tông ở phía nam!” Dương Diệp giải thích.

Nữ tử lắc đầu nói: “Từ đây Đoạn Hồn đến Vạn Xà Lâm, nếu có huyền khí thì đi không lâu, nhưng lúc này chúng ta bị mất tu vi, dù có đi về phía nam tới Vạn Xà Lâm, nhưng đi mười mấy ngày e rằng không được. mười mấy ngày, chúng ta có thể không ăn uống gì mười mấy ngày sao?”

Dương Diệp cười ha ha nói: “Cái này không phải lo, ta có cách!” Vừa dứt lời hấn bèn gọi cứu cứu giai huyền thú ra.

Sói xám bị Dương Diệp gọi ra, cực kỳ bất mãn, đôi mắt hung hăng nhìn Dương Diệp trừng trừng. Nó ở bên trong thoải mái muốn chết đi được.

Nhìn thấy cứu cứu huyền thú xuất hiện, bạch y nữ tử lại kinh ngạc, nhìn con cứu cứu huyền thú, sau đó lại nhìn Dương Diệp một hồi lâu.

Thấy sói xám lại dám trừng mắt nhìn mình, Dương Diệp không khỏi có chút bức mình, nói: “Trừng mắt nhìn cái gì?” Vừa nói vừa chỉ tay về hướng nam: “Đưa hai bạn ta qua đó, nếu không liền cắt cho ta! Ta không nuôi ngươi chỉ để cho ngươi ăn với uống, hừ, ngươi là sói mà.”

Nghe được lời nói của Dương Diệp, sói xám do dự hồi lâu, cuối cùng chịu thỏa hiệp. Nó không muốn rời khỏi nơi tràn đầy năng lượng đó, cũng không muốn làm cho hấn giận.

Thấy sói xám chịu thỏa hiệp, Dương Diệp nhảy một cái lên lưng sói xám, sau đó nhìn bạch y nữ tử nói: “Lên đi, có nó chúng ta không cần tự đi bộ nữa.”

Bạch y nữ tử nhìn sói xám một cái, sau đó nhảy lên ngồi sau Dương Diệp, cách Dương Diệp một đoạn, điều này làm Dương Diệp có chút thất vọng, hấn vốn dĩ muốn để nữ tử ngồi trước hấn, sau đó ôm lấy nữ tử và điều khiển sói xám chạy, đáng tiếc kế hoạch này đã vỡ từ trong trứng nước rồi.

Vỗ vỗ sói xám, sói xám liền hiểu ý, “vù” một tiếng, biến thành một cái bóng xám vụt đi.

Sói xám chạy chừng một canh giờ, trên đường lại toàn xương cốt, điều này khiến sắc mặt Dương Diệp và bạch y nữ tử ngẩn ra. Dựa vào tốc độ của sói xám, một canh giờ chạy được khoảng hơn ba trăm dặm, tuy nhiên con đường hơn ba trăm dặm đó lại toàn xương cốt, điều này làm hai người họ thấy kinh hãi trong lòng, đây là xương cốt của bao nhiêu người? hơn nữa còn trải dài không dứt.

Sói xám chạy tiếp nửa canh giờ, trời hoàn toàn tối rồi, phía trước là một màn đen kịt, giơ tay ra cũng không thể nhìn thấy năm ngón tay mình. Dương Diệp không có cách nào khác, chỉ có thể để sói xám dừng lại.

Lấy ra một viên điệp quang thạch, Dương Diệp nhìn về phía trước, chau mày lại, Đoạn Hồn Uyên này quá mức quái dị. Trên đường toàn là xương cốt, hơn nữa còn có một màn sương mù màu đỏ dày đặc, chỗ nào cũng lộ ra về quái dị. Tuy hiện tại ngoài xương cốt và sương mù ra, vẫn chưa xuất hiện điều gì uy hiếp hai người họ, nhưng Dương Diệp luôn cảm thấy có việc gì đó không tốt sắp xảy ra.

“Ngươi đã hàng phục con cứu cứu huyền thú này thế nào?” Lúc này, bạch y nữ tử đột nhiên hỏi. Việc này làm nàng rất nghi hoặc, phải biết rằng, huyền thú không có thiện cảm với con người, muốn huyền thú thần phục con người, cơ bản chuyện này là không có khả năng. Vậy mà Dương Diệp lại có hai huyền thú, hơn nữa cả hai huyền thú còn rất nghe lời hấn, nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy, nàng chắc chắn không thể tin được.

“Lúc ta thấy nó ở U Minh Cốc, nó bị vương bá khí của ta chấn phục, sau đó có chết cũng không rời ta mà đi. Cứ như thế, nó ở lại trên người ta.” Dương Diệp xem xét xung quanh, thuận miệng nói.

“Nhìn ta có phải kẻ ngốc không?” Nữ tử nói nhạt.

Dương Diệp nói: “Ta cảm thấy cô hẳn là quan tâm chúng ta rời khỏi đây thế nào, chứ không phải là quan tâm tại sao sói xám lại đi theo ta. Cô có thực lực mạnh như vậy, kiến thức cũng rộng như vậy, lẽ nào không có biện pháp gì hay ý tưởng gì sao? Lẽ nào cô thực sự không sợ chết?”

“Không có cách nào, cũng không có ý tưởng gì!”

“Cô thực sự không sợ chết ư?” Dương Diệp nhìn bạch y nữ tử hỏi. Trên đường đầy rẫy hiểm nguy, nữ tử trước mắt này lại không hề kích động sợ hãi, cho dù là rơi xuống vực sâu, nữ tử vẫn bình tĩnh thong dong. Không thể không nói, hẳn vẫn có chút khâm phục đối phương.

“Đệ tử Kiếm Tông có thể chết, nhưng không được sợ hãi.” Bạch y nữ tử dường như đang ám chỉ Dương Diệp.

Dương Diệp đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Người muốn nói ta sợ chết thì cứ việc nói thẳng.”

“Người cũng không sợ chết!”

“Tại sao không?” Dương Diệp ngạc nhiên hỏi.”

Nữ tử thần nhiên nhìn Dương Diệp nói: “Người mà sợ chết thì đã không ra tay giết chết Huyết Thủ rồi, người mà sợ chết thì đã không đem ta tháo chạy rồi. Tính cách này và tâm tính của người rất hợp để tu luyện kiếm đạo.” Nói xong, nữ tử trong mắt hiện lên một vẻ tàn thưởng.

Dương Diệp đang định nói cái gì đó, đúng lúc này, một tiếng kêu chói tai đột nhiên vang lên trên đầu hai người họ, sau tiếng thứ nhất, tiếp tục vang tiếng thứ hai, thứ ba, một lúc sau, xung quanh hai người toàn là những tiếng kêu chói tai.

Nghe thấy tiếng kêu, sắc mặt Dương Diệp kịch biến, nhìn lên không trung, chỉ thấy không trung phủ đầy những đốm sáng lục sắc, dù không nhìn rõ huyền thú phát ra âm thanh này, nhưng hẳn biết, những đốm lục sắc đó chắc chắn là mắt của huyền thú nào đó.

Còn cừu giai huyền thú bên cạnh họ sắc mặt lộ vẻ kinh sợ, thân thể run bần bật, nằm ở trên đất không nhúc nhích. Nếu có bầy sói ở đây, chúng cũng không sợ những huyền thú phẩm giai kém hơn chúng, nhưng vấn đề là, hiện giờ đang ở trên địa bàn của người ta, nó chỉ có thể chờ chết mà thôi.

“Bát phẩm huyền thú Dạ Kiêu (1), ban ngày ngủ ban đêm mới chui ra, thích đi thành bầy, thích ăn não tùy người, không ngờ ở Đoạn Hồn Uyên lại có loại huyền thú này!” Bạch y nữ tử nhìn những đốm lục sắc dày chi chít trên không trung, lầm bầm nói.

“Có thể nói cách nào để sống sót được hay không?” Dương Diệp tức giận nói

Nữ tử lắc đầu nói: “Loại huyền thú thích đi thành bầy đàn như thế này, dù tu vi của ta không bị phong ấn, cũng phải kiêng kị chúng ba phần. Không ngờ chúng ta cuối cùng cũng không thoát được cái chết.”

Nữ tử vừa nói xong, những đốm lục sắc chi chít trên bầu trời đó liền lao tới hai người họ mà đuổi.

(1) Dạ Kiêu: con cú đêm

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Huyết mạch uy áp

Dương Diệp vận cổ tay, thanh huyền giai trường kiếm xuất hiện trong tay, trên mặt hấn lộ ra một vẻ dữ tợn, hẳn sẽ không ngồi chờ chết, cho dù có chết, hẳn cũng phải phản kháng đến chết.

Còn bạch y nữ tử bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh, tựa như những huyền thú đang lao đến đó chỉ như những con đom đóm.

Đàn Dạ Kiêu tựa như một cái lưới màu đen trùm lấy Dương Diệp và bạch y nữ tử, những âm thanh đó làm người ta khiếp sợ vô cùng

“Thật sự phải chết tại đây sao?” Nhìn đàn Dạ Kiêu bay kín trời đang lao đến, Dương Diệp nói lầm bầm. Dù hẳn không muốn chết, dù hẳn muốn phản kháng, dù hẳn... nhưng trong lòng hẳn lại biết rất rõ, dưới sự tấn công của đàn Dạ Kiêu này, cho dù hẳn chưa bị mất tu vi, thì cũng không thể thoát được.

“Meo!”

Ngay lúc mà đám Dạ Kiều dày đặc đó cách Dương Diệp và bạch y nữ tử có nửa trượng, một tia tử sắc vụt qua, Tử Điều xuất hiện trước mặt họ, sau đó âm thanh kêu chói tai đó liền vút lên trời, đồng thời, tử quang bao trùm lấy cơ thể Dương Diệp và bạch y nữ tử.

Sau khi Tử Điều xuất hiện, kế tiếp lại xuất hiện một màn kỳ dị.

Tử Điều vừa xuất hiện, đàn chi chít Dạ Kiều đó đột nhiên dừng bước, không dám tiến thêm một bước. Nhưng do đám Dạ Kiều đằng sau quá nhiều, Dạ Kiều phía trước dừng lại tại chỗ, cho nên tạo thành cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Thấy đàn Dạ Kiều không dám tiến thêm một bước, Dương Diệp và bạch y nữ tử mắt tròn tròn, mồm há hốc, nhờ ánh sáng của nguyệt quang thạch, hai người rõ ràng nhìn thấy đám Dạ Kiều đứng trước mặt đang run lên bần bật, giống như sói xám lúc gặp chúng vầy.

Tầng tầng lớp lớp, tuy Dạ Kiều không dám tiến lên trước, nhưng trong bóng tối vô tận đó dường như có vô vàn con Dạ Kiều, không ngừng tới vây quanh Dương Diệp và bạch y nữ tử, nên cuối cùng hai người họ như bị một cái chuông lớn màu đen chụp lại.

Nhìn thấy vô vàn những cặp mắt lục sắc, da đầu Dương Diệp bỗng tê lại, số lượng Dạ Kiều này thật sự quá nhiều. Đừng nói là tu vi của hắn không bị phong ấn, đến ngay cả nữ tử bên cạnh tu vi không bị phong ấn đi nữa, dưới đáy vực này, e là chỉ có đường chết.

Nhưng bạch y nữ tử bên cạnh lại ôn hơn Dương Diệp, nàng không nhìn đám Dạ Kiều, mà ánh mắt nhìn về Tử Điều, chau mày.

“Meo!”

Thấy đàn Dạ Kiều không những không rời đi, ngược lại ngày càng nhiều, Tử Điều hiển nhiên là nổi cáu, phát ra một tiếng kêu vang dội, lông tím toàn thân đều xù lên, một uy áp vô hình cũng từ người nó mà phát ra.

Uy áp này nhìn không thấy, nhưng Dương Diệp và bạch y nữ tử lại cảm thấy vô cùng rõ rệt, đặc biệt là đám Dạ Kiều trước mặt dường như không chịu nổi, thét lên vài tiếng, sau đó loạng choạng đâm vào đồng bọn.

Số lượng Dạ Kiều phía sau quá nhiều, đám Dạ Kiều trước mặt lại không làm sao thoát ra được, nên mới xuất hiện thêm một màn kinh dị nữa: chỉ thấy vô số con Dạ Kiều dường như không xông ra ngoài được, nên chúng bắt đầu tấn công lẫn nhau, cứ như nếu chúng ở nguyên tại chỗ thì sẽ có chuyện gì đó cực đáng sợ xảy ra vậy.

Sói xám nằm bò trên đất thấy đám Dạ Kiều tấn công lẫn nhau, trong mắt ánh lên vẻ vui sướng, hơn nữa sau khi Tử Điều xuất hiện, nó liền đứng dậy, thân thể cũng không run bần bật nữa.

Thấy đàn Dạ Kiều bỗng quay ra tấn công lẫn nhau, Dương Diệp và bạch y nữ tử nhìn nhau, họ đều thấy vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương. Ánh mắt hai người lại nhìn về Tử Điều trên không trung, con Tử Điều này lại lịch thể nào? Sao có thể làm cho đám Dạ Kiều phải tự giết lẫn nhau để chạy thoát chết.

Qua khoảng nửa canh giờ, đàn Dạ Kiều cuối cùng cũng chạy hết. Nhưng chúng không biến mất, mà bay lơ lửng trên trời, vô số những cặp mắt màu xanh tựa như bầu trời đầy sao. Hiển nhiên là chúng không từ bỏ việc ăn nã tùy ý của hai người họ, chỉ là tạm thời rút lui mà thôi.

Thấy đám Dạ Kiều lơ lửng trên không trung, tiểu tử chuẩn bị đuổi theo chúng, nhưng bị Dương Diệp vội vàng ngăn lại. Đám Dạ Kiều này mặc dù vô cùng sợ tiểu tử, nhưng chó cũng dứt đuôi, nếu tiểu tử ép chúng quá, nhờ chúng nổi điên lên, vậy thì mấy người họ sẽ đều bỏ mạng ở đây.

Bị Dương Diệp ngăn lại, tiểu tử có chút bất đắc dĩ, cuối cùng nhìn đám Dạ Kiều trên đầu, dường như cảm thấy đám động vật bậc thấp đó chả có gì thú vị, bộ vuốt nhỏ lại khua khua, biểu thị nó thấy bất mãn.

“Đừng giận!” Dương Diệp ôm tiểu tử trong lòng, xoa xoa cái đầu mềm mại của nó, nói: “Lần này thật sự cảm ơn ngươi.” Lời hắn nói chính là lời thật lòng, tiểu tử đã cứu hắn hai lần. Lúc đầu hắn tưởng tiểu tử này ngoài việc chạy trốn ra, chẳng có năng lực nào đặc biệt cả, nhưng thực tế đã chứng minh hắn nhầm rồi.

Tiểu tử nhú mắt lại, lộ ra một nụ cười đáng yêu, sau đó nhảy lên vai Dương Diệp, cái đầu nhỏ dúc dúc vào má Dương Diệp, làm kiểu như chúng ta là bạn tốt.

Ôm tiểu tử vào trong ngực, Dương Diệp cười nói: “tiểu tử, ngươi đừng vào trong nữa, ở bên ngoài giúp chúng ta trấn áp đám...” vừa nói hắn vừa chỉ tay lên phía trên đầu.

Tiểu tử nhìn những cặp mắt màu xanh trên đầu, sau đó gật đầu.

Thấy tiểu tử gật đầu, Dương Diệp cười cười, sau đó hỏi: “Sao chúng lại sợ ngươi đến vậy?” Lúc trước sói xám sợ tiểu tử, Dương Diệp đã rất kinh ngạc rồi, nhưng hắn không ngờ, đám Dạ Kiều nhiều như vậy lại kiêng kị tiểu tử này, trong tình huống tuyệt đối có thể thắng, vậy mà chúng đều không dám tiến về phía trước, hơn nữa vì chạy thoát chết mà tàn sát lẫn nhau!

Tử Điều chớp chớp mắt, hình như không biết phải biểu đạt như thế nào.

“Đó là huyết mạch uy áp!” Lúc này, bạch y nữ tử đứng bên trầm giọng nói: “Huyền thú rất coi trọng huyết mạch, huyền thú có huyết mạch cao quý

không những tu luyện thần tốc, trừ việc có năng lực thiên phú đặc biệt ra, còn có thể tạo ra uy áp với những huyền thú cấp thấp. Giống như long uy thần long trong truyền thuyết, trước mặt rồng, những huyền thú cấp thấp, còn không thể chịu đựng nổi uy áp đó chứ đừng nói đến chiến đấu.

Tiểu tử nhìn về bạch y nữ tử, chớp chớp mắt, không lắc đầu cũng chẳng gật đầu.

"Huyết mạch cao quý?" Dương Diệp khó hiểu, hỏi: "Huyết mạch như thế nào là cao quý?"

Bạch y nữ tử nhìn Dương Diệp như một kẻ ngốc, nói: "Đương nhiên là tổ tiên chúng đã xuất hiện thánh cảnh cường giả, dù là huyền thú hay là con người, chỉ cần trở thành thánh cảnh cường giả, huyết mạch trong cơ thể họ sẽ thay đổi, có năng lượng kỳ diệu. hơn nữa người thân, con cháu họ cũng sẽ vì huyết mạch biến đổi này mà có được năng lực kỳ diệu, ví dụ như thiên phú tu luyện, thần lực bẩm sinh vân vân, đương nhiên, họ cần phải kích hoạt huyết mạch."

Không thấy ánh mắt khinh bỉ của nữ tử, Dương Diệp hưng phấn nói: "Cô nói tiểu tử này cũng có tổ tiên là thánh cảnh cường giả sao?" Thánh cảnh cường giả! Muốn trở thành thánh cảnh cường giả phải trải qua phạm nhân cảnh, tiên thiên cảnh, vương giả cảnh, linh giả cảnh, tôn giả cảnh, hoàng giả cảnh, sau đó mới là thánh giả cảnh. Mỗi cảnh giới này lại phân thành chín cấp cảnh giới nhỏ, muốn trở thành thánh cảnh cường giả, thật sự khó như lên trời! Du sao, Nam Vực hình như không còn thánh cảnh cường giả nào.

Bạch y nữ tử nhìn tiểu tử, nói: "Nó có huyết mạch uy áp, tổ tiên hẳn là đã xuất hiện thánh cảnh cường giả. Chỉ là ta hiểu kỳ, nó là loài chồn, nhưng sao ta chưa từng nhìn thấy loại chồn này bao giờ, hơn nữa ngay cả một vài tạp văn ghi chép huyền thú cũng không có tư liệu gì liên quan đến nó."

Dương Diệp cũng có chút nghi hoặc, lai lịch của tiểu tử đúng là có hơi thần bí, nhưng hẳn không quan tâm điều đó, dù sao thì tiểu tử bây giờ theo hắn, với lại nó không hại hắn là được rồi. Còn thần bí thì lóc xoáy dần dần trên người hắn cũng đủ thần bí rồi.

Lúc này, tiểu tử chỉ bàn chân nhỏ vào Dương Diệp, sau đó lại chỉ chỉ về hướng Bắc.

"Bên đó có gì à?" Dương Diệp hỏi.

Tiểu tử lắc lắc đầu, rồi lại chỉ chỉ.

"Ý người là chúng ta đi hướng đó hả?"

Tiểu tử gật gật đầu.

Dương Diệp không do dự, xoay người một cái, sau đó nhìn bạch y nữ tử, bạch y nữ tử do dự một lúc, sau đó nhảy một cái lên lưng Dương Diệp.

Vỗ vỗ sói xám, sói xám hiểu ý liền phi về hướng bắc.

Dù không hiểu tại sao tiểu tử lại bảo họ đi hướng đó, nhưng Dương Diệp vẫn lựa chọn tin vô điều kiện. Bởi vì trực giác bảo hắn là tiểu tử sẽ không hại hắn. Hơn nữa lúc này đối với họ mà nói, đi về hướng Nam hay hướng Bắc căn bản không có gì khác nhau.

Có tiểu tử ở bên, sói xám đặc biệt ra sức chạy nhanh hơn lúc trước rất nhiều. điều này làm Dương Diệp vô cùng mãn nguyện, nhưng vẫn có một việc làm hắn không vui, đó là đám Dạ Kiều trên đầu, đám Dạ Kiều đó di chuyển theo bọn họ, hơn nữa tốc độ không hề chậm tí nào. Nhìn về phía sau, chỉ thấy một màn màu xanh lá, không nhìn thấy đầu đầu.

Thấy vậy, Dương Diệp ngoài việc bảo sói xám chạy nhanh hơn, căn bản không có cách nào khác. Chỉ cần đám Dạ Kiều không tới chọc bọn họ là tốt rồi.

Trong đêm đen, sói xám chạy một mạch như điên bốn canh giờ, chạy từ lúc trời tối đen đến hừng đông, nhưng dưới chân vẫn là xương cốt đầy đường. Nhưng đám Dạ Kiều trên đầu thấy trời sáng nên đều biến mất cả. điều này làm Dương Diệp thở phào nhẹ nhõm.

Chạy thêm khoảng một canh giờ nữa, đột nhiên phía trước xuất hiện tia sáng, thấy tia sáng đó, trên mặt Dương Diệp lộ lên vẻ vui mừng. Tia nắng mặt trời chiếu đến, cho dù chưa ra khỏi Đoạn Hồn Uyên, cũng có nghĩa là có hy vọng rồi. Phải biết rằng, ở chỗ lúc trước thì đến cả ánh mặt trời cũng không chiếu xuống được.

Thấy tia nắng đó, bạch y nữ tử ngồi sau Dương Diệp trên mặt cũng khó mà giấu được một nụ cười tươi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tiểu tử gây họa

Không có bạch cốt, không có tử vụ, chỉ có trời xanh, mây trắng, mặt trời, Thanh Sơn bên trong tầng mây.

"Hít...!"

Dương Diệp nhảy xuống khỏi lưng sói, nhìn tất cả trước mắt, hít một hơi thật sâu, cảnh vật quen thuộc đây rồi.

Tiểu tử kia hiển nhiên rất cao hứng, chớp mắt mấy cái, đã đi ra xa. Dương Diệp không hề ngăn lại, để mặc nó chơi đùa.

Nữ tử áo trắng quan sát đánh giá xung quanh, nhìn một lát, chân mày nàng nhú lại. Nơi này mặc dù không có bạch cốt, cũng không có tử vụ, nhưng có núi cao bao vây xung quanh, hơn nữa những ngọn núi đều cao vút xuyên qua mây trời. Lúc này bọn họ đứng ở đây, giống như đang ở đáy núi.

"Chúng ta còn chưa ra Đoạn Hồn yên!" Nữ tử áo trắng trầm giọng nói.

Dương Diệp khẽ giật mình, chợt dò xét xung quanh, sau đó cảm thụ bên trong cơ thể, phát hiện vẫn chưa xuất hiện huyền khí. Sắc mặt Dương Diệp tiếp tục ngưng trọng.

"Nơi này có chút cổ quái!" Nữ tử áo trắng trầm giọng nói: "Người xem, đám sương mù sau lưng vậy mà không thể đi qua, chỗ này cũng không có bạch cốt, hơn nữa rất yên tĩnh, cực kỳ yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có."

Dương Diệp lông mày nhú chặt, nghe nữ tử nói, hắn cũng phát hiện nơi này có chút quỷ dị. Cùng là đáy vực, nhưng sao hai bên khác nhau nhiều như vậy? Chúng ta không phải bình thường.

"Người xem có cách nào không?" Dương Diệp nhìn về phía nữ tử áo trắng, hỏi.

Nữ tử áo trắng trầm ngâm một lát, nói: "Không có!"

Dương Diệp trợn trắng hai mắt, đối với nữ tử này, Dương Diệp chỉ biết im lặng. Từ lúc hai người cùng chạy trốn tới giờ, ngoại trừ đồng ý để hắn nhảy xuống, còn lại không hề có ý kiến gì, mặc cho mình làm việc qua loa. Nàng không sợ bị mình bán đứng sao?

"Vào!"

Lúc này, một tia tử quang lóe lên, tiểu tử kia đã xuất hiện trước mặt hai người, ở trước mặt của nó, có một lồng sáng nho nhỏ màu tím, bên trong có khoảng mười mấy trái cây màu đỏ. Tiểu tử kia giống như là đang hiển báu vật, đưa lồng sáng tới trước mặt Dương Diệp.

Thấy hành động của tiểu tử, Dương Diệp cảm thấy ám áp, đưa tay xoa xoa đầu nó, sau đó nhận lấy lồng trái cây, xong đưa hai quả cho nữ tử kia, nàng cũng không cự tuyệt, chỉ tò mò quan sát Dương Diệp cùng tiểu tử kia.

Trái cây cỡ bằng nắm đấm, màu sắc tươi đẹp, cắn vào ngọt ngào, mùi vị rất khá, Dương Diệp một lúc ăn hai trái, nữ tử áo trắng cũng ăn một trái. Sói xám tựa hồ cũng muốn ăn, song lại trừng mắt về phía sau, không hiểu sao cúi đầu, không để ý trái cây trong tay Dương Diệp nữa.

Tiểu tử kia chỉ chỉ phía xa, giống như muốn Dương Diệp đi qua đó.

Dương Diệp cười cười, rồi chuẩn bị đi tới trước, đột nhiên, hắn như có cảm giác, hai tay che phần bụng, cảm thấy trong người có một cỗ tà hỏa truyền lên, toàn thân nhanh chóng nóng lên, đến mức hô hấp cũng trở nên dồn dập!

Dương Diệp quay đầu nhìn về phía nữ tử áo trắng, thấy nữ tử áo trắng cũng có vẻ không bình thường, mặt của nàng tựa như mây hồng, hồng một cách lạ kì, nhìn nữ tử như vậy, Dương Diệp nhìn trái cây màu đỏ trong tay, sau đó lại nhìn về phía tiểu tử kia nói: "Tiểu tử, đây, đây là thứ gì?"

Nhìn thấy Dương Diệp khác thường, nó trừng mắt nhìn, đầu nhỏ vội vàng lắc lư.

"Đây là Hợp Hoan quả, Huyền giai linh vật."

Cùng lúc đó, nữ tử áo trắng chậm rãi đi về phía Dương Diệp, nhưng không biết lúc nào, trong tay nàng xuất hiện một thanh trường kiếm, nàng vừa đi vừa nói: "Huyền thú có thể ăn nó giống như trái cây, cảnh giới sẽ được đề thăng. Nhưng mà nhân loại ăn vào, sẽ kích phát dục vọng mãnh liệt trong cơ thể, nếu không bài tiết ra bên ngoài, dục hỏa quần thân mà chết."

Dương Diệp mạnh mẽ áp chế tà hỏa trong người, nhưng hắn cũng không kìm hãm được ánh mắt của mình nhìn về đối phương, cắn đầu lưỡi một cái, Dương Diệp cố gắng để bản thân tỉnh táo, sau đó nhìn về nữ tử áo trắng đang cầm kiếm đi tới, nói: "Người, người muốn làm gì?"

Nữ tử áo trắng ánh mắt ngày càng mê ly, nhưng nàng vẫn còn khá hơn Dương Diệp, đầu óc xem như thanh tỉnh, có điều nàng biết, nàng cũng không kiên trì được bao lâu.

Hít sâu một hơi, nữ tử nhìn Dương Diệp, nói: "Giết người, sau đó tự sát!" Dứt lời, không thấy nữ tử áo trắng ra tay như thế nào, chỉ thấy trường kiếm trong tay nàng mình lên một tiếng, sau đó rời khỏi tay nàng, hóa thành một vầng thanh quang bắn tới Dương Diệp.

Nàng biết, một khi Dương Diệp ăn vào Hợp Hoan quả, dù mình tự sát, hắn cũng không bỏ qua thi thể của mình. Chỉ có giết Dương Diệp xong rồi tự sát, bản thân mới giữ được trong sạch.

Trong lòng Dương Diệp kinh hãi, hắn không nghĩ đến nàng lại muốn giết mình, càng không ngờ tu vi của nàng đã bị khóa, lại có thể thôi động thanh trường kiếm màu xanh đỏ. Nhưng may mắn trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một cái bóng xám lăm lăm rơi xuống thanh quang bắn tới Dương Diệp. Tuy nhiên, sau một khắc,

thanh trường kiếm màu xanh lại tiếp tục bắn về phía Dương Diệp.

"Huyền kiếm có linh!"

Thấy thanh trường kiếm có thể chủ động công kích, Dương Diệp trong lòng khiếp sợ, đây là Kiếm Linh trong truyền thuyết! Kiếm Linh chính là thanh kiếm có linh tính, có thể tự động bảo vệ chủ nhân! Có kiếm là Tiên Thiên Kiếm Linh, chính xác là kiếm có phẩm chất rất cao, hoặc là có kỳ ngộ gì đó, vì vậy sinh ra linh trí, được gọi là Tiên Thiên Kiếm Linh.

Còn có một loại Hậu Thiên Kiếm Linh, Hậu Thiên Kiếm Linh là kiếm do chủ nhân bồi dưỡng ra. Chỉ cần đạt tới Vương Giả cảnh, đệ tử Kiếm tông có thể đưa kiếm của mình vào trong đan điền dùng huyền khí nuôi dưỡng, lâu dần, sẽ có xác suất sinh ra Kiếm Linh, cùng chủ nhân tâm ý tương thông!

Đương nhiên, Hậu Thiên Kiếm Linh là không thể mạnh Tiên Thiên Kiếm Linh, Tiên Thiên Kiếm Linh sẽ tự động lựa chọn chủ nhân của mình, trí khôn đã không kém nhân loại. Còn Kiếm Linh do chủ nhân nuôi dưỡng ra, mặc dù nó có trí tuệ, nhưng nếu không có cơ duyên to lớn, nhất định không thể có trí khôn chân chính. Cùng lắm là linh tính nhiều hơn bình thường một ít!

Nói chung, bất kể là Tiên Thiên Kiếm Linh, hay là Hậu thiên Kiếm Linh, đều quý giá như nhau.

Mà bây giờ Dương Diệp không nghĩ bản thân sẽ gặp một thanh Hậu Thiên Kiếm Linh!

Khoảnh khắc trường kiếm bay đến, một tia tử quang xuất hiện trước người hắn, chặn lại trường kiếm màu xanh.

Nhưng mà thanh trường kiếm không hề buông tha công kích Dương Diệp, chỉ là bị tử điều gắt gao chế trụ. Trong lúc này, Tử Điều và sói xám cùng nhau chiến đấu với thanh trường kiếm.

Dương Diệp giờ này không quan tâm đến hai thứ một kiếm, toàn thân hắn lúc này giống như bị lửa đốt, nóng bỏng không gì sánh được, ý thức càng ngày càng mơ hồ. Rốt cuộc, hắn nhìn thấy nữ tử áo trắng bên cạnh, chỉ thấy nữ tử áo trắng giờ này hai mắt long lanh, mặt mũi đều đỏ sạm, quần áo cời một nửa, lộ ra mảng lớn da thịt.

Dương Diệp theo bản năng đi tới gần nữ tử áo trắng, sau đó ôm lấy nàng, vô sự tự thông hôn.

"Ta, ta sẽ giết ngươi!" Nhìn trước mắt sắc mặt đỏ bừng, Dương Diệp, trong mắt nữ tử áo trắng chợt nhỏ xuống hai hàng dịch thể trong suốt, một tia thanh tỉnh cuối cùng trong mắt, đã bị một mảnh đỏ thẩm bao trùm.

Lúc này Dương Diệp thần trí đã mơ hồ, trong đầu chỉ có một ý niệm, phát tiết, hắn muốn phát tiết! Về phần nữ tử có xảy ra chuyện gì, hắn thật sự không nghĩ tới, trong khoảnh khắc đó...

Quần áo bay tứ tung, ngọc thể ngang dọc, một màn xuân sắc yên lặng trình diễn, đáng tiếc, không người nào có phúc nhìn thấy.

...

Lúc này, ở Đoạn Hồn sơn mạch, hai gã trên người đeo trường kiếm, thân mặc trường bào trắng xanh giao nhau. Trong đó, lão giả có chòm râu dê trắng nhìn Đoạn Hồn uyên trầm giọng nói: "Ngọc Hành sư đệ, ngươi nói Thanh Thi nha đầu kia thực sự nhảy xuống Đoạn Hồn uyên? Lời nói đệ tử Quỷ tông, tin được không?"

Lão giả tên là Ngọc Hành trầm giọng nói: "Sư huynh, đệ tử Quỷ Tông tất nhiên không thể tin, nhưng mà lần này, hai tên đệ tử Quỷ tông kia cũng không có manh mối, Thanh Thi hẳn là nhảy xuống Đoạn Hồn uyên rồi. Nếu không..., Thanh Thi nếu bị dính Cẩm Huyết phong thì đã rơi vào trong tay Quỷ Tông, nếu ở trong tay Quỷ Tông, hôn bài của Thanh Thi phải bị tiêu tán, nhưng hôn bài của Thanh Thi chưa tiêu tán, đó là vì Thanh Thi còn sống. Nếu Thanh Thi còn sống, vậy khẳng định đã nhảy xuống Đoạn Hồn uyên, bằng không..., Thanh Thi không còn tu vi, không thể trốn khỏi tay Quỷ tông!"

"Quỷ tông!" Nghe hai chữ này, trên mặt lão giả râu trắng hiện lên một tầng sương lạnh, trong mắt xuất hiện sát ý lạnh lẽo. Một cỗ khí thế vô hình từ trong cơ thể bạo nộ tuôn ra, nhưng rất nhanh liền tiêu tán trong thiên địa.

Nhìn thấy sát ý trong mắt lão nhân, Ngọc Hành vội vàng nói: "Sư huynh, tông chủ bề quan trùng kích Hoàng Giả cảnh, lúc này chúng ta không nên quấy rầy hắn, Tủy sư bá bốn ba khắp nơi, không có trong tông môn. Bây giờ ngươi quyết định mọi chuyện ở Kiếm tông, tuyệt đối không thể xung động."

Lão nhân râu trắng lắc đầu, nói: "Ta sẽ không xung động đánh lên Quỷ tông, nhưng nhiều cường giả Quỷ tông lại xuất hiện ở Thập Vạn Đại Sơn, nhất định có bí mật không muốn người khác biết. Ngọc Hành, thông tri Kiếm Tông, Kiếm vệ đội, gọi tới năm người, người dẫn đội, truy tìm đệ tử Quỷ tông, thấy một tên giết một tên!"

"Vâng!" Ngọc Hành lên tiếng, sau đó lại nói: "Sư huynh, còn Thanh Thi..."

Lão nhân râu trắng hít một hơi, nói: "Nếu như Thanh Thi thực sự nhảy xuống Đoạn Hồn uyên, chúng ta bắt lực rồi. Trừ phi Tủy sư bá xuất hiện, bằng không... Coi như là chúng ta duỗi đó, cũng là cử tử nhất sinh mà thôi!" Nói đến đây, lão nhân râu trắng trầm ngâm một chút, lại nói: "Cũng có thể để huyền thú trợ giúp, nhưng huyền thú giúp bằng cách nào? Đây cũng không phải là Cổ chiến trường."

"Dù sao cũng phải thử xem!" Ngọc Hành trầm giọng nói: "Chưa nói nha đầu kia là con gái của tông chủ, chỉ bằng thiên phú của nàng cũng đủ để chúng ta phải cứu. Bằng vào thiên phú của nàng, chờ một thời gian, Kiếm tông nhất định có thêm một vị siêu cấp cường giả. Hơn nữa, nha đầu kia lại là một người duy nhất của Kiếm tông có mặt trên Tiềm Long bảng."

Lão nhân râu trắng trầm ngâm một lát, sau đó nhìn về phía Đoạn Hồn son mạch, nói: "Ngọc Hành, ngươi trở về mang Chấp Pháp đội qua đây quét sạch người của Quỷ Tông, ta đi thăm hỏi Hồ tôn giả." Nói xong, tay phải vung lên, trường kiếm sau lưng hóa thành một đoàn thanh quang nằm dưới chân hắn, sau đó cả người và kiếm hóa thành thanh quang, trong nháy mắt biến mất ở nơi xa.

...

Dương Diệp lúc này cảm thấy đầu óc quay cuồng, ý thức có chút mơ hồ, lắc lắc đầu, sau một lát, hắn mở hai mắt ra, đến khi nhìn thấy khung cảnh trước mặt, hắn trực tiếp ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thanh vân băng

Chỉ thấy nữ tử áo trắng yên tĩnh nằm trong lòng ngực hắn, còn hai tay của hắn thì nắm phải thứ gì đó rất mềm mại, hắn không tự chủ xoa bóp một cái, cảm giác mềm mại truyền tới nói cho hắn biết, đây không phải mơ, mà là chân thật.

Dương Diệp có chút ngờ nghệch nhìn xung quanh, Tử Điều cùng hồi lang đều không thấy, thanh trường kiếm kia thì nằm cách hắn không xa, giống như đang muốn đâm cho hắn một nhát.

“Không xong rồi!” Nhìn nữ tử trong ngực, Dương Diệp lập tức thảm hô.

Đúng lúc đó, nữ tử áo trắng mở hai mắt, sau đó đứng lên, rời khỏi lòng ngực Dương Diệp, sau đó lấy quần áo bên cạnh thông dong mặc vào, tiếp theo là nhặt lên trường kiếm màu xanh, từ đầu tới cuối đều không nhìn hay nói một lời nào với Dương Diệp, giống như Dương Diệp không có mặt ở đây.

Dương Diệp cũng ngay lập tức mặc quần áo vào, nhìn thấy nữ tử tay cầm trường kiếm, Dương Diệp nheo mắt, lui về sau hai bước, nói: “Ta, ta cảm thấy chúng ta nên cùng nhau giải quyết chuyện này.” Tuy hắn có Tử Điều cùng hồi lang, nhưng nàng cũng có linh kiếm, nếu thật sự đánh nhau, hắn cũng không chắc thắng được.

Nữ tử nắm trường kiếm, quay người nhìn xem Dương Diệp, mặt không cảm xúc, nói: “Ngươi nói đi, giải quyết như thế nào?”

Còn cách nào khác hay sao? Dương Diệp hít sâu một hơi, nói: “Chuyện này ai đúng ai sai đã không quan trọng. Ta biết, nếu ta nói ta chịu trách nhiệm, ngươi nhất định khinh thường, hoặc chửi mắng, nhưng ta vẫn muốn nói, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Ngươi lạ dám làm dám chịu, không tệ!” Nữ tử lạnh lùng nói: “Nhưng mà, ngươi biết không? Ta là Thất phẩm Linh Gia cảnh, chỉ cần một năm sau, ta sẽ trở thành Tôn Gia, năm nay ta còn chưa được 30 tuổi, còn ngươi thì sao?” Về mặt năng không hề trào phúng, cũng không xem thường, cực kì bình tĩnh, không xen lẫn tâm tư gì.

Biết trước sẽ bị đã kích, trong lòng Dương Diệp cảm thán một tiếng, trên mặt ngược lại không thấy dấu hiệu bị đã kích, nói: “Ta có nghe một câu nói, tình yêu không phân biệt tuổi tác, không phân biệt giàu nghèo, cũng không phân biệt cảnh giới, ta, ta thấy câu nói rất có lý.” Nói xong, mặt mày không kim được đỏ lên.

“Đúng là rất có lý!” Nữ tử gật đầu, trên mặt Dương Diệp vừa nở nụ cười, thì nàng lại nói: “Có điều, giữa chúng ta có tình yêu sao?”

Nụ cười Dương Diệp cứng đờ, hắn trầm mặc nửa ngày, sau đó nhìn nữ tử áo trắng, nói: “Năm nay ngươi chưa được 30 tuổi, nhưng ta cũng chưa được 20 tuổi, tuy hiện tại ta chỉ là một tên Phàm Nhân cảnh, nhưng ngươi có chắc khi ta bằng tuổi ngươi bây giờ, ta sẽ kém hơn ngươi sao?”

Nữ tử áo trắng nhìn Dương Diệp nửa ngày, mới nói: “Ngươi mạnh hay yếu, đối với ta không có ý nghĩa gì. Ta không giết ngươi, chỉ vì ngươi là đệ tử Kiếm tông có khả năng đặt tên trên Thanh Vân băng, thế thôi.”

Nghe nàng nói vậy, Dương Diệp có chút không thoải mái, đương nhiên, là ai đi chẳng nữa cũng sẽ cảm thấy như vậy, đều thấy không thoải mái. Nhưng mà hắn biết, đối phương có tư cách không để mắt tới hắn, chỉ ít là lúc này.

“Vậy ngươi muốn giải quyết chuyện này như thế nào, nhưng ta nói trước, nếu như ngươi muốn giết ta, ta sẽ không thúc thủ chịu trời. Nếu như ở bên ngoài, ngoài tự sát ra ta không còn cách nào khác, nhưng ở trong này, nếu chúng ta đánh nhau, cùng lắm là cả chết lưới rách mà thôi.” Dương Diệp thẳng thắn nói, dù sao mọi chuyện đều đã như vậy, hai người cùng nhau thương lượng trong hòa bình là tốt nhất.

Nữ tử liếc nhìn Dương Diệp một chút, sau đó nhìn về nơi xa, nói: “Mỗi ba năm, các đại thế lực ở Nam vực sẽ cử hành một cuộc tỷ thí, những thế lực đó bao gồm cả hoàng gia học viện của Đại Tần đế quốc, nhất môn, nhị cung và tam tông, trận tỷ thí đó tên là Thanh Vân băng.” Nói đến đây, nữ tử quay đầu nhìn Dương Diệp, nói: “Ta muốn ngươi có mặt tên Thanh Vân băng, nhưng muốn xuất hiện trên Thanh Vân băng, nhất định phải là 30 người đứng đầu, lúc trước ta đứng thứ 20 trên Thanh Vân băng, về phần ngươi, mười vị trí đầu đi!”

Dương Diệp nheo mắt, trời ả, khảo hạch đệ tử ngoại môn ta còn chưa thông qua, ba tháng sau quyết chiến với Liễu Thanh Vũ cũng không xong, mà giờ đây nàng muốn mình tham gia cái gì Thanh Vân bảng. Nghe nàng nói sơ qua, Thanh Vân bảng chính là nơi tất cả yêu nghiệt tập trung!

Toàn bộ thiên tài của Nam vực, nghĩ thôi cũng thấy sợ hãi!

Dương Diệp lau mồ hôi trên trán, nói: “Thanh Vân bảng hẳn là có hạn chế chứ?”

“Hai mươi tuổi trở xuống, Vương Gia cảnh trở xuống. Đó là hai hạn chế.” Nữ tử nhàn nhạt nói.

“Thanh Vân bảng này có tác dụng gì?” Dương Diệp lại hỏi.

“Tác dụng?” Nữ tử áo trắng trầm ngâm một lát, nói: “Đối với thiên tài tham gia mà nói, đó là một cơ hội để vang danh tên tuổi. Còn với tông môn, đây là một cơ hội để phân phối tài nguyên lần nữa.”

“Phân phối tài nguyên lần nữa?” Dương Diệp không hiểu hỏi.

Nữ tử giải thích, nói: “Đại Tàn đế quốc có cửu Châu, mỗi Châu hơn trăm vạn thành trì. Tông môn chúng ta cùng Đại Tàn đế quốc cần tân nhân không ngừng gia nhập, như vậy mới có thể giúp tông môn đứng vững. Trước kia là Đại Tàn đế quốc cùng các đại tông môn cướp đoạt nhân tài, bình thường luôn mạnh tay cướp đoạt. Nhưng bởi vì một ít nguyên nhân, tất cả không thể chém giết lẫn nhau. Cho nên Thanh Vân bảng mới sinh ra, đệ tử có thứ hạng càng cao trên Thanh Vân bảng, sẽ được phân càng nhiều thành trì. Chẳng hạn như Thanh Vân bảng đợt trước, Nguyên Môn có được hạng nhất, hạng ba, hạng sáu, cho nên bọn họ được phân tận ba Châu cùng hơn 50 vạn tòa thành trì. Mà Kiếm tông chúng ta, bởi vì không có ai tiến vào Thanh Vân bảng, cho nên chỉ có được mấy cái thành trì nhỏ.”

“Kiếm tông yếu như vậy?” Dương Diệp không tự chủ thốt ra, nói xong, hần chột thấy hơi hận. Nữ tử trước mặt này có cảm tình với Kiếm tông, mình nói như vậy, khẳng định nàng sẽ tức giận.

Nữ tử lại không có tức giận, chỉ là cảm thán một tiếng, nói: “Hiện tại Kiếm tông rất yếu, đệ tử ngoại môn không quá sáu ngàn, đệ tử nội môn tầm hai ngàn, đệ tử chân truyền lại chỉ có hơn một ngàn. Nếu như không có lão tổ tông tọa trấn, Kiếm tông cũng không thể tính là Nhị lưu thế lực.”

“Những đệ tử Kiếm tông trên nội môn bảng cùng ngoại môn bảng, bọn họ có tham gia Thanh Vân bảng không?” Dương Diệp nhíu mày hỏi.

Nữ tử lắc đầu, nói: “Một thiên tài trong sơn thôn có thể được mọi người đánh giá là thiên tài, nhưng hần đặt hần ở thị trấn, vậy thì chỉ xem như không tệ, còn ở trong một tòa thành, miễn cưỡng xem như bình thường, còn khi hần đi vào một cái Châu, có lẽ bình thường cũng không tính. Nhưng nếu như đặt hần ở Nam vực, vậy thì chỉ có thể xem là phế vật. Thiên tài ở Kiếm tông có thể xem là thiên tài, nhưng nếu đặt vào Thanh Vân bảng, rất nhiều người sẽ thành phế vật.”

“Vậy mà ngươi còn muốn ta tiến vào mười vị trí đầu, phải biết, hiện tại ta còn chưa phải đệ tử ngoại môn đây này.” Dương Diệp khẽ nói.

Nghe thế, nữ tử nhìn về phía Dương Diệp, long mày nhướng lên, nói: “Thế nào, ngươi không có lòng tin?”

“Ta cần một động lực.” Dương Diệp nhìn thẳng nữ tử nói.

“Động lực gì?” Nữ tử nhíu mày.

Dương Diệp hít sâu một hơi, nói: “Nếu ta tiến vào Thanh Vân bảng, ta muốn ngươi cho ta một cơ hội theo đuổi.” Hần yêu thích nữ tử trước mặt này sao? Dương Diệp không biết, hần chỉ biết là, nữ tử trước mặt này đã là người của hần. Nếu là của hần, vậy thì nên ở cùng nhau, chỉ đơn giản vậy thôi.

“Thế nào?” Nữ tử khóe miệng nổi lên một tia khinh thường, nói: “Cho rằng ta đã cùng ngươi phát sinh quan hệ, nên sẽ đi cùng với ngươi? Ta không phải loại bị mất đi trinh tiết là biến thành nữ nhân của đối phương, với ta mà nói, kiếm đạo cùng Kiếm tông mới là tất cả!”

“Ngươi rất ghét ta?” Dương Diệp hỏi.

“Không hẳn.” Nữ tử nhàn nhạt nói: “Trừ thực lực hơi yếu, còn có một chút chủ nghĩa đại nam tử, phẩm chất cùng tính cách cũng chấp nhận được.”

“Ta cũng không ghét ngươi!” Dương Diệp vội vàng nói: “Ngươi ngoại trừ tính cách hơi cao ngạo, lãnh đạm, các phương diện khác đều tốt. Nếu ngươi không ghét ta, ta cũng không ghét ngươi, vậy thì tại sao ngươi không cho ta một cơ hội chứ? Nếu ngươi nói thực lực ta yếu, vậy thì không sao, ta còn trẻ. Ngươi nói xem!”

Nữ tử nhìn Dương Diệp, cứ nhìn như vậy, Dương Diệp cũng không chịu yếu thế, cũng nhìn lại nàng. Dù sao mọi chuyện đã như vậy, cùng nhau thắng thắn là tốt nhất.

Thật lâu sau, nữ tử nói: “Thanh Vân bảng, năm vị trí đầu, ta cho ngươi một cơ hội.”

“Một lời đã định!” Dương Diệp vội vàng nói. Tựa hồ lúc này hần đã quên Thanh Vân bảng là nơi tập trung tất cả yêu nghiệt.

Nhìn xem bộ dáng hưng phấn của Dương Diệp, trong lòng nữ tử hiện lên một chút cảm giác khác thường, tuy nhiên chỉ là thoáng qua liền tan biến. Là hy vọng của Kiếm Tông, cả đời nàng tu kiếm, sức sống của nàng, không có gì ngoài kiếm. Đừng nói tới yêu đương, ngay cả trai gái tiếp xúc cũng hầu như rất ít. Vừa rồi bất ngờ cùng Dương Diệp phát sinh quan hệ, đầu tiên nàng suy nghĩ muốn giết Dương Diệp, nhưng nàng không làm thế, như nàng đã nói,

Dương Diệp có thể giúp Kiếm tông mang đến một tia sinh cơ.

Nhưng khi Dương Diệp đối với nàng đưa ra yêu cầu, không hiểu vì sao, trong nội tâm nàng sinh ra một loại cảm giác khác thường, loại cảm giác đó không biết là gì, bởi vì trước kia nàng chưa từng xuất hiện loại cảm giác này

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Người thần bí

Hai người đạt thành hiệp nghị về sau, tiếp tục cười trên hôi lang đi đường, tuy nhiên hai người đã không còn tự nhiên như trước, Dương Diệp nếu không mở lời trước, nữ tử áo trắng tuyệt đối sẽ không mở miệng nói chuyện. Đối với việc này, Dương Diệp cũng có chút bất đắc dĩ.

Nói đến chuyện cảnh giới Dương Diệp tăng lên, từ Phạm Nhân Thất phẩm đạt tới Phạm Nhân Bát phẩm. Về phần tại sao đột nhiên tăng lên, theo Dương Diệp phỏng đoán, hẳn là tác dụng của Hợp Hoan quả. Tuy nhiên hẳn cũng không xác định, muốn hỏi một chút nữ tử sau lưng, nhưng lại sợ làm hai người xấu hổ, cho nên hẳn cũng chỉ có thể giữ vấn đề này ở trong bụng.

Hai người chạy hai canh giờ, vượt qua mấy ngọn núi nhỏ, đi tới một ngọn núi cách đó không xa, ở trước mặt hai người, cách đó không xa là một ngọn núi thẳng tắp, xông thẳng lên trời, nhìn từ dưới lên, vậy mà không nhìn thấy đỉnh núi.

“Bên kia có căn nhà!” Bất chợt, Dương Diệp nhìn về chân núi, chỉ nơi xa một căn nhà lá, âm thanh mừng rỡ.

Nhìn xem nhà lá phía xa, nữ tử áo trắng nhăn mày lại, tuy nhiên nàng cũng không ngăn cản Dương Diệp đi đến chỗ kia. Tuy cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lúc này hai người bọn họ cũng không có cách nào rời khỏi nơi này.

Hai người vừa mới đến gần nhà tranh, thấy cửa nhà tranh từ từ bị mở ra, ai đó khom người, một lão nhân mặc áo choàng đen rách nát từ bên trong đi ra, lão già rất già, cực kỳ già, đây là ấn tượng đầu tiên khi Dương Diệp nhìn thấy lão già. Chỉ thấy trên mặt lão già có nếp nhăn, tóc trên đầu chỉ có vụn vụn mấy cây, nói là đầu trọc cũng không quá đáng. Chồng một cây quai trượng, bước đi chậm chạp, giống như một con gió là có thể hát bay hẳn vậy.

Lão nhân nhìn thấy Dương Diệp cùng nữ tử áo trắng, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, sau đó chống gậy chậm rãi đi về phía Dương Diệp hai người.

Thấy thế, Dương Diệp áp chế khiếp sợ trong lòng, vội vã đi xuống hôi lang, hướng về phía lão nhân thi lễ, nói: "Tiền bối, hai chúng ta rơi xuống Đoạn Hồn uyên, đi lung tung tới nơi này, xin hỏi tiền bối là ai?" Tuy nhìn qua lão nhân trước mắt yếu đuối người, thế nhưng Dương Diệp không thể không cẩn thận, lão nhân này có thể ở Đoạn Hồn uyên, vậy sao có thể là người thường?

Thấy Dương Diệp lễ phép như vậy, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng hiện ra một tia nhu hòa ý cười, đột nhiên, hai mắt hẳn mở thật to, giống như nhìn thấy thứ gì bất khả tư nghị, nhìn chăm chăm Dương Diệp nhìn một lát mới thu hồi ánh mắt, nói: "Nơi này thật nhiều năm đã không có ai tới! Các người có thể tới nơi này, coi như là duyên phận, chờ chút!" Nói xong, lão nhân chống gậy xoay người đi vào trong nhà lá.

Nhìn lão nhân, Dương Diệp quay đầu nhìn nữ tử áo trắng đã tới bên cạnh, nói: "Thanh Thi, người có thể nhìn thấu thực lực của hắn sao?" Trải qua chuyện kia, sau khi Dương Diệp nhiều lần yêu cầu, nữ tử đã nói tên cho hắn.

Tô Thanh Thi nhìn Dương Diệp một chút, hiển nhiên không quen Dương Diệp xưng hô với nàng như vậy, có điều nàng cũng không phản đối, trầm mặc một lát, nàng lắc đầu, nói: "Ta cảm giác hắn cùng chúng ta giống nhau, tu vi bị khóa, là một người bình thường, nhưng giống như lại có chút không thích hợp!"

Dương Diệp đang chuẩn bị nói cái gì, lão nhân lại từ trong nhà lá đi ra, chỉ là lúc này ở trên tay của hắn có một quyền trục màu đen cùng một cái vòng tay lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Lúc Dương Diệp đang nghi hoặc, lão nhân đã đi tới trước mặt bọn họ, lão nhân thổi thổi bụi trên quyền trục, sau đó đưa cho Dương Diệp, nói: "Cất giữ nhiều năm, để lão hủ dễ tìm. Lão hủ nhìn người tu kiếm, đây là《Ngự Kiếm Thuật》, đối với người hẳn là có tác dụng." Nói xong, lại nhìn về phía nữ tử áo trắng bên cạnh Dương Diệp, nói: "Nếu người là đạo lữ của hắn, lão hủ cũng không tiện để người tay không mà về, Huyền Tĩnh vòng tay này tặng cho người đi!"

"Ta không phải đạo lữ của hắn!" Tô Thanh Thi lông mày nhăn lên, nếu như không phải lão nhân trước mắt đã gần đất xa trời, nàng phỏng chừng muốn động thủ.

Sợ Tô Thanh Thi cùng lão nhân cãi nhau, Dương Diệp vội vã đứng ở trước mặt lão nhân, đối với lão nhân thi lễ một cái, nói: "Tiền bối, vô công bất thụ lộc, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, người đã tặng lễ, đây..." Dương Diệp cùng Tô Thanh Thi chưa hề tiếp nhận lễ vật, lão nhân trước mặt này quá quái dị, vừa thấy mặt đã tặng lễ, Dương Diệp nào dám nhận lấy?

Lão nhân nhìn Tô Thanh Thi tức giận, sau đó lại nhìn sang Dương Diệp, một lát hắn mới nói: "Lão hủ lỗ mãng. Nhưng mà lão hủ không có ác ý, hai món

đồ này để ở đây đều muốn móc meo, chỉ bằng tặng cho các ngươi."

Nghe vậy, Dương Diệp cũng không cự tuyệt nữa, nhận lấy quyền trục, vừa lật ra xem, nhất thời quyền trục hóa thành một tia lục quang biến mất khỏi tay hắn. Đột nhiên, phong cảnh trước mắt đột nhiên thay đổi, hắn đã ở một thế giới bụi mù mịt.

Giữa lúc Dương Diệp đang mờ mịt khó hiểu, chỉ thấy một bóng người màu đen xuất hiện cách đó không xa, bóng đen tay cầm một thanh trường kiếm, đưa lưng về phía hắn, nói: "Ngự Kiếm Thuật, Địa giai hạ phẩm kiếm kỹ, chính là ta dựa vào Vạn gia kiếm kỹ sáng tạo, nguồn gốc là Vạn gia kiếm kỹ, nhưng cùng thế gian kiếm kỹ bất đồng. Kiếm kỹ này chú trọng lấy tâm ngự kiếm, không dùng kiếm khí cùng kiếm chiêu khổng lồ, tùy tâm sở dục."

Nói xong, chỉ thấy người áo đen vung tay phải lên, trường kiếm sau lưng phóng lên cao, sau đó không thấy động tác người áo đen, thanh trường kiếm kia trên không trung giống như một đũa trẻ nghịch ngợm, một lát hướng bên phải, một lát hướng bên trái, có khi xông thẳng lên, có khi lại hạ xuống, trên không trung làm ra đủ loại động tác.

Một bên Dương Diệp nhìn muốn rớt cằm, nuốt nước miếng một cái, lẩm bẩm nói: "Lấy tâm ngự kiếm, thật là lấy tâm ngự kiếm..."

Vẫn chưa xong, chỉ thấy trên không trung trường kiếm không ngừng bay múa bỗng nhiên run lên, chợt, một tia kiếm khí từ cái mũi kiếm hướng về phía chân trời bắn nhanh đi, sau một khắc, thanh kiếm lại hướng về phía khác bắn ra mấy tia kiếm khí, lúc bấy giờ, kiếm khí tung hoành đầy trời.

Sau khi bắn ra trên trăm tia kiếm khí, thanh trường kiếm kia cùng bóng đen chậm rãi biến mất, đồng thời một giọng nói không biết từ chỗ nào chậm rãi truyền đến: "Người đến sau, nhớ kỹ, Ngự Kiếm Thuật khẩu quyết: Thuật ngự kiếm, ở chỗ điều tức, bảo nguyên thủ nhất, tĩnh khí ngưng thần, để cho kiếm Ngũ linh hợp nhất..."

Đoạn khẩu quyết nói xong, Dương Diệp nhất thời thấy một đợt thiên toàn địa chuyển, mở hai mắt ra, nhìn thấy lão nhân đang cười chằm chằm nhìn hắn. Dương Diệp nhìn về phía nữ tử áo trắng bên cạnh, hi vọng đối phương giải thích tình huống vừa rồi.

"Huyền kỹ truyền thừa!" Nữ tử áo trắng hiểu ý, giải thích: "Một ít cường giả sẽ vận dụng thần thông lưu lại huyền kỹ bên trong quyền trục, đó gọi là truyền thừa, có thể để người ta tự mình cảm thụ được huyền kỹ hết thảy, rất nhiều chỗ tốt."

Nghe vậy, Dương Diệp kìm nén kích động trong lòng, xoay người hướng về phía lão nhân thi lễ một cái, nói: "Đa tạ tiền bối!" Mặc dù không biết vì sao lão nhân tặng hắn kiếm kỹ, nhưng hắn có được Địa giai huyền kỹ này là sự thật.

Lão nhân cười cười, sau đó đem vòng tay kia đưa cho Dương Diệp, nói: "Ta biết ngươi còn nhiều chỗ khó hiểu, nhưng bởi vì có chút nguyên nhân, lão hủ không thể nói cho ngươi biết. Còn các ngươi muốn đi ra khỏi nơi này, lão hủ thật tình có thể hỗ trợ, nhưng lão hủ muốn yêu cầu ngươi một điều kiện!"

Dương Diệp tiếp nhận vòng tay, sau đó nói: "Chỉ cần tiền bối có thể làm được, quyết không chối từ!"

Lão nhân nhẹ gật đầu, nói: "Điều kiện này cũng không có gì, chỉ là lão hủ hi vọng ngươi một ngày nào đó nếu như đạt tới Hoàng Giả cảnh, thì xin đến nơi này một chuyến, đến lúc đó lão hủ có một việc muốn nhờ ngươi!"

Nghe vậy, Dương Diệp thờ phào, may mắn lão nhân không có để hắn làm chuyện gì khó khăn ngay lúc này, lập tức đáp ứng nói: "Tiền bối nếu như đạt tới Hoàng Giả cảnh, chắc chắn tìm tiền bối đầu tiên, tiền bối nói được thì làm được." Mặc dù không biết đòi này có cơ hội trở thành Hoàng Gia cảnh hay không, nhưng nếu lão nhân nói như thế, hắn chỉ còn cách bằng lòng, còn lại là việc của sau này.

Nghe được Dương Diệp nói thế, lão nhân hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó vung tay phải lên, một vòng tròn xanh nhạt xuất hiện bên cạnh Dương Diệp hai người, không gian có thể chứa được tầm ba người, ở trung tâm vòng tròn, lóe ra chẳng chút phù vân.

"Truyền tống trận!"

Nhìn thấy trận này, nữ tử áo trắng cùng Dương Diệp biến sắc. Truyền tống trận bọn họ gặp qua, bởi vì Kiếm tông có một cái truyền tống đài, phía trên truyền tống đài có rất nhiều truyền tống trận, những truyền tống trận ấy có thể truyền tống đến nhiều thành trì. Có thể nói, truyền tống trận cũng không quá hiếm lạ, thế nhưng, trời ạ, lão nhân trước mặt này chỉ cần vung tay đã tạo ra một cái truyền tống trận, đó quả thực rất khủng bố!

Không chỉ Dương Diệp khiếp sợ, ngay cả Tô Thanh Thi cũng giống như vậy, nàng nhìn thật kỹ lão nhân, trong mắt ngoại trừ nghi hoặc ra còn có kiêng kỵ sâu đậm.

Lão nhân giống như không nhìn thấy khiếp sợ trên mặt hai người, nói: "Cái truyền tống trận này có thể đưa các ngươi đến Đoạn Hồn sơn mạch, đúng rồi, không được tiết lộ chuyện ở đây ra ngoài, đó là muốn tốt cho các ngươi. Đi thôi!"

Dương Diệp hít sâu một hơi, hướng về phía lão nhân thi lễ lần nữa, sau đó kéo tay Tô Thanh Thi bên cạnh đi vào trong lam sắc vòng tròn. Hai người vừa đi vào, một vệt sáng xanh từ lòng bàn chân hai người dâng lên, trong nháy mắt bao phủ toàn thân, sau đó "xèo" một tiếng, hai người biến mất.

Nhìn vệt lam quang kia biến mất, nụ cười trên mặt lão nhân chậm rãi thu liễm, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Vì sao nhìn không thấu tương lai của hắn? Tại sao vậy chứ..."

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Tặng bảo

Một đợt trời đất xoay chuyển, lúc Dương Diệp mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mặt làm hắn đột nhiên biến sắc, mười mấy con gấu nâu lớn không kém gì hồi lang đang gắt gao nhìn bọn họ, trong lúc hắn cùng đám gấu lớn ở đây giằng co, còn có mấy con huyền thú bị đồ máu vẫn chưa tắt thở, hiển nhiên, mười mấy con gấu lớn này đang hưởng thụ chiến lợi phẩm.

"Xui xẻo rồi!" Khóe miệng Dương Diệp giật một cái, sau đó không chút nghĩ ngợi kéo Tô Thanh Thi về sau lưng, lấy ra thanh Huyền giai hạ phẩm trường kiếm, cười cười, nói: "Ngoài ý muốn, trùng hợp, trùng hợp, các ngươi cứ tiếp tục..."

Nhìn thấy Dương Diệp kéo mình ra sau lưng, trong mắt Tô Thanh Thi lóe lên vẻ khác thường, nghe được Dương Diệp nói, khóe miệng Tô Thanh Thi hơi cuộn lên, xuất hiện một nụ cười động lòng người, đáng tiếc hiện tại trong mắt Dương Diệp chỉ có mười mấy con Huyền thú đối diện, không thấy được một màn xinh đẹp đó.

Dương Diệp không nói lời nào thì thôi, mà vừa nói, đám gấu nâu lớn lập tức đứng thẳng lên, hùng tráng to bằng quạt hương bồ vỗ lên lồng ngực, sau đó nhảy lên, lấy thế thái sơn áp đỉnh hướng Dương Diệp hai người lao tới.

Dương Diệp trông mắt co rút lại, lúc đang chuẩn bị liều mạng, giữa sân có kiếm quang hiện lên, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Diệp, chỉ thấy mười mấy con Cửu giai huyền thú bỗng nhiên hóa thành mây khói, trên không trung máu tươi phun như suối, mười mấy con huyền thú cùng nhau phun máu, cảnh tượng này, thật là đồ sộ.

"Àm!"

Mười mấy con huyền thú rơi trên mặt đất, văng lên vô số bụi bặm. Dương Diệp lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía Tô Thanh Thi, chỉ thấy Tô Thanh Thi tay cầm trường kiếm màu xanh, ngạo nghễ mà đứng, trên mặt phong khinh vân đạm, đã khôi phục tự tin cùng khí thế trước đây.

"Ngươi, ngươi khôi phục thực lực?" Dương Diệp theo bản năng lui về sau hai bước, hỏi.

Tô Thanh Thi nhẹ gật đầu.

"Ngươi, ngươi khôi phục lúc nào?" Dương Diệp khó hiểu, hắn nhớ kỹ nàng có nói qua, huyết phong ấn kia là thần thông gì đó, nếu như nàng không trở về Kiểm Tông, hẳn là không thể khôi phục.

Tô Thanh Thi nhìn về Đoạn Hồn uyên phương hướng, thấp giọng nói: "Chắc là lão nhân kia thay ta giải trừ."

Nghe vậy, Dương Diệp nhẹ gật đầu, nếu như là lão nhân ấy thì dễ hiểu. Lão nhân kia mạnh bao nhiêu, Dương Diệp không biết, thế nhưng Địa giai huyền kỹ thuận tay liền cho, mà lại ở Đoạn Hồn uyên nơi sâu nhất, người như thế khẳng định không phải là một lão nhân gầy yếu.

Bỗng nhiên, Tô Thanh Thi quay đầu nhìn Dương Diệp, trường kiếm trong tay huy vũ, tuy nàng không lộ ra cái gì sát ý, nhưng Dương Diệp cũng nheo mắt, lại lui về sau mấy bước, nói: "Ngươi, ngươi sẽ không đòi ý nuốt lời chứ?"

"Ngươi nói xem?" Tô Thanh Thi đạm thanh nói.

Dương Diệp hít sâu một hơi, sau đó lắc đầu, nói: "Ngươi sẽ không đòi ý."

"Vì sao?"

Dương Diệp cười cười, nói: "Tuy thời gian chúng ta bên nhau rất ngắn, nhưng trực giác nói cho ta biết, ngươi không phải loại người lật lọng. Ngươi nếu như muốn giết ta, tại đây ực hẳn là có cách, ít nhất, đồng quy vu tận vẫn được. Ngươi đã không giết ta lúc đó, vậy thì lên đây cũng sẽ không."

Tô Thanh Thi nhìn Dương Diệp, Dương Diệp cũng không chịu tỏ ra yếu kém, cùng nàng nhìn nhau, sau một lúc lâu, Tô Thanh Thi vung tay phải lên, trường kiếm màu xanh hóa thành một vệt thanh quang xuất hiện dưới chân của nàng, nói: "Nhớ kỹ, ta không giết ngươi, là bởi vì ngươi có giá trị đối với Kiểm Tông, nếu là ngươi không thể hiện được giá trị bản thân, ta sẽ không nương tay!"

Nghe vậy, Dương Diệp mỉm cười, cô gái trước mắt này nói năng có chút chua ngoa, tâm lòng đậu hũ. Giống như nghĩ tới cái gì, Dương Diệp từ trong không gian giới chỉ lấy ra vòng tay sắc sỡ mà lão nhân kia cho hắn, sau đó đi tới trước mặt Tô Thanh Thi, đưa cho nàng, nói: "Đây là của ngươi." Dương Diệp không nhìn ra phẩm cấp của vòng tay, thế nhưng hắn biết, vòng tay này chắc chắn không phải phẩm vật.

Tô Thanh Thi nhìn thoáng qua vòng tay, sau đó nói: "Đó là hắn đưa cho ngươi!"

"Bây giờ ta tặng nó cho ngươi!" Dương Diệp cười cười, nói.

Tô Thanh Thi nhìn Dương Diệp một lát, sau đó lại nhìn vào vòng tay kia, sau một lúc lâu, thấp giọng nói: "Vòng tay này là Địa giai trung phẩm, Địa giai trở lên huyền bảo, Kiểm tông chúng ta cũng không có mấy món, hơn nữa lại là một đôi, ngươi xác định cho ta?"

Địa giai Huyền bảo trân quý như thế nào? Nam vực không ai không biết, đối với rất nhiều huyền giả mà nói, Địa giai huyền bảo đã thuộc về truyền thuyết. Địa giai, giống như Tô Thanh Thi nói, coi như là đại tông môn như Kiếm tông, cũng không có mấy món, cho nên nàng mới hỏi Dương Diệp như vậy.

Nghe được lời Tô Thanh Thi nói, Dương Diệp lập tức cả kinh, hắn không nghĩ tới vòng tay này lại là Địa giai! Nhưng vậy thì như thế nào? Sắc mặt hắn rất nhanh khôi phục bình thường, cũng không lo lắng gì, cầm lấy tay Tô Thanh Thi, đặt vòng tay vào tay nàng, nói: "Thành thật mà nói, trong lòng ta rất khiếp sợ, nhưng vậy thì sao? Hiện tại nó là của ngươi."

Tô Thanh Thi nhìn thật sâu Dương Diệp một lát, sau đó đeo vòng tay vào, nhất thời, hai tay bộc phát ra quang mang sáng chói, trước mắt Dương Diệp biến ảo một lúc, sau một khắc, đột nhiên hắn xuất hiện ở một thế giới ngập tràn kim sắc băng tinh, nhìn đi nhìn lại, tất cả đều là kim sắc bén nhọn Băng Tinh.

Đột nhiên, những băng tinh kia động dậy, trong lòng Dương Diệp cả kinh, sau một khắc, những băng tinh kia hóa thành từng lưỡi dao sắc bén bắn về phía hắn, nhìn vô số băng tinh bắn tới, nội tâm Dương Diệp kinh hãi, nhưng đứng vào lúc này, phong cảnh trước mắt lần nữa biến đổi, tất cả băng tinh tiêu tan biến mất, hắn trở về hiện thực.

Dương Diệp lắc lắc đầu, nhìn về phía Tô Thanh Thi, lúc nhìn thấy Tô Thanh Thi, sắc mặt hắn biến đổi, bởi vì lúc này, trên người Tô Thanh Thi lại có một tầng hào quang rực rỡ bao phủ, hào quang rực rỡ giống như một bộ quần áo, ôm chặt đáng người Tô Thanh Thi, dưới ánh mặt trời, ánh lên mê hồn quang mang.

"Xảy ra chuyện gì?" Dương Diệp khó hiểu.

Tô Thanh Thi nhìn một chút vòng tay trên tay trái, trong mắt lóe lên một tia yêu thích, giải thích: "Địa phẩm huyền bảo giống nhau đều có năng lực không thể tưởng tượng nổi, đôi vòng tay này một cái chủ công, một cái chủ thủ, huyền trận vừa rồi chính là do vòng tay tạo ra, cảnh vật bên trong cũng không phải là hư huyền, nếu như ở bên trong bị thương, thì ở ngoài hiện thực, Tinh Thần lực cùng Linh Hồn lực sẽ phải bị thương nặng."

Nói đến đây, nàng vừa nhìn về vòng tay bên tay phải, tiếp tục nói: "Cái vòng tay này là chủ thủ, chỉ cần ta khẽ động tâm niệm, trên người ta sẽ hiện lên một tầng năng lượng giáp, tầng năng lượng giáp này là ta vừa thử, bằng thực lực của ta, một kích toàn lực lại không thể gây tổn thương đến nó một chút. Có hai vòng tay này, ta tin tưởng có thể đánh với Tôn Gia cảnh một trận. Hơn nữa hai cái vòng tay này còn có không gian bên trong, không gian bên trong rộng rãi, khoảng chừng được trăm trượng!"

Nghe vậy, nội tâm Dương Diệp Tâm khiếp sợ không thôi, trước đây hắn có nghe qua Địa giai huyền bảo rất biến thái, nhưng không nghĩ đến biến thái như vậy. Không nói đầu xa, huyền trận vừa rồi kia, nếu như không phải Tô Thanh Thi thu tay lại đúng lúc, hắn ngoại trừ chờ chết ra, không còn cách nào khác. Hơn nữa bên trong còn tự thành không gian, phạm vi trăm trượng, lớn hơn mấy chục lần giới chỉ của hắn nữa!

Nhìn thấy trong mắt Dương Diệp khiếp sợ cùng ước ao, Tô Thanh Thi lạnh nhạt nói: "Sao, hồi hận khi tặng nó cho ta?"

Nghe Tô Thanh Thi nói vậy, Dương Diệp biến sắc, hắn hít sâu một hơi, nhìn Tô Thanh Thi, nghiêm túc nói: "Ta thừa nhận, Địa giai huyền bảo rất mê người, nhưng vậy thì như thế nào? Tô Thanh Thi, ngươi quá coi thường Dương Diệp ta rồi." Nói xong, Dương Diệp xoay người đi tới đóng gấu lớn bị Tô Thanh Thi xử lý, móc ra nội đan, vừa rồi hắn đã muốn làm như thế.

Thành thật mà nói, Dương Diệp hồi hận khi đưa đôi vòng tay sao? Kỳ thực trong lòng hắn không hồi hận, Địa giai huyền bảo thực sự rất mê người, nhưng hắn thực sự không hồi hận, đến việc đưa cho Tô Thanh Thi hắn cũng không hồi hận. Hắn không biết đó có phải là yêu không, nhưng trong lòng hắn không có một chút hối hận! Hơn nữa đôi vòng tay kia là dành cho phụ nữ dùng, hắn giữ lại cũng không có tác dụng, còn có thể mang đến tai họa.

Nhìn Dương Diệp đang tìm nội đan, Tô Thanh Thi bỗng dưng nở nụ cười, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường. Không biết tại sao, chứng kiến Dương Diệp tức giận vì câu nói của nàng, trong lòng nàng lại có một loại cảm giác chưa từng có trước đây, cũng không biết vì sao, nàng lại có chút cảm thấy hài lòng.

Lắc lắc đầu, Tô Thanh Thi ngẩng đầu, hai mắt nhìn về phía chân trời, không biết vì sao, lòng của nàng càng ngày càng không bình tĩnh rồi.

Dương Diệp cao hứng lấy được hơn mười quả nội đan, hơn mười quả nội đan với hắn như cả một gia tài. Còn đa gấu các loại, với tài lực của hắn bây giờ, hắn coi thường.

"Đi thôi!"

Tô Thanh Thi nhắc chân, trên trên thanh kiếm màu xanh, nhìn Dương Diệp đậm thanh nói.

Nghe vậy, nội tâm Dương Diệp vui vẻ, cũng không khách khí, vội vã chạy đến trên trường kiếm. Ngự kiếm phi hành, nhìn xuống thiên hạ, đó là ước mơ tha thiết của hắn!

Thấy Dương Diệp đứng sau trường kiếm, Tô Thanh Thi tay phải nhẹ nhàng vung lên, trường kiếm nhất thời hóa thành một đạo thanh quang phóng lên cao.

"A...!"

Trường kiếm đột nhiên bay lên, Dương Diệp không kịp chuẩn bị, suýt chút nữa rơi khỏi kiếm, may mắn hắn phản ứng rất nhanh, ôm thật chặt Tô Thanh Thi trước mặt, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng!

Bị Dương Diệp gắt gao ôm lấy, Tô Thanh Thi chân mày cau lại, do dự một lát, cuối cùng vẫn không đá Dương Diệp xuống, chỉ là tăng nhanh tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Về tông tu luyện!

Sau khi đưa Dương Diệp tới luyện võ trường, Tô Thanh Thi lập tức xoay người rời đi, từ đầu đến cuối không cùng Dương Diệp nói câu nào, điều này làm cho Dương Diệp có chút bất đắc dĩ cùng không muốn. Nhưng hắn biết, thái độ đối phương lạnh nhạt như vậy, hơn phân nửa là vì lúc này mình ôm chặt trên kiếm, Dương Diệp cũng hơi đỏ mặt.

Hít sâu một hơi, Dương Diệp phải sạch tạp niệm trong đầu, hiện tại cũng không phải là lúc nghĩ tới nữ nhi tình trường, hắn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Hắn nhớ rõ, hơn mười ngày sau khảo hạch đệ tử ngoại môn sẽ bắt đầu rồi. Đương nhiên, mục tiêu chính của hắn không phải đệ tử ngoại môn, mục tiêu thật sự của hắn là đệ tử nội môn, nhưng muốn như vậy trước tiên phải trở thành đệ tử ngoại môn!

Còn nữa, hắn còn có một cuộc chiến sinh tử cùng với Liễu Thanh Vũ! Trận chiến ấy, hắn chỉ có thể thắng mà không thể bại, bởi vì thất bại là chết, hắn không muốn chết! Còn có, một năm sau chính là Thanh Vân bảng mở ra, nói chung, dù là vì người thân hay là vì chính mình, hay là đạo lý tương lai, hắn đều phải liều mạng.

"Có áp lực mới có động lực!"

Dương Diệp đi tới Thanh Phong Cốc, bây giờ, là lúc liều mạng.

...

Kiểm Tông có thất đại chủ phong, trong đó, lớn nhất là nơi ở của tông chủ Kiếm tông, Thái Thanh phong, là chỗ ở Kiếm tông tông chủ nhất mạch, cũng là thất phong đứng đầu.

Thái Thanh điện, Thái Thanh điện.

Thái Thanh điện là một tòa kiến trúc lớn nhất Thái Thanh phong, đồng thời cũng là nơi nghị sự của Kiếm Tông, cực kỳ rộng rãi, chưa đựng trên vạn người. Nếu như Kiếm Tông xuất hiện đại sự gì, thất phong phong chủ cùng trưởng lão nội môn Kiếm tông đám người sẽ tới đây.

Lúc này, bên trong Thái Thanh điện đứng hai nam một nữ, nữ chính là người mới trở lại Kiếm tông, Tô Thanh Thi, còn lại hai nam chính là người trước đây đi Đoàn Hồn sơn mạch tìm kiếm Tô Thanh Thi, Ngọc Hành sư huynh đệ.

Nghe Tô Thanh Thi nói xong, sắc mặt lão nhân râu tóc bạc phơ đầy sương lạnh, trong mắt lóe lên lạnh lẽo sát ý, nói: "Ta Kiếm tông vài tên đệ tử quả nhiên là bị Quý Tông giết chết, thực sự rất can đảm! Lại dám tới phạm vi Kiếm Tông giết đệ tử, bọn họ ngày càng không để Kiếm tông trong mắt rồi!"

Tô Thanh Thi trầm giọng nói: "Ngọc Lâm sư bá, Quý Tông cũng sẽ không từ xa xôi đến Thập Vạn Đại Sơn chỉ để giết vài đệ tử Kiếm tông, Thanh Thi cảm thấy, lần này Quý Tông ở Thập Vạn Đại Sơn nhất định là có âm mưu gì. Bằng không... Bọn họ sẽ không xuất động Huyết Thủ, còn có vài tên cường giả Linh Giả cảnh tới Thập Vạn Đại Sơn."

Ngọc Hành bên cạnh nhẹ gật đầu tán đồng, nói: "Sư huynh, Thanh Thi nói có lý, Quý Tông lần này âm thầm đến Thập Vạn Đại Sơn, nhưng lại phái ra nhiều như vậy cường giả Linh Giả cảnh, bọn họ khẳng định có âm mưu, chúng ta Kiếm Tông không thể không đề phòng."

Nghe vậy, Ngọc Lâm trầm ngâm một lát, sau đó trầm giọng nói: "Ngọc Hành, người phái ra mười tên Kiếm vệ, để bọn họ ở U Minh cốc, Vạn Xà lâm, Đoàn Hồn uyên ba cái nơi, trái đều ra thăm dò, nhìn thấy người Quý Tông giết ngay." Nói xong, hắn dừng một chút, lại nói: "Ngọc Hành, để cho an toàn, người cũng đi, nếu như gặp phải phiền phức không thể giải quyết, dùng Truyền Âm phù báo cáo!"

"Vâng!" Ngọc Hành nhẹ gật đầu, sau đó xoay người đi ra đại điện.

Sau khi Ngọc Hành rời đi, Ngọc Lâm nhìn về phía Tô Thanh Thi, do dự một chút, nói: "Thanh Thi, lúc đầu ta cùng với Ngọc Hành bắt lại hai tên đệ tử Quý Tông, bọn họ nói người cùng người khác nhảy xuống Đoàn Hồn uyên là thật hay giả?"

"Là thật!" Tô Thanh Thi không giấu giếm.

Nghe vậy, Ngọc Lâm trề môi một cái, muốn nói cái gì, nhưng nhìn thấy mặt mày Tô Thanh Thi rủ xuống, hắn cũng không có nói ra, chỉ là cười cười, nói: "Dù là như thế nào, người đã trở về là tốt rồi. Còn có, về sau nếu như gặp phải đệ tử Quý Tông, không thể sơ suất khinh địch, người phải biết rằng, người là Kiếm Tông người duy nhất có tên trên Tiềm Long bảng."

"Thanh Thi ghi nhớ!"

"Nhớ kỹ là tốt rồi, xuống nghỉ ngơi đi!"

Rời khỏi Thái Thanh Điện, Tô Thanh Thi nhìn về phía Táp Dịch phong, trong điện, nàng cũng không nói ra chuyện của Dương Diệp. Lấy Dương Diệp thực lực cùng Ngũ Hành huyền khí, nếu như nàng nói ra, Dương Diệp nhất định sẽ được Kiếm tông coi trọng. Nhưng ngược lại, Dương Diệp cũng sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Một tú vu lâm, phong dục tòi chi (*). Nếu để cho người ta biết, Dương Diệp không chỉ có Ngũ Hành huyền khí bên trong, Kim thuộc tính huyền khí, còn là một gã phù văn sư, thế lực đối nghịch với Kiếm tông nhất định sẽ phái người diệt trừ. Đặc biệt là Quý tông, bọn họ tuyệt đối không để người như vậy trưởng thành.

Cho nàng cân nhắc, cuối cùng quyết định không nói ra Dương Diệp là phù văn sư cùng với Ngũ Hành huyền khí.

"Kiếm Tông vẫn còn yếu một chút..." Tô Thanh Thi thấp giọng thở dài. Nếu như Dương Diệp ở Nguyên môn hoặc Nhị cung loại này tông môn, vậy thì cho Quý tông mười cái lá gan, đối phương cũng không dám đối với Dương Diệp ra tay, nhưng mà Dương Diệp ở Kiếm tông, đối phương dám. Không chỉ bởi vì hai bên là kẻ thù truyền kiếp, còn bởi vì thực lực Kiếm tông hiện tại đang lóe đáy!

...

Đi một đợt Thập Vạn Đại Sơn, để Dương Diệp có được Huyền giai cùng Địa giai kiếm kỹ, còn có một bản thân pháp huyền kỹ, ba quyền huyền kỹ đối với hần lúc này mà nói, đều cực kỳ hữu dụng, đặc biệt là Ngự Kiếm Thuật, khi Dương Diệp hồi tưởng lại Ngự Kiếm Thuật tất cả, hần hưng phấn suýt chút nữa nhảy dựng lên. Bởi vì nếu tu luyện Ngự Kiếm Thuật đến tầng thứ nhất, sẽ có thể ngự kiếm phi hành!

Ngự kiếm phi hành, Kiếm Tông cũng có kiếm kỹ có thể làm được, thế nhưng trưởng lão ngoại môn đã nói qua, nếu muốn Ngự kiếm phi hành, trước tiên phải trở thành cường giả Linh Giả cảnh, bởi vì chỉ có cường giả Linh Giả cảnh mới đủ huyền khí để tiêu hao cho việc ngự kiếm. Hơn nữa, chỉ có đạt tới Linh Giả cảnh mới có thể đưa kiếm vào trong đan điền để nuôi dưỡng, cùng kiếm câu thông, để cho kiếm cùng người sản sinh liên hệ nhất định, như vậy mới có thể ngự kiếm phi hành.

Cho nên, ở Kiếm tông, ngự kiếm phi hành mặc dù là ước mơ tha thiết của các đệ tử Kiếm tông, thế nhưng độ khó kia cũng khiến cho người ta chỉ biết đứng nhìn. Đối với một số trưởng lão ngoại môn ra ngoài, cũng chỉ là dùng phi hành huyền bảo.

Nhưng mà bây giờ Dương Diệp, lại không cần giống Kiếm tông đệ tử, đạt tới Linh Giả cảnh mới có thể ngự kiếm phi hành, hần chỉ cần tu luyện Địa giai huyền kỹ đến nhất trọng, có thể lấy khí ngự kiếm, có được năng lực ngự kiếm phi hành. Đương nhiên, điều đó sẽ tiêu tốn huyền khí, tuy nhiên bản thân hần có mấy vạn năng lượng thạch, căn bản không quan tâm đến linh khí tiêu hao.

Ngự Kiếm Thuật phân thành nhị trọng: Đệ nhất trọng, lấy khí ngự kiếm; Đệ nhị trọng, lấy tâm ngự kiếm. Đương nhiên, là Địa phẩm huyền kỹ, Ngự Kiếm Thuật cũng không phải chỉ để kiếm dựa trên tâm niệm hành động, còn có rất nhiều kỹ diệu cách dùng. Tựa như trước đây lúc truyền thừa, giống như bóng đen kia, để kiếm rời tay phát ra kiếm khí!

Ngự Kiếm Thuật này nếu như luyện đến đệ nhị trọng, thì tương đương với một trợ thủ độc lập, kiếm tùy tâm di chuyển, đó là cực kỳ kinh khủng. Kỳ thực nghiêm chỉnh mà nói, Ngự Kiếm Thuật không thể nói là kiếm kỹ, phải nói là một tồn tại phụ trợ, bởi vì căn bản nó không hề có chiêu thức gì, nhưng lại tuyệt đối không kém hơn kiếm kỹ, nguyên nhân là vì tác dụng của nó rất nghịch thiên.

Thử nghĩ xem, đang cùng người khác chiến đấu, một thanh trường kiếm bay tới sau lưng đối thủ đâm một cái, kết quả sẽ như thế nào? Hơn nữa bên trong truyền thừa, bóng đen cũng không nói chỉ có thể ngự một kiếm một lúc, có thể ngự bao nhiêu kiếm một lúc, phải dựa vào năng lực cá nhân.

Mấy ngày kế tiếp, Dương Diệp trừ ăn cơm ra, tất cả thời gian đều ở Thanh Phong Cốc tu luyện kiếm kỹ. hiện tại hần cần tu luyện ba quyền kiếm kỹ, có thể nói là cực kỳ gian khổ. Nhưng đối với chuyện này, Dương Diệp lại cảm thấy vô cùng hưng phấn, trước kia không có huyền kỹ để tu luyện, hiện tại bỗng dưng có được một quyền Huyền giai cùng Địa giai, hần sao có thể không hưng phấn chứ?

Kiếm chi cũng không tồi, trải qua ba ngày không ngừng khổ luyện, rốt cuộc ngón tay hần có thể xuất ra một tia kiếm khí, Phân Linh kiếm pháp hần đã có thể phát ra hai tia kiếm khí rồi. Thế nhưng Ngự Kiếm Thuật tiến độ thì cực kỳ chậm, một khi kiếm rời khỏi tay, chỉ dừng lại trên không trung tối đa mười hơi thở, đừng nói tới làm cho kiếm hành động.

Nhưng mà Dương Diệp cũng không nổi giận, hần có thể tu luyện kiếm pháp cơ bản hai năm, huống chi là Địa Phẩm huyền kỹ này? Một lần không được, vậy thì một trăm lần, một trăm lần không được, vậy thì một vạn lần, một ngày nào đó nhất định thành công.

Hôm nay, Dương Diệp đứng trên khối cự thạch ở Thanh Phong Cốc, bình thường hần đều tu luyện trên khối cự thạch này, ở trước mặt hần, một thanh trường kiếm trôi nổi trên không trung, hai tay hần đánh nhẹ, hai mắt nhìn chăm chăm trường kiếm trên không trung, mắt cũng không dám nháy.

Cách hần không xa, Từ Điều cũng học hần nhìn chăm chăm thanh trường kiếm kia, nhưng nó không nghiêm túc như Dương Diệp, hai mắt linh động thi thoảng nháy nháy, cực kỳ đáng yêu.

Mỗi một khắc, Dương Diệp chậm rãi di chuyển hai tay, trong khi hai tay hần di chuyển, thanh trường kiếm kia đột nhiên run rẩy, sau đó cũng từ từ dựng lên, chỉ là có chút từ tốn, nếu không nhìn kỹ, nhất định không thấy được nó đang di chuyển.

Nhìn thấy trường kiếm chậm rãi di chuyển, nội tâm Dương Diệp vui vẻ, tuy nhiên hần không dám khinh thường, ngưng thần tĩnh khí một chút, sau đó lại tiếp tục bắt đầu chậm rãi di chuyển.

"Tiểu tạp dịch, rốt cuộc ngươi đã trở về..."

Đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo từ bên phải truyền đến, nghe thấy âm thanh đó, tay Dương Diệp run một cái, trường kiếm nhất thời rơi xuống đất, thấy vậy, Dương Diệp về mặt tối đen, xoay người nhìn về kẻ đầu sỏ gây ra.

(*) Một tú vu lâm, phong dực tôi chi: ý nói cây trong rừng cao quá sẽ bị gió đẩy ngã

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mị lực của tiểu gia hỏa

Trên cự thạch, Dương Diệp tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào tám phù chỉ trống không, đồng thời phù văn bút trong tay chậm rãi di chuyển trên phù chỉ.

Bên cạnh hắn, Tiểu gia hỏa và Bảo Nhi cũng nhìn vào tám phù chỉ trống kia, Bảo Nhi không có nhìn chăm chăm như Dương Diệp và Tiểu gia hỏa, nàng khi thì nhìn Dương Diệp chế phù, khi thì nhìn Tiểu gia hỏa nhỏ bé đáng yêu, con người thỉnh thoảng chuyển động qua lại, không biết đang định làm cái gì.

Một lúc lâu sau, Dương Diệp thu bút lại, hít sâu một hơi sau đó nhìn Bảo Nhi, khẽ nói: “Thế nào? Ta chế phù như vậy không sai chứ?”

Hôm nay Bảo Nhi thứ nhất là muốn xem hắn chế phù, phải nói là muốn dạy cho hắn chế phù, được xem như là người mới bắt đầu học, đối mặt với yêu cầu của sư tỷ, Dương Diệp không dám không nghe theo. Vì để cho sư tỷ hài lòng, lần này hắn vô cùng chăm chú và cẩn thận, hắn là có thể làm cho sư tỷ tiện nghi hài lòng được.

Bảo Nhi miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi người Tiểu gia hỏa, sau đó cảm lấy tám cường lực phù của Dương Diệp, khi nàng thấy nó là phù lục thượng phẩm thì hai mắt giật giật, sau đó nhìn Dương Diệp một hồi, cuối cùng mới nói: “Ừ, cũng không tệ lắm. Nhưng mà tốc độ quá chậm, nếu như nhanh hơn chút nữa thì tốt hơn.” Nói xong sắc mặt của Bảo Nhi đỏ lên.

Dương Diệp tán thành gật đầu, chế tạo một tám cường lực phù mất nửa canh giờ, Dương Diệp cũng thấy được có chút chậm quá. Chẳng qua hắn cũng biết chuyện này không cấp bách được, muốn tốc độ tăng lên chỉ có từ từ mà làm thôi.

Thấy Dương Diệp gật đầu, Bảo Nhi hai mắt híp lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra nụ cười rục rịch. Tốc độ chế phù và phẩm chất phù lục của Dương Diệp kỳ thực đã rất khá rồi, ít nhất so với nàng trước kia mới học thì tốt hơn rất nhiều. Thế nhưng nàng sẽ không nói cho Dương Diệp, gia gia cũng đã nói, không thể kiêu ngạo, một khi kiêu ngạo, sẽ bị tụt lùi.

Lời gia gia nói, Bảo Nhi tất nhiên là hiểu rõ, thậm chí: “Đúng, không thể để cho tiểu tạp dịch kiêu ngạo, phải đá kích hắn nhiều vào!”

“Bảo Nhi, gia gia muội, à, là sư phụ lão nhân gia bao giờ trở về thế?” Dương Diệp hỏi. Đối với sư phụ tiện nghi này, Dương Diệp rất là muốn gặp, xem thái độ của đệ tử ngoại môn đối với Bảo Nhi thì vị sư phụ tiện nghi kia của mình nhất định là một nhân vật rất trâu bò, nếu như có thể dựa vào ngọn núi lớn này thì chắc chắn có rất nhiều chỗ tốt.

Nhắc tới gia gia, Bảo Nhi thu lại nụ cười, bĩu bĩu môi nói: “Lão đầu tử kia rồi đi cũng một tháng rồi, hừ, hội giao lưu phù văn sư gì mà lâu vậy chứ, nhất định là lén đi đâu chơi rồi. Lén đi chơi cũng không mang theo Bảo Nhi, chờ ông trở về xem ta có nhỏ sạch râu mép không!”

“Vẫn chưa về sao!” Dương Diệp có chút thất vọng, hắn cũng không phải muốn dựa vào ngọn núi lớn này thật, chỉ là muốn học chút phù văn thuật của ông ấy, bây giờ hắn tự mình mày mò, tốc độ tiến triển thật sự rất chậm. Nếu có một đại sư phù văn chỉ dạy thì hắn tin tưởng mình nhất định sẽ tiến bộ rất nhanh.

“Không nói tới ông nữa!” Bảo Nhi có chút tức giận nói, đột nhiên con người nàng chuyển động, ngón tay nhỏ chỉ vào Từ Điều bên cạnh Dương Diệp, hỏi: “Tiểu tạp dịch, nó là ai?” Vấn đề này nàng đã muốn hỏi từ sớm.

Từ Điều chớp chớp mắt, sau đó loáng một cái nhảy lên vai Dương Diệp, ánh mắt của tiểu cô nương trước mắt này rất có tính xâm lược.

Dương Diệp ngẩn ra, khi thấy hai mắt Bảo Nhi lóe ra ánh sáng hưng phấn thì nhất thời có loại cảm giác bất an, hình dạng của Tiểu gia hỏa này có thể nói là cực kỳ dễ thương, tiểu ma nữ trước mắt nhất định là coi trọng Tiểu gia hỏa này. Nghĩ vậy Dương Diệp sắp xếp lại tư thế, nói: “Nó là bạn của ta, giúp ta rất nhiều việc...”

“Ta dùng mười cái phù thượng phẩm đổi nó!” Bảo Nhi cắt đứt lời Dương Diệp nói, trực tiếp ra giá. Đối với tiểu tử trước mắt này nàng vừa nhìn đã thấy thích. Thật là quá dễ thương, giống như nàng vậy!

Dương Diệp có chút đau đầu, Tiểu gia hỏa nhất định là không đưa cho Bảo Nhi được, hơn nữa cho dù hắn chịu đưa, khẳng định Tiểu gia hỏa cũng không muốn đi cùng Bảo Nhi. Hắn không phải có lòng tin đối với Tiểu gia hỏa, mà là có lòng tin với vòng xoáy nhỏ của hắn.

“Mười lăm tám phù thượng phẩm!” Ánh mắt Bảo Nhi từ trên người Tiểu gia hỏa chuyển qua trên người Dương Diệp, chỉ là khi nhìn về Dương Diệp thì ánh mắt đã trở nên có chút bất thiện rồi.

Tiểu gia hỏa nghe hiểu được lời nói của Bảo Nhi, nó đương nhiên không muốn đi cùng nàng. Để Dương Diệp không mang hắn cho người ngoài, hai vuốt của nó ôm lấy mặt Dương Diệp, cái đầu nhỏ không ngừng cọ vào đầu Dương Diệp, dùng hành động này để biểu đạt tâm ý của nó. Không nghĩ tới hành động này của Tiểu gia hỏa lại làm cho Bảo Nhi đứng nhìn một bên cảm thấy đổ kỵ.

Đầu cọ lại đầu Tiểu gia hỏa, Dương Diệp cười khổ nói: “Bảo Nhi, Tiểu gia hỏa không phải là một món đồ, nó là bạn của ta, hơn nữa là nó tự nguyện đi theo ta, giữa chúng ta không có ký kết khế ước gì cả, cho nên ta không có quyền tặng nó cho mọi người được.” Nhìn thấy Bảo Nhi như muốn nổi bão, Dương Diệp lại vội vàng nói: “Đương nhiên nếu như nó nguyện ý đi theo mọi người thì ta tuyệt đối không phản đối, cái này phải dựa vào bản lĩnh của Bảo Nhi mọi người rồi!”

Nghe được câu nói sau cùng của Dương Diệp, sắc mặt Bảo Nhi mới nhu hòa lại, nói: “Tiểu tạp dịch, ngươi không được hời hợt đấy, nếu như Tiểu gia hỏa nguyện ý theo ta thì sau này nó là của ta đấy!”

“Quyết không hời hợt!” Dương Diệp vội vàng bảo đảm.

Nghe được lời nói của Dương Diệp, Bảo Nhi hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiểu gia hỏa, cười tủm tỉm nói: “Tiểu điều, ngươi đi theo Bảo Nhi đi! Bảo Nhi có rất nhiều đồ tốt, có đan dược, có phù lục, còn có rất nhiều linh thảo cao cấp nữa. Nói chung chỉ cần ngươi theo Bảo Nhi, đồ của Bảo Nhi đều là của ngươi, được hay không?”

“Tài chủ!” (*) Nghe được lời Bảo Nhi nói, Dương Diệp mắt giật giật, Bảo Nhi tuyệt đối là một đại tài chủ.

Tiểu gia hỏa vô cùng quả quyết lắc lắc đầu, đồng thời vuốt nhỏ nắm chặt tóc của Dương Diệp.

Bảo Nhi cũng không nổi giận, tiếp tục dụ dỗ: “Nếu như ngươi chường mắt với đồ của Bảo Nhi, Bảo Nhi còn có gia gia, gia gia có rất nhiều thứ tốt, ví dụ như nội đan huyền thú linh giai, linh quả, còn có rất nhiều linh thảo Địa giai, Huyền giai đó. Nếu ngươi đồng ý theo Bảo Nhi, Bảo Nhi liền lấy trộm về cho ngươi, được không?”

Nghe được những lời của Bảo Nhi, Dương Diệp rất muốn nói: “Đề ta theo mọi người đi!”

Tiểu gia hỏa vẫn lắc đầu như cũ, những thứ kia nó đều chường mắt, nó không phải loài điều bình thường.

Bảo Nhi cực kỳ kiên trì, dụ dỗ Tiểu gia hỏa khoảng chừng một canh giờ, trong đó nói ra những lợi ích khiến Dương Diệp hận không thể biến thành Tử Điều. Có điều Tiểu gia hỏa đều một mực lắc đầu, cuối cùng giống như không chịu được sự nhiệt tình của Bảo Nhi, nó trực tiếp chui vào trong đan điền Dương Diệp, chọc cho Bảo Nhi tức muốn khóc.

Thái độ của Tiểu gia hỏa làm Dương Diệp cực kỳ hài lòng, có thể chịu đựng được nhiều cảm dỗ như vậy xem ra vòng xoáy nhỏ của hắn rất có sức hấp dẫn với Tiểu gia hỏa, thế cho nên Bảo Nhi đưa ra nhiều lợi ích mê người như vậy mà nó vẫn không động tâm chút nào.

Thấy Tiểu gia hỏa chui vào trong bụng Dương Diệp, Bảo Nhi bị nó chọc giận nhất thời vung tay đánh cho Dương Diệp một cái, vừa khóc vừa nháo, bộ dạng nếu như Dương Diệp không đưa Tiểu gia hỏa cho nàng thì nàng sẽ khóc mãi. Chiều này trước kia mỗi khi dùng với gia gia thì lần nào cũng hiệu nghiệm cả!

Thấy Bảo Nhi khóc như mưa, Dương Diệp cảm thấy đầu to lên. Tiểu ma nữ trước mắt cũng lớn gần bằng mọi người mình mà sao tính tình lại khác nhau lớn vậy chứ? Mọi người của mình mặc dù có chút nghịch ngợm nhưng cũng rất dịu dàng. Mà tiểu ma nữ trước mắt này thật đúng là đã bị sự phụ tiện nghi kia của mình làm hư rồi!

Dương Diệp gãi tay lau nước mắt trên mặt giúp Bảo Nhi, nói: “Mọi người đừng khóc nữa, ta có một cách có thể làm cho Tiểu gia hỏa chơi với mọi người!”

Nghe vậy Bảo Nhi liền chớp chớp mắt, không có khóc nữa, nói: “Biện pháp gì? Ngươi đừng lừa Bảo Nhi đấy.”

Dương Diệp có chút cứng chiều vuốt ve cái đầu nhỏ của Bảo Nhi, nói: “Mọi suy nghĩ thử xem, mọi người và Tiểu gia hỏa mới gặp mặt lần đầu, giữa hai người cũng không có cảm tình gì, nó sao lại đi theo mọi người chứ? Mọi người trước tiên phải tạo thành cảm tình với nó, để nó thân thiết với mọi người, trở thành bạn của mọi người, như vậy sau đó mọi người lại yêu cầu nó đi theo mọi người, có lẽ nó sẽ không từ chối nữa đâu. Mọi người thấy đúng không?”

Bảo Nhi chớp chớp mắt, suy nghĩ một lát, đột nhiên vỗ tay một cái, nói: “Đúng thế, là do Bảo Nhi nóng vội quá rồi. Nhưng mà phải làm thế nào mới để cho Tiểu gia hỏa có hảo cảm với Bảo Nhi đây?”

Nghe vậy ánh mắt Dương Diệp lóe lên, sau đó nói: “Trước kia ta hay cho Tiểu gia hỏa ăn một số thứ tốt, ví dụ như linh quả linh thảo gì đó, sau một thời gian nó đi theo ta, khụ...”

Nói xong Dương Diệp đỏ mặt lên, trong lòng dâng lên một cảm giác tội lỗi, tự hỏi, lừa dối Bảo Nhi như vậy có đúng không? Có điều vừa nghĩ tới bộ dáng không có được Tiểu gia hỏa thì không bỏ qua của Bảo Nhi, cảm giác tội lỗi trong lòng hắn trở nên không có gì nữa. Không dùng hạ sách này thì khẳng định sau này hắn và Tiểu gia hỏa không được yên.

Bảo Nhi tán thành gật đầu, nói: “Tiểu tạp dịch người nói có đạo lý, ta đi về nhà lấy bảo bối tới!” Nói xong xoay người chạy nhanh như chớp.

Nhìn bóng lưng của Bảo Nhi biến mất nơi miệng cốc, Dương Diệp thở phào một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thấp giọng nói: “Còn ba ngày nữa là tới khảo hạch của ngoại môn, như vậy thì những thiên tài đủ điều kiện ở thành thị xung quanh đang trên đường tới Kiểm tông rồi. Ta phải cố gắng hơn nữa!”

(*) tài chủ: người giàu có

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ngoại môn khảo hạch bắt đầu

Còn lại ba ngày, Dương Diệp không tu luyện kiếm thuật nữa mà đem hết tinh lực đặt vào kiểm khí và Phân Linh kiểm pháp. Ngự kiếm thuật tuy rằng dừng mảnh, thế nhưng không thể phát huy tác dụng trong khoảng thời gian ngắn, mà Phân Linh kiểm pháp và kiểm khí chỉ hần đã học được có thể phát huy tác dụng ở trong khảo hạch ngoại môn.

Thời gian ba ngày thoáng chốc trôi qua.

Sân khảo hạch đệ tử ngoại môn không phải ở luyện võ trường mà là ở Khảo Hạch phong, đó là một ngọn núi nhỏ, bình thường không có ai tới đây cả, vắng vẻ tới cực điểm. Nhưng vừa đến ngày khảo hạch ngoại môn thì ngọn núi này sẽ biến thành nơi náo nhiệt nhất toàn bộ Kiểm tông.

Sáng sớm, trời hơi quang đãng, trên một quảng trường khổng lồ ở Khảo Hạch phong, đứng khoảng chừng ba nghìn thanh niên, những thanh niên này đều khoảng 17 tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn nữa. Mặc dù còn nhỏ nhưng cũng không ai dám coi thường bọn họ, bởi vì bọn họ đều là những thiên tài đến từ những thành thị xung quanh Kiểm tông.

Nói là thiên tài tuyệt không quá đáng, bởi vì trước 17 tuổi phải đạt tới Lục phẩm huyền giả, đây không phải là chuyện khó bình thường. Mấy tòa thành xung quanh Kiểm tông cộng lại có mấy trăm triệu người, nhưng cũng chỉ có khoảng ba nghìn người ở chỗ này.

Đứng trong đám người, Dương Diệp nhìn bộ dáng kích động của những thiếu niên xung quanh, trong lòng không khỏi có chút cảm khái, khi hần mới tới Kiểm tông thì bộ dạng cũng gần giống như họ vậy. Có điều sau khi trải qua cuộc sống làm đệ tử tạp dịch thì bất kể là tâm trí hay phương diện khác hần đều trở nên trưởng thành hơn, đương nhiên sẽ không hưng phấn kích động như những đệ tử xung quanh nữa.

Với hần mà nói thì đệ tử nội môn mới là mục tiêu của hần, không phải hần hảo cao vụ viễn (*), mà là hần bây giờ rất có lòng tin đối với chính mình.

Khi mặt trời dần dần treo cao lên bầu trời, ánh nắng chiếu vào Khảo Hạch phong, ba trưởng lão ngoại môn xuất hiện trên tọa kiếm đài trước quảng trường. Nhìn thấy ba vị trưởng lão xuất hiện, những đệ tử dưới kiếm đài nhất thời xôn xao lên, không phải vì ba vị trưởng lão này mà vì khảo hạch sắp bắt đầu rồi.

Nhìn ba nghìn đệ tử dưới đài, Tào Hỏa khề nhiu mày, ánh mắt quét qua một lượt, cuối cùng khề thở dài một hơi, nói: “Năm nay chỉ có 3200 người, so với năm ngoái ít hơn rất nhiều, nếu tiếp tục như vậy Kiểm tông sẽ không thể truyền thừa mãi được!”

Phùng Vũ ở bên cạnh lão cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, nghe nói một lần khảo hạch của Nguyên tông có khoảng 10 vạn thiên tài tham gia, Nhị cung cũng có mấy chục ngàn, hai tông khác cũng nghe nói có hơn vạn người. Mà Kiểm tông chúng ta mới mấy nghìn, tiếp tục như vậy, nếu như không hạ thấp tiêu chuẩn nhận người, Kiểm tông ngoại môn chúng ta e rằng sẽ lâm vào tình cảnh xấu hổ không có người nữa!”

“Hạ thấp tiêu chuẩn chỉ là trị ngọn không trị gốc!” Thiên trưởng lão một bên lắc đầu nói: “Nếu như hạ thấp tiêu chuẩn, Kiểm tông một đời lại không bằng một đời, cuối cùng miễn cưỡng trở thành thế lực nhị lưu. Ta cảm thấy chủ yếu vẫn là tận dụng tư nguyên (**), nếu có đệ tử Kiểm tông tiến vào Thanh Vân bang, chúng ta có thể nói với hơn nửa số thành thị, như vậy cục diện này nhất định sẽ được thay đổi!”

Nghe tới Thanh Vân bang, Phùng Vũ và Tào Hỏa nhất thời khề thở dài, Tào Hỏa cười khổ nói: “Lão Thiên, đạo lý này sao Tông chủ bọn họ không biết chứ? Nhưng mà tiến vào Thanh Vân bang khó cỡ nào? Yêu nghiệt trên Thanh Vân bang không ai không nghịch thiên cả. Đặc biệt là yêu nghiệt của học viện Hoàng Gia với Nguyên môn, cho dù là chúng ta tới cũng không nhất định có kết quả tốt được!”

Phùng Vũ thở dài một tiếng, nói: “Nghĩ lại Kiểm tông ta trăm năm trước, khi đó đang thời kỳ hưng thịnh, Kiếm phong vừa ra, cho dù là Nguyên môn cũng phải tránh lui. Không nghĩ tới trăm năm sau lại suy bại như thế này.”

Nghe vậy trên mặt Thiên trưởng lão cũng lộ ra vẻ chua xót, nói: “Đúng vậy, gần mấy chục năm nay, từ sau khi Tô tiên tử tiến vào Thanh Vân bang thì không còn ai có thể tiến vào nữa, vì vậy làm cho Kiểm tông chúng ta xuất hiện cục diện như bây giờ, nói cho cùng vẫn là do chúng ta trước đây không chịu tranh đấu a!”

Tào Hòa quét mắt nhìn mọi người, nói: “Nghe nói lần này Giang Tuyết thành có một thiếu niên 16 tuổi đạt tới Cửu phẩm huyền giả tham gia khảo hạch, 16 tuổi Cửu phẩm huyền giả, nếu như không phải dùng đan dược ngoại vật để thăng thì người này nhất định sẽ trở thành một yêu nghiệt của Kiếm tông ta!”

Phùng Vũ cười gât đầu nói: “Ta cũng nghe nói, thiếu niên này hình như gọi là Giang Nguyên, được xưng là thiên tài kiệt xuất nhất trăm năm qua của Giang Tuyết thành. Nếu như lời đồn không sai, chờ sau khi những người trên Ngoại Môn bảng trở thành đệ tử nội môn thì người này có thể sẽ trở thành ngoại môn đệ nhất nhân!”

Thiên trưởng lão ở một cười mỉm, cái gì mà thiên tài kiệt xuất trăm năm qua chứ, có Ngũ hành huyền khí yêu nghiệt như Dương Diệp sao? Nếu để cho người ta biết Ngũ hành huyền khí của Dương Diệp là Kim huyền khí thì sợ rằng các Phong chủ cùng Trưởng lão môn của Kiếm tông đều phải khiếp sợ. Chẳng qua lão sẽ không nói chuyện này ra, lão tôn trọng lựa chọn của Dương Diệp.

Lúc này Tào Hòa ngược nhìn mặt trời trên đầu, sau đó nói: “Lão Phùng, người chủ trì cửa thứ nhất đi!”

Nghe vậy Phùng Vũ điều chỉnh lại tâm tình, bước lên trước mấy bước, nhìn những thiếu niên còn có chút non nớt bên dưới, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, hai tay lão giơ lên, những thanh âm huyền ảo bên dưới nhất thời biến mất không thấy đâu nữa, mọi người lập tức trở nên yên tĩnh.

Phùng Vũ nói: “Các vị, lão phu là trưởng lão ngoại môn Phùng Vũ, các ngươi có thể gọi ta là Phùng trưởng lão, là một trong những người khảo hạch lần này. Đầu tiên lão phu thay mặt Kiếm tông hoan nghênh các ngươi đã đến, tiếp đó, lão phu chúc mừng các ngươi, bởi vì các ngươi có thể đứng ở đây vậy thì chứng minh bản thân các ngươi không tầm, cho dù không thể trở thành đệ tử ngoại môn Kiếm tông thì sau này khẳng định cũng sẽ bất phàm...”

Nói một hồi lâu, Phùng Vũ tiến vào việc chính, nói: “Lần khảo hạch này có tất cả 3 cửa, cửa thứ nhất kiểm tra cảnh giới cơ bản của các ngươi. Cửa này mục đích là loại những người dùng đan dược để nâng cao cảnh giới, và người có cảnh giới chưa ổn định nữa. Bây giờ ta sẽ phóng ra uy áp Vương Giả cảnh, ai có thể chịu được đến lúc cuối thì qua cửa!”

Nói xong Phùng Vũ khẽ động thân, bay lên trời trên đầu ba nghìn thiếu niên, sau đó vận chuyển huyền khí trong cơ thể, một cỗ khí thế kinh khủng từ trong cơ thể tuôn ra, cuối cùng giống như một tòa núi nhỏ đè xuống mọi người bên dưới.

“A...”

Một vài thiếu niên không kịp chuẩn bị, bị cỗ uy áp này làm cho trực tiếp ngã xuống đất. Không tới một phút đồng hồ đã ngã xuống gần một nửa người, nhưng vẫn còn tiếp tục ngã xuống thêm nữa.

Nhìn gần nửa thiếu niên đã ngã xuống, Thiên trưởng lão và tào lửa trên kiếm đài lông mày nhíu lại thành hình chữ Xuyên (川), chất lượng sao mà kém vậy!

Ở một nơi khác, một đám thiếu niên mặc thanh sắc trường bào (***) nhìn những thiếu niên trên quảng trường, đám thiếu niên này khoảng chừng 50 người, Liễu Thanh Vũ có ước hẹn ba tháng sau với Dương Diệp cũng ở trong đó, nhưng mà khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn chính là Liễu Thanh Vũ xếp hạng 19 trên Ngoại Môn bảng lại đứng ở giữa chứ không phải đứng trước.

Nếu có trưởng lão ngoại môn ở đây thì sẽ thấy điều này cực kỳ bình thường. Bởi vì năm mươi đệ tử ngoại môn này là những đệ tử trên Ngoại Môn bảng, đây là nhóm đệ tử tinh anh nhất trong các đệ tử ngoại môn. Ở trong đám người này thì Liễu Thanh Vũ cũng chỉ trở nên bình thường thôi.

Khi nhìn thấy không tới một phút đồng hồ đã gục mất gần nửa số người thì một gã đứng đầu khoe miệng có nốt ruồi đen lác đầu nói: “Lần này bất kể là số lượng hay chất lượng đệ tử ngoại môn đều kém xa lần kia của chúng ta, chẳng thú vị gì cả! Hi vọng đệ tử kiệt xuất nhất trăm năm qua của Giang Tuyết thành gì đó đừng làm người ta thất vọng!”

Một thiếu niên mặt tròn bên cạnh thiếu niên có nốt ruồi cũng lác đầu nói: “Nhớ lần đó của chúng ta, năm nghìn đệ tử, ở cửa thứ nhất chỉ ngã xuống chừng một nghìn người. Mà đợt này xem bộ dáng như vậy sợ rằng phải ngã xuống hai nghìn, nếu như Phùng trưởng lão không nương tay thì sợ rằng càng nhiều hơn nữa! Về phần thiên tài gì kia, nếu quả thật là 16 tuổi đạt tới Cửu phẩm huyền giả trong truyền thuyết thì cũng xem như là yêu nghiệt!”

“Yêu nghiệt?” Thiếu niên có nốt ruồi cười nhạo một tiếng, nói: “Cho dù hán 16 tuổi đạt được Tiên Thiên cảnh cũng không thể xưng là yêu nghiệt ở ngoại môn được, có yêu nữ kia ở đó, ngoại môn ai dám xưng yêu nghiệt?”

Nghe tới hai từ “yêu nữ”, thiếu niên xung quanh sắc mặt đều biến đổi, trong mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ. Một lát sau thiếu niên mặt tròn cười khổ nói: “Yêu nữ kia vừa tới Kiếm tông thì chiếm lấy đệ nhất Ngoại Môn bảng, nghe nói bình thường nàng còn đi tìm trưởng lão ngoại môn khiêu chiến, thiên phú như vậy... Người khác đều nói chúng ta yêu nghiệt, so với nàng chúng ta còn kém không biết bao xa nữa!”

Thiếu niên nốt ruồi cũng khẽ thở dài nói: “Dưới hào quang của nàng, chúng ta xếp thứ hai và thứ ba Ngoại Môn bảng cũng sắp bị các trưởng lão quên rồi. Phải cố gắng hơn nữa chứ nếu không sau này gặp mặt nàng chẳng thêm nhìn chúng ta nữa!”

Thiếu niên mặt tròn tán thành gật đầu, gã cũng vốn là thiên tài trong thiên tài, thế nhưng sau khi gặp phải yêu nữ kia thì gã không dám nói mình là thiên tài nữa. Yêu nữ kia thật sự quá đã kích người.

...

Ở giữa sân, Dương Diệp nhắm mắt tập trung tinh thần, không chịu ảnh hưởng của uy áp Vương Giả cảnh chút nào cả. Căn cơ của hắn rất ổn, lại đã trải qua chiến đấu sinh tử, hơn nữa cũng trải qua uy áp Linh Giả cảnh, đối với uy áp Vương Giả cảnh, lại còn là uy áp nương tay của Phùng Vũ, hắn căn bản

không chịu chút ảnh hưởng nào.

Đột nhiên hần mở hai mắt ra, nhìn về phía bên phải, lúc này bên phải hần đang có một thiếu niên khoảng chừng 16 tuổi đang nhìn hần. Thiếu niên mặc trường bào màu trắng rất đẹp, khuôn mặt tuy rằng có chút non nớt nhưng cả người có một loại khí chất cao quý, chỉ có điều ngạo khí trên mặt thì không thể nào che giấu được.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là thiếu niên cũng giống như hần, đối mặt với uy áp Vương Giả cảnh cũng không bị ảnh hưởng chút nào. Điều này làm cho Dương Diệp trong lòng có chút kinh ngạc.

Nhìn thấy Dương Diệp nhìn về phía mình, Giang Nguyên nhất thời thu hồi ánh mắt của mình lại, nhỏ giọng nói: “Xem ra lần khảo hạch ngoại môn này cũng không phải đều là phế vật, nhưng mà có vài người để làm nền cũng tốt, không thì cũng không thú vị chút nào!”

Dương Diệp cũng thu hồi ánh mắt, sau đó lại nhắm mắt dưỡng thần. Thực lực đối phương có thể mạnh, nhưng với hần mà nói thì không có chút ý nghĩa gì cả.

Nửa canh giờ trôi qua, Phùng Vũ thu hồi khí thế lại, xoay người lướt về trên kiếm đài. Khi thấy bên dưới ngã xuống một đồng chỉ còn lại khoảng nghìn tên thiếu niên thì Phùng Vũ khẽ lắc đầu thở dài, lão đã nương tay rồi mà không ngờ vẫn có nhiều người bị loại như vậy, tâm tình bây giờ có thể biết được như thế nào.

Khí thế của Phùng Vũ vừa thu, rất nhiều người đều nhất thời thả lỏng một hơi. Thấy cảnh tượng như vậy, Dương Diệp âm thầm lắc đầu, nếu như Phùng trưởng lão kéo dài thêm nữa, hoặc uy áp mạnh hơn một chút, sợ rằng còn có rất nhiều người ngã xuống.

Nhìn một số thiếu niên ngã xuống bên cạnh, khoe miệng Giang Nguyên hiện lên nụ cười khinh thường, nhỏ giọng nói: “Phế vật, ngay cả uy áp Vương Giả cảnh cũng không chịu được!” Nói xong quay đầu nhìn về phía Dương Diệp, lộ ra điệu cười đáng suy ngẫm.

Nhìn thấy nét mặt của thiếu niên kia, Dương Diệp nhún mày, bây giờ mấy tên ngu ngốc hay đi gây chuyện nhiều quá!

Lúc này Thiên trưởng lão tiến lên trước vài bước, nhìn một nghìn thiếu niên còn lại nói: “Ai đã ngã xuống thì qua một bên, còn đứng thì lập tức ngồi thiền nghỉ ngơi, nửa canh giờ nữa bắt đầu cửa thứ hai!”

...

(*) hảo cao vụ viễn: theo đuổi những thứ viễn vông, xa vời

(**) tận dụng tư nguyên: tận dụng thứ có sẵn của mình

(***) thanh sắc trường bào: áo khoác dài màu xanh

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Huyền cảnh mê thất? (*)

Nửa canh giờ thoáng chốc trôi qua, sau khi mọi người nghỉ ngơi xong thì Thiên trưởng lão trên kiếm đài cũng mở hai mắt, ánh mắt quét xuống một nghìn đệ tử đứng thẳng bên dưới, khi nhìn thấy Dương Diệp thì ánh mắt hơi ngừng lại, khẽ gật đầu, sau đó cao giọng nói: “Cửa thứ hai chính là kiểm tra ý chí kiểm đạo của các ngươi, đi theo ta!” Nói xong xoay người đi ra phía sau.

Nghe vậy một nhìn tên thiếu niên vội vàng đi theo. Không chỉ có một nghìn thiếu niên này, ngay cả những thiếu niên bị loại bên cạnh cũng đi theo. Tuy rằng bọn họ đã bị loại nhưng Kiếm tông vẫn cho phép bọn họ ở lại theo dõi.

“Mê huyền trận sao?”

Ở chỗ nào đó, thiếu niên nốt ruồi khoe miệng hơi nhếch lên, sau đó cũng đi theo. Những đệ tử trên ngoại môn bảng phía sau cũng vội vàng đi theo luôn.

Không tới một hồi, dưới sự dẫn dắt của Thiên trưởng lão, mọi người đi tới trước một vòng sáng đổi màu khổng lồ. Vòng sáng đổi màu rất lớn, chứa mấy nghìn người cũng không thành vấn đề. Ở bên trong vòng sáng lóe lên đủ loại phù văn, đồng thời các loại phù văn còn chuyển động dựa theo quỹ đạo nào đó.

“Đây là mê huyền trận!” Nhìn vòng sáng trước mắt, Dương Diệp thấp giọng nói.

Mê huyền trận hần đã từng nghe qua, nghe nói là do một trận pháp sư rất lâu trước đây của Kiếm tông chế tạo, trong đó còn có rất nhiều phù văn có tác dụng kỳ dị do phù văn sư khắc vào, bởi vì có những phù văn đó mà người tiến vào sẽ gặp một loại ảo cảnh, cho nên vòng sáng này được gọi là mê huyền trận.

Có điều ảo cảnh mà mê huyền trận này sinh ra so với ảo cảnh của vòng tay mà hấn đưa cho Tô Thanh Thi sinh ra có chút chênh lệch, bởi vì mê huyền trận này chỉ khảo nghiệm ý chí của con người, ở trong ảo cảnh bị thương cũng không liên quan tới hiện thực, mà vòng tay hấn đưa cho Tô Thanh Thi thì sẽ thật sự làm cho người đó cũng bị thương ở ngoài hiện thực!

Thiên trưởng lão xoay người nhìn mọi người, nói: “Trận này gọi là mê huyền trận, từ lúc bắt đầu khởi động trận pháp đến khi hết ba nén hương vẫn chưa thể tỉnh lại thì bị loại. Bây giờ đi vào đi!”

Nghe vậy một nghìn thiếu niên vội vã tiến vào trong vòng sáng, sau đó chờ đợi ảo cảnh xuất hiện.

Sau khi nhìn thấy mọi người tiến vào vòng sáng, Thiên trưởng lão trầm giọng nói: “Nhớ kỹ, tất cả đều là hư ảo!” Nói xong vung tay phải lên, một tấm phù lục bay lên phía trên vòng sáng, sau một khắc, phù lục trong vòng sáng màu xanh bắt đầu chuyển động.

Thiên địa hoá chuyển, cảnh tượng trước mắt biến đổi, khi thấy cảnh tượng trước mắt thì viên mắt Dương Diệp nhất thời đỏ lên.

Thành thị quen thuộc, con đường quen thuộc, ngôi nhà bằng đá quen thuộc, tất cả đều quen thuộc, đây chính là An Nam thành. Mà ngôi nhà đá trước mắt này chính là ngôi nhà hấn sống từ lúc nhỏ tới lớn.

Những gì trước mắt hấn đều vô cùng quen thuộc, cho dù nhắm mắt lại cũng sẽ không lạc đường.

Dương Diệp chậm rãi đi tới chiếc ghế gỗ dài trước căn nhà đá, nhìn nó ánh mắt Dương Diệp dần dần trở nên ướt lên. Trước kia hấn cùng với muội muội và mẫu thân hay ngồi trên chiếc ghế này, mẫu thân ngồi ở giữa một bên thêu thùa, một bên để cho hấn và muội muội xoa chân cho người.

Sau một hồi lâu, ánh mắt hấn dời đi nhìn về một bức tranh được vẽ bằng than trên vách đá. Thấy bức tranh này, trong lòng Dương Diệp có chút ám áp, mũi cũng có chút cay cay. Nội dung bức tranh là một tiểu cô nương tóc tết thành hai bím nắm một đứa bé trai, tiểu cô nương chính là muội muội Tiểu Dao của hấn, mà đứa bé trai kia tất nhiên là hấn. Chỉ là không biết ai vẽ thêm trên đầu đứa bé trai hai cái bím tóc nữa làm cho bé trai biến thành một tiểu cô nương.

Bức tranh này không phải do người khác vẽ mà chính là do hấn vẽ. Còn hai bím tóc trên đầu bé trai là trò đùa của Tiểu Dao.

“Két!”

Đúng lúc này, cửa ngôi nhà đột nhiên mở ra, một tiểu cô nương chừng 15, 16 tuổi và một người phụ nữ chừng 30 tuổi bước ra.

Tiểu cô nương thắt hai bím tóc, ăn mặc một chiếc váy cũ nhưng cực kỳ sạch sẽ, lông mi hình lá liễu, đôi mắt linh động, chiếc mũi tinh xảo, tuy rằng ăn mặc cũ nát nhưng không thể che giấu được dung nhan thanh tú của nàng.

Mỹ phụ (*) cũng mặc một chiếc váy cũ nhưng cũng cực kỳ sạch sẽ, khoảng chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt trái xoan, làn mi lá liễu, vóc người tinh tế đầy đặn, chỉ là trên gương mặt và trên tay hiện đầy vết tích phong sương, đặc biệt là đôi tay kia, ở xa cũng có thể nhìn thấy vết chai dày đặc.

Khi tiểu cô nương thấy Dương Diệp thì hai mắt nàng sáng lên, sau đó một chút thì lại đỏ lên, nàng chạy đến trước mặt Dương Diệp ôm chặt lấy hấn, nói: “Ca, sao bây giờ ca mới trở về, sao bây giờ mới về...” Mới nói tới đó tiểu cô nương đã khóc không thành tiếng.

Tay của Dương Diệp dừng giữa không trung một lúc lâu, khi cảm giác được nước mắt trước ngực thì rút cục hai tay cũng rơi xuống trên lưng tiểu cô nương, sau đó Dương Diệp vô ý thức nói: “Không phải ca đã về rồi sao? Đừng khóc nữa, khóc nữa Tiểu Dao sẽ trở thành con mèo xấu, khó coi lắm!”

“Muội mặc kệ, muội mặc kệ, ai bảo ca hai năm không chịu về lần nào, ai bảo ca hai năm không chịu về lần nào, muội cứ khóc cho ca áy náy chết...” Tiểu cô nương rúc đầu vào trong lòng Dương Diệp, khóc không ra tiếng.

Lúc này mỹ phụ cũng đi tới trước mặt Dương Diệp, giờ tay nhẹ nhàng xoa đầu hấn, sau đó lại vuốt ve gương mặt hấn, trên mặt hiện ra vẻ từ ái, ôn nhu nói: “Mấy năm nay con ở Kiếm tông chịu khổ cực, bây giờ quay về là tốt rồi, đợi mẫu thân đi làm cho con món thịt chua ngọt con thích ăn nhất.”

“Mẫu thân!” Dương Diệp mũi cay cay, hai mắt lại ướt lên, nói: “Mấy năm nay để người chịu khổ rồi, mẫu thân yên tâm, từ nay về sau con sẽ không để cho người và Tiểu Dao bị khổ nữa. Con hứa!”

“Đứa ngốc!” Mỹ phụ mỉm cười nói: “Chỉ cần con và Dao nhi sống được tốt, nương cho dù ăn khổ nhiều hơn cũng nguyện ý. Được rồi, khó có khi con trở về, không nói những chuyện này nữa, nương đi làm thịt chua ngọt cho các con, Dao nhi là muốn ăn món này lắm đấy!”

“Con đâu có chứ!” Dao nhi ngẩng đầu lên chối cãi.

Nhìn trên mặt Tiểu Dao còn vương nước mắt trong suốt, mỹ phụ và Dương Diệp nhất thời cười lên.

Ngoài hiện thực, trong vòng sáng màu xanh chỉ còn lại một mình Dương Diệp. Những người khác nếu không phải tỉnh lại thì cũng đã hoàn toàn đánh mất chính mình trong ảo cảnh.

Lúc này ánh mắt mấy nghìn người xung quanh đều rơi vào trên người Dương Diệp đang đứng giữa vòng sáng, có ánh mắt khinh thường, có ánh mắt hả hê, có ánh mắt hiếu kỳ, còn nhiều loại khác nữa.

Thiên trưởng lão nhìn lư hương trên bàn đá trước vòng sáng màu xanh, trong lư hương, nén hương còn lại duy nhất đã cháy hơn một nửa, mà Dương Diệp vẫn chưa tỉnh lại, Thiên trưởng lão kim lòng không được nắm chặt hai tay lại. Đồng thời trong lòng vô cùng nghi hoặc, ý chí của Dương Diệp như thế nào lão rõ ràng nhất, từ nhỏ lớn lên trong đau khổ, đi tới Kiếm tông, lại từ thiên đường rơi xuống địa ngục, nhưng hắn cũng chưa từng bỏ qua, ý chí này có thể nói yếu sao?

Như vậy nhất định không thể là yếu, thế nhưng vì sao Dương Diệp vẫn chưa tỉnh lại? Hơn nữa nếu như Dương Diệp đã hoàn toàn trầm luân trong đó thì hắn đã bị loại bỏ mới đúng, bây giờ hắn còn đứng trong đó, trên mặt vẫn rất bình tĩnh không gì sánh được, vậy là vì sao chứ?

Không chỉ có Thiên trưởng lão nghi hoặc, ngay cả là Phùng Vũ và Tào Hóa cũng nghi hoặc không giải thích được, điều này quá không hợp lý!

Ở nơi nào đó, thiếu niên có nốt ruồi nhìn Dương Diệp giữa sân trầm giọng hỏi lâu rồi nói: “Có chút ý tứ đấy!”

Thiếu niên mặt tròn bên cạnh gã cũng gật gật đầu, nói: “Đúng là có chút ý tứ!”

Nghe được lời hai người nói, Liễu Thanh Vũ ở phía sau hai người cười nhạt một tiếng, có ý tứ? Loại người ý chí không vững vàng này quả thật là có chút ý tứ. Đồng thời y có chút hối hận đã thành lập ước hẹn ba tháng kia với Dương Diệp, loại phế vật này thật không đáng y xuất thủ.

Bất tri bất giác, nửa nén hương lại mất đi một phần hai, thế nhưng Dương Diệp vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc này Giang Nguyên vốn đang nhắm mắt dưỡng thần một bên mở hai mắt ra, sau đó đi tới trước mặt Thiên trưởng lão, ôm quyền nói: “Thiên trưởng lão, theo tại hạ thấy thì lúc này người kia đã trầm luân trong ảo cảnh rồi, người như vậy không có tư cách trở thành đệ tử Kiếm tông, nên loại trực tiếp luôn.” Vốn gã còn có chút mong chờ với Dương Diệp, nhưng thấy Dương Diệp ở lâu trong ảo cảnh như vậy mà chưa ra, gã không khỏi có chút thất vọng. Đợi trong ảo cảnh lâu như thế, người như này ý chí không kiên định, không có tư cách làm nền cho hắn.

“Loại, loại trực tiếp đi, hắn dựa vào gì mà bắt chúng ta chờ hắn chứ?”

“Đúng vậy, loại người ý chí không kiên định này Kiếm tông nhận làm gì chứ? Nhận làm sai vật sao?”

“Làm sai vật? Chẳng lẽ ngươi không biết sao? Thiếu niên kia chính là đệ tử tạp dịch của Kiếm tông, có người nói trước kia hắn cũng là đệ tử ngoại môn, nhưng mà không ai ngờ được sau một năm vẫn không thể thành huyền giả, cuối cùng bị giáng xuống làm đệ tử tạp dịch, còn được gọi là phế vật đệ nhất Kiếm tông!”

“Gi? Là đệ tử tạp dịch thật sao? Loại, loại đi! Ta không muốn thành đệ tử đồng môn với người như thế!”

“Đúng thế, thành đồng môn với người như thế, sau này ra ngoài ta cũng thấy xấu hổ khi nói mình là đệ tử Kiếm tông...”

“...”

Trong lúc nhất thời, vốn trên sân đang yên tĩnh đột nhiên trở nên ồn ào. Trong đó lớn tiếng kêu gào loại bỏ Dương Diệp không chỉ có những thiếu niên đã qua cửa, còn có những đệ tử bị loại xung quanh nữa.

Đệ tử đã qua cửa kêu gào loại bỏ, đương nhiên là thấy xấu hổ khi làm đồng môn với Dương Diệp, mà những đệ tử bị loại có hơn một nửa là gây rối, mang tâm lý ta bị loại thì ngươi cũng bị loại đi.

Thiên trưởng lão lạnh lùng liếc mắt nhìn Giang Nguyên, nếu như không phải bởi vì đối phương là người tỉnh lại đầu tiên, lại mới 16 tuổi đạt tới Cửu phẩm huyền giả thì lão đã không do dự quát cho một trận. Thế nhưng nghĩ tới thiên phú của đối phương, lão chỉ có thể ngăn tức giận trong lòng lại, ánh mắt bỏ qua Giang Nguyên liếc nhìn mọi người, nói: “Yên lặng, Kiếm tông có quy định của Kiếm tông, nói ba nén hương thì chính là ba nén hương, cứ chờ đó cho ta. Không muốn chờ thì lập tức cút xuống núi đi!”

Thấy trưởng lão nóng giận, mọi người nhất thời không dám nói gì nữa, tất cả trở nên yên tĩnh lại. Cho dù như thế nào thì bây giờ bọn họ vẫn chưa có năng lực phản lại trưởng lão ngoại môn.

Giang Nguyên trong lòng cũng cả kinh, gã biết đã đắc tội trưởng lão ngoại môn trước mắt này rồi. Chẳng qua trong chốc lát gã liền không thèm để ý nữa, gã tin tưởng chỉ cần lộ ra con bài chưa lật thì sẽ có trưởng lão khác lôi kéo gã. Nghĩ vậy Giang Nguyên nghiêng người lui qua một bên, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Dương Diệp đã trở nên bất thiện.

(*) huyền cảnh mê thất: lạc lối trong ảo cảnh

(**) mỹ phụ: người phụ nữ xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kiểm nô tháp

Trong ngôi nhà đá, Dương Diệp và muối muối cùng với mẫu thân ngồi ở trước bàn ăn làm thành tứ tâm đá, trên bàn có ba món mặn một món canh, ba món mặn đều là món Dương Diệp vô cùng thích. Đặc biệt là món thịt chua ngọt ở giữa bàn, không chỉ có hắn thích ăn nhất mà Tiểu Dao cũng vậy.

Mặc dù hắn và Tiểu Dao đều rất thích ăn thịt chua ngọt, thế nhưng trừ những ngày lễ trọng đại ra thì bọn họ không có cơ hội ăn nó. Bởi vì đối với gia đình bọn họ thì ăn thịt là một chuyện vô cùng xa xỉ.

“Ca, ca ăn đi!” Tiểu Dao gấp một miếng thịt chua ngọt đặt vào trong bát Dương Diệp, sau đó lại gấp một miếng vào trong bát mỹ phụ, cuối cùng mới gấp một miếng cho mình, có điều nàng cũng chưa ăn luôn mà vờn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm vị ngọt xung quanh miếng thịt, trên mặt lộ ra biểu tình say mê.

“Đưa nhỏ này, nhanh ăn đi, trong bát còn có nhiều mà!” Mỹ phụ giờ tay xoa đầu Tiểu Dao, ôn nhu nói.

Mà Dương Diệp mũi chua xót, trong lòng cảm thấy xấu hổ tự trách, nếu như mình có bản lĩnh, Tiểu Dao và mẫu thân sẽ không chịu khổ nhiều như vậy, nếu như mình có bản lĩnh, Tiểu Dao và mẫu thân sẽ không bị Liễu gia bắt nạt. Mình là nam tử duy nhất trong nhà, lại để cho muối muối và mẫu thân chịu nhiều ủy khuất như vậy, mình thật là vô dụng!

“Ca, ca ăn nhanh đi, nhìn ca gầy quá, ăn thêm mấy miếng thịt để tẩm bổ đi!” Lúc này Tiểu Dao lại gấp một miếng thịt chua ngọt bỏ vào trong bát Dương Diệp.

“Đừng thế!” Mỹ phụ yêu thương nhìn Dương Diệp nói: “Đưa nhỏ này ở Kiểm tông chịu không ít khổ, ăn nhiều một chút.” Nói xong cũng gấp một miếng thịt vào trong bát Dương Diệp.

Nghe vậy nước trong mắt Dương Diệp không nhịn được nữa, từ từ trào ra. Hắn cầm lấy đũa, cố gắng mỉm cười sau đó gấp một miếng thịt chua ngọt ăn.

Nhìn thấy Dương Diệp bắt đầu ăn, mỹ phụ mỉm cười, có điều bà cũng không ăn mà cứ nhìn Dương Diệp ăn như vậy, sau một lát lại nhìn Tiểu Dao, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Không tới một hồi, Dương Diệp đã ăn xong ba miếng thịt trong bát. Hắn ngẩng đầu nhìn mỹ phụ và Tiểu Dao, trên mặt vô cùng bình tĩnh, không có cảm xúc dao động như lúc trước nữa.

“Ca, đừng nhìn Dao nhi như vậy, Dao nhi có chút sợ!” Bị hai mắt không chút tình cảm nào của Dương Diệp nhìn chằm chằm, Tiểu Dao có chút sợ hãi, rụt rè nói.

“Sao vậy? Có phải không thoải mái không?” Thấy Dương Diệp có gì đó không đúng, mỹ phụ vội đứng lên quan tâm hỏi thăm.

Dương Diệp không nói gì, chỉ là thâm ý liếc nhìn mỹ phụ và Tiểu Dao một cái, sau đó khép hờ hai mắt, sau một khắc, kiếm khí xẹt qua giữa sân, hai vệt máu tươi rải dài trên đất. Đồng thời Dương Diệp cảm giác được cảnh tượng trước mắt vỡ thành từng mảnh nhỏ, trong đầu hơi mê muội.

Qua một hồi, Dương Diệp mở hai mắt ra, mọi người, Khảo Hạch phong, vòng sắc màu xanh, tất cả đều quen thuộc. Dương Diệp hít sâu một hơi, không quan tâm tới ánh mắt của mấy nghìn người, đi thẳng tới trước mặt Thiên trưởng lão, ôm quyền với ông ấy, sau đó yên lặng đi qua một bên.

Trong lòng Thiên trưởng lão thả lỏng một hơi, lão tuy không biết Dương Diệp gặp được gì trong ảo cảnh, nhưng từ biểu hiện trên mặt của Dương Diệp thì thấy được hắn vẫn luôn giữ vững bản tâm, không có lâm đường lạc lối. Chỉ là vì sao hắn không có lựa chọn tỉnh lại? Nghĩ một hồi, Thiên trưởng lão không nghĩ nữa. Cho dù như thế nào, Dương Diệp qua cửa là tốt rồi.

“Nghỉ ngơi tại chỗ nửa canh giờ, cửa tiếp theo khảo hạch thực lực!” Thiên trưởng lão nói.

Nghe được lời Thiên trưởng lão nói, mọi người không dám có dị nghị, cũng không dám kêu gào loại bỏ gì nữa, tất cả đều xếp bằng ngồi tại chỗ, cầm lấy Năng Lượng thạch Kiểm tông phát cho để khôi phục huyền khí trong cơ thể.

Giang Nguyên ở cách Dương Diệp nhìn nén hương vừa cháy hết, lại nhìn Dương Diệp yên lặng không nói, hừ lạnh một tiếng, vẻ khinh thường trong mắt hiện lên càng đậm. Lúc trước còn tưởng hắn là một nhân vật thế nào, không nghĩ tới lại là một đệ tử ngoại môn bị giáng chức, vừa nghĩ tới lúc này vì tên đệ tử tạp dịch này mà đắc tội một trưởng lão ngoại môn, trong lòng gã vô cùng khó chịu!

“Hi vọng ngươi có thể kiến tri tiến vào mười hạng đầu!” Giang Nguyên thấp giọng nói một câu, sau đó thu hồi ánh mắt.

Gã hi vọng Dương Diệp có thể tiến vào mười hạng đầu, vì đệ tử vào mười hạng đầu sẽ tham gia một cuộc tỷ thí, trận tỷ thí này không những được Kiểm tông khen thưởng, còn có ý nghĩa nữa đó chính là xếp hạng càng cao càng dễ được trưởng lão Kiểm tông nhìn trúng bồi dưỡng, hơn nữa còn có thể nhanh chóng tạo quan hệ.

Đương nhiên gã hi vọng Dương Diệp có thể tiến vào mười hạng đầu mục đích chủ yếu là muốn ra tay giáo huấn đối phương.

Ở nơi nào đó, thanh niên có nốt ruồi đảo ánh mắt qua trên người những đệ tử qua cửa, cuối cùng rơi vào trên người Giang Nguyên, nói: “Có 600 người qua cửa, thời gian tỉnh lại của y nhanh nhất, chỉ không tới mấy hơi thở, xem ra y là thiên tài trăm năm mới xuất hiện của Giang thành, Giang Nguyên!”

Thiếu niên mặt tròn bên cạnh thiếu niên nốt ruồi tán thành gật đầu, nói: “Nghe đồn y là Cửu phẩm huyền giả, thực lực thật sự của y chắc là Cửu phẩm đỉnh phong. Chờ sau khi hấn thành đệ tử tông môn, tông môn bồi dưỡng một thời gian ngắn phỏng chừng có thể thăng cấp Tiên Thiên, chờ sau khi nhóm Ngoại Môn bằng chúng ta thành đệ tử nội môn, nếu như không có yêu nghiệt khác xuất hiện thì y sẽ là người đứng đầu ngoại môn!”

Thiếu niên nốt ruồi bình thân nói: “Mười sáu tuổi Cửu phẩm đỉnh phong, thiên phú như vậy quả thực cũng coi như tốt. Bồi dưỡng một chút cũng sẽ rất có tiền đồ. Chỉ là ta thấy y cực kỳ kiêu ngạo, không biết che dấu phong mang (*), loại tính cách này ngày sau sẽ nếm đau khổ không ít đâu.”

Thiếu niên mặt tròn cười nói: “Người trẻ tuổi có bản lĩnh, kiêu ngạo cũng rất bình thường. Ngươi thử nghĩ xem, trước đây khi Yêu nữ chưa tới thì ta với ngươi ngông cuồng tự đại, không xem ai vào mắt. Mặc dù bây giờ chúng ta đem ngạo khí thu lại nhiều rồi thế nhưng rõ ràng trong xương cốt chúng ta vẫn rất kiêu ngạo đấy thôi. Kiêu ngạo muốn thay đổi, phải bị đá kích!”

Thiếu niên nốt ruồi gật đầu, sau đó nhìn về phía Dương Diệp, yên lặng một lát rồi nói: “Hắn rất kỳ lạ, ngươi nhìn hắn trước khi tỉnh lại, trong mắt vẫn rất tinh táo, trên mặt không có chút tình cảm dao động nào cả, chứng tỏ từ khi ảo cảnh bắt đầu hắn vẫn giữ vững bản tâm. Chỉ là vì sao hắn dừng lại trong ảo cảnh lâu như thế?”

“Có lẽ là trong ảo cảnh gặp phải nữ nữ nào đó!” Người nói không phải thiếu niên mặt tròn mà là Liễu Thanh Vũ vẫn đang yên lặng sau hai người. Thiếu niên nốt ruồi và thiếu niên mặt tròn nói Giang Nguyên kia già không dám xen miệng vào. Thế nhưng nói đến Dương Diệp thì già có chút nhịn không được.

Thiếu niên nốt ruồi thân nhiên liếc nhìn Liễu Thanh Vũ, nói: “Đều là đệ tử trên Ngoại Môn bằng, khuyên ngươi một câu, vĩnh viễn đừng xem thường đối thủ của mình!”

Liễu Thanh Vũ vội vàng cung kính gật đầu, bộ dạng ta sẽ ghi nhớ trong lòng. Chẳng qua trong lòng già lại không cho là đúng, già còn nhớ rõ trước đây Dương Diệp ngay cả một chiêu của già cũng tiếp không được. Thời gian khoảng một tháng hắn có thể mạnh đến mức nào đây? Cùng lắm thì già ra hai chiêu là được!

Giữa sân, Dương Diệp khép hờ hai mắt, hắn không hấp thu Năng Lượng thạch. Thành thật mà nói, mọi thứ trong ảo cảnh trước đó vẫn có ảnh hưởng với hắn. Mục tiêu phấn đấu của cả đời hắn chính là vì muội muội và mẫu thân, trong ảo cảnh xuất hiện hai người đã lâu không gặp, hắn vẫn vô cùng chấn động.

Khi mới bắt đầu hắn cũng biết đây chẳng qua chỉ là ảo cảnh, thế nhưng hắn thật sự không muốn tỉnh lại nhanh như vậy. Chẳng qua hắn cũng biết loại ý nghĩ này không thể được. Bởi vì ảo trận trước mắt chỉ có thể coi là ảo trận bình thường, nếu như là loại ảo trận cao cấp thì nếu hắn dám ở lại trong đó, hắn nhất định sẽ thập tử vô sinh.

Chung quy mà nói, ý chí vô đạo của hắn cũng có nhược điểm, nhược điểm này chính là muội muội và mẫu thân. Vấn đề này nếu như không giải quyết, sau này có thể còn gặp phải vấn đề khác.

Nghĩ thế Dương Diệp hít sâu một hơi, nói: “Sau khi khảo hạch kết thúc có lẽ nên về nhà một chuyến!”

Nửa canh giờ bất tri bất giác trôi qua, lúc này Tào Hỏa trưởng lão đi tới trước mặt 600 thiếu niên còn lại, vẻ thất vọng trên khuôn mặt khó có thể che giấu. Số lượng lần này thật sự kém hơn rất nhiều so với lần trước. Nếu như sang năm cũng như vậy nữa thì sợ rằng ngoại môn Kiếm tông sẽ xuất hiện tình cảnh xấu hổ không có người nữa mất.

“Hi vọng nấy yêu nghiệt của Kiếm tông lần này có thể tiến vào Thanh Vân bằng, không thì tương lai của Kiếm tông sẽ phải lo ngại rồi!” Nhìn 600 thiếu niên dưới sân, Tào Hỏa nhỏ giọng lầm bầm.

Sau một lát, Tào Hỏa điều chỉnh tâm trạng mình lại cho tốt, sau đó cao giọng nói: “Cửa tiếp theo, khảo hạch năng lực thực chiến, đi theo ta!”

Nghe vậy mọi người liền vội vàng đứng lên đi theo sau Tào Hỏa.

“Kiếm tháp à?” Ở nơi nào đó, thiếu niên nốt ruồi nhỏ giọng nói.

Thiếu niên mặt tròn cười he he nói: “Trước đây Yêu nữ xông tới cửa thứ 20, phá kỷ lục Tô tiên bối để lại mười mấy năm trước, không biết lần này có người phá kỷ lục Yêu nữ kia để lại hay không?”

“Có khả năng sao?” Không biết ai nói một câu.

(*) phong mang: mũi nhọn, tài năng

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đánh cược

Kiểm Nô tháp nằm đơn độc trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, diện tích mấy trăm trượng, có tất cả 29 tầng, mỗi một tầng cao khoảng năm, sáu trượng, từ đáy tháp nhìn lên không thể nhìn thấy đỉnh tháp.

Ở xung quanh thân tháp có rất nhiều phù văn kỳ dị, những phù văn này không giống như phù văn ở trong mê huyền trận. Những phù văn trên Kiểm Nô tháp rất lớn, lớn hơn mấy lần so với phù văn trong mê huyền trận. Hơn nữa mặc dù những phù văn trên Kiểm Nô tháp không được kích hoạt nhưng chỉ cần là một huyền giả thì đều có thể cảm nhận được những phù văn này rất kinh khủng.

Tào Hòa nhìn Kiểm Nô tháp trước mắt, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng, sau một lát lão xoay người nhìn đám thiếu niên trên mặt đầy hiếu kỳ và kinh hãi phía sau, nói: “Kiểm Nô tháp là một đạo khí do năm xưa Tổ sư gia đích thân chế tạo, đồng thời cũng là một trong những trấn tông chỉ bảo của Kiểm tông, các người tu luyện ở trong đó sẽ được lợi ích rất lớn. Cho nên nếu như có thể thì cố gắng qua nhiều tầng vào, càng lên cao các người có thể ở lại càng lâu hơn!”

“Xôn xao...”

Nghe được lời nói của Tào Hòa, đám người trở nên xôn xao, ánh mắt mọi người nhìn về Kiểm Nô tháp trở nên nóng bỏng. Mọi người thật không ngờ cái tháp này lại là một đạo khí, đạo khí là cái gì? Đó là loại cấp bậc vượt xa huyền bảo! Mặc dù đa số gia thế mọi người không kém, thế nhưng đừng nói là đạo khí, ngay cả huyền bảo Địa giai hay huyền bảo Huyền giai cũng hiếm thấy được, bây giờ nhìn thấy đạo khí trong truyền thuyết, bọn họ sao lại không kích động chứ?

Đừng nói những thiếu niên kia, ngay cả tính cách bình tĩnh trầm ổn như Dương Diệp cũng có chút kích động. Lúc này thấy những phù văn trên tháp này hẳn đã biết tháp này chắc chắn không bình thường, thế nhưng hẳn không nghĩ tới một thứ khổng lồ như này lại là một cái đạo khí. Uy lực của huyền bảo Địa giai hẳn đã được chứng kiến, chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung, mà đạo khí còn trên cả huyền bảo, vậy thì uy lực kinh khủng như thế nào?

Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Tào Hòa lắc đầu mỉm cười, biểu tình của những người này cũng gần giống như của lão trước kia! Lão tiếp tục nói: “Đừng kích động, bây giờ các người ghi nhớ lời ta nói. Sau khi đi vào, mỗi một tầng sẽ gặp một kiểm nô, chiến thắng kiểm nô có thể lên tầng tiếp, thua sẽ bị đưa ra ngoài. À, mỗi lần lên một tầng các người có cơ hội nghỉ ngơi một canh giờ.”

“Tào trưởng lão, trong đó có thể dùng phù lục và các loại ngoại vật gì đó không?” Lúc này một thiếu nữ mặc váy xanh đi tới trước mặt Tào Hòa, cung kính hỏi.

Nhìn thiếu nữ trước mắt, trên mặt Tào Hòa hiện lên nụ cười dịu dàng, biểu hiện tốt nhất trong huyền trận lúc trước chính là thiếu nữ này và Giang Nguyên. Hơn nữa khiến ba người giám khảo bọn họ kinh hi chính là thiếu nữ chưa tới 16 tuổi trước mặt này có thể cũng là Cửu phẩm huyền giả đỉnh phong, làm cho ba người họ hưng phấn không thôi.

“Khảo hạch này mục đích chính là kiểm tra năng lực thực chiến của mọi người, cho nên trong đó không thể dùng các thứ như Năng Lượng thạch và phù lục.” Tào Hòa nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy thiếu nữ mặc váy xanh ôm quyền với Tào Hòa, sau đó lùi về một bên.

“Chỉ là một ảo trận mà thôi, không cần dùng đến ngoại vật.” Lúc này Giang Nguyên ở một bên liếc mắt nhìn thiếu nữ váy xanh, thần nhiên nói. Tuy rằng gã nói rất bình tĩnh, thế nhưng vẻ khiêu khích và khinh thường trong mắt thì không che giấu được.

Thiếu nữ váy xanh biến sắc, nàng cung kính với trưởng lão không có nghĩa là cũng cung kính với người khác, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói: “Giọng lớn thật đấy, chỉ mong không phải là khoác lác!”

“Vậy sao?” Giang Nguyên đột nhiên cười lên, nói: “Ta thấy ngươi lúc này trong huyền trận biểu hiện cũng không tệ lắm, không biết có hứng thú đánh cược một phen không?”

“Đánh cược gì?” Thiếu nữ váy xanh nhún mày lại, lạnh lùng nói. Trong thành thị nàng sống, nàng còn chưa từng sợ ai.

Nhìn thấy hai người tranh đấu, Tào Hòa bên cạnh cũng không ngăn lại, ngược lại có hứng thú nhìn xem.

Nghe được thiếu nữ váy xanh nói, Giang Nguyên vung tay phải lên, một trường kiếm đỏ rực như lửa xuất hiện trong tay hắn, cầm trường kiếm trong tay, Giang Nguyên ngạo nghễ nói: “Chúng ta cược xem ai lên được cao hơn, ta dùng thanh Huyền giai hạ phẩm Xích Hồng kiếm này đặt cược!”

Từ sau khi mất hứng thú đối với Dương Diệp, gã lại đi tìm phong nền mới, chỉ là khiến gã có chút ngoài ý muốn chính là phong nền này cũng là 16 tuổi đạt tới Cửu phẩm huyền giả đỉnh phong. Chẳng qua gã cũng không kiêng kỵ chút nào cả, trái lại càng thêm hưng phấn. Có người này làm nền cho gã, danh tiếng của gã nhất định sẽ càng thêm vang dội, sau đó không chỉ được tăng lớp cao của Kiểm tông chú ý, thành lập vây cánh cho mình ở Kiểm tông càng thêm dễ!

Nhìn thấy Giang Nguyên lại có thể đưa ra huyền bảo Huyền giai, mọi người lại lần nữa xôn xao lên. Ánh mắt nhiều thiếu nữ nhìn về phía Giang Nguyên đã thêm một ít nóng bỏng. Giang Nguyên thực lực cao, lại đẹp trai, hơn nữa tiện tay liền lấy ra một vũ khí Huyền khí, đây quả thực là cao phú soái! (*)

Mà ánh mắt một vài nam thiếu niên cũng có chút nóng bỏng, cũng không phải bọn họ có sở thích không tốt đẹp gì mà bọn họ đã chuẩn bị để lôi kéo quan

hệ với Giang Nguyên. Không thể nói bọn họ đầu cơ thế lực, nơi nào có người thì sẽ có tranh đấu, những thiếu niên thiếu nữ này vừa mới gia nhập Kiếm tông, nhất định sẽ muốn tìm một chỗ dựa trước, hoặc là thành lập một thế lực nhỏ.

Mà đối với nhiều đệ tử nhà nghèo thì Giang Nguyên có thực lực mạnh mẽ chính là một chỗ dựa tốt.

Nhìn thấy Giang Nguyên tiện tay lấy ra một thành huyền bảo Huyền giai, Dương Diệp cũng có chút ngoài ý muốn, chẳng qua hắn cũng không động tâm, huyền bảo Huyền giai hắn cũng có, hơn nữa còn có kiện Huyền giai trung phẩm, chỉ là không thể dùng mà thôi.

Thiếu nữ váy xanh kinh ngạc một chút, sau đó sắc mặt khôi phục bình thường, nàng cũng không cam chịu tỏ ra thua kém, vung tay lên, một trái cây lớn bằng nắm đấm, màu đỏ rực xuất hiện trong tay nàng, nói: “Linh vật Huyền giai, Chu Linh quả. Giá trị của nó không kém Xích Hồng kiếm của ngươi!”

Thấy thiếu nữ váy xanh cũng tiện tay lấy ra một linh vật Huyền giai, Giang Nguyên cũng có chút ngoài ý muốn. Ánh mắt gã quét qua trái cây của nàng, sau đó nói: “Được!”

“Ta cũng muốn cược!” Đúng lúc này một giọng nói có vẻ gấp gáp vang lên ở giữa sân, khi mọi người nhìn thấy người nói thì tất cả đều giật mình.

Người nói không phải ai khác chính là Dương Diệp. Lấy tính cách của Dương Diệp sẽ không tham gia loại cá cược này, thế nhưng không có biện pháp! Khi thiếu nữ váy xanh lấy Chu Linh quả kia ra thì Tiểu gia hỏa vốn đang ngủ say trong vòng xoáy đan điền nhỏ đột nhiên tỉnh dậy. Sau đó mạnh mẽ yêu cầu Dương Diệp đi lấy trái cây kia về, nếu như Dương Diệp không đồng ý nó sẽ đi cướp.

Lại lịch Tiểu gia hỏa thần bí, hắn sao có thể để cho nó hiện thân cướp đoạt được? Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên Tiểu gia hỏa hiện ra vẻ cần thiết với một vật, cho nên hắn chỉ có thể đi tham gia ván cược này.

Nhìn thấy Dương Diệp, không chỉ có Giang Nguyên và thiếu nữ váy xanh cảm thấy có chút ngoài ý muốn, ngay cả Tào Hỏa trưởng lão ở bên cạnh cũng thấy như vậy. Lão tất nhiên có biết Dương Diệp, trước đây nếu như không có Dương Diệp thì không chừng Tiểu ma nữ kia còn gãy vò mọi người thêm nữa. Chỉ là lão không hiểu tại sao Dương Diệp lại tham gia ván cược này, lão biết thực lực của hắn so với Giang Nguyên và thiếu nữ váy xanh không phải chỉ kém có một chút đâu!

“Ngươi?” Giang Nguyên khinh thường nói: “Chúng ta có huyền bảo Huyền giai và linh vật Huyền giai, ngươi có thứ gì không?”

Dương Diệp cũng không muốn nói nhiều, tay phải vừa lật, một chuỗi trường kiếm Huyền giai xuất hiện trong tay hắn, nói: “Ta cũng có một thanh huyền bảo Huyền giai, như vậy được chứ?”

Lần này không chỉ là Giang Nguyên và thiếu nữ váy xanh ngoài ý muốn, ngay cả mọi người xung quanh cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Từ khi nào huyền bảo Huyền giai lại phổ biến như vậy? Thoáng cái xuất hiện liền ba cái!

“Ta đồng ý!” Thiếu nữ váy xanh bỗng nhiên nói. Đối với người đáng ghét như Giang Nguyên, nàng không ngại mượn sức người khác để cho gã tức chết đi.

Thấy thiếu nữ váy xanh đồng ý, Giang Nguyên hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi đã muốn tặng huyền bảo thì mặc kệ ngươi!” Nói xong không thèm nhìn Dương Diệp nữa.

Dương Diệp đối với cái tên ngông cuồng tự đại trước mắt cũng không có cảm tình gì, cũng không nhìn Giang Nguyên nữa, quay qua gật đầu với thiếu nữ váy xanh coi như là chào hỏi.

Thiếu nữ váy xanh thấy Dương Diệp chào hỏi mình, do dự một chút sau đó cũng khẽ gật đầu, xem như là đáp lại.

Lúc này Tào Hỏa cười lớn cao giọng nói: “Kiếm tông không hạn chế đệ tử so đấu với nhau, dưới áp lực cạnh tranh với nhau tài năng của các ngươi mới nhanh phát triển được. Thế nhưng nhớ kỹ một điều, cạnh tranh lành mạnh thì được, nhưng không thể hạ độc thủ sau lưng nhau. Một khi phát hiện các ngươi hạ độc thủ với đồng môn, tông môn sẽ phế bỏ tu vi các ngươi trục xuất khỏi Kiếm tông, nhớ kỹ đấy!”

Nghe vậy mọi người vội vàng gật đầu, ngay cả Giang Nguyên và thiếu nữ váy xanh cũng vội gật đầu, không dám có ý kiến gì cả.

Thấy mọi người gật đầu, Tào Hỏa hài lòng gật gật đầu, sau đó cười nói: “Đúng rồi, còn có chuyện muốn nói cho các ngươi biết. Trong đệ tử ngoại môn từng có một người vượt qua 20 tầng tháp, là thành tích tốt nhất trăm năm qua của Kiếm tông ta, hi vọng các ngươi có người phá vỡ kỷ lục này, đừng danh Kiếm tông!”

(*) cao phú soái: cao to, giàu có, đẹp trai

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thế như chẻ tre

Dương Diệp vừa mới vào Kiếm Nô tháp, cảnh tượng trước mắt liền đột nhiên thay đổi. Khi mở mắt ra, hắn đã đứng trong một đại sảnh trống trải, chỉ là trong đại sảnh này ngoài một cái thang lầu ra thì không còn gì cả, người cũng chẳng có ai, những người cùng vào với hắn cũng không có trong đại sảnh này.

Ngay khi Dương Diệp còn đang nghi hoặc thì đột nhiên cách mấy trượng trước mặt hắn xuất hiện một bóng đen, bóng người này tay cầm một thanh trường kiếm, toàn thân đen kịt, thấy không rõ tướng mạo. Nhưng mà Dương Diệp cảm giác được người trước mắt này đang khóa chặt hắn.

"Đây là kiếm nô?" Dương Diệp thấp giọng nói.

Nghĩ vậy, Dương Diệp chợt vung tay phải, trường kiếm xuất hiện ở trong tay, sau đó hắn thi triển ra Tật Phong Bộ, mang theo một trận thanh phong, dùng ra Thích Tự quyết trong kiếm pháp căn bản.

Ngay khoảnh khắc Dương Diệp vừa động thủ, bóng người đối diện cũng ra tay. Chỉ là làm cho Dương Diệp bất ngờ là bóng người lại cũng sử dụng Thích Tự quyết trong kiếm pháp cơ bản, hơn nữa bất kể là thủ thế hay là tốc độ ra chiêu đều giống hệt như hắn.

Dương Diệp không kịp nghĩ nhiều, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, trường kiếm hất ra, đánh bay trường kiếm của bóng đen, sau đó tay phải vạch ra, quét ngang trước ngực bóng người kia.

Bị Dương Diệp đánh trúng, bóng đen lập tức tiêu tán.

Một kích đánh chết kiếm nô, Dương Diệp cũng không đắc ý, bởi vì kiếm nô này chỉ có thực lực huyền giả thất phẩm.

Trầm mặc tại chỗ một lúc, Dương Diệp thấp giọng nói: "Xem ra kiếm nô ở nơi này mô phỏng theo người khảo hạch mà ra chiêu. Nếu quả thật là như vậy thì đây cũng là một nơi tốt để luyện kiếm kỹ. Nhưng mà kiếm nô ở tầng thứ nhất này hơi yếu một chút." Nói xong, Dương Diệp đi lên tầng hai.

Khi Dương Diệp đi đến tầng hai, bên trên đó đã có hai kiếm nô đang đứng. Thực lực của kiếm nô không khác gì tầng một, đều là huyền giả thất phẩm, chỉ là nhiều hơn tầng dưới một kiếm nô.

Dương Diệp không do dự, trường kiếm ra khỏi vỏ, thi triển ra Tật Phong Bộ và kiếm pháp cơ bản. Đúng như hắn suy nghĩ, sau khi hắn thi triển Tật Phong Bộ và kiếm pháp cơ bản, hai kiếm nô trước mắt cũng là trước tiên thi triển ra Tật Phong Bộ và kiếm pháp cơ bản.

Tuy rằng hai kiếm nô dùng huyền kỹ giống Dương Diệp, thế nhưng hai chúng nó cũng bị hắn nhảy mất giết chết. Với Dương Diệp mà nói, kiếm nô Huyền giả thất phẩm thực sự không có tính uy hiếp gì, cho dù hai người cũng vậy.

Bên ngoài Kiếm tháp, Tào Hòa nhìn chữ "Sáu" màu đỏ to lớn ở giữa tháp kia, thấp giọng nói: "Không tệ, thời gian ngắn như vậy mà đã có người xông đến tầng thứ sáu, đây chắc là một trong hai người Giang Nguyên và Thanh Tuyết."

Phùng Vũ bên cạnh Tào Hòa gật đầu, cười nói: "Số lượng và chất lượng lần này kém hơn năm ngoái một chút, nhưng so với mấy năm trước, chất lượng lại không thua nhiều lắm. Hai huyền giả cửu phẩm mười sáu tuổi, chờ bọn họ nhập tông, tông môn bồi dưỡng một chút, hẳn là có thể nhanh chóng trở thành Tiên Thiên."

Tào Hòa gật đầu cười nói: "Nếu như bọn họ có thể trong tám tháng tiếp theo trở thành Tiên Thiên, vậy hai người bọn họ thì có thể đi theo mấy tên yêu nghiệt tham gia Thanh Vân bảng năm nay đi đến Tân Đô. Tuy rằng không thể luận võ, nhưng nhìn các thiên tài khác ở Nam vực cũng rất có lợi ích với bọn họ!"

Nói đến Thanh Vân bảng, nụ cười trên mặt Phùng Vũ vụt tắt, lão ta nói: "Lão Hòa, người nói Thanh Vân bảng năm nay, mấy tên yêu nghiệt của Kiếm tông ta có khả năng đánh được hay chăng?"

Tào Hòa cũng là sắc mặt nghiêm trọng, trầm mặc rất lâu mới mở lời: "Vài thiên tài nội môn còn chưa tấn cấp Vương Giả thì ta không dám nói, thế nhưng hiện tại yêu nữ kia ở ngoại môn thì hẳn là có thể. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Quỷ tông cùng với những tông môn khác không nhắm vào Kiếm tông ta!"

Phùng Vũ trầm giọng nói: "Quỷ tông chắc chắn là nhắm vào Kiếm tông ta, nhưng mà Kiếm tông chúng ta cũng không sợ hãi Quỷ tông. Chỉ là chẳng biết lần này Nguyên môn có nhắm vào Kiếm tông ta hay không, phải biết là mấy lần trước Kiếm tông ta thất bại nặng nề, trong đó có bóng dáng của Nguyên môn!"

Tào Hòa đang muốn gì đó, lúc này Thiên trưởng lão vẫn luôn im lặng bỗng nhiên ồ một tiếng: "Các vị xem, đã có người xông qua tầng thứ chín!"

Nghe vậy, hai người ngẩng đầu nhìn lại thì thấy lúc này giữa Kiếm Nô tháp đã hiện ra một chữ to: Mười Một.

Kẻ đi đến tầng mười một không phải ai khác, chính là Dương Diệp. Xong liền một mạch, hắn đã biết rõ tình hình trong tháp. Tầng thứ nhất xuất hiện một kiếm nô huyền giả thất phẩm, tầng thứ hai là hai kiếm nô, mà tầng thứ ba là ba cái. Khi đến tầng thứ tư, kiếm nô xuất hiện đã không còn là huyền giả thất phẩm mà là huyền giả bát phẩm, cũng giống như trên, từ đó mà suy ra, bây giờ hắn đang ở tầng thứ chín cũng chính là có ba kiếm nô huyền giả cửu phẩm.

Dương Diệp mới vừa lên tầng thứ chín thì ngênh đón hấn là ba thanh trường kiếm. Sau khi kiếm nô biến thành huyền giả cửu phẩm, kiếm nô đã không còn ra chiêu theo phương thức xuất chiêu của hấn nữa mà là dùng những kiếm kỹ khác.

Cảm nhận được ba thanh trường kiếm đánh đến, Dương Diệp mặt không đổi sắc, Tật Phong Bộ lập tức dừng ra, hóa thành một trận gió tránh về bên cạnh cách đó một trượng. Dương Diệp mới vừa di chuyển, tốc độ kiếm nô cũng không giảm, lập tức đâm đến Dương Diệp từ ba hướng.

Dương Diệp không dám khinh thường, chân phải chột đạp xuống đất, mượn sức bật và Tật Phong Bộ, hấn nháy mắt đi đến trước mặt kiếm nô phía bên phải. Không chút do dự nào, trường kiếm đâm thẳng vào kiếm nô, Mà kiếm nô kia lại hoàn toàn không phòng ngự hay là đón đỡ, cũng giống như vậy mà đâm một kiếm về phía ngực Dương Diệp, đây là đấu pháp cùng muốn chết chung.

Dương Diệp ra chiêu trước, cho nên trường kiếm của hấn đâm vào trong thân thể kiếm nô trước, thế nhưng ngay sau đó, trường kiếm của kiếm nô kia liền đi đến trước ngực Dương Diệp. Ngay lúc đó, khi trường kiếm sắp đâm vào cơ thể hấn, tay trái Dương Diệp đột nhiên khe khẽ động, một luồng kiếm khí chột bắn ra từ trong tay trái của hấn, "keng" một tiếng, trường kiếm của kiếm nô bị đánh bay.

Một kích đắc thủ, Dương Diệp đạp nhẹ chân phải, thân hình quỷ mị vọt lên, đi đến trước mặt kiếm nô đứng giữa. Lần này Dương Diệp không dùng phương pháp trước đó mà tăng tốc độ lên đến cực hạn, trường kiếm mang theo tiếng xé gió, khi kiếm nô còn chưa kịp phản ứng, trường kiếm liền xuyên qua trước ngực nó.

Kiếm nô biến mất, Dương Diệp xoay người nhìn kiếm nô cuối cùng đã đi tới trước mặt hấn. Trong nháy mắt khi trường kiếm trong tay kiếm nô đâm về phía Dương Diệp, hàn quang chột lóe lên, một thanh trường kiếm chẳng biết từ lúc nào đã đâm vào ngực kiếm nô.

Sau khi kiếm nô cuối cùng biến mất, Dương Diệp khẽ thở ra một hơi. Hấn không thể không thừa nhận, Kiếm Nô tháp này quả thật là một nơi tu luyện tốt. Kiếm pháp cơ bản của hấn vốn đã là đại viên mãn, thế nhưng từ khi bắt đầu tiến đánh đi lên, hấn rốt cuộc phát hiện một vài chỗ thiếu sót trong kiếm pháp của mình.

Sự phát hiện này làm cho hấn cảm thấy thật may mắn, bởi vì còn may là phát hiện ở nơi này, nếu không sau này khi đối chiến với kẻ địch mà bị phát hiện sơ hở, nhất là khi kẻ địch là cao thủ, đây tuyệt đối là vô cùng trí mạng.

Nghỉ ngơi một hồi, Dương Diệp nhìn về phía thang lầu. Nếu dựa theo cảnh giới kiếm nô trước đó, tầng thứ mười này phải là Tiên Thiên cảnh. Nhưng mà Dương Diệp cho rằng khả năng này không cao, nếu như tầng thứ mười đã xuất hiện Tiên Thiên, vậy thì hai mươi tên xông qua tầng thứ hai mươi thật là quá nghịch thiên.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Dương Diệp đi lên tiếp. Khi hấn bước vào tầng thứ mười, trong đại sảnh chỉ có một kiếm nô. Nhìn thấy chỉ có một kiếm nô, trong lòng Dương Diệp "lộp bộp" một tiếng, chẳng lẽ là Tiên Thiên thật sao?

Khi Dương Diệp đi đến trước mặt kiếm nô, hấn tức thì thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì kiếm nô trước mắt cũng không phải Tiên Thiên mà là một kiếm nô huyền giả cửu phẩm, chỉ là khí tức trên người mạnh hơn kiếm nô cửu phẩm trước đó rất nhiều. Thậm chí Dương Diệp cảm thấy kiếm nô này còn phải mạnh hơn cả ba kiếm nô huyền giả cửu phẩm kia.

Nhưng mà còn may, chỉ cần không phải Tiên Thiên thì với Dương Diệp mà nói cũng không phải quá khó.

Dương Diệp cầm trường kiếm đi về phía trước một bước, ngay khi hấn chuẩn bị xuất thủ giải quyết kiếm nô này thì đột nhiên, trường kiếm trong tay kiếm nô bỗng cắt qua hư không trước mặt Dương Diệp, một luồng kiếm khí tuyết trắng nhanh như tia chớp mà bắn về phía Dương Diệp.

Kiếm khí bất thành linh đến này làm cho Dương Diệp biến sắc. Chẳng phải là luồng kiếm khí này mạnh bao nhiêu mà là kiếm nô từ tầng thứ nhất đến tầng thứ chín cũng không sử dụng kiếm khí, nhưng kiếm nô trước mắt này lại có thể thi triển kiếm khí sao?

Chẳng kịp nghĩ nhiều, Dương Diệp chột động, tránh thoát luồng kiếm khí kia, sau đó thi triển ra Tật Phong Bộ xông về phía kiếm nô.

Trong một ảo cảnh khác, sau khi Giang Nguyên ra kiếm đâm thủng một kiếm nô thì vội vàng ngồi xuống đất, nghỉ ngơi khoảng chừng nửa canh giờ xong, y đứng lên, nhìn về phía thang lầu, thấp giọng nói: "Ta hấn là người đầu tiên bước vào tầng thứ mười rồi!"

Nói đến đây, y như là nghĩ đến điều gì đó, cười lạnh một tiếng rồi nói: "Lại dám đánh cược với ta, thật là hai đứa ngu ngốc!" Nói xong mấy câu, y đi về phía thang lầu.

Ngay tại lúc Giang Nguyên bước lên tầng thứ mười, nữ tử váy xanh tên Thanh Tuyết cũng tiến nhập tầng thứ mười, mà Dương Diệp lại là đã đến tầng thứ mười hai.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Khiếp sợ

Khi nhìn thấy trên tháp hiện ra chữ "Mười Hai", ba người trưởng lão Tào Hóa lập tức nở nụ cười hài lòng. Có thể đi đến tầng mười hai, vậy cũng có nghĩa là thực lực của đối phương là thực chất, vượt xa huyền giả cùng giai khác. Phải biết rằng, kiếm nô sau tầng thứ mười chẳng những sẽ thi triển ra một số kiếm kỹ của Kiếm tông mà còn có ý thức chiến đấu cực kỳ cao. Mà bây giờ có người lại đi đến tầng thứ mười hai, đủ để thấy thực lực của người này thế nào.

"Lại có người có thể lên đến tầng mười hai, thật mạnh. Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!" Một thiếu niên áo đen bị đẩy khỏi tháp lẩm bẩm nói.

Thiếu niên áo vàng bên cạnh hần tiếp lời: "Đúng vậy, ở trong thành thị ta cũng được khen là thiên tài, thế nhưng bây giờ ta mới biết được ta thực sự quá bình thường. Nếu như trước đó ta không có huyền giáp huyền giai thì ta đã bị đào thải ở tầng thứ sáu. Mà đối phương lại có thể lên đến tầng thứ mười hai, thực lực thật đáng sợ."

"Người này hẳn là Giang Nguyên đó ăy nhĩ?" Thiếu niên áo đen nói: "Nghe đồn ở Giang Tuyết thành y được khen là thiên tài kiệt xuất nhất trăm năm qua, nhìn thực lực của y bây giờ, lời đồn này cũng không giả."

Nghe vậy, thiếu niên áo vàng ôm quyền với thiếu niên áo đen rồi nói: "Huynh đài, nơi nào có người nơi ăy có tranh đấu, ta và huynh mới đến Kiếm tông, thực lực cũng chỉ là thông thường, nếu như không tìm được một chỗ dựa tốt, e rằng ngày sau ở Kiếm tông sẽ bị người ức hiếp. Huynh đài cảm thấy Giang Nguyên này thế nào?"

Thiếu niên áo đen khẽ nhíu mày, trầm mặc rất lâu rồi nói: "Huynh đài, ý ngươi là muốn chúng ta đi nương nhờ vào gã Giang Nguyên kia?"

"Là kết giao!" Thiếu niên áo vàng cười nói, "Ta tin rằng Kiếm tông cũng có tiểu đoàn thể, sao chúng ta không tổ chức một tiểu đoàn thể? Với lại bây giờ là lúc tốt nhất, huynh nhìn những thiếu niên xung quanh này xem, bọn họ đã trở thành đệ tử ngoại môn, hơn nữa chính là đang lúc mờ mịt về cuộc sống của đệ tử trong tông lại, nếu là chúng ta đi kết giao, bọn họ tuyệt đối sẵn lòng!"

Thiếu niên áo đen nhìn xung quanh một lúc, quả nhiên đệ tử đi ra từ trong tháp tuy là đã qua ăi, thế nhưng gương mặt lại chẳng có bao nhiêu vui mừng, trái lại nhiều người còn lộ vẻ sầu lo như có như không.

Suy nghĩ một hồi, thiếu niên áo đen ôm quyền với thiếu niên áo vàng, nói: "Tại hạ Trần Lư, chẳng hay huynh đài xưng hô thế nào?"

"Tại hạ Hoàng Nhân!"

"Hoàng huynh, sau này bước vào ngoại môn rồi, mong rằng chiếu cố nhiều hơn!"

"Đâu dám đâu dám, Trần huynh cũng chỉ thấp hơn ta một tầng mà thôi, nếu thật luận về thực lực, e rằng huynh còn trên ta."

"Hoàng huynh nói đùa, thực lực của mình ta tự hiểu rõ, Hoàng huynh có thể lên đến tầng thứ sáu đủ để chứng minh bất kể là cảnh giới hay là sức chiến đấu đều cao hơn ta!"

"Được rồi Trần huynh, hai chúng ta đừng nói những thứ này nữa. Huynh xem hai người vừa đi ra, chúng ta mau chóng kết giao, chậm thì người ta đã tụ thành đoàn thể cả rồi."

"Được..."

Trong ăo cảnh tầng thứ mười hai, trưởng kiếm Dương Diệp nắm trong tay liên tục công kích vào kiếm nô. Dưới sự công kích mưa rền gió dữ kia của Dương Diệp, kiếm nô rõ ràng ở thế hạ phong, chỉ có thể không ngừng chống đỡ phòng ngự. Dương Diệp không cho kiếm nô cơ hội phản kích, tốc độ vung kiếm càng lúc càng nhanh, sức mạnh cũng là càng ngày càng lớn.

"Keng!"

Cuối cùng, Dương Diệp tìm được một sơ hở, một kiếm chắn được kiếm của kiếm nô, sau đó tay phải vung lên, trưởng kiếm tiến quân thần tốc, một kiếm đâm vào trên thân thể kiếm nô, kiếm nô lập tức tiêu tán.

Nhìn thân thể kiếm nô tiêu tán, Dương Diệp thấp giọng nói: "Có mấy kiếm nô ở đây luyện tập cùng, kiếm pháp cơ bản của ta càng ngày càng thuần thực. Nếu như tốc độ và sức mạnh của ta mạnh thêm một chút, như vậy có lẽ kiếm pháp cơ bản sẽ biến thành cực kỳ kinh khủng!"

Trước đây Dương Diệp cho là kiếm pháp cơ bản không hề yếu, bây giờ khi chiến đấu với những kiếm nô này rồi, hẳn càng thêm chứng thực được ý nghĩ trước kia. Kiếm pháp cơ bản này chung quy có hai điểm: một là tốc độ, hai là sức mạnh! Một khi cận thân, chỉ cần phát huy hai điểm này đến mức tận cùng, đây tuyệt đối là ác mộng của đối thủ.

Dương Diệp cũng không tiếp tục đi lên tầng trên mà là đứng tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền, hồi tưởng cảnh tượng giao thủ với kiếm nô lúc này. Bắt đầu từ tầng thứ mười trở đi, mỗi khi đánh thắng một kiếm nô hẳn đều sẽ kiểm nghiệm lại phương pháp chiến đấu của mình. Qua một hồi lâu, hẳn mở mắt ra, thấp giọng nói: "Bộc lộ ra ba sơ hở, nếu kiếm nô này mạnh hơn một chút, có lẽ là ta sẽ ăn thiệt lớn, mà ba sơ hở của kiếm nô ta cũng không nắm bắt được. Xem ra bản thân ta vẫn còn nhiều thiếu sót!"

Nói xong, Dương Diệp hít sâu một hơi, sau đó đi lên tầng thứ mười ba.

Trong tầng thứ mười ba cũng chỉ có một kiếm nô, nhưng mà sắc mặt Dương Diệp lại khá trầm trọng. Bởi vì kiếm nô này ít nhất phải mạnh gấp hơn ba lần

Kiểm nô tầng thứ mười kia! Nhưng mà còn tốt, không phải là lấy kiểm nô tầng mười hai làm tiêu chuẩn, bằng không, nếu mà gấp ba lần kiểm nô tầng mười hai kia, vậy thì khó chơi rồi.

Chẳng nhiều lời thừa thãi, cũng chẳng có động tác dư thừa, một kiểm thật đơn giản đâm về phía kiểm nô, đại chiến bắt đầu!

Trong một tầng mười ảo ảnh khác, Giang Nguyên lại chiến đấu kịch liệt hơn Dương Diệp nhiều. Giang Nguyên không cận chiến với kiểm nô mà là đang đấu kiếm khí, người tới một cái, ta lại trả một cái, kiếm khí ngang dọc trong sân đấu.

"Keng!"

Giang Nguyên một khắc sơ ý, bị một luồng kiếm khí của kiểm nô đánh vào ngực, nhưng mà Giang Nguyên cũng không bị đưa ra khỏi Kiểm Nô tháp, bởi vì bên trong y có mặc một món huyền giáp huyền giai. Nhưng mà chỉ như vậy thôi cũng làm Giang Nguyên kinh hãi đổ mồ hôi lạnh.

"Mẹ nó, huyền khí của kiểm nô này là vô tận hay sao, lại còn có thể thi triển kiếm khí!" Giang Nguyên vừa đấu với kiểm nô vừa thầm mắng chửi trong lòng.

Y đã đánh với kiểm nô một khoảng thời gian, y hoàn toàn không làm gì được kiểm nô này. Bởi vì kiểm nô này chẳng những thi triển kiếm kỹ hoàn hảo hơn y mà còn có ý thức chiến đấu cũng mạnh hơn y rất nhiều. Trước đây khi còn ở nhà, cả nhà cưng chiều y như là tổ tông, ngay cả việc chiến đấu cũng không để cho y chiến đấu sinh tử với người hay là huyền thú, cho nên bây giờ gặp phải kiểm nô vừa có ý thức chiến đấu mạnh mẽ vừa không sợ chết, khuyết điểm của bản thân y liền lộ ra không sót gì.

Nhưng mà cũng may, tuy rằng về mặt ý thức chiến đấu kém một chút nhưng y còn chưa bị dồn đến thua cuộc. Bởi vì kiểm nô cuối cùng vẫn là kiểm nô, mặc dù có ý thức chiến đấu nhưng chung quy cũng không thông minh như con người.

Trong lúc nhất thời, một người một kiểm nô giằng co với nhau.

Trong ảo cảnh của nữ tử váy xanh, nữ tử váy xanh cũng không tốt hơn Giang Nguyên bao nhiêu. Một kiểm nô huyền giả cửu giai có thực lực chân chính, có ý thức chiến đấu cũng hơi khó khăn đối với nàng, nhưng mà nàng không nản lòng, ngược lại là càng đánh càng mạnh hơn. Từ nhỏ nàng chính là lớn lên trong nghịch cảnh, với nàng khó khăn là như cơm bữa!

"Có người bước vào tầng thứ mười bốn!"

Ngoài tháp, một thiếu niên trên Ngoại Môn bảng kêu lên một tiếng, chỉ vào cái chữ lớn trên tháp.

Đệ tử trên bản ngoại môn tại đây theo tiếng kêu nhìn lại, khi phát hiện giữa tháp hiện hai chữ "Mười Bốn", mọi người lập tức chấn kinh.

Tầng mười bốn đó chính là thực lực của đối phương gần như là vô địch là cùng giai. Phải biết rằng kiểm nô huyền giả cửu giai trong tầng thứ mười bốn là cực kỳ kinh khủng. Hơn nữa chỉ cần lên thêm một tầng nữa, vậy chính là ngang bằng với kỷ lục của người xếp thứ hai và thứ ba trên Ngoại Môn bảng năm đó, cũng chính là thiếu niên mặt tròn và thiếu niên nốt ruồi đen.

"Tần Phong, thiếu niên gọi là Giang Nguyên này thật khá, lại có thể xông tầng thứ mười bốn." Thiếu niên mặt tròn nhìn thiếu niên có nốt ruồi đen mà cười nói. Hồi đó hai người bọn họ từng trải qua tầng mười bốn, biết độ khó nơi đó, cho nên thiếu niên gọi là Giang Nguyên này làm cho hắn vô cùng hứng thú.

"Lên mười lăm rồi lại nói!" Thiếu niên có nốt ruồi đen trên mặt đáp lại một cách lạnh nhạt, có vẻ vô cùng bình tĩnh.

"Thứ mười lăm, lên thứ mười lăm!"

Thiếu niên có nốt ruồi đen vừa dứt lời, một thiếu niên trên Ngoại Môn bảng lại chỉ vào chữ to trên tháp, hưng phấn nói.

Lần này, thiếu niên nốt ruồi đen động dung.

"Mười lăm, thật sự là mười lăm, ha ha..."

Nhìn thấy con số biến thành mười lăm, Tào Hỏa trưởng lão cười phá lên chẳng còn chút phong độ nào, mà không chỉ mình Tào Hỏa, ngay cả Thiên trưởng lão và Phùng Vũ bên cạnh cũng là mỉm cười.

Có thể lên tầng thứ mười lăm, đó là khái niệm gì? Vậy có nghĩa là chỉ cần đối phương không vãn lạc, Kiếm tông bồi dưỡng hai năm là có thể đại biểu Kiếm tông tham gia lần Thanh Vân bảng tiếp theo!

Đệ tử có thể lên Thanh Vân bảng đại diện cho cái gì? Đại diện hy vọng tương lai của Kiếm tông! Xuất hiện đệ tử đại diện cho hy vọng tương lai của Kiếm tông, ba người sao không kích động được?

Kích động một hồi, Tào Hỏa đột nhiên nghĩ đến cái gì bèn quay đầu hỏi Phùng Vũ: "Lão Phùng, bên trong tháp còn lại mấy người?"

Nghe vậy, Phùng Vũ nói: "Nếu như ta nhớ không lầm, ở bên trong tháp chỉ còn lại có bốn người, bốn người này theo thứ tự là Giang Nguyên, Thanh Tuyết, Phạm Văn, Dương..."

Nói đến đây, Phùng Vũ bỗng nhìn về phía Thiên trưởng lão:

"Dương Diệp? Chính là đệ tử tạp dịch Dương Diệp đó?"

Nghe thấy lời của Phùng Vũ, Tào Hòa cũng nhìn về phía Thiên trưởng lão. Lão cũng có chút ấn tượng với Dương Diệp, bây giờ nhìn thấy Dương Diệp này còn trong tháp, lão có hơi bất ngờ.

Thiên trưởng lão vuốt vuốt râu, tươi cười mà nói: "Dương nhiên là hần, ta vẫn luôn chú ý hần, hần chưa đi ra, bây giờ vẫn còn ở trong đó!"

Nghe vậy, Phùng Vũ và Tào Hòa động dung. Hiện giờ trong tháp tầng thấp nhất cũng là tầng mười, nói cách khác Dương Diệp là tiến vào tầng mười. Người có thể đi vào tầng thứ mười, thực lực và thiên phú coi như là vô cùng tốt. Nhưng mà hai người có hơi nghi hoặc, vì sao một năm trước Dương Diệp còn chưa trở thành huyền giả chứ?

Đúng lúc này, một bóng người bị chuyển ra ngoài tháp. Thiên trưởng lão là người đầu tiên nhìn sang, khi nhìn thấy đó là người tên Phạm Văn chứ không phải Dương Diệp, Thiên trưởng lão lập tức thở phào nhẹ nhõm. Dương Diệp bước vào tầng thứ mười, vậy liền có nghĩa là thực lực của hần bây giờ xếp trước mười cũng chẳng có gì khó. Thế nhưng ông vẫn mong Dương Diệp có thể đi thêm mấy tầng nữa.

"Thứ mười sáu, thứ mười sáu..." Chẳng biết ai hô lên một câu, lập tức mọi người ngoài tháp, bao gồm cả đệ tử trên Ngoại Môn bảng đều kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hậu phát chế nhân

Sau khi đi đến tầng thứ mười sáu, Dương Diệp cũng không xuất thủ trước mà là chăm chú nhìn chăm chăm vào đối phương. Ở tầng thứ mười lăm, hần có một phát hiện, đó chính là người xuất thủ trước tuy chiếm tiên cơ nhưng lại có sơ hở. Chỉ cần tốc độ và sức mạnh đủ là có thể sử dụng sơ hở này để đánh chết đối phương!

Hiện giờ hần chính là muốn dùng phương pháp này!

Giăng co một hồi, kiếm nô xuất thủ trước. Kiếm nô không thi triển kiếm kỹ gì, mà là chuyển động thân hình, đâm một kiếm về phía Dương Diệp. Thế nhưng một kiếm này cực kỳ nhanh, nhanh đến mức Dương Diệp gần như không nhìn thấy được!

Ngay khi kiếm của kiếm nô chỉ cách Dương Diệp một trượng, tay phải nắm trường kiếm của Dương Diệp vung lên, sau đó kiếm của kiếm nô ngừng lại cách cổ họng Dương Diệp vài phân, lại tiếp đó, thân thể kiếm nô nhạt dần cho đến khi hoàn toàn tiêu tán.

Nét mặt Dương Diệp bình tĩnh, như thể chưa làm gì. Hần khép hờ hai mắt, hồi tưởng một kiếm vừa nãy. Qua một hồi lâu, hần mở mắt ra nói: "Không động thì thôi, động thì kinh thiên địa. Về sau chiêu này gọi là Hậu Phát Tiên Chế!" Nói xong, Dương Diệp nở nụ cười.

Hần rất là hài lòng về chiêu thức lĩnh ngộ từ việc giao chiến với kiếm nô này. Chiêu này rất sắc bén, thế nhưng cũng có nhược điểm, đó chính là tốc độ và sức mạnh của mình nhất định phải vượt qua đối phương, hơn nữa còn phải kịp thời nắm bắt sơ hở của đối phương, nếu không đó chính là tìm đường chết. Chẳng qua là về tốc độ và sức mạnh của mình, Dương Diệp vẫn vô cùng có lòng tin.

Không hề nghỉ ngơi, Dương Diệp đi lên tầng thứ mười bảy. Hiện giờ hần vô cùng muốn chiến đấu, như vậy mới có thể hoàn thiện kiếm pháp cơ bản cùng với một chiêu mà hần vừa mới lĩnh ngộ ra. Chỉ có chiến đấu liên tục, hần mới có thể càng ngày càng mạnh, mà kiếm nô của Kiếm Nô tháp này chính thứ giúp luyện tập tốt nhất.

Dương Diệp không hề biết, khi hần bước trên tầng thứ mười bảy, tất cả mọi người bên ngoài đã nhón nháo lên cả. Ngay cả đệ tử trên Ngoại Môn bảng vốn cao ngạo cũng sôi trào. Phải biết rằng, cho dù là bọn họ trước đây cũng chẳng ai có thể bước lên tầng thứ mười bảy.

"Tầng thứ mười bảy, tầng thứ mười bảy... Không hổ là thiên tài kiệt xuất nhất Giang Tuyết thành, sau này Kiếm tông ta lại có một siêu thiên tài. Ha ha..."

Tào Hòa lại lần nữa chẳng còn hình tượng chút nào mà cười phá lên, dáng vẻ như vậy quả thực không khác gì tiểu nhân đắc chí.

Phùng Vũ và Thiên trưởng lão bên cạnh Tào Hòa nhìn nhau, sau đó đều cười lắc đầu. Đừng nói là Tào Hòa, ngay cả hai người bọn họ đều suýt nữa cười to lên. Tầng thứ mười bảy, ngoại trừ yêu nữ kia ra, có thể nói là thành tích tốt nhất mười mấy năm qua.

Những thiếu niên bên cạnh không kích động như Tào Hòa, có cũng chỉ là vẻ mặt khiếp sợ và sùng bái. Bọn họ tự mình trải nghiệm sự lợi hại của kiếm nô bên trong, tầng sáu tầng bảy đã làm cho nhiều người không cân nổi, mà hiện giờ có người lại có thể lên đến tầng mười bảy, thực lực kia kinh khủng cỡ nào?

Người ở đây không kích động thì chính là khiếp sợ, mà chỉ có một người mặt mày u ám, đó chính là Liễu Thanh Vũ có tên trên Ngoại Môn bảng. Từ lúc vừa bắt đầu, y đã chú ý đến Dương Diệp, mà đến bây giờ Dương Diệp còn chưa đi ra, như vậy nói cách khác, Dương Diệp ít nhất là đi đến tầng mười.

Có thể lên đến tầng thứ mười, vậy cũng có nghĩa là thực lực và thiên phú của đôi phương đều cực kì tốt, ít nhất là sẽ không hề kém y. Phải biết rằng, trước đây y cũng chỉ dừng lại ở tầng thứ mười mà thôi. Một khi Dương Diệp trở thành đệ tử ngoại môn, lấy được bồi dưỡng tài nguyên tông môn thì cho dù không thể vượt qua y trong thời gian ngắn, nhưng mà đó cũng là một cái phiền phức!

"Trước đây lẽ ra ta không nên đánh cược với hần!" Nhìn Kiếm Nô tháp, Liễu Thanh Vũ mặt mày u ám, lẩm bẩm nói.

Trong tầng thứ mười bảy, Dương Diệp không xuất thủ trước, mà lần này kiếm nô lại cũng không xuất thủ. Điều này làm cho Dương Diệp có hơi khó hiểu, lẽ nào kiếm nô này có thể nhìn ra ý đồ của hần?

Dương Diệp không nghĩ gì khác nữa, hần hơi híp hai mắt lại, bắt đầu tập trung toàn bộ tinh thần. Hần không dám sơ suất chút nào, bởi vì kiếm nô tầng này rất mạnh, từ khí tức tỏa ra từ trên người nó mà xem, nếu như kiếm nô này chiến đấu với con sói xám bên trong cơ thể hần, con sói xám của hần nhất định cũng không đánh lại kiếm nô này.

Nói cách khác, thực lực của kiếm nô này chẳng những mạnh hơn người cùng giai mà còn mạnh hơn cả huyền thú cùng giai. Điều này làm cho Dương Diệp chẳng dám có chút sơ ý nào!

Dương Diệp không xuất thủ trước, kiếm nô cũng không ra tay, cứ như vậy, một người một kiếm nô bắt đầu giằng co.

Trong ảo cảnh của Giang Nguyên bên kia, Giang Nguyên thật vất vả chiến thắng kiếm nô tầng thứ mười mà đi đến tầng thứ mười một. Khi y cảm nhận được kiếm nô tầng thứ mười một, sắc mặt Giang Nguyên lập tức nặng nề, thực lực của kiếm nô này mạnh hơn tầng thứ mười rất nhiều.

Trầm mặc hồi lâu, Giang Nguyên hít sâu một hơi, nói: "Tầng hai mươi sao? Ngày hôm nay Giang Nguyên ta sẽ phá kỷ lục này!" Nói xong, y không còn giữ lại nữa, khí tức toàn thân đột nhiên điên cuồng tăng vọt lên.

Trong khoảnh khắc khí tức Giang Nguyên tăng vọt, mọi người ngoài tháp lần nữa biến sắc, Tào Hóa thất thanh nói: "Tiên Thiên, có người đang tấn cấp Tiên Thiên bên trong tháp!"

Một lời làm dậy ngàn đợt sóng, giờ khắc này mọi người đã không còn còn chán kinh nữa rồi mà là rung động.

Mà đúng lúc này, một bóng người đột nhiên được chuyển ra khỏi tháp, mọi người tập trung nhìn sang, thì lại là nữ tử gọi là Thanh Tuyết kia. Ngay khi gần đó có người muốn đi đỡ Thanh Tuyết, Tào Hóa đột nhiên xuất hiện bên cạnh, sau đó phát phát tay với nữ tử muốn đỡ Thanh Tuyết, ý bảo đổi phương lui ra.

Tào Hóa nhìn Thanh Tuyết đang ngồi xếp bằng trên đất, trong mắt tràn đầy nhiệt tình, thậm chí đôi tay cũng bắt đầu run rẩy.

Nhìn thấy dáng vẻ của Tào Hóa, hai người Thiên trưởng lão và Phùng Vũ cũng không thấy có gì bất thường, đương nhiên bọn họ sẽ không cho rằng Tào Hóa trúng ý nữ tử này. Hai người đi tới gần Thanh Tuyết, khi thấy đã nhìn thấy rõ, hai người cũng lập tức phản ứng y hệt như Tào Hóa.

Giờ phút này, Thanh Tuyết ngồi xếp bằng trên mặt đất, linh khí xung quanh nàng dao động khác thường, mà khí tức bản thân của Thanh Tuyết cũng đang liên tục tăng lên. Chẳng cần phải nói, tất cả mọi người đều biết đây là đoạn mở đầu cho đột phá. Thanh Tuyết đã là huyền giả cửu giai, đang đột phá đó chính là Tiên Thiên!

Nghĩ vậy tất cả mọi người ở đây hít một hơi khí lạnh.

Bên trong tháp đã có một cường giả Tiên Thiên mà ngoài tháp còn có một người đang thăng cấp Tiên Thiên, đây là muốn nghịch thiên sao!

Ở chỗ đệ tử Ngoại Môn bằng, thiếu niên mặt tròn run run nói: "Hai người mười sáu tuổi Tiên Thiên, đây, đây chẳng lẽ lại là hai yêu nữ?"

Tần Phong ở bên cạnh hần lắc đầu nói: "Mười sáu tuổi Tiên Thiên quả thực được cho là thiên tài, nhưng muốn sánh với yêu nữ, e là còn quá sớm. Trước đây, lúc yêu nữ xông Kiếm Nô tháp này nàng còn chưa đạt đến Tiên Thiên đâu. Chưa đến Tiên Thiên mà đã có thể xông đến tầng thứ hai mươi, đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là nàng có thể lấy Phàm Nhân cảnh chiến thắng Tiên thiên cảnh!"

Thiếu niên mặt tròn gật đầu tán đồng: "Quả thực vậy, yêu nữ kia hiện giờ chỉ là cảnh giới Tiên thiên nhưng lại có thể giao thủ với cường giả Vương Giả cảnh. Thiên phú như thế, e là ngay cả ở trong Nguyên môn cũng là rất tốt. Mặc dù hai người này là Tiên Thiên, nhưng nếu giao thủ với yêu nữ lúc còn ở Phàm Nhân cảnh, e rằng hai người họ phần nhiều là phải thua!"

"Mặc kệ thế nào, hai người này đều có thiên phú rất tốt, nếu như ngày sau không vẫn lạc thì Thanh Vân bằng lần tiếp theo sẽ là họ cầm cờ đi đầu!" Tần Phong lạnh nhạt nói.

"Quả là vậy! Thanh Vân bằng sao, chúng ta cũng phải cố gắng, nếu không sau này đi cũng chỉ là quân tốt thôi..."

Trong tầng thứ mười bảy, Dương Diệp vẫn không hề động mà kiếm nô kia cũng như bù nhìn, không nhúc nhích gì. Hai bên giằng co đã một hồi lâu rồi.

Một khắc nào đó, Dương Diệp đột nhiên mở mắt. Chỉ thấy ngón tay trên bàn tay trái của hần nhẹ nhàng rạch về phía kiếm nô, một luồng kiếm khí nháy mắt đi đến trước mặt nó.

Hàn quang chọi lóe, kiếm khí tiêu tan, kiếm nô vẫn không động.

Dương Diệp chậm chậm đi về phía kiếm nô, không thi triển ra tốc độ, cứ như là đang đi dạo vậy, chậm chậm bước về phía kiếm nô. Khi hắn đi đến trong phạm vi hai trượng trước mặt kiếm nô, kiếm nô xuất thủ. Trong sân đấu, hàn quang lóe lên, sau đó mũi kiếm lạnh lẽo mà sắc bén cũng đã xuất hiện ở trước mặt Dương Diệp.

Trong nháy mắt, kiếm nô xuất thủ, tay phải Dương Diệp cũng động.

Vụt!

Một tiếng xé gió chói tai vang lên, sau đó mũi kiếm của kiếm nô ngừng ở cổ họng Dương Diệp, tiếp theo sau thân thể kiếm nô từ từ tiêu tán.

Nhìn thấy kiếm nô tiêu tán, tay trái Dương Diệp sờ nhẹ vào cổ, sau đó vừa nhìn lại, ngón tay hắn dính một chút màu đỏ tươi.

"Tốc độ của ta vẫn chưa đủ lắm!" Nhìn máu đỏ trên tay, Dương Diệp lầm bầm nói. Trong lúc giao thủ với kiếm nô này, chỉ cần chậm một chút, vậy thì hắn liền phải dừng lại ở tầng mười bảy rồi.

Không hề nghỉ ngơi, Dương Diệp bước lên bậc thang tầng thứ mười tám.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Khổ chiến

Ngoài tháp, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào hai chữ to ở giữa tháp kia. Vào giờ khắc này, Thanh Tuyết đang tấn cấp ở bên cạnh cũng bị mọi người bỏ qua.

Hiển nhiên, so với Thanh Tuyết tấn cấp Tiên Thiên, đi lên tầng thứ mười tám càng làm cho người ta chấn động hơn. Điều này cũng là bình thường, mọi người ở đây cơ bản là đều từng đi vào Kiếm Nô tháp, biết sự kinh khủng của bên trong đó. Nhất là ba trưởng lão Tào Hỏa, bọn họ hiểu rất rõ có thể lên tầng mười tám đại biểu cho là gì.

Mục đích chủ yếu của Kiếm Nô tháp chính là khảo nghiệm tiềm lực của người tham dự. Tiềm lực này chẳng phải nói về cảnh giới mà là tiềm lực chiến đấu của một người. Từ trước đến giờ thế giới này cũng không thiếu yêu nghiệt, ở Nam vực, người có thể vượt cấp khiêu chiến, thậm chí vượt hai giai, cũng không phải là không có. Nói cách khác, sức chiến đấu thực sự của những người cảnh giới cao chưa chắc gì mạnh hơn người có cảnh giới thấp hơn họ.

Cảnh giới không phải là tiêu chuẩn duy nhất để so sánh thực lực của một cá nhân, nhưng mà cảnh giới cao cũng có lợi ích rõ rệt, đó chính là số lượng huyền khí nhất định là nhiều hơn cảnh giới thấp. Hơn nữa, khi một người tăng lên đến một vài cảnh giới nào đó, họ còn có thể nhận được một số năng lực kì dị.

Tỷ như Tiên Thiên cảnh, sở dĩ Tiên Thiên cảnh mạnh hơn Phàm Nhân cảnh cũng là vì sau khi đạt được Tiên Thiên, người ta có thể thu nạp linh khí vô hình trong thiên địa vào trong cơ thể, dung hợp với thể xác, tăng cường sức mạnh của cơ thể. Tiếp đó huyền khí từ các nơi trong cơ thể được tinh lọc và ngưng, lưu động tuần hoàn trong thể nội, từ đó khả năng chủ động hấp thu linh khí trong trời đất lại càng lớn mạnh lên, lại tiếp tục không ngừng hấp thụ thể xác của bản thân.

Vẫn là câu nói đó, điều này cũng không có nghĩa là Tiên Thiên cảnh tuyệt đối có thể chiến thắng Phàm Nhân cảnh. Thế giới này ngoại trừ không thiếu các loại thiên tài ra thì lại càng không thiếu các loại công pháp nghịch thiên. Có rất nhiều loại công pháp đỉnh cấp cùng với ngoại vật là có thể khiến người ta ở Phàm Nhân cảnh đạt được hiệu quả Tiên Thiên cảnh.

Tỷ như Dương Diệp, trong cơ thể hắn có một vòng xoáy nhỏ, huyền khí kim sắc mà vòng xoáy nhỏ sản xuất ra chính là một thứ nghịch thiên. Trước đây hắn được huyền khí kim sắc thổi thể, từ góc độ nào đó mà nói, thân thể của hắn thực ra đã không kém thân xác của Tiên Thiên cảnh. Thậm chí so với một vài Tiên Thiên cảnh, thân xác của hắn còn mạnh hơn.

Sở dĩ ba người Tào Hỏa chấn động là bởi vì bọn họ cho rằng ở tầng thứ mười tám, Giang Nguyên tăng cấp cảnh giới trong khi chiến đấu, lấy Phàm Nhân cảnh xông đến tầng thứ mười bảy, sau đó lại ở tầng thứ mười tám thăng cấp đến Tiên Thiên. Điều này có nghĩa là Giang Nguyên chẳng những có tiềm lực chiến đấu cường đại mà còn có tiềm lực thiên phú cường đại.

Một thiên tài cường giả Tiên Thiên mười sáu tuổi, hơn nữa còn là lấy Phàm Nhân cảnh xông đến tầng thứ mười bảy, ở tầng thứ mười tám thăng cấp Tiên Thiên, điều này sao lại không làm cho ba người bọn họ chấn động được?

"Đi thông báo yêu nữ, nói là đã có người sắp phá kỉ lục của nàng!" Tần Phong nhìn hai chữ lớn trên tháp, khẽ lầm bầm nói. Đối phương chưa đạt đến Tiên Thiên mà đã xông lên đến tầng thứ mười bảy, bây giờ đã thăng cấp Tiên Thiên, với sức chiến đấu của đối phương, xông qua tầng hai mươi hẳn không phải là quá khó khăn.

Một thiếu niên ở phía sau hắn không do dự, lập tức xoay người bay vọt về một phương hướng.

Trong tầng thứ mười tám, trường kiếm trong tay Dương Diệp không ngừng vung lên, mang theo tàn ảnh cùng với tiếng xé gió rìn rít chói tai. Mà đối thủ kiếm nô của hắn cũng không cam lòng yếu thế, trường kiếm trong tay cũng liên tục vung lên, tốc độ không kém gì Dương Diệp. Hai bên người đến ta đi đã không dưới mấy trăm chiêu!

Thực lực kiếm nô tầng thứ mười tám này làm cho Dương Diệp phải bất ngờ, đặc biệt là tốc độ kia, mạnh hơn kiếm nô tầng thứ mười bảy không biết bao nhiêu. Còn may là lần này hắn không dùng chiêu hậu phát chế nhân kia, nếu không rất có thể là hắn tìm đường chết, kém nhất cũng là đồng quy vu tận (1), bởi vì này tốc độ ra chiêu của kiếm nô này quá nhanh.

Nếu như hắn không khổ luyện kiếm pháp cơ bản hai năm, nếu như hắn không lịch luyện ở Thập Vạn Đại Sơn, nếu như hắn không giao thủ với những kiếm nô trước đó, hiện giờ hắn chắc chắn đã thua từ lâu.

Hai bên chưa sử dụng kiếm kỹ hay là kiếm khí gì, đều chỉ dùng chiêu thức cơ bản nhất, chính là ngời đâm ta cản, ta đâm ngời cản. Dương nhiên, khoảng cách gần như thế cũng không cách nào sử dụng kiếm khí, bởi lẽ bất kỳ kiếm khí nào cũng cần thời gian, mà thứ hai bên đang thiếu nhất bây giờ chính là thời gian. Ai dám thi triển kiếm khí, người đó nhất định lập tức bị một kiếm xuyên tim!

Kiếm nô còn tốt, nó chỉ có ý thức chiến đấu, không còn tâm tình gì khác. Không thể không nói, ở trong những thời khắc như thế này, không có trí khôn chắc chắn là một điểm mạnh với kiếm nô, bởi nó sẽ không căng thẳng, không sợ hãi, ngoại trừ chiến đấu ra, nó không có bất cứ tâm tình tiêu cực nào.

Mà Dương Diệp liền biết, tuy rằng hắn hết sức chăm chú gấp chiêu phá chiêu, thế nhưng một vài tâm tình tiêu cực phải có thì hắn vẫn sẽ có, nhưng mà hắn kiềm nén tất cả, không bộc phát ra mà thôi.

Thế nhưng nếu cứ tiếp tục mãi như vậy, hắn nhất định sẽ không chịu nổi trước.

"Không thể tiếp tục như vậy!" Vung trường kiếm trong tay, Dương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ là làm, Dương Diệp một kiếm đâm vào trên thân kiếm của kiếm nô, mượn sức từ trên thân kiếm, hắn nhẹ nhàng nhảy về phía sau. Ngay trong nhảy mắt Dương Diệp nhảy về phía sau, kiếm nô tóm lấy cơ hội này, nghiêng người về phía trước, trường kiếm trong tay mang theo kiếm ảnh đầy trời mà phủ ập xuống Dương Diệp.

Kiếm ảnh ập đến, Dương Diệp mặt không đổi sắc, trường kiếm thoát khỏi tay, nhanh như chớp mà bắn về phía kiếm nô.

"Keng" một tiếng, trường kiếm của Dương Diệp bị kiếm nô đánh bay, trong tích tắc trường kiếm bị đánh bay ấy, hai quả đấm của Dương Diệp đột nhiên xuất hiện trước mặt kiếm nô, một quyền đánh vào trường kiếm, một quyền đâm vào ngực nó.

Hai nắm đấm đột nhiên đến làm cho kiếm nô chột khựng lại. Hiển nhiên là nó thật không ngờ đối phương lại còn biết dùng nắm đấm. Nhưng mà nó rất nhanh đã phản kích, trường kiếm trong tay cong lại, đâm về phía ngực Dương Diệp bằng một góc độ quỷ dị.

Cao thủ quyết thắng bại chỉ trong tích tắc, ngay khi kiếm nô dừng lại một lát, nắm đấm phải của Dương Diệp đã đâm thẳng vào ngực nó. Nhưng mà trường kiếm của kiếm nô cũng đã đến trước ngực của Dương Diệp. Thế nhưng, trường kiếm của kiếm nô chỉ mới đâm thủng da Dương Diệp đã bị sức mạnh kinh khiếp từ nắm đấm của Dương Diệp đánh văng ra ngoài.

Trong nháy mắt quả đấm của Dương Diệp tiếp xúc được ngực kiếm nô, Dương Diệp hóa quyền thành chỉ, nhẹ nhàng bắn hai luồng kiếm khí, kiếm khí theo sát thân thể kiếm nô, cùng bay theo ra ngoài. Trên không trung, tốc độ của kiếm nô giảm xuống, hai luồng kiếm khí đâm xuyên thấu mà qua, thân thể kiếm nô từ từ tiêu tán.

Trong nháy mắt thân thể kiếm nô và trường kiếm tiêu tán, một vệt máu tươi chảy ra từ ngực của Dương Diệp.

Tuy rằng biết rõ đây là ảo cảnh, mình sẽ không thật sự chết, thế nhưng trong khoảnh khắc vừa nãy, Dương Diệp vẫn cảm giác được mùi vị của tử vong. Cũng giống như tầng thứ mười bảy, nếu như lần này hắn chậm một chút, hắn cũng đã phải dừng lại.

Dương Diệp nhật lên trường kiếm bị kiếm nô đánh bay lúc nãy, sau đó ngồi bệt xuống đất, bắt đầu tự kiểm nghiệm lại.

Từ lần chiến đấu này, Dương Diệp biết kiếm pháp của hắn có lẽ đã không tệ, thế nhưng trong lúc giao thủ với kiếm nô vừa nãy, kiếm pháp của hắn và bản thân hắn vẫn có rất nhiều chỗ chưa đủ. Kiếm pháp không đủ ở chỗ tốc độ chưa đủ, đánh rất lâu mà chỉ phòng ngự mà không thể tấn công, cho dù là có lúc nhìn thấy được sơ hở nhưng lại không thể xuất kiếm kịp thời.

Thiếu sót của bản thân thì là ở chỗ chưa đủ bình tĩnh, nhất là lúc cuối cùng, hắn rõ ràng đã nóng vội, tuy trận này hắn thắng, nhưng đây là hắn đánh cược mà ra.

Có thể nói, hắn cũng không hài lòng về trận chiến đấu này, bởi vì hắn không thích đánh cược. Nếu như có thể giữ vững tinh thần, không vội vàng nóng nảy, cho dù hắn không thể dùng kiếm pháp mà thắng được kiếm nô này, nhưng ở giao thủ một khoảng thời gian vẫn là có thể. Mà đánh cược là phải nói đến hai chữ vận may, Dương Diệp không thích ký thác tính mạng mình vào trên hai chữ vận may hư vô mờ mịt kia.

"Xem ra kinh nghiệm chiến đấu của ta vẫn còn ít. Sau này có cơ hội ta nhất định phải thực chiến nhiều hơn, tốt nhất là đi Thập Vạn Đại Sơn chiến đấu sinh tử với huyền thú. Chỉ có không ngừng lịch luyện giữa sống chết như thế ta mới có thể càng ngày càng mạnh, trong tương lai mới có thể giết ra một con đường lên Thanh Vân bảng gì đó."

Tổng kết xong, Dương Diệp đứng dậy, sau đó nhìn về phía tầng thứ mười chín. Vừa rồi hắn ném trái được thực lực của kiếm nô tầng thứ mười tám, có thể nói đó là kẻ mạnh nhất dưới Tiên Thiên cảnh mà hắn từng gặp qua. Vậy tầng thứ mười chín sẽ là mạnh đến mức nào đây?

Lần này Dương Diệp không bước lên nữa mà là ngồi khoanh chân trên mặt đất ngay tại chỗ, vận dụng huyền khí kim sắc chữa trị vết thương ở ngực. Đối mặt với đối thủ tiếp theo, Dương Diệp không dám có chút lơ là nào, hắn muốn dùng trạng thái tràn đầy nhất mà đến. Bằng không, tầng thứ mười chín rất có thể chính là tầng cuối cùng của hắn.

Trong lúc Dương Diệp nghỉ ngơi, trong tầng thứ mười bốn, sau khi chiến đấu gần đến hai canh giờ, Giang Nguyên mới thừa dịp kiếm nô lộ ra một sơ hở mà đâm xuyên qua kiếm nô. Nhưng mà y cũng là vô cùng chật vật, lúc này y cũng chẳng còn đáng vẻ ung dung tiêu sái ngày trước nữa, trang phục toàn thân đã rách rưới toí bời, bên trên còn có vài vết máu. Mới vừa giết chết kiếm nô xong y liền nằm vật xuống sàn.

Sau khi thở hắt ra mấy cái, y thấp giọng nói: "Thật là kiếm nô biến thái, sức chiến đấu biến thái, lại có thể suýt nữa giết được Tiên Thiên cảnh như ta đây. Trước đây lão tổ tông từng nói dùng ngoại vật đề thăng tới Tiên Thiên có chỗ thiếu sót, xem ra là thực sự. Ôi thôi, lẽ ra hồi đầu ta không nên nghe lời phụ thân mà dùng đan dược thăng cấp lên đến Tiên Thiên!"

Đúng vậy, Tiên Thiên của y là dùng ngoại vật nâng cao mà ra, trước đó y biết rõ điều này có chỗ thiếu hụt, nhưng y vẫn phục dụng. Y làm vậy chẳng vì gì khác ngoài danh tiếng. Ở Giang Tuyết thành mà nói, huyền giả cửu phẩm mười sáu tuổi đã vô cùng hiếm thấy, nhưng nếu như là Tiên Thiên mười sáu tuổi thì sao?

Nếu như là Tiên Thiên mười sáu tuổi thì ngay cả khi tính trong toàn châu cũng là vô cùng nổi bật. Vì để cho danh tiếng thiên tài của mình nâng cao một bước, cuối cùng y vẫn sử dụng đan dược, tăng cảnh giới của mình lên đến Tiên Thiên. Nhưng mà bây giờ y đã hối hận rồi, nếu như y tu luyện bình thường đến Tiên Thiên, y chắc chắn sẽ không bị kiếm nô này làm cho chật vật như vậy.

Giang Nguyên thở dài một hơi rồi nhìn về tầng mười lăm, do dự một chút, y lộ vẻ kiên định mà nói: "Tuy rằng hiện giờ ta chắc chắn lấy được đệ nhất, thế nhưng nếu lại lên một tầng nữa nhất định sẽ làm cho trưởng lão Kiếm tông chú ý, nhất định phải xông qua tầng thứ mười lăm!"

Nói xong, Giang Nguyên ngồi khoanh chân trên mặt đất, lắng lắng khôi phục huyền khí.

(1) Đồng quy vu tặc: cùng chết chung

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tiên thiên!

Thất Luyện phong, Trọng Lực động.

Trọng Lực động là nơi tu luyện tương đối biến thái ở Thất Luyện phong. Ở bên trong này sẽ có một loại sức mạnh vô hình áp chế người bước vào trong động. Tỷ như một người ở bên ngoài trong một hơi thở có thể xuất ra mười kiếm, nhưng nếu đi vào trong động, với tiêu chuẩn thấp nhất của Trọng Lực động là gấp đôi trọng lực mà nói, vậy người này tối đa cũng chỉ có thể xuất ra một kiếm.

Trong Trọng Lực động lúc này, một người nữ tử mặc váy da bó sát màu đỏ đang ở liên tục vùng trường kiếm trong tay. Nữ tử có dáng vẻ cực đẹp, thậm chí có thể nói là hồng nhan họa thủy.

Đúng vậy, nữ tử có một gương mặt hồng nhan họa thủy, mi mục yêu mị như hồ ly, mặc dù là đang luyện kiếm nhưng đôi mắt kia vẫn như thể chứa một hồ nước xuân, sóng mắt lưu chuyển, mị hoặc thiên thành. Có lẽ là bởi vì trọng lực, gương mặt yêu mị như thoa một một son mỏng, mang theo ửng hồng nhàn nhạt, tươi đẹp như mai nở rộ, vô cùng kiều diễm.

Bộ váy liền thân bằng da màu đỏ trên người nữ tử cực kỳ gợi cảm, đường cong là lướt xinh đẹp hoàn toàn hiển hiện ra. Chiếc váy chỉ vừa vặn che khuất cái mông của nữ tử, rất ngắn, thật sự rất ngắn, nếu như nữ tử kéo váy lên một chút, e là chỉ một chút thôi, hoặc là có ai đó hơi ngồi xôm xuống, bên dưới váy của nàng sẽ bị nhìn sạch không còn gì.

Gương mặt kiều diễm, vóc dáng gợi cảm mê hoặc, toàn thân nữ tử đều tỏa ra vẻ quyến rũ làm cho nam nhân phải điên cuồng.

Đương nhiên, những điều này đều không quan trọng, quan trọng nhất là hệ số trọng lực của Trọng Lực động đang ở mức cao nhất, cũng chính là gấp hai mươi lần. Mà ở dưới trọng lực gấp hai mươi lần, kiếm pháp của nữ tử cũng không có chút khác thường nào, như thể là trọng lực này không hề tồn tại!

"Mộ Dung sư tỷ, Phong Lâm có việc bẩm báo!"

Đúng lúc này, một giọng nói từ bên ngoài truyền vào trong động.

Nghe được âm thanh này, nữ tử cau mày, do dự một chút nàng vẫn là dừng luyện kiếm. Nàng biết nếu như không có chuyện gì trọng đại, những này đệ tử ngoại môn này sẽ không dám đến quấy rầy nàng.

Nhẹ nhàng bước đi đến một giá treo quần áo, tay vấy ra, một bộ váy dài màu đỏ tươi đã bao bọc lên người nàng, che đi đáng người gọi cảm bốc lửa.

Cửa động mở ra, nữ tử xuất hiện nơi cửa động. Tuy rằng nữ tử đáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành, thế nhưng nam tử tên là Phong Lâm vẫn là cúi người, mi mắt rũ xuống, không ngẩng đầu nhìn nữ tử.

Hắn đương nhiên không dám nhìn, đùa gì thế, trước đây có một đệ tử ngoại môn ý vào mình thiên phú trác tuyệt, nhìn nữ tử bằng ánh mắt xấu xa, sau đó đệ tử ngoại môn kia đã bị yêu nữ này một cước đá đứt gốc con cháu. Dù vậy các trưởng lão chẳng những không trách cứ, trái lại còn cảnh cáo tất cả đệ tử ngoại môn không được trêu chọc đến người trước mắt này.

Từ đó về sau, ngoại trừ một vài đệ tử trên Ngoại Môn bảng ra, những đệ tử khác nhìn thấy yêu nữ này không đi đường vòng thì cũng là cúi đầu mà đi, coi như nàng không tồn tại.

Nữ tử hít sâu một hơi, sau đó nhìn thoáng qua nam tử bên cạnh mà nói: "Nói đi, nếu như không phải chuyện gì làm ta hứng thú, ta lột da ngươi ra!"

Phong Lâm lập tức túa mồ hôi lạnh, hắn cũng không nhận ra nữ tử này là đang đùa mà vội vàng đáp: "Mộ Dung sư tỷ, lần này trong khảo hạch ngoại môn có một thiên tài, siêu thiên tài. Đối phương lấy Phạm Nhân cảnh cửu phẩm xông qua tầng thứ mười bảy Kiếm Nô tháp. Hơn nữa còn thăng cấp Tiên Thiên ở tầng thứ mười tám, quan trọng nhất là hắn mới mười sáu tuổi."

Gương mặt nữ tử vô cùng bình tĩnh, nàng lại tham lam hít thở không khí trong lành rồi mới nói: "Phạm Nhân cảnh cửu phẩm xông tầng thứ mười bảy, Tiên Thiên mười sáu tuổi, thiên phú của người này cũng coi như là tạm được." Nói đến đây, khóe miệng nữ tử hơi nhếch lên, nở một nụ cười quý dị, "Nhưng mà đối với ta mà nói, không chiến thắng tầng thứ mười chín thì chưa phải là thiên tài. Hơn nữa, hiện giờ ta chỉ cảm thấy hứng thú với cường giả Vương Giả cảnh, sau này đừng tới quấy rầy ta vì loại chuyện nhỏ nhặt này, lần này tạm tha cho ngươi đấy!"

Nói xong, nữ tử xoay người đi vào trong động.

Nhìn cửa động đóng lại kia, Phong Lâm lắc đầu cười khổ, thiên phú như thế vậy mà trong mắt nàng coi là tạm được, mặc dù có chút đã kích thích nhưng hắn biết nàng là nói thật. Hơn nữa từ trong câu nói vừa nãy của nàng, hắn biết Tiên Thiên cảnh đã không lọt nổi vào mắt nàng nữa.

Trong ảo cảnh tầng thứ mười tám, Dương Diệp mở mắt ra rồi nhìn xuống ngực mình một chút, chỗ lúc này bị kiếm nô làm bị thương đã được huyền khí kim sắc chữa trị hoàn toàn như lúc ban đầu.

Nhìn thấy vết thương đã khỏi hẳn, Dương Diệp lập tức bước lên bậc thang tầng thứ mười chín.

Cũng giống như lần trước, tầng thứ mười chín cũng chỉ có một kiếm nô. Nhưng mà khi Dương Diệp nhìn thấy kiếm nô này, sắc mặt của hắn nghiêm trọng trước nay chưa từng có. Bởi vì trên người kiếm nô trước mắt này tán ra khí tức đã không còn trong phạm vi huyền giả cửu phẩm nữa. Nói cách khác, kiếm nô trước mắt này là Tiên Thiên cảnh!

"Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!" Nhìn kiếm nô trước mắt, Dương Diệp thấp giọng nói.

Hắn nhớ lại nói một câu nói lúc trước của Tào Hòa trưởng lão, đợt khảo hạch trước có người xông qua tầng hai mươi. Nói cách khác, người nọ chiến thắng kiếm nô tầng thứ hai mươi, dừng lại ở tầng thứ hai mươi một. Kiếm nô tầng thứ mười chín đã là cường giả Tiên Thiên, hơn nữa còn là cường giả Tiên Thiên hoàn toàn có năng lực thực sự, vậy thì cường giả tầng thứ hai mươi sẽ mạnh đến mức nào đây? Quan trọng nhất là, người xông qua ải cũng chỉ là Phạm Nhân cảnh mà thôi!

Trong khoảnh khắc nhìn thấy kiếm nô, chút kiêu ngạo và tự đắc khi mình liên tục xông đến tầng thứ mười tám của Dương Diệp nháy mắt mất sạch. Nhưng mà việc này cũng không đã kích hắn, trái lại kích thích chiến ý của hắn hơn bao giờ hết.

"Người khác có thể làm được, vì sao ta không làm được chứ? Tiên Thiên ư? Vậy cứ để ta thử xem Tiên Thiên có thực lực chân chính mạnh như thế nào!"

Dương Diệp vận chuyển huyền khí, vào giờ khắc này, huyền khí trong cơ thể hắn thế như dòng sông lấp biển mà điên cuồng chạy chồm, thanh trường kiếm trong tay hắn nháy mắt tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Giờ phút này, Dương Diệp không còn giữ lại chút gì nữa, giờ khắc này, Dương Diệp chân chính toàn lực ứng phó!

Cảm trường kiếm kim sắc, Dương Diệp đi về phía trước một bước, mới vừa bước ra một bước, một thanh trường kiếm ánh hàn quang đã xuất hiện ở cổ của hắn. Tốc độ này, nhanh đến mức Dương Diệp cũng không thấy rõ, hắn chỉ có thể băng vào ý thức bản năng đối đầu với nguy hiểm mà tránh sang một bên.

Dương Diệp mới vừa né sang một bên, nhưng mà thanh trường kiếm kia lại theo sát như dòng đục trong xương, trong nháy mắt ngăn ngui lại đâm ra mấy chục kiếm, hơn nữa còn là từng kiếm từng kiếm trí mạng.

Dương Diệp biến sắc, kiếm nô Tiên Thiên này còn mạnh hơn hắn nghĩ rất nhiều! Không dám có chút buông lỏng và sơ ý, Dương Diệp vừa lui vừa ngăn cản.

Keng... keng...

Trong sân đấu lập tức vang lên những tiếng kim loại va vào nhau, giống như một khúc nhạc điệu kì.

Vền vền chỉ mới giao phong, Dương Diệp liền đã ở thế hạ phong.

Kiểm pháp của kiếm nô trước mắt quả thực hơn Dương Diệp rất nhiều, không có bất kỳ động tác dư thừa nào, như là kiểm pháp cơ bản vậy, chính là đơn giản đậm ra. Nhưng chính cái đơn giản đậm ra này làm cho Dương Diệp tê rần cả da đầu, bởi vì tốc độ này thật quá nhanh. Ngoài vừa lui vừa đón đỡ, ngay cả năng lực đánh trả hấn cũng không có!

Vào giờ khắc này, Dương Diệp hoàn toàn là bị đè đánh.

Nhưng mà còn may, tuy rằng Dương Diệp ở thế hạ phong tuyệt đối nhưng đầu óc của hắn vô cùng bình tĩnh, không vội vàng nóng nảy như ở tầng thứ mười chín.

Đầu óc bình tĩnh là có thể suy xét, bây giờ Dương Diệp đang âm thầm suy nghĩ, hắn biết tiếp tục như vậy hắn tuyệt đối chẳng có phần thắng nào.

Nghĩ vậy, gương mặt Dương Diệp hiện lên vẻ kiên quyết, cùng lúc đó, trường kiếm trong tay không còn chống đỡ nữa mà là trực tiếp đâm về phía cường giả Tiên Thiên, dùng phương thức đồng quy vu tận!

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Dương Diệp dùng phương pháp đồng quy vu tận, cường giả Tiên Thiên cảnh trước mắt đột nhiên thay đổi chiêu kiếm, trường kiếm hơi hất lên, chặn trường kiếm Dương Diệp, sau đó kiếm thế không giảm liên một mạch đâm đến trước ngực Dương Diệp.

Nhìn trường kiếm đánh đến, trên mặt Dương Diệp lộ ra vẻ dữ tợn, nắm đấm tay trái trực tiếp đâm vào trường kiếm, đồng thời cổ tay chột chuyển, trường kiếm bị kiếm nô đỡ được vừa nảy lại lần nữa đâm về phía ngực kiếm nô.

Phụp!

Trường kiếm của kiếm nô đâm xuyên qua tay trái Dương Diệp, Dương Diệp mặc kệ tay trái, ngược lại là vui vẻ, bởi vì trường kiếm của hắn sắp đâm đến ngực kiếm nô. Nhưng ngay tại lúc trường kiếm Dương Diệp sắp đâm vào đến nơi, kiếm nô kia lại đột nhiên lùi về phía sau, tránh khỏi trường kiếm của hắn.

Hơn nữa trong quá trình lui lại, trường kiếm trong tay kiếm nô còn rạch ngang hư không trước mặt Dương Diệp, kiếm khí màu trắng nhảy mất đi đến trước ngực Dương Diệp, nhanh như chớp!

Vết kiếm khí bất ngờ xuất hiện này lại làm Dương Diệp lần nữa biến sắc!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ta cược với ngươi

Dương Diệp quả thật không nghĩ đến phương thức đồng quy vu tận của bản thân chẳng những không đã thương được đối thủ, mà còn bị đối thủ đâm cho một nhát vào tay, hơn nữa trong quá trình rút lui đối phương vẫn có khả năng cho hắn một nhát kiếm, ý chí chiến đấu thật là kinh khủng!

Chưa kịp nghĩ xong, trường kiếm của Dương Diệp đã bị ép xuống tận ngực.

Keng một tiếng! Kiếm trong tay Dương Diệp rung lên, có thể thấy được đối phương dồn bao nhiêu sức mạnh vào đạo kiếm này, khiến cho Dương Diệp cảm thấy con chân động lan đến tận chân sau của hắn. Lúc kiếm khí vừa tiêu tán, chỉ thấy kiếm nô kia chẳng biết từ khi nào lao đến trước mặt Dương Diệp, trường kiếm trong tay đâm về phía Dương Diệp một cách vô cùng tàn nhẫn.

"Ngay cả thở cũng không kịp mà!"

Thấy trường kiếm lại lần nữa đâm đến, Dương Diệp có chút giận. Nhưng trong lòng hắn cũng xen lẫn cảm giác bội phục, kiếm nô này hiểu rất rõ sơ hở của hắn, hơn nữa chiêu thức của y quả thực rất mạnh!

Tuy trong lòng có cảm giác bội phục, nhưng Dương Diệp vẫn không muốn đầu hàng, hắn vội thi triển Tật Phong Bộ, chỉ thấy bên cạnh lóe lên, đồng thời một đạo ánh sáng màu vàng bắn ra từ kiếm của Dương Diệp lao thẳng về phía kiếm nô.

Kiểm nô không thèm tránh, mà còn cố ý đánh về phía đạo kiếm khí Dương Diệp vừa phóng ra, y nghĩ dù sao chỉ cần sức mạnh và tốc độ thì có thể phá được chiêu thức của Dương Diệp, nhưng lần này kiếm nô kia đã quá khinh thường Kim sắc Huyền Khí của Dương Diệp.

Keng một tiếng, một âm thanh thanh thúy vang lên, chỉ thấy đạo kiếm khí màu vàng kia đâm xuyên qua trường kiếm của kiếm nô, xuyên thẳng đến người

cầm trường kiếm kia.

Kiểm nô dường như không nghĩ đến điều này, y dờ ra một chút nhưng rất nhanh đã lấy lại phản ứng, thân thể kiếm nô uốn éo quý dị tránh đường kiếm của Dương Diệp.

Thấy đạo kiếm của mình mạnh như vậy, Dương Diệp có chút vui mừng, hắn không ngừng vung trường kiếm và kiếm chỉ, lập tức hơn mười đạo kiếm chỉ như cuồng phong ập đến phía kiếm nô.

Nếu cận chiến, Dương Diệp sẽ không có cách nào thắng nổi kiếm nô, hắn chỉ có thể dùng kiếm khí áp chế đối phương, sau đó tìm ra sơ hở rồi cho đối phương một phát trí mạng. Dương Diệp nghĩ như vậy rồi làm theo. Biện pháp tốt thì có tốt, nhưng hiện thực lúc nào cũng tàn khốc.

Sau khi Dương Diệp thi triển kiếm khí, kiếm nô kia cũng bắn ra hơn mười đạo kiếm khí về phía Dương Diệp, từng đạo từng đạo kiếm khí bắn về phía Kim sắc Huyền Khí của Dương Diệp.

Thấy thế, nụ cười trên môi Dương Diệp nhất thời tan biến, sắc mặt hắn trở nên vô cùng nghiêm trọng. Dương Diệp thi triển hơn chục đạo kiếm khí để đánh đòn phủ đầu đối phương, nhưng trong tình huống này, đối phương lại có thể dùng hơn chục đạo kiếm khí chặn đứng đòn phủ đầu của hắn, việc này nói lên điều gì? Chúng ta kiếm nô có thể điều khiển Huyền Khí và kiếm khí tốt hơn hắn rất nhiều.

Àm!

Kiểm khí của hai người chạm vào nhau tạo nên âm thanh vang dội.

Dương Diệp không tiếp tục thi triển kiếm khí mà dùng chính trường kiếm của mình lao về phía kiếm nô. Nói về Huyền Khí, một Huyền giả bát phẩm như Dương Diệp dĩ nhiên không thể bị được kiếm nô sở hữu tu vi Tiên Thiên cảnh. Kiếm khí không thể đầu lại, cận chiến cũng không đầu lại, như vậy chỉ đánh liều mạng thôi.

Dương Diệp bỏ hẳn phòng ngự, tốc độ so kiếm của hắn tuy kém kiếm nô một chút, nhưng không chênh lệch lắm, cộng thêm sự liều mạng của hắn, tuy đang ở thế hạ phong nhưng cũng không bị đánh thảm như lúc ban đầu. Nhưng Dương Diệp cũng phải trả giá đắt, chỉ trong chốc lát y phục trên người Dương Diệp rách tung tóe lộ ra từng vết máu bị kiếm khí cửa đứt.

Dương Diệp không thèm để ý những vết thương trên người, hiện tại hắn chỉ có một ý niệm duy nhất chính là liều chết cũng phải đánh, người đâm ta một kiếm ta cũng đâm lại người một kiếm, để xem ai chán sống trước.

Lúc này, kiếm nô lại một lần lộ ra khuyết điểm của bản thân. Y là kiếm nô, y tự có ý thức chiến đấu, không chứa bất kỳ cảm xúc nào khác, đây chính là ưu điểm của kiếm nô. Nhưng đồng thời, kiếm nô không giống Dương Diệp liều mạng như vậy, lúc hai thanh trường kiếm sắp đâm vào đối phương, kiếm nô sẽ đỡ trường kiếm đang đâm đến của Dương Diệp, sau đó mới phản công.

Cũng chính vì vậy, Dương Diệp càng đánh càng hăng, càng đánh càng liều, và lại không biết từ khi nào, Dương Diệp chợt phát hiện Kim sắc Huyền Khí trong cơ thể hắn đang chậm rãi lưu động, chữa lành các vết thương trên cơ thể. Phát hiện này khiến Dương Diệp hưng phấn, hắn không ngờ Kim sắc Huyền Khí đang từ từ chữa lành các vết thương xuất hiện trên cơ thể, điều này khiến Dương Diệp không chút kiêng kỵ nào lên đánh tiếp.

Từ lúc đệ tử ngoại môn bắt đầu khảo hạch cho đến hiện tại đã là hai ngày. Hai ngày nay kiếm nô bên ngoài không chỉ không giảm bớt mà còn tăng lên, thậm chí có một số trưởng lão ngoại môn cũng đến.

Trong tháp kiếm nô chỉ còn có hai người, một là Dương Diệp, hai là Giang Nguyên. Tuy Dương Diệp kiên trì trụ trong tháp kiếm nô đến tận giờ phút này nhưng vẫn không một ai thèm để ý, bởi vì tất cả đang tập trung vào thiên tài Giang Nguyên kia.

Hiện tại cho dù Dương Diệp đã thăng cấp lên Tiên Thiên Thanh Tuyết nhưng đều bị ánh hào quang của Giang Nguyên che khuất.

“Lão Họa, tên Giang Nguyên kia chỉ với tu vi Huyền giả cửu phẩm lại có thể xông đến tầng mười chín sao?” Một trưởng lão ngoại môn chừng bốn mươi tuổi tên là Trần Phụng, là một trưởng lão của Nhiệm Vụ Đường, tiến đến hỏi Tào Hòa. Lúc đầu Trần Phụng không có chút hứng thú nào với cuộc thi này, nhưng nghe nói có người tu vi chỉ mới đạt đến Huyền giả cửu phẩm có thể xông lên tầng mười bảy làm lão có chút đứng ngồi không yên.

Tào Hòa khẽ vuốt râu, cười nói: “Đúng vậy, là một Tiên Thiên mới mười sáu tuổi, nếu như Kiếm tông ta tận lực bồi dưỡng để hắn có thể tận lực phát huy, thì người này nhất định có thể lọt vào Thanh Vân bảng!”

Nghe vậy, Trần Phụng cũng cười rồi gật đầu, nói: “Không tệ, ta vốn dĩ còn tưởng đệ tử ngoại môn sẽ không có người xuất sắc, không ngờ lần này lại có, đúng là trời cao có mắt! À mà, người còn lại bên trong là ai vậy?”

Tào Hòa chưa lên tiếng, thì Thiên trưởng ngồi bên cạnh vội trả lời: “Là Dương Diệp, người mà lúc trước các người biến hắn thành nhân vật phản diện trong tài liệu để giảng dạy. Lão phu lúc trước nói: Ta nói tư chất của Dương Diệp không tệ, các người lại không tin, hiện tại hắn vẫn có thể trụ vững bên trong, ít nhất cũng đã lên đến tầng mười lăm, các người nói thử xem như vậy có tính là thiên tài hay không?”

Thiên trưởng lão bày ra bộ dáng tiểu nhân đắc ý, nói. Nhưng dù sao cũng không thể trách lão, chỉ trách lúc trước Dương Diệp và lão đã bị những người khác cười nhạo quá nhiều. Nếu không phải có yêu nghiệt Giang Nguyên kia, thì sự kiên trì lần này của Dương Diệp như một đòn đánh thẳng vào mặt các trưởng lão ngoại môn khác!

“Không phải chứ?” Trần Phụng không tin lắm, nói: “Hắn đã trải qua một năm nhưng vẫn không lên nổi Huyền giả, hơn nữa ta vẫn còn nhớ hình như

Dương Diệp đã bị biến thành đệ tử tạp dịch, sao có thể trụ lâu như vậy?"

Thiên trưởng lão cười lạnh một tiếng, đương nhiên lão sẽ không khai ra Dương Diệp chính là Kim sắc Huyền khí!

Tào Hỏa đứng bên cạnh cười khò, nói: Lão Thiên quả thật nói không sai, Dương tiểu tử kia có thể trụ trong đó lâu như vậy làm cho ta cảm thấy thật bất ngờ. Tuy nhiên lão Thiên ngươi cũng đừng vội đắc ý, mặc dù Dương Diệp không tệ, nhưng vẫn kém xa Thanh Tuyết và Giang Nguyên."

"Ta không nghĩ như vậy!" Thiên trưởng lão phản đối, nói: "Quả thật thiên phú của Giang Nguyên và Thanh Tuyết không tệ, nhưng Dương Diệp cũng không thua kém, lại nói, chưa biết đang ở tầng mười chín là kẻ nào đâu!" Nói rồi, Thiên trưởng lão có chút hối hận. Thấy Tào Hỏa dùng Giang Nguyên chèn ép Dương Diệp, lão có chút khó chịu cho nên nhất thời nhanh miệng, nói ra những lời này.

Nghe vậy, Tào Hỏa bật cười ha hả, sau đó nói: "Lão Thiên, ngươi có dám cược với ta một ván không? Chúng ta cược người trên tầng mười chín kia là ai, ta cược một bộ kiếm pháp, chính là bộ Địa Sát kiếm kia, thế nào?"

Nghe Tào Hỏa nói, mấy vị trưởng lão bên cạnh đều bị giật mình. Bộ Địa Sát kiếm kia của Tào Hỏa rất nổi danh trong Kiếm Tông, bộ kiếm bao gồm ba mươi sáu thanh Hoàng giai thượng phẩm Huyền Kiếm, hơn nữa trên bộ kiếm còn khắc một bộ Huyền giai trung phẩm Huyền kỹ kiếm trận phù văn sư, khi ra trận, ba mươi sáu thanh Huyền Kiếm trong nháy mắt sẽ tạo thành một kiếm trận, uy lực có thể dùng từ khủng khiếp đến hình dung.

Thiên trưởng lão giật mình, lão cũng không ngờ Tào Hỏa lại lấy bảo bối của mình ra để đặt cược. Phải biết, Tào Hỏa xem bộ kiếm kia còn quan trọng hơn mạng của chính mình. Bình thường mấy vị trưởng lão ngoại môn bọn họ chỉ muốn nhìn một chút cũng không được phép!

Thiên trưởng lão ngẩng đầu nhìn tháp kiếm nô, sau đó lại về mặt như trêu tức lão của Tào Hỏa, Thiên trưởng lão biết nếu ván này mình không cược thì sau này Tào Hỏa nhất định sẽ lấy việc này ra trêu chọc hắn.

"Ngươi muốn thứ gì của ta?" Thiên trưởng lão trầm giọng nói.

Nghe vậy, Tào Hỏa cười như hoa, nói: "Lão Thiên, ngươi chắc đã biết ta rất quý bộ kiếm pháp này, nếu như ta thắng, ta cũng không đòi hỏi gì nhiều, chỉ muốn thanh Huyền giai trung phẩm phù văn Kiếm này của ngươi, thế nào?"

Nghe Tào Hỏa nói, mấy vị trưởng lão xung quanh ai nấy đều lắc đầu không thôi, thế mà Tào Hỏa cũng nói cho được. Thanh phù văn Kiếm này của Thiên trưởng lão vô cùng có tiếng ở Kiếm Tông, nó không chỉ là một thanh kiếm Huyền giai trung phẩm, mặt trên còn có phù văn đại sư tăng phúc mình văn. Có thể nói, có thanh phù văn Kiếm này, thực lực của Thiên trưởng lão có thể tăng ít nhất ba phần.

Ngược Thiên trưởng lão pháp phòng lên xuống, có thể thấy lão tức giận không nhẹ. So với Tào Hỏa, thanh phù văn Kiếm này so với còn quý hơn mạng của lão. Phải biết, thanh kiếm này đã được dưỡng trong đan điền của lão mười mấy năm trời, có thể tâm linh tương thông với lão, trên mặt lại có mình văn, đối với Thiên trưởng lão mà nói, thanh kiếm này cũng như một bộ phận cơ thể của lão, nếu mất đi thì không biết thực lực của lão sẽ tụt xuống tới đâu!

Cho nên, lão làm sao có thể lấy thanh kiếm quý giá này ra để đánh cược cho được?

Ngay lúc Thiên trưởng lão sắp cự tuyệt thì một âm thanh trong trẻo phía sau hai người vang lên: "Lão đầu, ta cược với ngươi, cho ngươi dám xem thường tiểu tạp dịch!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Chiến!

Người nói không ai khác chính là Bảo Nhi. Để lấy lòng tiểu tử kia, hai ngày nay nàng cầm phù văn đi cùng trời cuối đất, cuối cùng ông trời quả không phụ Bảo Nhi, rốt cuộc nàng cũng có thể đến tìm gia gia yêu quý. Nhìn xem, vừa đến bảo bối của gia gia, nàng lại không nhận được mong chờ gấp Dương Diệp.

Bảo Nhi chỉ không ngờ rằng Dương Diệp lại đến tham gia cuộc khảo hạch ngoại môn này, điều này khiến cho Bảo Nhi có chút khó chịu vì không thể gặp được tiểu tử kia. Để có thể nhanh chóng gặp Dương Diệp, Bảo Nhi liền tìm một đệ tử ngoại môn dẫn nàng đến tháp kiếm nô.

Vừa đến tháp kiếm nô, Bảo Nhi đã nghe thấy lời Tào Hỏa nói, câu nói này càng khiến nàng càng khó chịu. Chỉ có mình Bảo Nhi được xem thường tiểu tạp dịch, người khác tuyệt đối không được! Và lại tiểu tạp dịch kia là sư đệ của nàng, xem thường sư đệ tiểu tạp dịch cũng chính là xem thường tỷ tỷ tạp dịch, Bảo Nhi không thể để người khác xem thường hai tỷ đệ mình được.

Chẳng phải vậy sao? Bảo Nhi nhìn Tào Hỏa với ánh mắt không chút thiện cảm.

Những thiếu niên xung quanh sau khi thấy Bảo Nhi chỉ là một oắt con nhưng lại dám nói như vậy với trưởng lão ngoại môn thì đều hết hồn, trưởng lão ngoại môn là ai? Chính là cường giả Vương Giả cảnh! Nếu không phải vì nàng trông đáng yêu lại nhỏ tuổi như vậy thì những người xung quanh đã mở

miệng giáo huấn cho một trận rồi.

Sau một khắc, mấy tên thiếu niên kia cảm thấy phi thường may mắn vì đã không giáo huấn Bảo Nhi, vì lúc này trong mắt những vị trưởng lão ngoại môn cao cao tại thượng lúc nào cũng trung ra bản mặt nghiêm túc kia đều hiện rõ nét quái dị: trước hết là vô cùng ngạc nhiên, sau đó là vô cùng sầu khổ, cuối cùng là những vẻ mặt miễn cưỡng.

"Bảo... Bảo Nhi, ngươi tới đây làm cái gì?" Tào Hoà nặn ra một nụ cười nhìn qua chỉ cảm thấy miễn cưỡng.

Bảo Nhi hừ một tiếng, nói: "Lão đầu, không phải ngươi vừa nói muốn cược sao? Bảo Nhi đánh cược với ngươi!"

Thấy tiểu ma nữ đến đây chính là để tìm Tào Hoà, mấy vị trưởng lão còn lại đều nép qua một bên, duy trì khoảng cách nhất định với Tào Hoà. Đùa hả, ai dám đắc tội với tiểu ma nữ này chứ?!

Nhìn thấy hành động của mấy lão già kia, Tào Hoà chửi thầm trong bụng vài tiếng, sau đó cười nói: "Ta đùa đấy, vừa rồi chúng ta đều đang nói đùa thôi, căn bản không có cược chuyện này!" Lão nào dám cược với Bảo Nhi, thắng thua đều không được lợi.

Bảo Nhi rõ ràng không có ý định buông tha Tào Hoà, nằng nặc mặt lại, nói: "Lão đầu, ngươi xem thường Bảo Nhi sao?"

Thấy tiểu ma nữ dường như đã nổi giận, Tào Hoà nhún mày trong lòng thầm than khổ, sớm biết như vậy đánh chết lão cũng sẽ không bày ra vụ cá cược lần này!

Lúc này, Thiên trưởng lão ở bên cạnh nhìn có chút hả hê nói: "Đúng đấy, Tào Hoà, ngươi đây là xem thường Bảo Nhi đúng không?"

Mấy vị trưởng lão bên cạnh thấy thế cũng vội phụ họa theo, không hẹn mà gặp cùng về phe của Bảo Nhi.

Tào Hoà nhìn mấy lão già kia, mắt muốn phun ra lửa, mấy lão già kia đúng là muốn đẩy mình xuống hố lửa mà!

Lúc này, Bảo Nhi lại nói: "Lão đầu, đừng như vậy, Bảo Nhi nhất định sẽ không để người phải thiệt thòi đâu. Như vậy đi, nếu Bảo Nhi thua, Bảo Nhi sẽ nói gia gia khắc thêm một bộ kiếm trận nữa cho ngươi, nhưng ngươi thua, thì cho ta bộ kiếm của ngươi, thế nào?"

"Thật chứ?" Mắt Tào Hoà loé lên, lão có chút kích động hỏi. Trên bộ kiếm của lão đã có một bộ kiếm trận, nếu như thêm một bộ nữa, thì uy lực chắc chắn sẽ tăng lên không chỉ một chút! Quan trọng nhất là nàng đã nhắc đến gia gia của mình, gia gia của nàng ai mà không biết chứ? Chính là Thiên Phù Sư! Minh văn của Thiên Phù Sư, chỉ có thể thấy mà không thể cầu!

Không chỉ mình Tào Hoà, mấy vị trưởng lão bên cạnh cũng đều có chút động tâm. Nếu Huyền Bảo của bọn họ có minh văn của Thiên Phù Sư trong tay, thì bọn họ có thể nâng lực chiến của mình lên một tầm cao mới! Tuy nhiên chẳng ai dám tìm Bảo Nhi để cược cả, Bảo Nhi tìm bọn họ hoàn toàn không giống với việc bọn họ tự động tìm đến Bảo Nhi.

Nếu để gia gia của nàng hiểu lầm bọn họ tính kế gài bẫy Bảo Nhi thì cả đám coi như xong.

Bảo Nhi bất mãn nhìn Tào Hoà, nói: "Chẳng lẽ Bảo Nhi lại gạt ngươi? Lại nói, một bộ kiếm trận mà thôi, gia gia tiện tay khắc là xong chứ gì!"

"Được, ta cược!" Lần này trên mặt Tào Hoà chẳng những không có lấy một tia khó xử mà ngược lại nở một nụ cười rất rạng rỡ.

Lúc này, mấy vị trưởng lão bên cạnh nhìn Tào Hoà, trong lòng thầm hâm mộ. Nếu Tào Hoà thắng cược, coi như lão ta bội thu. Nhưng lỡ Tào Hoà thua thì sao? Không phải bọn họ xem nhẹ Dương Diệp, mà bọn họ đều biết tầng mười chín kia khó khăn thế nào. Một người chỉ là Huyền giả bát phẩm, có thể lên đến tầng mười chín nổi sao? Đừng nói bọn họ, ngay cả Dương Diệp cùng Thiên trưởng lão cũng không thể nào tin được.

Người duy nhất tin tưởng điều này chính là Bảo Nhi. Thật ra Bảo Nhi hoàn toàn không có khái niệm gì đối với tầng mười chín, sợ dĩ nàng đánh cược với Tào Hoà vì Dương Diệp cùng một bọn với nàng, chỉ đơn giản vậy thôi. Còn thua hay thắng, nàng cũng không quan tâm lắm, hiện tại tâm tư của Bảo Nhi đều đã đặt hết trên người Dương Diệp rồi.

Lúc này Dương Diệp vẫn không biết bên ngoài Bảo Nhi và những người khác lấy hán ra để cá cược. Cho dù biết thì hiện giờ hán cũng không có tâm tình để quản chuyện này.

Hiện tại, toàn thân Dương Diệp chứa đầy vết thương, y phục sớm nát thành vụn vãi, nhưng nhìn lại đối thủ kiếm nô của hán cũng không tốt hơn là bao, trên thân cũng chứa đầy vết đao chém, ít hơn một chút so với Dương Diệp.

Dương Diệp không biết mình đã đánh nhau với kiếm nô trong bao lâu, hán chỉ biết, chỉ cần hán không chú ý một chút thì đối phương sẽ dùng một kiếm kết liễu hán. Dương Diệp một khi làm gì sẽ hết sức chăm chú, hiện giờ cũng vậy, hán quyết tâm liều chết quyết chiến cùng kiếm nô.

Không thể không nói, những cuộc chiến sinh tử làm cho người ta trưởng thành một cách nhanh chóng. Đánh nhau cùng kiếm nô cho đến giờ phút hiện tại, Kiếm pháp Dương Diệp không chỉ tiến bộ về bản năng mà đối với tốc độ đánh hán cũng đã từ từ thích ứng. Tuy vẫn ở thế hạ phong nhưng cũng không đến nỗi chật vật như lúc đầu, thậm chí Dương Diệp đã đẩy lùi kiếm nô những mấy lần!

Điều này khiến Dương Diệp lần nữa khẳng định suy nghĩ của mình là đúng, chỉ có những trận chiến quyết sinh quyết tử mới làm cho con người trưởng thành và mạnh mẽ hơn.

Dương Diệp tin rằng bản thân lúc trước chưa từng đến tháp kiếm nô và bản thân bây giờ khác nhau hoàn toàn, nếu để bản thân mình lúc trước và bây giờ đánh một trận, khẳng định bản thân lúc trước hoàn toàn không có cửa thắng.

Bất tri bất giác lại qua hai canh giờ, Dương Diệp từ thế hạ phong đã từ từ vươn lên ngang bằng với kiếm nô. Hai người người tới ta đi, trong sảnh chỉ vang lên âm thanh kiếm chạm vào nhau.

Lại qua ba canh giờ, Dương Diệp đã hoàn toàn chiếm thượng phong, kiếm nô bị Dương Diệp hoàn toàn áp chế, giống hệt lúc ban đầu, chỉ có điều lần này Dương Diệp áp đảo.

Chiến lâu như thế, Dương Diệp không những không mệt mỏi, ngược lại càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh hơn. Bởi hắn phát hiện, đánh nhau cùng kiếm nô khiến thực lực của mình mạnh lên. Dương Diệp càng thêm thấu triệt chiêu thức, kiếm pháp của mình, chẳng những thế hắn còn thuộc lòng cả chiêu thức của kiếm nô.

Biết người biết ta, Dương Diệp đã quen thuộc với kiếm pháp của bản thân và kiếm nô, nên dễ dàng chiếm lại thế thượng phong, áp đảo kiếm nô.

Thật ra kiếm nô trong tháp có điểm mạnh cũng có điểm yếu, chủ yếu dựa vào đối thủ của kiếm nô. Nếu như đối thủ là những thiếu niên có thực lực thấp thì khuyết điểm của kiếm nô sẽ không bị lộ, vì kiếm nô không so sánh ý thức chiến đấu, cũng không mang cảm xúc tiêu cực, đây chính là ưu điểm của chúng.

Nhưng nếu gặp những đối thủ như Dương Diệp thì bọn chúng sẽ lộ ra nhất nhiều khuyết điểm. Tỉ như trong trận chiến, Dương Diệp có thể tăng lực chiến của mình lên, có thể càng đánh càng mạnh. Nhưng kiếm nô thì không thể, cảnh giới và ý thức chiến đấu của kiếm nô đều cố định, cho dù mạnh cỡ nào cũng chỉ đến mức là hết, kiếm nô không thể giải quyết Dương Diệp ngay từ đầu nên dẫn đến bị kịch của chính mình. Có thể nói đây chính là một trong những khuyết điểm của kiếm nô.

Nếu như đối một kiếm nô có ý thức nhân loại, cảnh giới đạt đến Tiên Thiên cường giả thì khẳng định Dương Diệp chắc chắn sẽ thua. Vì Dương Diệp mạnh lên, đối phương cũng sẽ mạnh lên, Dương Diệp quen thuộc chiêu thức và thói quen của đối phương, thì đối phương cũng có thể như vậy. Trong tình huống đó, cộng thêm tu vi của Dương Diệp không cao, chắc chắn khả năng thắng lợi sẽ tụt xuống con số không.

Cho nên có thể nói, kiếm nô mạnh hay không là do đối thủ của nó, nếu đối thủ mạnh thì sẽ thấy kiếm nô lộ ra điểm yếu, nếu đối thủ yếu thì sẽ thấy toàn thân kiếm nô đều là điểm mạnh.

Lại qua một canh giờ, trong một khoảnh khắc Dương Diệp nắm được sơ hở của kiếm nô, hắn dùng phương thức mạng đối mạng đâm thẳng một nhát kiếm vào ngực kiếm nô. Nhưng Dương Diệp cũng phải trả giá đắt, lồng ngực hắn cũng bị kiếm nô xuyên thủng một lỗ to.

Nhìn kiếm nô chậm rãi tan biến, Dương Diệp ngồi phịch xuống đất, thở dốc từng hơi một.

Trận chiến này có thể nói là trận chiến cực khổ nhất trong đời hắn, đến cả trận đánh nhau với cự lang cũng không khổ bằng bây giờ. Đánh nhau với cự lang, nhắc thấy tình hình không ổn hắn có thể tìm cách chuồn đi, nhưng ở đây không thể như vậy! Chỉ có thể đánh cho tới chết!

Một lúc lâu sau, Dương Diệp mở mắt ra, nhìn ngực trái của mình, nơi đó đã ngừng chảy máu, chỉ còn lại một vết sẹo, không có gì đáng ngại nữa.

"Vòng xoáy đan điền trong cơ thể ta cuối cùng là cái gì nhỉ!" Nhìn những vết thương kia, Dương Diệp thấp giọng nói. Không thể không nói, Kim sắc Huyền Khí được tạo ra bởi vòng xoáy đan điền thật có ích, cho dù là chữa trị vết thương hay là dùng để công kích thì cũng đều thuận lợi!

"Quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!"

Dương Diệp không suy nghĩ nữa, hắn nhìn phía trên cầu thang một chút sau đó ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu chữa trị những vết thương trên thân thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Tầng thứ hai mươi

"Kiếm tông phái ra một người còn thiên tài hơn cả yêu nữ nữa!"

Không biết ai đã nói câu này, khiến toàn bộ ngoại môn Kiếm tông đều sôi sục. Những đệ tử ngoại môn vốn chẳng có hứng thú lại vội vàng đến tháp kiếm nô nhìn thử một chút, thậm chí có một số đệ tử đang bế quan cũng bị trường lão của mình bắt đến xem.

Trong chốc lát tháp kiếm nô bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt.

"Tiên Thiên mười sáu tuổi, chắc chắn, Giang Nguyên trong tháp kiếm nô kia không hổ danh là thiên tài Giang Tuyết Thành trăm năm khó gặp!"

"Đúng vậy, ta mười sáu tuổi mới chỉ đạt đến Huyền giả lục phẩm, mà người ta đã đạt đến Tiên Thiên, thật khiến người ta ganh tị chết mà!"

"Trên đời vốn tồn tại một nhóm toàn những kẻ thiên phú hơn người, Kiếm tông chúng ta ban đầu đã có một yêu nữ, bây giờ lại thêm một Giang Nguyên, chắc chắn tông phái của chúng ta đang muốn vùng dậy đây mà!"

"Còn có một đệ tử tạp dịch tên là Dương Diệp, hắn có thể kiên trì lâu như thế, đủ thấy thực lực cùng thiên phú của hắn ra sao, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc hẳn, Giang Nguyên còn có Thanh Tuyết đều có mặt trong Thanh Vân bảng lần tới!"

"Thật sự là cười người hôm trước hôm sau người cười. Lúc trước hắn bị biến thành đệ tử tạp dịch, ta cùng các đệ tử khác đã cười nhạo hắn, không nghĩ tới, trong khoảng thời gian ngắn hắn đã vượt xa chúng ta!"

"Đúng vậy, chắc hẳn cũng biết lúc trước trưởng lão truyền kỹ dạy Huyền kỹ cho ta, nhưng ta không nghiêm túc học hành, vị trưởng lão kia đã nói "Người muốn trở thành một Dương Diệp thứ hai sao?" Nếu bây giờ trưởng lão hỏi ta lại lần nữa, chắc chắn ta sẽ nói ta nguyện ý làm!"

"Hừ, coi như hắn thiên phú không tồi vậy thì sao, đã có Giang Nguyên ở đó, hắn chỉ có thể trở thành nhân vật làm nền mà thôi!"

"Sư đệ, ta cảm thấy người đang ganh tị với hắn thì phải, nhưng mà nói cũng đúng. Từ khi có yêu nữ kia, những cái tên khác trên Thanh Vân bảng quả thật chỉ có thể làm nền, không có ấn tượng gì. Lần này có Giang Nguyên vừa thăng lên Tiên Thiên, Tuyết sư muội cùng với cái tên Giang Nguyên kia chắc chắn chỉ có thể làm nền thôi!"

"..."

Người đến xem ngày càng nhiều nhiều, nhao nhao cả lên, Tào Hoá cười khò lắc đầu, bọn nhãi con này suốt ngày chỉ biết nhìn thiên tài người ta, tu luyện thì chẳng ra sao cả. Nhưng lão cũng không có ý định ngăn cản, vì nếu là lão, nghe được tin tức này cũng chắc chắn sẽ chạy đến góp vui.

"Lão đầu, tiểu tạp dịch khi nào mới có thể đi ra?" Lúc này, Bảo Nhi nhìn Tào Hoá, không kiên nhẫn hỏi. Nàng đã đợi rất lâu rồi, nếu không phải lão đầu nói trụ được càng lâu trong tháp kiếm nô thì càng có lợi cho hắn, không chừng Bảo Nhi đã sớm xông vào lôi hắn ra từ lâu rồi.

Nhìn tiểu ma nữ trước mặt, Tào Hoá lại thấy đau đầu, thật ra lão rất ngạc nhiên, tiểu ma nữ này với tên tiểu tử Dương Diệp kia sao lại có quan hệ tốt như thế, còn cái dáng vẻ bảo gì nghe nãy kia là sao?

"Lão đầu, ta hỏi người, tiểu tạp dịch ở bên trong sẽ không có chuyện gì chứ?" Bảo Nhi có chút lo lắng hỏi.

Tào Hoá vội vàng cười, nói: "Không, trong tháp chỉ là một huyền trận, hắn sẽ không sao đâu. Về việc tại sao hắn vẫn chưa ra, ta cũng không rõ lắm, nhưng ta đoán hắn là cũng sắp ra đến nơi rồi!"

Tào Hoá vừa mới dứt lời, phù văn xung quanh tháp kiếm nô lấp lóe một trận, sau đó có một bóng người bước ra.

"Ra rồi, ra rồi kìa, tiểu tử tạp dịch ra rồi..."

Nghe được đệ tử bên cạnh nhao lên, Tào Hoá cười nói: "Nhìn xem, chẳng phải hắn đã ra rồi sao..." Bất chợt Tào Hoá im lặng, bởi vì xung quanh quá yên tĩnh, tiểu ma nữ lại dùng ánh mắt bất thiện nhìn lão.

Tào Hoá vô thức nhìn sang bên cạnh, lão phát hiện tất cả mọi người xung quanh đều im lặng, mấy vị trưởng lão cũng im bật, ánh mắt họ tựa như thấy quỷ. Tào Hoá nhướng mày, nhìn về phía bóng người vừa bước ra, khi thấy người kia, thì Tào Hoá ngây người.

Bên ngoài tháp kiếm nô phủ một bầu không khí quỷ dị, tất cả những âm thanh xung quanh đều biến mất, có người còn ngây ra như phỗng.

Giang Nguyên dùng sức lắc đầu, khi cảm giác choáng váng biến mất, y mới chậm rãi mở mắt. Thấy cảnh tượng trước mắt y cũng ngây người, tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn y, có những ánh mắt không thiện cảm lăm lăm nhìn y, cũng có những ánh mắt khó hiểu nhìn y.

Rất nhanh, trên mặt Giang Nguyên lộ ra một nụ cười rạng rỡ, thầm nghĩ: "Khẳng định là thành tích của mình quá xuất sắc khiến mọi người không thể không kinh ngạc. Cũng đúng! Mình đã thăng lên Tiên Thiên, lại vượt qua hơn mười lăm tầng, mọi người có thể bình tĩnh được nữa sao!"

Nghĩ vậy, Giang Nguyên đứng lên, sau đó đến trước mặt Tào Hoá, ôm quyền nói: "Trưởng lão, ta đã vượt qua mười lăm tầng!" Lúc nói những lời này, âm thanh của Giang Nguyên rất bình tĩnh, thế nhưng trên mặt lại lộ ra nét kiêu ngạo lạ thường.

Nghe Giang Nguyên nói, Tào Hoá rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, lão không trả lời Giang Nguyên, chỉ nhìn về phía tháp kiếm nô, giống như mắt hờn lập đi lập lại: "Làm sao có thể, làm sao có thể..."

"Ha ha..."

Lúc này, giữa sân bất ngờ truyền đến một tiếng cười to. Người cười không ai khác chính là Thiên trưởng lão. Khi thấy người bước chính là Giang Nguyên, tim lão đột nhiên đập nhanh một nhịp, vừa nghe Giang Nguyên nói xong thì lão càng thêm xác định. Giờ phút này lão không thể kiềm chế được sự kích động của mình mà cười ra tiếng.

Kết quả này quả thật nằm ngoài dự đoán của mọi người, đặc biệt là mấy vị trưởng lão kia. Huyền giả bát phẩm có thể trụ đến tầng mười chín, làm sao có thể như thế?

Có người vui vẻ, có người chán kinh, có người nghi hoặc, có người buồn bã.

Lúc này Giang Nguyên cảm thấy thật khó hiểu, y hoàn toàn không biết tại sao lại không giống trong tưởng tượng của mình, không ai reo hò, không người sùng bái, không kẻ nịnh nọt. Các trưởng lão không nhìn nhìn y, ánh mắt các đệ tử xung quanh nhìn y cũng chứa đầy nét kì lạ.

"Đừng ngây ra nữa, mau nhìn xem chữ trên tháp kia!" Đúng lúc, Thanh Tuyết đã tấn thẳng lên Tiên Thiên cảnh đến bên Giang Nguyên châm chọc nói.

Thật ra, lúc nhìn thấy Giang Nguyên bước ra nàng rất ngạc nhiên, nàng ban đầu cũng giống mọi người đều cho rằng Giang Nguyên đã lên được đến tầng mười chín, nhưng mà mọi người đều đoán sai. Nhưng mà rất nhanh Thanh Tuyết đã có thể chấp nhận sự thật này, bởi vì so với Giang Nguyên nàng càng muốn đứng về phía Dương Diệp hơn, đơn giản là vì hai chữ nhân phẩm.

Giang Nguyên không thêm đề ý sự châm chọc trong lời nói của Thanh Tuyết, y ngẩng đầu nhìn về phía tháp, khi thấy hai chữ "mười chín" to đùng trên tháp, Giang Nguyên bỗng trợn mắt thật to, biểu cảm trên mặt thay đổi một cách rất đặc sắc.

Người buồn bã lúc này chính là Liễu Thanh Vũ. Lúc nhìn thấy Giang Nguyên, y không giật mình như bao người mà chỉ cảm thấy bị lay động. Tâm y hầu như đều đặt trên người Dương Diệp, gã đang tính toán xem Dương Diệp có thể trụ được bao lâu nữa. Không thể không nói, mấy ngày nay đối với Liễu Thanh Vũ như một loại dây vô. Dương Diệp ở bên trong lâu bao nhiêu, thì y càng bị giày vò bấy nhiêu. Bởi vì có thể trụ trong tháp càng lâu, chứng tỏ thực lực của Dương Diệp ngày càng được nâng cao.

Được rồi, bây giờ không phải là sự giày vò nữa mà là một tai vạ.

Đệ tử ngoại môn xung quanh đều nhìn về phía Liễu Thanh Vũ, khi thấy Liễu Thanh Vũ nắm chặt song quyền, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, tất cả mọi người là âm thầm lắc đầu, đây quả thực là tự tìm đường chết. Tuy nhiên việc này cũng khiến cho mọi người hiểu rõ hơn về một đạo lý, chính là không nên khinh địch, không được cho đối thủ của mình bất kì cơ hội nào, Liễu Thanh Vũ trước mắt chính là ví dụ tốt nhất.

Lúc này Liễu Thanh Vũ rất hối hận, phi thường hối hận. Nếu sớm biết Dương Diệp có thể đạt được thành tựu như hôm nay thì lúc trước y tuyệt đối sẽ liều mạng tiêu diệt Dương Diệp. Đáng tiếc bây giờ đã quá muộn màng, không nói đến việc y có thể đánh lại Dương Diệp hay không, chỉ nói đến việc nếu y dám động tay động chân với Dương Diệp thì các trưởng lão của Kiếm tông sẽ không dễ dàng bỏ qua cho y!

Liễu Thanh Vũ không tiếp tục xem nữa nhìn tháp kiếm nô một hồi lâu rồi xoay người rời đi. Hiện tại y không có hứng thú với việc Dương Diệp sẽ lên được đến tầng bao nhiêu, Liễu Thanh Vũ chỉ muốn biết biện pháp thắng Dương Diệp mà thôi. Bởi y hiểu rõ ân oán giữa Liễu gia và Dương Diệp, nếu Dương Diệp mạnh lên nhất định sẽ không bỏ qua cho y và Liễu gia!

Hiện tại Liễu Thanh Vũ muốn diệt trừ mầm tai họa này khi nó còn đang trong trứng nước.

Bên trong tầng mười chín, sau khi tĩnh tọa hơn nửa canh giờ, Dương Diệp rốt cuộc cũng mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ, nói: "Không nghĩ tới một trận chiến này có thể giúp ta thăng cấp lên Huyền giả cửu phẩm, quả nhiên quyết chiến sinh tử có cái lợi của nó!" Đúng như vậy, trải qua trận chiến vừa rồi, Dương Diệp đã trở thành huyền giả cửu phẩm, thực lực tăng lên làm cho hắn càng yên tâm hơn đương đầu với tầng kiếm nô kế tiếp!

Đứng dậy thư giãn gân cốt, nghe âm thanh xương cốt kêu răng rắc Dương Diệp hài lòng gật đầu, nếu bây giờ để hắn đánh một trận với Tiên Thiên kiếm nô lúc trước, chắc chắn Dương Diệp sẽ không phải tốn thời gian lâu như vậy. Bởi vì không chỉ có cảnh giới tăng lên, mà ngay cả sức mạnh thân thể hắn cũng tăng lên một cách rõ ràng.

Dương Diệp không do dự, bước lên cầu thang tầng hai mươi. Hiện tại, trong lòng hắn tràn đầy chiến ý!

Dương Diệp lên tầng thứ hai mươi, khi thấy đối thủ của hắn, Dương Diệp sùng sốt, sau đó hai mắt nhắm lại, sắc mặt còn nghiêm trọng hơn so với lần gặp Tiên Thiên kiếm nô!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đối thủ đáng sợ

Đối thủ trước mặt Dương Diệp không phải là kiếm nô, mà chính là một con tê giác toàn thân đen kịt, thân hình của nó rất cao lớn, cao những ba thước, to gấp ba bốn lần so với Dương Diệp, hai mắt trừng lớn. Bất mắt nhất là hai cái sừng trên đầu nó, sừng dài khoảng nửa mét, đặc biệt là phần đỉnh nhọn của sừng giống như hai thanh loan đao sắc bén lộ ra hàn quang lạnh lẽo tạo cảm giác áp bách cho người đối diện.

Khiến Dương Diệp kiêng kị chính là, con tê giác này trừ hai cái sừng bén nhọn, còn mang một thân vảy giáp màu đen như khôi giáp trải dày khắp người, Dương Diệp không cần sờ cũng có thể cảm giác được độ cứng của giáp.

"Vương cấp Huyền thú Mặc Gia tê giác! Thật sự là mình quá đề cao bản thân rồi!" Nhìn con quái vật khổng lồ trước mắt này, Dương Diệp hít sâu một hơi, sắc mặt đáng chất.

Tiên Thiên cường giả không có thủy phân sẽ rất mạnh, Dương Diệp đã từng tự mình trải nghiệm qua. Nhưng Vương cấp Huyền Thú không có thủy phân thì phải dùng từ khủng bố để hình dung sức mạnh của nó.

Phải biết, ở Nam Vực, Huyền Thú cùng cấp sẽ tiêu diệt phạm nhân cùng cấp, đặc biệt là những nhân loại không thể đạt đến Linh Giả cảnh. Bởi vì sức mạnh phòng ngự và năng lực của phạm nhân căn bản không thể so sánh cùng Huyền Thú, đặc biệt là một số Huyền thú còn có năng lực thiên phú, cho nên nếu nhân loại giao chiến cùng Huyền Thú sẽ rất khó giành thắng lợi. Đương nhiên, trừ một số kẻ có thiên phú trời cho.

Mà nhân loại chỉ có thể đạt được ưu điểm sau khi thăng đến Linh Giả cảnh, nhân loại đạt đến cảnh giới này có thể hóa linh khí thành cánh, ngự phong phi hành, chiến đấu trên không. Hơn nữa cường giả Linh giả cảnh còn có một số năng lực đặc biệt, có những năng lực đặc biệt lại thêm có thể chiến đấu trên không mới có thể ép Huyền Thú vào thế yếu.

Hiện tại, Dương Diệp không chỉ phải chiến đấu với Huyền Thú, mà phải chiến đấu với một Vương cấp Huyền Thú lớn hơn hẳn hai cấp, chưa nghĩ cũng có thể biết có bao nhiêu khó!

Dương Diệp tự giễu, lúc trước mình mới chỉ là Huyền giả thất phẩm, lại dám đánh nhau với cửu giai Huyền Thú, bây giờ chẳng qua chỉ là Vương giai Huyền Thú, việc gì phải e ngại? Hơn nữa chẳng phải bản thân đang mong chờ một cuộc chiến khốc liệt sao, Huyền Thú trước mắt chẳng phải là một đối thủ tầm cỡ ư!

Sau khi nghĩ thông, Dương Diệp con tê giác đứng đối diện, thần sắc không còn hoảng loạn như lúc trước ngược lại bình tĩnh vô cùng, nhưng hấn cũng không dám khinh thường, Dương Diệp hít sâu, trường kiếm kéo lên trên mặt đất, Huyền khí trong cơ thể điên cuồng rót vào trường kiếm trong tay.

Huyền khí không ngừng tràn vào khiến cho trường kiếm biến thành màu kim sắc, toả ra ánh sáng vàng nhạt. Trong giây lát, ánh mắt Dương Diệp ngưng tụ trên người tê giác, trường kiếm trên tay hướng tê giác bổ mạnh xuống.

"Phân Linh Kiếm Pháp!"

Một tiếng thét to vang lên, đạo kiếm khí màu vàng óng bắn ra, kiếm khí giống như một sợi dây điện dài chỉ trong tích tắc đã bắn đến trước mặt tê giác.

Sau khi Dương Diệp bắn ra một đạo kiếm khí, Mặc Gia tê giác cũng chuyển động, nó không trốn đạo kiếm khí kia, mà trực tiếp xông đến đón luồng kiếm khí kia.

Àm một tiếng

Kiếm khí màu vàng óng trực tiếp bổ vào đầu tê giác, nhưng nó không những không bị thương mà còn phá luôn đạo kiếm khí của Dương Diệp, đồng thời tê giác hóa thành một đạo hắc ảnh, không giảm tốc độ lao về phía Dương Diệp.

Thấy kiếm khí không ảnh hưởng gì đến Mặc Gia tê giác, Dương Diệp nheo mắt, phòng ngự so với mình mạnh hơn rất nhiều! Không kịp nghĩ cách khác, Dương Diệp rút Huyền khí vào trường kiếm, sau đó chân phải điểm nhẹ trên mặt đất khiến thân thể bay lên, hấn nắm lấy trường kiếm trong tay hung hăng bổ xuống đầu tê giác.

Keng!

Trường kiếm bổ vào đầu tê giác, tia lửa văng khắp nơi, lực đạo tê giác truyền đến khiến Dương Diệp nhất thời biến sắc, sau một khắc lực đạo quá mạnh khiến Dương Diệp bị đánh văng về sau mấy trượng, cả người đập vào vách tường.

Không để ý cơ thể bị đánh ngã, Dương Diệp vội vàng đứng lên, hấn vừa đứng lên thì thấy một đạo hắc ảnh tiếp tục lao về phía mình. Tròng mắt Dương Diệp co lại, tuy hấn cũng rất cường tráng nhưng nào dám để cho Vương cấp Huyền Thú húc một cái chứ! Dương Diệp vội thi triển Tật Phong Bộ lướt qua phía bên cạnh, tránh được một đòn của tê giác.

Nhưng chỉ trong chốc lát, chỉ thấy Mặc Gia tê giác chuyển động vô cùng quỷ dị lao nhanh đến Dương Diệp.

"Tốc độ kinh khủng thật, là một Huyền Thú linh hoạt!"

Nhìn thấy Mặc gia tê giác xông đến gần nữa, Dương Diệp có chút bất ngờ, tốc độ và sự linh hoạt của Huyền Thú nằm ngoài dự đoán của hấn. Không dám khinh thường, Dương Diệp lại vội vàng thi triển Tật Phong Bộ, nhưng lần này hấn không tránh đòn, mà là trực tiếp xông về phía Mặc Gia tê giác.

Hấn dùng phương pháp đánh nhau với Cự Mãng Vương ở Thanh Phong cốc lúc trước, không tham chiến, chỉ đánh du kích để tấn công tê giác.

Nửa canh giờ trôi qua, Dương Diệp không những không đạt được kết quả mong muốn mà còn mấy lần suýt chút bị tê giác dùng sừng húc thủng người. Bởi vì Huyền Thú này so với Cự Mãng lúc trước quả thật mạnh hơn rất nhiều, tuy thân hình to lớn nhưng không gây trở ngại công kênh.

Hơn nữa sức phòng ngự của nó nhanh chóng khiến cho Dương Diệp cảm thấy chán nản. Hấn bổ không biết bao nhiêu kiếm lên người Mặc Gia tê giác, nhưng không thể làm nó bị thương nổi, ngược lại còn bị lực dội lên khiến cánh tay tê đại.

Kiểm kỹ vô hiệu, cận chiến không được, du kích lại không có hiệu quả, về phương pháp liều mạng quyết chiến kia, chỉ cần nào Dương Diệp vẫn bình thường thì hấn tuyệt đối sẽ không dùng đến.

Lực chiến mạnh mẽ, phòng ngự tuyệt hảo.

Lần này Dương Diệp thật sự gặp khó khăn!

Dương Diệp tất nhiên không biết, trong lúc hắn khó khăn thì ngoài tháp còn có người khó khăn hơn hắn, người này không ai khác chính là Tào Hỏa, Tào trưởng lão.

Nhìn Bảo Nhi vươn bàn tay nhỏ ra, cười với lão, Tào Hỏa liền cảm thấy thật khó khăn. Lão thật sự không muốn đưa bộ kiếm kia cho nàng, ba mươi sáu thanh Hoàng giai thượng phẩm linh kiếm, lão phải tốn bao nhiêu công sức công hiến cho tông phái mới có thể đổi được! Đặc biệt là mình vẫn trên bộ kiếm, lão đã phải trả một cái giá rất đắt để mời phù sư khắc lên!

Có thể nói, bộ kiếm này không chỉ là bảo vật cả đời, mà còn là sự dành dụm tích góp cả đời của lão. Cứ như vậy cho Bảo Nhi, thật không cam lòng mà! Nhưng Tào Hỏa cũng biết, nếu như lão dám nuốt lời, trừ phi rời khỏi Kiếm Tông, nếu không thì kết cục của lão rất định sẽ thật thê thảm.

Lúc này Tào Hỏa đã hối hận phát điên, sớm biết Giang Nguyên kia chỉ là một tên vô tích sự, đánh chết lão cũng không thêm cá cược. Đây chẳng phải là điển hình của việc tự lấy đá đập chân mình sao!

Thiên trưởng lão cũng hối hận, lão hối hận vì đã không dám đánh cược cùng Tào Hỏa, nếu cược, không phải sẽ có thêm một bảo bối sao?

Đáng tiếc trên đời này không có thuốc hối hận, nếu không thì hai người họ nhất định sẽ mua một viên.

"Lão đầu, nhanh một chút, đưa bộ kiếm cho ta!" Bảo Nhi vẫy vẫy tay nhỏ, không kiên nhẫn nói.

Sắc mặt Tào Hỏa đại biến, ngay khi lão cân nhắc nên hay không nên đưa, thì nghe thấy Bảo Nhi nói: "Lão đầu, ngươi không phải muốn nuốt lời chứ?" Nói đến đây, Bảo Nhi càng phát hiện có thể có khả năng này, nàng trừng Tào Hỏa nói: "Ta từ lâu đã biết ngoại môn lão đầu các ngươi chả có ai tốt cả, ta sẽ nói cho gia gia hay, để sau này người không thêm khắt mình nữa cho các ngươi nữa!"

Lần này không được, nụ cười trên mặt những vị trưởng lão ngoại môn đang xem kịch đều tắt ngấm, bọn họ nhìn về phía Tào Hỏa bằng những ánh mắt bất thiện, Phùng Vũ, một trong số các trưởng lão lên tiếng nói: "Lão Hỏa, có chơi có chịu, ngươi đã thua thì nhanh đưa bộ kiếm cho Bảo Nhi, đừng làm mất mặt ngoại môn trưởng lão chúng ta!"

"Đúng đấy, không phải cũng chỉ là một bộ kiếm thôi sao, lão Hỏa nhanh giao ra, đừng làm liên lụy đến thanh danh của chúng ta!"

"Lão Hỏa, ta nói cho ngươi hay, nếu ngươi dám lật mặt thì đừng trách chúng ta vô tình!"

"Đúng đó, nhanh giao kiếm đi, đừng để Bảo Nhi tức giận..."

Nhất thời, vì để Tào Hỏa giao bộ kiếm ra, các trưởng lão ngoại môn vội vàng nhảy vào phụ họa.

Sắc mặt Tào Hỏa trở nên khó coi, cái gì mà chỉ một bộ kiếm? Cái gì mà mất mặt trưởng lão ngoại môn, Tào Hỏa thật muốn tống hết cả đám vào Thập Vạn Đại Sơn, chẳng phải vì sợ gia gia của Bảo Nhi sao, già bộ như vậy làm gì!!

Đối với sắc mặt của Tào Hỏa, mọi người đều thống nhất không thêm để ý đến! Đùa sao, trước kia đã để lại ấn tượng không tốt cho tiểu ma nữ này, tiểu ma nữ lại là loại chuyên thọc gậy bánh xe, giằng dụa lý với nàng coi như vô ích, bọn họ chỉ đành hy sinh Tào Hỏa mà thôi.

Cuối cùng, dưới ánh nhìn bất thiện của các trưởng lão ngoại môn và Bảo Nhi, Tào Hỏa run rẩy lấy bộ kiếm giao cho Bảo Nhi.

Hộp kiếm dài chừng bốn thước, bề ngang khoảng hai chưởng, toàn thân đen kịt, phía trên khắc một loại phù văn kì dị.

Bảo Nhi không thêm đếm xỉa đến vẻ mặt đau lòng của Tào Hỏa, nàng xoè tay nhận lấy, dò xét một chút: "Cũng chả có gì đặc biệt, nếu là Huyền giai linh kiếm hợp thành sát kiếm trận, kết hợp với phù văn của gia gia ta thì cũng coi như không tệ."

Không đợi Tào Hỏa trả lời, nàng lại tiếp tục đả kích: "Ngươi nhìn hộp kiếm của ngươi xem, ta biết lão đầu ngươi nghèo dùng kiếm rác rưởi thì không nói, nhưng còn mình vẫn phù thì sao, nhìn xem, phù văn lỏng lẻo ảm đạm, xem ra là phù văn sư không chuyên nghiệp khắc lên, kỹ thuật còn không bằng một góc của ta, tóm lại hộp kiếm của ngươi đúng là rác rưởi! Vậy mà lão đầu ngươi cũng có thể buồn cho được, Bảo Nhi khinh bỉ ngươi!"

Tào Hỏa tức đến nổi ngực phập phồng, đả kích như vậy là muốn lão tức chết đây mà! Lão xoay người bỏ đi.

Tất cả trưởng lão nhìn về hướng Tào trưởng lão, sau đó lại nhìn Bảo Nhi, bọn họ lắc đầu, rất muốn nói: "Đại tài chủ, ngươi thật sự cho rằng ai cũng giàu có như phù văn sư các ngươi sao!" Nhưng bọn họ chưa hề mở miệng nói ra, nếu không chắc lại bị khinh bỉ một phen.

Bảo Nhi không thêm để ý Tào Hỏa bị nàng chọc tức đến mức bỏ đi, nàng nhìn chằm chằm hộp kiếm trong tay, mắt long lanh nói: "Tuy bộ kiếm này rất rác rưởi, nhưng để cho tiểu tạp dịch dùng chắc sẽ không tệ đâu, ừm... đợi hần ra ta sẽ dùng bộ kiếm này đổi lấy tiểu tử kia, hi hi..."

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tầng thứ hai mươi mốt!

Ầm một tiếng!

Chỉ một phút không chú ý, Dương Diệp đã bị Mặc Gia tê giác húc trúng, kết quả không nói cũng biết, Dương Diệp bị húc bay ra ngoài tông thẳng vào vách tường.

Quệt máu chảy ra từ miệng, Dương Diệp nhanh chóng đứng lên, sau đó dùng chân phải điểm nhẹ trên mặt đất mượn lực bay lên tránh được tê giác đang từ xa lao đến. Trong nháy mắt Dương Diệp bay lên, thuận đà nhảy lên lưng tê giác.

Dương Diệp không bỏ lỡ cơ hội này, hai tay cầm kiếm, trong nháy mắt hấn đâm thẳng thanh kiếm đã được rút đầy Huyền Khí vào lưng tê giác.

Keng một tiếng!

Giữa sân vang lên một âm thanh vang dội, hai tay Dương Diệp tê rần, không cần nhìn cũng biết lần này Dương Diệp vẫn chưa thể phá vỡ được lớp phòng ngự của tê giác. Ngay lúc Dương Diệp chuẩn bị xông tới, con tê giác kia bỗng nhảy lên không trung rồi đập mạnh người xuống chỗ Dương Diệp đang đứng.

Bộ dạng Mặc Gia tê giác giống như chuẩn bị đè chết Dương Diệp vậy.

Dương Diệp kinh hãi, không kịp suy nghĩ vội dùng tay trái đập một chưởng lên lưng tê giác, mượn lực dội từ chưởng này bắn người ra xa.

Ầm

Tê giác như một toà núi đồ sộ rơi trên mặt đất, tạo nên một âm thanh vang dội, đất trời rung chuyển như đang trải qua một cơn động đất.

Cảm nhận được mặt đất rung chuyển, mí mắt Dương Diệp khẽ giật, nếu trễ một bước thì có lẽ hắn đã biến thành một đồng thịt nát.

Lúc này Dương Diệp thật sự cảm thấy bất lực, con quái vật khổng lồ trước mắt không hề có khuyết điểm, sức mạnh khủng khiếp, phòng ngự tuyệt hảo, tốc độ kinh hoàng, phải làm gì mới được đây? Lúc này Dương Diệp thật sự muốn hỏi người trước kia làm sao có thể vượt qua cửa ải này.

Nếu như có thể mượn sức mạnh từ ngoại vật, tỷ như một lá thương phẩm cường lực phù, Dương Diệp tin rằng mình có thể phá được giáp phòng ngự của con tê giác này. Nhưng vấn đề là nơi này không thể mượn sức mạnh ngoại vật, cho nên Dương Diệp có chút bất lực.

Ngay sau khi con tê giác đứng lên, Dương Diệp đột nhiên cau mày, sau đó không biết tại sao ánh mắt hắn lại bất ngờ sáng lên, Dương Diệp nhìn Mặc Gia tê giác, nói: "Tiểu tử, sao ngươi không nói sớm một chút!" Nói rồi, Dương Diệp vội vàng như một con sóc xông về phía tê giác.

Đúng vậy, vừa rồi tiểu tử ngu vùi trong vòng xoáy trong đan điền của Dương Diệp đã tỉnh dậy nói cho hắn biết nhược điểm của Mặc Gia tê giác. Điều này khiến Dương Diệp vừa vui vừa buồn, vui vì cuối cùng bản thân cũng có hi vọng chiến thắng, buồn vì tên tiểu tử kia đến giờ mới nói cho hắn biết, nếu không Dương Diệp sao lại chật vật khổ sở đến giờ phút này!

Nhưng mà bây giờ Dương Diệp cũng không có thời gian tính sổ với tiểu tử kia, bây giờ điều hắn quan tâm nhất chính là chiến thắng Vương giai Huyền Thú kia.

Dương Diệp tăng tốc độ bản thân lên đến cực hạn, khi Mặc Gia tê giác vừa đứng dậy thì Dương Diệp đã đứng trước mặt nó rồi, tê giác cũng phản ứng rất nhanh, đôi mắt nó tròn to lên, dùng thân mình khổng lồ muốn nghiền nát Dương Diệp.

Lúc một người một tê giác sắp đụng vào nhau, bỗng Dương Diệp quỳ xuống, sau đó hấn chui xuống phần bụng của Mặc Gia tê giác, cơ hội nghìn năm có một, Dương Diệp lập tức hướng kiếm lên đâm vào bụng nó.

Xoẹt!

Mũi kiếm đâm vào da thịt của tê giác, nhưng Dương Diệp chưa kịp mừng thì phát hiện mũi kiếm chỉ đâm vào được một chút, Mặc Gia tê giác dậm chân xuống đất, mượn lực để bản thân nảy lên tránh được một kiếm của Dương Diệp khiến cho hắn giật mình, Dương Diệp không dám do dự, vận Huyền khí toàn thân rót vào kiếm như nước vỡ đê, sau đó hấn nắm kiếm, dùng sức xoay tròn.

Xoẹt!

Lần này không bị cản lại, trường kiếm nhanh chóng chui vào bụng tê giác, ngay lúc này tê giác dậm chân xuống đất mượn lực để cơ thể nảy lên, chỉ có điều đã muộn.

Mặc Gia tê giác chậm rãi tan biến, nhìn thân ảnh tê giác đang biến mất từ từ, Dương Diệp nằm ra đất lau mồ hôi lạnh, thầm nói một tiếng thật may mắn!

Đúng vậy, chiến thắng lần này chính là nhờ vào may mắn. Nếu như tiểu tử kia không nói cho hắn biết nhược điểm của tê giác thì trừ việc nhận thua

Dương Diệp quả thật không còn cách nào khác. Hơn nữa nhược điểm này cũng không hẳn là nhược điểm, Dương Diệp dùng Kim sắc Huyền Khí và toàn bộ sức lực mới có thể đâm xuyên thịt nó, nếu tốc độ của Dương Diệp chậm đi một chút thôi, không chừng đã bị con tê giác to như toà núi Thái Sơn kia nghiền nát!

Trải qua trận chiến này, Dương Diệp đã hiểu ra rất nhiều chuyện. Thứ nhất chính là: Lực cơ thể và phòng ngự thật sự rất quan trọng, nếu vừa rồi không phải do thực lực hần mạnh mẽ, chỉ sợ Mặc Gia tê giác húc một phát thì thân thể hần đã vụn vỡ ra từng mảnh chứ đừng nói đến chiến thắng. Vì thế Dương Diệp quyết định, về sau nhất định phải rèn luyện thân thể, có Kim sắc Huyền Khí, Dương Diệp khẳng định có thể tu luyện khiến sức mạnh và phòng ngự của mình tăng lên, lúc đó hần tin rằng mình có thể làm được không ít việc lớn.

Thứ hai chính là tốc độ không phải chìa khóa vạn năng, ít nhất đối với Huyền Thú nó không có ích mấy. Giống như lúc trước, có thể nói tốc độ của Dương Diệp cực kì nhanh, trong một khoảnh khắc có thể đâm chực nhất lên lưng tê giác, nhưng với sức phòng ngự như Mặc Gia tê giác, tốc độ đến mấy cũng vô dụng.

Vì thế, Dương Diệp còn phải tăng sức mạnh bản thân lên, chỉ có sức mạnh kết hợp với tốc độ mới có thể uy hiếp Huyền Thú. Nếu không như vậy, nếu sau này tiếp tục chạm trán Vương cấp Huyền Thú hần chỉ còn cách chờ bị đánh.

Thứ ba chính là Dương Diệp vận dụng Huyền kĩ không mấy thành thực, Phân Linh Kiểm Pháp của hần đối với kiểm nô ở tầng mười chín cùng Mặc Gia tê giác vừa nãy không có chút ảnh hưởng nào, đương nhiên không thể đổ lỗi rằng Huyền kĩ yếu, Phân Linh Kiểm Pháp mạnh đến nhường nào, Dương Diệp đã thấy Tô Thanh Thi thi triển.

Hiện tại Dương Diệp đang sở hữu năm Huyền kĩ, đó chính là kiểm pháp căn bản, Phân Linh Kiểm Pháp, Ngự Kiểm Thuật, Kiểm Khí Chi và Tật Phong Bộ. Trong đó một chiêu thuộc Địa phẩm, một chiêu thuộc Huyền giai trung phẩm, còn có một chiêu thuộc Hoàng giai thượng phẩm. Có thể nói, kiểm kỹ và phẩm cấp Huyền kỹ của Dương Diệp không thấp. Nhưng trừ những Huyền kĩ cơ bản Dương Diệp hầu như đã đạt đến kỹ thuật thượng thừa ra, những cái khác bao gồm cả Phân Linh Kiểm Pháp chỉ tính là nhập môn.

Một mạch xông đến đây, nếu không phải Dương Diệp luyện những bộ kiểm pháp cơ bản kia đến cảnh giới thượng thừa, nếu hần chỉ dựa vào những Huyền kĩ cao cấp thì chắc chắn sẽ sớm bị đào thải!

Nghĩ đến đây, Dương Diệp hít sâu một hơi, cười khổ, nói: "Xem ra thực lực của mình vẫn còn chưa đủ! Nghe đồn những kẻ trong Thanh Vân bảng đều là thiên tài của thiên tài, chỉ dựa vào thực lực bây giờ của mình, căn bản còn chưa đủ tư cách nhìn người ta!"

Đối với Thanh Vân bảng của Nam Vực, Dương Diệp chưa bao giờ xem nhẹ. Toàn bộ Nam Vực có bao nhiêu người Dương Diệp không rõ lắm, nhưng hần rất rõ ràng một điều ở đó có không ít những yêu nghiệt có năng lực thiên phú, Dương Diệp muốn ở trong đám bọn họ trở hết tài năng, tiến lên năm vị trí đầu bảng, điều này không cần nói cũng biết có bao nhiêu khó.

Khoác lác cũng đã khoác lác, hơn nữa còn khoác lác với một vị mỹ nữ, nếu không thể làm được, không chỉ mất đi đạo lữ, mà còn bị mất mặt. Cho nên, hần không thể không hà khắc với bản thân.

"Có áp lực mới có động lực được!"

Dương Diệp cười cười, không tiếp tục suy nghĩ nữa, hiện tại hần nên đối mặt với khó khăn trước mắt thì hơn, tầng thứ hai mươi là Vương giai Huyền Thú, tầng thứ hai mươi một sẽ khủng bố đến chừng nào? Hần có thể phải dừng bước tại tầng hai mươi một như vị thiên tài lần trước hay không?

Dương Diệp không suy nghĩ nữa, hiện tại hần cần khôi phục Huyền khí trong cơ thể để đối mặt với tầng tiếp theo, hần không nắm chắc phần thắng, nhưng cũng sẽ không buông chịu thua, bất kể thế nào, Dương Diệp đều phải liều mạng, dù cho đối phương có là Linh giai Huyền Thú, thì hần cũng phải liều mạng!

Từ lúc bắt đầu khảo hạch ngoại môn đến bây giờ đã qua bốn ngày. Người bên ngoài tháp kiểm nô không ít đi mà ngày càng đông đúc.

Đặc biệt sau khi tin tức một đệ tử tạp dịch với tư vị Huyền giả bát phẩm trụ được đến tầng thứ hai mươi truyền ra đã khiến không ít đệ tử ngoại môn đến xem, còn khiến một số đệ tử tạp dịch đến góp vui.

Dương Diệp bây giờ vẫn là một đệ tử tạp dịch, một tên đệ tử tạp dịch gây chấn động Kiểm Tông, cùng là đệ tử tạp dịch, những đệ tử tạp dịch khác ngoài tháp kiểm nô hưng phấn vô cùng.

Đối với việc mấy đệ tử tạp dịch đến xem, những trưởng lão Kiểm tông cũng không đuổi họ đi, vì trong tháp kiểm nô kia cũng là một đệ tử tạp dịch.

Đáng nói nhất là, sau khi biết người trong tháp kiểm nô là Dương Diệp, một số người đã biến hần trở thành tâm gương sáng nhất Kiểm tông.

Biến Dương Diệp thành đệ tử gương mẫu nhất Kiểm tông cũng có lý do, tỷ như Dương Diệp từ nhỏ đã nghèo, chịu khổ nhọc rất nhiều, bị biến thành tạp dịch đệ tử vân vân. Tóm lại, những chuyện không tốt trước kia của Dương Diệp hiện tại đều trở thành điểm tốt của hần.

Thiên trưởng lão cũng được chúng đệ tử khen có mắt nhìn người, lão vui vẻ cười tới nổi mặt nhăn như một đoá hoa cúc vậy.

Hiện tại tất cả mọi người ngoài tháp kiểm nô đang nhìn xem Dương Diệp có thể phá vỡ kỉ lục của vị thiên tài lần trước, lập một kỷ lục mới hay không.

Trong sự mong chờ của mọi người, Dương Diệp mở mắt ra, bước lên tầng thứ hai mươi một.

Chương 55: Lựa chọn

Dương Diệp vừa mới bước lên tầng thứ 21 liền thấy một lão nhân đang mỉm cười nhìn hắn, trên mặt lão nhân không có nếp nhăn, nhìn khuôn mặt thì cũng có thể nói là một người trung niên, chỉ là chòm râu trắng xóa trước ngực và tóc bạc trên đầu đã nói lên tuổi tác của lão.

Lão nhân nhìn Dương Diệp cười rất hài hòa, như một làn gió xuân vậy.

“Đây là đối thủ của mình sao?”

Nhìn lão nhân trước mắt, Dương Diệp có chút nghi hoặc, vốn quan niệm tiên nhập vi chủ (*), Dương Diệp cho rằng tầng này cũng sẽ là một kiếm nô, thế nhưng không nghĩ tới lại xuất hiện một lão nhân, hơn nữa biểu cảm của lão nhân này cũng nhân tính hóa quá rồi.

“Không tệ, lấy thực lực huyền giả Cửu phẩm xông lên đến đây, người và nha đầu kia đều không tồi!” Ngay khi Dương Diệp đang nghi hoặc thì lão nhân kia lên tiếng.

“Người...” Dương Diệp hai mắt mở to hết cỡ, khó tin hỏi: “Người có thể nói sao?”

Lão nhân mỉm cười gật đầu, nói: “Ta biết người rất ngạc nhiên, có điều ta không có thời gian giải thích chuyện khác cho người. Ta tới đây là nói cho người biết, người không cần phải cố xông qua nữa.”

Nghe vậy Dương Diệp bất chấp nghi hoặc và khiếp sợ trong lòng, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì tầng 20 đã là cực hạn dưới Tiên Thiên cảnh!” Lão nhân giải thích nói: “Người có thể lấy thực lực huyền giả Cửu phẩm đi tới đây đã đủ chứng minh thiên phú và tiềm lực của người, sau khi rời khỏi đây Kiếm tông sẽ chú trọng bồi dưỡng người. Về phần độ khó của tầng này người không thể chống lại được đâu.”

Dương Diệp yên lặng một lúc lâu, sau đó nói: “Tiền bối, văn bối biết lời nói của ngài là thật, thế nhưng văn bối vẫn muốn hỏi một chút, văn bối có thể thử xem được không?” Đối với Dương Diệp mà nói, đây là một cơ hội, một cơ hội không ngừng nâng cao thực lực của mình, hắn không muốn buông tha.

Nhìn nét mặt kiên định của Dương Diệp, lão nhân mỉm cười nói: “Người và nha đầu trước kia đều như nhau, đều mong muốn được chiến đấu. Chỉ là ta muốn nói cho người biết, độ khó của tầng này người không thể tưởng tượng được đâu, người nên biết, nha đầu trước kia có thiên phú và thực lực còn mạnh hơn người rất nhiều, nhưng ở tầng này nàng vẫn không chống đỡ được.”

Dương Diệp biết nha đầu trong miệng lão nhân là ai, đối phương có thể xông lên nơi này, thực lực khi đó nhất định không yếu hơn hắn, chẳng qua hắn không thêm đề ý, hắn không có ý tứ đi ganh đua so sánh với ai cả, hắn chỉ muốn chiến đấu. Cho nên hắn vẫn kiên định như trước nói: “Tiền bối, văn bối vẫn muốn thử một lần!”

Lão nhân thở dài một tiếng, nói: “Ta biết người sẽ không từ bỏ, ta nói trước cho người biết độ khó của ải này, người quyết định có muốn từ bỏ hay không. Cửa ải này không phải là người đối chiến với kiếm nô, cửa ải này là một kiếm trận, trong kiếm trận này, mỗi năm hơi thở sẽ có trăm đạo huyền khí biến thành kiếm khí công kích người, mà người phải làm chính là phải kiên trì tới khi những kiếm khí này không còn uy hiếp với người nữa.”

“Văn bối muốn thử xem!” Dương Diệp nhìn lão nhân, kiên định nói.

Lão nhân lắc đầu cười khổ, nói: “Ta còn chưa nói hết, uy lực của kiếm trận này chỉ là chuyện thứ hai thôi, quan trọng nhất là kiếm trận này không phải là hư ảo nữa, mà là chân thật. Nói cách khác, người nếu như bị chết trong kiếm trận này, thì là chết thật sự!”

“Không phải là ảo trận? Chết trong đó chính là chết thật...”

Nghe vậy trong lòng Dương Diệp kinh hãi, lúc này trong đầu hắn không ngừng lặp lại những lời lão nhân nói.

Lão nhân tiếp tục nói: “Ta không có lừa người, nếu như người thất bại ở tầng này, vậy thì thế gian không còn người nữa. Cho nên ta xuất hiện ở đây chính là vì không muốn Kiếm tông mất đi một thiên tài.”

“Tiền bối, người kia có lựa chọn tiếp tục khiêu chiến hay không?” Dương Diệp trầm giọng hỏi.

Lão nhân biết người Dương Diệp nói là ai, lập tức lắc đầu nói: “Nàng không có chọn tiếp tục khiêu chiến, bởi vì nàng biết, cứ năm hơi thở một trăm kiếm khí, nàng tuyệt đối không chống lại được. Tất nhiên người cũng không có khả năng chống lại. Ta có thể nói rõ cho người biết, thực lực của nàng ở trên người rất nhiều!”

Dương Diệp yên lặng, lần này hắn do dự. Nếu như kiếm trận kia là ảo trận hắn tuyệt đối sẽ không do dự, bởi vì sẽ không chết, cho dù kinh khủng nhiều

như thế nào đi nữa nó cũng chỉ là một ảo trận, cho nên hấn không sợ. Thế nhưng bây giờ lão nhân nói cho hấn biết đây không phải là một ảo trận mà là một kiếm trận thật sự, hơn nữa còn là kiếm trận vượt xa cường giả Tiên Thiên cảnh và huyền thú Vương cấp!

Dương Diệp thật sự do dự.

Đúng lúc này, lão nhân vung tay phải lên, một thanh trường kiếm, một quyền trực, một bộ huyền giáp xuất hiện trước mắt Dương Diệp, trong khi Dương Diệp chưa hiểu gì thì lão nhân nói: “Nếu như ngươi lựa chọn rời khỏi, Linh kiếm Huyền giai thượng phẩm và huyền kỹ Huyền giai thượng phẩm, còn có huyền giáp Huyền giai thượng phẩm này đều là của ngươi cả.”

“Vì sao?” Nhìn ba món bảo vật trước mắt, Dương Diệp không giải thích được hỏi. Từ khi mới bắt đầu, lão nhân trước mắt này giống như không muốn hấn tiếp tục khiêu chiến. Hơn nữa lão nhân này lại lịch cũng rất thần bí, vì sao lão lại xuất hiện ở đây, vì sao để cho mình từ bỏ mà đưa ra ba món bảo vật?

Lão nhân mỉm cười nói: “Ta biết ngươi nghi hoặc cái gì, rất nhiều chuyện ta không thể nói cho ngươi biết. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta ngăn cản ngươi bởi vì ta là người của Kiếm tông, ta không hy vọng Kiếm tông ngã xuống một nhân tài. Ngươi cũng biết nếu như thế thì Kiếm tông tổn thất không còn nhân tài nữa mất!”

Nghe vậy Dương Diệp lại yên lặng, hồi lâu sau, ánh mắt hấn rơi vào trên ba món bảo vật kia, do dự trong mắt lại càng rõ ràng.

Dương Diệp bây giờ thật sự rất do dự, trong đầu hấn xuất hiện hai giọng nói, một giọng nói bảo: “Tất nhiên là cầm lấy rồi rời đi, còn do dự gì nữa? Mạo hiểm tính mạng xông qua kiếm trận kiếm trận kinh khủng kia chỉ có kẻ ngu mới làm. Bây giờ nếu như đi ra ngoài, không chỉ có thể danh chấn Kiếm tông, còn có ba món Huyền giai bảo vật, lời quá đi chứ? Còn do dự gì nữa?”

Mà giọng nói kia thì phản đối lại: “Tất nhiên là đừng lấy, con đường võ đạo cần nhất chính là một trái tim không biết sợ hãi, nếu như hôm nay ngươi đổi mặt với khó khăn chưa biết rõ và mấy cái bảo vật đã từ bỏ khiêu chiến, vậy thì võ đạo của ngươi sẽ có nhược điểm, sau này ngươi cứ gặp phải khó khăn thì sẽ lùi bước...”

Giọng nói đầu tiên liền cắt đứt lời giọng nói thứ hai, bảo: “Đó là lùi bước sao? Đối mặt với đối thủ không chiến thắng được gọi là lùi bước sao? Đây gọi là thức thời, hơn nữa chưa nói có thể qua kiếm trận kia hay không, cho dù qua được kiếm trận kia thì sao? Đơn giản chỉ là tăng cao thực lực một ít thôi. Thế nhưng không qua thì sao? Ngươi có nghĩ tới mẫu thân và muội muội không? Nếu ngươi chết thì bọn họ phải làm sao bây giờ? Liều gia sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?”

Giọng nói thứ hai yên lặng, hiển nhiên, trong lòng Dương Diệp thì mẫu thân và muội muội là quan trọng nhất.

Lão nhân ở một bên cười nhìn Dương Diệp, không nói gì cả, chỉ thỉnh thoảng lóe lên vài tia sáng khác thường trong mắt.

Một hồi lâu sau, Dương Diệp mỉm cười nói: “Đúng thế, nếu như ta chết, mẫu thân và muội muội làm sao đây? Vì mẫu thân và muội muội, ta không thể chết được, cho nên...” Nói tới đó bàn tay Dương Diệp vươn tới ba món bảo vật kia, lúc này Dương Diệp không có chú ý tới, khi hấn nói ra những lời này thì trong mắt lão nhân hiện lên vẻ thất vọng.

Ngay khi tay Dương Diệp sắp chạm tới quyền trực thì Dương Diệp đột nhiên rút tay lại, sau đó nhìn lão nhân cười nói: “Cho nên, tiền bối, ta muốn tiếp tục khiêu chiến!”

Lão nhân sùng sốt, một hồi lâu lão mới kinh ngạc nói: “Ngươi, ngươi muốn tiếp tục khiêu chiến?”

Dương Diệp gật đầu, trong mắt không có chút do dự nào, chỉ có sự kiên định, nói: “Con đường võ đạo đã chú định sẽ không bằng phẳng, nếu như không giữ vững lòng tin và không có dũng khí không biết sợ hãi, vậy thì con đường võ đạo nhất định sẽ không đi xa được!”

Nghe vậy trong mắt lão nhân lóe lên vẻ tán thưởng, lão lại hỏi: “Vậy mẫu thân và muội muội ngươi thì sao? Nếu như ngươi chết ở trong kiếm trận, bọn họ phải làm sao? Vì võ đạo của mình và muốn tăng thực lực lên mà không để ý người thân của mình, có phải có điểm ích kỷ hay không?”

Dương Diệp mỉm cười nói: “Nam vực cường giả vi tôn, chỉ có thực lực mới có thể nắm giữ số phận của mình, mới có thể bảo vệ được người thân. Nếu ta không trở nên mạnh mẽ, tính mạng của mẫu thân và muội muội ta, còn có số phận của ta nữa, chung quy sẽ không nắm giữ trong tay mình được. Hơn nữa nếu như lần này ta mượn có mẫu thân và muội muội để lùi bước, lần sau đối mặt với khó khăn nhất định cũng sẽ dùng họ để mượn có lùi bước cho sự nhu nhược của mình. Cho nên ta phải tiếp tục khiêu chiến!”

Kỳ thực Dương Diệp tiếp tục khiêu chiến không còn là để tăng thực lực lên nữa. Hấn là muốn chém tâm ma của mình, khi trong đầu hấn xuất hiện hai giọng nói thì hấn biết hấn đã có tâm ma rồi. Tâm ma chưa trừ, ý chí không vững, tâm võ đạo dao động, với hấn mà nói tuyệt đối là một tai họa.

Muốn trừ tâm ma triệt để, vậy cứ tiếp tục khiêu chiến, bởi vì hấn sau khi nghe được lời của lão nhân đã sợ hãi, chính lúc hấn do dự đó thật ra là hấn đã sợ hãi. Hơn nữa hấn vẫn trốn tránh sự thật này, cho nên trong đầu hấn mới xuất hiện giọng nói bảo hấn lùi bước kia.

Giọng nói kia nói trắng ra thì chính là do bản thân hấn huyền hóa ra để che lấp sự thật hấn sợ hãi, về phần mẫu thân và muội muội hay bảo vật gì đó chỉ là mượn có mà thôi.

Lão nhân nhìn Dương Diệp, trong mắt không che dấu chút nào vẻ tán thưởng cả, nói: “Mỗi người đều có tâm ma, thế nhưng rất nhiều người đối mặt với tâm ma không trốn tránh thì cũng khuất phục, người trẻ tuổi, ngươi có thể vùng kiếm chém tâm ma, không tồi, rất không tồi. Cuối cùng chúc mừng ngươi, ngươi đã qua cửa rồi.” Nói xong, cơ thể lão nhân giống như kiếm nô từ từ tiêu tán, kèm theo đó còn có ba món bảo vật kia nữa.

“Quả nhiên vẫn là ảo cảnh, chỉ là ảo cảnh lần rất thật!” Nhìn về nơi lão nhân biến mất, Dương Diệp nhỏ giọng lầm bầm nói.

Sau khi hắn quyết định tiếp tục khiêu chiến, đầu óc hắn trở nên thanh tỉnh rất nhiều, cảm thấy có rất nhiều vấn đề, một vấn đề trong đó chính là hoàn cảnh trước mắt hắn, chỉ là hắn vẫn chưa xác định được, bởi vì lão nhân quá chân thật! Bây giờ nhìn thấy lão nhân và ba món bảo vật tiêu tán giống như kiếm nô thì hắn đã xác định được.

Dương Diệp hít sâu một hơi, sau đó tiếp tục đi về phía cầu thang dẫn lên tầng 22. Đối với khiêu chiến tiếp theo này hắn bây giờ thực sự không còn sợ hãi nữa.

Ngay khi Dương Diệp đi tới tầng 22 thì mọi người bên ngoài tháp trở nên xôn xao lên!

(*) tiên nhập vi chủ: vào trước là chủ

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tầng thứ 22!

Phong Lâm lại đi vào Thất Luyện phong, lần này Tần Phong không có yêu cầu gã mà chính bản thân gã muốn tới. Lúc này gã rất kích động, thật sự rất kích động, bởi vì kiếm tông xuất hiện một người còn yêu nghiệt hơn cả Yêu nữ nữa!

Đệ tử ngoại môn trên Ngoại Môn bảng cơ bản đều bị Yêu nữ hành hạ qua, Yêu nữ cũng luôn luôn nói trong ngoại môn không có địch thủ, mà bây giờ rốt cục có người có thể đã kích nàng rồi. Mặc dù bây giờ thực lực của đệ tử tạp dịch gọi là Dương Diệp kia không có mạnh như Yêu nữ, thế nhưng tiềm lực và thiên phú của hắn nhất định là hơn Yêu nữ, nếu không cũng sẽ không xông qua tầng 21 được!

“Mộ Dung sư tỷ, có người xông qua tầng thứ 21, tiến lên tầng thứ 22!” Phong Lâm đứng trước Trọng Lực động nói.

Một lát sau, cửa động từ từ mở ra, Mộ Dung Yêu xuất hiện trước mặt Phong Lâm, vẫn xinh đẹp mê người như mọi ngày, có điều Phong Lâm cũng không dám nhìn lâu, vội vã cúi thấp đầu.

“Thật không?” Mộ Dung Yêu nhìn Phong Lâm lạnh nhạt hỏi.

Phong Lâm vội vàng nói: “Mộ Dung sư tỷ, cho ta mượn một trăm lá gan ta cũng không dám lừa ngươi! Hơn nữa hắn mới huyền giả Bát phẩm!”

“Huyền giả Bát phẩm?” Mộ Dung Yêu nhíu mày nói: “Không phải lần trước ngươi nói hắn thăng cấp lên Tiên Thiên cảnh rồi sao? Sao bây giờ lại biến thành huyền giả Bát phẩm? Ngươi đang đùa ta hả?” Nói xong lời cuối cùng, cả người Mộ Dung Yêu tỏa ra dao động huyền khí mạnh mẽ, tựa hồ muốn động thủ.

Mồ hôi lạnh ngay lập tức xuất hiện trên người Phong Lâm, gã vội vã giải thích nói: “Mộ Dung sư tỷ bớt giận, không phải Phong Lâm lừa ngươi đâu, quả thật có người thăng cấp lên Tiên Thiên cảnh trong Kiếm Nô tháp, chỉ là chúng ta không ngờ tới, xông lên tầng 22 không phải là cái tên thăng cấp Tiên Thiên cảnh kia, mà là một tên Dương Diệp trước kia bị giáng chức làm đệ tử tạp dịch. Mà cái tên thăng cấp lên Tiên Thiên cảnh kia mới xông đến tầng 15 thôi!”

Nghe vậy Mộ Dung Yêu thu lại khí tức toàn thân, hai mắt nhìn về hướng Kiếm Nô tháp, giống như nghĩ đến gì đó, khuôn mặt xinh đẹp của nàng trong nháy mắt đầy sương lạnh, nói: “Lão khốn kiếp đáng chết, lại dám lừa gạt bà đây. Huyền giả Bát phẩm, xông lên tầng 22, có ý tứ, có tư cách để gặp một lần!” Nói xong thân hình nàng khẽ động, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Nhìn Mộ Dung Yêu lao về hướng Kiếm Nô tháp, Phong Lâm thả lỏng một hơi, thấp giọng nói: “Bị Yêu nữ nhìn chăm chăm vào, Dương sư đệ, ngươi tự cầu nhiều phúc đi!”

Ngoài Kiếm Nô tháp, người càng ngày càng nhiều, có thể nói chỉ cần thuộc về ngoại môn kiếm tông đều đến đây cả. Nếu như lúc đầu còn có một vài người khinh thường Dương Diệp, hoặc là không có hứng thú, thì ngay khi Dương Diệp bước lên tầng thứ 22 đã không còn ai có thể khinh thường và giữ vững tâm trạng bình tĩnh được nữa.

Trăm năm qua, Kiếm Nô tháp ghi lại hai kỷ lục cao nhất, một cái là 19 tầng của Tô Thanh Thi mười năm trước, cái kia là 20 tầng của Mộ Dung Yêu. Mà bây giờ có người đánh vỡ hai kỷ lục này, nâng kỷ lục cao hơn một tầng, hơn nữa nhìn tình hình còn có thể tiếp tục tăng cao nữa!

Cho nên không có ai ngồi yên được nữa, cho dù là một số đệ tử sắp đột phá cũng tạm thời ngừng đột phá lại, muốn đến Kiếm Nô tháp xem đệ tử tạp dịch nghịch thiên trước đã!

Giang Nguyên lúc này rất khó chịu, vô cùng khó chịu, vốn những người xung quanh vì gã mà đến, thế nhưng bây giờ thiên tài kiệt xuất nhất Giang Tuyết thành trăm năm qua bị mọi người không nhìn tới nữa. Đứng thế, là không ai nhìn gã nữa, không ai đến kết giao, không ai đến thỉnh bợ, ngay cả trưởng lão ngoại môn cũng không nhìn gã!

Nghĩ vậy, Giang Nguyên nắm chặt hai bàn tay, nhỏ giọng mắng: “Tên đệ tử tạp dịch đáng chết!”

“Ngươi nói cái gì?” Đúng lúc này một giọng nói thanh thúy vang lên bên cạnh Giang Nguyên.

Giang Nguyên quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một tiểu cô nương ánh mắt bất thiện nhìn gã, gã lúc này đang khó chịu, đầu quan tâm tới ai với ai chứ? Lập tức giận dữ nói: “Ta nói gì liên quan đến ngươi hả? Đừng có làm phiền ta!”

“Ngươi dám mắng ta?” Bảo Nhi trừng mắt nhìn Giang Nguyên, hai nắm tay nhỏ nắm chặt lại.

“Ta mắng ngươi thì sao? Con nít từ đâu đến thì chạy về bú sữa mẹ đi, không thì ta không ngại thay cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi một chút...”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Giang Nguyên còn chưa nói hết lời thì Thiên trưởng lão ở bên cạnh đã cắt đứt lời gã, Thiên trưởng lão tức giận nhìn Giang Nguyên nói: “Xin lỗi Bảo Nhi đi!” Giọng nói không thể nghi ngờ.

Không chỉ có Thiên trưởng lão, mấy trưởng lão bên cạnh lúc này đều tức giận nhìn Giang Nguyên, giống như chỉ cần gã nói chữ không thì trong khoảnh khắc sẽ biến gã thành tro tàn vậy!

Thấy mấy trưởng lão tức giận nhìn mình, Giang Nguyên trong phòng phát lạnh, gã nghĩ mãi không rõ vì sao mấy vị trưởng lão chỉ vì một tiểu cô nương lại đối với hắn như thế, nên biết hắn là Tiên Thiên cảnh đấy, 16 tuổi Tiên Thiên cảnh đấy! Trong lòng Giang Nguyên lúc này vô cùng ủy khuất.

Đừng nói là Tiên Thiên cảnh 16 tuổi, cho dù hắn là Vương Giả cảnh 16 tuổi, những trưởng lão này cũng sẽ không chút do dự đứng về phía Bảo Nhi. Đừng nói gia gia Bảo Nhi là Thiên phủ sư, chính là giá trị bản thân Bảo Nhi cũng vượt xa Giang Nguyên này. Kỳ thực tất cả trưởng lão coi trọng Bảo Nhi cũng không hoàn toàn bởi vì gia gia nàng, mà bởi vì Bảo Nhi cũng là một phủ văn sư Ngũ phẩm!

Một Tiên Thiên cảnh 16 tuổi so với một phủ văn sư Ngũ phẩm 14 tuổi, đừng nói là bọn họ, cho dù là toàn bộ tông môn đều không chút do dự lựa chọn phủ văn sư Ngũ phẩm 14 tuổi!

“Xin lỗi đi, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng!” Thiên trưởng lão hít hai mắt lại, lạnh lùng nói.

Nghe được giọng nói không chút tình cảm của Thiên trưởng lão, Giang Nguyên trong lòng run lên, gã biết nếu như gã không xin lỗi nhất định sẽ bị xử phạt. Hơn nữa mấy trưởng lão bên cạnh cũng không đứng ra biện hộ cho gã, trái lại còn tức giận nhìn gã, có ngu dốt thì gã cũng biết tiểu cô nương trước mắt có thân phận không đơn giản rồi.

Không dám do dự nữa, Giang Nguyên vội thi lễ với Bảo Nhi, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, nói: “Thật xin lỗi, tại hạ xin lỗi với sư tỷ, mong sư tỷ tha thứ tại hạ!”

Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, không để ý tới gã nữa mà nhìn về phía Kiếm Nô tháp. Nàng lúc này chỉ hi vọng tiểu tạp dịch nhanh chóng đi ra sau đó đưa Tiểu gia hỏa cho nàng!

Thấy tiểu ma nữ không có tức giận, mấy vị trưởng lão nhất thời thả lỏng một hơi, tiểu ma nữ này là người không cần biết đúng sai, không quản đạo lý, nếu như tiểu ma nữ này nhất định muốn truy cứu thì bọn họ phải vất vả rồi. Dù sao Giang Nguyên lúc này vẫn chưa phải là đệ tử kiếm tông, bọn họ chưa có quyền xử phạt. May mà hôm nay tâm tình tiểu ma nữ không tệ, không có truy cứu!

Nhìn thái độ của mấy trưởng lão đối với Bảo Nhi, Giang Nguyên xoay người tìm một đệ tử ngoại môn hỏi thân phận của nàng, khi biết được gia gia Bảo Nhi là Phong chủ Phủ Văn phong và kết cục của đệ tử ngoại môn lúc trước đắc tội nàng thì mồ hôi lạnh trên người Giang Nguyên tràn ra.

...

Trong ảo cảnh, khi Dương Diệp thấy cảnh tượng trước mắt thì trái tim hắn giống như không chịu thua kém đập dữ dội lên.

Trong tầng 22 không có kiếm nô, cũng không có lão nhân nào cả, thế nhưng trên tường bốn phía đều có rất nhiều phủ văn, không cần phải nói, đây chính là một cái trận, liên tưởng tới lời nói lúc trước lão của lão nhân kia, Dương Diệp xác định cái này chính là kiếm trận kia!

Dương Diệp đứng ở đầu bậc thang, không có đi vào chính giữa, hắn tất nhiên không phải sợ hãi mà chỉ là đang nghĩ đối sách. Nếu quả thật như lời lão nhân nói, cứ năm hơi thở sẽ có trăm đạo kiếm khí công kích hắn, vậy hắn phải nghĩ ra biện pháp để đối phó, không thì chỉ sợ hắn vừa đi qua đã bị xuyên tim mà chết!

Tránh né? Dương Diệp nghĩ tới đầu tiên chính là tránh né, thế nhưng hắn nhanh chóng phủ định biện pháp này của mình. Không nói tốc độ bản thân của hắn có tránh thoát hay không, cho dù tránh thoát thì sao? Đột tiếp theo đâu? Phòng chừng không được hai lượt thì hắn muốn tránh cũng không được!

Không thể tránh né, vậy thì chỉ có kiên cường chống lại! Chỉ là trong lòng Dương Diệp không có cơ sở nào cả!

“Tiểu gia hỏa, ngươi có biện pháp gì không?” Dương Diệp cuối cùng chỉ có thể hỏi Tiểu gia hỏa. Hi vọng Tiểu gia hỏa cũng trợ giúp cho hắn như lúc trước!

Chỉ là hán phải thất vọng. Tiểu gia hỏa ở trong vòng xoáy đan điền lắc đầu, biểu thị nó cũng lực bất tòng tâm!

Dương Diệp bắt đầu đi lắc lắc đầu, sau đó tung người nhẹ nhàng nhảy vào chính giữa.

Nếu không có biện pháp gì hay vậy thì chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, biện pháp bị ép buộc có thể sẽ xuất hiện!

Ngay khi Dương Diệp vừa tiến vào giữa thì phù văn ở vách tường xung quanh đột nhiên sáng lên, sau đó nhanh chóng chuyển động theo một quỹ đạo, không tới một hồi, toàn bộ phù văn trong phòng đều chuyển động lên. Thậm chí sàn nhà dưới lòng bàn chân Dương Diệp chẳng biết cũng đã sáng lên từ lúc nào, nhưng vẫn còn tiếp tục chuyển động.

Dương Diệp đứng ở chính giữa nhìn phù văn quỹ dị dưới chân, vẻ mặt ngưng trọng, trường kiếm trong tay không ngừng được rút huyền khí kim sắc vào, từ từ rung lên giống như có sự sống vậy.

“Xuy!”

Đúng lúc này trên vách tường bốn phía đột nhiên bắn ra trăm đạo kiếm khí do linh khí biến ảo thành, trăm đạo kiếm khí chia nhau từ bốn phía bắn tới Dương Diệp, nhanh như thiểm điện!

Dương Diệp đứng ở giữa, hai mắt hép lại, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Ngự kiếm thuật!

Quát khê một tiếng, Dương Diệp thi triển Tật Phong Bộ tới mức cực hạn, năm trường kiếm trong tay chém tới ba mươi mấy đạo kiếm khí lao tới trước mặt.

Dương Diệp không dám cất giấu thực lực, dưới một kích toàn lực được huyền khí kim sắc gia trì, trường kiếm trong tay Dương Diệp giống như chém rách không khí, trường kiếm lướt qua, trong không khí xuất hiện một vết khí rất rõ ràng, đồng thời vang lên một âm thanh xé gió bén nhọn chói tai.

“Bùm!”

Một tiếng năng lượng nổ vang âm lên ở giữa sân, những đạo linh kiếm (*) va chạm với trường kiếm của Dương Diệp tiêu tán trong nháy mắt, Dương Diệp không giảm tốc độ, nhìn thoáng qua những đạo linh kiếm còn lại, Dương Diệp dừng thân hình, xoay người cầm trường kiếm trong tay quét qua!

“Bùm!”

Lại là một tiếng nổ vang lên, trường kiếm của Dương Diệp phá tan mấy đạo linh kiếm phía trước, sau đó lại một lần nữa nhìn qua những đạo linh kiếm khác, sau một khắc, xoay người, sau một khắc, tiếp tục xoay người...

Từ khi trận pháp bắt đầu khởi động, Dương Diệp không ngừng lặp lại động tác này, hán cũng chỉ có thể làm như vậy. Tốc độ của linh kiếm quá nhanh, quá nhiều, muốn dùng thân pháp né tránh thì Tật Phong Bộ của hán căn bản không làm được. Hán lúc này chỉ có thể làm như vậy, cứng rắn chống lại!

Tất nhiên như vậy phải trả giá rất thâm trọng. Không tới một hồi, toàn thân Dương Diệp đã xuất hiện vết máu chằng chịt, trừ hai mắt sắc bén ra, trên người Dương Diệp lúc này gần như không có chỗ nào lành lặn, lại còn đang không ngừng tăng lên...

Dương Diệp lúc này đã tin lời lão nhân kia nói, kiếm trận này người dưới Tiên Thiên cảnh căn bản không thể chống lại được. Nếu như không phải cơ thể hán không yếu hơn một vài huyền thú Cửu giai, hơn nữa có huyền khí kim sắc nghịch thiên chữa trị thì ngay cả hán muốn kiên trì một phút đồng hồ cũng khó!

Bây giờ hán còn có thể kiên trì hoàn toàn là dựa vào cơ thể này! Hán mặc dù không tránh né được hết linh kiếm này, thế nhưng những linh kiếm này nhất thời cũng không có biện pháp giam cầm hán, bởi vì trừ gây ra mấy vết thương lớn ngoài da cho hán thì căn bản không tạo thành tổn thương trí mạng nào cả!

“Bùm!”

Dương Diệp một kiếm đánh tan hơn mười đạo linh kiếm, còn lại hơn mười linh kiếm thì thân mật tiếp xúc với vai và tứ chi của Dương Diệp.

Đau đớn trên cơ thể làm cho khóe miệng Dương Diệp co giật một cái, thầm nghĩ: “Nếu tiếp tục như vậy ta nhất định sẽ bị kiếm trận này chém chết từ từ mất! Nhất định phải nghĩ cách.” Nghĩ vậy Dương Diệp tiện tay đánh tan vài đạo linh kiếm đâm tới, sau đó ánh mắt quét quanh bốn phía, thầm nghĩ: “Nhất định có biện pháp, nhất định có, ta phải tìm được biện pháp đối phó với những linh kiếm này mới có thể qua cửa được!”

Dương Diệp rất muốn ngồi xuống từ từ suy nghĩ biện pháp đối phó kiếm trận, thế nhưng kiếm trận đâu có cho hắn cơ hội? Cứ năm hơi thở một trăm đạo kiếm khí, thời gian lại không chậm trễ chút nào, cho nên Dương Diệp bây giờ nhất định phải vừa phải phòng linh kiếm, vừa nhanh chóng vận động não nghĩ biện pháp! Không thể không nói, việc này cực kỳ rèn luyện độ linh hoạt của đại não!

Lại qua nửa canh giờ, lúc này Dương Diệp vẫn chưa có biện pháp gì hay cả, trái lại đã trở nên không giống người nữa. Y phục trên người hắn lúc này đã biến mất sạch, da thịt toàn thân lộ ra trong không khí, không chỉ có như vậy, toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều bị máu tươi bao phủ giống như được tắm qua máu tươi vậy, trông rất kinh khủng dữ tợn!

“Kiếm trận biến thái quá, CMN là ai bày ra không biết, đây có thật là để khảo hạch đệ tử không, hay là để tra tấn người ta thế hả?”

Cảm nhận được khác thường và đau đớn trên cơ thể, Dương Diệp nhìn không được thăm mắng trong lòng. Từ khi kiếm trận khởi động cho tới bây giờ, khoảng thời gian này đối với hắn mà nói thật sự là một loại tra tấn. Nếu như là người bình thường, tối đa bị linh kiếm đâm trúng rồi sau đó bỏ xác thất bại mà thôi.

Nhưng mà hắn không có như vậy! Từ đầu hắn đã cảm thấy may mắn vì cơ thể mạnh mẽ của mình có thể chống lại những linh kiếm này. Thế nhưng bây giờ hắn hận mình đừng có cơ thể mạnh mẽ như vậy! Vì sao? Bởi vì bộ dáng của hắn bây giờ cũng là do cơ thể mạnh mẽ này tạo thành.

Nếu như cơ thể hắn mạnh như huyền thú Vương cấp thì những vết chém của linh kiếm đối với hắn chỉ như gãi ngứa! Nhưng vấn đề là hắn không có! Cơ thể hắn có sức phòng ngự nhất định đối với những đạo linh kiếm này nhưng cũng không phải chống được hoàn toàn, cho nên mới tạo thành tình huống như bây giờ, kiếm khí có thể cắt đứt da hắn, nhưng lại không gây nên tổn thương trí mạng cho hắn.

Nói đơn giản một chút chính là “bị đau nhưng không chết”! Đây không phải tra tấn thì là gì?

Dương Diệp trước kia chỉ nghe qua thiên đạo vạn quả chứ chưa gặp qua, thế nhưng bây giờ chính cơ thể hắn lại bị như vậy!

Có điều Dương Diệp cũng phát hiện một điểm tốt, đó chính là trong lúc toàn thân hắn bị “thiên đạo vạn quả” thì vòng xoáy nhỏ trong cơ thể hắn giống như cực kỳ thích thú hắn bị như vậy, bởi vì vòng xoáy nhỏ trong đan điền chủ động chảy ra huyền khí kim sắc không ngừng, đồng thời tự động chảy tới kinh mạch toàn thân hắn, chữa trị thương thế trên cơ thể hắn!

Vì sao nói vòng xoáy nhỏ thích thú như vậy? Bởi vì Dương Diệp cẩn thận quan sát, nếu như cơ thể hắn bị thương tổn cực lớn thì huyền khí kim sắc trong đan điền sẽ tự động đi chữa trị, căn bản không cần hắn vận chuyển. Hơn nữa nếu như huyền khí kim sắc trong đan điền bình thường thiếu thì vòng xoáy nhỏ sẽ cho huyền khí kim sắc trong nó chảy ra, rất là hào phóng!

Chuyện này làm cho Dương Diệp vô cùng nghi hoặc, chẳng qua hắn bây giờ không có thời gian quan tâm vấn đề này. Hắn hiện tại gặp phải một vấn đề lớn hơn nữa, đó chính là đối phó với những linh kiếm này như thế nào.

Đầu của Dương Diệp nhanh chóng hoạt động, hắn lúc này nhất định phải nghĩ biện pháp, không thì cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ bị tra tấn tới chết mất. Mặc dù vòng xoáy nhỏ chủ động giúp hắn chữa trị cơ thể, nhưng rõ ràng bị thương nhanh hơn được chữa thương, kéo dài nữa không chỉ là một loại tra tấn mà còn sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Bởi vì lúc này Dương Diệp đã không dám chắc chắn đây là ảo cảnh nữa, uy lực của kiếm trận lão nhân kia nói và một số đặc tính của kiếm trận này rất trùng hợp với nhau, như vậy cho dù lão nhân kia không phải là huyền cảnh hóa ra hay là huyền cảnh hóa ra đi nữa thì lời nói của lão ấy vẫn là thật.

Nói chung cho dù như thế nào, Dương Diệp không dám cược, hắn nhất định phải sống, dù cho đây có phải ảo cảnh thật hay không!

Lại nửa canh giờ trôi qua, Dương Diệp đã bắt đầu xuất hiện vẻ mệt mỏi, bất kể là lực đạo hay tốc độ cũng đã giảm xuống rõ. Phát hiện này khiến Dương Diệp cảm thấy tóc gáy toàn thân đều dựng lên, bởi vì trước kia đối chiến với kiếm nô thì tối đa hắn chỉ thấy tâm trí mệt, tinh thần uể oải, nhưng các phương diện cơ thể không xuất hiện các vấn đề như thế này, bây giờ lại xuất hiện, vậy chứng tỏ điều gì? Chứng minh ảo cảnh này có thể là thật...

Dương Diệp hít sâu một hơi, cố gắng để cho mình bình tĩnh, loại tình huống này nếu như còn không bình tĩnh vậy thì sẽ đi tìm đường chết mất. Đột nhiên hai mắt Dương Diệp sáng lên, hắn nghĩ đến một biện pháp!

Nghĩ là làm! Ngay khi ba mươi mấy đạo kiếm linh lao tới trước mặt Dương Diệp thì hắn không còn cứng rắn đối đầu như trước nữa mà từ bỏ phòng ngự và công kích, sau đó thì triển Ngự Kiếm thuật đối với ba mươi mấy đạo linh kiếm kia. Vốn linh kiếm sắp đâm tới mặt, ngực và mấy chỗ yếu hại của Dương Diệp thì một màn quỷ dị xuất hiện, mấy đạo linh kiếm dưới sự khống chế ý niệm của Dương Diệp đột nhiên dịch chuyển qua bên cạnh mấy cm!

“Xuy!”

Ba mươi mấy đạo linh kiếm tiếp xúc thân mật với cơ thể Dương Diệp, sau đó máu tươi lại tràn đầy trên người hắn. Đối với cảm giác đau đớn trên người truyền tới, Dương Diệp giống như không có cảm nhận được, hắn kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bởi vì Ngự Kiếm thuật lại có thể ngự những linh kiếm vô chủ này thật!

Phát hiện này làm cho Dương Diệp như đang ở vực sâu không đáy tới tận đột nhiên phát hiện một ánh lửa vậy, hắn sao có thể không hưng phấn kích động được?

Tiếp đó Dương Diệp trở nên thoải mái hơn so với lúc trước, đầu tiên hắn dùng toàn lực chém nát vài đạo linh kiếm, sau đó thì triển Ngự Kiếm thuật, khống chế một số linh kiếm còn lại thay đổi hướng công kích. Không thể không nói biện pháp này rất không tệ, dưới tình huống như vậy, tổn thương của

cơ thể hắn bị linh kiếm gây ra đã càng lúc càng ít đi!

Khả năng của người đang trong tuyệt cảnh quả thật là vô cùng lớn, trước kia Dương Diệp luyện Ngự Kiếm thuật, tốc độ tiến triển chỉ có thể dùng nhanh như rùa bò để hình dung. Thế nhưng lúc này lại có thể dùng tiến triển thần tốc để hình dung lại. Lúc đầu hắn chỉ có thể khống chế mấy đạo kiếm khí, nhưng sau hai canh giờ hắn đã có thể gây ảnh hưởng tới hơn mười đạo linh kiếm, sau bốn canh giờ, hắn đã có thể khống chế gần hai mươi đạo!

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, sau một ngày Dương Diệp đã có thể khống chế gần năm mươi đạo kiếm khí. Có điều chỉ có thể ở trong phạm vi một trượng, nhưng với hắn mà nói thì đã đủ rồi. Bây giờ chỉ cần linh kiếm tiến vào phạm vi một trượng quanh hắn sẽ bị hắn cưỡng ép thay đổi phương hướng, sau đó va chạm với các linh kiếm khác, có thể nói lúc này cực kỳ thoải mái!

Ba ngày trôi qua, lúc này trên người Dương Diệp trừ có một ít mùi máu tanh, bề ngoài có chút kinh khủng nhưng không còn chút bộ dạng chật vật nào nữa. Lúc này Dương Diệp ngồi xếp bằng dưới đất, trên mặt không có vẻ gì khẩn trương và ngưng trọng cả, ngược lại là một bộ dáng vân đạm thanh phong (**)!

Phù vẫn giữa sân lại rung động, một lượt kiếm khí mới phát động công kích. Trăm đạo kiếm khí từ bốn phương tám hướng bắn về phía Dương Diệp, tốc độ vẫn nhanh như trước.

Nhìn kiếm khí bắn nhanh đến, trên khuôn mặt đầy vết máu của Dương Diệp nhìn không ra tiểu ý, lúc trăm đạo kiếm khí tiến vào phạm vi một trượng quanh hắn thì đột nhiên trăm đạo kiếm khí chuyển biến quỹ đạo, bắn về phía hướng khác.

“Bùm!”

Trăm đạo linh kiếm đánh vào trên vách tường phát ra tiếng nổ cực lớn!

Ngay khi Dương Diệp đang chờ lượt tấn công mới thì một giọng nói đột nhiên vang lên trên không khí: “Thực thực không tòi, kiếm kỹ không tòi, cơ thể không tòi, người thật không tòi, ngày sau có thể tới đây tu luyện. Bảy tầng còn lại chờ đạt được Vương Giả cảnh thì có thể quay lại thử sau!”

Giọng nói này nói xong cũng không đợi Dương Diệp đáp lại thì hắn đã cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó trong đầu truyền tới cảm giác hôn mê, không biết qua bao lâu Dương Diệp đột nhiên nghe được xung quanh giống như có người đang kêu tên hắn.

“Dương Diệp đi ra rồi, đi ra rồi...”

(*) kiếm khí do linh khí hóa thành

(**) vân đạm thanh phong: điềm nhiên như mây gió

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Quá mất mặt!

Dùng sức lắc lắc đầu, Dương Diệp mở hai mắt ra, trước mắt là mấy lão đầu, Dương Diệp biết được vài người trong đó, là trưởng lão ngoại môn. Chỉ là, chỉ là có gì đó không đúng, bởi vì mấy lão đầu này bây giờ đều hung phấn nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt kia, tựa như mấy tên ác hán đang nhìn một mỹ nữ trần truồng vậy!

Nghĩ vậy, Dương Diệp cảm thấy rét run, hắn đang chuẩn bị nói, lúc này, Thiên trưởng lão đã đi tới gần Dương Diệp, âm thanh thoảng run rẩy, hỏi: "Tiểu, tiểu Dương, người, người qua tầng thứ 22?" Thiên trưởng lão nói xong thì hai tay siết chặt, không chỉ có hắn, mấy tên trưởng lão ở bên cạnh cũng giống như vậy, hiển nhiên, tất cả mọi người có chút khẩn trương, hoặc có lẽ là hưng phấn kích động!

Nghe vậy, nghĩ đến âm thanh lúc trước bên trong đại sảnh kia, Dương Diệp thành thật nói: "Thiên trưởng lão, ta cũng không biết có qua hay không, nhưng đối phương nói về sau ta có thể tới Kiếm nô tháp tu luyện, hơn nữa, sau khi đạt tới Vương Giả cảnh thì có thể thử mấy tầng còn lại!"

Nghe được Dương Diệp nói vậy, mấy tên trưởng lão ngoại môn liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có khiếp sợ không cách nào che giấu! Một lát sau, Thiên trưởng lão do dự một chút, hỏi: "Tiểu Dương, người, người nói là sự thật? Thật sự có người nói với người?"

Nếu như là trưởng lão khác hoài nghi mình như vậy, Dương Diệp nhất định sẽ khó chịu, nhưng đối với Thiên trưởng lão, Dương Diệp sẽ không như vậy. Lập tức nhẹ gật đầu, nói: "Thiên trưởng lão, ta có thể lừa người khác nhưng không lừa người. Tầng thứ 22 là một kiếm trận, sau khi những linh kiếm kia không thể uy hiếp được ta, âm thanh kia xuất hiện, sau đó ta đã đi ra ngoài!"

Mấy tên trưởng lão lần nữa liếc mắt nhìn nhau, lần này bọn họ không hoài nghi nữa, kỳ thực lúc trước bọn họ cũng không còn hoài nghi, hồi lần thứ hai cũng chỉ là muốn xác nhận, bây giờ bọn hắn đã xác định. Lập tức, ngoại trừ Thiên trưởng lão ra, mấy người trưởng lão khác cũng không nói lời nào, sắc

mặt nghiêm túc xoay lập tức rời đi, việc này không giống bình thường, bọn họ phải báo cáo với Đại trưởng lão!

Dương Diệp không quan tâm đến mấy lão đầu này, hắn đang chuẩn bị đứng dậy hoạt động tay chân một chút, đúng lúc này, một người nữ tử mặc quần đồ đi tới trước mặt hắn, lúc nhìn thấy dung mạo của nữ tử, Dương Diệp trong nháy mắt bị thất thần, hắn bị chấn kinh bởi vẻ đẹp kia.

Nữ tử rất đẹp, thực sự rất đẹp, Dương Diệp sống tới giờ này, chỉ có dung mạo của Tô Thanh Thi có thể so sánh với cô gái trước mắt này. Dung mạo hai người không phân cao thấp, thế nhưng khí chất lại khác xa nhau. Khí chất của Tô Thanh Thi là thanh nhã, là trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như không nhiễm đến khói lửa nhân gian!

Mà người con gái trước mắt này thì lại khác, cô gái trước mắt này đẹp ở chỗ yêu kiều, đúng vậy, bất kể là dung nhan hay là trang phục, đều là vô cùng yêu kiều, nàng đứng ở nơi này, cho dù không nói lời nào, không làm bất kỳ động tác gì, cũng làm cho người ta xuất hiện nhiệt huyết xung động.

Dương Diệp áp chế phần kinh diễm trong lòng, lúc hắn chuẩn bị nói chuyện, cô gái trước mặt liếc mắt quan sát trên dưới, sau đó nói: "Ngươi xông qua tầng thứ 21 và 22?"

Nghe vậy, Dương Diệp giật mình một cái, chợt nhẹ gật đầu, sau đó hỏi: "Ngươi là ai?"

Nữ tử không trả lời câu hỏi của Dương Diệp, mà là ngẩng đầu nhìn về phía Kiếm nô tháp, trong mắt lóe lên một vệt hàn quang, một lúc lâu, ánh mắt nàng lại rơi lên người Dương Diệp, nói: "Có thể nói cho ta biết tầng 21 cùng 22 khảo hạch là gì sao? Xem như ta nợ ngươi một cái nhân tình!"

Dương Diệp cười cười, nói: "Không cần nợ ta nhân tình, một chuyện nhỏ mà thôi. Tầng 21 là khảo hạch tâm tính, tâm tính nếu là không có vấn đề, có thể trực tiếp qua cửa. Còn như tầng 22, đó là một cái kiếm trận, mỗi năm hơi thở có trên trăm tia kiếm khí do linh kiếm biến thành công kích người khiêu chiến, rất khó!"

Nữ tử nhủ mi phượng một cái, quan sát Dương Diệp lần nữa, sau đó trầm giọng hỏi: "Tầng 22 không phải ảo cảnh?"

Dương Diệp đang chuẩn bị nói cái gì, lúc này, một cơn gió mát phất qua, Dương Diệp cảm giác được thân thể mát lạnh, hắn vô thức cúi đầu nhìn, sau đó Dương Diệp hóa đá. Không đến một hơi thở, Dương Diệp kêu lớn một tiếng, âm thanh xuyên phá bầu trời, sau đó hai tay nhanh chóng bảo vệ nơi nào đó trên người, trong lúc mọi người cười lớn, thì triển Tật Phong Bộ đến cực hạn, biến mất tại chỗ.

Nhìn bóng lưng trần truồng của Dương Diệp, mọi người cười lớn tiếng hơn, ngay cả Thiên trưởng lão bên cạnh đều nở nụ cười. Đúng vậy, lúc Dương Diệp đi ra thân thể đã trần truồng, ngay từ đầu mọi người đã chú ý đến vấn đề này, nhưng lại không có ai nhắc nhở, bởi vì mọi người đều đang chìm trong khiếp sợ.

Lúc Dương Diệp cùng nữ tử quần đồ nói chuyện với nhau, mọi người mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Dương Diệp cả người trần truồng cùng một mỹ nữ nói chuyện với nhau, không biết vì nguyên nhân gì, mọi người, bao quát Thiên trưởng lão lại không hề nhắc nhở Dương Diệp.

Thiên trưởng lão cười một lát, sau đó xoay người nhìn mọi người, nghiêm mặt nói: "Không phải tham gia khảo hạch ngoại môn nên làm việc của mình đi, tham gia khảo hạch ngoại môn, phạm là ở Kiếm nô tháp vượt qua tầng thứ 5, chúc mừng các ngươi, hiện tại các ngươi đã là một đệ tử ngoại môn của Kiếm tông. Ngày mai tiến hành tỷ thí, nằm trong top 10 sẽ được tông môn ban thưởng, hiện tại cũng đi nghỉ ngơi một chút đi!"

Nói đến đây, Thiên trưởng lão lại nhìn một chút những thiếu niên bên ngoài kia, sau đó nói: "Còn như không thể vượt qua khảo hạch, các ngươi có thể ở Kiếm tông nghỉ ngơi một đêm, thế nhưng ngày mai phải rời khỏi Kiếm tông, nếu như chiều mai còn phát hiện các ngươi còn ở Kiếm tông, Kiếm Tông sẽ cưỡng ép đuổi các ngươi rời khỏi!"

Nghe được lời nói Thiên trưởng lão, bên dưới có thiếu niên hoan hô, dù như thế nào, về sau bọn họ cũng là đệ tử tông môn, có tài nguyên tu luyện, ngược lại có thiếu niên thì cúi đầu thở dài, trên mặt tràn đầy thất vọng, trên người bọn họ không chỉ có hy vọng của người nhà, còn có tiền đồ của bản thân, đáng tiếc bọn họ thất bại!

Chính là, có người vui mừng có người buồn!

...

Nơi nào đó không có người chú ý đến, Tô Thanh Thi nhìn phương hướng Dương Diệp chạy trốn, không biết suy nghĩ điều gì. Nàng đã tới lúc Dương Diệp xông tới tầng 22, nhưng mà nàng không hề bất kỳ ai phát hiện được nàng. Thành thật mà nói, biểu hiện của Dương Diệp vượt xa khỏi dự định của nàng, nàng rõ ràng tầng 19 cùng 20 của Kiếm nô tháp kinh khủng như thế nào, trước đây nàng đã bị thua Vương cấp huyền thú. Thế nhưng nàng không nghĩ tới, Dương Diệp lại chiến thắng Vương cấp huyền thú, lại còn xông qua tầng 22! Thực sự đã vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng!

Một lúc sau, Tô Thanh Thi thu hồi ánh mắt, nhìn xuống một quyển trục trong tay, chỉ thấy trên đó viết: Dương Diệp, nam, 17 tuổi, Đại Tàn đế quốc, Kinh châu, người An Nam thành. Tính cách trầm ôn, cực kỳ trọng tình, có thù tất báo, bởi vì liên quan đến mẫu thân cùng muội muội, cùng Liễu gia ở An Nam thành có ân oán không thể hóa giải. Mẫu thân 20 năm trước..."

Nhìn quyển trục một lúc lâu, Tô Thanh Thi hít một hơi, sau đó tay hơi dùng sức, quyển trục nhất thời hóa thành một đồng mảnh nhỏ tiêu tán vào không trung.

"Ngươi là Kiếm tông..."

...

Thanh Phong cốc.

"Quá mất mặt, vứt đi được rồi, trường lão chết tiết lại không nhắc nhở ta một chút, sau này làm sao còn gặp người được nữa! Thực sự là xấu hổ chết người..."

Sau khi mặc xong một bộ y phục, trong miệng Dương Diệp không ngừng tức giận mắng. Nghĩ đến lúc trước lại khỏa thân trước mặt mọi người trò chuyện cùng với một nữ tử lâu như thế, Dương Diệp xấu hổ và giận dữ muốn chết, như vậy sau này làm sao gặp người?

"Có cái gì đáng mất mặt? Không phải là mấy lớp da thịt sao? Để người ta nhìn vài lần thì thế nào?" Chẳng biết lúc nào, nữ tử quần đỏ xuất hiện phía sau Dương Diệp.

Nghe được lời của cô gái, nội tâm Dương Diệp cả kinh, xoay người nhìn nữ tử, sắc mặt ngưng trọng không gì sánh được! Hắn lại không phát hiện được nữ tử trước mắt này đến từ lúc nào, nếu như nữ tử trước mắt này đánh lén mình, thì... Dương Diệp không dám nghĩ tới.

"Người là ai!" Dương Diệp trầm giọng hỏi.

"Mộ Dung Yêu!" Nữ tử cười cười nói: "Bọn họ đều thích gọi là Yêu nữ, đúng, ta chính là người xông qua tầng thứ 20!"

Nghe vậy, Dương Diệp có chút kinh ngạc, nói: "Người là Yêu nữ xếp hạng 1 trên ngoại môn bảng?" Đối với Yêu nữ, trước đây Dương Diệp cũng có nghe qua, tuy nhiên hắn chưa từng thấy qua, hơn nữa bởi vì nguyên nhân bị cách chức làm đệ tử tạp dịch, hắn cũng không còn chú ý đến những người trên ngoại môn bảng, thế nhưng danh tiếng của nữ tử trước mặt này, hắn vẫn nghe qua.

Có người nói Yêu nữ này yêu nghiệt vô cùng, bên trong đệ tử ngoại môn không có đối thủ, thậm chí, một số trường lão ngoại môn cũng không phải đối thủ của nàng. Đối với việc này, trước đây Dương Diệp vẫn còn có chút không tin, nhưng bây giờ Dương Diệp đã có chút tin tưởng. Không nói đầu xa, đối với thân pháp cùng che giấu khí tức của nữ tử này, Phùng Vũ cùng Thiên trưởng lão đều kém hơn.

Mộ Dung Yêu không trả lời Dương Diệp, ngược lại hỏi: "Khảo hạch ngoại môn, người rời khỏi Kiểm nô tháp, kể cả ta đều chỉ một mồi tinh thần một tí, mà người lại là thương tích đầy mình, tầng 22 không phải là ảo cảnh, mà là chân thực?"

Nghe vậy, Dương Diệp trầm mặc một lát, nói: "Ta cảm thấy là chân thật, không nói đầu xa, chính là một đồng thương tích của ta đã có thể chứng minh!"

Mộ Dung Yêu cũng trầm mặc, một lúc lâu nàng lại hỏi: "Vì sao người lại không tiếp tục?"

Dương Diệp lắc đầu, nói: "Sau khi ta phá được kiểm trận tầng thứ 22, lập tức bị truyền tống ra ngoài, về phần tại sao lại vậy, ta cũng không rõ!" Dương Diệp vẫn không nói hết toàn bộ, hắn cùng nữ tử này cũng không quen biết gì!

Mộ Dung Yêu "à" một tiếng, sau đó nhìn Dương Diệp một cái, không tiếp tục hỏi vấn đề này, nói: "Bây giờ người có thể xem là đệ tử ngoại môn chân chính, sau này có thời gian học hỏi một chút!" Nói xong, nàng cũng không đợi Dương Diệp hỏi phục, xoay người nhảy mấy cái, biến mất ở cửa cốc.

"Nữ nhân cô quái!"

Nhìn nơi Mộ Dung Yêu biến mất, Dương Diệp lắc đầu cười cười, sau đó cũng đi tới cửa cốc. Hắn nhớ kỹ, có người nợ hắn một thanh bảo kiếm Huyền giai cùng Chu Linh quả mà tiểu tử kia không ngại thiệt thòi cướp lấy kia.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiểm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thư nhà

Dương Diệp đi tới ngoại môn phong, sau khi hỏi thăm, rốt cuộc tìm được nơi ở của Giang Nguyên, tìm được Giang Nguyên, Dương Diệp không nói nhảm, trực tiếp mở miệng đòi Xích Hồng kiếm.

Sắc mặt Giang Nguyên lúc này rất khó nhìn, thanh Xích Hồng kiếm này, là lễ vật mà gia gia tặng y lúc đạt tới Tiên Thiên, cũng là một kiện Huyền giai huyền bảo duy nhất của y. Ngày ấy sở dĩ y lấy ra đánh cược, ngoại trừ muốn khoe khoang ra, cũng bởi vì y đối với mình có lòng tin, cho rằng tuyệt đối sẽ không thua, nào ngờ, người trước mắt này lại phá vỡ ghi chép của Kiểm tông trăm năm qua!

Nhìn bộ dạng Giang Nguyên, lông mày Dương Diệp nhíu một cái, nói: "Có chơi có chịu, nhanh lấy đồ ra, ta còn muốn đi tìm nữ tử kia!"

"Không cần tìm, đồ vật ta đã mang đến!" Lúc này, phía sau Dương Diệp truyền đến âm thanh của một nữ tử.

Nói chuyện không phải ai khác, chính là ngày đó đánh cược với Dương Diệp, Thanh Tuyết, Thanh Tuyết đi tới trước mặt Dương Diệp, cũng không nói nhảm, ngón trỏ đeo chiếc nhẫn khẽ động, một cái hộp nhỏ tinh xảo xuất hiện trên tay, sau đó đưa hộp nhỏ cho Dương Diệp.

Dương Diệp nhận lấy hộp, mở hộp ra nhìn, một mùi thơm ập đến, nhìn thấy là trái cây hôm đó, Dương Diệp cười cười, hướng về phía Thanh Tuyết khẽ gật đầu, cất đi hộp nhỏ, sau đó xoay người nhìn Giang Nguyên, lạnh nhạt nói: "Lấy Xích Hồng kiếm ra đi, đừng làm cho mọi người khinh thường người!"

Giang Nguyên do dự một chút, nói: "Dương Diệp, đây, Xích Hồng kiếm là truyền gia chi bảo của Giang gia, người xem..."

Dương Diệp liếc mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó nói: "Ta cũng không phải người không hiểu đạo lý, như vậy đi, người lấy ra một vật có giá trị ngang bằng Xích Hồng kiếm cũng được!"

Nghe được Dương Diệp nói vậy, Giang Nguyên vội vã móc ra một ít gì đó, có huyền bảo, có huyền kỹ, có linh thảo, nhưng nếu so sánh giá trị với Xích Hồng kiếm, đơn giản là khác nhau một trời một vực!

Nhìn mấy thứ kia, khóe miệng Dương Diệp nổi lên một nụ cười nhạt, y muốn chơi xấu?

Lúc này, Thanh Tuyết một bên châm chọc nói: "Giang Nguyên, người muốn chơi xấu cứ nói ra đi! Còn lấy ra mấy thứ đồ bỏ đi, cho rằng Dương Diệp là đứa trẻ ba tuổi sao?" Đối với Giang Nguyên, nàng thực sự không có thiện cảm, phải nói đối với loại người mặt vênh lên trời này, nàng không có thiện cảm!

Giang Nguyên âm thầm liếc mắt nhìn Thanh Tuyết, sau đó nhìn về phía Dương Diệp, nói: "Dương Diệp, mấy thứ này tuy là giá trị không cao bằng Xích Hồng kiếm, nhưng đều hữu dụng đối với người lúc này. Như vậy đi, người nhận lấy mấy thứ này, coi như kết giao bằng hữu, thế nào?"

Dương Diệp lắc đầu, nói: "Ta không muốn cùng người làm bằng hữu, ta thay đổi chủ ý, ta chỉ muốn thanh Xích Hồng kiếm này, có chơi có chịu, giao Xích Hồng kiếm ra đây."

Trong mắt Giang Nguyên lóe lên hàn quang, trầm giọng nói: "Dương Diệp, là người nên lưu lại một con đường, sau này còn gặp lại, mọi chuyện đừng làm quá gắt!"

Dương Diệp lắc đầu nhìn Giang Nguyên, cũng không tiếp tục nhiều lời, trực tiếp thi triển ra Tật Phong Bộ, trong nháy mắt đi tới trước mặt Giang Nguyên, sau đó xuất quyền hướng về ngực Giang Nguyên.

Dương Diệp không phải người thích nói nhảm, tên Giang Nguyên trước mặt này không muốn giao ra Xích Hồng kiếm, tiếp tục nói nhảm cũng chỉ phí thời gian. Nếu vậy, thì trực tiếp động thủ là được rồi.

Giang Nguyên cùng Thanh Tuyết không hề nghĩ đến Dương Diệp lại trực tiếp động thủ, Giang Nguyên không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng đâm một quyền tới Dương Diệp.

"Rắc rắc!"

Một âm thanh của tiếng xương gãy vang lên, Giang Nguyên hét thảm một tiếng, y đang chuẩn bị lui lại, cùng Dương Diệp kéo dài khoảng cách, nhưng mà chẳng biết lúc nào, Dương Diệp đã bắt được nắm tay mềm nhũn vì gãy xương, Dương Diệp cầm lấy nắm tay Giang Nguyên thuận thế lôi về hướng mình, sau đó tay phải lần nữa thuận thế lên trước tìm tòi, trực tiếp nắm lấy cổ họng Giang Nguyên!

"Ta đếm ba tiếng, nếu người không mang Xích Hồng kiếm giao ra, ta lập tức giết chết người!" Nắm chặt cổ họng của Giang Nguyên, lời nói của Dương Diệp không có chút tình cảm nào, nói: "Một!"

Sắc mặt Giang Nguyên trắng bệch, trong lòng kinh hãi, hẳn chẳng thể nghĩ tới lực lượng của Dương Diệp mạnh mẽ như vậy, hơn nữa tốc độ lại nhanh như thế, hẳn còn chưa kịp phản ứng đã bị đối phương nắm lấy cổ.

"Hai!" Hai mắt Dương Diệp híp lại, trong mắt lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo.

Nhìn thấy sát ý trong mắt Dương Diệp, sắc mặt Giang Nguyên càng trắng hơn, một sự sợ hãi trong nháy mắt lan khắp toàn thân, lúc Dương Diệp chuẩn bị hô "ba", Giang Nguyên theo bản năng từ trong không gian giới chỉ lấy ra Xích Hồng kiếm, khàn giọng nói: "Ta, ta trả đồ!"

Nhận lấy Xích Hồng kiếm, Dương Diệp tay phải buông lỏng khỏi cổ Giang Nguyên, sau đó cũng không nhìn Giang Nguyên, cất Xích Hồng kiếm vào không gian giới chỉ, xoay người rời đi, đi mấy bước, hẳn đột nhiên xoay người nhìn Giang Nguyên, nói: "Kỳ thực quên nói cho người biết, ở Kiếm tông không thể giết người ngoại trừ Sinh Tử đài, đúng rồi, người mới tới, không biết cũng rất bình thường." Nói xong, không tiếp tục nhìn mặt mũi Giang Nguyên đã xanh mét, xoay người rời đi.

Mà bên cạnh, Thanh Tuyết sau khi tỉnh hồn lại, liếc mắt khinh thường nhìn Giang Nguyên, sau đó đuổi theo Dương Diệp.

Giang Nguyên nắm chặt hai tay, sắc mặt tái xanh, trong mắt giống như có thể phun ra lửa! Từ nhỏ đến lớn, y chẳng bao giờ bị vũ nhục như vậy, không phải, đây là sỉ nhục, đây là sỉ nhục y!

"Dương Diệp, người chờ đó!" Nhìn phương hướng Dương Diệp rời đi, Giang Nguyên thấp giọng gầm hét lên.

...

Luyện võ trường, Dương Diệp nhìn nữ tử tên là Thanh Tuyết trước mặt, nói: "Thanh Tuyết cô nương, người có chuyện gì cứ nói đi!"

Thanh Tuyết nhìn Dương Diệp, nói: "Con em thế gia đều cực kỳ cao ngạo, đa số lòng dạ hẹp hòi, người làm như vậy với Giang Nguyên, ngày sau có cơ hội, chắc chắn sẽ không bỏ qua người!"

Nghe vậy, Dương Diệp cười cười, nói: "Đầu tiên cảm ơn lời khuyên của người. Người nói không sai, lấy loại tính cách cao ngạo này của Giang Nguyên, hẳn sẽ không quên được chuyện này. Nhưng như vậy thì sao? Vì sợ hắn trả thù, liền buông tha thanh Xích Hồng kiếm này sao? Là đồ vật của ta, ta lại có thực lực, ta đây không ngại dùng sức mạnh thu hồi đồ vật của chính mình!"

"Người rất bá đạo, rất kiêu ngạo!" Thanh Tuyết nhìn Dương Diệp nói.

Dương Diệp lắc đầu, nói: "Không phải ta bá đạo kiêu ngạo, Thanh Tuyết cô nương, người vừa tới Kiếm tông, cho người một chút đề nghị, đối với một số loại người, tỷ như cái kia Giang Nguyên, người cũng đừng nói đạo lý với y, bởi vì người nếu như nói đạo lý với y, y sẽ cho rằng người sợ y, y sẽ càng thêm vô sỉ, càng thêm coi thường người. Người chỉ có dùng quả đấm mới có thể làm cho đối phương chủ động tới nói đạo lý với người!"

Thanh Tuyết nghĩ một lát, sau đó nở nụ cười, nói: "Cảm ơn đề nghị của người, ta cảm thấy rất hữu dụng! Được rồi, mạo muội hỏi một câu, người có phải hay không đã đạt tới Tiên Thiên?"

Dương Diệp lắc đầu.

"Vậy vì sao người có thể nhất chiêu đã chế phục được Tiên Thiên cảnh, Giang Nguyên?" Thanh Tuyết kinh ngạc nói.

"Tiên Thiên?" Dương Diệp cười cười, nói: "Thanh Tuyết cô nương, người cho rằng Giang Nguyên là Tiên Thiên bình thường hay sao? Ta cho rằng y đã dùng tới ngoại vật để đạt tới Tiên Thiên. Một người sử dụng ngoại vật để đạt tới Tiên Thiên, người cho là y có thực lực chân chính của cường giả Tiên Thiên sao? Hơn nữa ta còn đánh lên trước tiên, đánh cho y vội vàng không kịp chuẩn bị!"

"Thì ra là thế!" Thanh Tuyết nhẹ gật đầu, sau đó lại nói: "Được rồi, một số đệ tử ngoại môn vừa gây dựng một tổ chức nhỏ, ta là người lãnh đạo tạm thời của tổ chức, người có muốn gia nhập vào hay không? Đúng rồi, Giang Nguyên cũng cùng những đệ tử khác thành lập một cái!"

Nghe vậy, Dương Diệp do dự một chút, sau đó lắc đầu, nói: "Ta sẽ không gia nhập." Tựa như nghĩ đến cái gì, hắn lại nói: "Đương nhiên, ta không gia nhập không phải ta cao ngạo hay là gì khác, chủ yếu là bởi vì ta cùng một người trên ngoại môn bằng có thù oán, hẳn cũng có một tổ chức nhỏ, nếu như hiện tại ta gia nhập vào các người, đối với các người chỉ có hại."

Thanh Tuyết trầm mặc một lát, nói: "Hiện tại tổ chức vừa mới thành lập, mặc dù ta dẫn đầu ở trong đó, thế nhưng còn chưa có uy tín gì, nếu như người có thù oán với người nhắm vào tổ chức, rất có thể tổ chức nhỏ này sẽ giải tán. Như vậy đi, chờ sau khi ta có uy tín nhất định, sau sẽ mời người gia nhập vào, như thế nào? Nói rõ một chút, ta không phải sợ hãi kẻ thù của người!"

Nghe được lời nói của Thanh Tuyết, nội tâm Dương Diệp hài lòng nhẹ gật đầu, sợ dĩ hắn cùng nữ tử trước mặt này nói chuyện lâu như vậy, chính là thêm một người bạn thì bớt một kẻ thù. Bây giờ nghe Thanh Tuyết nói vậy, hắn cảm thấy người trước mắt có thể kết giao.

Nghĩ vậy, Dương Diệp cười cười, nói: "Một lần nữa làm quen, ta tên là Dương Diệp, người An Nam thành."

Nghe được lời nói của Dương Diệp, Thanh Tuyết ngẩn ra, sau đó trên mặt cũng lộ ra nụ cười, nói: "Tổng Thanh Tuyết, Tuyên Vũ thành!" Thiên phú cùng thực lực của Dương Diệp, chính mắt nàng đã thấy được, hơn nữa tính tình cùng phẩm chất của đối phương nàng cũng không ghét, làm bằng hữu với một người như vậy, trong lòng nàng không có mâu thuẫn!

Cứ như vậy, Dương Diệp ở Kiếm tông có thêm một vị bằng hữu.

"Nếu như Giang Nguyên có hành động gì nhắm vào người, ta sẽ thông tri cho người trước tiên." Thanh Tuyết nói xong câu này, lập tức xoay người rời đi.

Lúc Thanh Tuyết vừa mới rời đi, một gã đệ tử tạp dịch chạy tới trước mặt Dương Diệp, tên đệ tử tạp dịch kia đưa một phong thư cho Dương Diệp, nói: "Dương ca, đây là thư nhà của người!"

Dương Diệp lấy ra một ít kim tệ cho tên đệ tử tạp dịch, chờ đệ tử tạp dịch đi rồi, Dương Diệp mở phong thư, khi thấy nội dung trong thư, sắc mặt Dương Diệp kịch biến!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Về nhà

"Liều gia, muội muội cùng mẫu thân của ta nếu có chuyện gì, ta muốn Liều gia cả nhà biến mất!"

Dương Diệp nắm chặt lá thư, mặt mày dữ tợn, rất nhanh đi tới nơi ở Thiên trưởng lão.

Thư này không phải của Tiểu Dao viết, mà là Thanh Hồng viết. Trong thư, Thanh Hồng có nói trước đây muội muội cùng mẫu thân bị đánh lén bởi một đám người áo đen thần bí, thực lực tên đó rất mạnh, ba người bọn họ không cách nào chống lại. Cũng may người áo đen không muốn lấy tính mạng của muội muội và mẫu thân hẳn, chỉ muốn bắt đi các nàng.

Nhưng may mắn là, muội muội cùng mẫu thân của hẳn cũng không bị đối phương bắt đi, bởi vì Thanh Hồng ba người đột nhiên xuất hiện, làm cho ba người áo đen kia nhất thời không kịp chuẩn bị, mấy người chiến đấu làm ảnh hưởng đến quân tuần tra An Nam thành, quân tuần tra đến, đám người áo đen lập tức thoát đi.

Thanh Hồng không chút do dự lập tức viết thư cho Dương Diệp, để Dương Diệp nghĩ cách!

Nhìn thấy nội dung bức thư, Dương Diệp nghĩ tới đầu tiên chính là Liễu gia! Hẳn Dương gia ở An Nam thành không hề có thù oán với nhà ai, chỉ có Liễu gia trong thời gian qua phát sinh mâu thuẫn. Đặc biệt tại lúc hẳn cùng Liễu Thanh Vũ ước hẹn sinh tử đầu, tất cả mâu thuẫn đã không thể hóa giải, trở thành sinh tử mâu thuẫn!

Dương Diệp nổi giận xong thì cảm thấy may mắn, may mắn ban đầu để cho Thanh Hồng ba người đi An Nam thành bảo hộ muội muội cùng mẫu thân, nếu như không có Thanh Hồng ba người, sợ rằng lần này muội muội cùng mẫu thân khó thoát độc thủ!

May mắn xong lại nổi giận, muội muội cùng mẫu thân là quan trọng nhất trong đời hẳn, lần này Liễu gia lại dám trực tiếp ra tay với các nàng, Dương Diệp giờ này khắc này thực sự rất muốn diệt Liễu gia cả nhà!

"Thiên trưởng lão, ta muốn trở về An Nam thành!" Bên trong căn phòng Thiên trưởng lão, Dương Diệp nhìn Thiên trưởng lão, trầm giọng nói.

Nhìn thấy Dương Diệp đến, sắc mặt đầy âm trầm, khi nghe được Dương Diệp nói ra, Thiên trưởng lão ngẩn ra, sau đó nói: "Dương Diệp, ngày mai là cuộc tỷ thí giữa những đệ tử mới tấn thăng ngoại môn, top 10 sẽ được Kiểm Tông ban thưởng, phần thưởng sẽ có Huyền giai huyền kỹ. Hơn nữa mười người hạng đầu sẽ có khả năng được ngũ phong phong chủ ghi nhận, là một cơ hội!"

Dương Diệp lắc đầu, sau đó nói ra mọi chuyện ở An Nam thành cùng Thiên trưởng lão.

Nghe xong Dương Diệp tường thuật, sắc mặt Thiên trưởng lão nghiêm túc, nói: "Việc này Liễu Thanh Vũ hẳn là không thoát khỏi dính líu!"

"Liễu Thanh Vũ?" Dương Diệp khó hiểu, hỏi: "Y không ở Kiểm Tông hay sao?"

Thiên trưởng lão lắc đầu, nói: "Lúc ngươi xông lên tầng hai mươi mốt, Liễu Thanh Vũ đã rời khỏi Kiểm tông, cùng y cùng rời đi còn có hai gã đệ tử trên ngoại môn bảng. Lúc đó ta cũng không để ý, còn tưởng rằng sau khi y nhìn thấy thiên phú của ngươi, sẽ trở về An Nam khiến Liễu gia cùng người nhà ngươi giao hảo, nhưng không nghĩ đến, y không có ý tốt, mà là đối phó ngươi!"

Nghe vậy, trong mắt Dương Diệp lóe lên một luồng sát khí lạnh lẽo, nói: "Ước định giữa ta và y còn có hai tháng, xem ra y đã không thể chờ đợi, đã muốn diệt trừ ta!"

Thiên trưởng lão nói: "Tiểu Dương, bằng tiềm lực cùng thiên phú của ngươi hôm nay, ngươi thật sự tin là Kiểm tông sẽ để cho ngươi dễ dàng chết trên Sinh Tử đài hay sao? Sẽ không, ở trên Sinh Tử đài, cho dù ngươi chiến bại, Kiểm tông cũng sẽ không để ngươi chết, bởi vì ngươi liên quan đến Thanh Vân bảng sắp tới. Liễu Thanh Vũ chắc đã hiểu rõ đạo lý này, cho nên, nếu như y muốn giết ngươi, vậy thì chỉ có rời khỏi Kiểm tông, sở dĩ, mục đích của y là dụ dỗ ngươi ra ngoài Kiểm tông!"

Dương Diệp hướng về phía Thiên trưởng lão thi lễ một cái, sau đó nói: "Thiên trưởng lão, hiện tại ta đã là đệ tử ngoại môn, nói cách khác, ta tùy thời có thể rời khỏi Kiểm tông rèn luyện, ta muốn xin Thiên trưởng lão cho ta mượn dùng truyền tông đài truyền tông trận." Sử dụng truyền tông trận, là mục đích của Dương Diệp tìm đến Thi trưởng lão, bởi vì đệ tử ngoại môn không có tư cách sử dụng truyền tông trận, bên trong ngoại môn chỉ có trưởng lão mới có tư cách dùng đến.

Thiên trưởng lão trầm giọng nói: "Thực lực Liễu Thanh Vũ đã đạt đến Tiên Thiên Tam phẩm, hai tên đệ tử Kiểm tông đi cùng hẳn cũng đều là Tiên Thiên Nhị phẩm. Lúc này ngươi mới Huyền Giả Cửu phẩm, đi ra ngoài chắc chắn không phải đối thủ của bọn họ. Như vậy đi, để ta đi An Nam thành cùng Liễu gia điều giải một chút, ngươi ở Kiểm tông an tâm tu luyện, như thế nào?"

Dương Diệp lắc đầu, nói: "Thiên trưởng lão, mâu thuẫn giữa ta và Liễu gia đã không thể điều tiết, Liễu gia bọn họ cũng hiểu rõ đạo lý này. Cho dù bọn họ mặt ngoài bằng lòng với Thiên Trưởng lão sẽ không tìm muội muội ta cùng mẫu thân gây sự, thế nhưng sẽ ngầm ngầm ra tay. Lần này ta trở về, chính là muốn giải quyết triệt để ân oán giữa ta và Liễu gia!" Nói xong một câu cuối cùng, giọng nói Dương Diệp thay đổi lạnh lẽo không gì sánh được!

Khóe môi Thiên trưởng lão giật giật, rốt cuộc cũng không khuyên hẳn nữa. Ông rất rõ ràng địa vị của muội muội và mẫu thân trong lòng Dương Diệp, lần này Liễu gia đối với muội muội cùng mẫu thân Dương Diệp ra tay, đây là chạm nghịch lằn của Dương Diệp. Như lời Dương Diệp nói, lần này là sẽ là không chết không thôi.

Nhưng mà lần này Dương Diệp trở về, rất có thể sẽ bị đối phương hạ độc thủ, phải biết rằng, thực lực Liễu Thanh Vũ cùng hai tên đệ tử kia, Dương Diệp giờ này không cách nào chống lại. Thế nhưng hẳn cũng biết, coi như ông không cho Dương Diệp sử dụng truyền tông trận, Dương Diệp cũng sẽ chạy về An Nam thành, tính cách Dương Diệp, ông biết rõ!

Một lúc lâu, Thiên trưởng lão thấp giọng thở dài, nói: "Đi thôi, ta dẫn ngươi đi truyền tông đài!"

"Tạ ơn Thiên trưởng lão!" Dương Diệp hướng về phía Thiên Trưởng lão ôm quyền, nói.

Thiên trưởng lão lắc đầu, trầm giọng nói: "Ta dẫn ngươi đi truyền tông đài, nhưng ta sẽ không giúp ngươi đối phó Liễu gia, ngươi nên biết, Đại Tàn đế quốc rất miễn cảm đối với các thế lực khác xen vào chuyện của thế tục, nếu như ta nhúng tay, có khả năng sẽ gây nên mâu thuẫn giữa Kiếm tông cùng Đại Tàn đế quốc." Tuy ông rất quan tâm Dương Diệp, nhưng chắc chắn không vì Dương Diệp mà làm ảnh hưởng tới lợi ích Kiếm tông!

"Dương Diệp hiểu rõ!"

Thiên trưởng lão lại nói: "Còn nữa, bây giờ ngươi trở về An Nam thành, cũng không phải trên danh nghĩa Kiếm tông đệ tử trở về, mà là trên thân phận tạp dịch, ngươi hiểu chưa?"

Dương Diệp thoáng giật mình, chợt hiểu rõ ra. Lần này trở về nếu như cùng Liễu gia vạch mặt, mà hắn lại là Kiếm tông đệ tử, như vậy chắc chắn sẽ làm Đại Tàn đế quốc bất mãn với Kiếm Tông. Nghĩ vậy, hắn nói: "Thiên trưởng lão, ta hiểu được đạo lý này, chỉ là hiện tại tất cả mọi người đã biết ta là đệ tử ngoại môn, ngươi xem..."

Thiên trưởng lão lắc đầu, nói: "Ngươi vẫn chưa tính là chân chính đệ tử Kiếm tông! Muốn trở thành Kiếm tông đệ tử, sau khi buổi lễ ngày mai kết thúc, tông môn ban phát cho trang phục cho cá nhân, đồng thời ghi tên các ngươi lại trên danh sách đệ tử Kiếm Tông, khi đó mới tính. Ngươi bây giờ, nghiêm chỉnh mà nói, cũng không phải thật sự là Kiếm tông đệ tử!"

Dương Diệp suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ gật đầu, nói: "Ta hiểu được!"

Thiên trưởng lão nhẹ gật đầu, nói: "Đi thôi, ta dẫn ngươi đi truyền tông đài!" Nói xong, đứng dậy đi ra phía ngoài.

Dương Diệp cũng lập tức vội vàng đi theo.

Kiếm tông được xây dựng trên Huyền Không sơn, Huyền Không sơn dài hơn một nghìn dặm, trong đó có thất đại chủ phong, 36 ngọn tiểu phong, mỗi một phong đều cao vút trong mây, khoảng cách giữa hai bên rất là xa xôi, đặc biệt là khoảng cách giữa thất đại chủ phong, nếu như đi bộ, bằng sức của một đệ tử ngoại môn, ít nhất phải đi chừng mấy ngày!

Cho nên Kiếm tông, mỗi một phong đều có một cái truyền tông đài, truyền tông đài đó chính là để truyền tông đến các đỉnh núi.

Đương nhiên, những truyền tông trận đó không phải cho các đệ tử ngoại môn dùng, mà là cho thất đại chủ phong bên trên những đệ tử nội môn, đệ tử chân truyền cùng các trưởng lão sử dụng. Còn như đệ tử bên ngoài vì sao không thể dùng? Bởi vì đệ tử ngoại môn thực lực không đủ! Truyền tông trận cũng sẽ có nguy hiểm, lúc đang được truyền tông, người được truyền tông sẽ bị mê muội đầu óc, toàn thân khó chịu, nếu như người được truyền tông thực lực quá yếu, thậm chí sẽ bị mất ý thức, thậm chí ngắt đi trong quá trình truyền tông.

Nếu như bị ngắt đi trong quá trình truyền tông, yên tâm, sẽ không chết, chỉ là có khả năng biến thành ngu ngốc mà thôi. Trước đây Kiếm tông đã phát hiện được điểm này, cho nên từ đó về sau, Kiếm tông cấm đệ tử ngoại môn sử dụng truyền tông trận.

Dương Diệp cùng Thiên trưởng lão đi tới truyền tông đài, mấy đệ tử trấn thủ truyền tông đài nhìn thấy là Thiên trưởng lão, hướng về phía Thiên trưởng lão thi lễ một cái, sau đó không ngăn cản Thiên trưởng lão cùng Dương Diệp.

Ở nơi cao mấy thước trên truyền tông đài, trên thạch đài rộng khoảng mười mấy thước trái phải, ở trên thạch đài, có hơn trăm cái vòng tròn màu lam nhạt, từng cái lam sắc vòng tròn đại biểu một ngọn núi, đương nhiên, cũng có một số truyền tông đến những địa phương khác, tỷ như Thập Vạn Đại Sơn nguy hiểm khu vực, hay là Đại Tàn đế quốc một số thành trì!

Nhìn những vòng tròn, Dương Diệp biết, tuyệt đối không được vào sai vòng tròn, một khi vào sai, tỷ như truyền tông đến địa bàn một con Vương cấp Huyền thú ở Thập Vạn Đại Sơn, vậy thì thật là có đi không về rồi. Trước đây đường như cũng xuất hiện qua sự tích ô long này!

Cũng may, từ đó về sau, phía trên từng cái vòng tròn lam nhạt đều có ghi rõ tên địa phương.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tặng kiếm

Thiên trưởng lão chỉ vào trong đó một vòng nhỏ lam nhạt, nói: "Cái truyền tông trận này là truyền tông đến Triều Dương Thành, ngươi đi Triều Dương Thành xong, có thể lựa chọn ma thú cuối đến An Nam thành. Đương nhiên, ngươi cũng có thể dùng truyền tông trận tại thành trì của Đại Tàn đế quốc, chỉ có điều giá cả rất đắt!"

Nghe vậy, Dương Diệp nhẹ gật đầu. Triều Dương Thành hắn biết, là Kinh châu một tòa thành lớn, chỉ gần với Kinh châu chủ thành. Còn vì sao Kiếm tông không có truyền tông trận ở An Nam thành, Dương Diệp có chút khó hiểu, nhưng vừa suy nghĩ lập tức hiểu rõ. Đối với Kiếm tông mà nói, An Nam

thành chỉ là một thành nhỏ, không đáng giá để Kiếm tông ở An Nam thành xây dựng truyền tông trận, phải biết rằng, thành lập truyền tông trận cũng cực kỳ tốn kém!

Thiên trưởng lão từ trong lòng lấy ra hai tấm phù lục đưa cho Dương Diệp, nói: "Đây là một tấm hạ phẩm Thần Hành phù cùng trung phẩm Trị Liệu phù, Thần Hành phù có thể làm cho tốc độ của ngươi đề thăng ba thành trong hai canh giờ, còn Trị Liệu phù này, chỉ cần ngươi bị thương không chết, đều có thể rất nhanh chữa khỏi!"

Nhìn Thiên trưởng lão đưa tới hai tấm phù lục, nội tâm Dương Diệp âm áp, hẳn biết, Thiên trưởng lão mặc dù là trưởng lão ngoại môn, thế nhưng loại phù lục này đối với Thiên trưởng lão mà nói, cũng xem như rất trân quý. Phải biết rằng, không có hơn vạn điểm công hiến tông môn, nhất định không đổi được loại phù lục này! Mà làm một trưởng lão ngoại môn, một tháng cùng lắm là được mấy trăm điểm công hiến mà thôi!

Hai tấm phù lục đối với Dương Diệp mà nói, cũng không tính là rất trân quý, thế nhưng phần tâm ý này của Thiên trưởng lão làm cho Dương Diệp rất cảm động! Thiên trưởng lão mặc dù nói là sẽ không giúp hắn, thế nhưng hành động tặng phù không phải là đang giúp hắn sao?

Dương Diệp hít sâu một hơi, không có cự tuyệt, nhận lấy hai tấm phù lục, nghiêm túc nói: "Cảm tạ Thiên trưởng lão!"

Thiên Trưởng lão cười lắc đầu, nói: "Hai tấm phù lục mà thôi, cảm tạ cái gì? Ta cũng chỉ có thể giúp ngươi như vậy. Đi thôi!"

Dương Diệp hướng về phía Thiên trưởng lão thi lễ một cái, sau đó xoay người đi tới lam sắc vòng tròn, lúc Dương Diệp đang muốn đi đến lam sắc vòng tròn, một âm thanh trong trẻo làm cho bước chân của Dương Diệp ngừng lại!

"Tiểu tạp dịch ngươi chờ đó cho ta, chờ nha..." Đó là Bảo Nhi âm thanh.

Nghe được âm thanh này, Dương Diệp xoay người hướng dưới đài nhìn lại, chỉ thấy Bảo Nhi đang nhanh chóng chạy tới gần, vừa chạy vừa không ngừng vẫy tay.

Nhìn thấy Bảo Nhi, Thiên trưởng lão khoe miệng giật một cái, sau đó nói: "Trước đây lúc ngươi ở Kiếm nô tháp, nàng chờ ở bên ngoài hai mươi ngày, cuối cùng ngươi vẫn không ra ngoài, nàng trở về Phù phong. Thôi, hai người các ngươi tâm sự thật tốt đi, ta sẽ không can thiệp!" Nói xong, Thiên trưởng lão cũng không đợi Dương Diệp đáp lời, hướng phía bên kia nhảy qua, sau khi hạ xuống, nhảy mấy cái liền biến mất khỏi tầm mắt Dương Diệp.

Nhìn Thiên trưởng lão giống như đang chạy trời chết, Dương Diệp lắc đầu cười, xem ra trưởng lão ngoại môn đối với Bảo Nhi rất là kiêng kỵ cùng đau đầu!

Bảo Nhi chạy tới trước mặt Dương Diệp, từng hơi từng hơi thở dốc lấy, giống như có chuyện quan trọng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tựa như một quả táo vậy, rất là đáng yêu.

"Đừng có gấp, nghỉ ngơi một chút đã, ta chưa đi!" Dương Diệp cười nói.

Bảo Nhi trừng Dương Diệp một cái, nghỉ ngơi một lát sau, nàng mới nói: "Tiểu tạp dịch, Bảo Nhi hận ngươi chết đi được, ngươi đi cũng không tìm ta, ngươi nói, ngươi có xem ta là bằng hữu hay không?"

"Bảo Nhi, ta cũng mới tới đây không bao lâu! Hơn nữa ta cũng không biết Phù phong ở nơi nào, ta làm sao tìm được ngươi!" Dương Diệp oan ức nói.

"Ta mặc kệ!" Bảo Nhi hừ nói: "Ngươi lại dám để ta chờ hai mươi ngày, ngươi phải bồi thường nha!"

"Đây mới là mục đích của ngươi ư!" Dương Diệp nói.

Bảo Nhi vừa bình thường xong lại tiếp tục đỏ mặt, giống như thẹn quá thành giận, nhấc chân phải lên hung hăng đạp Dương Diệp một cái, nói: "Ta mặc kệ, ta mặc kệ, ngươi để cho ta tức giận, ngươi đem tiểu tử kia cho ta, ta liền tha thứ cho ngươi, ta muốn tiểu tử kia..."

Dương Diệp có chút đau đầu, Bảo Nhi thật đúng là đối với tiểu tử kia mê mẩn rồi! Chỉ là, coi như hắn nguyện ý trao tiểu tử kia cho Bảo Nhi, thế nhưng liệu tiểu tử kia có đồng ý hay không?

"Tiểu tạp dịch, ngươi đưa tiểu tử kia cho ta đi. Ta cam đoan, tiểu tử kia theo ta sẽ được ăn no uống say, ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào khi dễ nó, ta sẽ nuôi nó mập mập mập mập, có được không? Nó theo ngươi, chắc chắn sẽ không hạnh phúc, ngươi là quỷ nghèo!" Bảo Nhi nói.

Dương Diệp đen mặt, nói ta nghèo, ta nhận, thế nhưng cái gì gọi là theo ta sẽ không hạnh phúc? Dương Diệp rất muốn mang Bảo Nhi vút xuống vòng xoáy độn, để nàng nhìn tiểu tử kia ở trong ao huyền khí có bao nhiêu hạnh phúc!

Dương Diệp suy nghĩ một chút, ôn nhu nói: "Bảo Nhi, không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Ngươi muốn tiểu tử kia, vậy thì phải cần tiểu tử kia có cảm tình với ngươi, để nó xem ngươi là bằng hữu, chỉ cần tiểu tử kia xem ngươi là bằng hữu, về sau ngươi muốn nó theo ngươi, nó còn có thể cự tuyệt sao?"

"Nhưng mà tiểu tử kia vẫn theo ngươi, Bảo Nhi đều không có thời gian cùng nó bồi dưỡng cảm tình! Nếu không như vậy đi, ngươi nhường tiểu tử kia cho ta, để cho ta cùng nó bồi dưỡng cảm tình được không? Đương nhiên, ta sẽ không bạc đãi ngươi!" Nói qua, Bảo Nhi lấy ra một cái kiếm hạp, đưa cho Dương Diệp nói: "Ngươi xem bảo bối này, đây chính là một cái đại bảo bối, bên trong có 36 chuỗi Hoàng giai thượng phẩm huyền kiếm, trên kiếm hạp còn có một cái minh văn, là một Huyền giai trung phẩm kiếm trận, rất rất rất rất rất lợi hại!"

Nhìn kiếm hạp kia, nhip tim Dương Diệp không kiềm được đập nhanh lên, thứ này vừa nhìn đã biết là đồ tốt, chỉ là tiểu tử kia thực sự không thể nhường!

Dương Diệp hít sâu một hơi, tận lực không thêm nghĩ đến kiếm hạp, nhìn Bảo Nhi tựa như một tiểu hồ ly, trong lòng có chút buồn cười, từ lúc gặp mặt đến bây giờ, tiểu ma nữ này đầu tiên là mạnh bạo, sau đó là tới mềm, hiện tại lại tới cảm dỗ, vì có được tiểu tử kia, tiểu ma nữ thật sự có thể dùng mọi thủ đoạn!

Dương Diệp suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc nói: "Bảo Nhi, thành thật mà nói, ta đã bị kiếm hạp mê hoặc rồi. Nhưng mà Bảo Nhi, tiểu tử kia thực sự không thể cho ngươi, sở dĩ nó theo ta, là bởi vì một ít nguyên nhân ta cũng không hiểu rõ, hơn nữa tiểu tử kia với ngươi giống nhau, là bằng hữu của ta, ta không có quyền tặng nó cho người nào!"

Bảo Nhi trầm mặc, một lát sau, nói: "Có thể, nhưng mà ta thực sự rất thích tiểu tử kia nha, thực sự rất thích đó!"

"Mặc dù có chút điều ngoa, nhưng rốt cuộc chỉ là một đứa trẻ!" Nội tâm Dương Diệp thở dài, cung chiêu xoa đầu Bảo Nhi, ôn nhu nói: "Bảo Nhi, ta hỏi ngươi, ngươi muốn làm bạn với tiểu tử kia, hay là xem nó như sủng vật để nuôi?"

"Điều đó có khác nhau sao?" Bảo Nhi trừng mắt nhìn, nói.

"Đương nhiên là khác!" Dương Diệp nói: "Ngươi biết tiểu tử kia vì sao nguyện ý theo ta không?"

"Bởi vì nó biết ngươi trước!"

Dương Diệp khước miệng giật một cái, sau đó nhẹ gật đầu, nói: "Được rồi, đây cũng tính là một cái lý do. Thế nhưng ngươi biết nó vì sao không bị hấp dẫn bởi ngươi, mà tiếp lựa chọn theo ta không?"

Bảo Nhi nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Chắc là ngươi cho nó thứ tốt hơn!"

Dương Diệp hết chỗ nói rồi, nha đầu kia cho rằng là đùa giỡn sao? Ngươi có thể hỏi một câu "vì sao" không?"

Dương Diệp quyết định không hỏi, trực tiếp tiến nhập chủ đề, nói: "Tiểu tử kia sở dĩ theo ta, là bởi vì ta cùng nó là bằng hữu, nó đem xem ta là bằng hữu, ta cũng coi nó là bằng hữu. Nó theo ta, nó vẫn tự do, nó muốn đi lúc nào đều được. Thế nhưng nếu như theo lời của ngươi, ngươi sẽ nuôi nó như sủng vật, nó sẽ mất đi tự do, nếu như là ngươi, ngươi nguyện ý mất đi tự do sao?"

Bảo Nhi hồ nghi nhìn Dương Diệp một chút, nói: "Tiểu tạp dịch, có phải ngươi đang gạt Bảo Nhi hay không? Trước đây gia gia không muốn cho Bảo Nhi đồ vật, hẳn sẽ nói rất nhiều đạo lý."

Dương Diệp: "..."

Lúc Dương Diệp không nói, Bảo Nhi lại nói: "Nhưng ta cảm thấy ngươi nói có đạo lý, về sau ta sẽ không cùng ngươi giành tiểu tử. Ta sẽ thử cùng tiểu tử kia làm bằng hữu, đúng, làm bằng hữu, không biến nó thành sủng vật!"

Nghe vậy, Dương Diệp nhẹ thở ra một hơi, tiểu ma nữ rốt cuộc thông suốt.

Bảo Nhi mang kiếm hạp đưa vào trong tay Dương Diệp, nói: "Đồ bỏ đi này sẽ cho ngươi, để trong giới chỉ của ta chỉ chặt chỗ. Được rồi, không sao, ta trở về Phù phong." Nói xong xoay người rời đi, đi hai bước, giống như nghĩ tới điều gì, lại xoay người, nói: "Tiểu tạp dịch, gia gia đã sắp trở về rồi, ngươi cũng không thể để phù văn chi đạo hạ xuống, gia gia cũng rất nghiêm khắc!"

"Đương nhiên sẽ không!" Dương Diệp cười nói.

Bảo Nhi đầu nhỏ gật một cái, sau đó hươ tay nhỏ, một bước nhảy nhót rời đi.

Nhìn Bảo Nhi hai bím tóc tung bay, Dương Diệp cười cười. Cúi đầu nhìn một chút kiếm hạp trong tay, trong lòng âm áp.

Lắc đầu, Dương Diệp đưa kiếm hạp bỏ vào nạp giới, sau đó đi vào trong tuyến tổng trận.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Khiêm tốn một chút?

Triều Dương Thành sở dĩ phồn hoa, Kiếm tông cùng Thập Vạn Đại Sơn có thể nói đều có công lao quá vĩ đại. Kiếm tông mặc dù đang là nhất môn nhị cung tam tông bên trong lốt đáy, thế nhưng nội tình cùng thực lực cao tăng vẫn không ai dám xem thường. Đương nhiên, quan trọng nhất là Kiếm tông cũng cần tiêu phí!

Kiếm tông nhân khẩu rất nhiều, những người này tuy đều là cường giả, thế nhưng cường giả cũng cần mặc quần áo, cũng cần ăn cơm, hơn nữa còn phải

mặc tốt nhất, ăn tốt nhất. Còn như những chi tiêu khác, vậy thì cũng cực kỳ khởng lồ. Cho nên, Kiếm tông tại thế tục cũng cũng có buôn bán, đương nhiên, những việc làm ăn đó đều để người trong thế tục thay mặt quản lý. Mà Kiếm tông chọn địa phương chính là Triều Dương Thành.

Về phần tại sao nói Thập Vạn Đại Sơn cũng có công lao vĩ đại đây? Cũng là bởi vì tiêu phí! Đương nhiên, lần này không phải người của Kiếm tông, mà là những lính đánh thuê xung quanh Thập Vạn Đại Sơn. Những lính đánh thuê này ở Thập Vạn Đại Sơn tìm được linh thảo, săn giết Huyền thú đều cần một nơi để tiêu thụ, mà nơi đó chính là Triều Dương Thành!

Không biết qua bao lâu, Dương Diệp dần dần nghe được tiếng ồn ào đám người, dần dần, các loại âm thanh càng ngày càng nhiều, sau một lát, Dương Diệp chậm rãi mở hai mắt ra, đập vào mắt là một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Nhìn thấy Dương Diệp mở hai mắt ra, người thanh niên này hướng về phía Dương Diệp chấp tay, nói: "Sur huynh, người đã tỉnh!"

Nhìn nam tử trước mắt, Dương Diệp hỏi: "Người là ai?"

Thanh niên hướng về phía hắn thi lễ một cái, cung kính nói: "Sur đệ Mã Nam, là Kiếm tông đệ tử ký danh, chuyên môn phụ trách tiếp đãi đệ tử tông môn đến Triều Dương thành. Cũng là một gã quản sự ở Duyệt Lai khách sạn này."

"Ký danh đệ tử?" Dương Diệp khẽ nhíu mày, rất nhanh, Dương Diệp liền hiểu. Ký danh đệ tử đều giống như những bàn tay của tông môn ở thế tục quản lý buôn bán. Thân phận này cũng giống như tạp dịch ở Kiếm tông vậy, thuộc về tầng lớp không địa vị. Nhưng mà nếu so với đệ tử tạp dịch thì khá hơn một chút, bởi vì ký danh đệ tử được ghi chép trong sổ sách! Hơn nữa ký danh đệ tử khi nào có lượng điểm công hiến tông môn nhất định, là có thể biến thành đệ tử ngoại môn!

Dương Diệp nhìn thoáng qua trước mắt đệ tử ký danh Mã Nam, khi phát hiện cảnh giới của hắn, Dương Diệp có chút ngoài ý muốn, bởi vì... Đệ tử tên Mã Nam này là Huyền Giả Cửu phẩm! Nhưng Dương Diệp vẫn lắc đầu một cái, hơn hai mươi tuổi Huyền Giả Cửu phẩm, thiên phú như vậy, Kiếm tông nhất định là coi thường.

Không tiếp tục suy nghĩ gì khác, Dương Diệp hỏi: "Mã huynh đệ, xin hỏi Triều Dương Thành bên trong có phủ văn thư công hội phân hội hay không?"

Nghe được Dương Diệp xưng hô, Mã Nam ngẩn ra, chợt vội vàng nói: "Sur huynh, gọi Sur đệ hoặc là tiểu Mã thì tốt rồi, huynh đệ hai chữ, Mã Nam không dám!" Những đệ tử tông môn đến Triều Dương Thành đều mặt mũi hướng lên trời, rất khó phục vụ? Hắn nào dám để đối phương xưng huynh đệ hai chữ!

Dương Diệp lắc đầu, cười nói: "Mã huynh đệ, người là Kiếm tông ký danh đệ tử, nếu là ký danh đệ tử, vậy cùng chúng ta là đồng môn. Có thể người khác không nghĩ như vậy, nhưng ít ra ta nghĩ như thế, không cần tính toán vấn đề xưng hô, nói cho ta nghe đi!" Dương Diệp biết có một số tông môn đệ tử cao ngạo, đặc biệt khi ở trước mặt ký danh đệ tử, luôn luôn mang tâm lý tài trí hơn người. Thế nhưng hắn Dương Diệp không có, bởi vì hắn đã từng làm đệ tử tạp dịch, còn thấp kém hơn cả ký danh đệ tử!

Nghe vậy, Mã Nam nhìn Dương Diệp một cái, thấy hắn biểu tình không giống như giả, lập tức tăng cao cảm tình với Dương Diệp, cũng không tiếp tục tính toán vấn đề xưng hô, nói: "Trước đây Triều Dương thành cũng không có phủ văn thư công hội phân hội, nhưng từ lúc Triều Dương thành phân hóa không kém Kinh châu chủ thành, phủ văn thư công hội đã mở một phân hội ở Triều Dương thành, Sur huynh muốn đi phủ văn thư công hội phân hội?"

Dương Diệp nhẹ gật đầu, nói: "Ta muốn đi xem thử, Mã huynh đệ có thể dẫn đường hay không? Thành thật mà nói, ta lần đầu tiên tới Triều Dương Thành, đối với nơi này hoàn toàn mù đường!"

"Đương nhiên không thành vấn đề!" Mã Nam đáp ứng vô cùng sáng khoái.

Vào lúc hai người sắp rời đi, bên cạnh truyền tổng trận lúc trước Dương Diệp đứng, đột nhiên truyền ra chấn động năng lượng, lập tức một thanh niên mặc trường bào đệ tử ngoại môn đi ra.

Chàng thanh niên sau khi ra ngoài, nhìn Dương Diệp một cái, khi thấy Dương Diệp mặc đồ không phải đệ tử Kiếm tông trang phục, thì lập tức nhìn Mã Nam bên cạnh, nói: "Tiểu Mã, thay ta chuẩn bị một ít thức ăn, còn có trang phục 5 bộ, nhớ kỹ, chỉ cần Hoa Nam Hiên trang phục! Tốc độ nhanh lên, ta không có thời gian!"

Mã Nam hướng về phía nam tử ôm quyền, xin lỗi nói: "Từ Phong Sur huynh, ta đã đáp ứng dẫn đường cho vị Sur huynh này, đợi ta dẫn hắn đến nơi xong quay lại chuẩn bị cho Từ Sur huynh được không?"

Từ Phong có chút ngoài ý muốn, vừa nhìn về phía Dương Diệp, nói: "Người là đệ tử của Kiếm tông?" Giọng nói chất vấn.

Dương Diệp lông mày hơi nhíu lại, nhưng vẫn nhẹ gật đầu, nói: "Mới vừa tấn chức đệ tử ngoại môn!" Tuy là Thiên trưởng lão nói lần này chưa tính là đệ tử ngoại môn, nhưng lời này hắn cũng không tin, hiện tại hắn chỉ thiếu một cái thân phận tượng trưng mà thôi.

Nghe vậy, Từ Phong trên mặt hiện lên một nụ cười giảo hoạt, nói: "Thì ra là vừa tấn thăng Sur đệ!" Nói xong, lại về phía Mã Nam, nói: "Nhanh đi làm chuyện của ta cho tốt, chậm trễ thì đừng trách ta không khách khí!" Kiếm tông những đệ tử ngoại môn vừa tấn thăng đều sẽ bị đệ tử ngoại môn thế hệ trước gõ một cái, hắn trước đây đã bị gõ qua, cũng đã gõ qua người khác, mà bây giờ, hắn vừa chuẩn bị gõ Dương Diệp.

Mã Nam nhìn Dương Diệp một chút, giống như đang hỏi ý kiến Dương Diệp. Nếu như Dương Diệp không gấp, hắn trước hết đi làm cho Từ Phong.

Thấy Mã Nam nhìn mình, Dương Diệp hiểu rõ ý tứ của hắn, nhưng lúc này thời gian của Dương Diệp cũng quý giá vô cùng, lập tức nói: "Mã Nam huynh

đệ, làm phiền đưa ta đi trước!" Nếu như đối phương thái độ tốt, lại thực sự có việc gấp, hẳn là không ngại để Mã Nam làm việc cho đối phương. Thế nhưng thái độ đối phương làm cho hắn rất khó chịu, người đã không cho ta thoải mái, ta cần gì phải để cho người thoải mái?

Nghe được Dương Diệp lời nói, Mã Nam có chút khó khăn, bình tĩnh mà xem xét, hẳn là hi vọng trước mang Dương Diệp đi, dù sao phải nói tới trước tới sau! Thế nhưng Từ Phong bên cạnh cũng không phải là người dễ đối phó, nếu như hắn thực sự đưa Dương Diệp đi trước, vậy đối phương nhất định sẽ tìm hắn để gây sự!

Từ Phong hai mắt khẽ híp, nhìn Dương Diệp, nói: "Sur đệ, sư huynh dạy người một cái đạo lý, đối nhân xử thế phải khiêm tốn một chút, nếu không... Ở Kiếm tông nhưng là rất khó đi lại!"

Dương Diệp cười nói: "Người nói rất đúng, đối nhân xử thế phải khiêm tốn một chút, nếu không... Rất khó đi lại. Ta cũng dạy người một cái đạo lý, những lời này là muốn dựa trên thực lực mà nói, người nói đúng không?"

"Ồ?" Từ Phong nhất thời cười nhạt, nói: "Thì ra sư đệ muốn cùng sư huynh luận bàn một chút, như vậy, vậy hãy để cho sư huynh lãnh giáo một chút sư đệ cao chiêu rồi!" Nói xong, thân hình khẽ động, một quyền hướng phía Dương Diệp đánh tới.

"Àm!"

Một tiếng vang trầm đục, một bóng người té bay ra ngoài, hung hăng đập vào trên vách tường.

Dương Diệp thu hồi nắm tay, nhìn Từ Phong nằm trong góc nhà, nói: "Chỉ là cửu phẩm thực lực, vì sao cũng không biết khiêm tốn một chút? Người khiêm tốn một chút sẽ chết sao?"

Bên cạnh Mã Nam hoàn toàn hóa đá, ông trời, đây chính là Huyền Giả Cửu phẩm đó! Thậm chí ngay cả một chiêu đều không tiếp nổi?

Từ Phong chậm rãi đứng lên, lau máu tươi trên khóe miệng, nhìn Dương Diệp, trong mắt lóe lên một tia kiêng kỵ, nói: "Người, người là ai!"

"Dương Diệp!" Nói xong, Dương Diệp xoay người nhìn về Mã Nam còn đang hoa đá, nói: "Mã huynh đệ, mang ta đi phù văn sư phân hội!" Đối diện với mấy tên cao ngạo này, không coi ai ra gì, Dương Diệp không có một chút thiện cảm.

Mã Nam cứng ngắt gật đầu, sau đó có chút máy móc mang theo Dương Diệp đi ra phía ngoài, trong đầu hắn còn đang suy nghĩ, Dương Diệp lúc trước một quyền kia, quá nhanh, thật là quá nhanh!

"Dương Diệp..." Đột nhiên, hai mắt Từ Phong chợt tròn tròn, nói: "Hắn chính là vậy tên kia xông vào tầng thứ 22, Dương Diệp!"

Hắn không biết Dương Diệp, khảo hạch đệ tử ngoại môn trong khoảng thời gian này, hắn đang trong thời gian về nhà thăm thân nhân, cho nên hắn cũng không nhận ra Dương Diệp. Thế nhưng hắn nghe qua, đúng vậy, lúc Dương Diệp xông vào thứ 22 tầng, tin tức này không chỉ lưu truyền bên trong nội bộ, còn truyền ra bên ngoài.

Hắn lần này vô cùng lo lắng chuẩn bị trở về Kiếm tông, chính là muốn nhìn ngày mai đệ tử ngoại môn mới tấn thăng tỷ thí, đúng, phải nói muốn nhìn một chút người đã phá vỡ Kiếm tông Kiếm nô tháp trăm năm ghi chép, Dương Diệp! Chỉ là hắn không nghĩ tới, hắn không chỉ trước tiên nhìn thấy, còn cùng đối phương giao thủ! Càng không có nghĩ tới ngay cả một chiêu cũng không tiếp được!

Nhìn Dương Diệp cùng Mã Nam bóng lưng rời đi, Từ Phong lẩm bẩm nói: "Không hổ là kẻ có thể xông vào tầng 22... Thực lực thật là mạnh."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Địa vị phù văn sư

"Phù văn sư công hội ở Nam Vực là một tổ chức đặc thù, so với lực đại thế lực mà nói, thành viên của bọn họ ít đến thương cảm, tuy thành viên bọn họ cực ít, thế nhưng thực lực của bọn họ lại cực kỳ cường hãn, cho dù là Đại Tàn đế quốc hay là Nguyên Môn cũng sẽ không tùy tiện trêu chọc bọn họ! Không chỉ không dám tùy tiện đắc tội, hơn nữa Đại Tàn đế quốc cùng lực đại thế lực phải cho họ nhiều tiện lợi cùng đặc quyền!"

Trên đường đi tới phù văn sư công hội, Mã Nam hướng về phía Dương Diệp giải thích. Đối với những chuyện về phù văn sư công hội mà Dương Diệp hỏi hắn, mặc dù hắn có chút hiểu kỹ, nhưng hắn cũng không hỏi.

Dương Diệp hiểu kỳ hỏi: "Vậy không phải nói bọn họ là một thế lực khác bên ngoài Đại Tàn đế quốc và lực đại thế lực?"

Mã Nam nhẹ gật đầu, nói: "Bọn họ xem như là một thế lực, thế nhưng bọn họ cùng những thế lực khác lại không giống nhau lắm, bởi vì thành viên của bọn họ đều được tự do, thành viên của công hội có thể gia nhập vào các đại thế lực, chỉ là không phải gia nhập cả đời, mà là một loại hiệp ước chế định. Nói thí dụ như chúng ta Kiếm tông, nghiêm chỉnh mà nói chính là Phù phong của Kiếm tông chúng ta, bọn họ cũng không thuộc về Kiếm tông, chỉ là cùng Kiếm tông có một loại quan hệ hợp tác!"

Không gần như chỉ ở Kiếm tông, chính là Đại Tàn đế quốc cùng các đại thế lực đều có phù văn sư, những người phù văn sư đó phần lớn cũng đều là hiệp ước chế định, mà không phải người của các đại thế lực. Tỷ như một tên phù văn sư gia nhập vào một môn phái, nếu như môn phái này bị người ta diệt, thì tên phù văn sư ấy cũng không có chuyện gì, bởi vì hắn thuộc về phù văn sư công hội, người nào muốn động hắn, sẽ bị toàn bộ phù văn sư công hội trả thù!"

"Toàn bộ phù văn sư công hội trả thù?" Dương Diệp kinh ngạc hỏi.

Mã Nam nhẹ gật đầu, nói: "Điều kiện để trở thành phù văn sư thật sự là quá hà khắc, cho nên phù văn sư nhân lực cực kỳ thiếu thốn, ít đến thương cảm. Bởi vì nhân lực ít, cho nên phù văn sư công hội đều cực kỳ đoàn kết! Bọn họ cũng không thể không đoàn kết, bởi vì nhân lực quá ít, nếu như không đoàn kết, chỉ sợ bọn họ đã sớm không còn!"

Nghe vậy, Dương Diệp trầm mặc. Trước đây hắn biết thân phận phù văn sư rất tôn quý, nhưng không nghĩ đến phù văn sư trân quý như vậy, trân quý đến mức các đại thế lực đều phải nể mặt bọn họ. Hiện tại hắn đã hiểu thấu này vì sao các trưởng lão ngoại môn lại sợ đặc tội Bảo Nhi gia gia, thì ra người ta cũng không phải là của Kiếm tông!

Mã Nam tiếp tục nói: "Phù văn sư ở toàn bộ Nam Vực địa vị rất cao, tỷ như bản thân phù văn sư phạm vào tội gì, Đại Tàn đế quốc cũng sẽ không xử lý bọn họ, mà là đưa bọn họ giao cho phù văn sư công hội tự mình xử lý, đương nhiên, điều kiện tiên quyết phải là tội danh ấy không phải đặc biệt nghiêm trọng."

Dương Diệp lần nữa cả kinh, nói: "Đại Tàn đế quốc luật pháp đối với phù văn sư vô dụng?"

Dương Diệp từ nhỏ ở Đại Tàn đế quốc lớn lên, đương nhiên biết luật pháp Đại Tàn đế quốc nghiêm ngặt như thế nào. Đại Tàn đế quốc lấy pháp trị quốc, luật pháp có thể nói là căn cơ Đại Tàn đế quốc, phải biết rằng, coi như là Nguyên môn hay các tông môn đệ tử khác ở Đại Tàn đế quốc phạm tội, đều sẽ bị Đại Tàn đế quốc xử trí!

Mã Nam lắc đầu, nói: "Không phải là không có tác dụng, mà là Đại Tàn đế quốc cho phù văn sư đặc quyền. Hơn nữa phù văn sư công hội giống như cũng không chân chính bao che phù văn sư phạm tội, nếu như phù văn sư phạm tội rất nặng, sẽ bị tước đoạt thân phận phù văn sư, một khi bị tước đoạt thân phận phù văn sư, vậy thì đại biểu tên phù văn sư ấy không còn được phù văn sư công hội che chở cùng các đặc quyền khác!"

"Thì ra là thế!" Dương Diệp nhẹ gật đầu, nói như vậy cùng cảm thấy bình thường. Đại Tàn đế quốc không thể để bất cứ một thế lực nào ngự trị phía trên, bởi vì... như thế, không chỉ khiến phù văn sư ngang ngược kiêu ngạo, còn có thể để quyền uy của Đại Tàn của đế quốc rơi vào khiêu khích! Chuyện như vậy, Đại Tàn đế quốc làm sao có thể cho phép xảy ra?

Mã Nam cười nói: "Tuy là vẫn có ràng buộc, thế nhưng địa vị phù văn sư vẫn rất cao. Thân phận của bọn họ ở Nam vực cũng rất có phân lượng, đi tới nơi khác, người khác đều đối với bọn họ lễ nhượng ba phần đấy!"

Dương Diệp cũng cười nhẹ gật đầu, bây giờ hắn rất muốn gặp mặt Bảo Nhi để cảm tạ, là nàng khiến hắn trở thành phù văn sư. Có thân phận phù văn sư này, lần này làm việc hắn có thể bớt đi một ít cố kỵ!

Bất tri bất giác, phù văn sư công hội phân hội, đã đến.

Phù văn sư công hội phân hội ở nơi phồn hoa nhất Triều Dương thành, kiến trúc bên ngoài rất là xa hoa, to lớn.

Nhìn trước mắt kiến trúc của nơi này, nội tâm Dương Diệp cũng không khỏi không cảm thán sự giàu có của phù văn sư. Một cái phân hội lại có sáu tầng cao, hơn nữa tất cả đều chế tạo từ kim cương. Phải biết rằng, một viên kim cương lớn bằng bàn tay có giá hơn mười kim tệ! Hơn mười kim tệ cũng đủ một gia đình bình thường sinh hoạt một năm rồi.

Nhìn thấy Dương Diệp ngạc nhiên như vậy, Mã Nam cười nói: "Phù văn sư nổi danh giàu có, phải biết rằng, bọn họ bán tùy ý một tấm phù cũng được mấy vạn kim tệ rồi."

Dương Diệp nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về phía Mã Nam, nói: "Mã huynh đệ, ta muốn đi vào làm ít chuyện, nếu như ngươi không vội, làm phiền ở chỗ này chờ ta một chút."

"Sur huynh ngươi muốn đi vào?" Mã Nam cả kinh, sau đó vội vàng nói: "Sur huynh, phù văn sư công hội này chúng ta chỉ có thể ở bên ngoài nhìn, không thể vào." Hắn ban đầu còn tưởng Dương Diệp chỉ muốn nhìn phù văn sư công hội một chút, không nghĩ tới Dương Diệp lại muốn đi vào, làm cho hắn kinh ngạc không thôi.

Dương Diệp cười cười, đang chuẩn bị nói cái gì, lúc này, một chiếc xe ngựa từ bên phải hai người đi tới, tốc độ xe ngựa rất nhanh, có chút loạn, người trên đường phố cả kinh vội vã né sang hai bên.

"Xem ra Tam tiểu thư của Tiêu gia lại tới khảo hạch phù văn sư!" Nhìn chiếc xe ngựa kia, Mã Nam thấp giọng nói.

"Tiêu gia?" Dương Diệp có chút ngạc nhiên.

Mã Nam nhẹ gật đầu, giải thích: "Tiêu gia là một gia tộc mới quật khởi ở Triều Dương Thành, gia chủ là một cường giả Linh Gia cảnh, gia tộc rất có quyền thế ở Triều Dương thành. Ngồi trong xe ngựa chắc chắn là Tam tiểu thư Tiêu gia, sở dĩ Tiêu gia quật khởi, nguyên nhân không phải chỉ vì có cường giả Linh Gia cảnh, còn vì vị Tam tiểu thư này của Tiêu gia!"

Nhìn hướng đi của xe ngựa, Dương Diệp cười nói: "Vị Tam tiểu thư này cũng là một phù văn sư hay sao?"

Mã Nam cười cười, nói: "Kỳ thực chưa tính là, nàng chỉ có tư cách trở thành phù văn sư mà thôi!"

"Nàng là Ngũ Hành huyền khí?" Dương Diệp hỏi.

Mã Nam lắc đầu, nói: "Không phải, là một loại biến dị huyền khí, nàng..."

"Không phải Ngũ Hành huyền khí cũng có thể trở thành phù văn sư?" Dương Diệp cắt đứt lời nói của Mã Nam, kinh ngạc hỏi. Bảo Nhi từng nói với hắn, chỉ có Ngũ Hành huyền khí mới có thể trở thành phù văn sư.

Đối với Dương Diệp không hiểu chuyện, Mã Nam cũng không lạ lắm. Lập tức giải thích: "Kỳ thực muốn trở thành phù văn sư, cũng không phải chỉ có Ngũ Hành huyền khí mới có thể. Chỉ cần huyền khí ly thể mà không tiêu tán, thì có thể trở thành phù văn sư, mà một số biến dị huyền khí có thể làm được điều đó. Đương nhiên, so với Ngũ Hành huyền khí thì còn kém rất nhiều! Cho nên, đến nay cũng không có phù văn đại sư nào nhận Tam tiểu thư của Tiêu gia làm đồ đệ!"

Dương Diệp nhẹ gật đầu, lúc này hắn đã hiểu, biết được hắn không phải Ngũ Hành huyền khí cũng có thể trở thành phù văn sư. Bởi vì huyền khí của hắn được xem như biến dị, chỉ là biến dị huyền khí của hắn còn mạnh hơn cả Ngũ Hành huyền khí nữa!

Dương Diệp lắc đầu cười cười, sau đó nói: "Mã huynh, nếu như ngươi có chuyện thì hãy về khách sạn trước đi, ta đi vào đây!" Nói xong, đi về phía phù văn sư công hội.

Mã Nam do dự một chút, xong vẫn không có lên tiếng ngăn cản. Vị Dương sư huynh trước mặt này có nhiều chỗ không biết, nhưng không phải người ngu, đối phương muốn vào phân hội, hắn không phải là tìm đường chết mà là thật sự có chuyện!

"Đứng lại!"

Dương Diệp chuẩn bị tiến vào phù văn sư công hội đại môn, một người nam tử tuổi còn trẻ lập tức ngăn cản đứng trước mặt Dương Diệp.

Dương Diệp nhìn về phía nam tử, thoáng ngoài ý muốn, bởi vì nam tử này lại là cường giả Tiên Thiên cảnh. Mà một tên cường giả Tiên Thiên cảnh chỉ đứng đây giữ cửa? Đúng vậy, người thanh niên này là người giữ cửa, chỉ là lúc đầu Dương Diệp bỏ qua sự tồn tại của người này.

"Đây là phù văn sư công hội, những người không có phận sự mau mau rời đi!" Người thanh niên trầm giọng nói.

"Ta muốn khảo hạch phù văn sư!" Dương Diệp lạt nhạt nói.

Nghe vậy, chàng thanh niên ngẩn ra, chợt sắc mặt mềm một ít, nói: "Có thư đề cử không?"

"Thư đề cử?" Dương Diệp khẽ nhíu mày, sau đó lắc đầu, nói: "Không có thư đề cử không thể khảo hạch sao?"

Nghe được Dương Diệp trả lời, sắc mặt thanh niên lần thứ hai lạnh xuống, nói: "Không có thư đề cử đương nhiên không thể, các đại sư phù văn sư đều bận bịu. Nếu như ai cũng có thể tới khảo hạch, như vậy bọn họ còn có thời gian nghiên cứu phù văn chi đạo sao? Được rồi, không nhiều lời với ngươi, nhanh chóng rời đi, nếu không... Đừng trách ta không khách khí!"

Dương Diệp lông mày lần nữa nhíu lại, hắn không nghĩ tới khảo hạch này lại muốn thư đề cử, phù văn sư hắn quen biết chỉ có Bảo Nhi, đâu còn biết đến phù văn sư nào khác? Người sư phụ kia hắn là có tư cách đề cử, chỉ là bây giờ mình đi đâu tìm ông ấy bây giờ?

"Đề cho hắn vào cùng nha!"

Đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo dễ nghe từ phía sau Dương Diệp vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Sư phụ của ngươi là ai?

Dương Diệp xoay người, chỉ thấy một người nữ tử mặc váy dài màu lục đang mỉm cười nhìn hắn, ở phía sau nữ tử còn có một lão giả mặc hôi bào đi theo.

Nữ tử váy lục khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo của nàng không phải rất đẹp, nhưng là lại rất dễ nhìn, trên gương mặt thản nhiên mỉm cười, tản ra một khí chất điềm tĩnh nhu hòa. Chính là cỗ khí chất đó, đã làm cho mị lực của nàng tăng lên rất nhiều.

Dương Diệp ánh mắt ở trên người nữ tử xem xét, cuối cùng dừng ở lưng áo nàng, nhìn thấy vòng eo kia, trong mắt Dương Diệp lóe lên một tia kinh diễm, vòng eo nữ tử cực nhỏ, như là cành liễu đầu xuân, tinh tế uyển chuyển, tạo thành một vòng cung tuyệt vời.

Nữ tử váy lục hướng về phía Dương Diệp khẽ gật đầu, sau đó liền cùng lão nhân đi về phía thanh niên kia, nói: "Ngày hôm nay dù sao ta cũng muốn làm phiền Trương đại sư, để hắn cùng ta khảo hạch đi, ta nghĩ, Trương đại sư sẽ không có ý kiến gì!"

Thanh niên kia hướng về phía nữ tử chấp tay, sau đó trên mặt lộ vẻ khó xử, nói: "Tiêu tiểu thư, người nên biết trách nhiệm của ta..."

Nữ tử váy lục gật đầu cười, sau đó lấy ra hai viên năng lượng thạch đưa cho người thanh niên, nói: "Trương Hằng, ta biết các người làm việc cũng không dễ dàng, chỉ là mong châm chước một chút!"

Người thanh niên tên Trương Hằng tiếp nhận hai viên năng lượng thạch, trên mặt không còn khó dễ như trước, cười nói: "Cũng được, để hắn đi thử xem! Đúng rồi, lần này ta mong ước Tiêu tiểu thư có thể khảo hạch thành công!"

"Đa tạ lời chúc!" Nữ tử nhu hòa cười, sau đó nhìn về phía Dương Diệp nói: "Chúng ta đi vào thôi!" Nói xong, đi về phía cửa.

Nhìn toàn bộ quá trình, Dương Diệp hiện tại liền hiểu ra, lúc trước nam tử không cho hắn đi vào là bởi vì hắn không hối lộ, hắn bình thường cũng thông hiểu những đạo lý đối nhân xử thế, chỉ là hắn không nghĩ tới người của phủ văn sư công hội cũng có thể làm như vậy.

Dương Diệp nhìn một chút năng lượng thạch trên tay thanh niên, sau đó đi cùng nữ tử váy lục.

Sau khi đi tới phòng khách, Dương Diệp đã đuổi kịp nữ tử váy lục, hướng về phía nàng ôm quyền, nói: "Lúc này cảm tạ Tiêu tiểu thư rồi!" Nói xong, Dương Diệp lấy ra hai viên năng lượng thạch đưa cho nàng.

Nhìn thấy năng lượng thạch, trong mắt nữ tử váy lục lóe lên một tia kinh ngạc, năng lượng thạch cũng có chút trân quý, đối với nàng mà nói cũng là trân quý. Sơ dĩ bằng lòng chỉ năng lượng thạch trợ giúp nam tử trước mắt này, là bởi vì lão nhân sau lưng nàng nói nam tử trước mặt có thể là đệ tử của Kiếm tông, cho nên nàng mới bằng lòng bỏ ra hai viên năng lượng thạch.

"Công tử là đệ tử Kiếm tông?" Nữ tử váy lục không có nhận năng lượng thạch, ngược lại hỏi.

Dương Diệp kinh ngạc nói: "Tại sao người biết?"

Nghe được lời nói của Dương Diệp, nữ tử váy lục ngòn ngọt cười, nói: "Lúc trước ta và Lâm bá nhìn thấy công tử cùng đệ tử ký danh của Kiếm tông ở một chỗ."

Nghe được lời của nàng, Dương Diệp đã rõ ràng. Lúc trước nữ tử này giúp hắn, hắn vẫn rất nghi ngờ, bây giờ mới biết, nguyên nhân là bởi vì hắn là đệ tử Kiếm Tông!

Đối với sự thăng thần của nàng, Dương Diệp cũng có chút hảo cảm, lập tức nói: "Du là như thế nào, chuyện khi trước ta cảm ơn nhiều."

"Việc nhỏ mà thôi!" Nữ tử cười cười, sau đó lại nói: "Công tử tới khảo hạch phủ văn sư sao?"

Dương Diệp nhẹ gật đầu, nói: "Đi thử một chút!"

Nữ tử cười nói: "Thử xem cũng tốt, đầu tiên có thể xem một ít quá trình chế tạo phù lục. Được rồi, ta tự giới thiệu, ta gọi là Tiêu Ngọc Nhi."

"Dương Diệp!"

Sau khi giao lưu xong, Dương Diệp nhìn lướt qua bốn phía đại sảnh, sau đó hỏi: "Tiêu tiểu thư, vì sao nơi đây vắng vẻ như vậy?"

Tiêu Ngọc Nhi giải thích: "Các đại sư bên trong phân hội đang nghiên cứu phù văn, bình thường trừ phi nơi đây bị công kích, hoặc là có người tới khảo hạch phủ văn sư, nếu không... Những phủ văn đại sư sẽ nhốt mình trong mật thất, sẽ không ra ngoài!"

"Bọn họ liều mạng như vậy?" Dương Diệp kinh ngạc nói.

Tiêu Ngọc Nhi cười nói: "Đương nhiên phải liều mạng, phủ văn sư không chỉ cần phải tu luyện, còn phải nghiên cứu phù văn, hơn nữa vì mua tài liệu chế tác phù văn, bọn họ còn muốn tiếp nhận một số nhiệm vụ, có thể nói, bọn họ là cực kỳ bận rộn. Người khác đều biết phủ văn sư rất uy phong, rất có địa vị, nhưng mà lại không biết, những thứ đó đều là bọn họ dùng nỗ lực của bản thân đổi lấy!"

Dương Diệp nhẹ gật đầu tán đồng, nói: "Đúng vậy, thế nhân đều chỉ nhìn thấy mặt ngoài, mà nhìn không thấy người khác nỗ lực cùng khổ cực! Được rồi, khảo hạch phủ văn sư có quy trình như thế nào?"

Tiêu Ngọc Nhi biết hắn lần đầu tiên tới khảo hạch, lập tức giải thích: "Kỳ thực quy trình này cũng không quá phức tạp, chỉ cần người được khảo hạch có thể chế tạo ra một loại hạ phẩm phù lục, coi như đã khảo hạch thành công. Chế tạo ra một loại hạ phẩm phù lục có thể trở thành nhất phẩm phủ văn sư, nếu như có thể chế tác năm loại phù lục thuộc tính khác nhau, chính là ngũ phẩm phủ văn sư. Mà đằng sau ngũ phẩm là có thể minh vật, còn đối với cảnh giới cao hơn, chúng ta bây giờ cũng không cần nghĩ tới!"

Dương Diệp nhẹ gật đầu, nghĩ thầm thấy nói rất giống với Bảo Nhi, mình đã chế tạo qua hai loại phù lục, như vậy nói cách khác mình đã được xem là nhị

phẩm phù văn sư. Nghĩ vậy, Dương Diệp lại hỏi: "Tiêu tiểu thư, sau khi trở thành phù văn sư, thật sự được tự do?"

Tiêu Ngọc Nhi cười nói: "Được tự do, thành viên có thể tự do gia nhập vào bất kỳ thế lực nào, cũng có thể không cần đợi phù văn sư công hội đồng ý. Tuy nhiên cũng phải chịu phù văn sư công hội ràng buộc, dù sao một tổ chức không thể quản lý thành viên, nhất định sẽ ra nhiều loạn lớn."

"Phù văn sư thật là một nghề nghiệp làm người ta hâm mộ và ghen ghét!" Dương Diệp cười nói: "Nghề nghiệp phù văn sư này không chỉ có địa vị tôn quý, có thể hưởng thụ rất nhiều đặc quyền, còn được tự do như vậy, so với thân phận đệ tử tông môn mà nói, thật tốt hơn nhiều!"

Tiêu Ngọc Nhi nói: "Sở dĩ nghề nghiệp này trân quý, nói cho cùng cũng vì tác dụng của phù văn sư. Người suy nghĩ một chút, hai người cùng cảnh giới chiến đấu, một người trong đó dùng một tấm Cường Lực phù, hoặc là Thần Hành phù, ai thắng ai bại? Phù văn sư tùy ý chế tạo một tấm phù lục, có thể làm cho huyền giả chuyển bại thành thắng!"

Dương Diệp cười cười, sau đó nhìn lướt qua bốn phía, hỏi: "Tiêu tiểu thư, khi nào chúng ta sẽ bắt đầu khảo hạch?"

Trong mắt Tiêu Ngọc Nhi lóe lên vẻ bất đắc dĩ, nói: "Sợ rằng còn phải chờ một lát, Trương đại sư giờ này chắc là đang mình vật cho khách, nhưng mà người yên tâm, Trương đại sư làm người rất coi trọng chữ tín, hẳn bảo hôm nay cho ta tiến hành khảo hạch, nhất định sẽ dành chút thời gian cho ta khảo hạch!"

Nghe vậy, Dương Diệp cũng chỉ biết gật đầu. Hắn không trực tiếp trở về An Nam thành, mà là tới khảo hạch phù văn sư, chính là thêm một con bài để đối phó Liễu gia, lần này hẳn trở về để chấm dứt toàn bộ ân oán với Liễu gia.

Bất tri bất giác đã qua một giờ, hai người trò chuyện xem như thoải mái. Kỳ thực phải nói là Dương Diệp hỏi, còn Tiêu Ngọc Nhi giải đáp. Dương Diệp tuy tính là phù văn sư, thế nhưng đối với phù văn sư công hội tổ chức không hề biết cái gì. Mà Tiêu Ngọc Nhi thì rất tinh tường, nói chuyện với nhau một lúc, Dương Diệp cũng hiểu ra rất nhiều chuyện.

Tiêu Ngọc Nhi đối với Dương Diệp cũng là có một ít thiện cảm, bởi vì mặc dù Dương Diệp là đệ tử tông môn, thế nhưng trên người không hề có một chút ngạo mạn, hơn nữa không biết thứ gì, đều khiêm tốn thỉnh giáo, không có ra vẻ hiểu biết. Điều này làm cho nàng đối với Dương Diệp là biết gì nói vậy!

Hai người lại hàn huyên gần một canh giờ sau, một lão đầu có chút lời thôi xuất hiện, thoát nhìn bộ dáng lão đầu khá vội vàng, trực tiếp hướng về phía Tiêu Ngọc Nhi, nói: "Nha đầu, đi theo ta!" Nói xong, đầu cũng không nhìn bên trái đi tới.

Nhìn lão đầu lời thôi trước mắt, Dương Diệp biết, đây chính là Trương đại sư, Địa phẩm phù văn sư mà Tiêu Ngọc Nhi nói. Chỉ là bộ dạng của đối phương khiến cho người ta không dám lấy lòng.

Tiêu Ngọc Nhi hướng về phía Dương Diệp cười cười, nói: "Dương huynh, chúng ta theo sau đi!"

Dương Diệp nhẹ gật đầu, hai người vội vã đi theo.

Ba người đi tới một gian nhà, trong phòng ngoại trừ một cái bàn đá to lớn ra thì chẳng có cái gì cả, ở trên bàn đá để rất nhiều phù lục trống, còn có một bình ngọc màu trắng chứa đựng linh thảo dung dịch cùng huyết dịch huyền thú.

Lão đầu lời thôi không nhìn đến Dương Diệp, nhìn Tiêu Ngọc Nhi, nói: "Nha đầu, lần này nếu ngươi vẫn không vượt qua, về sau đừng đến quấy rầy ta nữa. Người phải biết rằng, lão già này thực sự rất bận rộn!"

Tiêu Ngọc Nhi hướng về phía lão đầu lời thôi thi lễ một cái, nói: "Làm phiền Trương lão rồi!" Nói xong, nàng vừa chỉ chỉ Dương Diệp, nói: "Trương lão, hẳn cũng tới tham gia khảo hạch!"

Nghe được Tiêu Ngọc Nhi nói vậy, lão đầu lời thôi lần này nhìn về phía Dương Diệp, quán sát Dương Diệp, hắn nói: "Tiểu tử, sư phụ ngươi là ai?"

Nghe vậy, Dương Diệp có chút xấu hổ, bởi vì hắn không biết Bảo Nhi gia gia tên gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Khảo hạch

Tiêu Ngọc Nhi cũng hiếu kỳ nhìn về phía Dương Diệp, muốn biết sư phụ hắn là ai. Nên biết phù văn chi đạo (1) bác đại tinh thâm (2), không có ai chỉ dẫn thì căn bản không thể trở thành một phù văn sư được. Nàng mặc dù không có sư phụ nhưng vẫn học qua một số phù văn sư đấy.

Dưới ánh mắt hiếu kỳ của hai người, Dương Diệp có chút khó xử. Không nói tới hắn không biết danh hiệu của gia gia Bảo Nhi, mà ngay cả ông ấy có nhận hắn làm đồ đệ hay không vẫn chưa biết được! Nếu như bây giờ hắn mạo muội xưng danh hiệu của gia gia của Bảo Nhi ra mà bị người ta, chính là vị sư phụ tiện nghi kia biết được, đối phương chắc sẽ không có ấn tượng tốt đẹp gì với hắn mất.

Nghe vậy Dương Diệp nói: “Tiền bối, sư phụ lão nhân gia không cho ta nói danh hiệu của người ra ngoài, thật xin lỗi!”

Nghe được lời nói của Dương Diệp, Trương đại sư hơi gật gù đầu, sau đó không nhìn hắn nữa, chỉ vào tấm phù lục trống trên bàn, nói: “Hai đứa ai làm trước đây? Mà thôi, để tiết kiệm thời gian, các ngươi cùng làm đi!” Nói xong ông ta không quan tâm hai người nữa, đi qua một bên lấy một quyển trục ra xem.

Nghe vậy Dương Diệp và Tiêu Ngọc Nhi nhìn nhau cười, sau đó hơi gật đầu, tỏ vẻ khích lệ đối phương.

Dương Diệp ngồi trước bàn đá, hít sâu một hơi, sau đó cầm lấy phù văn bút của mình bắt đầu luyện chế.

Thời gian của Dương Diệp đã vô cùng gấp gáp, ngay từ khi biết được muội muội và mẫu thân gặp nguy hiểm, hắn ngoài mặt thoạt nhìn rất bình tĩnh nhưng trong lòng đã nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức bay về An Nam thành. Thế nhưng hắn không làm như vậy, bởi vì hắn hiểu được một đạo lý, muốn giải quyết triệt để uy hiếp của Liễu gia không chỉ cần có thực lực mà còn phải có thân phận!

Liễu gia ở An Nam thành xem như là một đại gia tộc, có kết giao với tam giáo cửu lưu (3), đặc biệt còn có giao tình với Thành chủ An Nam thành. Hắn muốn giải quyết Liễu gia mà chỉ dựa vào thân phận đệ tử ngoại môn Kiểm tông còn chưa đủ! Chỉ có thân phận phù văn sư mới đủ cân lượng! Chỉ có có được thân phận phù văn sư hắn mới có thể không cần cố kỵ những thế gia có quan hệ thân thiết với Liễu gia! Cho nên hắn vừa đến Triều Dương thành liền đi khảo hạch phù văn sư trước tiên!

Ngay khi Dương Diệp vừa động bút thì vốn Trương đại sư đang xem quyển trục một bên ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn, sau đó lắc lắc đầu. Luyện chế phù lục cần chú ý để cho lòng được bình tĩnh, khí hòa thuận, không thể có chút tạp niệm, Dương Diệp không cần ngưng thần tĩnh khí đã trực tiếp động bút, như vậy quá gấp rồi. Lúc này ông ta hoài nghi Dương Diệp rốt cục có sư phụ hay không? Cho dù có cũng là một vị sư phụ kém cỏi!

Trương đại sư không có hứng thú với Dương Diệp, ánh mắt chuyển qua trên người Tiêu Ngọc Nhi, nhìn thấy Tiêu Ngọc Nhi ngồi xếp bằng ngưng thần tĩnh khí, hơi gật gù đầu. Tư chất của Tiêu Ngọc Nhi và các phương diện khác đều tốt, tính cách cũng không chê được, rất nhiều lần ông ta muốn thu đối phương làm đồ đệ nhưng vừa nghĩ tới nàng không phải Ngũ hành huyền khí nên đành buông tha ý nghĩ này.

Phù văn sư không phải Ngũ hành huyền khí, thành tựu trên phù văn chỉ đạo sẽ có hạn. Giai đoạn đầu có thể không có gì, thế nhưng về sau thì một số phù văn không phải Ngũ hành huyền khí thì không thể chế tạo được!

“Thật đáng tiếc!”

Trương đại sư lắc lắc đầu, sau đó thu hồi ánh mắt, lại lần nữa nhìn quyển trục.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, Dương Diệp đã phác thảo được hình dạng của Cường Lực phù. Đối với Cường Lực phù, Dương Diệp có thể nói là quen tay dễ làm, không gặp phải bất kỳ khó khăn nào. Rất nhanh Dương Diệp bắt đầu tiến hành chú linh.

Nếu như Tiêu Ngọc Nhi và Trương đại sư lúc này nhìn về phía Dương Diệp thì sẽ phát hiện Dương Diệp chính là Ngũ hành huyền khí trong truyền thuyết, chỉ có điều hai người không nhìn Dương Diệp. Tiêu Ngọc Nhi thì do không có tâm tư, nàng hiện tại thân mình còn lo chưa xong. Mà Trương đại sư không nhìn là vì lúc đầu thấy Dương Diệp không ngưng thần tĩnh khí đã bắt đầu chế phù, ông ta đã hoàn toàn không muốn nhìn Dương Diệp nữa.

Lại qua một canh giờ, Dương Diệp đã chế tạo xong một tấm Cường Lực phù. Đặt tấm Cường Lực phù đã chế tạo qua một bên, Dương Diệp lấy ra một tấm phù trống nữa, sau đó chuẩn bị chế tạo Truyền Âm phù, lần này hắn cần khảo hạch phù văn sư Nhị phẩm!

Dương Diệp không có vội động bút, mà liếc nhìn qua Tiêu Ngọc Nhi, khi thấy tình trạng của nàng thì Dương Diệp khẽ cau mày. Bởi vì tình hình của Tiêu Ngọc Nhi lúc này đang rất không ổn, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy mồ hôi, lông mày kẻ đen nhũn chặt lại vào nhau, cánh tay cầm phù văn bút cũng hơi run rẩy.

Dương Diệp biết đối phương nhất định là gặp phải rắc rối rồi. Hắn thu hồi ánh mắt, sau đó bắt đầu chế tạo Truyền Âm phù. Lúc này hắn cũng chỉ có thể hi vọng Tiêu Ngọc Nhi có thể giải quyết được rắc rối trước mắt.

Tiêu Ngọc Nhi quả thật đang gặp phải rắc rối, Trì Dũ phù (4) nàng đã từng chế tạo ở nhà rất nhiều lần rồi, xác suất thành công rất lớn. Cũng bởi vì xác suất thành công lớn nên nàng mới dám đến Công hội phù văn sư để kiểm tra. Chỉ là lần này nàng có chút căng thẳng, đúng vậy, nàng vô cùng căng thẳng.

Nàng sợ dĩ căng thẳng là vì nàng sợ thất bại, trước kia nàng thất bại nhiều lần rồi thế nhưng lần này nàng không thể thất bại, vì nó quan hệ đến an nguy của Tiêu gia nàng!

Tiêu gia quật khởi quá nhanh, Tiêu gia gia chủ, chính là phụ thân nàng không biết thu liễm, thế cho nên Tiêu gia phát sinh xung đột với một số gia tộc lâu đời ở Triều Dương thành. Tiêu gia mặc dù có cường giả Linh Giả cảnh, thế nhưng đối mặt với một số gia tộc lâu đời vẫn còn chưa ăn thua.

Đặc biệt bây giờ mâu thuẫn giữa Tiêu gia và mấy gia tộc lâu đời kia càng tăng lên, càng làm cho Tiêu gia rơi vào trong tuyệt cảnh. Muốn giải quyết nguy cơ này của Tiêu gia thì nàng phải trở thành phù văn sư. Chỉ cần nàng trở thành phù văn sư, Tiêu gia mới có tư cách đàm phán với đối phương, đối phương cũng mới chấp nhận cầu hòa của Tiêu gia.

Bởi vì không có một gia tộc nào sẽ nguyện ý đi đắc tội một gia tộc có phù văn sư, nên biết phù văn sư có mối quan hệ cực kỳ khủng bố, đặc biệt là phù văn sư trưởng thành.

Cho nên hôm nay nàng không thể thất bại được, một khi thất bại, những gia tộc lâu đời kia sẽ không còn cố kỵ, khi đó Tiêu gia sẽ bị hủy diệt.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, cũng bởi vì nàng lo lắng quá nhiều, áp lực lớn, làm cho nàng không bình tĩnh như bình thường, cho nên trong quá trình chế tạo phù lục xuất hiện một số sai lầm.

“Không được, ta phải tỉnh táo, ta không thể thất bại!”

Tiêu Ngọc Nhi dừng bút, hít sâu một hơi, chờ cho trong lòng bình tĩnh lại nàng mới động bút lần nữa.

Lại qua một canh giờ, Trương đại sư bên cạnh đã dựa vào ghế khép hờ hai mắt như đang ngủ. Mà một nam một nữ còn lại trong phòng thì hết sức chăm chú lên trên phù chỉ.

Lại qua một canh giờ, Dương Diệp thu bút lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, mỉm cười, lần này cũng giống như mọi khi, Cường Lực phù và Truyền Âm phù đều là thượng phẩm. Về phần tại sao mỗi lần đều là thượng phẩm, trừ lý do hần là thiên tài ra thì Dương Diệp thực sự không nghĩ ra được lý do nào nữa.

“Haiz!”

Đúng lúc này, Tiêu Ngọc Nhi một bên đột nhiên thở dài một câu, bút trong tay nhẹ nhàng đặt lên bàn, trên mặt tràn đầy đau khổ.

Thấy vậy, Dương Diệp liền đặt hai cái phù lục của mình lên bàn, đi qua đó, nói: “Tiêu tiểu thư sao thế?”

Tiêu Ngọc Nhi cười cay đắng, nói: “Thất bại rồi, ta quá căng thẳng. Dương huynh người cũng thất bại sao? Không sao, có hai cơ hội, người có thể thử lại lần nữa xem!”

Dương Diệp liếc nhìn tám phù lục thất bại của Tiêu Ngọc Nhi, đang chuẩn bị nói gì đó thì đột nhiên ánh mắt hắn lại rơi xuống tám phù chỉ kia lần nữa, nhìn một chút, hắn cầm tám phù chỉ lên, sau đó chỉ vào một đầu trên phù chỉ nói: “Tiêu tiểu thư, người bắt đầu phác thảo từ chỗ này há?”

Tiêu Ngọc Nhi ngẩn ra, không biết vì sao Dương Diệp hỏi như vậy, nhưng vẫn gật đầu.

Thấy vậy Dương Diệp cười khổ nói: “Phương pháp của Tiêu tiểu thư sai rồi, ta biết một phương pháp rất tốt, chính là như thế này, người bắt đầu từ chỗ này, sau đó...”

Tập trung lắng nghe, Tiêu Ngọc Nhi tròn tròn mắt lên, chờ sau khi Dương Diệp nói xong nàng mới nói: “Loại phương pháp này có thể được thật sao?”

Dương Diệp gật đầu nói: “Người có thể thử xem, có điều ta cảm thấy có thể được!”

Kỳ thực Dương Diệp lúc này cũng có chút xấu hổ, hắn hiện tại rốt cục biết vì sao hắn chế phù lại có xác suất và phẩm chất cao như vậy. Không hoàn toàn bởi vì thiên phú của hắn, mà chủ yếu chính là cái quyền “Cơ sở phù văn quyết” mà Bảo Nhi đưa cho hắn kia. Dương Diệp bây giờ mới biết quyền sách đó quý báu như thế nào, bởi vì bên trong đó có rất nhiều kinh nghiệm và giải thích của gia gia Bảo Nhi.

Dương Diệp trước kia còn không có cảm thấy những kinh nghiệm và giải thích kia có gì đặc biệt, bây giờ hắn mới biết được, nếu như không có những kinh nghiệm và giải thích kia, hắn tuyệt đối không thể chế tạo ra được Cường Lực phù. Có những kinh nghiệm và giải thích kia hắn gần như không phải đi đường vòng nữa, bởi vì ở trong đó cái nào nên viết, cái nào không nên viết, đều được ghi ra vô cùng rõ ràng!

“Sau này có nên bắt một con từ điều cho Bảo Nhi không nhỉ?” Trong lòng Dương Diệp vừa xuất hiện ý nghĩ này thì Từ Điều trong vòng xoáy đan điền nhỏ liền gửi cho Dương Diệp một ánh mắt đáng thương.

An ủi Tiêu gia hóa một chút, Dương Diệp nhìn Tiêu Ngọc Nhi vẫn đang còn do dự, nói: “Tiêu tiểu thư, người cứ thử đi, ta ở bên cạnh nhìn giúp người một chút!”

Nghe được lời Dương Diệp nói, Tiêu Ngọc Nhi hít sâu một hơi, không do dự nữa, nói: “Được!” Nàng cũng không biết tại sao lại tin tưởng Dương Diệp, có lẽ nàng tin tưởng Dương Diệp vì Dương Diệp nói cực kỳ tự tin, hoặc có lẽ là vì nàng đã không còn cách nào khác.

(1) phù văn chỉ đạo: con đường chế tạo phù văn

(2) bác đại tinh thâm: rộng lớn, đa dạng

(3) tam giáo cửu lưu: Tam giáo gồm Nho giáo, Đạo giáo, Phật giáo; Cửu lưu: Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Mặc gia, Nông gia, Tung Hoành gia, Danh gia, Phật gia, Tạp gia.

Từ này ý chỉ đủ mọi loại người trong xã hội.

(4) Trì Dũ phù: phù chữa trị

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Phù lục thượng phẩm

“Từ bên này, đứng vậy, đừng ngừng lại, dẫn nó đi...”

Dương Diệp đứng bên cạnh Tiêu Ngọc Nhi, cả hai hết sức tập trung nhìn chăm chăm vào phù chi, một khi Tiêu Ngọc Nhi xuất hiện sai sót, hoặc lag do dự thì hắn sẽ lập tức chỉ điểm cho nàng.

Đối với thiếu nữ đã từng giúp đỡ hắn này, Dương Diệp cũng có chút hảo cảm, cho nên thấy Tiêu Ngọc Nhi xuất hiện rắc rối, hắn không chút do dự giúp đỡ nàng.

Dương Diệp chính là người như vậy, người khác đối với hắn như thế nào, hắn sẽ đối lại với người ta như thế ấy.

Tiêu Ngọc Nhi từ lúc đồng ý dùng phương pháp của Dương Diệp thì trong lòng lo lắng không yên, dù sao đây là cơ hội cuối cùng của nàng. Thế nhưng từ sau khi động bút, nàng ngạc nhiên phát hiện phương pháp Dương Diệp dạy nàng so với phương pháp của nàng tốt hơn không biết bao nhiêu lần!

Đặc biệt Dương Diệp ở bên cạnh chỉ dẫn, đối với nàng mà nói giống như là thể hồ quán đỉnh (1), bây giờ nàng rốt cục hiểu được nguyên nhân vì sao lúc trước luôn thất bại. Đồng thời trong lòng nàng cũng khiếp sợ, Dương Diệp đến tột cùng là thần thánh phương nào, những phương pháp và một số kỹ xảo này trước nay chưa bao giờ nàng thấy qua!

Ngăn khiếp sợ trong lòng lại, Tiêu Ngọc Nhi chuyên tâm dựa theo phương pháp mà Dương Diệp mô tả.

Dần dần, do Dương Diệp lo chỉ dẫn không chú ý, hai người càng lúc càng sát lại gần nhau, Dương Diệp có thể ngửi được mùi hương trên cơ thể đối phương, có điều Dương Diệp cũng không làm gì quá mức, trái lại hơi nhích người qua một bên. Hắn xem thiếu nữ trước mắt là bạn, nếu đã là bạn thì hắn sẽ tôn trọng đối phương.

Cử động nhỏ này của Dương Diệp bị Tiêu Ngọc Nhi chú ý tới, lập tức liếc mắt nhìn Dương Diệp, trong lòng có chút cảm kích, có chút ảm áp, đồng thời cũng có chút áy náy. Bởi vì ngay từ đầu nàng cho rằng Dương Diệp cố ý mượn việc chỉ dẫn để gần gũi nàng, sàm sỡ nàng, trong lòng khó tránh khỏi có chút không vừa lòng, thế nhưng cử động của Dương Diệp lúc này làm cho nàng biết đối phương là không có ý, điều này làm cho nàng có chút áy náy.

Tiêu Ngọc Nhi nhanh chóng thu bút lại, hít một hơi thật sâu, trên mặt hiện lên vẻ kích động, nhờ sự chỉ dẫn của Dương Diệp mà nàng đã phác thảo xong đường nét của Thần Hành phù, bây giờ cũng chỉ còn lại việc chú linh nữa thôi.

“Từ từ mà làm, đừng khẩn trương!” Dương Diệp cười khích lệ nói.

Thấy Dương Diệp mỉm cười, Tiêu Ngọc Nhi trong nháy mắt cảm thấy hoảng hốt, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác khác thường, có điều nàng nhanh chóng đè nén cảm giác đó xuống. Gật đầu với Dương Diệp, nàng hít sâu một hơi, sau đó lấy Linh Thảo dịch và Huyền thú huyết ra để trên bàn đá, bắt đầu chú linh...

Liên quan tới chú linh, trong quyển “Cơ sở phù văn quyết” mà Bảo Nhi đưa cho hắn có rất nhiều kỹ xảo và phương pháp, “Cơ sở phù văn quyết” hắn tất nhiên sẽ không cho Tiêu Ngọc Nhi, dù sao cái này Bảo Nhi đã dặn qua. Thế nhưng chỉ dẫn cho Tiêu Ngọc Nhi một chút hắn là không có vấn đề gì.

Có thành công trước đó, lần này Tiêu Ngọc Nhi không còn hoài nghi lời nói của Dương Diệp nữa, hoàn toàn dựa theo phương pháp Dương Diệp nói để chú linh.

Chẳng biết từ lúc nào, Trương đại sư vốn đang ở trên ghế xuất hiện phía sau hai người, khi nghe những kỹ xảo và phương pháp mà Dương Diệp nói thì đôi mắt vốn đang mơ ngủ ngay lập tức sáng lên, trên tay ông ta nhanh chóng xuất hiện một quyển sách...

Dương Diệp cảm giác được Trương đại sư đang ở phía sau hắn, chẳng qua hắn cũng không quan tâm tới. Bây giờ là thời điểm quan trọng của Tiêu Ngọc Nhi, lúc này không thể xuất hiện nửa điểm sai lầm, không thì kiểm cùi ba năm thiêu một giờ mất.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, một lúc lâu sau, Tiêu Ngọc Nhi nhanh tay thu bút lại, ngay lập tức Thần Hành phù sáng rực lên.

Nhìn thấy thành hành phù sáng lên, Tiêu Ngọc Nhi nhất thời thả lỏng một hơi, sau đó trên khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ vui mừng kích động, giống như là quá khích nên nàng ôm lấy Dương Diệp ngay bên cạnh, nói: “Ta thành công rồi, ta thành công rồi, ta thật sự thành công rồi, ta thật sự...”

Dương Diệp bị Tiêu Ngọc Nhi đột nhiên ôm lấy thì cứng đờ người ra, ngay khi hắn không biết làm thế nào thì Trương đại sư ở một bên đột nhiên kêu lên: “Vậy mà lại là Thần Hành phù trung phẩm, là trung phẩm...”

Nghe được Trương đại sư nói, Tiêu Ngọc Nhi cũng phục hồi tinh thần lại, vội vã buông Dương Diệp ra, trên mặt hiện lên mây rặng mây đỏ, không dám nhìn Dương Diệp, thầm nghĩ: “Mặt mặt quá rồi, mình vậy mà lại chủ động ôm một nam nhân...”

Trên mặt Dương Diệp không có gì khác thường, cười nói: “Chúc mừng Tiêu tiểu thư!”

Nghe vậy Tiêu Ngọc Nhi ngẩng đầu lên nhìn Dương Diệp, khi thấy nụ cười trên mặt hắn thì trong lòng nàng lại được thả lỏng, dịu dàng mỉm cười với hắn, sau đó nhìn về Trương đại sư đang cầm tấm Thần Hành phù trung phẩm, nói: “Trương đại sư, Thần Hành phù của ta là trung, trung, trung phẩm thật sao?”

Nghe thấy Tiêu Ngọc Nhi hỏi, Trương đại sư ánh mắt lưu luyến không rời tấm phù lục trung phẩm nhìn về phía Dương Diệp. Ông ta nhìn trúng tất nhiên không phải là tấm phù trung phẩm này mà chính là phương pháp và kỹ xảo kia của Dương Diệp. Bản lĩnh của Tiêu Ngọc Nhi như thế nào ông ta biết rõ, có thể chế được phù hạ phẩm đã xem như là khả năng hết sức rồi. Mà bây giờ dùng phương pháp của tiểu tử trước mắt này lại có thể chế tạo ra phù trung phẩm!

Nếu như có được phương pháp và kỹ xảo này hoàn chỉnh thì...

Nghĩ vậy, Trương đại sư liền nói: “Tiểu tử, phù của ngươi đâu? Đưa ta xem!”

Dương Diệp gật đầu, sau đó đưa Cường Lực phù và Truyền Âm phù do mình chế tạo cho Trương đại sư.

Khi nhìn thấy hai tấm phù lục của Dương Diệp thì cả người Trương đại sư hóa đá, một lúc lâu sau yết hầu Trương đại sư mới nhúc nhích, giống như lạc mất hồn phách lâm lâm nói: “Sao có thể, sao có thể, hai tấm đều là thượng phẩm, thượng phẩm...”

Cũng khó trách Trương đại sư khiếp sợ như vậy, phù lục thượng phẩm không chỉ phải có huyền khí vô cùng tinh thuần, còn phải có phương pháp và kỹ xảo vô cùng cao siêu, ngay cả ông ta là Địa phù sư mà chế phù lục thượng phẩm cũng khó thành nữa, vậy mà tiểu tử trước mắt này lại có thể chế tạo được, lại còn là hai tờ?

Hắn là yêu nghiệt sao? Hắn còn là người sao?

Tiêu Ngọc Nhi ở bên cạnh cũng vô cùng khiếp sợ, nàng không ngờ được hai tấm phù lục Dương Diệp chế lại đều là thượng phẩm! Trời ạ, phù lục thượng phẩm! Từ khi nàng bắt đầu gia nhập nghề phù văn sư này thì chưa từng thấy phù văn sư nào chế tạo được. Mà bây giờ loại phù lục thượng phẩm này lại xuất hiện trước mắt nàng!

Nhìn thấy bộ dạng khiếp sợ của hai người họ, Dương Diệp vuốt vuốt mũi, trong lòng thầm nói: “Có cần phải khiếp sợ vậy không? Không phải chỉ là hai tấm phù thượng phẩm thôi sao?”

Nếu như Trương đại sư và Tiêu Ngọc Nhi biết được ý nghĩ này của Dương Diệp nhất định sẽ đánh hắn tới chết!

Qua một hồi lâu, Trương đại sư mới do dự hỏi: “Tiểu huynh đệ, có thể nói danh tính sư phụ cho ta biết được không? Ta không có ý gì đâu, chỉ là bình thường muốn trở thành phù văn sư cũng cần phải có người giới thiệu, tất nhiên người cho dù không có người giới thiệu thì cũng có thể trở thành phù văn sư.”

Nghe Trương đại sư hỏi, trong lòng Dương Diệp khẽ run lên, hắn biết Trương đại sư rất có khả năng nhắm trúng những phương pháp và kỹ xảo kia của hắn. Sở dĩ lại hỏi danh tính sư phụ mình là muốn tìm hiểu lai lịch của mình, nếu như sư phụ mình không phải là nhân vật trâu bò gì, hoặc là không có sư phụ, thì rất có thể Trương đại sư này sẽ hóa thân thành sói mất.

Nghĩ vậy Dương Diệp trầm giọng nói: “Trương đại sư, ta là đệ tử Kiếm tông!”

“Kiếm...” Đột nhiên Trương đại sư tròn to mắt, thất thanh nói: “Ngươi, ngươi là đệ tử của Lâm đại sư?” Nói xong ông ta lại nghi ngờ bảo: “Nhưng, nhưng không phải Lâm đại sư chỉ có một đệ tử thôi sao? Đúng, không lâu trước kia ta còn gặp qua đệ tử kia, tên gì...”

Mí mắt Dương Diệp nhảy lên, biết đối phương đang thăm dò mình, lập tức bình thần nói: “Bảo Nhi là sư tỷ của ta!”

Nghe được lời nói của Dương Diệp, Trương đại sư thở dài trong lòng, ông ta biết người thiếu niên trước mắt này thật sự là đệ tử của vị Lâm đại sư kia. Nếu như đối phương là đệ tử Lâm đại sư, vậy ông ta không thể có suy nghĩ khác được nữa rồi.

Dương Diệp nhíu mày nói: “Trương đại sư, không biết ta có được tính đã qua hay không, nếu như không tính thì tại hạ xin cáo từ!” Nếu như là trước đó hắn chắc chắn sẽ không nói như vậy, thế nhưng bây giờ có tấm da hổ sư phụ tiện nghi kia để nín, hắn không ngại nín một chút.

Nghe được lời của Dương Diệp, Trương đại sư biết mình đã nhiều chuyện rồi, liền vội vã cười nói: “Tất nhiên là qua, tất nhiên là qua.” Nói đến đây, ông ta nhìn Tiêu Ngọc Nhi đang có chút khấn trương bên cạnh, do dự một chút sau đó nói: “Ngọc Nhi cũng coi như thông qua, à, ta có một ý kiến, Ngọc Nhi, ngươi không có sư phụ, ta bây giờ cũng chưa có đệ tử, ta định nhận ngươi làm đệ tử quan môn, ngươi có bằng lòng không?”

Nghe vậy trong đầu Tiêu Ngọc Nhi đột nhiên nổ vang lên, hạnh phúc đến quá đột ngột. Một hồi lâu sau nàng mới hồi phục tinh thần lại, lập tức vội vàng làm lễ sư đồ với Trương đại sư, nói: “Ngọc Nhi ra mắt sư phụ!” Nói xong nàng liếc mắt nhìn Dương Diệp ở bên cạnh. Nàng không ngờ, Trương đại sư đột nhiên nhận nàng làm đồ đệ, nguyên nhân hẳn là do Dương Diệp, có điều nàng cũng không quan tâm nữa, bởi vì từ nay về sau, nguy cơ của Tiêu gia nàng không chỉ có sẽ biến mất, mà trên phù văn chi đạo cũng sẽ có người chỉ điểm cho nàng.

Nghĩ vậy Tiêu Ngọc Nhi lại liếc nhìn Dương Diệp lần nữa, thấy hắn mỉm cười nhìn mình thì lập tức thu hồi ánh mắt... Không biết nghĩ tới cái gì mà khuôn mặt nàng chợt đỏ lên.

(1) thể hồ quán đỉnh: từ trong Phật giáo, đại khái là truyền thụ trí tuệ khai sáng người khác

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Phí ra cửa?

Đối với việc Trương đại sư đột nhiên nhận Tiêu Ngọc Nhi làm đồ đệ, Dương Diệp cũng có chút ngoài ý muốn, chẳng qua hắn nhanh chóng hiểu ra. Trương đại sư hẳn là vì hắn mới nhận Tiêu Ngọc Nhi làm đồ đệ, có lẽ nên nói là bởi vì vị sư phụ tiện nghi phía sau mình kia. Nghĩ vậy, Dương Diệp càng cảm thấy hiếu kỳ đối với vị sư phụ tiện nghi kia. Bởi vì sư phụ tiện nghi của hắn không chỉ có trường lão Kiếm tông vô cùng kiêng kỵ, ngay cả Phù văn sư trong thể tục cũng kiêng kỵ nữa.

Chẳng lẽ là Linh phù sư? Hay là Thiên phù sư?

Khi Dương Diệp đang suy nghĩ sâu xa thì Trương đại sư ôm hai bộ trường bào màu vàng đen và hai cái hộp nhỏ tới, đặt trên bàn đá, nhìn Dương Diệp và Tiêu Ngọc Nhi nói: “Đây là trang phục và huy hiệu Phù văn sư của Công Hội chúng ta, nhớ kỹ, huy hiệu nếu không cẩn thận bị mất thì nhất định phải kịp thời làm lại, nếu không Công Hội và Đại Tân đế quốc sẽ không thừa nhận thân phận Phù văn sư của các ngươi đâu!”

Trương đại sư vừa nói xong, Tiêu Ngọc Nhi đã vội vàng đi lên trước cầm lấy cái hộp thuộc về nàng mở ra, khi thấy trong đó có một huy hiệu nhỏ hình tròn, Tiêu Ngọc Nhi thét lên kinh hãi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Trương đại sư, nói: “Sư phụ, đây là huy hiệu Phù văn sư Nhị phẩm, con...” Nàng rất muốn hỏi có phải sư phụ nhầm không, nhưng tôn trọng Trương đại sư cho nên cũng không nói ra.

Lúc này Dương Diệp cũng mở chiếc hộp của mình ra, trong hộp là huy hiệu hình tròn của Phù văn sư, lớn khoảng chừng hai ngón tay cái, mặt chính của huy hiệu có khắc bốn ký tự như bốn chữ Nhất (一), Dương Diệp cũng có chút kinh ngạc, bởi vì đây là huy hiệu của Phù văn sư Tứ phẩm.

Lại vừa nghe được lời nói của Tiêu Ngọc Nhi, Dương Diệp cũng cảm thấy khó hiểu nhìn Trương đại sư.

Thấy nét mặt nghi hoặc của hai người, Trương đại sư cười nói: “Lão phu không có nhầm đâu, Dương tiểu huynh đệ là Phù văn sư Tứ phẩm, Ngọc Nhi là Phù văn sư Nhị phẩm” Nhìn thấy nét mặt của hai người càng thêm nghi hoặc, Trương đại sư lại giải thích tiếp: “Công Hội có quy định, khảo hạch phù lục dưới Địa phù sư, nếu người được khảo hạch chế tạo ra phù lục trung phẩm thì quan chủ khảo có quyền tăng lên một cấp!”

“Vậy chế tạo ra phù lục thượng phẩm thì sao?” Dương Diệp hỏi. Chế tạo ra phù lục trung phẩm có thể tăng cao một cấp, mà hai tấm thượng phẩm của hắn lại được đãi ngộ như trung phẩm, điều này làm cho hắn có chút buồn bực.

Nghe được lời nói của Dương Diệp, Trương đại sư cười khỏ nói: “Theo đạo lý mà nói thì Dương tiểu huynh đệ hoàn toàn có thể trở thành Phù văn sư Ngũ phẩm, bởi vì kỹ thuật chế phù của Dương tiểu huynh đệ chỉ sợ một số Địa phù sư cũng không làm được. Sở dĩ lão phu chỉ cho Dương tiểu huynh đệ tăng hai cấp là vì lão phu chỉ có quyền hạn tăng hai cấp thôi. Nếu như Dương tiểu huynh đệ muốn huy hiệu Phù văn sư Ngũ phẩm thì lão phu có thể xin với tổng bộ Công Hội, chỉ là sợ rằng cần phải mất một ít thời gian!”

Nghe vậy Dương Diệp nói: “Cảm ơn ý tốt của Trương đại sư, Tứ phẩm hay Ngũ phẩm với ta mà nói thì đều giống nhau thôi, không cần phiền Trương đại sư đâu. Đúng rồi, ta còn có việc, xin cáo từ trước!” Nói xong Dương Diệp ôm quyền với Trương đại sư, sau đó xoay người đi ra cửa. Có được thân phận Phù văn sư, Dương Diệp tất nhiên không muốn ở lại đây nữa, hắn bây giờ muốn nhanh chóng chạy về An Nam thành.

Nhìn thấy Dương Diệp xoay người rời đi, Tiêu Ngọc Nhi một bên liền tranh thủ cất y phục và huy hiệu vào trong giới chỉ, sau đó hành lễ với Trương đại sư, nói: “Sư phụ, Ngọc Nhi đi tiễn Dương huynh!” Nói xong cũng không đợi Trương đại sư đáp lại đã vội vàng đuổi theo Dương Diệp.

Thấy bộ dạng vội vã của Tiêu Ngọc Nhi, Trương đại sư giống như nghĩ đến chuyện gì đó, trên mặt hiện lên nụ cười rục rỏ, thấp giọng nói: “Nếu như hai đứa có thể thành một đôi thì ta đây chẳng phải thành thông gia với Lâm đại sư sao? Nếu như có thể có quan hệ với Lâm đại sư, sau này ta đi vào tổng bộ chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?” Nói đến đây nụ cười trên mặt Trương đại sư càng thêm rục rỏ.

Cười tại chỗ hồi lâu, Trương đại sư lại giống như nghĩ đến gì đó, vỗ mạnh vào đầu mình, sau đó vội vã chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Đệ tử Lâm đại sư xuất hiện ở Phân hội, ta phải nhanh truyền tin tức này đến tổng bộ mới được, Lâm đại sư hẳn là còn ở tổng bộ chưa quay về Kiếm tông...”

...

Ngoài cửa, Tiêu Ngọc Nhi đang đuổi theo Dương Diệp, nhìn thấy Tiêu Ngọc Nhi đuổi theo, Dương Diệp có chút bất đắc dĩ, hắn tuy rất muốn chạy về An Nam thành nhưng người ta cũng đã đuổi theo rồi thì hắn cũng không nên xoay người bỏ đi.

“Tiêu tiểu thư có việc gì sao?” Dương Diệp hỏi.

Tiêu Ngọc Nhi thi lễ với Dương Diệp, sau đó nghiêm sắc mặt nói: “Dương huynh, chuyện lần này Ngọc Nhi thật sự cảm ơn.” Nếu như không có Dương Diệp, đừng nói Trương đại sư thu nàng làm đồ đệ, ngay cả khảo hạch cũng có thể thất bại cả hai lần, đối với Dương Diệp nàng thật sự rất cảm kích.

“Tiêu tiểu thư không cần phải làm vậy, đây vốn chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa lúc trước nếu không có Tiêu tiểu thư đưa ta vào, đừng nói là khảo hạch, chỉ sợ ngay cả cửa ta cũng không vào được!” Dương Diệp cười nói. Đối với Dương Diệp mà nói thì đây quả thật chỉ là một việc rất nhỏ. Đương nhiên đây là bởi vì hắn có hảo cảm với Tiêu Ngọc Nhi.

Tiêu Ngọc Nhi lắc đầu, sau đó chân thành nói: “Sự chi bảo của Dương huynh lúc trước đối với Dương huynh mà nói có lẽ là việc rất nhỏ, nhưng đối với Ngọc Nhi thì nó giống như on tái tạo vậy! Mà sau này Dương Diệp huynh gọi ta là Ngọc Nhi đi, kêu Tiêu tiểu thư xa lạ quá.” Tiêu Ngọc Nhi biết rất rõ phương pháp và kỹ xảo lúc trước Dương Diệp dạy nàng trân quý như thế nào, từ việc sư phụ mình không tiếc hạ thấp thể diện để ghi nhớ lại là có thể thấy được!

Dương Diệp ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện sắc trời đã muộn liền không muốn dài dòng nữa, nói: “Ngọc Nhi cô nương, ta còn có chuyện khác, trước tiên xin cáo từ.” Nói xong Dương Diệp bước nhanh rời đi. Sau khi lấy được thân phận Phù văn sư, Dương Diệp thật sự không muốn lãng phí thêm chút thời gian nào, hắn trở về muộn một phút, muộn một và mẩu thân hắn càng gặp nguy hiểm!

Tiêu Ngọc Nhi lại đuổi theo Dương Diệp lần nữa, sau đó lấy một miếng ngọc bội từ trong lồng ngực ra đưa cho Dương Diệp, nói: “Dương huynh, đây là ngọc bội của ta, sau khi chuyện của huynh xử lý xong mong huynh đến Tiêu gia chơi một chuyến, để Ngọc Nhi cảm ơn huynh!” Tiêu Ngọc Nhi cũng nhận ra Dương Diệp thật sự là có việc gấp, cho nên nàng buông tha ý định mời Dương Diệp đến Tiêu gia làm khách.

Dương Diệp không từ chối, nhận lấy ngọc bội, nói câu cáo từ sau đó bước nhanh ra ngoài, nhưng mà hắn chưa đi được mấy bước đã bị cái tên Trương Hằng trông cửa lúc trước ngăn lại.

“Tiểu tử, không biết quy củ sao?” Trương Hằng nhướn mày nói.

“Quy củ?” Dương Diệp nhíu mày hỏi, hắn vừa tới Phân hội Phù văn sư, sao biết được ở đây có quy củ gì?

Nghe được Dương Diệp nói, Trương Hằng cười nhạt một tiếng, nói: “Tiểu tử, ngươi chưa từng nghe qua phí vào cửa với phí ra cửa sao? Vào cửa phải nộp phí vào cửa, đương nhiên ra cửa cũng phải nộp phí ra cửa, đừng nói nhiều, nhanh nộp đây.” Mặc dù Tiêu Ngọc Nhi còn ở bên cạnh, nhưng gã tuyệt đối không sợ, dù sao gã cũng thuộc về Công Hội Phù văn sư, Tiêu gia sẽ không đối đầu với hắn. Đương nhiên nếu như Tiêu Ngọc Nhi khảo hạch thành công, trở thành một Phù văn sư thì hắn tuyệt đối sẽ không đắc tội Tiêu Ngọc Nhi, thế nhưng đáng tiếc, Tiêu Ngọc Nhi không có thành công.

Trương Hằng cho là như vậy. Vì sao gã lại cho là như vậy? Bởi vì phạm là Phù văn sư khảo hạch thành công đi ra đều sẽ mặc trang phục và mang huy hiệu của Phù văn sư. Thực ra hắn nghĩ cũng không sai, thế nhưng lần này lại có chút ngoài ý muốn. Dương Diệp bởi vì trong nhà có chuyện nên không có hứng thú đối y phục, mà Tiêu Ngọc Nhi muốn đi tạm biệt Dương Diệp nên cũng không thay trang phục và mang huy hiệu Phù văn sư, cho nên tên kia tưởng rằng hai người đã thất bại.

Nghe được lời nói của Trương Hằng, Dương Diệp hí hai mắt lại, nói: “Đây là quy củ của Phù văn sư hay là quy củ của ngươi?” Trước đó bởi vì Dương Diệp không cho Trương Hằng lợi ích gì nên gã không cho hắn đi vào, trong lòng Dương Diệp có chút khó chịu nhưng cũng không nghĩ chỉ vì chút chuyện này mà đi tìm đối phương trả thù. Thế nhưng hắn không ngờ tới, cái tên trước mắt này lại còn đi tìm hắn gây phiền phức, lần này Dương Diệp có chút tức giận rồi.

Nghe thấy Dương Diệp nói, trong mắt Trương Hằng lóe lên một ánh nhìn lạnh, lập tức thân nhiên nói: “Tiểu tử, ngươi khỏi cần biết quy củ của ai, ta chỉ hỏi ngươi nộp hay là không nộp?”

Dương Diệp đang chuẩn bị lên tiếng thì Tiêu Ngọc Nhi đã đi tới trước mặt hai người, không cần hỏi Tiêu Ngọc Nhi cũng biết xảy ra chuyện gì, nàng không nói nhiều lời, lấy ra hai viên Năng Lượng thạch đưa cho tên kia, nói: “Phí của huynh ấy ta trả!” Nói xong Tiêu Ngọc Nhi xoay người nhìn Dương Diệp, ôn nhu nói: “Dương đại ca huynh đi làm việc của huynh đi, không cần phải lãng phí thời gian vì chút chuyện này!”

Nghĩ tới mẫu thân và muội muội, Dương Diệp né giận trong lòng, gật đầu với Tiêu Ngọc Nhi rồi sau đó xoay người rời đi.

“Đứng lại!”

Khi Dương Diệp còn chưa đi được hai bước thì Trương Hằng lại hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Sư phụ?

Thấy Trương Hằng còn muốn gây phiền toái, Tiêu Ngọc Nhi nhíu cặp lông mày lại, hiển nhiên nàng cũng thấy tức giận. Mà Dương Diệp lại giống như không nghe thấy lời tên kia nói, vẫn bước nhanh đi ra ngoài.

Thấy Dương Diệp không thèm nhìn mình, trong mắt Trương Hằng lóe lên một đạo sát ý, thân hình lập tức khê động, đánh một quyền vào phía sau lưng Dương Diệp!

Ngay khi Trương Hằng ra tay, Dương Diệp dừng bước lại, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, không chút do dự xoay người đánh lại một quyền vào nắm đấm của y.

Nhìn thấy Dương Diệp trả đòn lại với mình, khoe miệng Trương Hằng hiện lên một nụ cười lạnh, làm hộ vệ ở Công Hội mấy năm nay, ngay cả người của một vài đại gia tộc ở Triều Dương thành nhìn thấy gã còn phải khách khí, cho dù hắn là bạn của Tiêu gia thì thế nào? Hôm nay tự tay gã sẽ giết gà dọa khỉ!

Nhìn thấy Trương Hằng lại trực tiếp ra tay, Tiêu Ngọc Nhi ở một bên hiện ra vẻ lạnh lùng trong mắt, quay qua lão giả áo xám không biết từ khi nào đã đi tới bên cạnh nàng, nói: "Quân lão, cứu Dương Diệp đi!"

Lão giả áo xám lắc đầu, không động thủ, chỉ cứ thế nhìn Dương Diệp.

Nhìn thấy Quân lão không chịu ra tay, Tiêu Ngọc Nhi nhất thời nôn nóng, đáng tiếc lại đã muộn, bởi vì nắm đấm của hai người đã đụng vào nhau.

"Rắc!"

Một tiếng xương gãy vang lên ở giữa sân, Tiêu Ngọc Nhi trong lòng kinh hãi, đang chuẩn bị ra tay cứu người thì động tác kế tiếp của Dương Diệp làm cho nàng ngây ngốc tại chỗ.

Ngay khi nắm đấm của gã đụng vào Dương Diệp, Trương Hằng thầm nghĩ trong lòng không ổn, biết mình đã khinh địch rồi, đáng tiếc đã muộn, xương cổ tay gã gãy ngay tại chỗ, Trương Hằng trong lòng kinh hãi, vội vã lùi về phía sau, ngay tại lúc gã vừa lùi lại, Dương Diệp nhanh chóng lao đến trước mặt gã, sau đó nhắc chân lên gối vào bụng Trương Hằng.

"Bụp!"

Lực lượng mạnh mẽ làm cho Trương Hằng bay ngược ra về phía sau mấy thước, đập mạnh xuống trên nền. Ngay khi gã vừa đứng lên thì Dương Diệp chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt gã, sau đó đá một cước vào vùng đan điền của Trương Hằng.

Đối với địch nhân, Dương Diệp sẽ không nương tay! Nên giết thì giết, nên phé thì phé!

Thấy Dương Diệp đá về hướng đan điền của mình, Trương Hằng trong lòng kinh hãi muốn chết, gã không ngờ tới lực lượng và tốc độ của thiếu niên trước mặt lại kinh khủng như thế, càng không ngờ tới hắn dám phé mình trước công Công Hội Phù văn sư, hắn chẳng lẽ không sợ Công Hội trả thù sao? Tốt xấu gì gã cũng là Tiên Thiên cảnh cho nên rất nhanh phục hồi tinh thần lại, sau đó dùng tay trái đánh một chưởng về phía nhất cước đoạt mệnh của Dương Diệp!

"Bùm!"

Trương Hằng bị một cước của Dương Diệp đá cho trượt trên đất lùi về sau mấy thước, sau đó đụng vào trên thềm đá. Dường như cảm nhận được gì đó, Trương Hằng không để ý trong lòng đang quay cuồng đảo lộn, vội vàng đứng dậy, đáng tiếc lại đã muộn, bởi vì Dương Diệp lại xuất hiện trước mặt gã lần nữa, sau đó đá một cước vào bụng gã giống như lúc trước!

"Ngươi dám!"

Vành mắt Trương Hằng như muốn nứt ra!

Khoe miệng Dương Diệp hiện lên vẻ khinh thường, chẳng thèm tranh luận với Trương Hằng dám hay không dám, trái lại tăng lực lượng lên chân thêm vài lần.

Đúng lúc này một lão giả áo xám đột nhiên xuất hiện giữa Dương Diệp và Trương Hằng, sau đó chặn lại một cước kia của Dương Diệp.

Nhìn thấy lão giả áo xám đột nhiên xuất hiện, trong mắt Dương Diệp lóe lên một tia nghi hoặc, nhưng mà lúc này hắn đã không thu chân về nữa, chỉ có thể để cho một cước của mình đá vào lão giả.

"Bùm!"

Dương Diệp thụt lùi tám mươi bước, mà lão giả áo xám vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Hiên nhiên Dương Diệp rơi vào thế hạ phong.

Nhìn lão giả áo xám vẫn đứng yên tại chỗ và cảm nhận được cảm giác tê nhức trên đùi, Dương Diệp trong lòng rung mình, lực lượng phản lại mạnh thật, lão giả trước mặt ít nhất cũng là Vương Giả cảnh, thậm chí là cường giả Linh Giả cảnh!

Nhìn Dương Diệp, Quân lão chậm rãi nói: "Lực lượng tốt, tốc độ cũng không tệ, thế nhưng lực khống chế vẫn còn rất kém, lực khống chế kém thì đại biểu năng lực ứng biến cũng kém. Nếu như lúc này trong nháy mắt ngươi lùi về sau ta lao lên thì kết cục của ngươi cũng sẽ giống như người phía sau ta vậy!"

Dương Diệp trầm tư một lát, sau đó thi lễ với lão giả, nói: "Đa tạ, tiểu tử xin thụ giáo!"

Nhìn thấy thái độ khiêm tốn của Dương Diệp, Quân lão khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng. Đệ tử tông môn bình thường đều là mấy tên tâm

cao khí ngạo, tự cho là đúng; lão vốn cũng không muốn ngăn cản và chỉ điểm cho Dương Diệp, nhưng nghĩ đến giao tình của Ngọc Nhi và Dương Diệp, lão không thể không ra tay. Thế nhưng bây giờ nhìn thấy thái độ khiếm tốn của Dương Diệp, trong lòng cũng thấy có hảo cảm đối với hắn.

Lúc này Tiêu Ngọc Nhi đi tới trước mặt Dương Diệp, áp chế khiếp sợ trong lòng lại, sau đó nói: "Dương huynh, là ta bảo Quân lão ra tay cản huynh lại, huynh không thể giết y được, bởi vì nếu giết y tại chỗ này, huynh không chỉ bị Đại Tàn đế quốc truy cứu, ngay cả Công Hội Phù văn sư cũng sẽ truy cứu huynh, có thể cuối cùng huynh vẫn không có chuyện gì, thế nhưng nhất định sẽ có phiền phức!"

Nghe vậy Dương Diệp hơi gật gật đầu, sau đó lạnh lùng liếc nhìn Trương Hằng sau lưng Tiêu Ngọc Nhi, thấy Dương Diệp nhìn về gã, Tiêu Ngọc Nhi giống như biết suy nghĩ của Dương Diệp, lập tức nói: "Dương huynh yên tâm, Ngọc Nhi cam đoan với huynh sau này gã sẽ không xuất hiện trong Triều Dương thành nữa, cũng sẽ không xuất hiện ở bất kỳ Phân hội Phù văn sư nào nữa!"

Nghe được lời nói của Tiêu Ngọc Nhi, Dương Diệp không quan tâm tới gã kia nữa, hắn nhìn Tiêu Ngọc Nhi nói: "Lần này đa tạ Ngọc Nhi cô nương rồi, ngày khác nếu tới Triều Dương thành, ta nhất định sẽ đi Tiêu gia bái phỏng, bây giờ ta còn có việc gấp, sau này gặp lại!" Nói xong gật đầu với nàng rồi xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Dương Diệp, Tiêu Ngọc Nhi khẽ nói: "Trước kia ta có nghe nói Phàm Nhân cảnh chiến thắng Tiên Thiên cảnh, khi đó ta còn tưởng là phóng đại, không ngờ thế gian có thiên tài có thể lấy Phàm Nhân cảnh chiến thắng Tiên Thiên cảnh, trước kia mình đúng là éch ngòi đáy giếng!"

Quân lão đứng sau lưng Tiêu Ngọc Nhi nói: "Hắn rất mạnh, lúc này hắn chỉ dùng nắm đấm đã chiến thắng Trương Hằng, nếu như hắn dùng kiếm, sợ rằng lúc này Trương Hằng đã mất mạng rồi!"

Nghe thế Tiêu Ngọc Nhi trong lòng rung mình, đúng vậy, chỉ có cảm kiếm đệ tử Kiếm tông mới thật sự kinh khủng, mà lúc này Dương Diệp chỉ dùng tay không cũng chiến thắng Trương Hằng, không, phải nói là áp đảo Trương Hằng! Vậy nếu như Dương Diệp không dùng nắm đấm, mà dùng kiếm thì sao? Vậy chắc rất kinh khủng?

"Ngọc Nhi, con thật sự đã trở thành Phù văn sư rồi, hơn nữa Trương đại sư còn nhận con làm đồ đệ sao?" Lúc này Quân lão có chút khẩn trương hỏi.

Tiêu Ngọc Nhi thu hồi tâm tư, gật đầu nói: "Lần này là nhờ có Dương huynh, nếu như không có huynh ấy, đừng nói Trương đại sư nhận con làm đồ đệ, ngay cả có thành Phù văn sư hay không còn không biết được, thật muốn cảm tạ huynh ấy, chỉ tiếc huynh ấy đang có việc gấp..."

"Nhờ có hắn?" Quân lão khó hiểu hỏi.

Tiêu Ngọc Nhi gật đầu, sau đó nhìn về phía Dương Diệp rời đi, nói: "Huynh ấy là một Phù văn sư Tứ phẩm đầy, hơn nữa sư phụ của huynh ấy ngay cả Trương đại sư cũng vô cùng kiêng kỵ, Trương đại sư thấy con và huynh ấy có quan hệ tốt với nhau nên mới nhận con làm đồ đệ!"

"Hắn là Phù văn sư Tứ phẩm sao?" Quân lão khiếp sợ.

Tiêu Ngọc Nhi gật đầu.

Thấy Tiêu Ngọc Nhi gật đầu, trong lòng Quân lão tràn đầy chấn động, một lúc lâu sau lão mới hít sâu một hơi, nói: "Ngọc Nhi, nhất định phải kết giao với người này!" Nếu như lúc này thực lực chiến đấu của Dương Diệp làm cho lão khiếp sợ thì thân phận Phù văn sư của Dương Diệp càng khiến lão chấn động hơn nữa. Một người có thực lực chiến đấu mạnh như vậy, lại còn là một Phù văn sư, đây là yêu nghiệt sao?

Tiêu Ngọc Nhi không muốn nói về chuyện này, nhìn về phía Trương Hằng đã đứng lên chậm rãi đi về phía Công Hội, nói: "Quân lão, lúc này con đáp ứng Dương huynh, người xem..." Nàng tuy rằng đáp ứng, thế nhưng ở Tiêu gia nàng không có quyền lên tiếng, ít nhất bây giờ không có.

Quân lão liếc mắt nhìn Trương Hằng, nói: "Đương nhiên là làm cho hắn biến mất khỏi Triều Dương thành rồi! Tuy rằng hắn có chút quan hệ với Công Hội Phù văn sư, nhưng với Tiêu gia ta mà nói thì còn không coi vào đâu cả, chỉ phiền phức một chút mà thôi." Nếu như Dương Diệp không phải là một Phù văn sư, lão có lẽ sẽ suy nghĩ một chút xem ra hay không ra tay với Trương Hằng, nhưng sau khi biết được thân phận của Dương Diệp, lão căn bản không cần lo nghĩ nữa.

Nghe vậy Tiêu Ngọc Nhi gật đầu, sau đó xoay người đi về xe ngựa của Tiêu gia.

...

Dương Diệp đi tới Duyệt Lai khách sạn tìm được liễu mã nam, sau đó yêu cầu liễu mã nam dẫn hắn đi tới truyền tông trận của Đại Tàn đế quốc, Mã Nam đương nhiên không có cự tuyệt, vội vàng mang Dương Diệp đi tới đó.

Dương Diệp không ngờ tới truyền tông trận trong thành thị lại cần năm trăm kim tệ và mười viên Năng Lượng thạch, có điều cũng may hắn không thiếu mấy thứ này, dưới ánh mắt kinh ngạc của liễu mã nam, Dương Diệp nộp mười viên Năng Lượng thạch và năm trăm kim tệ, sau đó đi vào truyền tông trận thông tới An Nam thành.

Tàn đô, Tổng bộ Công Hội Phù văn sư.

Trong một gian phòng rộng rãi, mấy lão đầu mặc trường bào màu vàng sậm đang tranh luận kịch liệt, ngay khi mấy lão đầu đang tranh luận chưa xong thì một thanh niên đi vào trong phòng khách, đi tới trước mặt một lão đầu lông mày đỏ như lửa, sau đó đưa ra một phong thư nói: "Lâm lão, đây là quân sự phân hội ở Triều Dương thành Trương Nguyên gửi thư cho ngài."

Lão đầu được thanh niên gọi là Lâm lão lóe lên vẻ kinh ngạc trong mắt, nói: "Trương Nguyên? Lão phu không quen người này, có phải người nhầm hay không?"

Thanh niên vội vàng nói: "Không có, đây là Trương Nguyên nhân mệnh muốn giao cho Lâm lão!"

Nghe vậy Lâm lão nhướng mày, sau đó cầm lấy phong thư, khi thấy nội dung trong đó thì Lâm lão nhất thời đứng bật dậy, một tay vỗ xuống bàn, quát: "Nói đùa gì thế? Đệ tử của ta? Ta trừ một cháu gái ngoại còn có đệ tử nào hả? Tên khốn kiếp nào ăn gan hùm mật gấu lại dám bảo là đệ tử lão phu? Hắn muốn tìm đường chết à..."

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Nhận đồ đệ

Thấy Lâm lão nổi giận, mấy lão đầu còn đang tranh luận bên cạnh nhất thời dừng lại nhìn về phía Lâm lão, một lão đầu tóc bạc ngồi đối diện Lâm lão hỏi: "Lâm lão thất phu, sao thế?"

Lâm lão lại vỗ mạnh lên bàn một cái, tức giận nói: "Phân hội Triều Dương thành có một tên đi khảo hạch Phù văn sư, sau đó nói với Trương Nguyên hắn là đệ tử của lão phu, mà cái tên Trương Nguyên lại còn tin nữa chứ, thật là tức chết lão phu mất!"

Nghe vậy mấy lão đầu đều nhướng mày, bọn họ cũng không ngờ có người lại dám giả mạo đồ đệ của Nguyên lão Công hội Phù văn sư, hẳn chẳng lẽ không sợ tất cả thế lực truy sát sao? Mà bọn họ càng không nghĩ tới Trương Nguyên kia còn tin tưởng đối phương nữa!

"Lập tức phái người đi Triều Dương thành bắt kẻ giả mạo đệ tử lão phu về đây cho ta, lão phu rốt cuộc muốn xem là ai dám giả mạo. Đúng, còn có cái tên Trương Nguyên kia cũng giáng chức đưa đến nơi khác đi, lại có thể bị một thằng nhóc mười mấy tuổi lừa, thật sự là sống uổng phí mấy chục năm!" Lâm lão quay qua phân phó thanh niên bên cạnh.

Trước đó nhìn thấy Lâm lão tức giận, thanh niên này không ngừng thấp thỏm trong lòng, bây giờ nghe được Lâm lão phân phó liền lập tức thi lễ rồi vội vàng chạy ra ngoài.

"Đội đã!" Đúng lúc này, lão đầu tóc bạc ngồi đối diện Lâm lão đứng lên, nói: "Lâm lão thất phu, việc này có chút kỳ quái, Trương Nguyên ta cũng biết, trước kia là đệ tử ký danh của ta, lão phu xem như cũng hiểu sơ về y, y không phải loại người không có đầu óc như vậy."

"Có chút kỳ quái?" Lâm lão giận giữ nói: "Có gì kỳ quái hả? Các ngươi cũng không phải không biết lão phu chỉ có một cháu gái bảo bối, thằng nhóc kia rõ ràng là muốn lợi dụng tên tuổi lão phu để kiếm lợi, kỳ thực lão phu cũng có chút ngưỡng mộ sự can đảm của hắn, lại dám giả mạo đồ đệ lão phu, thực sự là rất can đảm đấy!"

"Lâm lão thất phu, sửa cái tính nóng nảy của lão đi!" Lúc này một lão đầu ngồi bên trái Lâm lão nói: "Việc này quả thực là có chút kỳ quái, nếu như đối phương vì muốn kiếm lợi, dựa theo đó đối phương hẳn sẽ không đi Phân hội khảo hạch làm gì cả, cùng lắm là dùng tên tuổi lão ở bên ngoài giả danh lừa bịp, nhưng nếu đối phương đi Phân hội vậy thì hẳn sẽ không có chỗ gì tốt cả, Nam vực còn không có ai dám khinh thường Công hội Phù văn sư chúng ta như vậy!"

Lão đầu tóc bạc ngồi đối diện Lâm lão cũng vội vàng nói: "Hoàng lão thất phu nói có đạo lý, hơn nữa Trương Nguyên dù gì cũng là một Phù văn sư Địa phẩm, đối phương không có khả năng lừa gạt được y dễ như vậy." Nói tới đây, lão đầu tóc bạc nhìn về phía thanh niên kia nói: "Tra một chút tư liệu về thiếu niên kia!"

Thanh niên kia thi lễ với lão đầu tóc bạc, nói: "Thân Mạt trưởng lão, tư liệu và phù lục thiếu niên kia chế tạo đều đang ở trong phong thư."

Nghe vậy lão đầu tóc bạc được gọi là Thân Mạt nhìn về phía Lâm lão vẫn đang tức giận nói: "Lâm lão thất phu, xem tư liệu trong phong thư trước cái đã, nếu như lão xác định không nhận ra người này thì hãy phát lệnh truy nã!"

Nghe được lệnh truy nã, mí mắt của thanh niên bên cạnh Lâm lão giật giật, lệnh truy nã! Lại còn là lệnh truy nã của Công hội Phù văn sư!

Ở Nam vực, lệnh truy nã của Đại Tàn đế quốc và Nguyên môn cũng không kinh khủng bằng lệnh truy nã của Công hội Phù văn sư! Vì sao? Bởi vì thù lao lệnh truy nã của Công hội Phù văn sư cao đến dọa người, lại còn được Đại Tàn đế quốc và sáu tông môn lớn ủng hộ! Dưới tình huống như vậy, căn bản sẽ không có người có thể tránh được lệnh truy nã của Công hội Phù văn sư!

"Còn xem gì nữa chứ?" Lâm lão nói: "Lão phu có thể nói luôn cho các ngươi biết, lão phu trừ Bảo Nhi ra căn bản không có nhận đồ đệ nào cả, nếu như lão phu nhận đồ đệ chẳng lẽ còn không thông báo cho các ngươi, cho các ngươi chiếu cố một chút sao? Ta..."

Thấy Lâm lão lải nhải, Thân Mạt vẫy tay, phong thư trên bàn trực tiếp xuất hiện trong tay của lão, lấy thư trong đó ra xem, sau đó thì thào: "Đương Diệp, 17 tuổi, người An Nam thành, đệ tử Kiếm tông..."

“Hắn là đệ tử Kiếm tông?” Lâm lão cắt đứt lời của Thân Mạt, hỏi.

Thân Mạt gật đầu nói: “Trong thư nói hắn là đệ tử Kiếm tông, hơn nữa còn là mới được thăng lên làm đệ tử ngoại môn! Lâm lão thất phu có biết hắn không?”

Lâm lão lắc đầu nói: “Mặc dù lão phu ở Kiếm tông, thế nhưng đối với chuyện của Kiếm tông chẳng có chút hứng thú, trừ mấy tên Phong chủ và Túy lão đầu vân du (*) bên ngoài, căn bản không có qua lại với bất cứ kẻ nào, càng miễn bàn đệ tử ngoại môn!”

Nghe vậy Thân Mạt cầm thư trong tay vứt qua một bên, sau đó nhìn thanh niên kia nói: “Phát lệnh truy nã, còn nữa, cách chức quản sự của Trương Nguyên, cho y tới Tần đô.”

Thanh niên thi lễ với Thân Mạt, sau đó lại bước ra ngoài.

“Ồ?” Đúng lúc này một lão đầu ngồi ở bên cạnh Thân Mạt nhìn về tấm phù lục trong phong thư, lão nhân kia cầm lấy phong thư sau đó lấy tấm phù ra, khi phát hiện phẩm chất của tấm phù thì kinh ngạc nói: “Là phù lục thượng phẩm?Ồ? Lại còn là huyền khí kim thuộc tính trong Ngũ hành huyền khí?Ồ? Huyền khí thật tinh thuần?Ồ? Thủ pháp chế tạo rất giống thủ pháp của Lâm lão thất phu...”

Nghe vậy đám lão giả tò mò đi tới bên cạnh lão nhân kia, khi ánh mắt bọn họ rơi vào trên tấm bùa thì không dòi ra được nữa.

“Phù lục thượng phẩm, thật sự là phù lục thượng phẩm...”

“Huyền khí quả thật rất tinh thuần, chỉ sợ là huyền khí Tiên Thiên cảnh cũng không được như vậy...”

“Thủ pháp này quả thực rất giống thủ pháp của Lâm lão thất phu, chỉ là có chút non tay, có điều ở tuổi này mà được như vậy đã coi như rất hiếm có rồi!”

Nghe được mọi người ngời ngời một câu ta một câu, Lâm lão cũng ngồi không yên được nữa, sau đó nhìn về phía tấm phù lục kia, khi thấy đó là Cường Lực phù thượng phẩm thì đầu tiên trong lòng Lâm lão thấy kinh ngạc, sau đó lại nhủ thầm, bởi vì thủ pháp này quả thật là thủ pháp của lão!

Thấy Lâm lão đi tới xem phù, Thân Mạt tức giận nói: “Lâm lão thất phu, lão còn nói không nhận ra hắn, lão xem đi, thủ pháp này không phải của lão sao? Lão phu hỏi ông, đùa giỡn mấy người lão phu như vậy được không hả?”

Nghe được lời của Thân Mạt, mọi người đều nhìn về phía Lâm lão, trong mắt có thể thấy rõ sự khinh bỉ và giận dữ.

Lâm lão cười khò nói: “Thủ pháp này thật sự đúng là từ ta mà ra, nhưng mà ta thật sự không nhận ra thiếu niên tên Dương Diệp này, lão phu có cần phải lấy chuyện này ra đùa giỡn các ngươi không?”

Nghe Lâm lão nói, trong mắt Thân Mạt lóe lên một tia sáng, sau đó lại giả bộ tức giận nói: “Lâm lão thất phu thật sự không nhận ra thiếu niên tên là Dương Diệp này?”

Lâm lão gật đầu.

Thấy Lâm lão gật đầu, vẻ mặt giận dữ của Thân Mạt biến mất không thấy đâu nữa, sau đó nói: “Nếu hắn không phải đồ đệ của Lâm lão thất phu ông thì lão thu có thể nhận hắn làm đồ đệ. Dù sao lão phu cũng chưa có đồ đệ!”

“Vô sỉ!”

“Lão phu không có đồ đệ, tiểu gia hỏa này lão phu thấy hợp, lão phu quyết định nhận hắn làm đệ tử, ai giành với ta, ta sẽ đánh với người đó!”

“Đánh với lão thì sao? Lão phu cũng không có đệ tử, lão phu cũng muốn thu hắn làm đồ đệ...”

Lúc này Thân Mạt nói: “Này, các ngươi cứ từ từ mà giành nhau, lão phu không tham dự đâu, à, còn có chuyện chúng ta cãi nhau trước đó lão phu cũng mặc kệ, các ngươi tiếp tục cãi nhau đi, lão phu đột nhiên nhớ ra còn có chút chuyện đi trước đây...” Nói xong Thân Mạt xoay người bước nhanh ra cửa.

Mọi người đều sùng sốt, say đó một lão giả đột nhiên nói: “Không xong rồi, lão ta muốn đi Triều Dương thành tìm thiếu niên kia, cái tên Thân thất phu này xảo quyết thật, lão phu quyết không để cái mầm tốt này rơi vào tay lão ta...” Nói xong cũng vội vàng đuổi theo.

Mấy lão giả khác cũng hiểu ra liền vội vàng đuổi theo luôn, chỉ trong chốc lát trong phòng chỉ còn lại Lâm lão và một lão giả khác vẫn đang trầm ngâm.

Thấy mọi người chạy nhanh như chớp ra ngoài, Lâm lão có chút mơ màng, đầu lão có chút rối loạn.

“Lâm Sơn, ngươi vậy mà có thể hồ đồ rồi!” Lúc này lão nhân ngồi ở chủ vị lên tiếng.

“Hậu lão có ý gì?”

Hậu lão lắc đầu nói: “Mọi người tranh giành thiếu niên kia làm đồ đệ, cũng không phải coi trọng hắn chế ra được phù lục thượng phẩm, mà là coi trọng thiên phú và tiềm lực của hắn. Mười bảy tuổi có thể chế tạo ra phù lục thượng phẩm, thiên phú như vậy cho dù là toàn bộ Phù văn sư ở Công hội chúng ta cũng được xem là thiên tài, hơn nữa quan trọng nhất hắn chính là Ngũ hành huyền khí, đương nhiên cho dù là Kim huyền khí trong Ngũ hành huyền khí

cũng sẽ không khiến cho bọn họ thất thố như vậy, thế nhưng người xem độ tinh thuần của Ngũ hành huyền khí này, cái này ngay cả ở Tiên Thiên cảnh ta cũng chưa thấy qua được mấy người, mà hần vẫn là Phàm Nhân cảnh, người hiểu chưa?"

Nghe vậy Lâm Sơn cười khổ nói: "Khi bọn họ bỏ đi thì ta hiểu rồi, chỉ là trước đó lão phu đã nói không nhận ra thiếu niên kia, không còn mặt mũi đi tránh với bọn họ nữa..."

Hậu lão mỉm cười, sau đó nói: "Người xem thủ pháp của thiếu niên này một chút, thủ pháp này tuyệt đối là xuất phát từ nhất mạch chúng ta, nhất mạch chúng ta có bốn người ta và cháu gái ta, người và cháu gái người, nha đầu nhà ta không thể nào đi dạy cho người khác, hơn nữa cho dù có dạy thì cũng sẽ nói cho ta biết. Mà chính người cũng không nhận ra thiếu niên này, vậy chỉ có một khả năng, thủ pháp này rất có thể là nha đầu nhà người đưa cho hần, người hỏi nha đầu kia thử xem!"

Nghe được Hậu lão nói, Lâm Sơn chợt tỉnh ngộ, đúng rồi, mình sao lại quên con nhóc Bảo Nhi hay gây chuyện chứ! Lấy tính cách không sợ trời không sợ đất của nha đầu này, rất có thể đã truyền thủ pháp của sư môn ra ngoài rồi!

Nghĩ vậy Lâm Sơn vội vàng lấy ra một tấm Truyền Âm phù cực phẩm, liên hệ với Bảo Nhi ở Kiếm tông xa xôi...

Khi mọi người ở đây đi Triều Dương thành tìm Dương Diệp thì Dương Diệp đã xuất hiện ở An Nam thành rồi.

(*) vân du: cưỡi mây đi chơi

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nguy cơ

Lúc Dương Diệp đi đến An Nam thành thì sắc trời đã tối, Dương Diệp chân không ngừng bước đi đến nhà mình, chỉ là lúc này trong nhà của hần không có bất cứ ai cả. Nhìn thấy bên trong nhà đá trống không, Dương Diệp rung mình, lẽ nào mẫu thân và muội muội đã bị Liễu gia bắt được? Nghĩ đến đây, gương mặt Dương Diệp lập tức trở nên dữ tợn, một luồng sát khí vô hình bạo phát ra từ trong cơ thể hần!

"Ai?"

Dương Diệp đột nhiên biến mất ở trong phòng sau đó xuất hiện trước mặt một người đội đầu bông đen không rõ diện mạo đang đứng ở ngoài cửa, ngay lúc hần chuẩn bị đâm ra một quyền, người nọ vội vàng nói: "Dương huynh, là ta, ta là Man Từ..."

Nghe vậy, Dương Diệp thu hồi khí thế, dừng động tác trong tay. Nhìn Man Từ đã cởi đầu bông xuống, Dương Diệp nói: "Man Từ, muội muội và mẫu thân của ta đâu?"

Nhìn Dương Diệp hai mắt đỏ vằn, Man Từ khiếp sợ không thôi, thực lực của Dương Diệp thật sự là quá kinh khủng, gã cũng không thấy rõ Dương Diệp đến trước mặt mình thế nào. Nghe thấy câu hỏi của Dương Diệp, gã vội vã nói: "Dương huynh, ngày đó sau khi xảy ra chuyện kia, bọn ta sợ đối phương sẽ đến đây ra tay với muội muội và mẫu thân người lần nữa, cho nên ta và muội muội ta đã chuyển người nhà của người đến nơi khác. Còn ta thì ở đây chờ người đến, bây giờ người theo ta đi tìm bọn họ đi!"

Nghe thấy lời của Man Từ, Dương Diệp thở phào nhẹ nhõm trong lòng, chỉ cần muội muội và mẫu thân không có việc gì là tốt rồi.

"Mau dẫn ta đi!"

Man Từ gật đầu, sau đó đội đầu bông lên lại, dẫn theo Dương Diệp ra khỏi cửa.

...

Trong một ngôi nhà đá phổ thông phía nam An Nam thành, Thanh Hồng đứng ở cửa nhà đá. Trên lưng nàng đeo một cây trường cung màu xanh sẫm, trong tay thì nắm một thanh chủy thủ đen bóng, vẻ mặt đề phòng.

Bên trong nhà đá, bên một cái bàn đá, một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi hai tay chống cằm, ánh mắt nhìn chằm chằm ánh nến lay động không ngừng trước mặt mình, làm như đang suy nghĩ điều gì.

Tấm cái áo khoác rộng khoác lên người tiểu cô nương, một người mỹ phụ cung chiêu xoa xoa đầu nàng, dịu dàng nói: "Tiểu Dao, đi ngủ trước đi, hôm nay ca ca con sẽ không về kịp đâu!"

Tiểu cô nương nghiêng người, sà vào lòng mỹ phụ, khẽ nói: "Mẫu thân, ca ca thực sự sẽ trở về sao?"

Mỹ phụ mỉm cười, sau đó nói: "Con nói xem? Nếu như Diệp Nhi biết Dao Nhi có nguy hiểm, cho dù là không làm đệ tử Kiếm tông, nó cũng sẽ trở về."

Nghe vậy, tiểu cô nương cười ngọt ngào mà nói: "Tiểu Dao biết mà, ca ca là thương Tiểu Dao nhất. Thế nhưng ca ca trở về có thể đánh bại mấy tên bại hoại của Liễu gia kia hay không? Liễu gia thật đáng ghét, vì sao luôn luôn muốn gây chuyện với nhà chúng ta chứ?"

Nghe nhắc đến Liễu gia, trong mắt mỹ phụ lóe lên lạnh lùng, bỗng nhiên, nàng ôm chặt Tiểu Dao vào trong ngực, dịu dàng nói: "Yên tâm, mẫu thân sẽ không để cho Liễu gia làm hại con và Diệp Nhi, tuyệt đối sẽ không!"

Đúng lúc này, mỹ phụ bỗng nhiên quay đầu nhìn về ngoài cửa, chân mày nhíu lại.

Trên nóc một căn phòng cách căn nhà đá không xa, bốn gã áo đen đang nhìn chằm chằm vào căn nhà đá bên dưới. Một gã áo đen trong đó quay đầu nói với gã áo đen cầm đầu: "Thiếu gia, ta đã dò thăm, muội muội và mẫu thân của tên Dương Diệp kia đang trốn bên trong nhà đá này. Về phần ba người bên cạnh họ thì là dong binh trong Thanh Sơn thành, chỉ là ta không biết tại sao ba người đó lại đến bảo vệ muội muội và mẫu thân của Dương Diệp!"

Tên cầm đầu chẳng phải ai khác, chính là Liễu Thanh Vũ! Lúc nhìn thấy Dương Diệp xông đến tầng hai mươi, y liền biết, không thể không loại trừ Dương Diệp được nữa. Nếu không với ân oán giữa Dương Diệp và Liễu gia, Dương Diệp chẳng những không bỏ qua cho Liễu gia, mà càng là sẽ không bỏ qua cho y. Mà muốn giải quyết Dương Diệp, vậy chỉ thì phải Dương Diệp ra khỏi Kiếm tông, mà muốn dẫn Dương Diệp đi ra chỉ có thể sử dụng muội muội và mẫu thân của Dương Diệp!

Liễu Thanh Vũ trầm giọng nói: "Lát nữa chúng ta giải quyết ba dong binh kia, còn muội muội và mẫu thân Dương Diệp phải bắt sống, chỉ có còn sống Dương Diệp mới có thể dè chừng, mới có thể đi ra khỏi Kiếm tông!"

Lúc này, một gã áo đen khác nói: "Liễu sư huynh, ba dong binh kia cũng không thành vấn đề, thế nhưng chỉ cần có chiến đấu, đội trị an An Nam thành sẽ xuất hiện. Bọn họ vừa đến, e là chúng ta sẽ như lần trước, kiểm cù ba năm thiếu một giờ!"

Gã áo đen vừa nói chuyện này cũng là đệ tử Kiếm tông, hơn nữa còn là người có thứ tự trên Ngoại Môn bảng. Sở dĩ gã đi đối phó người nhà Dương Diệp cùng với Liễu Thanh Vũ cũng là có chút bất đắc dĩ. Bởi vì bình thường gã cùng một bọn với Liễu Thanh Vũ, lần này Liễu Thanh Vũ tới tìm gã, gã căn bản không cách nào cự tuyệt, dù sao Liễu Thanh Vũ cũng đã giúp gã làm rất nhiều chuyện xấu xa!

Không phải là gã không biết tiềm lực của Dương Diệp, nhưng đây chẳng qua là tiềm lực, dù sao Dương Diệp vẫn chỉ là mới có tu vi Phạm Nhân cảnh! Nếu như Liễu Thanh Vũ thực sự giải quyết được Dương Diệp, mà ở thời khác mấu chốt này gã lại không đứng về phía y, vậy thì cuộc sống vậy sau này của gã chắc chắn là vô cùng khổ sở.

Không chỉ mình gã, cả hai người áo đen bên cạnh cũng là đệ tử Kiếm tông cũng nghĩ giống như vậy.

Liễu Thanh Vũ mỉm cười nói: "Trần Phong sư đệ yên tâm, thành chủ An Nam thành đã bằng lòng hỗ trợ, nói cách khác, đêm nay đội hộ vệ của An Nam thành sẽ không xuất hiện ở khu vực này. Chỉ là sau khi làm xong chúng ta phải xử lý hiện trường sạch sẽ là được rồi!"

Gã áo đen tên là Trần Phong cả kinh trong lòng, nói: "Thành chủ An Nam thành bằng lòng hỗ trợ? Liễu huynh, Liễu gia của huynh hẳn là đã ra giá rất cao rồi?"

Nghe vậy, khoe miệng Liễu Thanh Vũ co rút một trận. Trần Phong nói không sai, vì để cho thành chủ An Nam thành hỗ trợ lần này, Liễu gia của y quả thực đã trả giá lớn. Nhưng mà, nếu như có thể giải quyết Dương Diệp, một chút này vẫn đáng!

"Liễu huynh, nếu đội hộ vệ không xuất hiện, vậy thì đối phó mấy người kia căn bản không cần nhiều người như vậy, chỉ một mình Liễu huynh thôi cũng có thể giải quyết dễ dàng!" Trần Phong trầm giọng nói.

Liễu Thanh Vũ thần nhiên nhìn Trần Phong rồi nói: "Trần huynh, người nói quả thực có đạo lý, đợi ta tự mình động thủ các người chỉ cần ngồi ở một bên giúp ta lợp trận là được rồi. Ta cũng không muốn gặp phải sai lầm gì!"

Nghe thấy lời nói của Liễu Thanh Vũ, Trần Phong thầm mắng một tiếng cáo già. Liễu Thanh Vũ đây là nhất quyết kéo mình theo! Nhưng mà lúc này gã cũng không không tiện cự tuyệt hoặc là phản đối, nếu không đối phương nhất định sẽ trở mặt với gã.

Một lát sau, Liễu Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn ánh trăng, sau đó nói: "Được rồi, hiện giờ đội hộ vệ An Nam thành cũng đã bị điều đi, chúng ta động thủ. Nhớ kỹ, hai người kia nhất định phải bắt sống!"

"Hiểu rõ..."

Dứt lời, bốn bóng người nhảy lên vài lần liền xông về phía căn nhà đá nọ.

Liễu Thanh Vũ dẫn đầu đi tới trước nhà đá, y vừa đứng xuống đất, một mũi tên màu xanh sẫm đã vùn vụt bắn đến trước mặt y. Nhìn mũi tên xé gió mà đến này, khoe miệng Liễu Thanh Vũ nhếch lên khinh thường, sau đó tay vung lên, mũi tên lập tức tiêu tán trong không trung. Tiếp theo thân hình y chợt động, một cước đá về phía bụng của Thanh Hồng!

Thanh Hồng cả kinh, nàng muốn tránh né thế nhưng tốc độ của Liễu Thanh Vũ thật sự là quá nhanh, nàng hoàn toàn không thể tránh khỏi. Ngay khi Liễu Thanh Vũ sắp đá trúng Thanh Hồng, một bóng người quý mị xuất hiện ở phía sau Liễu Thanh Vũ, một vệt hàn quang quét xuống sau gáy Liễu Thanh Vũ!

Cảm nhận được chùy thủ sau lưng, khoe miệng Liễu Thanh Vũ vẫn lộ vẻ vô cùng khinh thường, thu hồi một cước đá về phía Thanh Hồng, y xoay người

đá vào chân Tiểu Hắc.

Phành!

Ngay khi chùy thủ của Tiểu Hắc chỉ cách cổ Liễu Thanh Vũ vài phân, thân hình Tiểu Hắc bay ngược ra ngoài, ầm ầm rơi xuống đất.

Mà lúc này, Thanh Hồng đã lùi về trong nhà đá, một mũi tên nhắm vào Liễu Thanh Vũ, đồng thời trong lòng nghi ngờ tự hỏi: "Tại sao đội hộ vệ An Nam thành còn chưa xuất hiện?"

Đúng vậy, thông thường nếu như trong thành xuất hiện tranh đấu của huyền giả, đội hộ vệ cũng sẽ xuất hiện trước tiên, lần trước cũng là như vậy. Thế nhưng lần này bọn họ đã giao thủ vài hiệp, xung quanh lại vẫn yên tĩnh, ngay cả cái bóng của đội hộ vệ cũng chẳng thấy đâu!

"Người đang chờ đội hộ vệ sao?" Liễu Thanh Vũ chậm chậm đi về phía Thanh Hồng, cười lạnh nói, "Bọn họ sẽ không xuất hiện."

Nghe vậy, Thanh Hồng rung mình, lúc đầu nàng vẫn chỉ là nghi ngờ, bây giờ nghe Liễu Thanh Vũ nói như vậy, chút hi vọng may mắn trong lòng nàng đã mất sạch. Nếu như đội hộ vệ không xuất hiện, nàng căn bản không thể chống lại mấy tên áo đen trước mắt này, phải làm sao đây?

Nghĩ đến cảnh tượng trước kia khi Dương Diệp đưa cho nàng tấm Cường Lực phù thượng phẩm kia, Thanh Hồng hít sâu một hơi rồi nói: "Muốn bắt bọn họ thì phải bước qua xác của ta!"

Bên dưới lớp khăn che mặt, Liễu Thanh Vũ nhếch miệng cười tàn nhẫn mà nói: "Ta sẽ làm vậy!"

Vừa nói thân hình y đã động, nháy mắt đi đến trước mặt Thanh Hồng, sau đó một quyền đánh về phía đầu của Thanh Hồng!

Mấy kẻ này hoàn toàn không đáng để y xuất kiếm!

Nhìn thấy đối phương nháy mắt đã đến trước mặt mình, Thanh Hồng cười cay đắng, chênh lệch giữa mình và đối phương thật sự là quá lớn!

Vèo! Một bóng người bay ngược ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Bách hoa vệ

Kẻ bay ra ngoài không phải là Thanh Hồng, mà là Liễu Thanh Vũ!

Nhìn người mỹ phụ chẳng biết lúc nào đã xuất hiện trước mặt mình, Thanh Hồng đầu óc trống rỗng. Đùa gì thế? Cường giả Tiên Thiên cảnh lại bị người mỹ phụ này vung tay hất thẳng ra ngoài?

Tiểu Dao đứng bên cạnh cũng mở to đôi mắt trong veo mẫu thân, gương mặt đầy vẻ khó tin!

Về phần mấy gã áo đen vốn đang trợ trận phía sau Liễu Thanh Vũ càng là ngậy ra như phỗng, như là đã hóa đá!

"Khục..."

Liễu Thanh Vũ không màng đến con nhộn nhạo trong ngực, y chậm chậm đứng dậy, nhìn vào người mỹ phụ, hai mắt tràn đầy sợ hãi! Là một thiên tài xếp hạng mười chín trên Ngoại Môn bảng, y tự nhận cho dù là gặp phải một vài trưởng lão ngoại môn thì cũng có thể đánh được mấy chiêu, thế nhưng vừa rồi, dùng nói là đánh trả, ngay cả đối phương xuất thủ thế nào y cũng không nhìn thấy!

Đối phương là cường giả Linh Giả cảnh ư?

Nghĩ đến đây, thân thể Liễu Thanh Vũ cũng bắt đầu run rẩy.

Mỹ phụ nhàn nhạt nhìn Liễu Thanh Vũ, sau đó ngẩng đầu nhìn vàng trắng sáng phía trên bầu trời, buồn bã nói: "Ta chỉ là muốn một cuộc sống yên tĩnh mà thôi, một cuộc sống yên tĩnh mà thôi..."

Trong giọng nói bà mang theo bất đắc dĩ vô cùng rõ ràng.

Đúng lúc này, Dương Diệp và Man Từ chạy đến. Nhìn thấy tình cảnh trong sân, Dương Diệp và Man Từ đều sửng sốt, rất nhanh thì Dương Diệp phục hồi tinh thần lại, sau đó cổ tay vung lên, trường kiếm xuất hiện ở trong tay, chuẩn bị giải quyết mấy tên áo đen trước mắt.

"Diệp Nhi, để cho bọn họ đi đi!"

Đúng lúc này, mỹ phụ lên tiếng.

Mặc dù Dương Diệp có chút không cam lòng, thế nhưng cũng không dám ngỗ nghịch mẫu thân. Hắn lập tức hít sâu một hơi, thu hồi trường kiếm, sau đó đi về phía mẫu thân.

Nghe thấy lời nói mỹ phụ, Liễu Thanh Vũ cùng với mấy gã áo đen cũng hồi phục tinh thần, sau đó lập tức không dám ở lại nữa, xoay người nhảy lên vài lần liền biến mất trong màn đêm.

Lúc này sợ hãi trong lòng Liễu Thanh Vũ thật khó có thể hình dung bằng ngôn ngữ nữa! Ông trời ơi! Phụ thân của y lại muốn cưới cường giả Linh Giả cảnh làm tiểu thiếp? Nghĩ đến đây, Liễu Thanh Vũ túa mồ hôi lạnh cả người. Đây đúng thật là sắc đảm bao thiên (1) trong truyền thuyết! May mà mỹ phụ kia muốn trôi qua một cuộc sống yên tĩnh, bằng không e rằng Liễu gia sớm đã không còn tồn tại!

"Liễu sư huynh, việc này huynh đệ ta không tham dự nữa, cáo từ!"

Đúng lúc này, Trần Phong nói với Liễu Thanh Vũ một câu, sau đó xoay người vọt đi về một hướng khác.

"Liễu sư huynh, ta cũng cáo từ..." Một đệ tử Kiếm tông khác rời đi.

Nhìn thấy hai người rời đi, Liễu Thanh Vũ hừ lạnh một tiếng, tuy rằng y bắt mắt trong lòng nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản. Dù sao hiện giờ bọn họ có thể nói là đã đắc tội cường giả Linh Giả cảnh. Mặc dù hình như đối phương không truy cứu thế nhưng ai dám cam đoan đối phương sẽ không đổi ý chứ?

Cho nên muốn giữ mạng thì cũng chỉ có thể chạy về Kiếm tông, chỉ có về tới Kiếm tông mới có thể không cần hãi sợ mỹ phụ kia!

"Thiếu gia, ngài xem..."

Gã áo đen còn lại không có cách nào chạy trốn được, bởi vì hắn là cung phụng của Liễu gia, hắn và Liễu gia là có vinh cùng vinh, có tồn cùng tồn! Tuy rằng không có cách nào chạy trốn, thế nhưng không có nghĩa là hắn không sợ, dù gì đây cũng là cường giả Linh Giả cảnh!

Liễu Thanh Vũ trầm giọng nói: "Không sao cả, bà ta đã nói bà ta chỉ muốn qua một cuộc sống yên tĩnh. Người trở về nói chuyện xảy ra lúc này cho phụ thân ta biết, cha ta biết nên làm như thế nào."

"Vậy còn thiếu gia ngài?"

"Ta phải về Kiếm tông, ta nhất định phải về Kiếm tông, bởi vì ta và nhi tử của bà ta có một ước định luận võ. Nếu như biết được, khó mà đảm bảo rằng bà ta không diệt trừ ta trước, dù sao thì hiện giờ con của bà ta mới chỉ là Phạm Nhân cảnh, mà ta đã là Tiên Thiên tam phẩm."

"Thế nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả, người làm theo lời ta là được!"

"Vâng!"

...

Tần đô.

Trong một gian phòng bao xa hoa, một người mỹ phụ ngồi khoanh chân trên giường đột nhiên mở hai mắt ra, sau đó thấp giọng nói: "Cuối cùng người cũng phải xuất thủ rồi sao!"

Nói xong, mỹ phụ bỗng nhiên đứng lên, sau đó đi khỏi căn phòng, nói với một nữ tử xinh đẹp đang đứng ở cửa phòng: "Triệu tập Bách Hoa vệ, Phụng Ngọc xuất hiện ở An Nam thành, lập tức đi đến An Nam thành."

"Vâng, Phụng Vũ trưởng lão!"

...

Trong nhà đá, mỹ phụ đưa tay vuốt ve gương mặt thanh tú của Dương Diệp, ánh mắt đầy dịu dàng mà nói: "Hai năm, không ngờ Diệp Nhi đã trưởng thành thành một nam tử hán."

Dương Diệp trong mắt cũng ươn ướt, hai năm, rốt cuộc mình đã trở về. Hồi lâu sau, hắn hỏi: "Mẫu thân, người, người thật sự là một huyền giả ư?"

Dương Diệp vẫn chưa thể tiếp nhận chuyện mẫu thân của mình là một siêu cường giả. Dù sao thì sống cùng nhau vài chục năm, trong lòng Dương Diệp mỹ phụ đều là có hình tượng ôn nhu hiền lành, và lại còn không hay gây chuyện, hình tượng này biến đổi đột nhiên.

Mỹ phụ gạt đầu, sau đó kéo Tiểu Dao bên cạnh vào lòng, xoa xoa đầu nàng mà nói: "Ta sẽ nói cho con và Tiểu Dao nghe tất cả chuyện của ta."

Nghe thấy lời của mỹ phụ, ba người Thanh Hồng vốn ngồi gần đó cùng nhìn nhau, sau đó vội vàng lui ra khỏi nhà đá.

Nhìn thấy ba người rời khỏi nhà đá, mỹ phụ mới chậm rãi nói: "Trước kia ta là một đệ tử nội môn của Bách Hoa cung. Trong một lần vô tình, ta quen biết với phụ thân của các con, ta với phụ thân của các con yêu nhau, sau đó ta rời khỏi Bách Hoa cung!"

"Bách Hoa cung!" Dương Diệp cả kinh, hai tay không kiềm được mà siết chặt lại. Đối với Bách Hoa cung vang danh thiên hạ, tuy rằng Dương Diệp không biết nhiều, thế nhưng hẳn cũng từng nghe nói qua, dù sao Bách Hoa cốc một siêu thế lực chỉ đứng sau Nguyên môn.

Bách Hoa cốc chỉ thu nữ đệ tử, hơn nữa Bách Hoa cốc còn có một quy định trừ danh, quy định này chính là một khi gia nhập Bách Hoa cung sẽ không nói chuyện yêu đương, càng không thể kết hôn. Một khi người nữ đệ tử nào phạm vào điều quy định này, cho dù là chạy trốn tới chân trời góc biển đều sẽ bị Bách Hoa vệ của Bách Hoa cung bắt trở về, xử phạt bằng hình phạt cực kỳ tàn khốc.

Cho nên khi nghe mỹ phụ trốn ra khỏi Bách Hoa cung vì người phụ thân mà mình còn chưa từng gặp mặt, Dương Diệp không khỏi bắt đầu khăn trương lên.

"Mẫu thân, Bách Hoa cung chính là thế lực không cho người ta thành thân đó sao?" Tiểu Dao nhẹ giọng hỏi.

Mỹ phụ gật đầu nói: "Chính là thế lực đó. Sở dĩ ta giấu diếm thực lực của mình hai mươi năm qua cũng vì tránh né sự đuổi bắt của bọn họ. Đáng tiếc, đêm nay ta vẫn là ra tay rồi. Ta nghĩ hiện giờ bọn họ cũng đang trên đường truy đuổi đến An Nam thành. Cho nên, Diệp Nhi và Tiểu Dao, hai con nhất định phải nhanh chóng rời khỏi An Nam thành, nếu không sẽ không còn kịp nữa!"

Dương Diệp đứng lên nói: "Mẫu thân, trước đây con chưa bao giờ hỏi người về chuyện liên quan đến phụ thân. Hiện giờ con muốn hỏi người một câu, phụ thân rốt cuộc là vẫn còn sống hay là đã bị Bách Hoa cung hạ độc thủ?"

Nghe thấy Dương Diệp nói hai chữ "phụ thân", mỹ phụ cứng đờ cả người, gương hiện lên vẻ đau đớn.

Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt mẫu thân, ánh mắt Dương Diệp lóe lên, hẩn lạnh giọng nói: "Mẫu thân, phụ thân thật sự đã chết trong tay Bách Hoa cung sao?"

Mỹ phụ lắc đầu nói: "Không phải, phụ thân con chưa chết, chỉ là... Nói chung chuyện này con đừng hỏi nữa. Nghe lời của ta, bây giờ con hãy mang Tiểu Dao rời khỏi An Nam thành đi, mục tiêu của bọn họ là ta, chỉ cần tìm được ta, bọn họ sẽ không tìm các con nữa. Cho dù muốn tìm được các con, các con cũng không học công pháp của Bách Hoa cốc, bọn họ cũng chẳng thể nào tìm được!"

Dương Diệp lắc đầu nói: "Có đi thì cùng đi! Mẫu thân không đi, con cũng sẽ không đi!"

"Tiểu Dao cũng sẽ không đi!" Tiểu Dao cũng kiên quyết nói.

"Người bây giờ đủ lòng đủ cánh rồi, không nghe lời của ta nữa sao?" Mỹ phụ có chút tức giận, dường như cảm thấy mình có hơi nặng lời, bà nhẹ giọng lại, "Diệp Nhi, con nghe lời ta, con mang theo Dao Nhi đi đến Kiếm tông, với tư chất của Dao Nhi, Kiếm tông hẳn là sẽ thu nhận. Chỉ cần hai huynh muội các con ở trong Kiếm tông, người Bách Hoa cốc chắc hẳn cũng sẽ không đi kiếm chuyện với các con!"

Dương Diệp không nói gì.

Hiểu con không ai bằng mẹ, làm sao mỹ phụ không biết ý nghĩ của Dương Diệp? Bà lại nói: "Diệp Nhi, chỉ cần con và Tiểu Dao có thể bình an, cho dù mẫu thân bị bắt quay về Bách Hoa cung cũng không tiếc. Thế nhưng nếu như con nhất thời hành động theo cảm tính hại chết mình và Tiểu Dao, ta có chết cũng không nhắm mắt!"

Dương Diệp ngẩng đầu nhìn mỹ phụ mà nói: "Mẫu thân, sở dĩ con nỗ lực trở nên mạnh mẽ chính là vì muốn bảo vệ người và Tiểu Dao. Nếu như người không còn nữa, cho dù con là trở thành người mạnh nhất Nam vực lại còn ý nghĩa gì? Tóm lại, con sẽ không đi, bọn họ muốn mang người đi nhất định phải bước qua xác của con!"

"Mẫu thân, con cũng sẽ không đi, Tiểu Dao phải vĩnh viễn ở bên cạnh mẫu thân và ca ca!" Gương mặt non nớt của Tiểu Dao tràn đầy kiên định.

"Đứa nhỏ ngốc, hai đứa nhỏ ngốc này..." Mỹ phụ ôm Dương Diệp và Tiểu Dao vào trong lòng, gương mặt đã tràn đầy nước mắt.

"Một màn thật cảm động lòng người, nếu như mẹ con các người đã tình thâm như vậy, vậy thì cũng không cần đi nữa, cùng đi đến Tuyệt Tình nhai của Bách Hoa cung ở thêm vài thập niên là được rồi."

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng không chứa bất cứ tình cảm nào truyền vào trong nhà đá.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Phụng Ngọc

Nghe thấy giọng nói này, Dương Diệp và mỹ phụ đều biến sắc. Dương Diệp đứng bật lên, trường kiếm xuất hiện ở trong tay hắn, muốn mang mẫu thân của hắn đi, trước phải bước qua xác hắn!

Mỹ phụ cười cay đắng, nói: "Nên đến cuối cùng là vẫn đến."

Nói xong, bà kéo Dương Diệp và Tiểu Dao đi ra khỏi nhà đá.

Ngoài nhà đá chẳng biết lúc nào đã xuất hiện năm người phụ nữ mặc váy hoa màu lam nhạt. Nơi ngực trái của năm người phụ nữ này đều có ẩn một đóa hoa tươi đẹp không biết tên là gì. Đóa hoa trông rất sống động, tỏa ra hào quang lấp lánh ở dưới ánh trăng. Nhìn kĩ hiệu này, Dương Diệp biết, năm người này chính là người của Bách Hoa cung, mà ba người Thanh Hồng vốn đang gác ngoài cửa cũng đã nằm trên mặt đất. Thấy ba người còn hô hấp, Dương Diệp thở phào nhẹ nhõm, còn tốt, chỉ là là hôn mê mà thôi.

Mẫu thân Dương Diệp nhìn người phụ nữ dẫn đầu kia, trong mắt thoáng qua chút phức tạp, bà nói: "Phụng Vũ, không ngờ ngươi lại gia nhập Bách Hoa vệ!"

Người phụ nữ tên là Phụng Vũ nhếch miệng cười lạnh, nói: "Đúng vậy, ngươi không nhớ sao? Trước đây thiên phú của ngươi vượt xa ta, nếu không phải ngươi vì gã nam nhân kia mà rời khỏi Bách Hoa cốc, hiện giờ e rằng thành tựu của ngươi đã vượt xa ta bây giờ! Nhưng mà đáng tiếc, Phụng tiên từ năm đó lại cam lòng sa ngã, phản bội Bách Hoa cung vì một gã nam nhân, thế cho nên đến hiện giờ vẫn còn là Linh Giả nhị phẩm."

Nghe vậy, Dương Diệp rung mình, người phụ nữ trước mắt này lại còn quen biết với mẫu thân mình, nhưng lại hình như có ân oán, thật không ổn!

Mẫu thân Dương Diệp lắc đầu nói: "Chuyện năm đó ta không muốn nói nữa. Phụng Vũ, nể tình chúng ta từng là đồng môn, ta cầu xin ngươi một việc, tha cho hai đứa con của ta. Kẻ trái với cung quy là ta, bọn chúng không liên quan. Chỉ cần ngươi buông tha cho chúng, ta sẵn sàng hồi cung với ngươi!"

Phụng Vũ nhìn Dương Diệp và Tiểu Dao, sau đó nói: "Phụng Ngọc, ngươi cảm thấy có khả năng sao? Dựa theo cung quy, bọn chúng phải cùng ngươi hồi cung với ta mà tiếp nhận xử phạt. Về phần ngươi muốn về cung hay là không, đó chẳng còn là do ngươi nữa rồi!"

"Bọn chúng vô tội!" Phụng Ngọc trầm giọng nói.

Phụng Vũ cười lạnh một tiếng: "Là con của ngươi thì không vô tội. Kỳ thực ta thật không hiểu nổi, gã nam nhân đó có gì tốt? Ngươi lại vì hắn mà phản bội Bách Hoa cung. Đừng nói với ta là tình yêu gì đó, nếu như hắn thực sự yêu ngươi, hắn không nên quấy rầy ngươi, càng không nên mang ngươi đi. Cũng không cần nói với ta là hắn không biết quy định của Bách Hoa cung!"

Gương mặt Phụng Ngọc lộ vẻ đau đớn, một lát sau, bà lắc đầu nói: "Chuyện trước kia ta không muốn nói nữa. Phụng Vũ, nể tình đồng môn, ta cầu xin ngươi để cho hai đứa con của ta rời đi đi."

"Không thể nào!" Phụng Vũ trầm giọng nói, "Ta cự tuyệt không phải là vì ta đổ kị với ngươi, ta thừa nhận trước đây ta quả thật đổ kị với ngươi. Thế nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng của ngươi bây giờ, ta đã không còn ghen tị nữa, bởi vì ngươi bây giờ đã không đáng để ta ghen tị. Sở dĩ ta cự tuyệt, ngươi hẳn là biết rõ, cung quy của Bách Hoa cung không phải là ngươi hoặc là ta có thể thay đổi và làm trái. Bọn chúng phải trở về cùng tiếp nhận xử phạt với ngươi!"

Phụng Ngọc còn muốn nói cái gì, lúc này Dương Diệp nhìn mẫu thân của mình, sau đó quỳ xuống mà nói: "Mẫu thân, không cần cầu xin bà ta nữa. Con trai vô năng, tuy không thể bảo vệ được người và muội muội nhưng vẫn có thể làm được cùng sinh cùng tử với hai người!"

"Dao Nhi cũng muốn cùng sinh cùng tử với mẫu thân và ca ca. Dao Nhi sẽ không rời xa mẫu thân!" Tiểu Dao ghì lấy tay Phụng Ngọc, kiên định nói.

Hai hàng nước mắt trong suốt lại lần nữa chảy ra từ trong đôi mắt của Phụng Ngọc. Bà kéo Dương Diệp và Tiểu Dao vào trong ngực, nói: "Là ta vô dụng, là ta không có năng lực bảo vệ cho các con, là mẫu thân vô dụng..."

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt vài người phụ nữ kia thoáng qua chút phức tạp, nhưng rất nhanh sau đó liền bình tĩnh lại. Tuy rằng bọn họ rất đồng tình với ba người trước mắt, thế nhưng cung quy Bách Hoa cung không ai dám làm trái, bọn họ lại càng không dám!

Phụng Vũ nét mặt bình tĩnh, trong mắt không chút dao động. Đúng như lời bà ta nói, trước kia bà ta thật sự đổ kị với Phụng Ngọc, phải nói hàng đệ tử lột chữ Phụng đều đổ kị Phụng Ngọc. Bởi vì khi ấy, Phụng Ngọc được xưng là Phụng tiên tử của Bách Hoa cung, bất kể là thực lực hay là thiên phú đều vượt xa mọi người. Mặc kệ bọn họ cố gắng thế nào cũng chẳng thể tranh nổi! Khi đó, thế hệ trẻ của Bách Hoa cung chính là thiên hạ của Phụng Ngọc!

Đương nhiên, đổ kị thì đổ kị, khi ấy bọn cũng không dám đắc tội Phụng Ngọc. Phải biết rằng, khi đó Phụng Ngọc chính là đối tượng được tông môn toàn lực bồi dưỡng, tông môn cần dựa vào nàng để tranh đoạt Thanh Vân bảng. Nhưng đáng tiếc, người đệ tử mà Bách Hoa cung toàn lực bồi dưỡng này lại vì một gã nam nhân mà phản bội Bách Hoa cung. Việc này làm cho cung chủ cùng với các trưởng lão khi đó tức nổ phổi.

Cũng chính là vì như thế, cho dù chuyện đã qua lâu như vậy, Bách Hoa cung vẫn phát lệnh truy nã Phụng Ngọc.

Nghĩ đến kết cục của Phụng Ngọc khi quay về Bách Hoa cung, Phụng Vũ thở dài trong lòng. Không thể phủ nhận, lúc đầu bà ta chủ động yêu cầu truy đuổi theo Phụng Ngọc là muốn nhìn xem thử bộ dạng sa sút của Phụng Ngọc. Hiện giờ bà ta đã nhìn thấy rồi, Phụng Ngọc đã chẳng còn phong

thái năm đó, thực lực càng kém xa bà ta, theo đạo lý mà nói, bà ta hẳn phải rất vui vẻ, chỉ là vì sao mình chẳng những mất hứng mà còn có chút cảm giác bi thương chứ?

Chẳng lẽ cung quy thật sự quá mức vô tình?

Nghĩ đến ý niệm này, Phụng Ngọc rung mình, vội vàng xóa sạch ý nghĩ này ra khỏi đầu. Sau đó bà ta nhìn về phía ba mẹ con Dương Diệp mà nói: "Phụng Ngọc, đi thôi!"

Dương Diệp xoay người nhìn Phụng Vũ, hít sâu một hơi, sau đó huyền khí bắt đầu dâng trào trong cơ thể. Dương Diệp hẳn cũng sẽ không thúc thủ chịu trôi, càng sẽ không tro mắt nhìn mẫu thân mình trở về chịu cung quy xử phạt gì đó.

Hắn biết hẳn không phải là đối thủ của năm người trước mắt, phải nói cho đúng là không phải đối thủ của bất cứ người nào trong năm người này cả. Thế nhưng vậy thì sao? Sau lưng hắn là mẫu thân và muội muội, cho dù trước mặt hắn là cường giả Thánh Giả cảnh, hắn cũng muốn rút kiếm!

"Thật có dũng khí, nhưng mà cũng không biết tự lượng sức mình!" Nhìn Dương Diệp, Phụng Vũ lạnh nhạt nói.

"Biết đâu được!"

Dứt lời, thân thể Dương Diệp đã biến mất ngay tại chỗ, trường kiếm mang theo từng tiếng xé gió đâm về phía Phụng Vũ.

Dương Diệp không chút nào giữ lại, cũng không dám giữ lại. Hắn không biết người trước mắt này có cảnh giới thế nào, thế nhưng hắn biết, thực lực của người này tuyệt đối là không kém Huyết Thủ và Tô Thanh Thi trước kia. Hắn cũng biết lần này là không tự lượng sức, cũng biết lúc này xuất kích hẳn rất có thể sẽ bị đối phương nháy mắt giết chết, thế nhưng như vậy thì sao?

Vì người thân, đừng nói là chết, cho dù là hồn phách vĩnh viễn không nhập luân hồi hắn cũng không oán không hối!

Tốc độ và sức mạnh của Dương Diệp làm cho Phụng Vũ có hơi bất ngờ, không chỉ Phụng Ngọc, ngay cả vài người phụ nữ sau lưng Phụng Vũ cũng hơi bất ngờ. Bởi vì Phạm Nhân cảnh có thể đạt được trình độ như vậy, ở Bách Hoa cung cũng là thuộc về siêu thiên tài.

"Tốc độ không tệ, sức mạnh cũng không tệ!"

Dứt lời, Phụng Vũ vung tay phải về phía Dương Diệp. Một con kinh phong thổi đến trên người Dương Diệp, thân thể Dương Diệp lập tức bay ngược ra sau. Nhưng mà thanh kiếm trong tay Dương Diệp lại như tên rơi cung, hóa thành một vệt kim quang chói lọi, trực tiếp xuyên thấu qua dòng kinh phong, sau đó đâm thẳng vào Phụng Vũ.

Lần này Phụng Vũ cũng không còn là bất ngờ mà đã là chấn kinh rồi. Bà ta không ngờ chiêu này của Dương Diệp lại có thể ác liệt như thế, trực tiếp đâm xuyên qua kinh phong của bà ta. Tuy rằng con kinh phong kia chỉ là do bà ta tiện tay vung lên, thế nhưng dù sao bà ta cũng cường giả Linh Giả cảnh bát phẩm! Theo đạo lý mà nói, cường giả Linh Giả cảnh tùy tiện vung tay, ngay cả Tiên Thiên cảnh cũng không thể chống cự nổi.

Đờ lẩy Dương Diệp bị Phụng Vũ đánh bay, nhìn thấy trường kiếm trong tay Dương Diệp đâm xuyên qua kinh phong, trong mắt Phụng Ngọc cũng hiện lên một chút khiếp sợ. Hiên nhiên bà cũng không ngờ kiếm của Dương Diệp có thể xuyên qua kinh phong của Phụng Vũ.

Trước đây bà để cho Dương Diệp đi Kiếm tông, ngoại trừ để cho Dương Diệp có năng lực sinh tồn ở Nam vực ra thì còn là vì sự truy đuổi của Bách Hoa cung. Nhưng mà bà thật không ngờ, Dương Diệp lại có thực lực cường hãn như vậy!

"Không thể để nó bị bắt đi Bách Hoa cung!"

Vén vén trong nháy mắt, Phụng Ngọc liền làm ra quyết định. Đương nhiên, lúc trước bà cũng không muốn để cho Dương Diệp đi Bách Hoa cung, chỉ là hiện giờ ý nghĩ này càng thêm kiên quyết. Phải biết rằng, đi Bách Hoa cung rồi, cho dù Dương Diệp có thể giữ mạng, cuộc đời sau này cũng sẽ bị Bách Hoa cung khống chế, bà không muốn để cho con mình trở thành nô tài của Bách Hoa cung!

Vèo! Phụng Vũ lại lần nữa tùy ý vung tay lên. Thanh trường kiếm kia của Dương Diệp lập tức bắn ngược ra, sau đó đâm thẳng về phía Dương Diệp, chỉ là tốc độ kia nhanh hơn Dương Diệp không biết bao nhiêu lần.

Nhìn thấy trường kiếm đến nhanh như điện, Phụng Ngọc cau mày, ngay khi bà muốn xuất thủ thì tốc độ của trường kiếm kia cũng chậm lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tốc độ trường kiếm càng ngày càng chậm, cuối cùng, trường kiếm như là dạo bước đi đến trước mặt Dương Diệp.

Nhìn trường kiếm trôi nổi trước mặt Dương Diệp, ánh mắt Phụng Vũ lóe lên, làm như nghĩ đến điều gì, ánh mắt bà ta chợt đầy sát khí, hiên nhiên là tiềm lực và thực lực của Dương Diệp làm cho bà ta cảm nhận được uy hiếp!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Dưới trời cao, trên đại địa

Dùng ý niệm khổng chế trường kiếm, Dương Diệp chuẩn bị xuất kích một lần nữa, mà đúng lúc này, giọng nói của Phụng Ngọc đột nhiên vang lên trong lòng hắn: "Diệp Nhi, con không phải là đối thủ của ả, đợi ta thi triển bí pháp kiềm chân ả, con mang Tiểu Dao quay về Kiếm tông. Ta biết con không sợ chết, cũng biết con không muốn để cho ta theo bọn họ trở về chịu tội. Thế nhưng bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính, núi xanh còn đỏ sợ gì không có củi đốt. Chỉ cần con còn sống thì ta còn có hi vọng!"

Ngay lúc Dương Diệp chuẩn bị nói tiếp, Phụng Ngọc lại mở miệng, lần nữa huyền khí truyền âm cho hắn: "Nếu như con cự tuyệt, ta sẽ lập tức chết trước mặt con."

Hai mắt Dương Diệp đỏ vằn, gương mặt lộ vẻ đau đớn, lòng như dao cắt, hắn nhìn thoáng qua Tiểu Dao đang ghì chặt lấy tay Phụng Ngọc. Nói cho cùng, Tiểu Dao vẫn còn nhỏ, tuy rằng không muốn rời xa mẫu thân nhưng cả gương mặt đều tái nhợt và đầy sợ hãi.

Nhìn thấy Dương Diệp thống khổ như vậy, Phụng Ngọc rất không đành lòng, nhưng mà bà chẳng còn cách nào khác. Bà biết tính cách của con trai, nếu như không ép buộc nó như vậy, cho dù là giết nó, nó cũng sẽ không bỏ lại người nhà mà chạy trốn.

Nhìn thấy Phụng Ngọc với Dương Diệp dùng huyền khí truyền âm, Phụng Vũ như rồng mảy, trầm giọng nói: "Các ngươi là muốn tự mình đi theo chúng ta hay là ta cưỡng ép bắt bọn ngươi đi?"

"Diệp Nhi, ta bị bắt trở về cũng sẽ không bị xử tử ngay lập tức, chỉ cần sau này con có thực lực là có thể đến Bách Hoa cung cứu ta. Nếu như con cũng bị bắt về như ta, vậy thì ta chẳng còn chút hi vọng nào nữa. Cho nên, coi như là vì mẫu thân, con phải sống cho tốt, được chứ?" Nhìn thấy Dương Diệp đang gắng vật lưỡng lự, Phụng Ngọc lại lần nữa huyền khí truyền âm, để lại cho Dương Diệp một chút hi vọng.

Dương Diệp siết chặt nắm đấm, móng tay đâm vào trong thịt da, biểu cảm trên mặt đã vằn vẹo lên. Hắn hận, hận vì sao hắn lại không có thực lực, nếu như hắn có thực lực, cho dù mẫu thân làm trái với cung quy gì kia thì sao? Thế nhưng hắn lại không có thực lực!

Nhìn thấy Phụng Ngọc còn đang huyền khí truyền âm, Phụng Vũ trầm giọng nói: "Bắt chúng lại!"

Nghe thấy lời của Phụng Vũ, bốn người sau lưng bà ta lập tức hành động, bao vây ba người Dương Diệp.

Nhìn thấy đám người Phụng Vũ động thủ, Phụng Ngọc biến sắc, ném Tiểu Dao đang ở bên cạnh mình cho Dương Diệp rồi nói: "Mang Tiểu Dao đi, ta chờ con đến cứu ta!"

Dứt lời, một luồng khí thể kinh khủng tràn ra từ trong cơ thể Phụng Ngọc. Tức thì, vô số đoá hoa long lánh biến ảo từ huyền khí trong nháy mắt xuất hiện. Khi những đoá hoa như tuyết hoa này xuất hiện, tại đây lập tức vang lên những tiếng xẹt xẹt làm da đầu người ta phải tê dại!

Tiếng động đó chính là âm thanh không khí bị hoa tuyết cắt nát!

Nhìn thấy những đoá hoa này, Phụng Vũ mặt mày trắng bệch, thất thanh nói: "Bách Hoa Tàn, Phụng Ngọc ngươi lại dám thi triển cấm thuật, ngươi điên rồi sao?"

Nói đoạn, Phụng Vũ cùng với bốn người còn lại vội vàng thi triển thân pháp lui về phía sau.

Phụng Ngọc không để ý đến Phụng Vũ mà là quay đầu quát lên với Dương Diệp ở sau lưng mình: "Đi mau, con thực sự muốn ta tự sát trước mặt con sao?"

Dương Diệp nhanh chóng dập đầu lạy Phụng Ngọc ba cái, sau đó ôm lấy Tiểu Dao, xoay người chạy như bay về phía cửa thành.

"Mẫu thân, chờ con, người nhất định phải chờ con..."

Nghe thấy những lời này của Dương Diệp, trên gương mặt tái nhợt của Phụng Ngọc lộ ra một nụ cười, sau đó bà điên cuồng vận chuyển huyền khí trong cơ thể, không chế những đoá hoa long lánh kia tràn về phía nhóm người Phụng Vũ. Hiện giờ chuyện bà có thể làm chính là cố gắng hết sức cầm chân nhóm người Phụng Vũ, tranh thủ thêm chút thời gian để Dương Diệp chạy thoát thân!

Cấm thuật Phụng Ngọc thi triển ra quá mức kinh khủng, thanh thể tạo thành cũng là cực kỳ kinh người, vì vậy cho nên tất cả huyền giả ở An Nam thành đều phải kinh hãi. Thế nhưng không một ai dám đến quan sát, ngay cả đội hộ vệ của An Nam thành cũng không dám. Bởi rằng thanh thể như thế, ít nhất cũng là cường giả Linh Giả cảnh mới có thể tạo ra được, tính tình của cường giả đến cấp bậc này đều có chút quái dị, nếu như bọn họ đến xem, không chừng đối phương sẽ tiện tay kết liễu cả bọn họ!

Sau một hồi lâu, tất cả yên tĩnh trở lại, Phụng Ngọc mệt mỏi ngồi trên đất, mái tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt chẳng còn chút máu, bên khóe miệng còn có một vệt đỏ tươi.

"Thi triển cấm thuật, căn cơ bị tổn thương, không chỉ cảnh giới hạ xuống mà sau này không thể tăng lên được nữa, đáng giá sao?" Phụng Vũ nhìn Phụng Ngọc ngồi mệt mỏi trên đất, trầm giọng nói.

Phụng Ngọc nở một nụ cười kì lạ rồi nói: "Nếu như ngươi cũng có con, ngươi sẽ biết đáng giá hay không."

Phượng Vũ hừ lạnh một tiếng: "Đời này ta sẽ không có con. Ngược lại là ngược, trước là vì gã nam nhân kia mà trốn ra khỏi cung, vứt bỏ tiền đồ của mình, hiện giờ lại vì tiểu tử kia mà thi triển cấm thuật. Hơn nữa người còn vì ba kẻ này mà vĩnh viễn chịu nỗi khổ bị âm phong giết vò dưới đáy vực Đoạn Tinh nhai, thực sự đáng giá sao?"

Phượng Ngọc không nói gì, chỉ nhìn về hướng Dương Diệp trốn đi. Bà rất muốn nói với Phượng Vũ rằng, trên đời này có rất nhiều chuyện chẳng cần phải đáng giá mới nên làm, thế nhưng bà không nói, bởi vì bà biết một người từ nhỏ đã lớn lên trong Bách Hoa cung như Phượng Vũ sẽ không hiểu. Hiện giờ bà chỉ quan tâm Dương Diệp có thể an toàn trở về Kiếm tông hay không thôi!

Dương như biết ý nghĩ của Phượng Ngọc, Phượng Vũ hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng nhìn về phương hướng mà Dương Diệp trốn chạy rồi nói: "Thành thật mà nói, thực lực và tiềm lực của con người rất tốt, cũng không kém chút nào so với một số thiên tài thế hệ trẻ của Bách Hoa cung, ngày sau nếu có thể trưởng thành, thành tựu chắc chắn bất phàm. Nhưng mà đáng tiếc, ta sẽ không để cho nó trưởng thành. Cho nên, ta quyết định tự mình đuổi giết nó!"

Phượng Ngọc không nói gì, vẫn chỉ nhìn về phương hướng Dương Diệp chạy trốn. Chuyện bà có thể làm đều đã làm, hiện giờ chỉ có thể xem tạo hóa của Dương Diệp mà thôi.

Phượng Vũ: "Khổng chế ả, sau đó đi phủ thành chủ bàn giao với thành chủ, nói đây là chuyện nội bộ của Bách Hoa cung ta là được. Ta đi đuổi giết tiểu tử kia, các người không cần chờ ta, sau khi bàn giao xong với thành chủ An Nam thành thì lập tức trở về Bách Hoa cung đi!"

Nói xong câu này, thân hình Phượng Vũ đột nhiên biến mất ở phía xa, sau đó khi xuất hiện lại đã là cách ngoài mười mấy trượng.

...

Bên ngoài An Nam thành, dưới ánh trăng, Dương Diệp ôm Tiểu Dao ngồi ở trên lưng sói xám, để cho sói xám tăng tốc đến cực hạn.

Trên lưng sói xám, sắc mặt Dương Diệp u ám, hai mắt đỏ vằn. Lúc này hãn vô cùng hận, ngoại trừ hận Bách Hoa cung ra thì còn là còn hận chính mình, hận mình vì sao không có thực lực. Nếu như hãn có thực lực, mẫu thân cũng sẽ không vì hãn mà thi triển cấm thuật gì đó, nếu như hãn có thực lực, thì hãn đã có bảo vệ cho Tiểu Dao và mẫu thân, nếu như hãn có thực lực...

Đúng vậy, nếu có thực lực, tất cả mọi chuyện đã phát triển theo ý muốn của hãn. Thế nhưng hãn không có, hãn chỉ là một gã huyênh giả Phạm Nhân cảnh! Ở trước mặt những Bách Hoa vệ kia, ngay cả sức đánh trả hãn cũng chẳng có!

"Ta phải trở nên mạnh mẽ, ta muốn dưới trời cao, trên đại địa này, không ai có thể nắm trong tay vận mệnh của Dương Diệp ta và người thân, ta muốn tất cả quy tắc và phép tắc trong trời đất này đều không thể ràng buộc được ta và thân nhân của mình!" Trên lưng sói, Dương Diệp siết chặt tay, kiên định nói.

Từ giờ khắc này bắt đầu, mục tiêu của Dương Diệp đã trở nên rõ nét. Trước đây mục tiêu của hãn chỉ là muốn để cho mẫu thân và muội muội có cuộc sống tốt. Thế nhưng chuyện đêm nay làm cho Dương Diệp biết, mục tiêu nhìn như vô cùng đơn giản này kỳ thực là xa không thể với. Muốn thực hiện mục tiêu này, hãn phải có thực lực bất chấp cả cung quy của Bách Hoa cung, nếu không, mục tiêu này của hãn chỉ là một ý nghĩ buồn cười.

Trên lưng sói, Tiểu Dao co người vào trong lòng Dương Diệp, rụt rè nói: "Ca ca, mẫu thân sẽ có chuyện gì sao?"

Chuyện tối nay nói thật là quá mức rung động với nàng. Đầu tiên là mẫu thân ở chung nàng vài chục năm lặn mình biến thành siêu cường giả trong truyền thuyết, sau đó lại có những cường giả trong truyền thuyết trước đây chỉ nghe qua mà chưa từng thấy đến bắt nàng cùng với ca ca và mẫu thân mà nàng thân thiết nhất. Một loạt biến cố làm nàng vừa sợ hãi vừa phẫn nộ.

Bởi vì ở trong ấn tượng của nàng, từ trước đến giờ mẫu thân đều chưa từng tức giận, mặc kệ người ta thế nào, mẫu thân đều là ôn tồn nhã nhặn, hơn nữa mẫu thân còn không bao giờ làm chuyện phạm pháp. Người tốt như mẫu thân vậy, tại sao những người kia lại muốn bắt bà ấy? Dựa vào đâu mà muốn bắt mẫu thân chứ?

Từ thời khắc này trở đi, ở sâu trong nội tâm tiểu cô nương trước nay ngây thơ hồn nhiên chôn xuống một mầm móng thù hận.

Nghe thấy câu hỏi của Tiểu Dao, Dương Diệp ôm chặt Tiểu Dao trong ngực, dịu dàng nói: "Yên tâm, mẫu thân không có việc gì, mẫu thân đã nói với ca ca, người nói người sẽ không có chuyện gì, còn nói đợi sau này thực lực ca ca lớn mạnh rồi sẽ đi cứu mẫu thân."

"Thật vậy sao?" Tiểu Dao hỏi.

"Ca ca người nói thật đấy!"

Đúng lúc này, giọng nói của Phượng Vũ lại lần nữa xuất hiện trong tai hai huynh muội Dương Diệp.

Nghe thấy thế, Dương Diệp cả kinh trong lòng. Hãn ngẩng đầu lên, chẳng biết từ lúc nào Phượng Vũ đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Đánh một trận?

Dưới ánh trăng, Phụng Vũ lơ lửng trên không trung, ở sau lưng bà ta có một đôi cánh chim do huyền khí biến ảo thành. Phụng Vũ sắc mặt âm u, hai mắt nhìn nhìn chăm chăm vào U Minh lang mà Dương Diệp đang cười, trong lòng khiếp sợ tột đỉnh.

U Minh lang chỉ có thực lực huyền giả cửu phẩm, theo đạo lý mà nói huyền thú cấp bậc này sẽ không thể làm cho bà ta thất thố, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không có hai tên nhân loại ngồi trên lưng của U Minh lang này.

Ở Nam vực, bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, quan hệ của huyền thú và nhân loại không quá gay gắt, nhưng tuyệt đối không thể nói là giao hảo được. Công bằng mà nói, đó chính là không qua lại với nhau, đương nhiên, nếu có nhân loại dám một mình bước vào bên trong Thập Vạn Đại Sơn, đây chắc chắn là có đi mà không có về. Đồng dạng như vậy, nếu có huyền thú dám một mình bước vào thế giới loài người thì cũng sẽ bị mổ bụng lấy đan.

Mà hiện giờ, một con huyền thú cửu giai vốn nên xuất hiện ở Thập Vạn Đại Sơn lại có thể để cho nhân loại cười lên, còn lại là một huyền giả Phàm Nhân cảnh. Điều này làm cho Phụng Vũ nghi ngờ đồng thời khiếp sợ đến suy nghĩ cũng hơi rối loạn.

Phụng Vũ hít sâu một hơi, đè nén kinh hãi trong lòng, ánh mắt bà ta lóe sát khí, nghĩ thầm tiểu tử này không thể giữ lại, nếu không, cho dù là chẳng uy hiếp được Bách Hoa cung thì ngày sau trưởng thành cũng là một phiền toái không nhỏ!

Cảm nhận được sát khí phát ra từ trên người Phụng Vũ, Dương Diệp rung mình, sau đó nói với con chồn tía bên trong vòng xoáy đan điền của mình: "Tiểu tử kia, tuy rằng ta không biết ngươi rốt cuộc là một tồn tại thể nào, thể nhưng ta biết ngươi chắc chắn có lai lịch bất phàm, đợi một lát nữa ngươi hãy trốn đi. Nếu như ngươi có năng lực mà nói, ngươi thay ta mang muối muối ta đi, còn nếu không có, ngươi cứ trốn đi đi. Với năng lực của ngươi, bà ta chắc hẳn là không bắt được ngươi đâu!"

Dương Diệp tin tưởng vào năng lực chạy trốn của chồn tía, phải biết là người áo đen trước kia còn mạnh hơn nữ nhân trước mắt không biết bao nhiêu lần, thể nhưng người áo đen đó cũng không thể bắt được chồn tía, nữ nhân này thì khỏi cần phải suy nghĩ.

Bên trong vòng xoáy đan điền, chồn tía chớp chớp đôi mắt, không lắc đầu cũng không gật đầu, chỉ là cặp móng nhỏ nhỏ đã hiện ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt.

"Tại... tại sao bà lại muốn bắt mẫu thân của bọn ta..."

Nhìn thấy Phụng Vũ bay trên không, Tiểu Dao có hơi sợ hãi nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

Phụng Vũ không trả lời, trái lại là hỏi Dương Diệp: "Tại sao Huyền thú cửu giai lại theo ngươi, đừng nói với ta nó là thú cưng của ngươi."

Ở Nam vực, một vài quý tộc thích nuôi thú cưng, nhưng những con thú cưng này phần lớn đều là dưới ngũ phẩm, hơn nữa là loại huyền thú vô cùng ngoan ngoãn, còn loại huyền thú cửu giai, hơn nữa còn có sức chiến đấu dũng mãnh như U Minh lang, bà ta chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe bao giờ.

"Bách Hoa cung sẽ xử trí mẫu thân ta như thế nào?" Dương Diệp hỏi một đằng đáp một nẻo.

Phụng Vũ không trả lời, ngược lại cho ra điều kiện: "Nói cho ta biết tại sao ngươi có thể khống chế con huyền thú cửu giai này, ta có thể không giết ngươi mà cho ngươi làm hoa nô của Bách Hoa cung."

"Ngươi trả lời vấn đề của ta trước đi!" Dương Diệp nhìn Phụng Vũ mà nói.

Phụng Vũ nhướng mày, trong lòng có chút không vui, thể nhưng nghĩ đến phương pháp Dương Diệp khống chế huyền thú, bà ta đành thỏa hiệp.

"Ngươi yên tâm, Bách Hoa cung sẽ không xử tử ả, chắc là sẽ nhốt ả ở đây vực Tuyệt Tình nhai, để ả chịu hành hạ bởi âm sát hàn phong và độc Tuyệt Tình hoa. Những người xúc phạm cung quy trước đây đều như thế, chính là giết gà dọa khỉ. Đáng tiếc phương pháp này cũng chẳng hữu hiệu bao nhiêu, cũng không biết năm nay Bách Hoa cung có thể đổi phương thức hay không!"

Dương Diệp hít sâu một hơi, nhìn về phía Phụng Vũ, dữ tợn cười lên mà nói: "Ta Dương Diệp xin thề, hôm nay nếu ta không chết, tất cả đản vật của các ngươi đối với mẹ ta ngày sau ta sẽ hoàn trả các ngươi gấp trăm lần!"

Phụng Vũ nhếch mép khinh thường: "Ngày hôm nay ta coi như là đã biết cái gì gọi là không biết tự lượng sức mình. Đừng nói ngươi chỉ là một gã Phàm Nhân cảnh có thiên phú không tệ, cho dù ngươi là Tôn Giả cảnh thì với Bách Hoa cung ta mà nói, cũng chỉ là một con kiến hơi cường đại một chút mà thôi. Nội tình Bách Hoa cung ta không phải điều mà ngươi có thể tưởng tượng. Được rồi, vốn ta còn không muốn giết ngươi, chỉ cho ngươi làm hoa nô, bây giờ xem ra là không cần nữa. Đừng tưởng rằng ngươi không nói thì ta sẽ không có biện pháp lấy được bí mật của ngươi!"

"Lão gà mẹ, vậy sao ngươi còn chưa động thủ?" Dương Diệp cười dữ tợn.

Trong mắt Phụng Vũ lóe lên sát khí, ngay lúc chuẩn bị động thủ thì đột nhiên bà ta lại nhướng mày, ánh mắt nhìn quét xung quanh, trầm giọng nói: "Nếu đã đến rồi thì ra đây đi!"

Một cái bóng trắng hiện ra, một người nữ tử mặc váy trắng, tay cầm trường kiếm màu xanh xuất hiện ở bên cạnh Dương Diệp. Nữ tử chẳng phải ai khác, chính là Tô Thanh Thi, người từng có ước định với Dương Diệp.

Nhìn thấy Tô Thanh Thi, Dương Diệp thăm thò phào nhẹ nhõm. Hắn không sợ chết nhưng lại sợ Tiểu Dao sẽ chết cùng với mình. Tuy rằng hắn không biết vì sao Tô Thanh Thi xuất hiện ở đây, thế nhưng điều này không quan trọng nữa, bởi vì Tiểu Dao đã an toàn rồi.

"Người của Kiếm tông?" Phụng Vũ nhướn mày, trầm giọng hỏi.

Tô Thanh Thi nhìn thoáng qua Dương Diệp, sau đó nhìn về phía Phụng Vũ, gật đầu nói: "Hắn là đệ tử của Kiếm tông ta, ngươi không thể động vào hắn!"

Phụng Vũ hí hai mắt: "Hắn là con trai của đệ tử xúc phạm cung quy Bách Hoa cung ta, ngươi hắn cũng biết cung quy của Bách Hoa cung ta."

Choang!

Trường kiếm màu xanh trong tay Tô Thanh Thi đột nhiên thoát ra khỏi ngọc thủ của nàng, mang theo một cái bóng xanh phóng lên cao, phát ra một tiếng kiếm minh lạnh lạnh.

"Vậy thì đánh một trận đi!"

Nhìn thấy thanh trường kiếm màu xanh này, ánh mắt Phụng Vũ lóe lên chút nghiêm trọng, không ngờ lại là huyền kiếm địa phẩm! Bà ta và nữ tử trước mắt có cảnh giới sắp xỉ nhau, vốn là cho dù đánh một trận bà ta cũng không sợ, thế nhưng kiếm của đối phương lại là địa phẩm, mà huyền bảo của bà ta chỉ là huyền giai cao phẩm, nhưng mà khác biệt lại lớn đến như vậy. Điều này làm cho bà ta có hơi do dự, cảnh giới và thực lực tương đương nhau, huyền bảo và huyền kỹ chính là mấu chốt quyết thắng bại.

"Bách Hoa cung ta không có ân oán với Kiếm tông, hơn nữa giữa ân oán của Kiếm tông và Quỷ tông, Bách Hoa cung ta cũng đều giữ thế trung lập. Hiện giờ ngươi thật sự muốn vì một đệ tử ngoại môn mà kết thù oán với Bách Hoa cung sao?" Phụng Vũ trầm giọng nói.

Tô Thanh Thi vận chuyển huyền khí trong cơ thể, lạnh nhạt nói: "Có kết oán hay không, không phải một trường lão như ngươi có thể quyết định. Đừng nhiều lời nữa, nếu muốn giết hắn, vậy thì ra tay đi!" Nói đoạn, một khí thế kinh khủng nháy mắt phủ ập về phía Phụng Vũ.

Phụng Vũ đang muốn nói tiếp thì đột nhiên một luồng khí thế đã bao phủ lên bà ta, Phụng Vũ biến sắc, thất thanh nói: "Kiếm thế, lại là kiếm thế, cô là Tô tiên tử của Kiếm tông?"

"Phải!" Tô Thanh Thi thừa nhận nói.

Nhìn thấy Tô Thanh Thi thừa nhận, trong lòng Phụng Vũ chẳng còn chút chiến ý nào. Phải biết rằng, Tô Thanh Thi chính là cường giả có thứ tự trên Tiềm long bảng. Tiềm long bảng đó là tồn tại thế nào chứ? Cũng giống như Thanh Vân bảng, đó là chỗ tất cả yêu nghiệt tập trung. Tuy rằng cảnh giới của bà ta và Tô Thanh Thi sắp xỉ nhau, thế nhưng bà ta biết, cho dù đối phương không có huyền kiếm địa phẩm, bà ta cũng không phải là đối thủ của nàng.

"Tô tiên tử, mặc dù ta không địch lại cô, thế nhưng việc này Bách Hoa cung ta sẽ không từ bỏ ý đồ, ngày khác Bách Hoa cung ta chắc chắn sẽ đi đến Kiếm tông, đòi tông chủ của các ngươi một lời giải thích!" Bỏ lại mấy câu hung ác, Phụng Vũ xoay người rời đi. Lúc này bà ta có hơi hối hận, hối hận vừa rồi để mấy tên Bách Hoa vệ khác rời đi, bằng không lấy sức của năm người bọn họ, cho dù Tô Thanh Thi có mạnh đi nữa cũng không phải là đối thủ.

Nhìn thấy Phụng Vũ bị Tô Thanh Thi dọa lui, Dương Diệp lẩm bẩm nói trong lòng: "Đây là thực lực, đây là thực lực sao, Dương Diệp ta cũng phải có thực lực như vậy, Dương Diệp ta còn phải có thực lực mạnh hơn cả thế này..."

"Tỷ tỷ, tỷ cứu mẹ của ta có được hay không?" Trên lưng sói, Tiểu Dao cầu khẩn Tô Thanh Thi. Tuy rằng nàng không biết gì về thực lực và cảnh giới, nhưng nàng biết đại tỷ trước mắt vô cùng lợi hại, bởi vì nữ nhân biết bay kia đã bị đại tỷ tỷ trước mắt này dọa lui, cho nên nàng cho rằng, chỉ cần vị tỷ tỷ trước mắt bằng lòng thì nhất định là có thể cứu mẫu thân ra.

Nghe thấy lời nói của Tiểu Dao, Dương Diệp cũng nhìn về phía Tô Thanh Thi. Hắn cũng không có chủ nghĩa đại nam tử cùng với thứ tự tôn quai lạ gì đó, nếu như Tô Thanh Thi có thể cứu mẫu thân mình, để cho mẫu thân không phải chịu khổ nữa, hắn sẽ cảm kích tận đáy lòng chứ không hề cảm thấy mình khiếm nhục vì nhận trợ giúp từ nữ nhân.

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của hai huynh muội, Tô Thanh Thi có hơi không đành lòng, nhưng nàng vẫn lắc đầu một cái. Cứu Dương Diệp là đã rất có thể tạo thành mâu thuẫn giữa Kiếm tông và Bách Hoa cung, nếu như nàng lại xuất thủ cứu mẫu thân Dương Diệp, vậy thì không còn là có rất có thể nữa mà là trở thành tuyệt đối. Với tình hình hiện giờ, Kiếm tông thật sự là không thể có mâu thuẫn lớn nào với Bách Hoa cung được.

Tiểu Dao còn muốn nói cái gì thì đã bị Dương Diệp ngăn lại, hắn nói: "Tiểu Dao, đừng cầu xin nữa. Ca ca sẽ đi cứu mẫu thân, ca ca hứa với muội nhất định sẽ cứu mẫu thân ra, để cho cả nhà chúng ta đoàn viên!"

"Hu hu... Tại sao bọn họ lại bắt mẫu thân chứ, tại sao..." Tiểu Dao xoay người ôm ghì lấy Dương Diệp, khóc không thành tiếng.

Một lát sau, Tiểu Dao đã ngủ say trong lòng Dương Diệp.

"Ngươi oán ta không?" Lúc này, Tô Thanh Thi đưa lưng về phía Dương Diệp mà hỏi. Lần này nàng đến An Nam thành là vì biết được Liễu Thanh Vũ cùng với hai đệ tử ngoại môn của Kiếm tông muốn đối phó Dương Diệp, nhưng thật không ngờ khi đến An Nam thành lại gặp phải chuyện vừa này.

Dương Diệp xoa xoa đầu Tiểu Dao, thấp giọng nói: "Lúc đầu thì có một chút, thế nhưng bây giờ thì không còn. Ngươi có thể vì ta và muội muội ta mà đắc tội Bách Hoa cung, ta thật bất ngờ và cảm kích. Nhưng mà ngươi yên tâm, mạng của ta ngươi cứu không uổng, ta sẽ cố gắng xông vào Thanh Vân bang!"

Nghe thấy Dương Diệp nói vậy, thanh kiếm trong tay Tô Thanh Thi khẽ run lên, môi mím chặt nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Liễu gia

Dương Diệp nhìn bóng lưng nữ tử trước mắt, trong mắt loé lên một tia phức tạp, hần trầm mặc một lát rồi hỏi: "Sao ngươi lại xuất hiện ở An Nam thành?"

Tô Thanh Thi không đề cập đến nguyên nhân, chỉ nhàn nhạt nói: "Việc ngươi có thể khống chế Huyền thú quả thực khiến cho người ta hết sức kinh hãi, sau này ở thế giới nhân loại tốt nhất đừng triệu hoán U Minh Lang, nếu không ngươi sẽ không ngừng gặp phiền phức."

Nhớ đến bộ dáng giết mình của Phượng Vũ, Dương Diệp gật đầu, sau đó nhìn Tiểu Dao trong ngực: "Ta có thể cầu ngươi một chuyện được không?"

"Nói đi!" Tô Thanh Thi nói.

Nhìn Tiểu Dao đang ngủ ngon lành, trong mắt Dương Diệp lóe lên một chút ôn nhu, hần nói: "Có thể giúp ta chăm sóc muội muội được không? Mẫu thân ta nói tư chất của nàng không tệ, nếu có thể tu luyện, hãy để nàng theo ngươi."

Tô Thanh Thi cau mày, trầm giọng nói: "Thực lực của Bách Hoa cung thực sự rất kinh khủng, không nói đến những người trong nội cung, cho dù là Bách Hoa vệ thì ngươi cũng không thể đầu lại. Những người lúc trước, chỉ là một nhóm nhỏ trong Bách Hoa vệ, thực lực của họ chỉ thuộc tầm trung trong những người của Bách Hoa vệ. Nếu bây giờ ngươi đi tìm họ, chẳng khác gì tìm chết, hiểu chứ?"

Dương Diệp lắc đầu, nói: "Ta không ngờ như vậy, mẫu thân đã phải trả một cái giá rất lớn để ta và muội muội có thể trốn thoát, ta sẽ không ngờ đến mức đi chịu chết. Để Tiểu Dao theo ngươi, bởi vì ta muốn Tiểu Dao trở thành một cường giả. Dù sao ta cũng không thể vĩnh viễn bảo vệ nàng, chính nàng phải dựa vào thực lực của bản thân mình. Hơn nữa chỉ cần muội muội ta gia nhập Kiếm tông, sau này nếu không rời khỏi, thì Bách Hoa cung cũng không dám đến tận Kiếm tông bắt người."

Nghe Dương Diệp nói xong, Tô Thanh Thi thả lỏng, nàng gật đầu, nói: "Ta có thể để nàng theo ta."

"Đa tạ!" Dương Diệp chân thành nói.

Tô Thanh Thi vung tay một phát, trường kiếm lập tức xuất hiện bên cạnh nàng, nàng nói: "Ngươi hãy thu hồi U Minh Lang đi, ta đưa ngươi cùng muội muội trở về Kiếm Tông!"

Dương Diệp lắc đầu, nói: "Ngươi đưa muội muội ta về đi, ta có làm chút việc ở An Nam thành, yên tâm đi, ta sẽ không làm gì ngu ngốc đâu!"

Tô Thanh Thi nhìn Dương Diệp thật lâu, sau đó ẵm Tiểu Dao từ trên lưng sói xuống, ngự kiếm mà đi.

Nhìn Tô Thanh Thi cùng Tiểu Dao biến mất nơi chân trời, Dương Diệp quay người nhìn về phía An Nam thành, hung dữ nói: "Liễu gia, nếu không phải vì các ngươi, mẫu thân của ta cũng không cần xuất thủ, cũng sẽ không bị người của Bách Hoa cung phát hiện. Thù mới hận cũ, hôm nay cùng nhau giải quyết cho rõ ràng!"

Nói xong, Dương Diệp thu hồi U Minh Lang vào đan điền, rồi chạy về phía An Nam thành.

Tại Liễu gia.

Gia chủ Liễu gia là một nam tử có tên Liễu Nam hơn bốn mươi tuổi, thân hình hơi tròn, với tư chất cực kém của mình, trải qua một thời gian dài tích lũy cuối cùng y cũng có thể tu luyện đến Huyền giả cửu phẩm. Liễu gia giống như một đại tộc ở An Nam Thành, hơn nữa con của y lại được Kiếm tông thu nhận làm đệ tử ngoại môn, Liễu Nam y ngày càng có tiếng, ngay cả An Nam thành chủ cũng phải khách khí với y vài phần.

Thế nhưng đêm nay, lời kể của một người hầu đã dọa cho Liễu gia chủ danh tiếng lầy lù, không ai sánh kịp kia khiếp sợ.

Liễu Nam lo lắng đi tới đi lui trong đại sảnh đã hơn một canh giờ, vừa nghĩ đến trước kia y muốn cưới một cường giả Linh Giả cảnh làm thiếp, thì liền sợ muốn ngắt đi. Linh giả cảnh! Đừng nói làm tiểu thiếp cho y, ngay cả vương gia thái tử vẫn không có tư cách này!

Đúng lúc này, một gã sai vặt chạy vào đại sảnh.

Thấy người chạy vào, Liễu Nam vội vàng hỏi: "Thế nào? Thành chủ nói thế nào? Hắn đồng ý phái người đến bảo vệ Liễu gia sao?"

Đúng vậy, sau khi biết mẫu thân của Dương Diệp chính là Linh Giả cảnh, đầu tiên Liễu Nam cảm thấy hoảng sợ đến nổi tứ chi nhũn ra, sau khi hoàn hồn, y vội sai người đến cầu An Nam thành chủ trợ giúp, tuy biết đến cả thành chủ cũng không giúp được gì, nhưng Liễu Nam không còn cách nào khác.

Bởi vì chỉ có An Nam thành chủ mới có thể cầu xin sự giúp đỡ từ Kinh Châu thành chủ!

Gã sai vật nói: "Bẩm tộc trưởng, thành chủ bảo Liễu lão gia xin hãy yên tâm, mẫu thân của Dương Diệp chính là đệ tử đã vi phạm cung quy của Bách Hoa cung, hiện đã bị người Bách Hoa cung bắt đi rồi. Hơn nữa người của Bách Hoa cung còn đang truy lùng Dương Diệp và muội muội đang lẩn trốn. Cho nên, Liễu gia tuyệt đối an toàn!"

"Thật sao?" Liễu Nam mừng rỡ như điên.

"Đương nhiên là thật ạ!"

"Ha ha" Liễu Nam cười ha hả không chút kiêng kỵ, một lát sau, y cười nói: "Thì ra nàng là đệ tử của Bách Hoa cung, khó trách dung mạo lại xinh đẹp như vậy, con gái nàng khẳng định cũng xinh đẹp như nàng, là một tiểu mỹ nhân nhĩ. Chỉ đáng tiếc, đây chính là kết cục của nàng vì muốn đổi nghịch với Liễu gia ta!"

Bất chợt, giữa sân có một ánh kiếm hiện lên.

Xoẹt một tiếng, đầu của tên sai vật đang đứng trước mặt Liễu Nam bị chém rơi xuống, bay ra ngoài theo hình vòng cung.

Liễu Nam im bật, nụ cười trên mặt cứng đờ, nhìn Dương Diệp chẳng biết khi nào đã xuất hiện trước mặt y, run giọng nói: "Ngươi... ngươi không phải đang bị Bách Hoa cung truy đuổi sao? Ngươi..."

Dương Diệp chậm rãi đến cạnh Liễu Nam, vừa đi vừa nói: "Có phải ngươi rất thất vọng?"

Thấy Dương Diệp đi tới, hai chân Liễu Nam không nhịn được run rẩy, y đứng lên, nói: "Dương Diệp, ngươi... ngươi muốn làm gì, đây chính là Đại Tàn đế quốc, ngươi giết ta là phạm pháp, ngươi không sợ Đại Tàn đế quốc ban lệnh truy nã ngươi sao?"

"Ngươi nói xem, ta nên để ngươi chết như thế nào nhĩ?" Nhìn Liễu Nam đang sợ hãi trước mặt, Dương Diệp cười nói, chỉ có điều nụ cười kia có chút dữ tợn.

Chính người này trước kia thường đến khi dễ người nhà Dương Diệp, vì muốn ép mẫu thân hắn làm tiểu thiếp, y đã lợi dụng thế lực to lớn của Liễu gia để chen ép nhà hắn, khiến cho nhà Dương Diệp trở thành một trong những nhà nghèo khổ nhất An Nam thành. Mà hiện tại lại là người của Liễu gia khiến mẫu thân của Dương Diệp bị lộ thân phận thật sự.

Nghĩ tới những việc này, lòng Dương Diệp đau như bị dao cắt.

"Có ai không... có ai không..." Sau khi nghe Dương Diệp nói, Liễu Nam điên cuồng gào to. Mặc dù y là Huyền giả cửu phẩm, nhưng đó là do trong thời gian dài tích lũy mà tu luyện thành, hơn nữa y chưa bao giờ chiến đấu thật sự với một Huyền giả cửu phẩm, cho nên việc đầu tiên y làm không phải là phản kháng mà chính là kêu cứu.

"Ngươi không cần gọi, trừ hạ nhân Liễu gia ở bên ngoài, tất cả những người khác đều đã chết rồi. Không sai, là ta giết đó, bây giờ cũng chỉ còn lại mỗi mình ngươi!" Dương Diệp lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Liễu Nam trợn ngược hai mắt, kinh hãi nói: "Ngươi... ngươi... hơn trăm đệ tử của Liễu gia ta đều bị ngươi giết, ngươi là đồ ác ma, Thanh Vũ sẽ không bỏ qua cho ngươi, Đại Tàn đế quốc sẽ không bỏ qua ngươi..."

Dương Diệp nói: "Ngươi yên tâm, ta cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, chẳng bao lâu nữa bọn họ sẽ xuống dưới cùng ngươi!"

Nói xong, kiếm quang hiện lên, đầu của Liễu Nam bị chém văng ra ngoài.

Dương Diệp xoay người rời khỏi Liễu phủ, sau đó nhìn Liễu phủ đang cháy, trên mặt lộ ra sự tàn nhẫn, nói: "Những ai làm tổn thương người thân của ta, ta sẽ trả lại các ngươi gấp mười, gấp trăm lần!!"

Đúng lúc này, một đội binh lính Đại Tàn toàn thân mang khôi giáp đen vây quanh Dương Diệp, một người trung niên mặc trường bào quý giá đến trước mặt Dương Diệp, trầm giọng nói: "Ngươi là đệ tử ngoại môn của Kiếm tông? Ta chính là An Nam thành chủ." Nếu sớm biết mẫu thân của Dương Diệp là cường giả Linh giả cảnh, đánh chết gã cũng sẽ không nhận hối lộ từ Liễu gia, nhưng trên đời này làm gì có thuốc hối hận, nếu như đã lỡ đắc tội Dương Diệp, thì chỉ còn cách diệt trừ tận gốc mầm tai họa này.

Cho nên, khi hạ nhân Liễu gia đến phủ thành chủ để báo án, gã đã tự mình dẫn theo một đội hơn trăm lính đều có tu vi Huyền giả cửu phẩm đến. Gã biết những cường giả bình thường đều có thể khiêu chiến với những người có cấp bậc cao hơn mình, cho nên lần này gã đã mang theo tất cả hộ vệ của An Nam Thành đến. Hơn một trăm tên hộ vệ đều là Huyền giả cửu phẩm, sợ rằng đến cường giả Tiên Thiên cảnh cũng không phải là đối thủ.

Nhìn thấy gã trung niên trước mặt, khoé miệng Dương Diệp hiện lên một nụ cười, nếu như không phải vì đối phương cấu kết với Liễu gia, đội hộ vệ có

thể kịp thời xuất hiện, mẫu thân cũng sẽ không bị bại lộ, người này cũng phải chết!

Thấy Dương Diệp tản ra sát khí, gã trung niên nhủ hai mắt lại, lui về sau hai bước, nói: "Dương Diệp, tuy ngươi là đệ tử ngoại môn của Kiếm Tông, nhưng cũng không có quyền giết người bừa bãi trong khu vực của ta, ngươi đã vi phạm luật pháp của Đại Tàn đế quốc nên ngươi nhất định phải lãnh phạt, người đâu... giải hắn đi."

Lúc những hộ vệ chuẩn bị động thủ, Dương Diệp đã động trước, một ánh kiếm loé lên, đầu của An Nam thành chủ bị chém rơi ra, máu tươi văng tung toé.

Mọi người kinh hãi, bọn họ không nghĩ tới Dương Diệp lại dám giết An Nam thành chủ trước mặt nhiều người như vậy, càng không nghĩ đến tốc độ ra tay lại nhanh như thế, tất cả mọi người đều không thấy rõ xuất thủ ra sao.

Hai mắt An Nam thành chủ tròn thật to, gã chết không nhắm mắt.

Quả thật An Nam thành chủ nghĩ không sai, hơn trăm tên Huyền giả cửu phẩm Dương Diệp thật sự không đánh lại. Nhưng do An Nam thành chủ khinh địch, gã lại đứng gần Dương Diệp như vậy. Đương nhiên, không chỉ có mình gã khinh địch, còn có tất cả người của đội hộ vệ cũng vậy. Hoặc có thể nói, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới Dương Diệp dám giết An Nam thành chủ ngay trên phố.

Lấy lại tinh thần mọi người lập tức vỗ nhào về hướng Dương Diệp, nhưng chưa đi được mấy bước thì ai nấy đều dừng lại.

Bởi lúc này trên tay Dương Diệp xuất hiện một tấm huy chương, đó chính là huy hiệu của phủ văn thư công hội.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Đáng giá không

Nhìn thấy mọi người dừng bước, Dương Diệp thả lỏng người, hẳn biết nếu có thân phận phủ văn thư, những hộ vệ này sẽ không ra tay với hắn. Lúc trước đối mặt với người của Bách Hoa cung, Dương Diệp cũng đã nghĩ đến việc tiết lộ thân phận phủ văn thư, nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm thế. Bởi vì Dương Diệp sợ sau khi lộ thân phận phủ văn thư sẽ khiến hắn càng phải chết sớm hơn!

Nhìn thấy huy hiệu trong tay Dương Diệp, người đứng đầu đội hộ vệ An Nam thành trầm giọng hỏi: "Ngươi là phủ văn thư?"

Dương Diệp gật gật đầu.

Thấy vậy người đứng đầu đội hộ vệ An Nam thành kia thì lễ với hắn rồi nói: "Việc ngươi đã làm ở An Nam thành ta sẽ báo cáo lên phủ văn thư công hội, xin hãy để lại danh tính và cấp bậc phủ văn thư."

"Dương Diệp, tứ phẩm phủ văn thư!" Dương Diệp lạnh nhạt nói. Hẳn biết, đây là quy củ, nếu như hắn giấu diếm hoặc cự tuyệt không khai báo, những người trước mặt này có quyền bắt lấy hắn.

Người dẫn đầu ôm quyền thì lễ với Dương Diệp, sau đó y xoay người quát to: "Thu đội!"

Ở Đại Tàn đế quốc, thân phận của phủ văn thư còn cao quý hơn cả quý tộc, một số tước vị quý tộc nhìn thấy phủ văn thư còn phải hành lễ. Mà trước mặt, người giết An Nam thành chủ và người của Liễu gia chính là phủ văn thư, chuyện này y không có quyền can thiệp, phía trên sẽ cử người đến phủ văn công hội để báo cáo chuyện này.

Nghe vậy, mọi người không chút do dự xoay người rời đi, không lâu sau cả đội hộ vệ đều biến mất trong màn đêm.

Thấy hộ vệ đội rời đi, Dương Diệp nhìn huy hiệu phủ văn thư trong tay, thấp giọng nói: "Quả nhiên là đồ tốt tốt." Nói xong, Dương Diệp khẽ chuyển động rồi biến mất trong màn đêm.

Trong toà nhà đá lúc trước Phượng Ngọc và Tiểu Dao ẩn thân, ba người bọn Thanh Hồng ngồi đối diện nhau.

Nhìn ánh nến lập loè trên bàn đá, Thanh Hồng thấp giọng nói: "Ca, ngươi nói Dương Diệp sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Man Từ trầm giọng nói: "Tiểu Hồng, nơi này không còn thích hợp để ẩn náu nữa. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời đi, tốt nhất lập tức rời khỏi thành, vĩnh viễn không trở lại!"

Đối với những người Bách Hoa cung lúc trước, đến bây giờ Man Từ vẫn cảm thấy có chút sợ hãi. Thực lực của những người kia bọn họ căn bản không thể chống đỡ, mà ba người bọn họ lại đang bảo vệ người mà đối phương đang truy tìm, cũng may đối phương không phải cố độc chết người, nếu không hiện tại ba người bọn họ chỉ sợ đã biến thành những cỗ thi thể mất rồi.

Thanh Hồng lắc đầu, nói: "Ca, chúng ta đợi ít hôm đi, nếu Dương Diệp không sao, hẳn nhất định sẽ tới tìm chúng ta!"

Thấy Thanh Hồng cứng đầu, Man Từ than thở, nói: "Tiểu Hồng, ca hiểu rõ tâm tư của ngươi, Dương huynh đệ quả thực rất ưu tú, nhưng chúng ta và hẳn vốn không cùng một thế giới, cho dù Dương Diệp không bị bắt, các ngươi cũng không thể ở cùng nhau."

Sống nương tựa vào nhau gần hai mươi năm, lẽ nào Man lại không biết tâm tư Thanh Hồng? Vốn dĩ hẳn cũng rất ủng hộ Thanh Hồng đến với Dương Diệp, dù sao Dương Diệp cũng rất xuất sắc, nếu Thanh Hồng có thể đi cùng hẳn, về sau không cần phải liếm máu trên lưỡi đao để kiếm sống nữa.

Nhưng Man Từ một khi biết được Dương Diệp là người Bách Hoa cung muốn bắt, gã liền thay đổi chủ ý. Cũng không phải gã không đủ thực lực, chỉ là gã thực sự không hy vọng muội muội mình sẽ bị vướng vào ân oán giữa Dương Diệp và Bách Hoa cung. Những ân oán như thế, dong binh nhỏ nhoi như họ không cách nào chịu nổi.

Bị ca ca của mình nói toạc ra, mặt Thanh Hồng nhanh chóng đỏ lên, tuy nhiên nàng cũng không phản đối hay dẫu điểm, còn hỏi ngược lại: "Sao lại không có khả năng ở cùng một chỗ? Ca, ngươi chưa từng nghe qua câu nói này sao? Tình yêu không phân biệt thực lực, không phân biệt tuổi tác, không phân biệt tông môn. Chỉ cần hai người yêu nhau, tất cả đều không thành vấn đề!"

Tiểu Hắc này giờ đang trầm mặc ngược đầu nhìn Thanh Hồng một hồi, sau đó y không để ý nữa mà tiếp tục nghịch thanh đao trong tay của mình.

Man Từ bĩu môi, nói: "Tiểu Hồng, ngươi tin câu nói này sao? Được, cho dù những lời này là đúng, nhưng Dương Diệp yêu ngươi sao? Cũng chỉ có nha đầu ngươi mới gặp người ta có một lần mà đã tương tư. Lão muội, từ khi biết nhau đến nay các ngươi cũng chỉ gặp nhau mới có hai lần! Ngươi sao lại phải lòng người ta rồi?"

Thanh Hồng trừng Man Từ một chút, nói: "Những chuyện phong nguyệt này một kẻ như ngươi làm sao có thể hiểu hết được chứ, ta không thèm nói với ngươi nữa."

Thật ra lúc trước tình cảm của Thanh Hồng dành cho Dương Diệp chỉ là thứ tình cảm mập mờ, không thể nói là yêu. Sở dĩ bây giờ biến thành yêu, vì nàng đã ở cùng mẫu thân Dương Diệp và Tiểu Dao một thời gian, biết được rất nhiều điều về Dương Diệp qua mẫu thân của hẳn.

Có thể nói thái độ đối với người nhà của Dương Diệp, cùng với tính cách không chịu khuất phục trước khó khăn của hẳn đã khiến nàng rung động.

Thấy Thanh Hồng vạch trần khuyết điểm của mình, Man Từ đỏ mặt, nói: "Lão muội, ngươi nghe ca, quên Dương huynh đệ đi! Chúng ta tiếp tục sống những tháng ngày của dong binh, tuy nguy hiểm chút nhưng chung quy vẫn an toàn hơn."

"Ngươi muốn đi thi đi, ta sẽ không đi đâu hết!" Thanh Hồng xoay mặt đi, có chút tức giận nói.

Nghe vậy, Man Từ chỉ đành cười khổ cười, sau đó nhìn Tiểu Hắc chỉ một mực trầm mặc, nói: "Tiểu Hắc, ngươi thi sao, đi hay không đi?"

Tiểu Hắc nhìn Man Từ một chút, sau đó dùng dao găm viết lên bàn hai chữ "không đi".

Man Từ nhất thời chán nản, ngay lúc hẳn chuẩn bị nói gì đó thì Dương Diệp bước vào.

Nhìn thấy ba người ngồi trên bàn đá, Dương Diệp thở phào một hơi, đang chuẩn bị nói chuyện thì một bóng người đã bỏ nhào vào ngực hẳn, Dương Diệp ngây người.

Thanh Hồng gát gao ôm chặt lấy Dương Diệp, nói: "Ngươi không có việc gì là tốt rồi, ngươi không có việc gì là tốt rồi..."

Dương Diệp nhẹ nhàng đẩy Thanh Hồng ra, thấy trên mặt nàng toát nước mắt, trong lòng lập tức ôn nhu, hẳn đưa tay lau nước mắt trên mặt Thanh Hồng, nói: "Thanh Hồng tỷ, đa tạ." Nói xong, Dương Diệp nhìn về phía Man Từ và Tiểu Hắc, nói: "Cảm ơn Man Từ huynh đệ và Tiểu Hắc huynh đệ, cảm ơn các ngươi đã bảo vệ mẫu thân và muội muội của ta."

Man Từ cười, nói: "Dương huynh đệ khách khí, lúc trước nếu không có Dương huynh đệ, ba người bọn ta chỉ sợ là đã chết. Hơn Dương huynh đệ còn trả tiền công cho bọn ta, về công hay về tư, bọn ta đều nên tận lực bảo vệ người nhà Dương huynh đệ. Chỉ có điều đêm nay, những người kia..."

Dương Diệp lắc đầu, sau đó cắt ngang lời Man Từ, hẳn nói: "Ta hiểu, những người kia không phải người mà Man Từ huynh đệ các huynh có thể chống đỡ, ta sẽ không trách các ngươi về chuyện này. Ta hôm nay chính là tới tìm các ngươi." Nói xong, Dương Diệp rút ra một cây đại đao mà hẳn đoạt được từ Xuất Huyết Thủ và một cây chủy thủ, đưa cho Man Từ cùng Tiểu Hắc, nói: "Hai món Huyền bảo này đều là Hoàng giai thượng phẩm, là thù lao của ta, cảm tạ các ngươi trong khoảng thời gian này đã bảo vệ mẫu thân và muội muội của ta."

Man Từ vội vàng khoát tay, nói: "Dương huynh đệ nói gì vậy, lúc trước ngươi đưa cho ba người bọn ta Huyền Bảo cùng số kim tệ đã vượt xa giá tiền thuê dong binh. Hơn nữa bọn ta cũng không bảo vệ tốt muội muội và mẫu thân ngươi, nếu bây giờ còn nhận những thứ này thử hỏi bọn ta xứng đáng là người sao?"

Tiểu Hắc bên cạnh cũng lắc đầu.

Dương Diệp để hai món Huyền bảo lên bàn đá, nói: "Các ngươi không được cự tuyệt, đây chính là tâm ý của ta. Với lại hai món Huyền bảo này đối với ta mà nói quả thật không là gì, nhưng các ngươi thì khác, có thể dùng nó để tăng năng lực của mình."

Man Từ còn muốn cự tuyệt thì chợt nghe Thanh Hồng ở bên cạnh nói: "Ca, các ngươi hãy nhận đi."

Nghe vậy, Man Tử và Tiểu Hắc do dự một chút, sau đó cầm lấy hai món Huyền bảo trên bàn đá, Man Tử ôm quyền thi lễ với Dương Diệp, nói: "Đa tạ Dương huynh đệ!"

Tiểu Hắc ở bên cạnh cũng ôm quyền thi lễ với Dương Diệp, biểu đạt sự cảm ơn.

Sau khi nhận Huyền Bảo, Man Tử và Tiểu Hắc nhìn nhau, sau đó rất thức thời cùng nhau rời khỏi căn nhà đó, bên trong chỉ còn lại Thanh Hồng và Dương Diệp.

Sau khi thấy ca ca của mình và Tiểu Hắc rời đi, Thanh Hồng nhìn về phía Dương Diệp, nói: "Những lời ban nãy ta nói, ngươi đã nghe hết phải không?"

Dương Diệp thoát sững người, sau đó mặt mờ nói: "Thanh Hồng tỷ, lời gì cơ?"

Thanh Hồng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Dương Diệp.

Một lát sau, Dương Diệp chịu thua, bèn gật đầu. Thật ra lúc hần vừa đến nhà đá thì đã nghe được tiếng Man Tử đang khuyên Thanh Hồng từ bỏ ý nghĩ kia với hần đi, lúc ấy vì không muốn xấu hổ, Dương Diệp mới không bước vào mà đứng bên ngoài nghe một hồi. Thật ra lúc ấy hần cũng có chút bất ngờ, Dương Diệp không ngờ một nữ tử xinh đẹp như nàng lại có tình cảm với hần.

Mặc dù bất ngờ nhưng Dương Diệp không suy nghĩ gì nhiều, hiện tại việc hần muốn làm nhất là nhanh chóng tăng năng lực của bản thân lên để cứu mẫu thân ra ngoài.

Thấy Dương Diệp gật đầu, Thanh Hồng đỏ mặt nhìn ra chỗ khác, nhất thời bầu không khí trở nên vô cùng xấu hổ.

Trầm mặc nửa ngày, Dương Diệp do dự một lát, sau đó lấy ra một quyển quyền trục cùng thanh Xích Hồng kiếm lúc trước thắng Giang Nguyên đã đoạt được, đưa cho Thanh Hồng, nói: "Thanh Hồng tỷ, đây là một bản Huyền kỹ Hoàng giai thân pháp và Huyền Kiếm Huyền giai hạ phẩm, tặng ngươi."

"Tại sao?" Thanh Hồng nhìn Dương Diệp, hỏi.

Dương Diệp lắc đầu, nói: "Không vì cái gì cả, ta chỉ là thích tặng cho ngươi mà thôi!"

Thanh Hồng nhìn Dương Diệp nửa ngày, sau đó mới nhận lấy quyền trục và thanh Xích Hồng kiếm kia, nàng nói: "Ta sẽ cố gắng mạnh lên, ta sẽ cố gắng đuổi kịp ngươi, ta sẽ chờ ngươi cứu mẫu thân ra. Ta không cần ngươi hứa hẹn điều gì, cũng không muốn nghe ngươi khuyên ta!"

Tâm Dương Diệp khẽ run, thật lâu sau, hần mới thấp giọng thờ dài, nói: "Đáng giá không?"

Thanh Hồng nhìn Dương Diệp, nói: "Không có gì là đáng giá hay không đáng giá, ta thích ngươi cho nên ta cứ làm vậy."

Dương Diệp: "..."

Sau nửa canh giờ, Dương Diệp rời đi. Nhìn về phía Dương Diệp rời đi, tay trái Thanh Hồng không ngừng vuốt ve Tắt Hắc Giới đeo trên ngón tay phải. Chiếc nhẫn là Dương Diệp đưa cho nàng trước khi rời đi, bên trong không chỉ có Huyền kỹ cùng với Huyền giai hạ phẩm linh kiếm mà Dương Diệp đã đưa cho nàng, còn có hơn một nghìn khối năng lượng thạch!

Thật lâu sau, Thanh Hồng mới thấp giọng nói: "Ta sẽ cố gắng đuổi kịp ngươi..."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Đệ tử của Lâm đại sư

Chuyện Dương Diệp làm rất nhanh đã bị đầu lĩnh của đội hộ vệ thành An Nam trình lên chủ thành Kinh Châu, phó thành chủ Mã Vinh của chủ thành Kinh Châu đang rất tức giận. Dương Diệp không chỉ gần như diệt sạch tộc người ta mà còn giết luôn thành chủ thành An Nam ở trên đường, đó là đang coi thường luật pháp của đế quốc Đại Tần, tất nhiên quan trọng nhất là thành chủ thành An Nam này còn là người của y nữa. Thế nên y lập tức phái người đi thông tri cho phân hội của công hội Phù Văn Sư ở chủ thành Kinh Châu, mời công hội Phù Văn Sư phải nghiêm trị hung thủ.

Chấp sự của phân hội Phù Văn Sư ở Kinh Châu xem xét tư liệu của Dương Diệp, khi phát hiện Dương Diệp là đệ tử của Lâm đại sư thì ý nghĩ vốn muốn truy nã Dương Diệp trong nháy mắt đã tan biến. Đùa chắc? Gã đi xử lý đệ tử của Lâm đại sư? Đúng là gã có quyền xét xử Dương Diệp, nhưng bảo gã vì một Liễu gia chẳng chút quan hệ gì cùng một tiểu thành chủ mà đi đắc tội Lâm đại sư? Đầu gã cũng đâu có bị cửa kẹp.

Thế nên gã chấp sự này này ba hoa bảo rằng Dương Diệp không thuộc phạm vi cai quản của gã nên bảo Mã Vinh hãy đi thành Triều Dương.

Thấy chấp sự của công hội Phù Văn Sư từ chối thì Mã Vinh giận đến suýt nữa nổ cả phổi, có điều y lại không dám nổi đóa với người của công hội Phù

Văn Sư, nhưng bảo y nhắm mắt làm ngơ thì y không cam lòng, vì thế y đến thành Triều Dương tìm chấp sự Triều Dương.

Có điều Lưu Vinh không ngờ khi y nói rõ ý định đến đây thì chấp sự thành Triều Dương cũng biến sắc đánh lại, hơn nữa còn hạ lệnh tiễn khách, bảo: "Xin lỗi, ta không có quyền xét xử Dương Diệp, hẳn được tổng bộ đề đô trực tiếp quản lý, người đến đề đô đi."

Lần này thì Mã Vinh không tức nữa, có thể leo lên được chức phó thành chủ thì y tất nhiên không ngu ngốc, y biết, tên Phù Văn Sư tứ phẩm Dương Diệp này chắc hẳn lai lịch không nhỏ, cho nên sáp lại vào tên chấp sự thành Triều Dương này hỏi thăm lai lịch Dương Diệp.

"Hắn là đệ tử của Lâm đại sư Lâm Sơn!" Nói xong câu này thì tên chấp sự cũng xoay người đi vào phòng mình.

Nghe được câu này thì Mã Vinh ngó ra một lúc, sau đó mồ hôi lạnh lại chảy ra. Trời ơi, mình thế mà lại đi tìm người xét xử đệ tử của Lâm đại sư, đây là mình muốn tự tìm đường chết sao?

Đừng nói tới y chỉ là một phó thành của đại thành, ngay cả Hầu gia chương quân toàn bộ binh quyền của Kinh Châu cũng không dám tùy tiện đắc tội với Lâm Sơn. Mà lúc trước y còn chạy khắp nơi đi tìm người xử Dương Diệp, chuyện này với tự tìm đường chết đúng là chẳng có gì khác nhau.

Nhưng chuyện này cũng không thể cho qua như vậy, dù sao Dương Diệp cũng đã giết thành chủ thành An Nam trên đường cùng diệt tộc người ta, nếu y không truy cứu việc này thì đế quốc Đại Tần chắc chắn sẽ không tha cho y, mà nếu y truy cứu thì người của công hội Phù Văn Sư sẽ lợi dụng giao thiệp của bọn họ ở đế quốc Đại Tần mà chơi chết y.

Mà y lại không thể giống như người cấp dưới giao chuyện cho cấp trên, bởi vì ở Kinh Châu y là người cấp trên kia. Tuy Kinh Châu còn một người thống lĩnh trên danh nghĩa nữa nhưng y không dám tâu chuyện này lên cho gã, bởi vì sự tồn tại của y là để xử lý mấy chuyện như thế này, nếu mà y tâu lên thì cũng đại biểu cho việc y chẳng còn giá trị để tồn tại nữa.

Truy cứu thì có chuyện, mà không truy cứu cũng có chuyện!

Ra khỏi cửa công hội Phù Văn Sư thì Mã Vinh càng nghĩ càng rầu, càng nghĩ càng xoắn, cuối cùng nhin không được mà bùng nổ mắng: "Mẹ kiếp, một tên thành chủ nho nhỏ cùng một gia tộc hết thời mà dám gây sự với đệ tử của Lâm đại sư, người chết thì không sao, con mẹ nó đừng có kéo theo ta chứ! Ta làm phó thành chủ dễ dàng lắm à?"

Mắng thì mắng nhưng cuối cùng Mã Vinh vẫn đi tới công hội Phù Văn Sư ở Tần Đô để gặp Lâm Sơn, lần này y không còn muốn xét xử Dương Diệp nữa mà chỉ nói chuyện Dương Diệp đã làm ở thành An Nam mà thôi, tất nhiên y cũng chẳng dám thêm mắm dặm muối gì. Nói xong chỉ im lặng chờ Lâm đại sư trước mặt trả lời.

Mà qua một lúc lâu Lâm đại sư ở trước mặt cũng chẳng nói gì, y ngẩng đầu lên liếc thử thì thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, bởi vì Lâm đại sư Lâm Sơn trước mặt này vậy mà đã ngủ!

Gắng nén giận, Mã Vinh khề cật tiếng: "Lâm đại sư, ngài xem việc này..."

"Hả..."

Lâm Sơn mở mắt nhìn xung quanh một lát sau đó lại dụi dụi hai mắt đang lim dim, nhìn Mã Vinh nghi hoặc hỏi: "Người, người là?"

Mí mắt Mã Vinh giật giật, trong lòng tựa như có vạn con ngựa đang lao qua, hít sau một hơi, y cố nén lửa giận trong lòng rồi lặp lại câu chuyện vừa rồi đã kể một lần nữa.

Nghe Mã Vinh nói xong thì Lâm Sơn chau mày lại, nói: "Thằng nhóc này lại xông vào thành An Nam để gây đại họa, đúng là thằng vô liêm sỉ mà, người yên tâm đi, ta tuyệt không bao che cho nó, ta sẽ đích thân xách nó về dạy dỗ lại một lần, đúng là không ra gì mà!"

Thế là xong? Mã Vinh sững sờ, sau đó lại nói: "Lâm đại sư, theo luật Đại Tần..."

Lâm Sơn bỗng đứng lên, có hơi tức giận bảo: "Không phải ta nói rồi sao, ta sẽ phạt nó, người còn muốn gì nữa? Có phải người muốn giết chết đệ tử của ta? Hả?" Nói xong thì trên người lão tỏa ra một luồng huyền khí đỏ rực, tựa như núi lửa trực chờ phun trào.

Mã Vinh liên tục lui về sau, nói: "Lâm đại sư bớt giận, ta không có ý đó, thật không có mà, chỉ là ta phải cho cấp trên một câu trả lời mà thôi."

Lâm Sơn hừ một tiếng, nói: "Người không cần khai báo đâu, ta sẽ tự đi tìm Lý thừa tướng của các người mà xử lý chuyện này, người đi đi."

Nghe thế thì Mã Vinh thở hắt ra một hơi rồi nói: "Cáo lui!" Nói xong liền vội xoay người rời đi, cả đời này y không muốn liên can gì với Phù Văn Sư nữa.

Sau khi thấy Mã Vinh rời đi thì Lâm Sơn cười khò một tiếng, nói: "Gia hỏa này cũng giống như Bảo Nhi, đều không phải người an phận mà!"

Dù Lâm Sơn chưa từng gặp Dương Diệp nhưng lão đã xem Dương Diệp là đệ tử của mình. Chuyện này không phải hoàn toàn là do thiên phú của Dương Diệp, mà là do lúc ở Kiếm tông Dương Diệp đã cứu Bảo Nhi. Trong mắt lão thì Bảo Nhi quan trọng hơn hết thảy, cho nên dù Dương Diệp không phải Phù Văn Sư, không phải đệ tử của lão, hay chỉ là một người bình thường thì lão cũng sẽ đứng ra bảo vệ cho hắn. Bởi vì Dương Diệp đã cứu Bảo Nhi!

...

Sau khi Dương Diệp cáo biệt ba người Thanh Hồng thì đã thu thập được rất nhiều tình báo về Bách Hoa cung ở thành An Nam, sau khi lãng phí hết một ngày thì Dương Diệp cũng không ở lại nữa, thông qua truyền tống trận mà về lại Kiếm tông. Sau khi về Kiếm tông thì Dương Diệp đi tìm Tô Thanh Thi cùng Tiểu Dao, nhưng hắn không biết Tô Thanh Thi ở đâu nên đành thôi, sau đấy lại về Thanh Phong cốc.

Ở trên đá tảng Dương Diệp kêu tiểu gia hòa kia ra, sau đấy lại lấy quả đồ mà Thanh Tuyết giao cho hắn lúc thua ra đưa cho tiểu gia hòa kia.

Hắn rất tò mò không biết quả đồ này có tác dụng diệu kỳ gì mà lại khiến tiểu gia hòa lúc trước chẳng tiếc gì giờ lại muốn cướp.

Thấy quả đồ thì tiểu gia hòa vội vàng ôm nó vào lòng, cái đầu nhỏ dụi dụi quả đồ, miệng nhỏ hơi mở ra định ăn thì hình như nghĩ đến cái gì đó lại ngậm miệng lại, bộ dáng rất khó xử.

Thấy dáng vẻ kia của tiểu gia hòa thì Dương Diệp cười bảo: "Nếu ngươi thích thì ăn đi!"

Tiểu gia hòa lắc đầu, sau đó hóa thành một vết máu tím tiến vào trong vòng xoáy của Dương Diệp, tiếp đấy lại dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Diệp mà ném quả đồ vào bể Huyền khí ở vòng xoáy trong đan điền của Dương Diệp.

"Tiểu gia hòa, ngươi làm gì thế?" Thấy tiểu gia hòa làm vậy thì Dương Diệp hỏi.

Móng nhỏ của tiểu gia hòa hươu hươu vài lần, dù có hơi khó hiểu nhưng Dương Diệp vẫn tường tận, cổ họng của hắn cuộn lên, sau đó hỏi: "Ngươi bảo trồng quả này vào trong thì sau này sẽ ra thêm nhiều quả khác à?"

Từ Điều hưng phấn gật gật cái đầu nhỏ.

Dương Diệp im lặng, tiểu gia hòa này đúng là quá phá phách rồi. Có điều hắn cũng không cần nó, chỉ cần tiểu gia hòa này vui thì việc gì cũng thuận theo nó thôi.

Không để ý tiểu gia hòa nữa, Dương Diệp lấy hộp kiếm mà Bảo Nhi đưa cho hắn ra, nhìn phù văn bên trên hộp kiếm trong tay, Dương Diệp hơi do dự một lúc rồi sau đó rút Huyền khí vào kiếm trong hộp.

Huyền khí vừa rút vào hộp kiếm thì phù văn trên mặt hộp kiếm bỗng sáng lên, những phù văn đó như có linh hồn, nhanh chóng di chuyển khắp mặt ngoài của hộp kiếm. Mỗi một khắc, ba mươi sáu chuỗi linh kiếm Hoàng giai Thượng phẩm trong hộp kiếm lại bỗng bay vút ra khỏi hộp, hóa thành từng luồng ánh kiếm trôi nổi ở vùng trời phía trên rừng cây xa xa.

Ba mươi sáu chuỗi linh kiếm ở vùng trời trên rừng cây liên kết lại với nhau thành một vòng hình tròn, vòng tròn hình thành từ ba mươi sáu chuỗi linh kiếm nhanh chóng xoay tròn, mỗi một khắc thì ba mươi sáu chuỗi linh kiếm lại chia một mũi kiếm xuống dưới, sau đó lại bỗng lao cắm xuống rừng cây ở dưới kia.

"Rầm rầm rầm..."

Rừng cây này bỗng nổ vang, một trận núi rung đất chuyển, vô số lá cây đã tàn úa bay lên trên trời.

Sau một khắc nữa, ba mươi sáu chuỗi linh kiếm lại hóa thành từng luồng ánh kiếm bay loạn ngang dọc trong khu rừng này, chỉ trong một thoáng mà rừng cây này đã trở thành một mảnh bình địa trơ trọi.

Uy lực của trận kiếm này đúng là đã khiến Dương Diệp chấn động, hắn tin, cứ cho là kiếm kỹ Huyền giai Thượng phẩm cũng không có uy lực lớn như trận kiếm này, và kiếm khí kiếm pháp phân linh của hắn cũng không có uy lực lớn như kiếm trận này!

Có điều bộ kiếm trận này lại có một khuyết điểm, đó là lượng Huyền khí cần tiêu hao quá khổng lồ. Trong lúc đang thúc giục kiếm trận này phát huy thì hắn chắc chắn phải không ngừng truyền Huyền khí cuộn cuộn vào trong hộp kiếm, như thế kiếm trận mới có thể vận chuyển. Mà như lúc này, chỉ mới chốc lát mà như sắp vắt cạn Huyền khí trong người hắn rồi.

Dương Diệp vội dừng truyền Huyền khí vào, hắn vừa dừng thì ba mươi sáu chuỗi linh kiếm đang bay loạn ngang dọc giữa rừng liền ngừng lại theo, sau đó lại hóa thành từng luồng ánh kiếm bay trở về hộp kiếm.

"Cái này có thể xem như là át chủ bài bảo mệnh vậy!" Nhìn hộp kiếm trong tay, Dương Diệp khẽ nói.

Một tia sáng màu tím lóe qua, Từ Điều xuất hiện trước mặt Dương Diệp, móng nhỏ của Từ Điều chỉ chỉ cái hộp trong tay của Dương Diệp, sau đó lại chỉ bụng Dương Diệp.

"Ngươi bảo bỏ hộp kiếm này vào trong vòng xoáy nhỏ hả?" Dương Diệp ngạc nhiên hỏi.

Từ Điều gật gật đầu nhỏ.

Dương Diệp do dự một lúc rồi lại gật gật đầu, có điều hắn hơi u sầu vì không biết làm sao cho đồ vật vào trong đan điền của chính mình được, rốt cuộc phải nói với tiểu gia hòa: "Ngươi giúp ta đi!"

Tiểu gia hòa gật gật đầu, sau đó vung móng vuốt lên, tiến vào trong vòng xoáy của Dương Diệp cùng cái hộp kiếm trên tay hắn.

Ngẩng đầu nhìn vệt trắng bạc nơi chân trời, Dương Diệp thấp giọng nói: "Phải đến Công Pháp các để xem có công pháp luyện thể nào không, ta phải mau thăng thành Tiên Thiên, mẫu thân, nhất định phải chờ con..."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Công pháp huyền kỹ

Dương Diệp không nghỉ ngơi mà đi thẳng tới Công Pháp Các, vì những thành tích mà Dương đạt được trong tháp kiếm nô, nên bây giờ hắn cũng được xem là một trong những người nổi tiếng ở Kiếm tông. Trên đường đến Công Pháp Các, các đệ tử ngoại môn khác nhìn thấy Dương Diệp đều hành lễ gọi hắn một tiếng sư huynh. Đối với việc này Dương Diệp có chút bất đắc dĩ, người khác cho hắn thể diện, đương nhiên hắn cũng không thể làm người khác mất thể diện, cho nên Dương Diệp hầu như đáp lễ lại tất cả mọi người, đến mức mặt sắp bị rút gân.

Dương Diệp vừa đến cổng Công Pháp Các liền bị một trưởng lão ngoại môn ngăn lại hỏi: "Tiểu tử, ngươi chính là Dương Diệp?"

Dương Diệp khẽ giật mình, sau đó gật đầu, nói: "Trưởng lão người là?"

Vị trưởng lão này cười, nói: "Ta là truyền công trưởng lão Yến Túc, trưởng quản Công Pháp Các, tiểu tử ngươi quả thật không tệ, vậy mà có thể trụ được đến tầng hai mươi hai, nhớ năm đó lão phu đã bị đánh bại tại tầng ba mươi sáu. Ngươi rất giỏi, hãy chăm chỉ tu luyện, lần sau lại giành một chỗ trên Thanh Vân bảng cho Kiếm tông chúng ta!"

Dương Diệp khẽ gật đầu, sau đó nói: "Trưởng lão, ta có thể vào Công Pháp Các chọn công pháp sao?"

Nghe vậy, Yến Túc trầm ngâm một chút rồi nói: "Theo quy củ Kiếm tông, đệ tử ngoại môn muốn vào Công Pháp các chọn công pháp và Huyền kỹ đều phải có những cống hiến cho tông phái, tuy nhiên ngươi có thể là ngoại lệ, lão phu sẽ làm chủ, ngươi có thể tùy ý chọn một bản Hoàng giai công pháp và huyền kỹ trên lầu Hoàng Tự, về phần Hoàng Tự lầu ở Huyền Tự lầu, Địa Tự lầu và Thiên Tự lầu thì lão phu không thể làm chủ cho ngươi."

Nghe Yến Túc nói, Dương Diệp liền cảm thấy rất có hảo cảm với trưởng lão trước mặt, hắn lập tức ôm quyền nói: "Đa tạ trưởng lão!"

Yến Túc cười, nói: "Đi vào đi, bên trong có một số Hoàng giai công pháp, huyền kỹ rất tốt!"

Dương Diệp cảm ơn thêm lần nữa, sau đó đi vào Công Pháp Các.

Khi nhìn thấy những quyển sách trên kệ Hoàng Tự lầu, Dương Diệp vô cùng chấn kinh, thậm chí không hổ là một tông môn lớn. Những quyển trục này cùng với Hoàng giai công pháp, huyền kỹ vân vân số lượng cũng khoảng mười vạn, mười vạn công pháp và huyền kỹ, hơn nữa vẫn chưa tính Hoàng Tự của ba lầu trên, rốt cuộc là bao nhiêu cuốn sách?

Kiểm nén sự kinh ngạc, Dương Diệp đến khu công pháp bên trái, hắn tạm thời không muốn luyện thêm kiếm kỹ. Dương Diệp đã có Tật Phong Bộ, Ngự Kiếm Thuật, Phân Linh Kiếm Pháp, kiếm khí chỉ còn có chiêu hậu phát chế nhân hắn vừa sáng tạo nửa vời vẫn chưa nắm chắc kia, thời điểm hiện tại quả thật không hợp để tập một kiếm kỹ khác!

Tham thì thâm, Dương Diệp hiểu rất rõ đạo lý này!

Đối với những công pháp có thể nâng cao chất lượng Huyền khí cùng số lượng công pháp thì Dương Diệp đều trực tiếp bỏ qua, chất lượng và lượng Huyền khí của hắn căn bản không có vấn đề gì, đặc biệt là số lượng, nếu như vòng xoáy đan điền nhỏ chịu phối hợp, có lẽ hắn dùng mãi cũng không thể cạn. Cho dù không phối hợp, thì cũng đủ để hắn dùng cho cảnh giới hiện tại của bản thân.

Hắn muốn tìm chính là loại công pháp cơ bản có thể tăng lực lượng nhục thân, tất nhiên trong thời thể chỉ xem trọng Huyền khí hiện nay, công pháp luyện thể rất hiếm, Dương Diệp tìm gần một canh giờ, vẫn chưa tìm thấy một quyển công pháp luyện thể nào.

Lại qua một canh giờ, lúc Dương Diệp sắp bỏ cuộc thì ánh mắt của hắn bất ngờ sáng lên, sau đó bước nhanh đến một góc kệ cầm một quyển trục ở tầng dưới cùng lên, thổi lớp bụi đang phủ bên trên thì thấy trên quyển trục viết: Công pháp luyện thể "Bách luyện gân cốt".

Thấy mấy chữ này, Dương Diệp vui vẻ, vội vàng mở ra nhìn thử.

"Bách luyện gân cốt chia thành bốn cấp độ, cấp một da thịt cứng cáp, cấp hai da thịt như thạch ngọc, cấp ba mình đồng da sắt, cấp bốn kim cương ngọc thể. Mỗi một lần tăng lên, lực lượng nhục thân và phòng ngự đều tăng vọt, nếu tu luyện đến cấp bốn thì những Huyền kỹ bình thường khó có thể tấn công."

Thấy đoạn giới thiệu này, Dương Diệp hơi thất vọng, hắn cảm thấy "Bách luyện gân cốt" này có chút yếu. Vì hiện tại lực lượng nhục thân của Dương Diệp cũng đã ở mức da thịt như thạch ngọc. Chỉ cần cố gắng, hắn là có thể đạt đến cảnh giới mình đồng da sắt. Nói cách khác, quyển công pháp này không có công dụng lớn với hắn, tuy nhiên có còn hơn không, đặc biệt trong này còn giới thiệu rất nhiều phương pháp rèn luyện không tồi.

Cắt quyền trục đi, Dương Diệp chuẩn bị ra ngoài thì đúng lúc này hắn đột nhiên liếc mắt về phía vị trí bên cạnh cuốn “Bách luyện gân cốt” ban này, lúc nhìn thấy trên đó đề chữ Hoàng giai thượng phẩm kiếm kỹ Trảm Thiên rút kiếm thuật, Dương Diệp khẽ giật mình, hắn không nghĩ tới khu công pháp này còn có huyền kỹ, nhưng rất nhanh hắn liền cho rằng chắc là có sự nhầm lẫn đâu đây.

Sự tò mò dâng lên, Dương Diệp lấy quyền trục đó ra, nhìn hai chữ Trảm Thiên trên bìa trục, thấp giọng nói: "Tên hay." Sau đó hắn mở quyền trục ra.

"Trảm Thiên rút kiếm thuật, Hoàng giai thượng phẩm kiếm kỹ."

Xem xét một chút, mắt Dương Diệp lóe lên, trên mặt xuất hiện nét hưng phấn. Ước chừng sau nửa canh giờ, Dương Diệp mới cắt quyền trục đi và nói: "Là thứ tốt, thật may ta đã không bỏ qua nó."

Trảm Thiên rút kiếm thuật và chiêu thức hậu phát chế nhân mà Dương Diệp sáng tạo ra có cách thực hiện khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, coi trọng sự đơn giản, một đòn tất sát, không cần những động tác dư thừa khoe khoang. Đương nhiên, tuy nói bộ công pháp này rất mạnh, nhưng Dương Diệp biết muốn luyện thành thì rất khó khăn, bởi vì phải kết hợp tốc độ, lực lượng cùng độ chính xác một cách hoàn hảo mới có thể đạt đến hiệu quả vi diệu của Trảm Thiên rút kiếm thuật.

Đối người khác mà nói có lẽ rất khó khăn, nhưng đối Dương Diệp lại không vì hắn có lý do riêng, hơn nữa Dương Diệp chỉ là cần dùng kiếm kỹ này để hoàn thiện hậu phát chế nhân của hắn. Trước kia lúc Dương Diệp dùng hậu phát chế nhân đã cảm thấy dường như thiếu chút gì đó, cho đến hôm nay nhìn thấy bộ kiếm kỹ này Dương Diệp mới biết chính xác chiêu thức của hắn còn thiếu thứ gì.

Chính là lực bạo phát khi rút kiếm, trước kia kiếm của hắn đều không cắt vào vỏ, không chỉ có hắn mà tất cả những đệ tử Kiếm tông khác đều không làm vậy, vì đa phần mọi người cảm thấy rất phiền phức. Kiếm để bên ngoài, tâm niệm vừa động thì kiếm liền bay ra, thuận tiện biết bao nhiêu?

Ý nghĩ này cũng không sai, nhưng chiêu thức hậu phát chế nhân của Dương Diệp lại không như vậy, bởi vì chiêu thức này coi trọng việc tìm kiếm sơ hở sau đó một chiêu tất sát, nhưng muốn làm điều này, không những chỉ cần lực, tốc độ, nhãn lực, còn cần lực bạo phát! Cũng chính là lực bộc phát trong Trảm Thiên rút kiếm thuật.

Có chiêu thức Trảm Thiên rút kiếm thuật này, Dương Diệp có thể hoàn thiện chiêu thức hắn tạo ra, điều này khiến Dương Diệp có chút vui mừng.

Cắt kỹ hai quyền trục, Dương Diệp xuống lầu, sau đó đến trước mặt Yên Túc, nói: "Yên trưởng lão, ta lấy hai quyền này!"

Thấy rõ hai quyền Huyền kỹ trong tay Dương Diệp, Yên Túc nhướng mày, nói: "Công pháp luyện thể? Dương tiểu tử, chẳng lẽ ngươi không biết luyện thể là một việc rất thông khó sao? Hơn nữa sau khi đạt được Tiên Thiên thì có thể dẫn Huyền khí nhập thân, ngươi hoàn toàn không cần tận lực rèn luyện thân thể!"

Dương Diệp cười, nói: "Không có gì, ta chỉ muốn luyện thử một chút!" Đương nhiên hắn sẽ không nói trước mặt lão nhân về việc thân thể hắn thích hợp để luyện môn võ công này, nhưng giọng khuyên nhủ của vị trưởng lão này lại khiến Dương Diệp cảm thấy ấm áp.

Nghe Dương Diệp nói, Yên Túc lắc đầu, sau đó nhìn một quyền trục khác mà Dương Diệp đang cầm, nói: "Công pháp ta không nói, nhưng còn Trảm Thiên rút kiếm thuật này ngươi thật muốn luyện? Ngươi phải biết, đa số kiếm kỹ của Kiếm tông đều coi trọng tốc độ nhanh, người khác đã đâm kiếm, mà ngươi lại đang chuẩn bị rút kiếm, chẳng phải sẽ thua thiệt sao?"

Dương Diệp nói: "Đa tạ ý tốt của trưởng lão, nhưng ta vẫn muốn thử một chút!"

Yên Túc lắc đầu, nói: "Ngươi tiểu tử này đừng trách lão già ta lẩm miệng, từ lúc theo lão đầu tử nhận chức truyền công trưởng lão đến nay, ta vẫn chưa thấy ai có thể luyện thành Trảm Thiên rút kiếm thuật, không phải loại công pháp và Huyền kỹ này không tốt, mà chính là độ khó của nó, thực sự rất khó khăn, hơn nữa công dụng của nó cũng chưa chắc tốt hơn với công pháp và kiếm kỹ khác. Nếu như ngươi nguyện ý từ bỏ, ta có thể cho ngươi một cơ hội để chọn lại hai quyền khác!"

Dương Diệp cười khổ, nói: "Đa tạ ý tốt của Yên Túc trưởng lão, nhưng đệ tử vẫn muốn thử xem, nếu như thật sự quá khó khăn, đệ tử lại cống hiến cho tông phái một chút gì đó rồi lại đến đây đổi quyền khác có được không?"

Thấy Dương Diệp khẳng khái muốn tu luyện, Yên Túc thở dài một tiếng, nói: "Thôi, thực lực và tiềm lực của ngươi nói không chừng có thể tu luyện thành công bộ công pháp và Huyền kỹ này. Nhớ cho kỹ, công pháp và Huyền kỹ của Kiếm tông không thể truyền ra ngoài, trong một tháng nhất định phải trả lại, nếu không sẽ bị xử phạt rất nặng!"

Thấy Yên Túc có vẻ đã chấp thuận, Dương Diệp thở ra một hơi rồi vội vàng gập đầu.

Chờ Yên Túc đăng ký nhận công pháp Huyền kỹ cho hắn xong, Dương Diệp cảm lấy rồi đi về phía Thanh Phong cốc. Sau một hồi tập luyện, một âm thanh quen thuộc làm Dương Diệp dừng lại, sau đó nhìn qua phía âm thanh phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Sinh tử đài

Âm thanh khiến Dương Diệp cảm thấy quen thuộc này không phải của ai khác mà chính là Thanh Tuyết lúc trước mời hẳn gia nhập tiểu đoàn ngoại môn. Lúc này Thanh Tuyết đang xanh mặt tranh luận cùng một tên nam tử tranh. Sau lưng Thanh Tuyết và nam tử này còn mười mấy tên đệ tử ngoại môn từ các trạm.

Dương Diệp không biết tên đang cãi nhau cùng Thanh Tuyết là ai, tuy nhiên người bên cạnh nam tử đang cãi nhau kịch liệt kia thì Dương Diệp lại biết, bởi vì người này lúc trước có mâu thuẫn với hẳn, chính là Giang Nguyên.

Dương Diệp do dự một chút rồi đi qua.

Dương Diệp vừa tới sau lưng mọi người, liền nghe Giang Nguyên hung ác nói: "Thanh Tuyết, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nói người của ngươi gia nhập đoàn thể của ta, hoặc giải tán đoàn thể của ngươi, nếu không thì sau này ngoại môn Kiểm tông sẽ không có chỗ để ngươi đặt chân vào."

Đối với tiểu đoàn thể của Thanh Tuyết, Giang Nguyên đã sớm thêm muốn, đây là tiểu đoàn thể mới thành lập duy nhất có thể chống lại đoàn thể của gã. Chỉ cần sát nhập tiểu đội này vào đoàn thể của gã, lại chờ những đệ tử này khảo hạch trở thành đệ tử nội môn, và những đệ tử trước đó đã vượt qua khảo hạch thành đệ tử nội môn, thì chẳng phải sau này họ sẽ tôn gã làm thầy sao?

Thanh Tuyết không để ý Giang Nguyên mà nhìn về phía nam tử bên cạnh Giang Nguyên kia, mắt nàng lóe lên một chút kiêng kỵ, trầm giọng nói: "Khương Văn sư huynh, ngươi là cường giả ngoại môn trên bảng cường giả, lại là đệ tử ngoại môn thế hệ trước, chẳng lẽ ngươi có hứng thú với đoàn thể nháo nhut này của ta sao?"

Nam tử tên Khương Văn cười, nói: "Thanh Tuyết sư muội, ngươi cũng biết ta chỉ đứng thứ hai mươi sáu trong kì khảo hạch nội môn, nhưng để trở thành đệ tử nội môn thì ta cảm thấy không chút khó khăn nào."

"Vì sao Khương sư huynh lại cùng Giang Nguyên đến ép sư muội?" Thanh Tuyết nghi ngờ nói.

Khương Văn nhìn Thanh Tuyết dò xét một hồi, sau đó nói: "Thanh Tuyết sư muội, ta không có hứng thú gì với tiểu đoàn đại nháo của các ngươi, ta chỉ hứng thú với ngươi thôi, nếu Thanh Tuyết sư muội nguyện ý trở thành đạo lữ của ta thì giúp ngươi thu phục những tiểu đoàn khác cũng không có gì khó!"

Hắn quả thật không mạnh miệng, vì hai thế hệ đệ tử ngoại môn có thực lực đang cố gắng vượt qua hai tháng khảo hạch họ sẽ không có hứng thú với những tiểu đoàn này, nếu y ra tay thì sẽ giống như gió thu quét lá vàng rơi vậy.

Nghe Khương Văn nói, Giang Nguyên đứng bên cạnh liền biến sắc, cao thủ gã mời đến hóa ra là một mầm họa lớn, vốn dĩ gã còn trông cậy đối phương sẽ giúp gã thống nhất các đệ tử ngoại môn, nhưng lại không nghĩ đến đối phương sẽ vì một nữ nhân mà bội tín với gã.

Những đệ tử ngoại môn đứng sau Thanh Tuyết đều cảm phần nhìn Khương Văn, nếu y không phải là cao thủ trên bảng đệ tử ngoại môn thì chỉ sợ sẽ bị mấy người này xông lên đập cho một trận.

Đối với sự giận dữ của những đệ tử kia, Khương Văn như không nhìn thấy, hai mắt chỉ nhìn Thanh Tuyết rồi đánh giá. Vốn dĩ y cũng chuẩn bị giúp Giang Nguyên giải quyết tiểu đoàn thể gì đó, nhưng lúc nhìn thấy Thanh Tuyết, y đã lập tức thay đổi chủ ý. Nữ đệ tử Kiểm tông vốn không nhiều, lớn lên đẹp như thế thì càng ít. Cho nên khi nhìn thấy Thanh Tuyết y liền động tâm trong nháy mắt.

Sắc mặt Thanh Tuyết sắc mặt trầm như nước, nàng nhìn Khương Văn, khóe miệng hiện lên nét cười nhạt, nói: "Đây chính là cao thủ trên bảng đệ tử ngoại môn? Quả nhiên còn không bằng tiểu nhân nơi chợ búa. Ép người khác làm đạo lữ của mình, ngươi nhìn cái đức hạnh này của mình đi? Ta thấy ngươi còn không bằng tên Giang Nguyên bên cạnh kia, ít ra hắn cũng không tiện đến mức này!"

Giang Nguyên thâm thối khoái trong lòng, so với Thanh Tuyết, hiện tại gã càng hận tên Khương Văn này hơn. Quả thực, kẻ mình mời đến lại muốn giúp đối thủ của mình, kẻ nào không tức chứ!

Khương Văn neho mắt lại, hàn quang chợt lóe lên, nói: "Thanh Tuyết sư muội, ngươi phải chịu trách nhiệm cho lời nói vừa rồi của mình, còn nữa, sư huynh ta đây không ép ngươi, ta chỉ nói hy vọng ngươi trở thành đạo lữ của ta, mà ngươi lại mở miệng vũ nhục ta như thế, cho nên hoặc là ngươi nói xin lỗi ta, hoặc tiếp nhận lời khiêu chiến của ta, ừm, là khiêu chiến Sinh Tử Đài!"

Nghe Khương Văn nói, những người sau lưng Thanh Tuyết xôn xao, sau khi bình tĩnh lại, bọn họ đều giận dữ mắng Khương Văn vô sỉ, ngay cả một số đệ tử phía sau Giang Nguyên đều lộ ra vẻ chán ghét, đối phương đường đường là một cao thủ trên bảng đệ tử ngoại môn, thế mà lại đi khiêu chiến một đệ tử mới gia nhập ngoại môn Kiểm Tông, hơn nữa còn khiêu chiến Sinh Tử Đài, quả thật là quá vô sỉ!

Thanh Tuyết tái mặt, nàng cũng không nghĩ tới đối phương lại vô sỉ như vậy, xin lỗi? Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, nhưng nếu chấp nhận lời khiêu chiến của đối phương lên Sinh Tử Đài, nếu đối phương không giết nàng, thì cũng sẽ thỏa thích nhục nhã nàng. Đương nhiên, nàng có thể lựa chọn không chấp nhận, nhưng nàng không thể, bởi vì tiểu đoàn thể của nàng vừa mới sáng lập, nếu sợ chiến vậy sau này đừng nghĩ đến việc tuyển thêm người ở Kiểm tông.

Ngay lúc Thanh Tuyết khó xử, một thanh âm trong sân bất ngờ vang lên: "Ta thay nàng tiếp nhận lời khiêu chiến của ngươi!"

Nghe được âm thanh này, mọi người giật mình, Giang Nguyên cùng Khương Văn nhướng mày, nhưng Thanh Tuyết lại rất vui vẻ, bởi vì đây chính là giọng nói của Dương Diệp.

Mọi người nhìn về phía người nói, khi thấy người đó chính là Dương Diệp thì đám đông bắt đầu xôn xao.

"Là Dương Diệp, lại là hắn, ha ha, lần này lại có trò vui để xem rồi!"

"Đừng cao hứng sớm, Khương Văn thể chính là cường giả Tiên Thiên tam phẩm, trong khi Dương Diệp mới chỉ là phạm nhân cảnh, hắn có thể chiến thắng sao?"

"Người không biết gì cả! Dương Diệp có thể xông lên hai mươi hai tầng trong tháp kiểm nô, hai mươi hai tầng đó, người có hiểu không? Người chắc là biết Giang Nguyên đi, Giang Nguyên kia dùng thực lực Tiên Thiên cảnh thực lực nhưng chỉ có thể xông đến tầng thứ mười sáu, mà Dương Diệp lại đến được tầng hai mươi hai, người biết điều này nói lên điều gì không?"

"Nói cái mẹ người, nói nội dung chính đi! Lại nhai nhiều như vậy!"

"Hừm, điều này chứng tỏ thực lực của Dương Diệp đã bỏ xa cao thủ Tiên Thiên cảnh. Nhưng ta quả thật không nghĩ tới Dương Diệp lại ra mặt giúp Thanh Tuyết tỷ của chúng ta, chẳng lẽ hắn coi trọng Thanh Tuyết tỷ? Ông trời ơi, đừng như vậy chứ, Thanh Tuyết tỷ là của ta a a..."

"Cũng không lấy chậu nước tiểu soi thử mình như thế nào, như heo vậy, người nghĩ Thanh Tuyết tỷ sẽ coi trọng người sao?"

"..."

Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, Dương Diệp đã đến cạnh Thanh Tuyết, khẽ gật đầu với nàng. Trước đó hắn không xuất hiện, chủ yếu muốn xem Thanh Tuyết hội sẽ xử lý điều kiện của Khương Văn ra sao, nếu Thanh Tuyết đáp ứng đối phương, vậy thì xem như hắn nhìn nhầm người. Vẫn tốt, người bằng hữu Thanh Tuyết này vẫn chưa làm hắn thất vọng.

Thấy Dương Diệp, Thanh Tuyết cũng cười rồi gật đầu chào lại. Không hiểu sao, nàng có trực giác Khương Văn kia tuyệt đối không phải đối thủ của Dương Diệp. Tất nhiên nếu trước đó Dương Diệp và Giang Nguyên không đánh nhau một trận thì Thanh Tuyết cũng sẽ không có trực giác này.

"Người chính là Dương Diệp?" Lúc này, Khương Văn mới nhìn Dương Diệp, trầm giọng hỏi. Đối với Dương Diệp, y cũng rất kiêng kị, đừng nói là y, không ai không kiêng kị Dương Diệp cả, hắn chính là một thiên tài có thiên phú vượt xa hơn cả yêu nữ.

Dương Diệp nhìn về phía Khương Văn, nói: "Thanh Tuyết là bằng hữu của ta, mà ta cũng là người của đoàn thể do Thanh Tuyết đứng đầu, việc này có thể quên đi được không, sao này người cũng không được đến gây phiền phức cho nàng nữa?"

Thấy ngữ khí Dương Diệp có chút yếu thế, Khương Văn nhất thời bật dậy, lập tức nói: "Quên? Trước đó nàng ở trước mọi người vũ nhục ta, việc này thì sao?"

Lại là một người không nói đạo lý! Dương Diệp đã hiểu, hắn lập tức gật đầu, nói: "Cũng được thôi, vậy thì cứ lên Sinh Tử Đài đi!"

Nghe Dương Diệp nói, Khương Văn nheo mắt, trầm giọng nói: "Dương Diệp, đây là việc giữa ta và Thanh Tuyết, người thật sự muốn nhúng tay vào sao?"

Dương Diệp gật đầu, nói: "Ta nói, Thanh Tuyết là bằng hữu của ta, được rồi, đừng nói nhầm nữa. Lên Sinh Tử Đài đi!" Đối với người không thể giảng đạo lý, Dương Diệp sẽ không tiếp tục cãi nhai cùng họ, bởi vì như vậy thật sự rất ngu xuẩn.

Thấy Dương Diệp hùng hổ dọa người, hàn quang trong mắt Khương Văn lóe lên, sắc mặt y trầm xuống, nói: "Dương Diệp, ta thừa nhận thực lực và thiên phú của người không tồi, nhưng đừng cho rằng với thực lực như vậy có thể dễ dàng khi dễ đệ tử ngoại môn xếp hạng trên bảng, cao thủ ngoại môn xếp trên bảng bọn ta không phải là thứ người có thể tưởng tượng được!"

Thấy đối phương đe dọa, Dương Diệp cười xùy một tiếng, nói: "Người thật sự quá đề cao chính mình, người có thể đại diện toàn bộ người trên ngoại môn bảng? Được rồi đừng nói nhầm nữa, có đầu hay không đây, nói đi?"

"Trả lời đi, có đầu hay không, chẳng phải trước đó hùng hổ lắm sao?"

"Đúng đấy, làm sao, sợ rồi à? Nếu không sợ thì lên đi, sợ sao?"

"Đệ tử ngoại môn xếp hạng trên bảng đều là loại ý mạnh hiếp yếu sao? Thấy người yếu hơn liền khiêu chiến, thấy người mạnh hơn thì im lặng, nếu ngoại môn trên bảng đều là những hạng người như vậy, về sau đánh chết lão tử cũng không thèm tranh ngoại môn bảng gì đó đâu!"

"..."

Trong chốc lát, những đệ tử sau lưng Thanh Tuyết người một câu ta một câu châm chọc nổi lên.

Nghe được lời mọi người nói, Khương Văn nắm chặt song quyền, trên trán hiện lên gân xanh biểu thị y chính là đang tức giận. Có vài lần y sắp nhịn không được mà đồng ý, nhưng lý trí nói cho Khương Văn biết không thể đồng ý, bởi đầu với một người có thể xông lên hai mươi hai tầng tháp kiểm nô, y một chút cũng không thể nắm chắc phần thắng!

Thật lâu sau, Khương Văn hít sâu một hơi, sau đó oán độc nhìn Dương Diệp, xoay người rời đi.

"Chờ một chút!"

Lúc Khương Văn chuẩn bị xoay người rời đi thì Dương Diệp đột nhiên lại lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Kiếm môn

Khương Văn xoay người nhìn Dương Diệp, trán nổi gân xanh, hai mắt như thể muốn phun lửa, trầm giọng nói: "Thế nào?"

Nói xong huyền khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, bộ dạng như muốn bùng phát.

Chẳng thèm để ý đến con tức giận của Khương Văn, Dương Diệp nhàn nhạt nói: "Xin lỗi Thanh Tuyết đi."

"Dương Diệp, ngươi đừng kinh người quá đáng!" Khương Văn hung hăng trừng mắt nhìn Dương Diệp, cả giận nói.

Thanh Tuyết dường như muốn nói cái gì, Dương Diệp khẽ lắc đầu với nàng, sau đó nói với Khương Văn: "Nếu như ngươi không muốn xin lỗi, ta sẽ khiêu chiến ngươi ở Sinh Tử đài rồi giết chết ngươi."

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Thanh Tuyết, trong lòng Dương Diệp bắt đầu nảy sinh một ý nghĩ, đó chính là thành lập thế lực thuộc về hắn, hoặc là nói thành lập mạng lưới giao thiệp của hắn. Chỉ khi thế lực và mạng lưới giao thiệp hùng mạnh thì trong tương lai hắn mới có thể chống lại con vật khổng lồ Bách Hoa cung này. Bằng không, với sức lực của một mình cá nhân hắn, đừng nói chống lại Bách Hoa cung, có thể sống sót dưới sự chèn ép của Bách Hoa cung hay không cũng đã là vấn đề.

Mà hiện giờ chính là một cơ hội, một cơ hội lập uy, lôi kéo lòng người! Tuy rằng thực lực bây giờ của những đệ tử ngoại môn này còn rất yếu, thế nhưng tương lai phần lớn mọi người trong này sẽ là trụ cột của Kiếm tông. Nếu như có thể có thể lôi kéo bọn họ vào lúc này, ngày sau khẳng định có trợ giúp với hắn khi đối phó với Bách Hoa cung.

Hoặc giả những ý nghĩ này về sau cũng không thực hiện được, thế nhưng đối với Dương Diệp mà nói, hắn nhất định phải nắm bắt từng cơ hội một, cho nên, lần này hắn không thể bỏ qua!

Nghe thấy lời nói của Dương Diệp, chúng đệ tử ngoại môn cả kinh trong lòng, Dương Diệp lại có thể tự tin như vậy, cho dù là hắn xông qua tầng thứ hai mươi hai thì cũng chẳng phải là vô địch đâu chứ. Phải biết rằng, Khương Văn thế nhưng đã là cường giả Tiên Thiên nhị phẩm! Hắn thật sự có nắm chắc giết đối phương sao?

Sau khi mọi người hết kinh hãi thì chính là hưng phấn và kích động, đặc biệt là nhóm đệ tử sau lưng Thanh Tuyết. Trước đó bọn họ bị Khương Văn áp bức đến thở không thông, hiện giờ nhìn thấy Khương Văn bị Dương Diệp về mặt ngay tại chỗ, bọn họ thật là giống như ngày tháng sáu uống được một chén nước lạnh, một từ thôi, sáng khoái!

Mà nhóm đệ tử đứng sau lưng Giang Nguyên, ánh mắt một số người nhìn về phía Dương Diệp đã mang theo kính nể và cả đăm chiêu, tựa như đang suy tư cái gì.

Đệ tử ngoại môn mới gia nhập Kiếm tông tạo thành tiểu đoàn thể là vì cái gì? Chính là vì không bị người ta ức hiếp, vì có thể có đủ quyền phát biểu. Hiện giờ nhìn thấy Dương Diệp giúp tiểu đoàn thể của Thanh Tuyết kia, nhóm đệ tử sau lưng Giang Nguyên không khỏi thầm nghĩ trong lòng, nếu có đệ tử ngoại môn cũ đến ức hiếp mình, Giang Nguyên có thể đứng ra trút giận cho mình hay sao?

Đáp án là không thể! Tuy rằng Giang Nguyên là hạng nhất luận võ ngoại môn, nhưng từ thái độ của Giang Nguyên đối với Khương Văn là có thể nhận ra. Nghĩ đến đây, trong lòng rất nhiều đệ tử ngoại môn sau lưng Giang Nguyên đã xác định chút ý nghĩ còn đang do dự trước đó.

Nhìn thấy vẻ mặt của các đệ tử ngoại môn theo sau mình, Giang Nguyên trong lòng trầm xuống, y biết, tiểu đoàn thể mà y vừa mới xây dựng này hơn phân nửa là xong rồi!

Dương Diệp cũng nhìn thấy được nét mặt của những đệ tử ngoại môn ấy, hắn chính là muốn kết quả này! Quay đầu nhìn về phía Khương Văn, lúc này Khương Văn sắc mặt tái xanh, hai nắm đấm siết chặt, nhìn chằm chằm vào hắn, cứ như muốn dùng ánh mắt giết chết hắn vậy.

Lúc này ngọn lửa giận trong lòng Khương Văn đã đạt đến đỉnh điểm, gã thật sự muốn loạn kiếm chém chết Dương Diệp ngay tại trận, Dương Diệp thật sự là khinh người quá đáng. Thế nhưng lý trí nói cho gã biết gã không thể làm như vậy, nhất là khi nghĩ đến kết cục của Đoàn Quân, gã không phải là không thể mà là không dám nữa rồi.

Thế nhưng khi nhìn thấy biểu cảm xem kịch hay của đám đệ tử ngoại môn kia, lý trí của Khương Văn đã bị lửa giận đốt trụi. Gã là đệ tử trên Ngoại Môn bảng, gã không thể thua được, nếu như ngày hôm nay vì Dương Diệp áp bách mà xin lỗi, vậy thì sau này gã sẽ trở thành trò cười của cả ngoại môn.

Ngay khi Khương Văn chuẩn bị khí phách một lần thì một đội đệ tử ngoại môn đi bên này.

Nhìn thấy nhóm đệ tử ngoại môn này, Thanh Tuyết và nhóm đệ tử kia sau lưng nàng biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi. Bởi vì bọn họ không biết nhóm đệ tử ngoại môn này, nói cách khác, nhóm đệ tử ngoại môn này là đệ tử ngoại môn thế hệ trước.

Nhìn thấy những người này, Khương Văn thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, gã không cần lên Sinh Tử đài với Dương Diệp nữa. Gã chưa từng chiến đấu với Dương Diệp, thế nhưng gã biết Yêu Nữ đáng sợ, năng lực trước kia của Yêu Nữ còn không xông được đến tầng thứ hai mươi hai, mà Dương Diệp lại làm được, thực lực này chính là dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết.

Khương Văn không quan tâm Dương Diệp nữa, vội vàng nghênh đón nhóm đệ tử ngoại môn kia, cung kính nói với người đệ tử cầm đầu: "Khương Văn ra mắt Tần Phong sư huynh!"

Người trước mắt này gã không thể không tôn kính, bởi vì người này là Tần Phong, người xếp hạng thứ hai trên Ngoại Môn bảng. Bây giờ trong nhóm đệ tử ngoại môn, ngoài Yêu Nữ ra thì người này chính là mạnh nhất!

Tần Phong nhàn nhạt nhìn Khương Văn, sau đó ánh mắt rơi vào trên người của Dương Diệp mà nói: "Nghe nói ngươi đã trở về cho nên ta cố ý tới tìm ngươi, có thời gian luận bàn một chút chứ?" Hắn muốn nhìn xem thủ người phá kỉ lục của Yêu Nữ là Dương Diệp đây có thực lực mạnh như thế nào!

Dương Diệp nhìn Khương Văn một phen rồi nói: "Ngươi là ra mặt thay hán sao?"

Tần Phong lắc đầu nói: "Hán là hán, ta là ta, ta tìm ngươi chỉ là vì luận bàn, chỉ vậy mà thôi!"

Nghe vậy, Dương Diệp không do dự mà gật đầu đáp: "Ta đáp ứng!"

Nhìn thấy Dương Diệp đáp ứng, Tần Phong khẽ gật đầu, sau đó nói: "Chờ ngươi thăng cấp Tiên Thiên ta sẽ tìm đến ngươi!" Nói xong lại nhìn về phía Khương Văn mà nói: "Ngươi thật làm mất mặt đệ tử trên Ngoại Môn bảng!"

Ánh mắt những đệ tử trên Ngoại Môn bảng sau lưng Tần Phong cũng lộ vẻ khinh bỉ. Bọn họ cũng không ngờ Khương Văn lại có thể xen vào tranh đấu của đám đệ tử mới, phải biết rằng, theo quy củ của Kiếm tông, sau mỗi một lần đệ tử ngoại môn mới gia nhập Kiếm tông, đệ tử ngoại môn cũ phải lui ra sau màn, nhường sân khấu cho đệ tử ngoại môn mới.

Đây chính là quy củ Kiếm tông lưu truyền xuống, lúc trước khi bọn họ lên cấp thành đệ tử ngoại môn, đệ tử ngoại môn cũ cũng là làm như vậy. Hơn nữa sau khi đệ tử mới gia nhập, hai tháng sau chính là khảo hạch nội môn, tâm tư mọi người cũng đều đặt vào chuyện đó, ai còn rảnh rỗi đi quan tâm đến đệ tử ngoại môn mới lên nữa?

Mà tên Khương Văn trước mắt này lại thật là hiếm có khó tìm, thực sự ý lớn hiệp nhỏ đến tham dự chuyện của đệ tử ngoại môn mới lên. Hơn nữa can đảm để đánh một trận cũng không có!

Tần Phong nhàn nhạt nhìn lướt qua Khương Văn đang mặt mày khó coi, sau đó xoay người liền rời đi. Nếu như là Dương Diệp ý mạnh hiệp yếu, vậy với tư cách dẫn đầu trên Ngoại Môn bảng, hán nhất định sẽ đứng ra. Nhưng vấn đề là Khương Văn ý mạnh hiệp yếu, nếu hán còn ra mặt trợ giúp, cho dù là thắng, mặt mũi cũng là vứt đi.

Nhìn thấy đám người Tần Phong rời khỏi, chúng đệ tử và Thanh Tuyết thờ phào nhẹ nhõm, còn may là đệ tử trên Ngoại Môn bảng không phải ai cũng vô sỉ như Khương Văn, nếu không người mới thực sự không có đường sống rồi.

Dương Diệp nhìn Khương Văn đang mặt mày khó coi, nói: "Xin lỗi sao?"

"Xin lỗi, xin lỗi..."

"Mẹ nó, không xin lỗi Thanh Tuyết tý thì ngày hôm nay ngươi cũng đừng hòng rời khỏi!"

"Xin lỗi đi, xin lỗi Thanh Tuyết tý đi!"

Trong lúc nhất thời, đệ tử ngoại môn sau lưng Thanh Tuyết bao vây lấy Khương Văn, liên tục đòi Khương Văn xin lỗi.

Nhìn thấy thành viên trong đoàn thể của mình có thể đoàn kết lại, trong mắt Thanh Tuyết ánh lên vẻ vui mừng. Đoàn thể nàng vừa mới xây dựng này thiếu nhất chính lực ngưng tụ và đoàn kết. Hai điều này nàng định sau này dần dần bồi dưỡng khi cùng mọi người lịch luyện ở Thập Vạn Đại Sơn. Thế nhưng nàng không ngờ, hai điều này lại có thể chỉ cần nhờ vài câu nói của Dương Diệp thì đã thành.

Nhìn thấy người của Thanh Tuyết đoàn kết như vậy, sắc mặt Giang Nguyên cũng có chút khó coi. Ý nhìn Dương Diệp một chút, sau đó mang theo tiểu đoàn thể phía sau xoay người rời đi.

Có Dương Diệp ở đây, một mình đấu thì đánh không lại, khiêu khích tập thể? Hiện giờ đối phương đoàn kết như vậy, mà bên phía mình e rằng đã có rất nhiều người có ý nghĩ rời đi, còn làm thế nào đây? Cho nên, y chỉ có thể mang người rời đi, bởi vì không rời đi, e rằng sẽ có càng nhiều người bị người bên cạnh Thanh Tuyết ảnh hưởng.

Về phần Khương Văn? Y sớm đã không còn nhớ người này.

Lúc này Khương Văn bị mọi người vây quanh đã không còn giận mà là có hơi sợ hãi, gã không ngờ những người mới trở thành đệ tử ngoại môn này lại có thể đoàn kết lại. Gã biết, nếu như gã không xin lỗi, những đệ tử ngoại môn này nhất định sẽ động thủ. Tuy rằng Kiếm tông cấm đệ tử động thủ bên ngoài Sinh Tử đài, nhưng điều kiện tiên quyết là người đó không được làm tập thể phần nộ!

Khương Văn hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía Thanh Tuyết mà nói: "Xin lỗi!"

Nói xong, gã nhìn Dương Diệp bằng ánh mắt thù hận, sau đó xoay người rời đi!

Nhìn thấy Khương Văn xin lỗi rồi, mọi người hoan hô một trận. Chuyện lần này làm cho bọn họ biết, chỉ cần bọn họ đoàn kết lại, cho dù là đệ tử trên Ngoại Môn bảng cũng không thể bắt nạt bọn họ. Đương nhiên, bọn họ cũng biết đối phương xin lỗi hơn phân nửa là có liên quan đến Dương Diệp.

Nghĩ đến đây, khi mọi người nhìn về phía Dương Diệp, trong mắt đã mang theo tôn kính.

Nhìn mọi người hưng phấn, Thanh Tuyết cười nói: "Dương huynh, đoàn thể này của chúng ta còn chưa có tên, người đặt tên đi, thế nào?"

Nhìn ánh mắt kỳ vọng của mọi người, Dương Diệp không nở từ chối. Hắn suy nghĩ một hồi rồi trầm giọng nói: "Chúng ta là đệ tử Kiếm tông, tất cả đều sử dụng kiếm, vậy thì gọi là Kiếm Môn thế nào?"

"Kiếm Môn?"

Thanh Tuyết trầm ngâm, sau đó hỏi mọi người: "Mọi người cảm thấy thế nào?"

Mọi người cũng suy nghĩ chốc lát, sau đó đều gật đầu.

Nhìn thấy mọi người gật đầu, Thanh Tuyết cười cười, cất cao giọng nói: "Tốt, vậy sau này chúng ta chính là Kiếm Môn!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Tàn bản

Dương Diệp từ chối yêu cầu muốn hắn đặt ra quy định Kiếm Môn của Thanh Tuyết. Những việc về phương diện quản lý này hắn dứt khoát cản mai, cho nên hắn trực tiếp từ chối. Nhưng mà với chuyện Thanh Tuyết đề cho hắn làm phó môn chủ Kiếm Môn thì hắn cũng không cự tuyệt, kỳ thực năng lực là đề nghị để cho hắn làm môn chủ, thế nhưng bị hắn cự tuyệt.

Dương Diệp biết ý của Thanh Tuyết, Thanh Tuyết đề cho hắn làm môn chủ là vì một cột chốt hắn vào Kiếm Môn hoàn toàn, dù sao bây giờ Kiếm Môn cần một người có thể kinh sợ đệ tử ngoại môn như thế. Không thể nghi ngờ, hắn vô cùng phù hợp. Thế nhưng đối với Dương Diệp mà nói, cái thân phận môn chủ này là một trời buột.

Hắn muốn thành lập mạng giao thiệp, thành lập một vài thế lực có thể trợ giúp mình ngày sau, thế nhưng hắn cũng không muốn dùng Kiếm Môn để chống lại Bách Hoa cung, bởi vì như vậy là hoàn toàn không hiện thực. Hơn nữa hắn cũng biết năng lực của mình, nếu đề cho hắn quản lý Kiếm Môn vừa mới thành lập này, chắc chắn sẽ đại loạn ngay. Mà đối với một người xuất thân từ đại gia tộc như Thanh Tuyết, quản lý những người này chẳng qua là chuyện nhỏ mà thôi.

Cho nên Dương Diệp cự tuyệt vị trí môn chủ này. Đối với hắn mà nói, chỉ cần sau này ở Kiếm tông có mạng lưới của hắn như vậy đủ rồi. Mà việc bây giờ hắn cần phải làm là trở nên mạnh mẽ!

Từ biệt đám người Thanh Tuyết, Dương Diệp đi đến Thanh Phong cốc, sau đó bắt đầu tu luyện kiếm kỹ.

Sau khi lấy được vài môn kiếm kỹ, bởi vì khảo hạch ngoại môn và chuyện trong nhà, Dương Diệp vẫn mãi không có thời gian luyện tập những kiếm kỹ này cho tốt. Thế cho nên ngoại trừ kiếm pháp cơ bản ra, những kiếm kỹ khác hắn cũng chỉ là lơ mơ, lần này Dương Diệp quyết định khổ luyện những kiếm kỹ này, luyện tập chúng đến trình độ nhất định.

Lần này thời gian của hắn cũng không nhiều lắm, bởi vì hơn hai mươi ngày sau chính là ngày khảo hạch nội môn, cũng là ngày hắn ước định lên Sinh Tử đài với Liễu Thanh Vũ. Đối với đầu sỏ gây họa Liễu Thanh Vũ, Dương Diệp đương nhiên sẽ không quên, chẳng qua đối phương đã về Kiếm tông rồi, hắn cũng chẳng có cách nào đi giết đối phương ngay bây giờ. Hơn nữa hắn cũng không chắc chắn mười phần là giết được đối phương, phải biết rằng, thiên tài trên Ngoại Môn bảng không có ai là rác rưởi.

Kỳ thực trước đó đối mặt với Khương Văn kia, Dương Diệp cũng không mười phần nắm chắc, tuy hắn cho rằng bất kể là Khương Văn hay là Liễu Thanh Vũ đều cũng không mạnh bằng Tiên Thiên kiếm nô trong Kiếm Nô tháp, thế nhưng ai biết người ta có át chủ bài gì hay không? Con người cũng không nề nếp ngay thẳng chiến đấu giống như kiếm nô!

Cho nên hắn quyết định sử dụng khoảng thời gian này để khổ luyện kiếm kỹ của mình, nhất là Trảm Thiên Bạt kiếm thuật cùng với Hậu Phát Chế Nhân mà hắn sáng tạo ra. Hắn nhất định phải dung hợp được hai môn huyền kỹ này, sau đó luyện tập thành thạo! Về phần Ngự Kiếm thuật, đó cũng giống như Kiếm Hạp, là lá bài tây của hắn, hắn sẽ không dễ dàng sử dụng!

Dương Diệp lấy trường kiếm ra, đi đến trước một cái cây to phải cần bốn năm người mới ôm hết, hai mắt hơi khép lại, trong đầu bắt đầu nhớ lại yếu quyết của Trảm Thiên Bạt kiếm thuật. Cứ như vậy, sau chừng nửa canh giờ, một khắc nọ, Dương Diệp đột nhiên đột nhiên mở mắt ra.

Vù!

Rút kiếm, thu kiếm, động tác cực kỳ nhanh chóng!

"Rắc" một tiếng, cái cây trước mắt Dương Diệp ầm ầm đổ sập xuống, lá cây bay lá tả đầy trời.

Thấy thế, Dương Diệp hơi mừng trong lòng, không phải là vì hiệu quả một chiêu này của hắn tạo thành, mà là vì hắn phát hiện trong nháy mắt rút kiếm bằng Bạt Kiếm thuật, hắn quả thực có thể tăng sức mạnh rất nhiều, đồng thời còn có sức bộc phát. Nhưng mà tốc độ của hắn còn chưa đủ nhanh, bởi vì căn cứ theo miêu tả, lúc hắn rút kiếm ra phải không phát ra chút âm thanh nào mới có thể tính là tiểu thành.

Rút kiếm không phát ra âm thanh? Vậy thì phải nhanh đến mức nào?

Dương Diệp vốn cho là chiêu Hậu Phát Chế Nhân mà hắn sáng tạo ra đã rất nhanh, thế nhưng nhìn thấy giới thiệu này, hắn mới phát hiện tốc độ ra kiếm của Hậu Phát Chế Nhân còn chưa đủ nhanh, còn cần đề cao!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, trừ ăn cơm ra, tất cả thời gian còn lại Dương Diệp đều dành cho tu luyện. Thời gian của Dương Diệp là sắp xếp như thế này, sáng sớm khổ luyện Hậu Phát Chế Nhân và Trảm Thiên Bạt kiếm thuật, đến trưa thì bắt đầu khổ luyện Ngự Kiếm thuật, mà buổi tối thì tu luyện Tật Phong Bộ. Một ngày mười hai canh giờ, hắn chỉ nghỉ ngơi hai canh giờ, mười canh giờ còn lại hắn đều dùng để tu luyện.

Khắc khổ như vậy, mười ngày sau, Trảm Thiên Bạt kiếm thuật của Dương Diệp càng ngày càng thuần thực, trong nháy mắt rút kiếm âm thanh càng ngày càng nhỏ, nhưng mà thanh kiếm kia của hắn coi như là hồng rồi, mà Ngự Kiếm thuật từ phạm vi một trượng ban đầu cũng mở rộng thành phạm vi hai trượng, trong phạm vi hai trượng, hắn có thể khống chế trường kiếm làm ra một vài động tác cơ bản.

Hơn nữa Dương Diệp còn phát hiện một vấn đề, đó chính là độ khó khi dùng Ngự Kiếm thuật khống chế kiếm thật với kiếm ảo do huyền khí biến ra thật là khác nhau một trời một vực. Hắn có thể dễ dàng tùy ý khống chế linh kiếm do huyền khí biến ảo, thế nhưng khống chế kiếm thật lại có vẻ vô cùng gắng sức. Điều này làm cho hắn thấy hơi khó hiểu.

Nhưng mà hắn hiểu ra rất nhanh, linh kiếm biến ảo do huyền khí thuộc về vật ảo, khống chế vật ảo đương nhiên tương đối đơn giản. Thế nhưng kiếm thật thì đã không giống, đây là vật thực, là có trọng lượng.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Dương Diệp tạm thời bỏ qua luyện tập khí kiếm do huyền khí biến ảo, bởi vì khí kiếm do huyền khí biến ảo cuối cùng vẫn là không có uy lực mạnh bằng kiếm thực. Dù sao nó cũng chẳng thể tồn tại lâu trong không khí, mà kiếm thật thì lại có thể. Đương nhiên, Dương Diệp cũng không bỏ hẳn việc khống chế khí kiếm, nói cho cùng nếu hắn có thể khống chế trên trăm đạo khí kiếm thì cũng vô cùng kinh khủng.

Về phần Tật Phong Bộ, hiệu quả của Tật Phong Bộ cũng rất lớn, hiện giờ nếu như Dương Diệp thi triển ra Tật Phong Bộ thì đã có thể mang theo một ảo ảnh nhân nhật!

Tật Phong Bộ với Trảm Thiên Bạt kiếm thuật đều chú ý sức bộc phát, Trảm Thiên Bạt kiếm thuật cộng thêm sự kết hợp giữa Hậu Phát Chế Nhân và Tật Phong Bộ của Dương Diệp, hơn nữa nhờ sức mạnh kinh khủng kia của hắn, uy lực lại càng vô cùng khủng bố. Dương Diệp tin rằng, nếu như một vài cường giả Tiên Thiên cảnh khinh thường hắn thì rất có khả năng sẽ bị hắn nháy mắt giết chết.

Đương nhiên, không phải là loại cường giả Tiên Thiên đầy đủ thực lực chân chính như kiếm nô. Nhưng mà cường giả Tiên Thiên như kiếm nô kia, cho dù là ở đại tông môn như Kiếm tông cũng vô cùng ít ỏi.

Nói tóm lại, mười ngày này Dương Diệp tiến bộ vẫn là vô cùng lớn.

Hôm nay, lúc Dương Diệp khổ luyện kiếm kỹ ở Thanh Phong cốc, Tô Thanh Thi dẫn theo Tiểu Dao đến.

Nhìn thấy Dương Diệp, Tiểu Dao lập tức nhào vào trong lòng Dương Diệp, sau đó òa khóc lên.

Ôm lấy Tiểu Dao vào lòng, mũi Dương Diệp cũng có chút chua xót. Hàng loạt biến cố trong nhà, với một tiểu cô nương mới mười mấy tuổi như Tiểu Dao mà nói, đó chắc chắn là một đả kích không nhỏ. Đồng thời hắn cũng vô cùng tự trách, nếu như hắn có thực lực, mẫu thân cũng sẽ không bị Bách Hoa cung bắt đi.

Nghĩ đến Bách Hoa cung, trong mắt Dương Diệp lóe lên lạnh lẽo, tông môn này, hắn nhất định sẽ làm cho đối phương trả giá đắt.

Sau một hồi lâu, Dương Diệp nhẹ nhàng buông Tiểu Dao ra, xoa xoa nước mắt trên mặt Tiểu Dao. Đột nhiên, mắt Dương Diệp sáng lên, hắn thất thanh nói: "Tiểu Dao, muội đã là một huyền giả rồi sao?"

Quả thực, Dương Diệp cảm nhận được dao động huyền khí trên người Tiểu Dao.

Lúc này, Tô Thanh Thi đang ở bên cạnh mở lời: "Mẫu thân của người nói không sai, tư chất của Tiểu Dao vô cùng tốt, tốc độ tu luyện của muội ấy rất nhanh, hơn nữa cũng rất khắc khổ, chừng mười ngày ngắn ngủi thì đã là huyền giả nhất phẩm."

Nghe vậy, Dương Diệp vui vẻ trong lòng, nghiêm túc nói với Tô Thanh Thi: "Cảm ơn!"

Hắn thật sự cảm ơn từ tận đáy lòng, nhờ có Tô Thanh Thi, chắc chắn là ở Kiếm tông không ai dám ăn hiếp Tiểu Dao, hơn nữa Tô Thanh Thi có thực lực cường đại như vậy, Tiểu Dao theo nàng tu luyện, nhất định sẽ nhanh hơn đệ tử ngoại môn thông thường nhiều.

Tô Thanh Thi nhìn Dương Diệp, sau đó nói: "Không có gì, ta cũng rất thích muội ấy!"

Dương Diệp cười cười, sau đó nhìn về phía Tiểu Dao mà nói: "Tiểu Dao, muội phải theo Tô tỷ tỷ tu luyện thật tốt, biết không?"

Tiểu Dao gật đầu nói: "Ca, muội sẽ cố gắng tu luyện, chờ sau khi Tiểu Dao trở thành một cường giả, Tiểu Dao sẽ cùng ca ca đi cứu mẫu thân, đánh bại hết tất cả những tên bại hoại kia!"

Nói xong câu này, trong mắt Tiểu Dao lóe lên ý lạnh. Hiên nhiên nàng vô cùng căm hận người của Bách Hoa cung.

Dương Diệp xoa xoa đầu Tiểu Dao, cười nói: "Được, chờ sau khi Tiểu Dao biến thành cường giả sẽ cùng ca ca đi cứu mẫu thân, đến lúc đó cả nhà chúng ta sẽ không chia lìa nữa!"

Nói chuyện một hồi với Tiểu Dao, Dương Diệp lại lần nữa nói lời cảm tạ với Tô Thanh Thi: "Cám ơn đã chiếu cố Tiểu Dao!"

Nếu như không có Tô Thanh Thi đáp ứng chiếu cố Tiểu Dao, hẳn căn bản là không có thời gian tu luyện, không có thời gian tu luyện thì còn nói gì đến cứu mẫu thân?

Nhìn thấy Dương Diệp lại nói tạ ơn, Tô Thanh Thi nhú nhú mày, nàng có hơi không vui mà nói ra: "Ta nói, ta cũng rất thích Tiểu Dao. Được rồi, ta nhìn chiều thức người tu luyện lúc này có uy lực không tệ, là Trảm Thiên Bạt kiếm thuật sao?"

Dương Diệp đáp: "Không hoàn toàn đúng, ta chỉ là đang mượn dùng lực bạo phát trong lúc rút kiếm của Bạt Kiếm thuật."

Nghe vậy, Tô Thanh Thi khẽ gật đầu, nói: "Chẳng trách Trảm Thiên Bạt kiếm thuật của người có hơi khác với cái ta biết." Nói đến đây, nàng nhìn Dương Diệp, "Người biết quyền Trảm Thiên Bạt kiếm thuật này của Kiếm tông là tàn bản chứ?"

"Tàn bản?" Dương Diệp cả kinh trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hỗ trợ!

Tô Thanh Thi gật đầu nói: "Trảm Thiên Bạt kiếm thuật là kiếm kỹ huyền giai thượng phẩm do một vị tiền bối của Kiếm tông ta sáng tạo ra. Bởi vì nó chỉ có hai chiêu hơn nữa uy lực to lớn, cho nên làm cho rất nhiều đệ tử Kiếm tông yêu thích, có thể nói là môn kiếm kỹ này vang dội một thời."

Dương Diệp kinh hãi trong lòng, hắn không ngờ môn Trảm Thiên Bạt kiếm thuật này lại là kiếm kỹ huyền giai thượng phẩm, bèn lập tức hỏi: "Vậy vì sao huyền kỹ này lại trở thành hoàng giai, còn bị mai một trong Công Pháp các?"

Tô Thanh Thi giống như nghĩ tới cái gì, trong mắt lóe lên lạnh lẽo, mãi hồi lâu mới nói: "Trảm Thiên Bạt kiếm thuật người hiện đang tu luyện căn bản không phải là Trảm Thiên Bạt kiếm thuật chân chính. Trảm Thiên Bạt kiếm thuật chân chính chia làm hai chiêu, một chiêu là Bạt Kiếm, một chiêu là Trảm Thiên, hai chiêu liên hợp lại mới thật sự là sát chiêu. Nhất là trong khoảng khắc dùng chiêu Bạt Kiếm nháy mắt bộc phát ra khí thế và sức mạnh phối hợp với chiêu thứ hai Trảm thiên, môn kiếm kỹ này có thể lên đến cả địa phẩm!"

Dương Diệp gật đầu, trầm nghĩ thảo nào hắn luôn cảm thấy môn kiếm quyết này vẫn là thiếu cái gì đó, thì ra là thiếu một chiêu chủ công. Nhưng mà chiêu thứ hai đó cũng không phải quá quan trọng đối với Dương Diệp, bởi vì Hậu Phát Chế Nhân của hắn chú ý lấy tĩnh chế động, một chiêu chế địch. Mà chiêu thứ hai của Trảm Thiên Bạt kiếm thuật lại là tiên phát chế nhân, chú ý vào khí thế và chủ động.

Có lẽ là chiêu Trảm Thiên đó còn mạnh hơn chiêu Hậu Phát Chế Nhân, thế nhưng với Dương Diệp mà nói, hắn vẫn thích thứ mình sáng tạo ra hơn! Nhưng mà nếu như có thể tham quan học tập chiêu Trảm Thiên đó thì cũng mang đến trợ giúp không nhỏ đối với Hậu Phát Chế Nhân của hắn.

Nghĩ đến đây, Dương Diệp hỏi: "Trảm Thiên Bạt kiếm thuật bản thật có còn hay không?"

Tô Thanh Thi lắc đầu nói: "Mất rồi, hồi đó vị tiền bối ấy còn chưa kịp ghi lại hoàn toàn môn kiếm kỹ này thì đã bị người của Quỷ tông liên hợp lại mà giết chết. Cho nên môn kiếm kỹ này có thể nói là đã thất truyền. Kỳ thực Trảm Thiên Bạt kiếm thuật mà người đang tu luyện cũng coi như là bản thật, bởi vì vị tiền bối ấy đã ghi lại được chiêu thứ nhất, cũng chính là chiêu Bạt Kiếm mà người đang luyện bây giờ!"

Nghe vậy, Dương Diệp hơi thất vọng nhưng mà cũng không phải quá mức, có là may mắn của ta, không có là mệnh của ta, Dương Diệp vẫn hiểu rõ. Hơn nữa hắn đã lấy được chiêu thứ nhất này, phối hợp với Hậu Phát Chế Nhân của hắn cũng vô cùng tốt.

Lúc này Tô Thanh Thi trầm giọng nói: "Ngày sau nếu như ở bên ngoài gặp phải người của Quý tông, nếu như có thể chém giết đối phương thì giết ngay, bởi vì người không giết bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ giết người. Hơn nữa nếu như người giết bọn chúng thì còn có thể có được điểm công hiến của tông môn!"

Nhìn về Tô Thanh Thi mặt mày sương lạnh, Dương Diệp rung mình trong lòng, nữ tử trước mắt này quả nhiên là hận Quý tông thấu xương. Hắn còn nhớ rõ lúc ban đầu ở đây Đoạn Hồn uyên, chỉ vì hắn dùng vũ khí của Huyết Thủ kia mà nữ tử trước mắt đã muốn giết hắn, rốt cuộc là có thâm thù đại hận gì đây?

Hơn nữa giết người của Quý tông còn nhận được công hiến tông môn, điều này đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho là không chỉ riêng Tô Thanh Thi thù hận Quý tông, cả Kiếm tông cũng thù hận. Bằng không thì không thể nào dùng khen thưởng để cổ vũ đệ tử Kiếm tông giết người của Quý tông được!

"Tỷ tỷ, Quý tông kia rất xấu sao?" Lúc này, Tiểu Dao vẫn luôn nghe hai người nói chuyện có hơi sợ sệt mà hỏi.

Dương Diệp cũng hỏi: "Thanh Thi, giữa Kiếm tông chúng ta và Quý tông rốt cuộc có thù hận gì?"

Nghe thấy Dương Diệp gọi hai chữ "Thanh Thi", sắc mặt Tô Thanh Thi hơi mất tự nhiên, nhưng mà nàng cũng không phản đối, chỉ là nhìn Dương Diệp một cái, sau đó trầm giọng nói: "Kẻ thù truyền kiếp, ân oán giữa Quý tông và Kiếm tông đã gần trăm năm. Xa không nói, chỉ trong năm qua, Kiếm tông ta đã có vài vị trưởng lão và đệ tử thiên tài chết trên tay của Quý tông, hơn nữa mẫu thân của ta cũng chết trong tay người của Quý tông!"

Nói xong lời cuối cùng, trên người Tô Thanh Thi bộc phát ra một luồng hàn ý, làm cho Tiểu Dao đứng gần đó cũng không kiềm được mà tựa vào lòng Dương Diệp.

Dương Diệp cũng biến sắc, hắn không ngờ mẫu thân Tô Thanh Thi lại chết trong tay Quý tông, chẳng trách nàng hận người Quý tông như vậy. Dương Diệp cũng từng trải qua chuyện tương tự như Tô Thanh Thi, hắn rất hiểu tâm trạng của nàng cho nên lập tức nói: "Sau này nếu như ta đụng tới người Quý tông, ta nhất định sẽ diệt trừ chúng!"

Dương Diệp là loại người khác không chọc hắn, hắn cũng không đi chọc người khác, thế nhưng Quý tông này là ngoại lệ. Bởi vì cho dù là hắn không giết người Quý tông, người Quý tông cũng sẽ giết hắn, hai tông môn là kẻ thù truyền kiếp, có thể nói bất cứ ai từ khoảnh khắc gia nhập vào Kiếm tông thì đã vốn là kẻ địch với Quý tông rồi.

Hơn nữa hắn không có chút hảo cảm nào với người của Quý tông, hắn vẫn nhớ rõ tình cảnh trước kia Huyết Thủ ra tay với hắn cùng với sự truy sát của đám người Quý tông đối với mình!

Nghe thấy lời của Dương Diệp, trong mắt Tô Thanh Thi dao động: "Người Quý tông tuy là có danh tiếng không tốt, thế nhưng thực lực của bọn họ vẫn vô cùng tốt, nhất là một vài huyền kỹ và cấm thuật quý dị, ngày sau nếu như người gặp phải, nghìn vạn lần phải cẩn thận, không địch lại thì nhất định đừng cố!"

Dương Diệp gật đầu nói: "Ta cũng không phải cái loại đầu đất đánh không lại còn muốn xông lên đâu!"

Tô Thanh Thi do dự một chút rồi lại nói: "Ngày hôm nay ta dẫn Tiểu Dao đến, ngoại trừ để cho muội ấy gặp người ra thì còn có một chuyện muốn người hỗ trợ."

"Để cho ta hỗ trợ?" Dương Diệp có hơi kinh ngạc mà hỏi, "Chuyện này gấp lắm sao?"

Tô Thanh Thi hỏi: "Người còn nhớ rõ chuyện tháng trước chúng ta gặp phải người Quý tông ở U Minh cốc hay không?"

Dương Diệp gật đầu nói: "Đương nhiên còn nhớ, lúc đó người nói ngoại trừ Huyết Thủ ra, còn hai cường giả không kém Huyết Thủ nữa, chuyện người muốn ta giúp một tay có liên quan việc này sao?"

Tô Thanh Thi gật đầu nói: "Chúng ta nghi ngờ người Quý tông đang có âm mưu gì đó nhằm vào Kiếm tông, chỉ là người chúng ta phải đi U Minh cốc cũng không phát hiện được bất cứ manh mối nào. Nhưng chúng ta có thể khẳng định, bọn chúng chưa rời khỏi, vẫn còn ẩn nấp ở chỗ cũ trong U Minh cốc, chỉ là chúng ta không có cách nào tìm được chỗ ẩn thân của bọn chúng!"

"Người muốn ta làm cái gì?" Dương Diệp hỏi.

Tô Thanh Thi trầm ngâm một phen rồi nói: "Có phải là người có thể trao đổi với huyền thú hay không?"

Dương Diệp ngẩn ra sau đó kinh ngạc nói: "Người là muốn ta đi hỏi thăm tin tức từ lũ huyền thú trong U Minh cốc?"

Tô Thanh Thi gật đầu nói: "Nếu như người có thể trao đổi với huyền thú thì ta chính là ý đó. Người yên tâm, chuyện người có U Minh lang với con chồn thần bí kia ta không tiết lộ cho bất cứ ai, chuyện lần này cũng là cá nhân ta xin sự giúp đỡ của người, không có bất cứ ai biết."

Dương Diệp thăm hỏi nhóc con kia, sau khi nhìn thấy nó gật đầu thì hắn đáp: "Ta không thể trao đổi với huyền thú thế nhưng nhóc con kia có thể, nhưng mà người thật sự xác định là phương pháp này có thể sao?"

Tô Thanh Thi nói: "Ta không thể xác định, nhưng đây là biện pháp duy nhất ta có thể nghĩ đến lúc này. Nếu như huyền thủ cũng không biết chỗ ẩn thân của bọn chúng, vậy thì Kiếm tông cũng chỉ có thể đề phòng nhiều hơn. Tuy rằng rất bị động thế nhưng cũng là chẳng còn cách nào khác."

Nghe vậy, Dương Diệp nói: "Có thể, hiện giờ chúng ta đi U Minh cốc chứ?"

"Không vội!" Tô Thanh Thi nói, "Ta cần chuẩn bị một chút đề phòng ngừa bất trắc, ba ngày sau ta đến tìm ngươi, được không?"

Dương Diệp gật đầu đáp: "Được!"

Tô Thanh Thi khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiểu Dao: "Chúng ta đi thôi, công khóa hôm nay của muội còn chưa làm xong đâu, không thể lãng phí thời gian!"

Tiểu Dao nhìn Dương Diệp, có hơi không nỡ, tuy rằng Tô Thanh Thi đối xử tốt với nàng rất tốt thế nhưng nàng vẫn muốn ở bên cạnh ca ca hơn, bởi vì ở cùng ca ca có cảm giác vô cùng an toàn.

Nhìn thấy ánh mắt luyến tiếc của Tiểu Dao, Dương Diệp mềm lòng, hần xoa xoa đầu Tiểu Dao, dịu dàng nói: "Nha đầu ngọc, ca ca ở Kiếm tông, muội cũng đã ở Kiếm tông, sau này muội chỉ cần làm xong công khóa tỷ tỷ sắp xếp cho muội là có thể đến gặp ca ca. Bây giờ muội quay về với Tô tỷ tỷ đi, phải nghe lời của Tô tỷ tỷ, có biết không?"

Tiểu Dao gật đầu, nhẹ giọng nói: "Ca, huynh phải tự bảo trọng, Tiểu Dao sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ, chờ Tiểu Dao trở nên mạnh mẽ thì sẽ cùng ca ca đi cứu mẫu thân, Tiểu Dao nhất định sẽ cố gắng!"

Dương Diệp cung chiêu xoa xoa đầu Tiểu Dao, trong lòng âm thầm thề, bất kể như thế nào, hần nhất định sẽ không để cho Tiểu Dao chịu thương tổn!

Tô Thanh Thi kéo tay Tiểu Dao, nhìn Dương Diệp một phen, sau đó vung tay lên, đập kiếm biến mất trong Thanh Phong cốc.

Nhìn vệt sáng nơi chân trời kia hồi lâu, Dương Diệp hít sâu một hơi, sau đó xoay người đi đến cây đại thụ trước mặt, lại bắt đầu luyện tập rút kiếm.

Muốn để cho Tiểu Dao không bị thương tổn, vậy cũng chỉ có thực lực cường đại mới có thể làm được. Mà thực lực của hần bây giờ vẫn còn hơi yếu, tuy rằng hần đã vô cùng không tệ đối với dưới Tiên Thiên cảnh, thế nhưng đối với cường giả ở cấp bậc như Tô Thanh Thi và Phượng Vũ mà nói, hần cũng chẳng khác gì con kiến, mặc dù có chút đã kích nhưng đây cũng là sự thật.

Cho nên hần phải càng thêm nỗ lực mới được!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Cảnh giới vong ngã

Sáng sớm ba ngày sau, Tô Thanh Thi đi đến Thanh Phong cốc, nàng không hiện thân mà là đứng ở xa xa nhìn Dương Diệp vẫn liên tục rút kiếm thu kiếm ở đằng kia.

Nhìn một hồi, trên mặt Tô Thanh Thi lộ ra vẻ ngạc nhiên. Nàng không phải là kinh ngạc tốc độ và uy lực của Bạt Kiếm thuật mà Dương Diệp thi triển ra, tuy rằng chiêu Bạt Kiếm thuật này của Dương Diệp có tốc độ và uy lực vô cùng không tệ, thế nhưng còn không vào mắt nàng được. Nàng kinh ngạc chính là Dương Diệp lại có thể tiến nhập một loại cảnh giới vong ngã.

Cảnh giới vong ngã là chỉ một người vô cùng chuyên chú với việc gì đó, vì vậy mà dẫn đến trong đầu chỉ có sự việc đó, tất cả sự vật khác cũng không còn trong mắt và tâm trí của hần nữa.

Cảnh giới vong ngã vô cùng khó tiến vào, bởi vì nàng cũng từng bước vào loại cảnh giới này, cho nên nàng biết độ khó khi muốn đi vào loại cảnh giới này. Yêu cầu để đi vào loại cảnh giới này là cực kỳ hà khắc, nhất định phải hết sức chuyên chú, trong lòng không thể có chút tạp niệm nào, hơn nữa cần vận may nhất định mới có thể tiến vào.

Đương nhiên, lợi ích của cảnh giới vong ngã cũng là vô cùng rõ ràng, đó chính là người bước vào cảnh giới vong ngã tất sẽ làm ít công to, tỷ như Dương Diệp hiện giờ đang luyện Bạt Kiếm thuật mà ở trong cảnh giới vong ngã này, hiệu quả luyện tập tuyệt đối là gấp mấy lần lúc thường, thậm chí nói không chừng còn có thể lĩnh ngộ một vài thứ không ngờ đến.

Tô Thanh Thi không ngờ Dương Diệp lại có thể tiến nhập loại cảnh giới này, phải biết rằng ngay cả nàng cũng chỉ mới bước vào loại cảnh giới này hai lần trong đời mà thôi!

Rốt cuộc là thiên phú của Dương Diệp quá mức yêu nghiệt hay là vận may của Dương Diệp quá yêu nghiệt đây?

Mặc kệ loại nào, đây đều phúc của Kiếm tông.

Bởi vì thế hệ trẻ tuổi của Kiếm tông quả thật đang rất cần một nhân vật dẫn đầu như vậy. Nếu như năm nay Kiếm tông vẫn không có ai trên Thanh Vân bảng mà nói, vậy mấy năm sau này Kiếm tông thực sự sẽ gặp phải tình huống xấu hổ là ngoại môn chẳng còn ai vào nữa. Đến lúc đó, e rằng Kiếm tông thực sự sẽ phải suy tàn.

Nghĩ đến tương lai Kiếm tông, Tô Thanh Thi lộ vẻ buồn rầu, mãi hồi lâu, nàng thấp giọng thở dài, sau đó nhìn về phía Dương Diệp vẫn đang không ngừng rút kiếm thu kiếm.

Nếu như Dương Diệp tham gia kì Thanh Vân bảng tiếp theo, vậy có lẽ là còn cơ hội, nhưng nếu là lần này, cho dù Dương Diệp là huyền khí ngũ hành thì cũng rất là xa vời.

Người không tham gia Thanh Vân bảng sẽ không biết sự tàn khốc kinh khủng của Thanh Vân bảng!

Lúc này Dương Diệp đúng là như Tô Thanh Thi nói vậy, tiến nhập cảnh giới vong ngã, đương nhiên, Dương Diệp không biết là hần bước vào cảnh giới này.

Ba ngày trước, sau khi Tô Thanh Thi dẫn theo Tiểu Dao rời khỏi, Dương Diệp bèn lại bắt đầu khổ luyện, chỉ là hần không ngờ là, trong khoảng khắc đang rút kiếm tập luyện ấy, hần tìm được một chút linh cảm, để không cho linh cảm này biến mất, Dương Diệp cũng không đi phòng ăn ăn cơm như thường ngày mà là bắt đầu khổ luyện quên mình.

Nói cách khác, Dương Diệp đã như vậy ba ngày ba đêm.

Thời gian dần dần trôi qua, chớp mắt đã đến buổi trưa, tốc độ Dương Diệp rút kiếm và xuất kiếm càng lúc càng nhanh, nhanh đến chính hần đều chỉ có thể nhìn thấy ánh kiếm chớp lên, mà âm thanh phát ra khi rút kiếm cũng càng ngày càng nhỏ, đến bây giờ tuy rằng chưa hoàn toàn biến mất nhưng trừ khi bản thân hần chú ý lắng nghe, bằng không thì người khác là rất khó có thể nghe thấy âm thanh mỏng manh như vậy.

Tô Thanh Thi đứng một bên nhìn Dương Diệp từ sáng sớm thì càng xem càng kinh hãi. Chiêu thức mà Dương Diệp đang luyện tập này tuy rằng không uy hiếp được nàng, nhưng đó chỉ là bởi vì chênh lệch cảnh giới mà thôi. Nếu như nàng và Dương Diệp ở cùng một cảnh giới, thử hỏi, nàng có thể phòng ngự được chiêu khoái kiếm này hay sao?

Sau khi bỏ qua kinh nghiệm thực chiến và ý thức chiến đấu sau đến Tiên Thiên cảnh, nàng phát hiện nàng rất khó phòng bị được chiêu này. Bởi vì nàng phát hiện, lúc này Dương Diệp chỉ đang dùng sức mạnh nhục thân luyện chiêu này, hần còn chưa vận dụng đến huyền khí.

Nếu như Dương Diệp vận dụng huyền khí, có huyền khí kim sắc kia của hần hỗ trợ, sức mạnh kia sẽ còn kinh khủng đến mức nào đây?

Phành!!!

Một cành cây to lớn bị chém đứt, rơi xuống mặt đất.

Mà lúc này Dương Diệp cũng mở hai mắt ra, hần quay đầu nhìn thử, nhìn thấy xung quanh cả một vùng toàn là cành cây ngã đổ, hần không khỏi cười khò, nhìn thấy những cành cây này hần mới biết mình đã khổ luyện ba ngày ba đêm rồi.

Đúng lúc này, Tô Thanh Thi xuất hiện ở trước mặt Dương Diệp. Nàng nhìn thoáng qua những cành cây trên mặt đất, nhìn chỗ vết cắt bên ngoài không đều còn vết cắt ở những cành cây chỗ xung quanh Dương Diệp thì lại nhẵn bóng như gương. Nhìn những vết cắt nhẵn bóng như gương này, Tô Thanh Thi hơi thất thần, bởi lẽ dưới tình huống không vận dụng huyền khí, muốn làm được thế này thì sức mạnh nhục thân phải kinh khủng thế nào?

Dương Diệp nhìn thấy Tô Thanh Thi xuất hiện, lập tức thoáng thất thần. Cũng giống như thường ngày, Tô Thanh Thi vẫn là một bộ quần áo màu trắng, tóc dài được buộc sau lưng bằng một dải băng trắng, thân thể hơi hơi lơ lửng trên không, chân không rời đất, váy dài bị gió thổi áp vào trên thân thể mềm mại duyên dáng, đường cong yểu điệu, cực kỳ mê người.

Nghĩ đến chuyện xảy ra giữa mình với nữ tử trước mắt này, trong lòng Dương Diệp lập tức nảy sinh ra một chút tình cảm khác thường. Hần cũng không đặc ý và tự hào, bởi vì chuyện lần đó cũng không phải là nàng tự nguyện. Hần biết, với thân phận và thực lực của nữ tử trước mắt, hần bây giờ căn bản không thể xứng đôi với nàng.

Đây không phải là tự ti mà là nhận rõ hiện thực. Ở trên đời này, ngoài tình thân ra, tình bạn và ái tình đều cần phải có thực lực làm cơ sở, thậm chí, có thứ tình thân cũng cần có thực lực làm trụ cột.

Khi người không có thực lực, có khi cho dù là người thân cũng sẽ khinh thường người.

Nghĩ đến những thứ này, Dương Diệp kiềm nén những ý nghĩ kiểu diêm trong lòng mà nói: "Thật ngại quá, để cho người chờ lâu!"

Nghe thấy câu chào của Dương Diệp, Tô Thanh Thi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, bởi vì lúc Dương Diệp nhìn, nàng đã cảm thấy không thích lắm ánh mắt có tính xâm lược như thế, nhưng mà còn may, Dương Diệp đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Nếu không với tính cách của nàng, hai người rất khó sẽ giữ mối quan hệ tiếp nữa.

Tô Thanh Thi vung tay phải lên, trường kiếm màu xanh mang theo một cái bóng xanh lơ lửng trước người nàng, thân thể nàng nhẹ nhàng bay lên, đập lên trên trường kiếm, sau đó nhìn về phía Dương Diệp mà nói: "Chúng ta đi thôi!"

Dương Diệp gật đầu, sau đó tung người nhảy lên chỗ phía sau lưng Tô Thanh Thi, vừa lúc ấy một mùi hương nhàn nhạt thoảng vào mặt, làm cho Dương Diệp hơi thất thần, nhưng mà hắn rất nhanh đã khôi phục lại, hắn cũng không muốn để cho nữ tử trước mắt khinh thường mình.

Tô Thanh Thi vung tay phải lên, trường kiếm màu xanh phóng lên cao. Dương Diệp sau lưng Tô Thanh Thi lao đảo một cái, suýt chút nữa rơi khỏi kiếm, cũng may tay hắn vội vàng nắm được eo lưng của Tô Thanh Thi, bây giờ mới tránh khỏi bị ngã xuống.

Bị Dương Diệp chạm vào, sắc mặt Tô Thanh Thi có hơi mất tự nhiên, nhưng mà nàng cũng không ngăn lại, chỉ là tốc độ ngự kiếm tăng nhanh một chút.

Không đến một hồi, hai người đã đến chỗ giao giới của Vạn Xà lâm và U Minh cốc. Tô Thanh Thi thu hồi kiếm, nhìn về phía Dương Diệp, ý bảo hắn ra tay đi.

Dương Diệp gật đầu, sau đó gọi chồn tía ra. Chồn tía dường như vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt to linh động còn chút nhấp nhem. Nó dụi dụi hai mắt, nhìn sang Tô Thanh Thi, sau đó nhao lên xuất hiện trên vai Dương Diệp, cái đầu nhỏ cọ cọ vào gò má của Dương Diệp, dường như đang cầu xin Dương Diệp để cho nó quay về ngủ tiếp vậy!

Dương Diệp ôm chồn tía vào trong ngực, nói: "Nhóc con, mi giúp ta một chuyện, sau đó lại đi ngủ, có được không?"

Chồn tía ai oán nhìn Dương Diệp một cái, nhìn đến Dương Diệp da đầu tê rần, nhóc con trước mắt này thật sự là quá giống người.

"Giúp ta chuyện nhỏ này đi, sau khi giúp xong, mi trở về ngủ có được không?" Dương Diệp tiếp tục xin xỏ nó.

Dương Diệp xin xỏ như thế, tuy rằng nhóc con có chút bất mãn Dương Diệp quấy rầy nó ngủ nhưng vẫn là gật đầu, biểu thị bằng lòng hỗ trợ.

Nhìn thấy nhóc con đáp ứng, Dương Diệp vội vàng nói ra chuyện Tô Thanh Thi muốn hắn giúp một tay.

Sau một chốc lát, nhóc con vung vung cái móng vuốt nhỏ với Dương Diệp, cứ như đang biểu đạt cái gì đó.

Nhìn nhóc con vung vẩy móng vuốt, Dương Diệp thật có hơi đau đầu, trong lòng không khỏi trầm nghĩ nếu như nhóc con có thể nói thì tốt rồi.

Lại qua một hồi, Dương Diệp rốt cuộc hiểu rõ ý của nhóc con, sau đó hắn nhìn về phía Tô Thanh Thi mà nói: "Nhóc con muốn chúng ta bắt một vài con huyền thú đến, thể tích càng nhỏ càng tốt."

Tô Thanh Thi nhìn nhóc con một cái, sau đó xoay người vọt vào trong U Minh cốc.

Khoảng chừng hai khắc sau Tô Thanh Thi đã trở về, mà ở trên tay Tô Thanh Thi có thêm một cái bao túi thật to. Tô Thanh Thi đi đến trước mặt chồn tía, sau đó mở cái bao màu tím ra.

Ở trong bao có khoảng chừng hai mươi con huyền thú nhỏ, những huyền thú này có thể tích vô cùng bé, lớn nhất chỉ bằng nắm tay, nhỏ nhất thì chừng ngón tay cái. Sau khi cái bao được mở ra, những huyền thú này rối loạn một trận, đang chuẩn bị chạy trốn thì đúng lúc này, nhóc con phát uy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Bảo bối!

Trong lỗ mũi chồn tía phát ra một tiếng hừ nhẹ, dưới tiếng hừ nhẹ này, chừng hai mươi con huyền thú nhỏ kia lập tức cứng đờ, khi chúng nó ngẩng đầu nhìn thấy nhóc con đang ở trong lòng Dương Diệp thì lập tức cứ như nhìn thấy được thứ gì đó đáng sợ, trong mắt khủng hoảng từng con, thân thể run lẩy bẩy.

Tuy rằng Dương Diệp và Tô Thanh Thi đều từng thấy qua uy áp của chồn tía đối với huyền thú, thế như lại nhìn thấy lại cảnh tượng này một lần nữa, trong lòng hai người vẫn có chút khiếp sợ. Nhất là Tô Thanh Thi, nàng thực sự tò mò Dương Diệp làm thế nào mà thu phục được con huyền thú thần bí có huyết mạch Thánh Giả này!

Ở dưới sự chỉ huy của chồn tía, đám huyền thú nhỏ vô cùng ngoan ngoãn xếp thành hai hàng, thấp đứng bên trái, cao đứng bên phải, một ổ huyền thú vốn rất lộn xộn rất nhanh đã được nhóc con sắp xếp ngay ngắn rõ ràng.

Nhìn thấy nhóc con vì nghịch ngợm khoe uy phong mà quên làm chính sự, Dương Diệp bất mãn vỗ vỗ đầu chồn tía mà nói: "Nhóc con, mau làm chính sự!"

Chồn tía gật gật đầu, sau đó bắt đầu trao đổi với đám huyền thú nhỏ này.

Khoảng chừng sau một khắc, chồn tía ngẩng đầu nhìn Dương Diệp, sau đó móng nhỏ chỉ chỉ về phía U Minh cốc.

Thấy thế, Tô Thanh Thi với Dương Diệp trong lòng vui mừng, Dương Diệp hỏi: "Nhóc con, người nói những kẻ đó ở bên kia sao?"

Nhóc con chỉ chỉ mấy con huyền thú nhỏ trên đất, sau đó móng vuốt lại chỉ chỉ về phía U Minh cốc, dường như muốn nói là chúng nó nói ở bên kia.

Dương Diệp gật đầu, sau đó nhìn về phía Tô Thanh Thi. Tô Thanh Thi hiểu ý, tay quét lên, cầm lên túi đựng mấy con huyền thú nhỏ kia, sau đó dẫn Dương Diệp đi theo hướng chồn tía chỉ.

Khoảng chừng sau nửa canh giờ, dưới sự hướng dẫn của mấy con huyền thú nhỏ, hai người đến chỗ một vách đá, vách đá chỉ cao mấy trượng, rộng chừng mười trượng, cỏ dại phủ rất nhiều trên mặt ngoài vách đá, chỉ nhìn qua là biết vách đá này đã tồn tại vài niên đại rồi.

Nhìn thấy móng vuốt chồn tía chỉ vào chỗ vách đá kia, Dương Diệp nhíu mày hỏi: "Nhóc con, mi xác định là chúng nó nói đúng sao? Những kẻ kia trốn trong đây?"

Nhìn vách đá không có một chút khác thường nào, Dương Diệp quả thật có hơi nghi ngờ.

Chồn tía trừng mắt nhìn, sau đó lại hỏi đám huyền thú nhỏ, sau chốc lát nhóc con chỉ chỉ đám huyền thú rồi lại chỉ chỉ vách đá.

Dương Diệp và Tô Thanh Thi nhìn nhau một cái, Tô Thanh Thi gật đầu, sau đó thả những con huyền thú này trên mặt đất.

Sau khi mấy con huyền thú nhỏ kia rơi xuống đất, bọn chúng cũng không chạy đi mà là làm bộ dạng đáng thương nhìn chồn tía, hiển nhiên là chồn tía không lên tiếng chúng nó cũng chẳng dám động dấy.

Chồn tía gật đầu, những huyền thú nhỏ này lập tức nhún nhảy một trận sau đó thì nhanh chóng lao về phía vách đá, Dương Diệp và Tô Thanh Thi vội vã đi theo.

Khi đi đến trước vách đá, những con huyền thú này từng con từng con một chui vào một cái lỗ nhỏ bên dưới vách đá, lúc này, chồn tía lấy móng nhỏ cào cào tóc Dương Diệp, sau đó chỉ chỉ vào trong vách đá.

Ngay khi Dương Diệp định nói chuyện, Tô Thanh Thi bên cạnh đột nhiên biến sắc, sau đó kéo Dương Diệp vọt lên vài lần khỏi chỗ cũ rồi ẩn nấp trong một chỗ cây cối rậm rạp cách đó mười trượng.

Ngay khoảnh khắc Dương Diệp và Tô Thanh Thi vừa biến mất, vách đá đột nhiên phát ra tiếng "kèn kẹt", sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Diệp và Tô Thanh Thi, giữa vách đá từ từ mở ra như một cánh cửa vậy, hai người mặc hắc bào thấy không rõ bộ dáng đi ra từ bên trong.

Hai người mặc hắc bào dường như có hơi cảnh giác, nhìn thử xung quanh, khi không thấy ai, một người trong số đó nói: "Hắc Đại, ta đã nói rồi, nơi này căn bản là chẳng thể nào có người đến được. Trước đó chắc hẳn là có huyền thú nào đó đi ngang qua đây thôi, người còn không tin, bây giờ thì tin chưa?"

Nam tử tên là Hắc Đại nói: "Chúng ta hãy cứ cẩn thận chút thì hơn, gần đây người của Kiếm tông đột nhiên không có động tĩnh gì nữa, trưởng lão nói Kiếm tông ắt hẳn có kế hoạch nào đó nhắm vào Quý tông chúng ta. ngài ấy bảo chúng ta nhất định phải cẩn thận."

Tên hắc bào còn lại nói: "Ta thấy Kiếm tông là tìm không thấy chúng ta, sau đó thì bỏ cuộc rồi. Nhưng mà người nói cũng đúng, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn, nếu không vì chúng ta mà bại lộ chỗ ẩn náu, hai kẻ chúng ta ngay cả muốn chết cũng khó!"

Hắc Đại gật đầu, sau đó nhìn lướt qua xung quanh, không thấy cái gì khác thường thì lập tức nói: "Đi thôi, chúng ta trở về!"

Ngay khoảnh khắc hai người xoay lại, Tô Thanh Thi đang ở trong bụi rậm đột nhiên xuất hiện ở sau lưng hai người, sau đó cũng không nhìn thấy động tác của Tô Thanh Thi như thế nào, hai gã hắc bào đã lặng yên không một tiếng động mà ngã xuống.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Diệp kinh hãi trong lòng không thôi, bởi vì hắn không phát hiện Tô Thanh Thi rời khỏi và động thủ ra sao, tốc độ kia phải nhanh đến cỡ nào đây?

Đề nén khiếp sợ trong lòng, Dương Diệp mang theo chồn tía đi ra ngoài. Dương Diệp nhìn thoáng qua hai thi thể trên đất rồi nói: "Thi thể này xử lý như thế nào?"

Tô Thanh Thi nói: "Đội lát nữa sẽ có huyền thú đến xử lý, hiện giờ đã phát hiện chỗ ẩn thân của Quý tông rồi, người quay về Kiếm tông đi!"

"Vậy còn người?" Dương Diệp bất giác hỏi.

Tô Thanh Thi nhìn vào trong cánh cửa tối đen mờ mờ mà nói: "Ta muốn đi vào trong nhìn thử, bọn chúng chắc hẳn có đại âm mưu gì đó ở trong này."

Dương Diệp trầm ngâm rồi nói: "Chúng ta đã phát hiện chỗ ẩn thân của bọn chúng, vì sao không chờ các cường giả của Kiếm tông rồi đi vào? Hiện giờ đi vào, quá nguy hiểm!"

Tô Thanh Thi nhìn Dương Diệp rồi nói: "Với thực lực của ta, cho dù là không địch lại thì chạy trốn vẫn được. Hơn nữa, bọn chúng hành sự cẩn thận như vậy, ta đã giết hai người của bọn chúng, bọn chúng khó mà không phát hiện được, ngộ nhờ bọn chúng ở trong đó trốn theo đường khác, chúng ta đây sẽ công dã tràng!"

Nhìn thấy Tô Thanh Thi khẳng khái muốn đi vào, Dương Diệp không khuyên nữa: "Vậy ta với ngươi cùng đi vào đi!"

Tô Thanh Thi khẽ nhủ thầm nói: "Thực lực của ngươi quá yếu!"

Dương Diệp giật giật khóe miệng, không thể nói uyển chuyển hơn một chút sao? Dương Diệp chỉ chôn tía rồi nói: "Có nhóc con ở đây, cho dù bọn chúng có đào tẩu theo đường khác chúng ta cũng có thể tìm được."

Tô Thanh Thi nhìn chôn tía một cái, do dự một chút rồi gạt đầu. Với thực lực của Dương Diệp tiến vào rất có thể sẽ trở thành trở ngại chứ không giúp gì, thế nhưng có con chôn tía thần bí này thì khác rồi, nàng vẫn nhớ rõ tình cảnh chôn tía thế mà dọa lui được Dạ Kiều.

Sau khi hai người vào cổng mới phát hiện bên trong hang động là một lối đi, lối đi này rất lớn, hơn nữa còn không phải là bằng phẳng mà là đi xuống dưới lòng đất.

Ở trước mắt của hai người là từng bậc thang đá, dẫn thẳng xuống dưới, nhìn không thấy đáy. Tuy rằng ánh mặt trời không chiếu đến, thế nhưng có thể nhìn thấy bên trong rõ ràng, bởi vì trong lối đi này cách mỗi mấy trượng lại có một viên Nguyệt Quang thạch!

Dương Diệp với Tô Thanh Thi nhìn nhau, từ trong mắt đối phương hai người đều thấy vẻ nghiêm trọng.

Hai người đi xuống theo thềm đá, đi khoảng chừng nửa canh giờ mới đến đáy, sau đó hai người lại đi sâu vào trong. Trong lúc đi, hai người cũng gặp phải một vài tên hắc bào, thế nhưng đều là có Tô Thanh Thi thần thức cường đại sớm phát hiện, sau đó bị nàng lặng im không tiếng động giết chết.

Lại đi khoảng chừng một canh giờ, Tô Thanh Thi dừng bước.

"Làm sao vậy?" Dương Diệp nhẹ giọng hỏi.

Tô Thanh Thi nhìn vào lối đi vẫn mãi không thấy điểm cuối kia rồi nói: "Phía này là đi thông về hướng Kiếm tông!"

Nghe vậy, Dương Diệp nheo mắt, nghĩ thầm Tô Thanh Thi nghĩ không sai, Quý tông này khẳng định có âm mưu gì đó nhằm vào Kiếm tông!

"Có người!"

Đột nhiên, Tô Thanh Thi nắm tay Dương Diệp sau đó nhoáng lên, biến mất ngay tại chỗ. Lối đi ở đây thẳng tắp, cũng không có ngã rẽ nào, cho nên Tô Thanh Thi và Dương Diệp chỉ có thể nấp ở trên chóp. Dương Diệp đương nhiên không có bản lĩnh trôi nổi trên không trung mà không cần điểm tựa, thế nhưng Tô Thanh Thi thì có!

Chẳng bao lâu một tên hắc bào xuất hiện ở trong tầm mắt Dương Diệp và Tô Thanh Thi. Lúc tên hắc bào đi ngang qua bọn họ, tên hắc bào đột nhiên dừng bước, ồ một tiếng rồi nói: "Sao lại có mùi người lạ?"

Y tiếp xúc đều là thứ máu tanh, rất là nhạy cảm với mùi vị.

Đúng lúc này, Tô Thanh Thi đang trên đỉnh đầu tên hắc bào đảo động. Một vệt kiếm quang nhoáng lên, đầu của tên hắc bào nháy mắt bay ra ngoài.

Dương Diệp rơi xuống, nhìn Tô Thanh Thi mà nói: "Dường như vừa rồi ngươi không muốn giết y?"

Tô Thanh Thi khẽ gạt đầu: "Người này đã đạt tới Vương Giả cảnh, ở Quý tông có hồn bài, chúng ta giết hắn, hồn bài ở Quý tông của y sẽ lập tức nổ tung. Nói cách khác, tôi đa là một khắc chung nữa cường giả ở chỗ này sẽ biết tin y bị giết, chúng ta nhất định phải nhanh lên."

Dương Diệp trầm giọng nói: "Thanh Thi, trước đây ngươi nói có hai cường giả không kém Huyết Thủ ở nơi này, nếu như chúng ta bại lộ, tình hình của chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm!" Dương Diệp không sợ chết thế nhưng hắn không muốn chịu chết không chút ý nghĩa nào.

Tô Thanh Thi nói: "Yên tâm, ngay lúc bước vào đây ta đã liên thông báo cho cường giả Kiếm tông ở phụ cận. Nếu như ta không đoán sai, người của chúng ta hiện giờ cũng đã bước vào chỗ này." Nói đến đây, nàng lại nhìn Dương Diệp một cái, "Nhưng mà ngươi nói cũng đúng, ngươi theo ta vào đây sẽ vô cùng nguy hiểm, dù sao thực lực của ngươi quá yếu, ngươi ở lại chỗ này hoặc là quay lại hội hợp với cường giả Kiếm tông ta đi."

Nói xong, Tô Thanh Thi chẳng quan tâm Dương Diệp nữa, thân hình chợt động, vọt đi về phía trước.

Nhìn phía xa xa, Dương Diệp hít sâu một hơi, dự định xoay người lại hội hợp với cường giả Kiếm tông. Tô Thanh Thi nói đúng, thực lực của hắn bây giờ quá yếu. Tuy rằng Tô Thanh Thi nói có hơi bộc trực nhưng đây là sự thật.

Nếu như hắn đi theo Tô Thanh Thi mà gặp nguy hiểm gì, hắn chỉ là một gánh nặng!

Tuy rằng những thứ này đều là sự thực, hơn nữa hiện giờ hắn cũng không có biện pháp gì thay đổi, thế nhưng trong lòng Dương Diệp vẫn thấy hơi không cam lòng.

Hắn cũng muốn có thực lực cường đại, muốn để Tô Thanh Thi nghiêm túc nhìn vào hắn, muốn cho sau này hắn không cần Tô Thanh Thi bảo vệ nữa mà là hắn đến bảo vệ Tô Thanh Thi, nhưng đây hết thảy chỉ là mong muốn của hắn thôi, hắn bây giờ vẫn chỉ là một kẻ yếu, ít nhất tạm thời là như vậy.

Hiện thực chính là tàn khốc như vậy!

"Ta còn cần nỗ lực hơn!"

Nhìn phía xa, Dương Diệp lẩm bẩm nói.

Ngay lúc Dương Diệp chuẩn bị đi quay lại hội họp với cường giả Kiếm tông, chồn tía trên vai hắn đột nhiên lấy móng vuốt chỉ chỉ về phía xa, cứ như đang kêu Dương Diệp đi về hướng bên kia.

"Vì sao?" Nhìn nhóc con kêu hắn đuổi theo Tô Thanh Thi, Dương Diệp hỏi.

Nhóc con vung vẩy móng nhỏ trên không hồi lâu, Dương Diệp rốt cuộc hiểu rõ ý của nó, lập tức biến sắc: "Người là nói bên kia có rất một thứ rất kinh khủng, rất nguy hiểm, nhưng lại là bảo bối?"

Nhóc con gật gật đầu, nó cũng đang xoắn xuýt, bởi vì nó muốn bảo bối kia thế nhưng như vậy quá nguy hiểm. Nó không sợ, bởi vì nó muốn chạy thì cần bản là không ai có thể đuổi theo, thế nhưng Dương Diệp thì không được!

Nghe thấy nhóc con nói vậy, Dương Diệp không chút do dự chạy theo vào sâu bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Cướp bảo bối

Ở Huyền Không sơn, sâu mấy trăm trượng bên dưới lòng đất Kiếm tông bị người đào ra một cái huyết động, cái huyết động này cực kỳ rộng lớn, chứa mấy ngàn người cũng không thành vấn đề.

Bốn vách động có vô số viên Nguyệt Quang thạch, vì Nguyệt Quang thạch chiếu ra ánh sáng, bên trong huyết động giống như ban ngày.

Bên trong huyết động, ở giữa có một huyết trì, huyết trì rất lớn, chiếm một phần hai diện tích của huyết động, bên trong huyết trì ngoại trừ tiên huyết tràn đầy, còn có một số bạch cốt, đồng xương đó kia không phải là xương thú, mà là xương người!

Ở khoảng không phía trên huyết trì có một hạt châu đỏ như máu lơ lửng, hạt châu màu đỏ ngòm giống như được làm từ máu tươi, đỏ yêu diễm.

Ở bốn phía huyết trì, có bốn gã mặc hắc bào đứng đó, lúc này đây, bốn gã hắc bào đang truyền huyền khí vào bên trong hạt châu phía trên, lúc bốn người truyền vào huyền khí, hạt châu đỏ như máu kia không ngừng tản ra một loại năng lượng kỳ dị, những năng lượng đó đổi thành màu xám tro, những năng lượng màu xám tro được bốn người khống chế, chậm rãi tản ra bốn phía.

Lúc Tô Thanh Thi đi đến nơi này, lúc nhìn thấy huyết trì cùng hạt châu kia, sắc mặt Tô Thanh Thi kịch biến, lúc nàng chuẩn bị ra tay, đột nhiên nàng cảm giác được cái gì, như ong mầy, sau đó thân hình hướng về sau nhanh chóng lao đi.

Tốc độ Dương Diệp cao nhất, chạy gần hai canh giờ, nhưng hắn vẫn không thể đuổi theo Tô Thanh Thi, tuy nhiên đoạn đường này hắn cũng có rất nhiều thu hoạch. Dọc theo đường đi hắn gặp rất nhiều thi thể, rất nhiều thi thể bị Tô Thanh Thi giết chết, Tô Thanh Thi thấy gai mắt những người mặc hắc bào này, nhưng mà Dương Diệp lại coi trọng!

Dọc theo đường đi hắn nhặt được sáu cái không gian giới chỉ, hơn nữa đều là nhưng loại có không gian lớn. Những người chết này đa phần đều là Tiên Thiên cảnh cùng Vương Giả cảnh, đồ vật của cường giả Tiên Thiên cảnh Dương Diệp vẫn còn có chút coi thường, thế nhưng của cường giả Vương Giả cảnh, Dương Diệp lại thấy hiếm có.

Một đường đi tới, ngoại trừ sáu cái không gian giới chỉ, Dương Diệp còn thu hoạch khoảng chừng ba ngàn viên năng lượng thạch, huyền bảo Hoàng giai thượng phẩm hơn hai mươi món, huyền bảo Huyền giai hạ phẩm cũng có hai món, một món huyền bảo Huyền giai trong đó là một cái giáp lưng, Dương Diệp lập tức mặc vào cái giáp lưng đó. Còn lại một món là một thanh đao lớn được khảm nạm xương người, đại đao thì Dương Diệp không cần, tiện tay ném vào trong giới chỉ.

Ngoại trừ huyền bảo ra, còn có một số công pháp, trong số đó có hai quyển Huyền giai, nhưng vừa nhìn giới thiệu Dương Diệp lập tức bỏ qua. Bởi vì... số công pháp này đều muốn lấy máu tươi làm vật dẫn, hoặc là những phương pháp vô nhân đạo khác để tu luyện.

Tuy là một đường thu nhặt bảo bối, thế nhưng Dương Diệp cũng không giảm bớt tốc độ, tiểu tử kia nói gặp nguy hiểm, vậy thì chắc chắn thật sự có nguy hiểm, hắn cũng không muốn Tô Thanh Thi xảy ra chuyện gì.

Lấy đi giới chỉ của một người mặc hắc bào, Dương Diệp nhìn lướt qua, sau đó không giảm tốc độ, tiếp tục chạy đi về phía trước, đúng lúc này, Dương Diệp chợt thấy hoa mắt, Tô Thanh Thi đã xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Nhìn Dương Diệp hít thở có chút gấp thốc, chân mày Tô Thanh Thi cau lại, hỏi: "Ngươi tới đây làm gì?"

Nhìn thấy Tô Thanh Thi không có việc gì, Dương Diệp nhẹ thở ra một hơi, nói: "Tiểu tử kia nói bên này gặp nguy hiểm, ta có chút lo lắng!"

Nghe vậy, mí mắt Tô Thanh Thi hơi giật giật, hẳn đang lo lắng cho mình sao? Nghĩ vậy, trong lòng Tô Thanh Thi hiện lên vẻ khác thường, nhưng rất nhanh bị nàng ép xuống, nàng nhìn Dương Diệp một chút, nói: "Bên trong rất nguy hiểm, bây giờ ngươi trở về cùng cường giả của Kiếm tông tụ họp!"

"Vậy còn ngươi?" Dương Diệp hỏi lại.

Tô Thanh Thi quay đầu nhìn về phía sâu trong đường hầm, trầm giọng nói: "Ta muốn đi phá hỏng việc của bọn họ đang làm!"

Đúng lúc này, móng vuốt nhỏ của tử điều chỉ ra xa, tựa hồ muốn nói, nó cũng muốn đi.

Dương Diệp lúc đầu còn muốn khuyên Tô Thanh Thi, nhưng nhìn thấy tiểu tử kia cũng muốn đi, Dương Diệp không thể làm gì khác hơn đành phải bỏ qua. Thành thật mà nói, hẳn rất lo lắng cho Tô Thanh Thi cùng tiểu tử kia, thế nhưng hẳn biết, hẳn không thể lấy danh nghĩa lo lắng để Tô Thanh Thi cùng tiểu tử kia làm theo ý mình, bởi vì dù là Tô Thanh Thi hay là tiểu tử kia đều là tự do, hẳn cũng không có quyền gì.

Hơn nữa quan trọng nhất là người ta có năng lực tự vệ! Ở đây có thể nói hẳn là người yếu nhất. Nghĩ vậy, Dương Diệp rất bất đắc dĩ, cực kỳ bất đắc dĩ. Hẳn đã rất nỗ lực, nhưng dù là đang cố gắng, cũng không đời được thực lực bản thân hẳn giờ này rất thấp.

Giống như hiểu thấu tâm tình Dương Diệp, tử điều dùng móng vuốt nhỏ sờ sờ gò má Dương Diệp, sau đó đầu nhỏ cạ cạ vào đầu Dương Diệp.

Tô Thanh Thi tựa hồ cũng hiểu được suy nghĩ Dương Diệp, khẽ môi nàng giật giật, nhưng cũng không nói gì cả.

Nhìn thấy tiểu tử kia an ủi mình, nội tâm Dương Diệp ấm áp, nhẹ xoa xoa đầu nhỏ tiểu tử, sau đó nhìn về phía Tô Thanh Thi, nói: "Ngươi cùng tiểu tử kia đi đi, các ngươi hãy cẩn thận một chút!" Hẳn cũng rất muốn nói đi cùng với các nàng, nhưng hẳn không nói, bởi vì hẳn biết, hẳn đi chỉ có làm liên lụy bọn họ.

Đúng lúc này, Tô Thanh Thi đột nhiên biến sắc, nói: "Không xong, hình như bọn họ phát hiện ra chúng ta, bọn họ muốn chạy trốn! Ngươi đi mau." Nói xong, Tô Thanh Thi xoay người hướng phía thông đạo đằng xa bay vút đi, trong chớp mắt liền biến mất khỏi tầm mắt Dương Diệp, sau đó xa xa phát ra tiếng nổ.

Tử điều cũng trừng mắt nhìn, sau đó móng vuốt nhỏ vung lên, biến mất khỏi vai Dương Diệp.

Dương Diệp giật mình, sau đó móc ra một tấm thượng phẩm Cường Lực phù vổ lên người của mình, lúc hẳn đang chuẩn bị xông lên, thông đạo đằng xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thê lương: "A... Huyết sát châu bị tử sắc tiểu tử kia đoạt đi rồi, mau đuổi theo..."

Âm thanh đó vừa nói xong, Dương Diệp chỉ thấy một tia sáng tím hiện lên ở thông đạo đằng xa, sau một khắc, tia sáng tím ở trước mặt Dương Diệp, chỉ là lúc này bên trong hai móng vuốt đang cầm một hạt châu màu đỏ. Hình như tử điều rất kích động, rất hưng phấn, đôi mắt nhỏ không ngừng nháy nháy.

"Đây..." Nhìn hạt châu bên trong móng vuốt của tiểu tử, Dương Diệp có chút mê muội.

Tử điều nhìn Dương Diệp một chút, móng vuốt chỉ chỉ phía sau Dương Diệp, sau đó biến thành một tia sáng tím, dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Diệp, chui vào vòng xoáy bên trong đan điền của hẳn.

Dương Diệp ngậy người tầm một hơi thở, sau đó xoay người lập tức hướng về sau chạy đi. Hẳn mặc dù không biết tiểu tử kia đã làm cái gì, thế nhưng động tác của tiểu tử hẳn thấy rõ, đó là đang gọi hẳn chạy mau.

Dương Diệp chạy chưa được mấy trượng, liền cảm nhận được mấy luồng khí tức kinh khủng từ phía sau kéo tới, nội tâm Dương Diệp cả kinh, vội vả sử dụng Tật Phong Bộ, trước tiên cuồn cuộn về phía trước. Mấy luồng khí tức kinh khủng kia, Dương Diệp không biết là cảnh giới gì, nhưng không hề nghi ngờ, bất luận một ai trong số đó Dương Diệp đều không thể chống lại.

"Không nên cùng nữ nhân kia dây dưa, nhanh chân đuổi theo tử sắc huyền thú kia, cần phải cướp về huyết sát châu!"

Xa xa, Dương Diệp nghe được những lời này, trong lòng hẳn không khỏi trầm nghĩ, lúc trước hạt châu trong móng vuốt của tử điều chính là huyết sát châu? Hẳn có chút ngạc nhiên cùng nghi hoặc, tuy nhiên lúc này hẳn cũng không có thời gian để nhìn xem hạt châu đó.

Đúng lúc này, sắc mặt Dương Diệp đột nhiên biến đổi, theo bản năng thi triển ra Tật Phong Bộ, hướng bên trái tránh né.

"Àm!"

Dương Diệp chỗ đứng vừa rồi, đột nhiên xuất hiện một cái hố sâu hơn ba trượng.

Nhìn hố sâu lớn đó, Dương Diệp neho mắt, ngẩng đầu nhìn về phía trước, không biết một gã mặc hắc bào đã đứng trước mặt mình từ lúc nào, đại hán đầu trọc. Nhìn đại hán này, Dương Diệp rung mình, thực lực người trước mắt này chắc chắn không kém Phượng Vũ trước kia.

Nhìn thấy Dương Diệp né tránh, trong mắt đại hán nặc hắc bào lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó vung tay phải lên, một luồng kinh khí bắn nhanh về phía Dương Diệp.

Dương Diệp biến sắc, lần nữa thì triển ra Tật Phong Bộ, nánh chóng né về phía bên cạnh, nhưng mà vẫn còn hơi chậm, nhưng mà may mắn, luồng kinh khí đáng lẽ phải bắn trúng tim của hắn, lại đánh vào vai trái của hắn.

"Àm!"

Dương Diệp té bay ra ngoài, đụng vào vách tường.

Nhìn thấy Dương Diệp còn chưa chết, chân mày đại hán mặc hắc bào cau lại, con kiến hôi Phạm Nhân cảnh trước mặt này lại tránh thoát công kích của hắn? Điều này sao có thể? Tuy là hắn chỉ dùng chưa tới nửa thành thực lực, nhưng cũng không phải một tên Phạm Nhân cảnh có thể tránh thoát!

Đại hán mặc hắc bào đang chuẩn bị ra tay lần nữa, đúng lúc này sau lưng hắn truyền đến một âm thanh dồn dập: "Có lấy lại được huyết sát châu hay không? Nếu như lấy lại được rồi, lập tức rời khỏi nơi này, Kiếm tông đã biết chỗ này."

Nghe được âm thanh này, đại hán mặc hắc bào biến sắc, không quan tâm Dương Diệp, hướng xa xa bay nhanh đi.

Nhìn thấy đại hán rời đi, Dương Diệp nhất thời thở dài một hơi, lau máu tươi trên miệng, lại nhìn một chút huyền giáp ở vai trái đã bị lõm vào, Dương Diệp trầm giọng nói: "Thực lực của mình đúng là còn quá yếu, lần này sau khi rời khỏi đây, nhất định phải nghĩ cách đề cao thực lực!"

Mà đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ hướng đại hán mặc hắc bào lúc nãy chạy trốn vang lên, sau một khắc, bốn người trung niên chân đạp phi kiếm, người mặc trường bào màu xanh ngư kiếm mà đến, lúc bốn người nhìn thấy Dương Diệp, đều hơi ngẩn ra.

Một người trung niên trong đó chuẩn bị nói, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng động đánh nhau, bốn người biến sắc, không có quan tâm Dương Diệp, ngư kiếm hướng phía Tô Thanh Thi phóng nhanh đi.

Nhìn thấy bốn người chạy đi, nội tâm Dương Diệp thở dài một hơi, Tô Thanh Thi sẽ không có nguy hiểm gì. Mà người của Quỷ Tông ở nơi này coi như xong đời.

Dương Diệp băng bó qua loa vết thương của mình, sau đó xoay người hướng về cửa động đi tới.

Ra khỏi cửa động, Dương Diệp đi tới huyết động của hồi lang lúc trước, hắn muốn nhìn một chút hạt châu mà tiểu tử kia trộm được là bảo bối gì, lại làm cho tiểu tử kia bất chấp nguy hiểm đi trộm!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Huyết sát châu

Nhìn hạt châu trước mắt, Dương Diệp kinh ngạc nói: "Hạt châu này cho ta?"

Từ Điều gật đầu một cái.

Dương Diệp không có cầm lấy hạt châu kia, mà là tự tay xoa xoa nhẹ lông trên đầu nhỏ, nhẹ giọng nói: "Lần sau nếu như gặp bảo bối gì, ngươi nhất định không thể đi mạo hiểm như hôm nay, với ta mà nói, an toàn của ngươi mới là quan trọng nhất, biết không?"

Trong mắt Từ Điều chợt lóe lên một tia sáng kỳ dị, nó gật đầu nhỏ một cái, sau đó ở trên vai Dương Diệp, đầu nhỏ cả cà gương mặt Dương Diệp.

Dương Diệp cười cười, sau đó nhìn về phía hạt châu đang lơ lửng trước mặt, lúc tay hắn sắp chạm vào hạt châu, một luồng gió nhẹ từ phía sau kéo tới, tiếp theo bạch quang lóe lên, Tô Thanh Thi xuất hiện ở trước mặt của hắn, mà bàn tay Dương Diệp sắp chạm vào hạt châu cũng bị Tô Thanh Thi nắm được.

Nhìn thấy Tô Thanh Thi đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, Dương Diệp nhất thời sững sờ, sau đó nói: "Thanh Thi, ngươi..."

Thấy Dương Diệp còn chưa đụng hạt châu, Tô Thanh Thi thở dài một hơi, sau đó thả tay Dương Diệp ra, ánh mắt ngưng trọng nhìn hạt châu kia, trầm giọng nói: "Hạt châu này ngươi không thể đụng vào!" Nàng và người của Kiếm tông cùng nhau giải quyết cường giả Quỷ tông xong, lại vội vàng đi ra ngoài tìm Dương Diệp, nàng chỉ sợ Dương Diệp đụng vào hạt châu này, may mắn, Dương Diệp không có đụng.

"Vì sao?" Dương Diệp vô ý thức hỏi.

Tô Thanh Thi biểu tình ngưng trọng, nói: "Hạt châu này tên là Huyết Sát châu, nó là một món nguy đạo khí, được hình thành từ mấy trăm ngàn người oán hận cùng tình huyết, ở bên trong hạt châu ẩn chứa sát khí ngút trời, chỉ là hiện tại những sát khí kia tạm thời bị siêu cấp cường giả Quỷ Tông ngăn chặn, không có cách nào phát ra ngoài. Nếu ngươi đụng vào hạt châu này, rất có khả năng bị sát khí trong này ảnh hưởng tâm trí."

"Ngụy đạo khí?" Nội tâm Dương Diệp cả kinh, đạo khí là thứ đã vượt qua thiên giai huyền bảo! Dương Diệp không nghĩ tới hạt châu trước mặt hẳn đây lại là đạo khí trong truyền thuyết!

Tô Thanh Thi nhẹ gật đầu, nói: "Huyết Sát châu này được xem là một trong số trấn tông chi bảo của Kiếm tông, đệ tử tu luyện Quỷ tông công pháp nếu như sở hữu hạt châu này, như vậy tốc độ tu luyện có thể nói là một ngày nghìn dặm, hơn nữa nếu như phóng xuất tất cả sát khí ngưng trệ từ trong hạt châu, chính là một Tôn Giả cảnh nếu không chú ý cũng sẽ ngã xuống."

Nghe vậy, nội tâm Dương Diệp khiếp sợ, hẳn không nghĩ tới hạt châu mà tiểu tử kia trộm được vậy mà khủng bố như thế, Tôn Giả cảnh là tồn tại như thế nào? Đó là tồn tại được vô số người ngưỡng vọng, mà sát khí bên trong hạt châu có thể làm một người ngã xuống?

Nghĩ vậy, hai mắt Dương Diệp bốc lên lửa nóng, đây chính là cái bảo bối mà! Về sau nếu như gặp phải cường giả không thể địch lại, chỉ cần để hạt châu thả ra sát khí, còn không giống như đồ ăn trên đĩa?

Tô Thanh Thi nhìn Dương Diệp một cái, giống như biết ý nghĩ của hắn, lập tức trầm giọng nói: "Hạt châu này ngươi không thể dùng?"

Dương Diệp khẽ giật mình, sau đó hỏi: "Vì sao?"

"Thường nhân căn bản không thể chống lại sát khí bên trong Huyết Sát châu, bốn tên Linh Giả cảnh bên dưới lòng đất này cũng chỉ dám chậm rãi thả ra sát khí để phá hư linh mạch của Kiếm tông, đừng nói ngươi có thể thả ra sát khí, chính là đụng tới hạt châu này, chỉ sợ đã mất đi thần trí!" Tô Thanh Thi trầm giọng nói.

"Phá hư linh mạch của Kiếm tông?" Dương Diệp khó hiểu, hỏi.

Tô Thanh Thi nói: "Ở Kiếm tông, dưới nền đất có một linh mạch thiên nhiên, trước đây lúc tổ sư gia du lịch tới đây, phát hiện nơi này có một cái linh mạch thiên nhiên, trong lúc cao hứng, ở nơi này thành lập Kiếm tông. Kiếm tông có thể trở thành một trong lục đại thế lực, không thể bỏ qua công lao của linh mạch này. Sở dĩ thế tục đệ tử muốn gia nhập tông môn, ngoại trừ bởi vì công pháp cùng huyền kỹ, còn bởi vì từng cái tông môn đều có linh mạch, tu luyện ở nơi có linh mạch, so với thường nhân phải nhanh hơn rất nhiều!"

Dương Diệp kinh ngạc nói: "Quý tông làm như vậy, chẳng lẽ là phá hư căn cơ của Kiếm tông?"

Trong mắt Tô Thanh Thi hàn mang chợt lóe lên, nói: "Mục đích của bọn họ chính là phá hư căn cơ của Kiếm Tông, chẳng qua là Kiếm Tông chúng ta không nghĩ tới, bọn họ lại đào thông đạo từ U Minh cốc cách đây ngàn dặm đến bên dưới Huyền Không sơn, càng không nghĩ tới bọn họ lại dùng Huyết Sát châu tới phá hư linh mạch của Kiếm Tông. Nhưng mà may mắn, chúng ta phát hiện kịp thời! Nếu không..., hậu quả khó mà lường được."

"Nếu Huyết Sát châu này có thể phá hư linh mạch của Kiếm Tông, vì sao Quý tông không phái cường giả mạnh hơn tới thôi động Huyết Sát châu?" Dương Diệp đưa ra nghi hoặc.

Tô Thanh Thi lắc đầu, nói: "Có hai cái nguyên nhân, nguyên nhân thứ nhất là bọn hắn sẽ không phái cường giả cao hơn Linh Giả cảnh, bởi vì cường giả phía trên Linh Giả cảnh đều nằm trong phạm vi theo dõi của Kiếm tông, nếu có một ai biến mất, Kiếm tông nhất định trước tiên phát hiện, như vậy Kiếm tông chúng ta chắc chắn đề phòng nhiều hơn. Cái nguyên nhân thứ hai không cần cường giả phía trên Linh Giả cảnh, bởi vì nếu như bọn họ mạnh mẽ thôi động Huyết Sát châu, sát khí ngưng trệ kia chắc chắn sẽ kinh động đến cường giả của Kiếm tông, đến lúc đó, bọn họ sẽ thất bại trong gang tấc!"

"Thì ra là thế!" Dương Diệp nhẹ gật đầu, hình như nghĩ tới điều gì, hắn lại hỏi: "Có biện pháp gì để chống lại sát khí bên trong hạt châu này không?" Không thể sử dụng, hẳn vẫn có chút không cam lòng, dù sao uy lực của hạt châu này quá kinh khủng.

Tô Thanh Thi trầm ngâm một hồi, nói: "Chỉ có hai loại người có thể không cần kiêng kỵ mà sử dụng hạt châu này, loại thứ nhất là cường giả có thực lực siêu cường, tỷ như Tôn Giả cảnh phía trên, Hoàng Giả cảnh; loại thứ hai chính là người có ý chí cực kỳ mạnh mẽ, người có ý chí mạnh mẽ thì đừng nói đến Huyết Sát châu, chính là đồ vật tà đạo hơn cũng có thể chống đỡ."

"Người như thế nào mới được xem là ý chí mạnh mẽ?" Dương Diệp hỏi lần nữa.

Thấy Dương Diệp còn chưa hết hi vọng, Tô Thanh Thi chân mày cau lại, nói: "Lĩnh ngộ 'ý' cảnh trong truyền thuyết, người đó xem như là ý chí bền bỉ, người như thế, Nguyên môn cùng Đại Tần đế quốc chắc là có, Kiếm tông chúng ta cũng không có, chính xác mà nói hơn một ngàn năm qua Kiếm tông chưa từng có người lĩnh ngộ 'ý'." Nói xong lời cuối cùng, Tô Thanh Thi sắc mặt có chút cô đơn.

Nghe vậy, Dương Diệp đã triệt để buông tha hạt châu này rồi. Tuy là có chút không cam lòng, thế nhưng không có cách khác, hạt châu này chính là một thứ giết địch một ngàn, tự hại hai ngàn, đúng là hắn không dùng nổi.

Tô Thanh Thi do dự một chút, nói: "Ta nghĩ muốn mang hạt châu này về Kiếm tông, để tông môn phong ấn nó, tránh rơi vào tay Quý tông một lần nữa."

Dương Diệp thoáng giật mình, hẳn còn chưa lên tiếng. Từ Điều ở trên vai hắn đã động, tiểu trảo Từ Điều vung lên, ôm lấy Huyết Sát châu vào ngực, sau đó hung hăng trừng mắt Tô Thanh Thi, dường như đang nói, đây là của nó.

Dương Diệp sờ lỗ mũi một cái, sau đó nói: "Thanh Thi, vật này là tiểu tử kia trộm được, ta cũng không có quyền đưa thứ này cho ngươi. Chỉ cần ngươi có thể làm nó đưa cho ngươi, ta tuyệt đối không có ý kiến. Không phải ta xấu bụng, ngươi cũng biết, tiểu tử kia cùng ta là quan hệ bằng hữu, mà không phải quan hệ chủ tớ!"

Tô Thanh Thi nhìn Dương Diệp một cái, đương nhiên nàng sẽ không tin tưởng lời nói của Dương Diệp, Từ Điều trước mắt này đối với Dương Diệp là nói

gì nghe này, nếu như Dương Diệp yêu cầu Từ Điều giao ra hạt châu này, Từ Điều tuyệt đối sẽ không cự tuyệt. Chỉ là hiện tại Dương Diệp đã nói như vậy, vậy thì biểu thị hẳn không muốn giao ra hạt châu.

Lần này nếu không có Dương Diệp cùng Từ Điều, nàng nhất định không thể phát hiện âm mưu của Quý Tông, nếu để cho Quý Tông tiếp tục như vậy trong thời gian dài, linh mạch của Kiếm tông nếu không bị phá hư sạch sẽ, vậy thì cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, khi đó tồn thất của Kiếm tông không thể nào đo lường được.

Cho nên, nàng có thể không biết xấu hổ cường ép Dương Diệp giao ra Huyết Sát châu hay sao?

Như Tô Thanh Thi suy nghĩ, Dương Diệp đúng thật là không muốn giao ra hạt châu này, mặc dù hạt châu này chỉ là ngục đạo khí, nhưng cũng được xem là bảo bối lớn. Hiện tại hẳn không thể dùng thứ này, nhưng không có nghĩa là về sau không thể dùng. Bất kể như thế nào, loại bảo bối này vẫn nên ở lại trên người. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là được Tô Thanh Thi đồng ý.

Tô Thanh Thi trầm mặc lúc lâu, Dương Diệp cũng trầm mặc, ý tứ của hai người đều rõ ràng. Mà bây giờ quyền chủ động nằm trong tay Tô Thanh Thi.

Một lúc lâu, Tô Thanh Thi nhìn Dương Diệp một cái, nói: "Tung tích của hạt châu này chỉ có ta biết, sau này ngươi đừng để hạt châu bại lộ trước mặt người khác, nếu không... Coi như là Kiếm tông cũng không bảo vệ được ngươi!"

"Cảm tạ!" Nhìn Tô Thanh Thi, Dương Diệp nghiêm túc nói.

Tô Thanh Thi khẽ động cổ tay, trong tay xuất hiện một tấm mộc bài, ném mộc bài cho Dương Diệp, nói: "Đây là điểm cống hiến tông môn, cộng một vạn điểm, là thưởng cho ngươi có công lao lần này, ngươi có thể trở về đổi lấy một ít công pháp hoặc huyền bảo, nhưng ta kiến nghị đừng đổi, mà hãy tranh thủ thu được càng nhiều hơn điểm cống hiến tông môn!" Nói xong, Tô Thanh Thi không tiếp tục dừng lại, đi ra khỏi sơn động.

Tô Thanh Thi đi rồi, ánh mắt Dương Diệp rơi vào mộc bài trên tay, tấm mộc bài lớn chừng bàn tay, ở giữa mộc bài có ba chữ: Một vạn điểm.

Nhìn mộc bài trong tay, nội tâm Dương Diệp vui vẻ, một vạn điểm cống hiến tông môn, phần thưởng này cũng không nhỏ, phải biết rằng, một tháng bổng lộc của trưởng lão ngoại môn cũng mới chừng một ngàn điểm cống hiến. Mà một ngàn điểm cống hiến, đã có thể đổi Hoàng giai hạ phẩm huyền bảo hoặc là huyền kỹ rồi.

Mà một vạn điểm, đó là có thể đổi một kiện Huyền giai hạ phẩm huyền bảo khá tốt.

Nói tóm lại, Dương Diệp lần này ở U Minh cốc thu hoạch không nhỏ, không phải, phải nói là phát tài rồi. Phải biết rằng, hiện tại trong không gian giới chỉ của hắn, vũ khí Huyền giai thì có hai món, Hoàng giai thượng phẩm cùng trung phẩm càng có hơn mấy chục món!

Cất tấm mộc bài đi, Dương Diệp đi ra sơn động, sau đó lao đi về hướng Kiếm tông.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Kiếm ý! sinh tử đại!

Sau mười lăm ngày.

Ngày hôm sau chính là thời gian khảo hạch nội môn, trong khoảng thời gian này, nội môn trưởng lão Kiếm tông có thể nói là bận bịu tít bụi. Mà những đệ tử muốn tham gia nội môn khảo hạch cũng đang liều mạng tu luyện, rất sợ khảo hạch không thông qua, tiếp tục làm đệ tử ngoại môn, thế diện kia liền vút đi được rồi.

Tuy là như thế, thế nhưng mọi người vẫn không có quên một việc, đó là ước hẹn lúc trước của đệ tử tạp dịch Dương Diệp cùng Liễu Thanh Vũ xếp hạng 29 trên ngoại môn bảng, chính là ngày hôm nay.

Phải biết rằng, trước đây chuyện đó là một chủ đề nóng hổi được bàn tán nhiệt liệt bên trong ngoại môn. Đương nhiên, khi đó đa số đều cười nhạo Dương Diệp không biết lượng sức. Còn bây giờ, mọi người đều đang bàn luận hai người ai thắng ai thua.

Mặc dù Dương Diệp chỉ là một gã Phàm Nhân cảnh, thế nhưng Dương Diệp cũng có thể xông đến tầng 22, thực lực kia tuyệt đối không cần nói nhiều. Mà Liễu Thanh Vũ là đệ tử ngoại môn có tên tuổi lâu đời, lại là cường giả Tiên Thiên cảnh, hơn nữa còn xếp hạng thứ 29 trên ngoại môn bảng, thực lực này cũng là không thể xem nhẹ.

Tuy nhiên đại đa số người ở ngoại môn cũng không coi trọng Dương Diệp, bởi vì dù sao Liễu Thanh Vũ cũng là Tiên Thiên cảnh. Nếu như Liễu Thanh Vũ là thế tục đệ tử Tiên Thiên cảnh, mọi người nhất định sẽ xem trọng Dương Diệp. Thế nhưng Liễu Thanh Vũ không phải thế tục đệ tử, hẳn là đệ tử tinh anh do tông môn bồi dưỡng.

Dương Diệp muốn vượt cấp khiêu chiến đệ tử tinh anh của tông môn, khó, cực kỳ khó!

Nói chung, mặc kệ ai thắng ai thua, đây nhất định là một hồi long tranh hổ đấu. Cho nên, lúc này những đệ tử ngoại môn lâu đời cùng đệ tử ngoại môn mới tấn thăng đã vây quanh Sinh Tử đài.

Đệ tử ngoại môn mới tấn thăng đứng ở bên trái, mà đệ tử ngoại môn tên tuổi lâu đời là đứng ở bên phải, tuy là đều là đệ tử ngoại môn, thế nhưng tất cả mọi người đều có sự phân chia.

Mà lần này giữa cuộc chiến sinh tử của Dương Diệp cùng Liễu Thanh Vũ có chút biến hóa, vốn là chuyện riêng của Dương Diệp và Liễu Thanh Vũ, thế nhưng sau khi Dương Diệp trở thành đệ tử ngoại môn, việc này liền chút biến đổi rồi. Bởi vì Dương Diệp nghiễm nhiên trở thành đại biểu đệ tử ngoại môn mới tấn thăng, đúng vậy, từ ngày Dương Diệp dọa lui đệ tử trên ngoại môn trên, uy vọng của Dương Diệp trong lòng những đệ tử mới tấn thăng cao lên như điều gặp gió, không người nào có thể so sánh.

Mà hôm nay, bên trái những người đệ tử ngoại môn mới tấn thăng đến đây để cổ vũ cho Dương Diệp.

Giống nhau, bên phải những đệ tử ngoại môn lâu đời cũng nỗ lực cổ động cho Liễu Thanh Vũ. Bọn họ cũng mặc kệ ân oán của Dương Diệp và Liễu Thanh Vũ, bọn họ chỉ biết là, lúc này Liễu Thanh Vũ đại biểu cho đệ tử ngoại môn lâu đời, nếu như Liễu Thanh Vũ thua, thế diện của đệ tử ngoại môn lâu đời lập tức mất hết.

"Liễu Thanh Vũ tới!"

Đúng lúc này, không biết ai trong đám người không biết hô một câu.

Mọi người nhìn lên Sinh Tử đài, chỉ thấy một bóng người bay đáp xuống Sinh Tử đài, mọi người ngưng mắt nhìn, người này không phải ai khác, chính là Liễu Thanh Vũ.

Lúc này Liễu Thanh Vũ sắc mặt âm trầm, trong mắt ẩn chứa sát ý lạnh lẽo. Đúng vậy, lúc này trong lòng Liễu Thanh Vũ hận không thể lập tức giết Dương Diệp.

Trước đây lúc hắn biết được mẫu thân của Dương Diệp là Linh Giả cảnh, y thực sự sợ, cho nên y vội vã về tới Kiếm tông, sau đó trốn vào Thất Luyện phong khổ tu. Chỉ là y không nghĩ tới, tới lúc y đi ra Thất Luyện phong, cả nhà Liễu gia đã bị người tiêu diệt.

Nhưng y không ngờ tới diệt cả nhà y không phải là mẫu thân của Dương Diệp, mà lại là Dương Diệp. Còn Dương Diệp sau khi giết cả nhà y, người của Đại Tàn đế quốc lại không xử lý Dương Diệp, còn để cho Dương Diệp quay trở về Kiếm tông. Tại sao Đại Tàn đế quốc không xử lý Dương Diệp, y không biết được, cũng không muốn tìm hiểu, y chỉ biết là, ngày hôm nay y muốn báo thù cho tộc nhân của mình.

Y sợ hãi mẫu thân của Dương Diệp, thế nhưng quyết không sợ hãi Dương Diệp. Y thừa nhận thiên phú của Dương Diệp ở trên y, nếu để cho Dương Diệp thời gian, nhất định Dương Diệp sẽ vượt lên trước y. Nhưng mà bây giờ, Dương Diệp chỉ là một Phạm Nhân cảnh mà thôi, coi như là hắn xông qua tầng thứ 22, hắn vẫn như cũ chỉ là một Phạm Nhân cảnh!

Y đã quyết định, đợi lát nữa cùng Dương Diệp giao thủ, ngay từ đầu lập tức sử dụng thủ đoạn lôi đình tuyệt sát Dương Diệp, không để cho trưởng lão Kiếm tông có cơ hội nghĩ cách cứu viện Dương Diệp.

Đi qua một canh giờ, Dương Diệp còn chưa có xuất hiện, một số đệ tử ngoại môn lâu đời nhìn không được bắt đầu giễu cợt.

"Dương Diệp có phải sợ rồi hay không? Không dám tới? Ha ha..."

"Đúng vậy, ta đã nói rồi, coi như hắn xông qua tầng thứ 22 thì như thế nào? Bây giờ hắn chỉ là một Phạm Nhân cảnh, không thể là đối thủ của Tiên Thiên cảnh Tử phạm, Thanh Vũ sư huynh!"

"Biết khó mà lui cũng tốt, bất kể như thế nào, Dương Diệp cũng là thiên tài của Kiếm tông chúng ta, chỉ là hi vọng sau chuyện này, hắn học được đạo lý làm người!"

"Ta cảm thấy được, không chỉ có Dương Diệp, chính là những đệ tử ngoại môn mới tấn thăng cũng phải học cách làm người biết điều, nghe nói bọn họ gây dựng cái gì 'Kiếm Môn', hơn nữa tám phần mười trở lên đệ tử ngoại môn mới tấn thăng đều gia nhập trong đó, đó là muốn làm gì? Chúng ta còn chưa đi, vậy mà bọn họ bắt đầu muốn xưng bá ngoại môn?"

"Hắc hắc, Kiếm Môn? Các vị sư huynh, chuyện ngày hôm nay trôi qua, chúng ta đi dạy một chút những đệ tử ngoại môn mới tấn thăng này đạo lý làm người, các người thấy thế nào?"

"Tốt, tính ta một người!"

"Ta cũng coi như một người!"

"..."

Đệ tử ngoại môn lâu đời hình như có ý nói để đệ tử ngoại môn mới tấn thăng nghe thấy, âm thanh cực kỳ lớn, thế cho nên bên trái đệ tử ngoại môn đều nghe rõ ràng.

Đệ tử ngoại môn phía bên trái ai cũng tức đến đỏ bừng cả mặt, nếu như không phải sợ tông quy xử phạt, bọn họ cũng không nhịn được mà ra tay. Nếu như bọn họ chỉ vũ nhục Dương Diệp, rất nhiều đệ tử ngoại môn vẫn sẽ không tức giận, thế nhưng những đệ tử ngoại môn lâu đời đều si nhục tất cả đệ tử ngoại môn mới tấn thẳng. Thử hỏi bọn họ làm sao không tức?

"Thanh Tuyết sư tỷ, Dương Diệp sư huynh sao còn chưa đến?" Bên cạnh Thanh Tuyết, một người đệ tử ngoại môn nhin không được hỏi. Trong âm thanh đã có một ít oán khí.

Thanh Tuyết xoay người nhìn đám đệ tử phía sau, khi nhìn thấy sắc mặt đám đệ tử đều đỏ bừng, bộ dạng giống như bị tức không nhẹ, lập tức chân mày nhíu một cái, trong lòng thấp giọng nói: "Rốt cuộc người đang làm gì đấy?" Kỳ thực nàng có thể lý giải tâm tình của những người này, bởi vì lúc này trong lòng nàng cũng là có chút oán khí, nàng tin tưởng Dương Diệp sẽ không sợ chiến đấu, thế nhưng Dương Diệp còn chưa có xuất hiện, điều này làm cho nàng không khỏi sinh ra một ít suy nghĩ khác.

Một trận chiến này không chỉ liên quan đến Dương Diệp cùng Liễu Thanh Vũ, còn liên quan đến danh tiếng "Kiếm Môn", nếu như Dương Diệp Thắng, thanh thế "Kiếm Môn" có thể xông thẳng lên trời, ngoại môn sẽ không có một thế lực nào đối kháng được "Kiếm Môn". Coi như là Dương Diệp bại, vậy cũng không lo, chỉ cần Dương Diệp cùng đối phương chiến đấu một thời gian, vậy cũng là tuy bại mà vinh, tuy ảnh hưởng một chút đến danh tiếng "Kiếm Môn", nhưng vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát của nàng.

Nhưng nếu như Dương Diệp sợ chiến, vậy thì xong rồi. Đến lúc đó mọi người trong "Kiếm Môn" không thể ngóc đầu lên được, đến lúc đó, khẳng định không ai nguyện ý về phe "Kiếm Môn".

Tất cả mọi chuyện, một trận chiến này cực kỳ quan trọng!

Mà rốt cuộc Dương Diệp đang làm gì đấy?

Lúc này Dương Diệp đang ở một khu rừng rậm rạp ở Thanh Phong cốc, tay hắn cầm trường kiếm, đứng trước một cây Thiết Lựu lớn đã mấy ngày.

Sau khi trở về từ Thập Vạn Đại Sơn, Dương Diệp tiếp tục vui đùa khổ tu, lúc bốn ngày trước, lúc Dương Diệp rút kiếm luyện tập, đột nhiên hắn tiến nhập một loại trạng thái kỳ dị, tựa như lúc trước hắn gặp phải tiểu tử kia, lúc bị siêu cấp cường giả thần bí kia áp bách tiến vào cái loại kỳ dị trạng thái này, ở trong trạng thái này, giống như hắn đã chạm tới vật gì đó, nhưng lúc đó bị người hãm hại cắt đứt. Lúc đó làm cho Dương Diệp tức giận không ngớt.

Mà bây giờ Dương Diệp lần nữa tiến nhập loại trạng thái này! Mà hắn trong trạng thái này đã bốn ngày bốn đêm rồi.

"Rì rào!"

Đột nhiên, lấy Dương Diệp làm trung tâm, những lá cây bên cạnh Dương Diệp bay lên, những cành cây xung quanh giống như bị cuồng phong thổi tung, điên cuồng mà lay động.

Trên mặt đất, lá cây tung bay ngày càng nhiều, những lá cây giống như được một bàn tay vô hình khống chế, phiêu động xung quanh Dương Diệp, mà những cành cây to xung quanh giống như bị tàn phá, rất nhiều cành cây phát ra âm thanh "kéo kẹt", trên cây kia lá cây cũng đang chậm rãi bay xuống, trong lúc này, toàn bộ cảnh tượng có vẻ hơi quỷ dị.

Giảng co khoảng chừng nửa canh giờ, sau một khắc, Dương Diệp hai mắt đột nhiên mở, trong mắt hàn quang lóe lên, lá cây ở trước mắt bỗng hóa thành mảnh vụn đầy trời, đồng thời, Dương Diệp rút kiếm quét ra xung quanh.

Không có kiếm khí xuất hiện, vậy mà mấy cây đại thụ xung quanh cách Dương Diệp mấy chục mét cũng ầm ầm ngã xuống.

Còn chưa kết thúc, trường kiếm của Dương Diệp đột nhiên lao ra vỏ kiếm, ở trong sân vạch ra mấy vết kiếm quang, sau đó tự động bay trở về vỏ kiếm.

"Ầm ầm..."

Lúc trường kiếm vừa bay về, trong khoảnh khắc, lấy Dương Diệp làm trung tâm, hơn mười cây đại thụ xung quanh ầm ầm ngã xuống, cành lá văng lên khắp trời.

Giữa sân, nhìn trước mắt tất cả, Dương Diệp thấp giọng nói: "Đây chính là ý cảnh mà Thanh Thi nói sao?" Nói xong, Dương Diệp xoay người hướng phía cửa cốc đi tới, lúc này hắn không có thời gian đi nghiên cứu ý cảnh này, hắn không biết hôm nay là ngày nào, chỉ hy vọng sẽ không trôi qua ước hẹn với Liễu Thanh Vũ.

Lúc Dương Diệp đi ra cửa cốc, bốn mỹ phụ mặc cung trang đi tới Thái Thanh sơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Miếu sát

Dương Diệp ra cửa cốc định hỏi thăm một chút hôm nay là ngày nào, nhưng làm cho hắn kinh ngạc chính là hắn lại không tìm được một gã đệ tử ngoại môn. Dương Diệp chưa từ bỏ ý định, ở ngoại môn đi dạo một vòng, rốt cuộc tìm được một đệ tử tạp dịch mới tới Kiếm Tông. Từ trong miệng đệ tử tạp dịch này biết được, những người đó đều đi Sinh Tử đài.

Dương Diệp lập tức vội vã chạy tới Sinh Tử đài, lúc đi tới Sinh Tử đài, Dương Diệp bị sợ giật mình, thật là nhiều người, đệ tử ngoại môn lâu đời cùng mới tân thăng ước chừng hơn một vạn, mà hơn một vạn đệ tử hầu hết đều đi tới Sinh Tử đài, như vậy có phải nhiều hay không?

Nhìn đoàn người đông đúc chẳng chịt này, Dương Diệp hơi lúng túng một chút, bởi vì hắn đang suy nghĩ làm sao lên được Sinh Tử đài, hiện tại hắn cũng không bay được.

Bất đắc dĩ, Dương Diệp chỉ có thể đi tới một tên đệ tử ngoại môn ở phía sau, vỗ vỗ bả vai đệ tử ngoại môn, nói: "Sur huynh, nhường đường một tí."

Tên đệ tử mới tân thăng bị Dương Diệp vỗ vai, lúc trước bị đệ tử ngoại môn lâu đời chằm chọc đang khó chịu, nhìn thấy có người động phải mình, lập tức không cần quay đầu, nói: "Sur huynh ta đang nổi nóng, đừng tới phiền ta!"

Dương Diệp có chút cười khò, sờ lỗ mũi một cái, sau đó lại vỗ vỗ bả vai đệ tử kia, nói: "Sur huynh, làm phiền nói hộ ta, ta đã đến muộn!"

"Ta đã nói..." Người kia có chút khó chịu xoay người chuẩn bị nổi giận, song, khi hắn nhìn Dương Diệp, hắn giống như nhìn thấy quý, tay chỉ Dương Diệp, nửa ngày nói không ra lời.

Nhìn thấy bộ dạng tên đệ tử trước mắt này, Dương Diệp có chút buồn bực, có cảm giác như nhìn thấy quý như vậy hay không?

Lúc hắn đang chuẩn bị nói chuyện, tên đệ tử kia đột nhiên xoay người hướng về xung quanh biển người, la lớn: "Dương Diệp tới, Dương Diệp tới..." Dưới sự gia trì của huyền khí, tiếng hét lập tức lan át tất cả tạp âm trên sân.

Sau đó, tất cả mọi người nhìn qua phía bên này, không nhìn tên đệ tử đó, lúc này ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Dương Diệp.

Trên Sinh Tử đài, Liễu Thanh Vũ mở hai mắt ra, nhìn về Dương Diệp dưới đài, trong mắt có sát ý không che giấu chút nào!

Ở nơi nào đó, khi nhìn thấy Dương Diệp, trong lòng Thanh Tuyết nhất thời thờ dài một hơi, Dương Diệp rốt cuộc xuất hiện. Lúc trước, tuy là mặt ngoài bình tĩnh không gì sánh được, thế nhưng trong lòng lại khẩn trương muốn chết, đây là một trận chiến liên quan đến danh tiếng cùng tương lai của Kiếm Môn, năng sao có thể không khẩn trương?

Lần này Dương Diệp coi như đã hiểu cái gì gọi là vạn chúng chú mục, hướng về phía những đệ tử bên cạnh hắn khẽ gật đầu, sau đó chậm rãi đi về phía Sinh Tử đài.

Những đệ tử xung quanh đều rất tự giác lui về phía sau, nhường ra một con đường cho Dương Diệp.

Trên đài, Dương Diệp cùng Liễu Thanh Vũ cách xa nhau bốn năm trượng, trong mắt hai người đều là sát ý.

Tào Họa nhìn hai người một chút, sau đó trầm giọng nói: "Liễu Thanh Vũ, Dương Diệp, hai người các ngươi đều là thiên tài của Kiếm Tông, ai chết cũng là tổn thất của Kiếm Tông. Ân oán giữa các ngươi, ta cùng với chúng trưởng lão ngoại môn nguyện ý điều giải cho các ngươi, các ngươi bỏ qua cuộc chiến sinh tử lần này, có thể không?"

"Thù diệt tộc, không đội trời chung!" Liễu Thanh Vũ lạnh giọng nói.

Dương Diệp không nhìn Liễu Thanh Vũ, nhìn về phía Tào Họa nói: "Tào trưởng lão, bắt đầu đi. Ân oán giữa ta và y không thể hóa giải!"

Nghe vậy, Tào Họa thấp giọng thở dài, sau đó nói: "Sinh Tử đài, sinh tử đều xem bản lãnh của mình, bắt đầu đi!" Nói xong, Tào Họa đi xuống đài, giao phó Sinh Tử đài cho Dương Diệp cùng Liễu Thanh Vũ.

Liễu Thanh Vũ khẽ động cổ tay, một thanh trường kiếm xuất hiện ở trong tay của hắn, không hề nói nhảm, khẽ động thân hình, huyền hóa ra vài ảo ảnh thật mỏng, đâm về phía Dương Diệp.

Mặc dù ảo ảnh có chút mỏng, nhưng đã có thể mê hoặc được người khác. Bởi vì Liễu Thanh Vũ không có trực tiếp công kích Dương Diệp, mà là thi triển Mê Tung Bộ xung quanh Dương Diệp, bởi bản thân Liễu Thanh Vũ tốc độ quá nhanh, cho nên ở xung quanh Dương Diệp đã xuất hiện hơn hai mươi ảo ảnh, lại đang không ngừng tăng lên, thế nên rất nhiều đệ tử ở dưới đài nhất thời không nhìn thấy bản thể Liễu Thanh Vũ.

Nhìn thấy một màn này, có đệ tử phía dưới kinh hô: "Mê Tung Bộ, lại là Huyền giai hạ phẩm thân pháp, Mê Tung Bộ, hơn nữa Liễu sư huynh còn tu luyện ra ba ảo ảnh, lần này Dương Diệp gặp nguy hiểm rồi!"

"Đúng vậy, không nghĩ tới Thanh Vũ sư huynh đã tu luyện Mê Tung Bộ đến đại thành cảnh giới, có Mê Tung Bộ, lại cộng thêm số lượng huyền khí của Tiên Thiên cảnh, có thể nói Liễu sư huynh đang đứng ở thế bất bại!"

"Đừng khẳng định như vậy, Dương Diệp là tồn tại có thể xông đến kiếm nô tháp thứ tầng 22, khẳng định hắn có sát chiêu gì đó, chúng ta tiếp tục xem

một chút đi!"

Trên đài, lúc Liễu Thanh Vũ thi triển ra thân pháp mê hoặc người, hai mắt Dương Diệp lập tức đóng lại, hắn không thể không thừa nhận, thân pháp này của Liễu Thanh Vũ thật sự tốt hơn Tật Phong Bộ của hắn. Nhưng muốn dùng thân pháp này tới giết hắn, không thể nghĩ ngờ là đang nói vớ vẩn.

Nhìn thấy Dương Diệp nhắm lại hai mắt, hai mắt Liễu Thanh Vũ khẽ híp lại, đương nhiên y sẽ không cho là Dương Diệp ngu ngốc đến mức nhắm mắt lại cùng y chiến đấu, Dương Diệp nhắm mắt, hơn phân nửa là vì không để hai mắt bị Mê Tung Bộ của y mê hoặc. Nhưng nếu đối phương nhắm hai mắt lại, vậy thì y sẽ không nhượng bộ.

Một vệt hàn quang hiện lên, trường kiếm trong tay Liễu Thanh Vũ đâm về phía gáy của Dương Diệp.

Mà đúng lúc này, Dương Diệp đột nhiên mở hai mắt ra, xoay người, một cỗ khí thế ác liệt vô hình từ trong cơ thể Dương Diệp tuôn ra, tràn về phía Liễu Thanh Vũ.

Lúc cảm thụ được cỗ khí thế đó, Liễu Thanh Vũ kinh hãi gần chết, bởi vì bên dưới khí thế kia, y lại xuất hiện ý nghĩ không muốn chiến đấu nữa, đứng vậy, khí thế kia làm y không còn can đảm để phản kháng. Cũng may phản ứng của y cũng không yếu, lập tức ngăn chặn ý nghĩ trong lòng, đâm về phía Dương Diệp, chỉ là tốc độ lúc này chậm hơn nhiều so với trước kia.

Nhưng đúng vào lúc này, Dương Diệp đã rút kiếm.

Giữa sân có hàn quang lóe lên, lúc kiếm của Liễu Thanh Vũ cách cổ họng Dương Diệp mấy đốt ngón tay, mọi thứ ngưng lại.

Liễu Thanh Vũ nhìn Dương Diệp, ngờ ngác nói: "Được lắm, kiếm thật là nhanh!"

Nói xong, một tiếng "phốc" xuất hiện, máu tươi từ cổ họng Liễu Thanh Vũ bắn ra, sau đó Liễu Thanh Vũ chậm rãi ngã xuống.

Mọi người lập tức ngây dại.

Không nhìn mọi người dưới đài đang ngây ngốc, Dương Diệp đi tới trước mặt Liễu Thanh Vũ, lấy đi không gian giới chỉ của Liễu Thanh Vũ, sau đó đi xuống dưới đài.

Lúc này trong khi giao chiến, Dương Diệp hiểu ra một ít tác dụng của "ý" mà bản thân đã lĩnh ngộ, đó là áp chế cùng trói buộc, lúc hắn thi triển ra "ý", hắn cảm thấy rõ ràng, bất kể là khí thế hay tốc độ của bản thân Liễu Thanh Vũ đều bị áp chế cùng trói buộc.

Cũng bởi vì như thế, hắn có thể đơn giản giải quyết Liễu Thanh Vũ chỉ bằng một kiếm.

Hơn nữa, Dương Diệp tin tưởng, cái "ý" này không chỉ có tác dụng như vậy, bởi vì lúc hắn vận dụng đến "ý", tốc độ xuất kiếm cùng khí thế của bản thân đều nhanh hơn bình thường, cũng mạnh hơn rất nhiều. Nói tóm lại, "ý" giống như một loại hỗ trợ, có thể giúp thực lực toàn thân tăng lên rất nhiều.

Lúc Dương Diệp đi xuống Sinh Tử đài, mọi người mới phục hồi lại tinh thần, sau đó đám người bên Thanh Tuyết nhất thời kích động hoan hô. Lúc trước Dương Diệp đến trễ, làm cho bọn họ chịu không ít tức giận từ đệ tử ngoại môn lâu đời, hiện tại Liễu Thanh Vũ tên kia bị một kiếm giết chết trong nháy mắt, đây là ở trước mặt bọn họ và mặt đám đệ tử ngoại môn lâu đời, thử hỏi bọn họ làm sao không cao hứng, làm sao không kích động?

Dưới đài, sau khi Thanh Tuyết hết khiếp sợ thì lộ ra nụ cười, ba năm về sau, không ai có thể địch lại uy vọng của "Kiếm Môn" bên trong ngoại môn!

Trong đám người, sau khi Giang Nguyên tỉnh hồn lại, trong lòng y dâng lên một cảm giác vô lực sâu đậm. Ban đầu y còn tưởng thực lực của bản thân cùng Dương Diệp cách biệt không lớn, thậm chí, y còn cho rằng nếu như trước đây Dương Diệp không đánh lên, cùng y chính diện đánh nhau mà nói, y sẽ có bảy thành chắc chắn đánh bại Dương Diệp.

Nhưng mà bây giờ, sự thật trước mắt nói cho y biết, mặc dù y là Tiên Thiên cảnh, Dương Diệp là Phàm Nhân cảnh, thế nhưng sự chênh lệch giữa bọn họ cũng lớn vô cùng, y không thể nào đuổi theo Dương Diệp trong một thời gian ngắn được.

Còn đám đệ tử ngoại môn lâu đời vẫn còn đang khiếp sợ, xếp hạng 29 trên ngoại môn bảng, cường giả Tiên Thiên cảnh, Liễu Thanh Vũ cứ như vậy bị miểu sát, điều này đại biểu thế nào? Đại biểu rất nhiều đệ tử ngoại môn sẽ không phải đối thủ của Dương Diệp! Mà Dương Diệp chỉ là một gã Phàm Nhân Cảnh!

Sự thật tàn khốc này làm cho rất nhiều đệ tử ngoại môn lâu đời không thể nào chấp nhận được!

Dương Diệp không để ý những đệ tử kia, bây giờ hắn thậm chí sẽ đi Thanh Phong cốc để nghiên cứu "ý" một chút, sau đó ngày mai đi tham gia khảo hạch nội môn. Lúc đầu sau khi mẫu thân bị bắt, Dương Diệp cũng không quá để ý đối với danh hiệu đệ tử nội môn, thế nhưng sau khi Tiểu Dao gia nhập Kiếm tông, hắn cảm thấy cần phải đề cao địa vị ở Kiếm tông, như vậy mới có thể bảo hộ Tiểu Dao tốt hơn. Cho nên, hắn quyết định đi tham gia khảo hạch nội môn.

Nhưng đúng lúc này, bầu trời xẹt qua một vệt bạch quang, một người trung niên xuất hiện ở trên Sinh Tử đài!

Nhìn thấy người trung niên này, dưới đài vốn đang cực kỳ ồn ào bỗng nhiên yên tĩnh lại, bởi vì có thể ngự kiếm đã đại biểu cho Linh Giả cảnh! Ở trước mặt Linh Giả cảnh, bọn họ cũng không dám làm càn.

Người trung niên kia nhìn lướt qua đám người, sau đó nhìn Tào Hòa đã đứng trên đài, nói: "Tào Hòa, ai là Dương Diệp?"

Tào Hòa ngẩn ra, không biết tại sao người trước mắt muốn tìm Dương Diệp, nhưng hắn cũng không dám hỏi, hắn cũng không thể trêu chọc người này, lập tức chỉ chỉ Dương Diệp ở dưới đài, nói: "Chính là hắn!"

Người trung niên nhẹ gật đầu, sau đó tới trước mặt Dương Diệp, sau khi quan sát Dương Diệp, nói: "Ta phụng mệnh Chưởng Kiếm trưởng lão, đưa ngươi đi vào Thái Thanh điện, đi theo ta!"

Nhìn thấy thái độ của Tào Hòa đối với người trung niên này, tuy Dương Diệp hơi nghi hoặc một chút, nhưng hắn cũng không dám cự tuyệt, lập tức nhẹ gật đầu.

Người trung niên vung tay phải lên, mang theo Dương Diệp biến mất tại chỗ.

Lúc Dương Diệp đi tới nơi trước kia chỉ có thể nghe qua, Thái Thanh điện, sắc mặt Dương Diệp nhất thời trở nên âm trầm, bởi vì bên trong Thái Thanh Điện có bốn gã mỹ phụ đứng đó, mà một gã mỹ phụ trong số đó là người đã bắt đi mẫu thân của hắn, Phượng Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Người không phải đệ tử kiếm tông!

Lúc Dương Diệp tiến vào đại điện, ánh mắt mọi người đều rơi lên người của hắn, ban đầu hắn còn không hiểu Chưởng Kiếm trưởng lão vì sao muốn gặp hắn, bây giờ nhìn thấy Phượng Vũ, hắn đã hiểu ra phần nào.

Người đến không có ý tốt!

Dương Diệp hít sâu một hơi, tiến lên phía trước hướng về một lão nhân thi lễ, nói: "Đệ tử ngoại môn, Dương Diệp, ra mắt Chưởng Kiếm trưởng lão!"

Lão nhân tóc trắng khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Phượng Vũ bốn người, nói: "Bốn vị, các ngươi đường xa đến đây, như vậy cũng đã mệt mỏi, Thanh Thi, đưa bốn vị quý khách đi nghỉ ngơi!"

Lông mày Tô Thanh Thi cau lại, nàng nhìn Dương Diệp một cái, do dự một chút, sau đó đi tới trước mặt Phượng Vũ, nói: "Mời đi theo ta!"

Thấy lão nhân không cho các nàng ở lại nơi này, một người mỹ phụ sau lưng Phượng Vũ có chút không vui, định nói, nhưng Phượng Vũ lại lắc đầu, sau đó nói: "Làm phiền!"

Tô Thanh Thi khẽ gật đầu, sau đó xoay người mang theo bốn người đi ra ngoài điện, chỉ là lúc đi ngang qua Dương Diệp nhìn Dương Diệp một cái, trong mắt thoáng hiện vẻ lo âu.

Phượng Vũ cũng nhìn Dương Diệp một lần, có điều trong mắt không có lo lắng, chỉ có chăm chọc.

Thấy như vậy, nội tâm Dương Diệp trầm xuống, đúng lúc này, lão nhân tóc trắng kia nhìn Dương Diệp, hỏi: "Mẹ ngươi là đệ tử của Bách Hoa cung?"

Dương Diệp ép xuống bất an trong lòng, ôm quyền, nói: "Vâng!"

"Bách Hoa cung muốn Kiếm tông chúng ta giao ra huynh muội các ngươi, ngươi thấy thế nào?" Lão nhân tóc trắng nói ngay vào điểm chính.

Dương Diệp hít sâu một hơi, sau đó cười tự giễu, nói: "Chưởng Kiếm trưởng lão, nếu như các ngươi đã quyết định, ta thấy thế nào có quan trọng không?"

Nghe Dương Diệp nói có phần ai oán, lão nhân trầm mặc. Về suy nghĩ của hắn, hắn cũng không muốn giao đệ tử trong tông môn cho người khác, bởi vì... như thế sẽ làm nội tâm đệ tử nguội lạnh. Thế nhưng lần này, hắn không thể không giao, thực lực của Bách Hoa cung còn mạnh hơn Kiếm tông rất nhiều, hơn nữa Bách Hoa cung còn có lý do rất chính đáng!

Nhưng mà giao ra, nhất định sẽ làm nguội lạnh rất nhiều trái tim đệ tử!

Lúc này, một gã trung niên mũi ưng bên cạnh lão nhân tóc trắng mở miệng, nói: "Ngọc Lâm sư huynh, bây giờ Kiếm tông cùng Quý Tông đã như nước với lửa, chúng ta thực sự không nên cùng Bách Hoa cung kết thù kết oán. Hơn nữa Bách Hoa cung còn có lý do đầy đủ như vậy, nếu chúng ta không giao người, không chỉ có kết thù kết oán với Bách Hoa cung, đây thật là không khôn ngoan!"

Nói xong, tên trung niên này xoay người nhìn Dương Diệp, nói: "Tiểu tử, ta với ngươi không quen biết, nói những lời này cũng không phải là nhằm vào ngươi, ta chỉ vì Kiếm Tông mà thôi. Ngày sau nếu như ngươi còn có thể sống sót, đồng thời nếu muốn báo thù, có thể tới tìm ta, ta tên là Xích Hỏa!"

Dương Diệp nhẹ gật đầu, không sợ hãi nói: "Tiểu tử nhớ kỹ, ngày sau nếu là có thể sống sót, nhất định sẽ tìm Xích Hỏa tiên bối đòi một lời giải thích!"

Nghe vậy, bốn gã trung niên cùng người đứng đầu là Ngọc Lâm ngoài ý muốn nhìn Dương Diệp một cái, lúc trước quả thực đã xem thường người thiếu niên trước mắt này!

Xích Hóa tán thưởng nhìn Dương Diệp, nói: "Tiểu tử, lòng can đảm cùng khí độ của ngươi đúng là rất tốt, nếu không phải vì Kiếm tông, lão phu ngược lại cũng không muốn cho ngươi chịu chết!"

"Tiền bối, văn bối cả gan hỏi một câu, năm đó tổ sư gia sáng lập tông môn có ý nghĩa gì?" Dương Diệp đột nhiên hỏi.

Xích Hóa nhướng mày, nói: "Ngươi nói xem có ý nghĩa gì?"

Dương Diệp chậm rãi nói: "Vì sao có nhiều người muốn gia nhập vào tông môn như vậy? Bởi vì sau khi gia nhập tông môn không chỉ được nhiều tài nguyên tu luyện, đại biểu cho một loại vinh dự, đại biểu cho sau này sẽ không bị người bắt nạt. Lấy một ví dụ đơn giản nhất, nếu như đệ tử đi đến thế tục, những đệ tử của thế gia kia nếu như biết ta là đệ tử của Kiếm tông, coi như đệ tử chỉ là một đệ tử ngoại môn, bọn họ cũng sẽ kính trọng vài phần.

Năm đó tổ sư gia đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, trên đời đã không còn ai có thể khi dễ hắn, vậy tại sao người còn muốn sáng lập Kiếm tông? Văn bối cảm thấy, ngoại trừ để cho đạo thống của lão nhân gia người lưu truyền đến nay ra, còn vì muốn cho đệ tử của người đoàn kết lại, bởi vì chỉ có đoàn kết lại, cho dù lão nhân gia người mất đi, đệ tử của người vẫn sẽ không bị người khi dễ.

Nói tóm lại chính là đoàn kết, một cái tông môn chỉ có đoàn kết mới không bị người khi dễ. Sinh mạng của đệ tử không phải trân quý, chết cũng không sao. Nhưng nếu các vị tiền bối giao ta cùng muội muội của ta ra, Những đệ tử của Kiếm tông sẽ nghĩ như thế nào? Người bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào?

Một tông môn không thể bảo vệ nổi đệ tử của mình, các vị tiền bối, các người cảm thấy sẽ còn có người gia nhập sao? Còn sẽ có người cho rằng gia nhập Kiếm tông là một loại vinh dự sao? Còn vì vinh dự ấy để nỗ lực phấn đấu sao?" Nói xong, Dương Diệp hít một hơi thật sâu.

Hắn không muốn chết, càng không muốn muội muội chết, hắn còn muốn cứu mẫu thân, cho nên hắn nhất định phải tranh thủ đến một cơ hội sống. Tranh thủ thì còn có cơ hội, nếu không tranh thủ, vậy thì một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có.

Trong đại điện, tất cả mọi người trầm mặc, Dương Diệp nói rất nhiều, nhưng chỉ có một câu tác động đến bọn họ, đó là câu: "Tông môn không thể bảo vệ đệ tử của mình, sẽ còn có người gia nhập vào sao?" Mấy người bọn họ không thể không thừa nhận, những lời đó rất có đạo lý.

Thế nhưng nếu không giao Dương Diệp ra, vậy thì làm sao ăn nói với Bách Hoa cung? Phải biết rằng, chuyện này là bọn họ đuối lý, nếu như bọn họ không giao ra Dương Diệp, có thể nói là và mặt Bách Hoa cung. Thời điểm hiện tại, thật sự Kiếm tông không thể kết oán với Bách Hoa cung, phải nói là vì một cái đệ tử ngoại môn mà cùng Bách Hoa cung kết thù kết oán thì không đáng.

Nghĩ vậy, Xích Hóa cùng ba người bên cạnh hắn nhìn về phía Ngọc Lâm.

Thủ vị Ngọc Lâm khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Dương Diệp, nói: "Dương Diệp, lời của ngươi có chút đạo lý, sở dĩ Kiếm tông có địa vị ngày hôm nay, cũng là vì đoàn kết. Cho nên, Kiếm tông nhất định sẽ không vứt bỏ đệ tử của mình!" Lúc Dương Diệp cảm thấy vui mừng, Ngọc Lâm lại nói: "Nhưng mà Dương Diệp, ngươi cũng không phải đệ tử của Kiếm tông!"

Nụ cười trên mặt Dương Diệp cứng đờ, nói: "Chấp Kiếm trưởng lão muốn trục xuất đệ tử ra khỏi Kiếm tông trước, sau đó giao đệ tử cho Bách Hoa cung?"

Ngọc Lâm lắc đầu, nói: "Nếu ta thực sự làm như vậy, vậy thì cùng với trực tiếp giao ngươi cho Bách Hoa cung có gì khác nhau? Ý tứ của ta đó là, ngươi còn chưa phải đệ tử của Kiếm tông."

Dương Diệp trầm giọng nói: "Văn bối đã thông qua ngoại môn khảo hạch!"

Ngọc Lâm nói: "Ngươi đã có tín vật của đệ tử ngoại môn Kiếm tông chưa?"

Nghe vậy, con người Dương Diệp co rụt lại, nghe được lời này, đột nhiên hắn nhớ đến trước đây mình đã lo chuyện nhà mà bỏ qua luận võ đệ tử ngoại môn, cho nên cũng không nhận được tín vật cùng trang phục từ trưởng lão Kiếm tông phân phát, mà sau khi hắn trở về Kiếm tông, cũng quên mất chuyện này, nói cách khác, thực sự hắn chưa tính là đệ tử Kiếm tông!

Một lúc lâu, Dương Diệp lắc đầu nở nụ cười, liếc mắt nhìn mấy người trên đài, nói: "Thì ra các vị tiền bối cũng đã sớm quyết định, ta còn tưởng rằng chuyện này có thể thay đổi, buồn cười thật!"

Ngọc Lâm hít một hơi, kỳ thực hắn cũng không muốn quyết định như vậy, thế nhưng vì Kiếm tông, hắn không thể không làm như vậy. Kiếm tông hiện tại không giống ngày xưa, tuy đều nằm trong lục đại thế lực, thế nhưng bất luận là cao thủ phía trên hay đệ tử phía dưới đều kém hơn Bách Hoa cung.

Hơn nữa Quý tông cùng Kiếm tông bây giờ đã như nước với lửa, nếu như Bách Hoa cung đột nhiên đứng về phía Quý tông, vậy chắc chắn là một cái đại nạn đối với Kiếm tông.

Còn như Dương Diệp nói, chuyện này có thể làm trái tim các đệ tử chán nản nhất định không xảy ra, bởi vì Dương Diệp cùng muội muội hắn sẽ lặn lội biến mất!

"Chấp Kiếm trưởng lão, liệu có thể chỉ giao ra một mình Dương Diệp được không, có thể buông tha muội muội của ta không?" Dương Diệp ngẩng đầu nhìn Ngọc Lâm, hỏi.

Ngọc Lâm lắc đầu, nói: "Bách Hoa cũng muốn huynh muội hai người các người!"

Nghe vậy, Dương Diệp hít sâu một hơi, hai mắt chậm rãi đóng chặt, sau một khắc, Dương Diệp chợt mở hai mắt, một cỗ khí thể vô hình chợt bộc phát ra, lúc cỗ khí thể này xuất hiện, trường kiếm trong tay Dương Diệp đột nhiên phát ra một tiếng kiếm minh.

Ánh mắt Dương Diệp chậm rãi lướt qua bốn gã trung niên, cuối cùng rơi lên người Ngọc Lâm, nói: "Từ giờ trở đi, ta, Dương Diệp, không phải là đệ tử của Kiếm tông!" Lúc nghe thấy Ngọc Lâm không muốn bỏ qua muội muội của hắn, Dương Diệp mới thật sự rất thất vọng đối với Kiếm tông.

Lúc năm người cảm nhận được khí tức phát ra từ thân thể Dương Diệp, sắc mặt năm người giữa sân kịch biến, khuôn mặt lúc này tràn ngập kinh hãi cùng không thể tin nổi.

Ngọc Lâm giống như người mất hồn, thấp giọng lắp bắp nói: "Làm sao có thể, làm sao có thể, lại là kiếm ý..."

"Ha ha... Được, Kiếm tông, tông môn như vậy, không gia nhập cũng được, ha ha..."

Đúng lúc này, một lão nhân đi vào trong đại sảnh cười lớn, mà bên cạnh lão nhân, còn có một nữ hài đi theo, nữ hài này không phải ai khác, chính là Bảo Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hối hận!

Lâm Sơn nhìn khí thể chưa tản đi trên người Dương Diệp, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn, lập tức cười gât đầu nói: "Không tệ không tệ, trước đây lão phu cũng mấy lần bắt từ còn nghi hoặc sao người rõ ràng là Phạm Nhân cảnh mà huyền khí lại tinh thuần như vậy, cho dù là Kim huyền khí trong Ngũ hành huyền khí cũng không tinh thuần như vậy được, bây giờ ta đã hiểu được, thì ra người đã lĩnh ngộ được kiếm ý trong truyền thuyết."

Dương Diệp giật mình ngăn ra, sau đó nhìn Bảo Nhi, lại nhìn lão nhân, hắn tựa hồ hiểu ra gì đó.

Nhìn thấy Dương Diệp còn ngơ ngác, Bảo Nhi chạy đến giẫm cho hắn một cái, nói: "Đồ ngốc, còn không mau bái kiến sư phụ đi?"

Thật sự là vị sư phụ tiện nghi của mình sao? Dương Diệp phục hồi tinh thần lại, liền vội vàng tiến lên cúi người làm lễ sư đồ, cung kính nói: "Đệ tử Dương Diệp, bái kiến sư phụ!"

Nếu như lão nhân trước mắt thấy hắn chướng mắt, Dương Diệp tất nhiên sẽ không đi mặt nóng dán mông lạnh, nhưng từ ánh mắt của lão nhân nhìn hắn, Dương Diệp biết lão nhân rất hài lòng về hắn. Hơn nữa lão nhân trước mắt có thể bảo vệ muội muội hắn, bây giờ cùng đường hắn tất nhiên phải lập tức ôm đuôi rồi.

Nhìn thấy Dương Diệp hành lễ bái sư, vẻ tươi cười trên mặt Lâm Sơn càng rõ. Bây giờ danh phận sư đồ giữa lão và Dương Diệp đã xác thực. Đồng thời trong lòng lão cũng cảm thấy may mắn trước đây Dương Diệp rời khỏi Triệu Dương thành, không để mấy lão bắt từ kia tìm được, đệ tử này bất kể là thiên phú trên phù văn chi đạo hay là thiên phú ở kiếm đạo đều rất yêu nghiệt, suất chút nữa đã có thể thành đệ tử người khác.

Lúc này Bảo Nhi cười tủm tỉm nói: "Gia gia, Bảo Nhi nhận cho người một đệ tử tốt chứ?" Bộ dạng Bảo Nhi lúc này giống như một đứa bé làm được chuyện lớn, đang chờ đợi gia trưởng khen ngợi.

Lâm Sơn xoa xoa cái đầu nhỏ của Bảo Nhi, cười nói: "Đúng vậy, nha đầu con cuối cùng cũng làm được một việc đứng đắn. Gia gia biết con có chủ ý gì, yên tâm, gia gia không để con thiệt thòi đâu." Nói xong Lâm Sơn nâng Dương Diệp dậy, nói: "Đi, chúng ta về Phù Văn phong."

Dương Diệp do dự một chút, nói: "Sư phụ, Bách Hoa cũng..." Tuy rằng đã bái sư, Dương Diệp vẫn còn có chút lo lắng, dù sao thực lực Bách Hoa cũng không nhỏ hơn Kiếm tông, vị trước mắt mới trở thành sư phụ hắn có nguyện ý đắc tội Bách Hoa cũng hay không còn chưa rõ.

Lâm Sơn xoa tay nói: "Yên tâm, tất cả có ta lo!"

Nghe vậy Dương Diệp thả lỏng một hơi, cho dù như thế nào nữa thì mình và muội muội đã được an toàn. Lập tức không do dự nữa, nghiêm túc đi bên cạnh Lâm Sơn.

Ngay khi ba người Dương Diệp xoay người đi ra ngoài điện thì Ngọc Lâm rốt cục lấy lại tinh thần, thân hình khẽ động, mang theo từng đạo tàn ảnh xuất hiện trước mặt ba người, Ngọc Lâm ôn quyền với Lâm Sơn, nói: "Lâm đại sư, Dương Diệp là đệ tử Kiếm tông chúng ta..."

Lâm Sơn mới liếc mắt nhìn Ngọc Lâm, châm chọc nói: "Phải vậy không? Lúc trước ta còn tưởng Dương Diệp là đệ tử Quỷ tông chứ, không thì sao

Ngọc Lâm ngơoi lại đưa hán ra chịu chết?”

Ngọc Lâm có chút xấu hổ, nếu như là người khác châm chọc ông ta thì nhất định ông ta sẽ tặng cho đối phương một kiếm rồi, thế nhưng lão nhân trước mắt ông ta đặc tội không nổi, đừng nói là ông ta, ngay cả Tông Chủ cũng không dám đắc tội, đây chính người Túy sư bá mời đến đây. Lập tức cười khổ nói: “Lâm đại sư nói đùa rồi, Kiếm tông ta quyết sẽ không đưa đệ tử tông môn đi chịu chết. Trước đó có chút hiểu nhầm, chỉ là hiểu nhầm...”

Lâm Sơn khoát tay nói: “Ngọc Lâm, đừng có bày ra bộ dáng kia nữa, lúc này ta còn nghĩ tới mặt mũi của đệ tử ta ký kết hiệp nghị hai năm với Kiếm tông, thế nhưng bây giờ ta cảm thấy không cần phải như vậy nữa.”

Trên khuôn mặt già nua của Ngọc Lâm càng thêm khổ sở, người khác không biết nhưng ông ta biết, lão nhân trước mắt sở dĩ đến Kiếm tông hoàn toàn là bởi vì thiếu nhân tình của Túy sư bá, không thì Kiếm tông không mời được Phù văn đại sư như Lâm Sơn đến. Có điều lúc này ông ta không còn tâm tình quản chuyện này nữa, cũng không quản vì sao Dương Diệp trở thành đệ tử Lâm Sơn, trong đầu ông ta bây giờ chỉ có một ý niệm, đó chính là không thể để cho thiếu niên linh ngộ được kiếm ý trước mắt rời khỏi Kiếm tông!

Nhìn Dương Diệp, trong mắt Ngọc Lâm lóe lên vẻ phức tạp và hối hận, ý không ngờ tới thiếu niên này lại có thể linh ngộ kiếm ý, là kiếm ý đó! Kiếm tông mấy trăm năm nay cũng không có xuất hiện ai có thể linh ngộ kiếm ý. Nếu như lúc trước biết được thiếu niên trước mắt linh ngộ kiếm ý, đừng nói là Bách Hoa cung, cho dù đắc tội Nguyên môn ông ta cũng sẽ không do dự chút nào cả.

Ông ta cực kỳ rõ ràng thiếu niên thiên tài linh ngộ kiếm ý đại biểu cho cái gì, đại biểu cho Kiếm tông sau này nhất định sẽ quật khởi, đại biểu cho Kiếm tông trăm năm sau có một tuyệt thế cường giả còn mạnh hơn Túy sư bá thủ hộ tông môn. Đáng tiếc quyết định lúc trước của ông ta nhất định làm cho thiếu niên trước mắt này không có ấn tượng tốt đối với Kiếm tông.

Nghĩ vậy, Ngọc Lâm hít sâu một hơi, nói: “Dương Diệp, chuyện lúc trước lão phu xin lỗi ngươi, chỉ cần ngươi nguyên ý lưu lại Kiếm tông, chuyện Bách Hoa cung bên kia Kiếm tông sẽ đỡ thay ngươi, hơn nữa sau này Kiếm tông sẽ trọng điểm bồi dưỡng ngươi, được không?”

Lúc này Xích Họa cũng đi tới trước mặt Dương Diệp, nói: “Tiểu tử, lão phu cũng xin lỗi ngươi chuyện lúc này.”

Ngay cả ba đại hán trung niên đang yên lặng một bên cũng xin lỗi Dương Diệp chuyện lúc này, nếu như Dương Diệp chỉ là một thiên tài bình thường, thậm chí cho dù bây giờ là Tiên Thiên cảnh bọn họ cũng sẽ không xin lỗi, bọn họ có kiêu ngạo của bọn họ. Thế nhưng Dương Diệp linh ngộ được kiếm ý, ở trước mặt kiếm ý, bọn họ không thể không cúi đầu.

Lâm Sơn ở một bên trầm mặc, lão biết kiếm ý đối với Kiếm tông đại biểu cái gì, nếu như lão ngăn cản Dương Diệp ở lại Kiếm tông, vậy thì sẽ đắc tội Kiếm tông cho tới chết, lão không sợ đắc tội Kiếm tông, thế nhưng Kiếm tông có Túy lão đầu thì lão không thể không cho chút mặt mũi. Cho nên ở lại hay không ở lại đều phải để Dương Diệp tự mình lựa chọn.

Dương Diệp không có suy nghĩ mất bao lâu, cũng không cần suy nghĩ, lập tức bình thản nói: “Tạ ơn ý tốt của trưởng lão Cháp Kiếm(*) và các vị tiền bối, có điều thứ cho văn bối nói thẳng, tông môn không để ý tới sống chết của đệ tử, văn bối không dám ở lại, văn bối cũng không muốn sau này lại bị người khác đưa ra chịu chết, còn nữa, trưởng lão Cháp Kiếm cũng đã nói, văn bối không phải đệ tử Kiếm tông.” Nói xong Dương Diệp nhìn về phía Lâm Sơn, nói: “Sư phụ, chúng ta đi thôi!”

Đúng vậy, chuyện này căn bản không cần suy nghĩ, Dương Diệp biết tại sao những người này lại thay đổi thái độ, đơn giản chính là hán linh ngộ được cái kiếm ý gì kia, đúng vậy, những người này nhìn trúng là kiếm ý của hán, nếu như hán không có kiếm ý, hán ở trong mắt những người này ngay cả con kiến cũng không bằng.

Hán hiểu được những người này là vì tông môn mà vứt bỏ hán, thế nhưng hiểu được không có nghĩ là tiếp nhận được, Dương Diệp hán còn chưa phải loại dễ bị coi thường như vậy. Cho nên hán căn bản không cần suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt!

Nghe được Dương Diệp nói, ánh mắt Lâm Sơn lộ ra vẻ tán thưởng, nếu như Dương Diệp chỉ vì vài câu hứa hẹn mà hồi tâm chuyển ý thì đánh giá của lão về Dương Diệp sẽ giảm đi, bởi vì như vậy thật không có cốt khí chút nào. May mà Dương Diệp không có hồi tâm chuyển ý!

Ngọc Lâm còn muốn nói gì đó, thế nhưng Lâm Sơn không cho ông ta cơ hội, mang Dương Diệp trực tiếp đi ra đại điện.

Nhìn bóng lưng Dương Diệp biến mất ở cửa đại điện, Xích Họa trầm giọng nói: “Sư huynh, Kiếm tông ta nghìn năm qua khó có được một thiên tài linh ngộ kiếm ý, chúng ta không thể để hán rời khỏi Kiếm tông được.”

Ngọc Lâm lắc đầu, buồn bã nói: “Hán đối với Kiếm tông chúng ta đã không có chút tình cảm nào nữa rồi, nếu như không có Lâm đại sư, có lẽ hán sẽ vì nguyên nhân Bách Hoa cung mà đồng ý ở lại, thế nhưng bây giờ có Lâm đại sư, Kiếm tông ta đối với hán đã trở thành có cũng được mà không có cũng không sao cả.”

“Dương Diệp trở thành đệ tử Lâm đại sư từ khi nào?” Lúc này một đại hán trung niên bên cạnh nghi hoặc hỏi.

“Hán là một Phù văn sư!”

Đúng lúc này, Tô Thanh Thi đi vào trong đại sảnh, Tô Thanh Thi liếc nhìn Ngọc Lâm, nói: “Ngọc Lâm sư bá, Thanh Thi rất thất vọng, Thanh Thi không nghĩ tới người lại giao Dương Diệp ra, lấy cớ đuổi Thanh Thi đi, lại không ngờ tới Ngọc Lâm sư bá lại giao Dương Diệp ra. Kiếm tông ta thực lực đã không bằng trước, thế nhưng Kiếm tông ta cần phải e ngại Bách Hoa cung sao?”

Nàng sau khi mang mấy người Bách Hoa cung đi nghỉ ngơi thì vội vàng trở về, chỉ là vẫn muộn một chút, ở cửa nàng gặp được Dương Diệp, biết được

tin Dương Diệp đã rời khỏi Kiểm tông. Nàng vốn còn định cứu vãn chút gì đó, chỉ là khi Dương Diệp nói trường lão chấp kiếm không thừa nhận thân phận đệ tử Kiểm tông của hắn, và phải giao hắn cùng muội muội của hắn ra thì nàng không muốn khuyên gì nữa.

Nàng mặc dù không quá quen thuộc với Dương Diệp, thế nhưng đối với tính cách của Dương Diệp cũng hiểu một chút, Kiểm tông muốn giao hắn ra, hắn có thể sẽ không oán hận Kiểm tông gì lắm, thế nhưng Kiểm tông muốn giao muội muội của hắn ra, vậy không thể nghi ngờ là đã đụng tới nghịch lân của hắn, dưới tình huống như vậy, Dương Diệp căn bản không có khả năng ở lại Kiểm tông.

Ngọc Lâm không để ý Tô Thanh Thi chỉ trích mình, ông ta có chút thù người ra hỏi: “Thanh Thi, người nói Dương Diệp hắn là một Phù văn sư sao?”

Tô Thanh Thi ổn định lại tâm tình, nói: “Hắn không chỉ là một Phù văn sư, còn là Kim huyền khí trong Ngũ hành huyền khí, hơn nữa ở khảo hạch Kiếm Nô tháp hắn đã xông tới tầng hai mươi ba, Tháp bá đồng ý cho hắn sau này có thể tự do tiến vào Kiếm Nô tháp tu luyện. Nói cách khác, hắn là người mà Tháp bá để ý.” Nói xong, trong lòng lại thầm nói: “Hắn còn là một yêu nghiệt có thể không chế huyền thú nữa!”

Nghe vậy, không chỉ có Ngọc Lâm, ngay cả bốn người bên cạnh đều lộ ra vẻ khở sở trên mặt, lúc này có thể nói bọn họ hồi hận từ tận ruột gan rồi. Một thiếu niên lĩnh ngộ kiếm ý, lại còn là một Phù văn sư cứ như vậy bị bọn họ đuổi ra khỏi Kiếm tông, bọn họ có thể không hồi hận sao?

Ngọc Lâm đau khổ lắc đầu nói: “Thanh Thi, hắn nếu là Phù văn sư, lại lĩnh ngộ kiếm ý, vậy sao người không thông báo sớm cho chúng ta biết, nếu người nói cho chúng ta biết, cho dù đắc tội với Bách Hoa cung chúng ta cũng sẽ không để cho hắn phải thất vọng với Kiếm tông!”

“Cái gì?” Tô Thanh Thi biến sắc, nói: “Hắn lĩnh ngộ được kiếm ý?”

“Lẽ nào người không biết?” Ngọc Lâm kinh ngạc nói.

Tô Thanh Thi hít sâu một hơi, sau đó xoay người rời khỏi đại điện.

(*) chấp kiếm: trông coi, giữ kiếm

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Tâm ý!

Một ngày sau, khảo hạch đệ tử nội môn Kiếm tông tiến hành như đúng hạn, nhưng việc này đã không liên quan tới Dương Diệp nữa. Sau khi rời khỏi Thái Thanh điện, Dương Diệp liền đưa Tiểu Dao trở về Phù Văn phong. Phù Văn phong chỉ có Bảo Nhi và gia gia của nàng, bình thường Bảo Nhi thấy rất buồn chán, bây giờ có Tiểu Dao đến nàng cao hứng không chịu được, lập tức nhận Tiểu Dao làm muội muội, đồng thời tuyên bố ai dám bắt nạt Tiểu Dao chính là bắt nạt nàng!

Nhìn thấy hai người Bảo Nhi và Tiểu Dao tình như tỷ muội, Dương Diệp cũng thấy vui vẻ, chỉ là khiến hắn có chút buồn bực chính là người sư phụ hắn vừa mới bãi sau khi trở về Phù Văn phong thì bắt hắn đọc rất nhiều quyển trục, trời ạ, khi thấy lượng quyển trục trong thư phòng thì hắn thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

Có điều để lưu lại cho sư phụ một cái ấn tượng tốt, Dương Diệp cũng chăm chú nhìn xem, lúc đầu hắn còn có chút buồn bực nhưng khi xem thì hắn trở nên mê mẩn. Bởi vì những quyển trục này không chỉ có rất nhiều kinh nghiệm và kỹ xảo của Phù văn đại sư mà còn có rất nhiều bí kỹ phù văn cực kỳ quý báu.

Cái gọi là bí kỹ phù văn chính là chỉ một số huyền kỹ có thể khảm trên huyền bảo, Dương Diệp ngay từ đầu cho rằng chỉ cần Phù văn sư nguyên ý thì có thể tùy tiện khắc huyền kỹ lên trên huyền bảo, kỳ thực lại không phải vậy, muốn khắc một huyền kỹ lên trên huyền bảo thì rất là rất là phiền phức.

Bởi vì Phù văn sư cần phải ghi nhớ được phương pháp vận hành kinh mạch của huyền kỹ đó, mà kinh mạch cơ thể người nhiều thế nào? Phải ghi nhớ phương pháp vận hành của huyền kỹ, phức tạp như thế nào? Đặc biệt là huyền kỹ trên Huyền giai, lộ tuyến vận hành càng phức tạp tới rồi tình rồi mù. Hơn nữa cho dù ghi nhớ được những thứ đó, còn cần phải trải qua vô số lần thực nghiệm mới có thể thật sự hoàn thành, bởi vì một khi có một chút sai lầm thì đó sẽ là tai nạn chết người.

Nói chung một cuốn bí kỹ phù văn rất cực kỳ quý giá, ngay cả một bí kỹ phù văn Hoàng giai bình thường cũng có thể bán được hơn triệu kim tệ.

Sau khi hiểu được bí kỹ phù văn quý giá, Dương Diệp càng cố gắng hơn nữa. Cứ như vậy liên tục ba ngày Dương Diệp đều ở trong thư phòng của Lâm Sơn.

Ngày thứ tư Dương Diệp đi ra khỏi thư phòng, bởi vì Tô Thanh Thi đến đây.

Phù Văn phong thuộc về một trong bảy Đại Chủ phong của Kiếm tông đương nhiên không thể nói nhỏ được, hơn nữa trên đỉnh mây mù lượn quanh, có

vô số loại hoa không biết tên nở rộ như tiền cảnh, chỉ là nơi đây có chút yên tĩnh quá. Cũng may sau khi Dương Diệp và Tiểu Dao tới thì Phù Văn phong đã bớt cô quạnh hơn, tăng thêm nhiều sức sống.

Phù Văn phong có hai tòa kiến trúc, một là Phù Văn điện, bình thường là nơi Lâm Sơn ở, có điều Lâm Sơn cơ bản không ở trong đó. Còn một tòa nhà nữa được tu sửa rất xa hoa, có điều chỉ có một mình Bảo Nhi ở trong đó, à không, bây giờ có thêm Dương Diệp và Tiểu Dao nữa.

Trong phòng Dương Diệp, Tô Thanh Thi nhìn hần nói: “Thật sự không thể vẫn hồi sao?”

Dương Diệp hiểu Tô Thanh Thi ám chỉ cái gì, lập tức lắc đầu cười nói: “Thanh Thi, ta làm người chính là như thế, người không phụ ta, ta không phụ người, trước kia ta cũng xem Kiếm tông là nhà của mình, xem đó là vinh quang của ta, ta cũng cảm thấy vẻ vang khi là đệ tử Kiếm tông. Thế nhưng Kiếm tông đối xử với ta như thế nào? Mấy vị trưởng lão đứng ở góc độ của Kiếm tông không có làm sai, chỉ là ta không muốn sau này mình bị người ta vứt bỏ lẫn nữa, cho nên nàng không cần khuyên ta đâu!”

Tô Thanh Thi yên lặng, nàng hiểu được tâm tình của Dương Diệp, cho dù là ai bị người ta vứt bỏ thì trong lòng cũng sẽ không dễ chịu được. Chỉ là nàng thật không hy vọng Dương Diệp rời khỏi Kiếm tông như vậy, bởi vì Dương Diệp đã lĩnh ngộ kiếm ý thì chỉ có ở lại Kiếm tông mới phát triển mạnh hơn nữa. Dù sao Kiếm tông cũng là tông môn mà tất cả đều tu kiếm!

“Đừng rồi!” Dương Diệp đột nhiên nói: “Lần trước Bảo Nhi có nói cho ta biết có người nói cho muội ấy biết ta gặp nguy hiểm người kia có phải Thanh Thi nàng không?” Lúc trước Dương Diệp vẫn còn có chút nghi hoặc sao Bảo Nhi và Lâm Sơn tới Thái Thanh điện, sau hần hỏi Bảo Nhi mới biết được thì ra có người thông báo cho Bảo Nhi, nói cho Bảo Nhi biết hần gặp nguy hiểm, người đầu tiên Dương Diệp nghĩ tới chính là Tô Thanh Thi trước mắt mình.

Tô Thanh Thi gật đầu nói: “Lúc trước khi ta biết người của Bách Hoa cung tới Kiếm tông thì ta biết ngay bọn họ tới là vì ngươi, vì để Bảo Nhi đi nói giúp ngươi nên ta đã thông báo cho Bảo Nhi, chỉ là không ngờ tới nàng mang theo gia gia của nàng tới, càng không có nghĩ tới Ngọc Lâm sư bá sau khi ta đuổi ta đi liền lập tức làm ra quyết định như vậy.”

Nghe vậy trong lòng Dương Diệp cảm thấy ấm áp, chân thành nói: “Cảm ơn!” Lại giống như nghĩ tới gì đó, hần lại hỏi: “Đúng rồi, người Bách Hoa cung đâu rồi? Kiếm tông không giao ta ra, bọn họ chắc chắn sẽ không để yên đâu!”

Tô Thanh Thi nói: “Bọn họ không để yên thì có thể làm gì? Ngươi bây giờ là đệ tử của Lâm Sơn đại sư, là người thuộc Công hội Phù văn sư, mấy người Bách Hoa cung bọn họ mặc dù là Bách Hoa vệ, nhưng còn chưa dám tới tìm Lâm đại sư gây phiền phức, bỏ đi thân phận Phù văn sư của Lâm đại sư thì thực lực Tôn Giả cảnh của ngài ấy cũng không phải là người mà bọn họ có tư cách đến gây phiền toái được.”

“Thì ra là thế!” Dương Diệp gật gù, bây giờ hần hiểu cái gì gọi là đứng dưới bóng đại thụ thì chỗ nào cũng mát cả.

“Ngươi lĩnh ngộ được kiếm ý, ở lại Kiếm tông sẽ phát triển được tốt hơn. Về phần tình huống như trước đó, ta cam đoan với ngươi sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa, được không?” Tô Thanh Thi vẫn có chút không cam lòng, vốn Dương Diệp chưa lĩnh ngộ kiếm ý thì cũng là người yếu nhất nhất nàng gặp qua, bây giờ Dương Diệp đã lĩnh ngộ kiếm ý thì ở trong toàn bộ thiếu niên Nam vực cũng có thể được coi là thiên tài, nàng thực sự không hy vọng Dương Diệp ngày sau gia nhập vào thế lực khác.

Thấy Tô Thanh Thi còn muốn khuyên hần ở lại Kiếm tông, Dương Diệp có chút dở khóc dở cười, nói: “Thanh Thi, Kiếm tông là một đại tông môn, cho dù không có Dương Diệp ta thì vẫn là một đại tông môn, nàng thật sự không cần phải như vậy!”

Tô Thanh Thi thở dài trong lòng, đứng dậy bước ra cửa, có một số việc, cho dù nàng cố gắng cũng không thể vẫn hồi được.

“Thanh Thi!” Dương Diệp gọi Tô Thanh Thi lại.

Tô Thanh Thi dừng bước, xoay người nhìn Dương Diệp.

Dương Diệp đi tới trước mặt Tô Thanh Thi, nói: “Mặc dù ta không phải đệ tử Kiếm tông, nhưng ta vẫn sẽ đi tham gia cái Thanh Vân bảng kia!”

“Vì sao?” Tô Thanh Thi không giải thích được.

Dương Diệp chân thành nói: “Kiếm tông phụ ta, nhưng nàng chưa từng phụ ta, nếu như không có nàng, Dương Diệp ta lúc trước ở An Nam thành đã chết trong tay Bách Hoa cung rồi. Với ta mà nói, nàng là nàng, Kiếm tông là Kiếm tông, ta tham gia Thanh Vân bảng là vì nàng, không phải vì Kiếm tông.”

Tô Thanh Thi yên lặng hồi lâu rồi nói: “Nếu như ngươi thật sự muốn giúp ta, vậy thì quay về Kiếm tông được không?”

Dương Diệp lắc đầu nói: “Nàng có cô chấp của nàng, ta cũng có cô chấp của ta, hơn nữa nàng không cần phải vì Kiếm tông mà ủy khuất chính mình, một tông môn muốn cường thịnh, quả thật là nhờ những nỗ lực và đấu tranh không từ bỏ của người trong tông môn, thế nhưng chắc chắn không thể dựa vào nỗ lực của một người là có thể được.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Thanh Thi lộ ra nụ cười khổ, nói: “Đạo lý này sao ta không biết chứ? Nhưng ta không nỗ lực không được, ngươi đã nói thân phận của ta ở Kiếm tông không thấp, quả thực thân phận của ta ở Kiếm tông không thấp, bởi vì ta chính là con gái của Tông Chủ Kiếm tông.”

Dương Diệp trong lòng kinh hãi, hần vốn còn cho rằng Tô Thanh Thi cùng lắm là một trưởng lão, hoặc là con gái của một trưởng lão có thực quyền nào đó, nhưng hần không ngờ tới Tô Thanh Thi lại là con gái của Tông Chủ Kiếm tông, thân phận này so với thân phận công chúa Đại Tàn đế quốc cũng

không thấp hơn!

Tô Thanh Thi nhìn thẳng Dương Diệp nói: “Người nói tiến vào top 5 Thanh Vân bảng, sau đó để cho ta cho người một cơ hội theo đuổi ta, nhưng người cũng đã biết, nếu người muốn cùng một chỗ với ta, thì không phải chỉ tiến vào top 5 Thanh Vân bảng là có thể được. Cho nên người cũng không nhất thiết phải tham gia Thanh Vân bảng!”

Dương Diệp cười ha ha một tiếng, một cổ kiếm ý từ trong cơ thể bộc phát ra, nói: “Thanh Thi, nàng là muốn để cho ta biết khó mà lui sao? Vậy thì nàng sai rồi, ta thừa nhận ta bị thân phận của nàng làm cho khiếp sợ, nhưng thế thì sao chứ? Dương Diệp ta sẽ bởi vì thân phận của nàng mà sợ hãi và tự ti sao? Không, thân phận của nàng sẽ chỉ làm ta thêm nỗ lực mà thôi!”

Cảm nhận được kiếm ý sắc bén tỏa ra trên người Dương Diệp, sắc mặt Tô Thanh Thi động dung, một lúc lâu sau nàng thấp giọng thờ dài, nói: “Ta bây giờ có chút hiểu được vì sao người có thể lĩnh ngộ được kiếm ý rồi!”

Dương Diệp thu hồi vẻ tươi cười, nhìn Tô Thanh Thi chân thành nói: “Thanh Thi, ta thừa nhận thực lực ta bây giờ còn yếu kém, vẫn còn chưa đạt tới trình độ tiêu chuẩn trong suy nghĩ của nàng, nhưng chỉ cần nàng nguyện ý cho ta thời gian, ta sẽ cố gắng, sẽ nỗ lực để có thực lực làm cho nàng không trốn tránh ta nữa.”

Trước kia Dương Diệp không rõ cái gì gọi là yêu, hắn cũng không biết trước kia đối với Tô Thanh Thi có tính là yêu không nữa, thế nhưng bây giờ Dương Diệp vô cùng rõ ràng tình cảm của hắn đối với Tô Thanh Thi, đó đã không còn là dục vọng chiếm hữu, mà là hắn thật sự động lòng với cô gái trước mắt này.

Nếu đã động lòng thì nói ra, nếu đã động lòng thì không cần kiêng kỵ gì cả tỏ lộ ra, về phần chênh lệch thân phận và lực thực lực trong lúc đó, một nam nhân có chí khí, luôn nỗ lực lại phải đề tâm tới hai thứ này sao?

Dương Diệp hắn từ nhỏ không có số mệnh vương tôn quý tử gì, nhưng thế thì sao chứ? Vương hầu tương tương, ninh hữu chủng hồ (*), năm đó Thủy Hoàng của Đại Tần đế quốc có thể bằng hai bàn tay trắng dựng nên một vương triều bá nghiệp, năm đó Tổ sư Kiếm tông một người một kiếm đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, Dương Diệp hắn vì sao không thể?

Hắn chưa từng cho rằng hắn không xứng với Tô Thanh Thi!

Nghe được lời Dương Diệp nói, Tô Thanh Thi vô cùng kiên định nhìn Dương Diệp, trong lòng xuất hiện một loại cảm xúc khác thường, nàng cố nén loại cảm xúc này lại, một lúc lâu sau nàng xoay người nói: “Ta mời mắt mong chờ!” Nói xong bước đi ra ngoài, đi tới cửa nàng dừng lại, nói: “Nghe đồn Nguyên môn có một thiên tài gọi là Nguyên Dạ, người này lấy thực lực Tiên Thiên Nhất phẩm kích sát cường giả Vương Giả cảnh, mà người này ở trên Ngoại Môn bảng của Nguyên môn chỉ đứng hạng 14.” Nói xong Tô Thanh Thi không dừng lại nữa, biến mất ở trước cửa.

“Tiên Thiên cảnh kích sát Vương Giả cảnh!” Dương Diệp ngẩn ra, chợt cười khẩy một tiếng, nói: “Thì sao chứ? Dương Diệp ta sợ gì chứ?”

(*) vương hầu tương tương, ninh hữu chủng hồ: vương, hầu, tướng, tướng, đâu cứ phải là người dòng dõi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thuật phù

Cho dù là Thanh Vân bảng, hay là cứu mẫu thân, Dương Diệp đều không thể không cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn. Cho nên tiếp đó Dương Diệp sắp xếp lại thời gian, từ lúc đầu cả ngày nghiên cứu và luyện tập phù lục đổi thành sáng sớm nghiên cứu và luyện tập phù lục, buổi trưa và buổi tối thì tu luyện.

Một tháng sau, Dương Diệp đã có thể chế tạo ra toàn bộ phù lục cơ bản, hơn nữa tất cả đều là thượng phẩm, điều này làm cho trong lòng Dương Diệp và Lâm Sơn phấn khích không ngớt. Cũng bởi vì như vậy, Lâm Sơn không có phản đối Dương Diệp dùng phần lớn thời gian để tu luyện, đối với Lâm Sơn mà nói, chỉ cần phù văn chỉ đạo của Dương Diệp có thể tiến bộ, cho dù Dương Diệp dùng tất cả thời gian để tu luyện lão cũng không quan tâm.

Mà ở phương diện võ đạo, mấy môn huyền kỹ của hắn cũng càng ngày càng thuần thực, đặc biệt là Ngự kiếm thuật và Hậu phát chế nhân, trong đó Ngự kiếm thuật hắn mở rộng từ phạm vi hai trượng lên mười trượng, nói cách khác, lấy hắn làm trung tâm, hắn có thể dùng kiếm trong vòng mười trượng như cánh tay của mình vậy.

Có điều muốn khống chế kiếm dùng để phối hợp với công kích của hắn thì vẫn còn hơi khó, dù sao điều này cần nhất tâm nhị dụng (1), không phải chỉ cần thay đổi vị trí kiếm là được. Tuy nhiên Dương Diệp có lòng tin, bởi vì hắn bây giờ đã có thể vừa luyện tập kiếm pháp cơ bản vừa thi triển chiêu thức kiếm pháp.

Về phần rút kiếm trong trăm thiên bạt kiếm thuật (2), Dương Diệp cũng tiến bộ không ít, bây giờ thanh âm khi hắn rút kiếm ra nhỏ như tiếng muỗi kêu, nếu như hắn không chú ý lắng nghe thì sẽ không nghe được!

Mà kiếm ý Dương Diệp lĩnh ngộ được, trừ để áp chế trói buộc đối thủ ra thì Dương Diệp còn biết thêm một tác dụng của nó nữa, đó chính là tăng phúc (3), đúng vậy, là một loại tăng phúc cho bản thân hắn. Nếu như hắn thi triển kiếm khí, dùng kiếm ý bao phủ kiếm khí thì uy lực của kiếm khí này được tăng lên ít nhất hai lần.

Hơn nữa kiếm ý này không chỉ có thể áp chế trói buộc với con người mà ngay cả đối với thảo mộc và huyền thú cũng có thể, bởi vì hắn đã lấy Hôi Lang ra làm thực nghiệm, dưới áp chế của kiếm ý, chiến lực của Hôi Lang hạ thấp hơn trước ít nhất ba phần! Có điều khiến Dương Diệp nghi hoặc chính là kiếm ý của hắn đối với Tiểu gia hòa hình như không có tác dụng, phải nói là tác dụng rất nhỏ, ngược lại khi hắn thi triển kiếm ý với Tiểu gia hòa thì nó không chỉ không có bị áp chế, lại còn phản lại một cổ uy áp chế hắn, điều này làm cho Dương Diệp có chút dờ khóc dờ cười.

Ngoại trừ Dương Diệp tiến bộ rất lớn còn phải nhắc tới muội muội Tiểu Dao của Dương Diệp nữa, thiên phú của Tiểu Dao quả thật là dọa người, một tháng ngắn ngủi nàng đã là Tứ phẩm huyền giả, đương nhiên việc này không thể thoát khỏi được Lâm Sơn chỉ dạy và bồi dưỡng. Bởi vì Lâm Sơn dưới yêu cầu của Bảo Nhi đã nhận Tiểu Dao làm cháu gái nuôi, lúc đầu Lâm Sơn còn có chút không vui nhưng chỉ vài ngày sau thì lão đã cực kỳ cam tâm tình nguyện.

Mặc dù Tiểu Dao cũng có chút nghịch ngợm, thế nhưng so với tiểu ma nữ Bảo Nhi vẫn thành thật hơn. Hơn nữa Tiểu Dao lại rất hiếu thuận, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện còn có thể làm cho Lâm Sơn rất nhiều đồ ăn ngon. Chịu đựng vất vả nhiều năm của tiểu ma nữ như vậy, đột nhiên có một cháu gái hiếu thuận, khỏi nói Lâm Sơn vui mừng như thế nào.

Bởi vì Lâm Sơn rất yêu thích Tiểu Dao cho nên mỗi ngày đều dành ra một chút thời gian để tự mình chỉ dạy Tiểu Dao, về phần tài nguyên tu luyện thì càng tùy ý để Tiểu Dao lấy. Với tài phú của Lâm Sơn, đừng nói là một Tiểu Dao, cho dù một vạn Tiểu Dao đều không thành vấn đề.

Thấy Lâm Sơn yêu thích Tiểu Dao như thế, tâm tình của Dương Diệp không cần phải nói nữa, chỉ là hắn vẫn có chút buồn bực là mỗi khi gặp khó khăn ở phương diện tu luyện, đi thỉnh giáo Lâm Sơn thì lão sẽ luôn an bài cho hắn một nhiệm vụ liên quan tới phù văn, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ phù văn thì Lâm Sơn mới chỉ dạy cho.

Tương tự, tài nguyên tu luyện của Phù Văn phong thì hắn cũng phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thể nhận, điều này làm cho trong lòng hắn cảm thấy có chút không công bằng, dù sao hắn mới là đồ đệ của Lâm Sơn mà!

Dưới tình huống như vậy, không chỉ ở phù văn chỉ đạo, hay là võ đạo, Dương Diệp đều tiến bộ rất lớn.

Trong Phù Văn điện, Dương Diệp đang hết sức chăm chú chế tạo phù lục trên bàn, mà bên cạnh hắn có Lâm Sơn, Bảo Nhi, còn có cả Tiểu Dao nữa, cả ba người đang yên lặng theo dõi hắn chế phù.

Một lúc lâu sau, Dương Diệp thu bút lại, thả lỏng một hơi, sau đó nhẹ nhàng đặt phù văn bút qua một bên, xoay người nhìn Lâm Sơn nói: “Sự phụ, xong rồi à!”

Lâm Sơn lấy tấm Thần Hành phù kia ra nhìn, thấy lại là thượng phẩm, lập tức hải lòng gật đầu, nói: “Rất tốt, trong khoảng thời gian này ngươi và Bảo Nhi đã hoàn toàn nắm vững các loại phù lục cơ bản, bây giờ ta bắt đầu dạy các ngươi thuật phù, chờ khi hoàn toàn nắm vững thuật phù, hai người các ngươi cũng có thể được xem là một Địa phù sư rồi!”

“Thuật phù?” Hai mắt Dương Diệp sáng lên, hiếu kỳ hỏi: “Sự phụ, thuật phù là cái gì?”

Bảo Nhi ở bên cạnh cũng nhìn Lâm Sơn, mặc dù Lâm Sơn cực kỳ sủng ái nàng, thế nhưng trên phù văn chỉ đạo lại rất nghiêm khắc, không có học giỏi phần cơ bản thì phần sau tuyệt sẽ không dạy cho nàng, cho nên nàng cũng không biết thuật phù là gì.

Lâm Sơn mỉm cười nói: “Các ngươi bây giờ đang học chính là phù lục cơ bản, phù lục cơ bản đều là dùng để phụ trợ cho bản thân, mà thuật phù không phải như thế, thuật phù cũng tương tự như huyền kỹ, nó có thể dùng để công kích được, chỉ có điều được một lần mà thôi. Đi, ta mang các ngươi đi xem uy lực của thuật phù!” Nói xong một tay nắm Tiểu Dao, một tay nắm Bảo Nhi đi ra đại điện.

Dương Diệp tất nhiên cũng vội càng chạy theo, hắn cực kỳ tò mò về thuật phù!

Một địa phương trống trải trong đại điện, Lâm Sơn khẽ động cổ tay, trong tay xuất hiện một tấm phù lục, lão nhìn Bảo Nhi và Dương Diệp nói: “Thuật phù cũng có mạnh yếu, nó chia làm đệ cấp (4), trung cấp, cao cấp, truyền thuyết cấp và thần cấp. Trong đó uy lực của thuật phù cao cấp tương đương với một môn huyền kỹ Địa giai, về phần truyền thuyết cấp và thần cấp thì tương đương với một môn huyền kỹ Thiên giai. Mà tấm phù trong tay ta bây giờ là thuật phù hạ phẩm trung cấp Lôi Chú phù. Các ngươi chú ý nhìn xem.”

Nói xong Lâm Sơn rút huyền khí vào trong phù lục, huyền khí nhập phù, tấm Lôi Chú phù trong tay Lâm Sơn ngay lập tức phát ra một đạo ngân quang, Lâm Sơn ném nó vào trong không trung, Lôi Chú phù trong nháy mắt nổ tung, một tia sét to bằng cánh tay từ trong phù lục đánh xuống phía dưới.

“Àm!”

Một tiếng ầm vang lên, mặt đất rung chuyển, mảnh đất trống ở nơi xa bị nổ tung, đất đá văng khắp trong không khí.

Bụi bặm tán đi, Dương Diệp cùng hai tiểu cô nương đi qua đó, khi thấy cái hố sâu chừng năm sáu trượng, rộng bảy tám trượng thì cả ba người đều ngây ra.

Dương Diệp phục hồi tinh thần lại đầu tiên, yết hầu hắn giật giật, uy lực của thuật phù trung cấp này kinh khủng quá, ngay cả hắn thi triển Phân Linh kiếm

pháp toàn lực cũng không tạo ra được hiệu quả như này, học, nhất định phải học!

Bảo Nhi sau khi tỉnh hồn lại, thoáng cái chạy đến trước mặt Lâm Sơn, ôm lấy cánh tay lão không ngừng lắc qua lắc lại nói: “Gia gia dạy Bảo Nhi, nhanh dạy Bảo Nhi đi, chờ Bảo Nhi học được cái này, sau này Bảo Nhi thấy ai đáng ghét sẽ lấy phù nỏ tung kẻ đó!”

Lâm Sơn nghe được lời này thì mặt đầy vết đen, trước kia lão sợ dĩ không cho Bảo Nhi học loại phù lục có lực sát thương này cũng bởi vì biết tính cách của nàng, nàng tuyệt đối không thích nói nhiều, nhất định sẽ không chút do dự ném tới đối phương, lại còn tuyệt đối sẽ không chỉ ném một cái!

Dương Diệp ở một bên nghe được cũng đổ mồ hôi lạnh, sau này có cơ hội phải báo cho Thanh Tuyết biết, để nàng đừng trêu chọc Bảo Nhi, không thì hậu quả sẽ rất kinh khủng!

Tiểu Dao ở bên cạnh trong mắt cũng lóe lên vẻ hưng phấn, chẳng qua khi nàng nghĩ đến mình không thể trở thành một Phù văn sư thì đôi mắt linh động nhất thời trở nên buồn bã, trong lòng không khỏi có chút ao ước được như Bảo Nhi và ca ca. Nếu như nàng cũng có thể trở thành Phù văn sư thì tốt biết bao?

Nhìn thấy được vẻ buồn bã trong ánh mắt Tiểu Dao, Dương Diệp đi tới bên cạnh xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, ôn nhu nói: “Nha đầu ngốc, ca ca là phù văn thì chẳng khác nào muội là Phù văn sư sao? Chờ ca ca học được thuật phù này sẽ chế tạo cho Tiểu Dao nhiều loại phù lợi hại, sau đó ai dám bắt nạt muội, muội học Bảo Nhi tỷ tỷ, ném cho kẻ đó mấy cái là được!”

Nghe vậy Tiểu Dao vui vẻ gật đầu, lúc này nàng đã nghĩ thông suốt, ca ca nói không sai, nàng tuy không phải Phù văn sư nhưng ca ca thì có, dù sao của ca ca cũng là của nàng, còn chuyện nàng có phải Phù văn sư hay không đã không quan trọng nữa.

Thấy Tiểu Dao vui vẻ lại, Dương Diệp cũng mỉm cười, nàng đã tạm thời mất đi mầu thân, hẳn không muốn Tiểu Dao có thêm bất cứ chuyện buồn gì nữa!

Chịu không được Bảo Nhi lắc đi lắc lại, Lâm Sơn liền gọi Dương Diệp qua, sau đó nhìn hai người, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Thuật phù này chia làm nhiều loại, mỗi một loại thuật phù không giống nhau thì hiệu quả cũng không giống nhau, phương pháp chế luyện cũng tất nhiên sẽ không giống nhau. Ta muốn nói với các ngươi chính là mỗi một phương pháp luyện chế thuật phù đều cực kỳ trân quý, căn bản chỉ truyền cho đệ tử của mình mà thôi, cho nên sau này các ngươi trừ đệ tử của mình ra không thể tự mình truyền cho người khác, rõ chưa?”

Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Lâm Sơn, Dương Diệp nghiêm túc gật đầu, nói: “Rõ ạ!”

Bảo Nhi cũng vội vàng đáp ứng, chỉ là thái độ lại hết sức tùy ý, nhưng mà Lâm Sơn cũng không trông mong Bảo Nhi làm được theo yêu cầu của lão, nên biết trước kia lão đưa cho Bảo Nhi cuốn “Cơ sở phù văn quyết” thì cũng dặn dò nàng như bây giờ, nhưng mà nàng thì sao? Còn không phải chưa được lão đồng ý đã truyền cho Dương Diệp đấy thôi.

Có điều cũng may coi như là lòng tốt được việc tốt!

Cứ như vậy, Dương Diệp trên phù văn chỉ đạo lại bước lên phía trước một bước.

(1) nhất tâm nhị dụng: làm hai việc cùng một lúc

(2) trăm thiên bạt kiếm: rút kiếm chém trời

(3) tăng phúc: kiểu như buff thêm thuộc tính

(4) đề cấp: cấp thấp

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Thanh vân lệnh

Nháy mắt một tháng trời qua.

Trong phòng, Dương Diệp cầm phù văn bút trong tay từ từ vẽ trên phù chỉ, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm phù chỉ, nháy mắt một cái cũng không dám.

Độ khó của thuật phù so với phù lục cơ bản hơn không biết bao nhiêu lần, cho dù dưới sự chỉ dạy trực tiếp của Lâm Sơn, Dương Diệp và Bảo Nhi trong một tháng này cũng không thành công được lần nào, không phải thiên phú hai người kém mà thuật phù này thật sự quá mức phức tạp. Vì thế nhiệt tình lúc trước của Bảo Nhi đã sớm biến mất đâu hết sạch, thậm chí có lúc còn cực kỳ tức giận nữa.

Có điều sau một câu nói của Lâm Sơn, nhiệt tình và lòng tin của Bảo Nhi lại nhất thời quay trở lại. Lâm Sơn nói: “Mới có một chút thời gian mà thôi, nha đầu con gấp gì chứ? Gia gia con trước kia phải mất hai tháng mới chế tạo thành công được một tấm thuật phù đây!”

Nghe được lời Lâm Sơn nói, không chỉ có Bảo Nhi có lòng tin trở lại mà Dương Diệp cũng như vậy.

Trong phòng, Dương Diệp cực kỳ chăm chú, chậm rãi phác thảo từng chút từng chút một, trên trán xuất hiện từng giọt mồ hôi hột, cứ duy trì như vậy khoảng chừng một canh giờ, Dương Diệp thu bút lại, sau đó hít một hơi thật sâu, trong mắt không dấu nổi vẻ vui mừng.

Tiền tay chùi mồ hôi trên mặt, Dương Diệp cầm lấy tấm phù lục phát sáng lấp lánh chạy tới nơi Lâm Sơn ở.

Trong phòng Lâm Sơn, Lâm Sơn nhìn tấm phù lục trong tay Dương Diệp thì trở nên ngây ngốc, sau khi tỉnh hồn lại kinh ngạc nói: “Người chế tạo đây hả?”

Dương Diệp có chút hưng phấn gật đầu, có thể nói là hẳn không ăn không ngủ một tháng để nghiên cứu thuật phù này, trải qua một tháng cố gắng chịu khó, rốt cục hôm nay cũng đã thành công, sao hẳn không hưng phấn chứ?

Khỏe miệng Lâm Sơn giật giật, trong lòng khiếp sợ không thôi. Mặc dù Dương Diệp chế tạo chỉ là một tấm Phong Nhận phù cấp thấp, nhưng cũng không phải một tháng thì có thể hoàn được! Độ phức tạp của thuật phù này lão vô cùng rõ ràng, trước kia lão phải mất trọn vẹn hơn ba tháng mới chế ra được một tấm thuật phù, lại chỉ là một tấm hạ phẩm, mà Dương Diệp chỉ một tháng thì chế tạo được, lại còn là thượng phẩm. .

Lâm Sơn cảm thấy có chút bị đá kích, có điều càng thấy vui mừng hơn, bởi vì Dương Diệp là đệ tử của lão.

Nhìn Dương Diệp đang có chút hưng phấn, trong mắt Lâm Sơn không che dấu vẻ tán thưởng chút nào, ở chung hai tháng với Dương Diệp, lão đối với những biểu hiện của Dương Diệp cực kỳ hài lòng, không chỉ bởi vì thiên phú của hắn, lão càng coi trọng thái độ của Dương Diệp hơn, bất kể ở phương diện tu luyện hay ở phương diện phù văn, thái độ của Dương Diệp đều cực kỳ chăm chú, cực kỳ cố gắng, điều này làm cho lão rất hài lòng.

Bởi vì một người cho dù thiên phú có tốt đến đâu đi nữa, nếu như hắn không cố gắng thì cuối cùng cũng sẽ trở thành bình thường! Nhìn những Tông sư phù văn trong lịch sử nổi danh khắp Nam vực, không có người nào chỉ dựa vào mỗi thiên phú mà thành công, nhiều hơn cả là dựa vào cố gắng.

Cần cù bù thông minh, lời này rất có lý!

Thu hồi suy nghĩ, Lâm Sơn nhìn Dương Diệp, hài lòng gật đầu, nói: “Thiên phú của người cho dù là ở phù văn hay là võ đạo đều rất tốt, càng khó thấy chính là người lại không kiêu ngạo, trước sau đều một lòng cố gắng làm việc.” Nói đến đây Lâm Sơn ngừng một chút, lại nói: “Chuyện của mẹ người không cần gấp, ta đã dò la, nghe nói Bách Hoa cung chỉ trấn áp năng dưới đáy vực Tuyệt Tình Nhai, bà ấy tạm thời không có nguy hiểm tới tính mạng, cho nên người không nên đi làm những chuyện hi sinh vô ích, rõ chưa?”

Nghe được tin mẫu thân bị trấn áp dưới đáy Tuyệt Tình Nhai, trong mắt Dương Diệp lóe lên vẻ vui mừng rồi biến mất, hai tay nhịn không được nắm chặt lại, sau một lát hắn hít sâu một hơi, nói: “Sư phụ yên tâm, đệ tử chưa có thực lực thì sẽ không đi Bách Hoa cung chịu chết đâu!”

Nhìn thấy lửa giận trong mắt Dương Diệp, Lâm Sơn thở dài, nói: “Không phải vì sư không giúp người, mà việc này ta cũng bất lực. Nếu mẫu thân của người đã phải cung quy khác, ta đi tìm bọn họ thương lượng cũng có thể được. Thế nhưng mẫu thân người phạm vào quy định năm đó Tổ sư Bách Hoa cung tự mình lập nên, quy định này là nguồn gốc của Bách Hoa cung, cho dù Cung Chủ phạm phải cũng phải bị trừng phạt nghiêm khắc. Cho nên đừng nói là ta, ngay cả Hội trưởng Công hội phù văn sư cũng đi cầu tình cũng không được!”

Dương Diệp nhắm hai mắt lại, hai tay nắm chặt, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, trong lòng hắn không cam tâm, chẳng lẽ phải để cho mẫu thân bị trấn áp ở Tuyệt Tình Nhai kia mấy năm, thậm chí mấy chục năm sao? Mẫu thân có thể đợi được đến khi mình tới cứu sao? Có thể sao?

Thấy bộ dáng đau khổ của Dương Diệp, trong lòng Lâm Sơn có chút không đành lòng, lập tức nói: “Muốn cứu mẫu thân người, có hai biện pháp!”

Dương Diệp mở lớn hai mắt, sau đó quỳ xuống nói: “Xin sư phụ chỉ giáo!”

Lâm Sơn đỡ Dương Diệp dậy, nói: “Muốn cứu mẫu thân người, nhất định phải thay đổi quy định mà Tổ sư Bách Hoa cung đã lập ra, muốn thay đổi điều này, cần phải có thực lực tuyệt đối, là thực lực tuyệt đối, chỉ cần người có thực lực tuyệt đối, đừng nói thay đổi quy định của Bách Hoa cung, cho dù là diệt Bách Hoa cung cũng không thành vấn đề. Chỉ là muốn có thực lực tuyệt đối không hề dễ như nói. Vạn năm qua Nam vực cũng không có được mấy người!”

“Vậy biện pháp thứ hai?”

“Về phần biện pháp thứ hai...” Lâm Sơn chậm rãi nói: “Biện pháp thứ hai chính là có Thanh Vân lệnh, người hắn đã nghe qua Thanh Vân bảng, Thanh Vân bảng là do sáu đại thế lực và Đại Tàn đế quốc cùng nhau tổ chức, trừ để cạnh tranh tài nguyên, còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là bồi dưỡng nhân tài, về phần tại sao sau đại thế lực và Đại Tàn đế quốc phải bồi dưỡng nhân tài sau này người sẽ biết. Để toàn bộ thiên tài trong Nam vực hằng hái tham gia Thanh Vân bảng, mỗi tông môn trong Thanh Vân bảng phải đưa ra số lượng giải thưởng cực kỳ mê người, trong đó có Thanh Vân lệnh, có Thanh Vân lệnh có thể yêu cầu các thế lực lớn làm một chuyện, đương nhiên chuyện này không được quá mức.”

“Có Thanh Vân lệnh có thể yêu cầu Bách Hoa cung thả mẫu thân đệ tử sao?” Dương Diệp có chút vui mừng hỏi.

Lâm Sơn chậm rãi lắc đầu, nói: “Không thể, thế nhưng người có thể yêu cầu bọn họ giảm nhẹ hình phạt với mẹ người, để người tranh thủ thời gian. Nên

biết cho dù là Linh Giả cảnh cũng không chống đỡ được dưới Tuyệt Tình Nhai lâu đâu.”

Một lúc lâu sau, Dương Diệp hít sâu một hơi, nói: “Làm thế nào để có Thanh Vân bảng?”

Lâm Sơn nhìn Dương Diệp, trầm giọng nói: “Lấy được vị trí người đầu Thanh Vân bảng!”

“Người đứng đầu sao?” Dương Diệp nheo hai mắt lại, lẩm bẩm nói.

Lâm Sơn trầm giọng nói: “Tiểu tử, ngươi đừng tưởng vị trí đứng đầu này đơn giản, nó tuyệt đối không hề đơn giản. Nếu như ngươi không lĩnh ngộ được kiếm ý, cho dù ngươi thiên phú trắc tuyệt, cả Ngũ hành huyền khí nữa, nhưng có thể tiến vào top 50 Thanh Vân bảng đã là vấn đề cực kỳ lớn rồi. Mà ngươi bây giờ có kiếm ý, tiến vào top 30 không thành vấn đề, nhưng muốn lấy được hạng nhất, không phải sự phụ đá kích ngươi nhưng lấy thực lực của ngươi bây giờ còn kém lắm! Phải biết mỗi người xếp hạng top 100 trên Thanh Vân bảng đều có thể khiêu chiến vượt cấp cả.”

Dương Diệp khẽ gật đầu, hẳn đương nhiên biết độ khó của Thanh Vân bảng, đừng nói cái khác, ngay hôm đó Tô Thanh Thi nói Nguyên môn có một người tên Nguyên Dạ, lấy thực lực Tiên Thiên cảnh kích sát Vương Giả cảnh quả thực vô cùng kinh khủng. Hơn nữa đối phương chỉ mới xếp hạng 14 trên Ngoại Môn bảng của Nguyên môn, hạng 14 đã lợi hại như vậy, vậy mười ba người phía trước là thứ kinh khủng như thế nào?

Vội lại trừ Nguyên môn ra, thiên tài của ba quái vật lớn là Đại Tàn đế quốc và nhị cung đầu nữa? Bọn họ yêu nghiệt cỡ nào? Số lượng người của Nam vực mấy chục tỉ, yêu nghiệt sao thiếu được? Dương Diệp rất tự tin, nhưng hẳn không tự đại, hẳn không cho rằng sau khi vượt cấp miểu sát Tiên Thiên cảnh đã là vô địch.

Tiên Thiên cảnh quả thực rất kinh khủng, giống như cường giả Tiên Thiên cảnh trong Kiếm Nô tháp kia, thực lực của Dương Diệp bây giờ tiến bộ rất nhiều thế nhưng muốn giết kiếm nô Tiên Thiên cảnh kia như giết Liễu Thanh Vũ thì hẳn không làm được. Hơn nữa hẳn cũng không dám xác định Nam vực còn có cường giả Tiên Thiên cảnh còn lợi hại hơn so với kiếm nô kia không, dù sao Nam vực rất lớn, yêu nghiệt nhiều lắm.

Có kiếm nô Tiên Thiên cảnh trong Kiếm Nô tháp và Huyền thú Vương cấp làm tiêu chuẩn cho nên Dương Diệp cực kỳ hiểu rõ thực lực của bản thân mình.

Nhưng mà thế thì sao chứ? Thực lực của hắn bây giờ muốn tranh đoạt đệ nhất còn rất khó, nhưng không phải còn thời gian nửa năm sao? Thời gian nửa năm này chính là cơ hội lật ngược của hắn!

Nghĩ vậy Dương Diệp nhìn Lâm Sơn nói: “Sự phụ, đệ tử muốn vào Thập Vạn Đại Sơn lịch lãm!” Muốn nhanh chóng đề cao thực lực, khổ luyện cứng nhắc không thể được, hắn cần phải thực chiến nhiều hơn, sinh tử chiến nhiều hơn!

“Ngươi xác định như vậy sao?”

Dương Diệp gật đầu, bất kể là vì Tô Thanh Thi hay vì mẫu thân, hắn đều phải tham gia Thanh Vân bảng, chỉ là yêu cầu thứ hạng so với trước đó khó hơn vô số lần mà thôi.

Lâm Sơn khẽ gật đầu, sau đó lật tay phải, tằm mười tám phủ lực xuất hiện trên tay lão, nói: “Trong này có ba tấm Lôi phù cao cấp hạ phẩm, nếu gặp phải cường giả không đánh lại, dùng ba tấm phủ này ném ra, ba tấm Lôi phù này vẫn rất có uy hiếp đối với cường giả Linh Giả cảnh!”

Dương Diệp thấy ấm áp trong lòng, không có từ chối nhận lấy thuật phù, thi lễ với Lâm Sơn sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn Dương Diệp rời đi, Lâm Sơn vuốt vuốt râu, khẽ gật đầu cười nói: “Hào tiểu tử, thiên phú không tồi, nhân phẩm và tính cách cũng không chê được, nha đầu Bảo Nhi cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt cho mình!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Người giết, thăng cấp!

Ngày hôm sau, trong hoa viên của Phù Văn phong, hai huynh muội Dương Diệp và Tiểu Dao nắm tay nhau chậm rãi đi dạo, hai huynh muội cứ chậm rãi đi dạo như vậy, ấm áp không gì sánh được.

Thật lâu sau, Tiểu Dao dừng bước lại, nhìn Dương Diệp, có chút không nỡ nói: “Ca, huynh thật sự muốn đi Thập Vạn Đại Sơn sao?” Bây giờ nàng chỉ có một mình ca ca là người thân nữa, nàng thật sự không muốn rời khỏi ca ca, thế nhưng nàng cũng biết ca ca muốn trở nên mạnh mẽ hơn, sau đó cứu mẫu thân, nhưng nàng vẫn không nỡ!

Dương Diệp xoa đầu Tiểu Dao, cười nói: “Ca ca bây giờ đã là Cửu phẩm huyền giả đỉnh phong, chỉ còn thiếu cơ hội để trở thành Tiên Thiên cảnh, để tăng thực lực lên, ca ca nhất định phải đi Thập vạn đại sơn lịch lãm một phen. Muội ở lại Phù Văn phong phải nghe lời sự phụ, không được đi theo Bảo Nhi tỷ tỷ gây chuyện, hiểu chưa?” Hắn vẫn có chút lo lắng về Tiểu Dao, không phải lo lắng an toàn của nàng, mà là lo lắng tiểu ma nữ Bảo Nhi làm hư Tiểu Dao.

Tiểu Dao cười “hì hì”, trừng mắt nhìn Dương Diệp nói: “Ca, nếu như để cho Bảo Nhi tỷ tỷ biết huynh nói tỷ ấy như vậy thì khẳng định tỷ ấy sẽ không bỏ qua cho huynh đâu!” Đối với Bảo Nhi, nàng cũng vô cùng yêu thích.

Dương Diệp mỉm cười, sau đó nói: “Nhớ kỹ, bình thường tu luyện không cần quá khắc khổ, học theo Bảo Nhi tỷ tỷ một ít, tu luyện một lát lại chơi một lát, nếu như chờ sau này ca trở về phát hiện muội gầy đi thì ta sẽ không tha cho muội đâu!”

Tiểu Dao gật đầu, nhưng trong lòng thì âm thầm quyết định nhất định phải càng thêm cố gắng, bởi vì nàng có trở nên mạnh mẽ hơn mới có thể giúp ca ca được.

Sau khi chơi đùa với Tiểu Dao một hồi lâu, Dương Diệp rời khỏi Phù Văn phong dưới ánh mắt không nỡ của Tiểu Dao.

Dương Diệp không chuẩn bị gì cả, cũng không cần chuẩn bị cái gì, bởi vì trên người hắn có rất nhiều phù lục do hắn luyện chế, có gia tốc, có trị liệu, nói chung toàn bộ những phù lục cơ bản hắn đều chuẩn bị một ít.

Một lúc lâu sau khi Dương Diệp rời khỏi Kiếm tông, tiến vào vạn xà lâm, một thiếu niên khoảng chừng 16, 17 tuổi cũng tiến vào một khách sạn trong Thanh Sơn thành.

Gã thiếu niên này đi vào trong một gian phòng, trong phòng có một mỹ phụ, người này không phải ai khác chính là người trước đây tiến vào Kiếm tông đòi giao Dương Diệp ra, Phụng Vũ.

Phụng Vũ nhìn thiếu niên đi vào, nói: “Có tin tức của hắn sao?”

Thiếu niên kia hành lễ với Phụng Vũ, nói: “Tiền bối, Dương Diệp đã rời khỏi Phù Văn phong, nhìn hướng hắn đi chắc hẳn là tiến vào thập vạn đại sơn.”

Nghe vậy, Phụng Vũ đang ngồi xếp bằng trên giường đứng lên, lông mày nhíu lại, hàn quang chợt lóe, nói: “Đợi suốt hai tháng, người cuối cùng cũng xuất hiện!”

Trước kia khi biết được Dương Diệp là đệ tử của Lâm Sơn thì mấy người bọn họ phải buông tha ý định bắt Dương Diệp về truy xét, bất kể là thân phận hay thực lực của Lâm Sơn đều không phải là thứ mà bọn họ có thể đùa cợt được, muốn tiếp tục bắt Dương Diệp thì chỉ còn cách trở về xin chỉ thị của Cung Chủ.

Ba người mỹ phụ còn lại đều quay về Bách Hoa cung nhưng Phụng Vũ lại không về. Bà sở dĩ muốn bắt Dương Diệp trước rồi về cung sau không phải vì bà hận Dương Diệp và mẫu thân hắn, mà là bà rất có hứng thú đối với phương pháp khống chế huyền thú bí mật của hắn, nếu như bà có được phương pháp này, vậy thì địa vị của bà ở Bách Hoa cung nhảy mất tăng lên rất nhiều bậc, thậm chí làm một trưởng lão thực quyền cũng không phải không được!

Cho nên bà tìm cơ ở lại, sau đó mua chuộc đệ tử Kiếm tông để ý hành tung của Dương Diệp, trời xanh không phụ lòng người, Dương Diệp ở mãi trong Phù Văn phong hai tháng rốt cuộc đã xuất hiện.

“Tiền bối, người đã đáp ứng vẫn bối...” Lúc này tên thiếu niên kia cười nịnh nọt hỏi thủ lao.

Phụng Vũ liếc mắt nhìn thiếu niên kia, sau đó vung tay phải lên, một cái túi nhỏ xuất hiện trước mặt gã, nói: “Đi đi!”

Tên thiếu niên kia mở ra xem, thấy là năm mươi viên Năng Lượng thạch thì lập tức mừng như điên, sau đó không quay đầu bước ra khỏi phòng. Chỉ chú ý hành tung của một người lại có thể được thủ lao như thế này, cuộc trao đổi này thật sự là hời quá.

“Khoan đã!” Lúc này Phụng Vũ gọi thiếu niên lại, hỏi: “Kiếm tông không ai biết hành tung của ngươi chứ?”

Thiếu niên vội vàng nói: “Không có, không có ai biết hành tung của ta cả, hôm nay ta xin tông môn nghỉ một ngày, nói trong nhà có việc, cho nên các hảo hữu đều nghỉ ta về nhà hết.”

Phụng Vũ khẽ gật đầu, sau một khắc, một cánh hoa hoá huyền khí biến ảo thành xẹt qua cổ thiếu niên, thiếu niên hai tay ôm chặt cổ, mắt tròn, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không thể nói ra được, sau đó ngã xuống đất.

Phụng Vũ không nhìn y nữa, xoay người đi ra khỏi phòng, về phần thi thể thiếu niên thì tự sẽ có người tới thu thập, vì khách sạn này là sản nghiệp của Bách Hoa cung!

Sau khi ra khỏi khách sạn, Phụng Vũ đi tới một ngôi nhà đá ở phía nam Thanh Sơn thành, nhà đá không có cửa, chỉ có một cái cửa sổ lớn. Phụng Vũ đi tới trước cửa sổ, lấy một tấm thẻ bạc bỏ vào trong cửa sổ, khoảng chừng hai giây sau, một tờ giấy trắng và một cây bút từ trong cửa sổ hiện ra.

Phụng Vũ cầm bút viết lên giấy: Tên: Dương Diệp; thân phận: phù văn sư, đệ tử Lâm Sơn; cảnh giới: Cửu phẩm huyền gia. Yếu hoạt bát yếu từ (*), mời người giết.”

Viết xong Phụng Vũ vung tay phải lên, tờ giấy trắng bay vào trong cửa sổ.

Một lúc lâu sau, bên trong cửa sổ truyền tới một giọng nói: “Thân phận phù văn sư cần thủ lao gấp mười lần, đệ tử Lâm Sơn, thân phận này lại cần thêm mười lần nữa, tổng cộng 20 vạn kim tệ.”

Nghe vậy Phụng Vũ nhường mảy, bà không nghĩ tới tổ chức này lại mở miệng đòi 20 vạn kim tệ, 20 vạn kim tệ đối với bà cũng không phải con số nhỏ!

“Các ngươi ghi giá công khai, dưới Tiên Thiên cảnh một vạn kim tệ, sao bây giờ lại đòi 20 vạn, không phải là sợ Công hội phù văn sư chứ?” Phụng Vũ trầm giọng nói.

“Thân phận của hân đáng tiền, giết hay không giết đây!” Thanh âm kia nói.

Phụng Vũ có chút do dự, 20 vạn kim tệ đối với bà mà nói thật sự không phải con số nhỏ, thế nhưng để bà đi đối phó Dương Diệp thì bà không dám mạo hiểm như vậy, nếu như bị Lâm Sơn biết bà lấy thực lực Linh Giả cảnh đi đối phó Dương Diệp Phàm Nhân cảnh, lấy tính cách bao che của Lâm Sơn thì cho dù là Bách Hoa cung cũng không cứu được bà!

Nếu như Dương Diệp không đi thập vạn đại sơn mà đi chỗ khác thì bà sẽ tự mình ra tay, thế nhưng Dương Diệp đi thập vạn đại sơn thì bà không có biện pháp ra tay được. Bởi vì chỉ cần bà tiến vào thập vạn đại sơn thì sẽ lập tức bị cường giả Kiếm tông theo dõi, bà cũng không hiểu tại sao hiện nay Kiếm tông lại đề phòng nghiêm ngặt như vậy.

Tóm lại bà không dám mạo hiểm đi đối phó Dương Diệp, bởi vì Lâm Sơn và thế lực Lâm Sơn đại biểu không phải một đội trưởng Bách Hoa vệ có thể thừa nhận được. Cho nên lúc này bà mới giết đệ tử ngoại môn Kiếm tông kia, sau đó mới tới đây mời người tổ chức này đi bắt sống Dương Diệp.

Một lúc lâu sau, Phụng Vũ hít sâu một hơi, sau đó cổ tay khẽ động, một tấm thẻ vàng bay vào trong cửa sổ kia, giọng lạnh lùng nói: “Làm tàn phế, để lại một hơi thở là được!” Nói xong xoay người rời khỏi.

...

Lúc này Dương Diệp đang ở trong vạn xà lâm nhìn Hôi Lang, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi.

Sau khi đi vào vạn xà lâm, Dương Diệp đã mang Tiểu Hôi ra, định để Tiểu Hôi dẫn đường, thế nhưng khi hắn nhìn thấy Tiểu Hôi thì hắn không thể bình tĩnh được. Bởi vì Tiểu Hôi đã không còn là huyền thú Cửu giai nữa, mà đã là huyền thú Vương cấp!

Đúng vậy, là huyền thú Vương cấp, Dương Diệp không nhìn lầm, Tiểu Hôi bây giờ đã là huyền thú Vương cấp!

Dương Diệp chỉ vào Hôi Lang, nhìn Tiểu gia hỏa hỏi: “Tiểu gia hỏa, sao nó thăng cấp thế?” Hắn căn bản không có cách nào giao tiếp với Hôi Lang nên chỉ có thể hỏi Từ Điều.

Từ Điều chớp chớp mắt, vuốt nhỏ chỉ Hôi Lang, sau đó lại chỉ vào bụng Dương Diệp.

“Ngươi nói là bởi vì vòng xoáy nhỏ trong cơ thể ta sao?”

Từ Điều gật gật đầu.

“Vậy sao ngươi không thăng cấp?”

Từ Điều chớp chớp mắt, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, sau đó dùng vuốt nhỏ khoa tay múa chân vài cái.

“Ngươi nói là ngươi muốn tấn cấp thì rất khó khăn sao?”

Từ Điều vội vàng gật gật đầu.

Dương Diệp chỉ chỉ bụng mình, sau đó hỏi: “Ồ trong đó, các ngươi sẽ thăng cấp được đúng hay không?”

Từ Điều gật đầu.

Thấy thế Dương Diệp hít sâu một hơi, điều này thật sự là làm cho người ta khiếp sợ. Vòng xoáy đan điền của hắn lại có thể giúp cho huyền thú tấn cấp, đan điền này rốt cục là cái tồn tại gì đây?

Mọi người đều biết, huyền thú muốn tấn cấp thì rất là khó khăn, trừ khi may mắn gặp được thiên địa linh thảo gì đó, không thì bọn chúng chỉ có thể dùng thời gian để tích lũy. Thế nên huyền thú ở thập vạn đại sơn sẽ tìm kiếm linh thảo để thăng cấp, bởi vì dùng thời gian tích lũy không đáng tin cậy lắm.

Mà bây giờ đan điền của hắn lại có thể giúp cho huyền thú thăng cấp, hơn nữa còn trong thời gian rất ngắn nữa chứ, trời ạ, Tiểu Hôi mới đi với hắn có mấy tháng!

Dương Diệp đối với vòng xoáy nhỏ trong bụng càng lúc càng thấy nghi hoặc và hiếu kỳ.

(*) yếu hoạt bát yếu tử: cần người sống không cần người chết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Đại quân huyền thú!

Tuy rằng Tiểu Hôi trở thành huyền thú vương giai, thế nhưng thái độ với chồn tía vẫn vô cùng tôn kính như mọi khi, điều này làm cho Dương Diệp và chồn tía vô cùng hài lòng.

Cho nên, Dương Diệp vẫn như trước mà lấy Tiểu Hôi làm thú cưỡi.

Trong Vạn Xà lâm, Tiểu Hôi di chuyển nhanh như gió, nơi nào nó đi qua tất cả huyền thú đều nhượng bộ lui binh, làm cho Dương Diệp uy phong vô cùng!

Lúc này trong lòng Dương Diệp quả thật rất thoải mái, huyền thú vương giai đấy! Lấy huyền thú vương giai làm thú cưỡi, Nam vực có bao nhiêu người có thể làm được? Nghĩ đến đây, Dương Diệp không khỏi nở nụ cười rồi đưa tay vỗ vỗ Tiểu Hôi, đột nhiên, một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu Dương Diệp.

Vì sao hắn không thu thêm vài con huyền thú nữa nhỉ?

Nghĩ đến đây, Dương Diệp không bình tĩnh nổi nữa. Nếu như là người khác, ý nghĩ này chắc chắn là một ý nghĩ kỳ lạ. Nhưng với hắn mà nói, ý nghĩ này là hoàn toàn có thể thực hiện được. Có nhóc con chán nhíp, mấy con huyền thú nhất định sẽ khuất phục, có vòng xoáy nhỏ thần bí kia, mấy con huyền thú này nhất định sẽ như Tiểu Hôi mà tự nguyện ở lại.

Chẳng phải là lúc đầu Tiểu Hôi cũng không muốn đó sao, nhưng sau khi nhìn thấy vòng xoáy thần kỳ thì cũng lập tức vô cùng nguyện ý sao?

Chỉ trong nháy mắt, Dương Diệp đã quyết định.

Nuôi đại quân huyền thú!

Nhưng mà Dương Diệp không thu phục huyền thú cứu giai gì cả. Tuy rằng huyền thú cứu giai có thực lực cường hãn, thế nhưng sao lại sánh được với huyền thú vương giai chứ? Với không gian bên trong vòng xoáy đan điền của hắn, chứa năm sáu con huyền thú vương giai vẫn đủ. Vừa nghĩ đến cảnh vừa phát tay lên, huyền thú vương giai có một đám, Dương Diệp liền không kiềm nổi kích động.

Về phần huyền thú linh giai trở lên, Dương Diệp sẽ không cần nhắc đến. Với thực lực bây giờ của hắn, đi tìm huyền thú linh giai, vạn nhất uy áp của nhóc con không có tác dụng, vậy thì hắn thật là đi tìm đường chết.

Dương Diệp nói kế hoạch thu phục đại quân huyền thú cho chồn tía, chồn tía lập tức giờ hai móng vuốt lên tán thành. Đương nhiên, nó không có hứng thú với huyền thú này, nó chỉ cảm thấy chơi thật vui, chỉ thế mà thôi!

Thấy chồn tía tán thành, Dương Diệp lập tức không chờ được nữa, chỉ huy Tiểu Hôi chạy về hướng U Minh cốc ngay. Mục tiêu thứ nhất của hắn: U Minh lang trong U Minh cốc!

Dưới sự dẫn đường của Tiểu Hôi, không lâu sau Dương Diệp đã đi đến địa bàn của lang vương ở U Minh cốc. Có nhóc con kia, Dương Diệp cũng không lên lút lút làm gì mà là trực tiếp vào động khiêu chiến U Minh lang vương.

Khi U Minh lang vương mang theo mấy nghìn con U Minh lang đi ra khỏi cửa động, Dương Diệp nheo mắt lại, nếu như mấy nghìn con U Minh lang xông về phía hắn, vậy thì hôm nay hắn sẽ tiêu thật. Bây giờ hắn cũng chỉ hy vọng uy áp huyết mạch nhóc con có tác dụng!

"Meo!"

Nhìn thấy đàn sói lao đến, chồn tía kêu lên một tiếng, thoáng chốc vọt lên không trung, tử quang ẩn hiện trên người, một luồng uy áp vô hình che trời lấp đất bao trùm xuống đàn sói bên dưới.

Khi chạm vào luồng uy áp này, đàn sói phía dưới lập tức dừng bước, sau đó, ngoại trừ U Minh lang vương màu bạc kia ra, tất cả U Minh lang còn lại đều nằm bò mọp xuống đất, trong mắt vô cùng hoảng sợ. Mà con U Minh lang vương kia mặc dù không nằm bò xuống, thế nhưng cũng không dễ chịu, cả người run run, trong mắt đầy kiêng dè và tôn kính. Nhưng mà lang vương có tôn nghiêm của lang vương, cho dù chết nó cũng không bò xuống trước mặt đàn sói xung quanh.

Bởi vì bò xuống là đại diện cho thần phục!

Nhìn thấy con sói bạc lại không bò xuống, nhóc con tức giận, ngay lúc nó chuẩn bị tạo áp lực một lần nữa thì Dương Diệp ngăn lại: "Nhóc con, nói cho nó biết, để cho nó đánh với ta một trận. Nếu như ta thắng thì nó phải theo ta, nếu như ta thua, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này."

Dương Diệp vẫn nhớ kỹ mục đích lần này đến Thập Vạn Đại Sơn của mình, hắn là muốn nâng cao thực lực. Về phần thu phục thú vương, đây chẳng qua là nhân tiện thôi! Bởi vì chỉ có thực lực cường đại của mình mới có thể tin!

Chòn tía gât gât đầu, sau đó trao đổi với U Minh lang vương. Chẳng bao lâu sau, ánh mắt U Minh lang vương lộ ra vẻ tức giận, lại dám để cho nó đường đường là huyền thú vương giai thần phục một nhân loại? Đây là đang sỉ nhục nó sao? Ngay lập tức, nó hung ác nhìn về phía Dương Diệp, sau đó gào rống lên một tiếng, biểu đạt ra mình vô cùng bất mãn.

Nhìn thấy U Minh lang vương lại còn dám tức giận, nhóc con lập tức giận không thể kiềm, một luồng uy áp vô hình ép đến U Minh lang vương. Cùng lúc đó, Tiểu Hôi ở bên cạnh cũng có chút nổi giận, ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng, sau đó mắt đầy hung quang nhìn về U Minh lang vương.

Nếu như là trước đây, Tiểu Hôi chắc chắn không dám vô lễ như vậy, thế nhưng hiện giờ đã khác, nó đã là huyền thú vương giai, trên phương diện thực lực nó đã không còn chênh lệch nhiều với Lang Vương. Hơn nữa, quan trọng nhất là lúc này Lang Vương đã đắc tội nhóc con kia. Ở trong lòng Tiểu Hôi, đắc tội Dương Diệp còn không sao, thế nhưng nếu như đắc tội nhóc con kia, vậy thì chờ chết đi!

Bốn chân U Minh lang vương hơi khụy xuống, tựa như đang chịu thống khổ cực lớn nào đó, nghe thấy tiếng sói tru của Tiểu Hôi nó liền nhìn về bên đó, ánh mắt lập tức lộ ra kinh hãi. Bởi vì trong tộc quần của nó lại có thể xuất hiện một lang vương nữa, hơn nữa lang vương mới này còn cam nguyện để cho một nhân loại cười lên!

U Minh lang vương giận không đầu cho hết, con lang vương trước mắt này quả thực là nỗi sỉ nhục của U Minh lang! Nếu như là lúc bình thường, nó nhất định sẽ xông lên xé nát con lang vương trước mắt, thế nhưng hiện giờ nó không dám, bởi vì có nhóc con kia ở đây!

U Minh lang vương đang trong khiếp sợ, chòn tía thì là đang tức giận, sinh vật dê giai này lại dám không bỏ mọp xuống. Nó lập tức chuẩn bị vung móng chân lên, lần nữa gia tăng uy áp.

Đúng lúc này, Dương Diệp cười Tiểu Hôi đi tới trước mặt của U Minh lang vương, vẫy vẫy tay với nhóc con đang vô cùng tức giận kia. Nhóc con hung hăng trừng U Minh lang vương một cái, sau đó nhoáng lên, đáp xuống trên vai Dương Diệp, móng vuốt chỉ chỉ U Minh lang vương, vung vẩy chân, như là đang kêu Dương Diệp dạy dỗ nó.

Dương Diệp cười cười, sau đó nói với con U Minh lang vương màu bạc còn to lớn hơn Tiểu Hôi mấy phần: "Người là huyền thú vương giai, hẳn là nghe hiểu lời của ta. Lời nói vừa rồi nhóc con ta nói lại một lần nữa, đánh với ta một trận, người thua, thần phục ta, ta thua, bọn ta lập tức rời khỏi U Minh cốc. Thế nào?"

Dương Diệp biết, muốn huyền thú vương giai thần phục hẳn thì hẳn nhất định phải có được thực lực làm đối phương ghé mắt. Nếu không, cho dù đối phương thần phục dưới uy áp của nhóc con thì đó cũng không phải là thần phục chân chính, chung quy sẽ có lúc thay lòng. Nếu như hẳn có thể làm cho lang vương nghiêm túc đối mặt mình, hơn nữa còn nhóc con kia ở đây, thần phục thú vương dưới tình huống như vậy đáng tin hơn nhiều, giống như Tiểu Hôi trước kia vậy.

Hơn nữa hẳn cũng muốn nâng cao thực lực, như vậy có thể nói là một công đôi việc.

U Minh lang vương nhìn Tiểu Hôi một chút, sau đó lại kiễng dè nhìn chòn tía, do dự một lát, cuối cùng cũng gât đầu.

Nó vốn không muốn đáp ứng, dĩ nhiên không phải vì sợ Dương Diệp. Một nhân loại ngay cả vương giai cũng không đạt đến khiêu chiến nó là đang sỉ nhục nó, thế nhưng lúc này nó không thể không đáp ứng, bởi vì nó sợ Tiểu Hôi và chòn tía. Bỏ qua Dương Diệp không nói, nếu như chòn tía giúp Tiểu Hôi đối phó nó, hai con thú hợp lực lại rất có khả năng sẽ uy hiếp đến địa vị trong bầy sói của nó.

Cho nên, vì để cho chòn tía và Tiểu Hôi rời khỏi, nó đáp ứng.

Lang vương màu bạc ngửa đầu tru lên, đàn sói sau lưng nó lập tức đứng dậy lui ra sau hơn mười trượng. Cũng giống như vậy, nhóc con và Tiểu Hôi cũng được Dương Diệp ra hiệu mà lui về sau một khoảng cách nhất định. Hiện giờ, một người một sói đối mặt nhìn nhau.

Trong mắt lang vương có sự khinh bỉ rõ mồn một. Nó không hề động, nếu như đối phó một nhân loại còn chưa đạt đến vương giai mà nó còn muốn động thủ trước, chính nó cũng phải khinh thường mình. Cho nên, nó đang đợi Dương Diệp xuất thủ trước!

Dương Diệp vung tay, đưa bội kiếm vào trong nạp giới, hẳn không có ý định sử dụng kiếm. Chẳng phải là hẳn khinh địch như lang vương, mà là hẳn muốn rèn luyện nhục thân của mình!

Từ sau khi giao thủ với Tiểu Hôi, Dương Diệp hiểu ra một chuyện, đó chính là nếu như nhục thân của hẳn bị kích thích kịch liệt, vậy thì huyền khí kim sắc trong cơ thể hẳn sẽ trợ giúp hẳn tôi luyện nhục thân. Tuy rằng như vậy có hơi đau đớn, thế nhưng chỉ cần có thể nâng cao thực lực, đau đớn một chút có hề gì?

Nhìn thấy Dương Diệp còn không cầm kiếm, lang vương lại lần nữa phần nộ rồi, kẻ này là đang miệt thị nó sao? Ngửa đầu gào lên giận dữ, U Minh lang vương đạp chân sau, nhảy vọt lên, như một ngọn núi ngọn nhỏ áp đến mà tấn công về phía Dương Diệp. Chỗ lang vương đạp chân, mặt đất trực tiếp sụp xuống thành một cái hố nhỏ, đủ thấy sức mạnh kinh khủng thế nào!

Nhìn thấy lang vương đánh đến, Dương Diệp mặt mày chăm chú, chân phải trượt ra sau, nắm đấm phải vung ngang vai, huyền khí kim sắc chọt vận chuyển trong cơ thể, trên nắm tay lóe lên kim quang chói mắt.

Khi lang vương áp về phía hẳn, chân phải Dương Diệp chọt đập mạnh, thân thể đột ngột vọt lên khỏi mặt đất, sau một tiếng rống to, nắm đấm vung về phía đầu của lang vương!

Chương 96: Bây giờ mới bắt đầu

Phành!

Nắm đấm vừa mới tiếp xúc với đầu lang vương, Dương Diệp liền biến sắc, ngay lập tức, một sức mạnh to lớn truyền đến từ trên cánh tay, làm Dương Diệp bay ngược ra ngoài. Sau khi vắng ra khoảng bảy tám trượng, "ầm" một tiếng, hấn nặng nề rơi xuống đất.

Trái lại là lang vương chỉ ngừng lại một chút trên không trung, sau đó vững vàng rơi xuống mặt đất. Hiển nhiên là trong cú va chạm vừa nãy, nó không bị thương. Nhưng mà một quyền kia Dương Diệp cũng không phải là chẳng có chút tác dụng nào, ít nhất lúc này nơi trán của lang vương đã có một cái dấu nắm đấm vô cùng rõ ràng!

Dương Diệp bò dậy, một cảm giác mỏi nhừ lan từ cánh tay ra toàn thân. Mà đúng lúc này, vòng xoáy nhỏ bên trong cơ thể bắt đầu vận chuyển. Theo vòng xoáy nhỏ vận chuyển lên, một tia huyền khí kim sắc chảy ra từ trong đó, sau đó những huyền khí kim sắc này chảy tới kinh mạch toàn thân của hấn, chữa trị các nơi trong cơ thể.

Cảm nhận được hiện tượng kì lạ trong cơ thể, Dương Diệp thở ra một hơi, sau đó ánh mắt hướng về U Minh lang vương ở phía xa xa. Dương Diệp không thể không thừa nhận, sức mạnh của huyền thú thực sự quá kinh khủng. Một kích vừa rồi của hấn, nếu như là đánh trúng cường giả Tiên Thiên nhân loại, vậy thì đối phương dù không chết cũng sẽ bị thương, mà U Minh lang vương trước mắt này lại chẳng hề gì.

Tuy rằng hấn đã sớm dự liệu được một quyền kia không tạo được tổn thương gì cho lang vương, nhưng mà nhìn thấy đối phương chẳng hề hấn gì, trong lòng Dương Diệp vẫn hơi bức tức. Nhưng mà còn may, so với con huyền thú vương giai trong Kiếm Nô tháp, con U Minh lang vương này vẫn còn kém một chút, dù sao hấn cũng không dám đầu quyền với huyền thú vương giai trong Kiếm Nô tháp kia!

Ngừng mạch suy nghĩ lại, Dương Diệp hít sâu một hơi, sau đó cởi áo và huyền giáp ra, để lộ làn da màu đồng, hai nắm tay hoạt động một chút, huyền khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, trên hai nắm đấm lập tức che kín kim quang chói mắt.

Ngày hôm nay, hấn muốn chiến cho thỏa lòng!

Nhìn thấy Dương Diệp lại còn có thể đứng lên, đàn sói lập tức phát ra những tiếng sói tru, như thể đang nói làm sao có thể?

Tiểu Hôi và nhóc con kia đã biết rồi cho nên có vẻ không chấn kinh bao nhiêu, nhất là Tiểu Hôi, nó từng chiến đấu với Dương Diệp, nó vô cùng rõ ràng về sức mạnh nhục thân của Dương Diệp. Nhưng mà nó cũng không coi trọng cuộc chiến của Dương Diệp và U Minh lang vương lắm, chênh lệch giữa huyền thú cửu giai và huyền thú vương giai thực sự là quá lớn.

Tuy rằng như vậy nhưng nó sẽ không biểu lộ ra, bằng không đó chính là muốn ăn đập. Phải biết rằng, nhóc con màu tím kia vô cùng không thích người khác coi thường Dương Diệp.

Nhìn thấy Dương Diệp đứng lên, trong mắt chồn tia đầy vẻ hưng phấn, nhìn dáng điệu của nó, cứ như nó cũng tham gia chiến đấu vậy!

Lúc này trong lòng U Minh lang vương cũng là vô cùng kinh hãi. Tên nhân loại trước mắt này cứng đối cứng với nó mà không chết, hơn nữa nhìn bộ dạng của đối phương như thế, đừng nói là chết, bị thương cũng chẳng có, điều này đã làm cho U Minh lang vương phẫn nộ. Một tên nhân loại cứng đối cứng với nó lại còn có thể đứng dậy không hề hấn gì, đây đúng là đang trắng trợn sỉ nhục nó!

"Gràooooo!"

Một tiếng tru dài đầy tức giận, U Minh lang vương xông về phía Dương Diệp.

Hình thể của U Minh lang vương to lớn không chỉ gấp mười lần Dương Diệp, nó điên cuồng lao đến thì như thể một ngọn núi nhỏ, mỗi một lần đặt chân mặt đất đều run run, thanh thể như thể cực kì kinh người.

Nhìn thấy U Minh lang vương xông đến, Dương Diệp híp hai mắt lại, chân phải đạp mạnh ra, mượn sức bật lên, thân thể xông về phía U Minh lang vương giống như một viên đạn pháo.

Tại phạm vi chỉ còn cách U Minh lang vương chừng một trượng, Dương Diệp rống lên một tiếng, nắm đấm lóe kim quang kia hung hấn đánh vào đầu sói còn lớn hơn cả thân thể hấn.

Một kích này của Dương Diệp có thể nói là dốc hết sức lực, nơi nắm đấm đi qua, không khí như thể bị xé rách, phát ra từng tiếng xé gió rìn rít chói tai.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của bày thú, một người một sói lại lần nữa ra sức đụng vào nhau.

Àm!

Theo một tiếng vang lớn, Dương Diệp lại lần nữa bay ra ngoài.

Nhìn thấy như thế, lang vương thờ phào nhẹ nhõm, thế nhưng ngay sau đó, cái tên nhân loại vừa bị đập bay xuống đất kia lại yên ổn đứng dậy, còn chủ động tấn công nó.

U Minh lang vương vô cùng nghi hoặc, thực sự quá nghi hoặc, bởi vì vừa rồi nó thật sự đã toàn lực tấn công. Nó đã toàn lực va chạm như vậy, nhân loại trước mắt này còn có thể đứng lên? Hơn nữa còn có thể chủ động công kích nó?

Đây thật sự là nhân loại chứ không phải là huyền thú?

Nó không nghĩ được nữa, bởi vì tên nhân loại kia đã đến trước mặt nó.

Phản!

Không cần phải nghi ngờ, Dương Diệp lại lần nữa bay ra ngoài, Thế nhưng ngay sau đó, Dương Diệp lại bò dậy, sau đó vọt về phía U Minh lang vương.

Phản!

Phản!

...

Chiến đấu giằng co chừng một canh giờ, trong một canh giờ này, mỗi lần Dương Diệp cứng đối cứng với U Minh lang vương, hắn đều bay ra ngoài, không có ngoại lệ nào. Nhưng mà Dương Diệp cũng có tiến bộ, đó chính là khoảng cách mỗi một lần bay ra ngoài càng ngày càng ngắn.

Từ lúc vừa mới bắt đầu bay ra ngoài bảy tám trượng rút ngắn đến hiện tại bay ra ngoài còn năm sáu trượng, vậy còn không tính là tiến bộ sao?

Dĩ nhiên Dương Diệp cũng chẳng phải kẻ cuồng bị ngược đãi. Sở dĩ hắn bỏ qua sở trường của mình là kiếm mà dùng nhục thân cứng đối cứng với U Minh lang vương, chính là vì tăng cường thể xác. Đúng vậy, thân thể hắn bị thương tổn càng lớn, vòng xoáy nhỏ trong cơ thể hắn lại càng xoay nhanh, đồng thời huyền khí kim sắc này cũng càng chảy ra nhiều.

Tuy là đau đớn một hồi thế nhưng hiệu quả quả thật là tốt. Giống như hiện giờ, hắn cơ bản đã thích ứng được với sức mạnh của U Minh lang vương, đương nhiên chỉ là thích ứng, không phải là miễn dịch, hắn vẫn sẽ đau.

Nhìn thấy Dương Diệp lần này đến lần khác bay ra ngoài, sau đó lần này đến lần khác xông về phía U Minh lang vương, đàn sói sau lưng lang vương đã hoàn toàn ngây dại. Bởi vì cho dù là chúng nó cũng không thể độ sức với lang vương nhiều như vậy mà không bị thương, mà nhân loại này lại có thể!

Tên nhân loại này thật sự là nhân loại mà không phải huyền thú?

Lúc này mấy con sói cũng có loại ý nghĩ giống U Minh lang vương trước đó.

Ngay cả Tiểu Hôi cũng tròn tròn mắt, đáng vẻ hoàn toàn không tin nổi. Nó biết nhục thân của Dương Diệp rất cường hãn, thế nhưng nó không ngờ Dương Diệp lại có thể đâm sầm vào lang vương nhiều như vậy mà còn có thể đứng dậy. Từ lúc nào mà hắn trở nên mạnh như vậy? Đây căn bản không phải là người và thú giao chiến mà là thú với thú giao chiến mới đúng!

Quả thực, chỉ có huyền thú và huyền thú giao chiến mới có thể như Dương Diệp và U Minh lang vương vậy, cứng đối cứng, quyền đối quyền!

Ở trong mắt đàn sói và Tiểu Hôi, sức mạnh nhục thân của Dương Diệp đã có thể sánh với U Minh lang vương. Thế nhưng chỉ có Dương Diệp tự mình biết, xét về nhục thân, hắn vẫn còn rất nhiều chênh lệch so với U Minh lang vương. Tuy rằng lần nào U Minh lang vương cũng đánh bay hắn, nhưng lại không thừa thắng xông lên hoặc là tấn công vào nơi yếu hại của hắn, cũng không sử dụng móng vuốt sắc bén như lưỡi dao kia. Dương Diệp biết, U Minh lang vương là đang dè chừng nhóc con.

Ngoài ra, từ lúc hắn và U Minh lang vương chiến đấu đến giờ, hắn cơ bản chưa mang đến cho U Minh lang vương tổn thương mang tính thực chất nào. Nói cách khác, hắn không phá nổi phòng ngự của U Minh lang vương. Nếu như có một tấm Cường Lực phù thượng phẩm, có lẽ là hắn còn có thể, nhưng như vậy chẳng còn ý nghĩa gì cả.

Đương nhiên, U Minh lang vương không chân chính xuất toàn lực, Dương Diệp cũng không, nếu như hắn cảm kiếm, sau đó sử dụng kiếm ý, hắn tự tin mình có thể băm U Minh lang vương ra.

Sở dĩ U Minh lang vương không dùng toàn lực là bởi vì nó muốn nhìn thử xem nhân loại này có thể chịu đựng bao nhiêu lần. Nó là vương của một tộc quần, trí tuệ của nó có thể là không cao bằng nhân loại, thế nhưng nó tuyệt đối không ngu ngốc. Cả nhóc con thần bí và một lang vương đều nguyện đi theo tên nhân loại này, hắn nhất định là chỗ xuất chúng.

Sự thực chứng minh, nhân loại trước mắt này là có chút bản lĩnh, cho nên nó thu hồi lòng kiêu ngạo của mình. Có thực lực, bất kể là huyền thú hay là con người, đều đáng được tôn trọng. Nhưng mà, nếu như chỉ có chút thực lực ấy mà nói, muốn nó thần phục ư, vậy thì vẫn còn kém lắm.

Nó không lo nhân loại trước mắt này sẽ cưỡng ép thuần phục nó, bởi vì như vậy, tên nhân loại này sẽ bị cưỡng giả thể giới huyền thú trả thù. Muốn nó thuần phục, chỉ có khi nó cam tâm tình nguyện mới được!

Trong lúc nhất thời, một người một sói đều mang tâm tư riêng. Có thể nói, hiện giờ cuộc chiến giữa một người và một thú chỉ là làm nóng người mà thôi!

Lại qua một canh giờ.

Phành!

Dương Diệp lại lần nữa bay ra ngoài. Hắn nhanh chóng đứng lên, ngay lúc hắn chuẩn bị xông đến, U Minh lang vương ngửa đầu gào lên giận dữ, hai móng sắc bén như đao rạch mạnh xuống mặt đất một cái.

"Soạt" một tiếng, mấy vết cào to bằng cánh tay xuất hiện trên mặt đất.

Thấy thế, Dương Diệp dừng bước, thấp giọng nói: "Muốn chơi thật rồi sao?"

Dương Diệp hít sâu một hơi, tay phải lật lên, kiếm xuất hiện trong tay hắn. Kiếm vào tay, khí thế cả người Dương Diệp lập tức biến đổi, đồng thời kiếm ý phun ra ngoài, phủ ập về phía U Minh lang vương.

Chiến đấu chân chính bây giờ mới bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tiểu ngân!

Bị kiếm ý bao phủ, khí thế U Minh lang vương bộc phát ra lúc lập tức bị áp chế. Cảm giác được khí thế của mình bị như vậy, con người U Minh lang vương co rụt lại, ánh mắt vô cùng trầm trọng.

Lần này, nó đã coi Dương Diệp là đối thủ chân chính.

Đúng vậy, bằng vào mỗi kiếm ý thôi, U Minh lang vương liền phải nghiêm túc đối đãi, đây chính là sự kinh khủng của kiếm ý!

"Gràooooo!"

Một tiếng sói tru kinh thiên, U Minh lang vương vọt nhảy lên vỗ lấy Dương Diệp, hai móng mang theo hàn quang lóa như tuyết xen lẫn với tiếng xé gió chói tai.

Tốc độ cực nhanh, sức mạnh cực lớn, so với lúc trước không chỉ mạnh hơn gấp đôi!

Ngay khoảnh khắc mà U Minh lang vương vọt lên, Dương Diệp cũng động. Hắn cất bước chạy về phía U Minh lang vương, khi cách U Minh lang vương chỉ còn khoảng hai trượng, Dương Diệp híp hai mắt, thi triển ra Tật Phong Bộ, mang theo một vệt tàn ảnh mà nhảy lên, sau đó "choang" một tiếng, rút kiếm đâm vào chân U Minh lang vương.

Đương nhiên U Minh lang vương sẽ không trốn, trong mắt nó huyền bảo của nhân loại cũng chẳng mạnh hơn cây cối bao nhiêu!

Song lần này nó sai rồi!

Soạt!

Trường kiếm không gặp được bao nhiêu trở ngại, trực tiếp đâm vào cái chân trái có kích thước còn lớn hơn thân thể Dương Diệp của U Minh lang vương. Bị kiếm đâm phải, con người U Minh lang vương kịch liệt co rụt lại, nhân loại trước mắt lại có thể phá vỡ phòng ngự của nó. Nó lập tức vừa sợ vừa giận, móng vuốt bên phải đang hạ xuống Dương Diệp lại lần nữa gia tăng thêm sức mạnh.

Trường kiếm mới vừa đâm vào chân trái U Minh lang vương, Dương Diệp liền chuẩn bị thu kiếm nhưng mà đã không còn kịp nữa rồi, móng vuốt sói của U Minh lang vương đã vỗ đến. Hắn cũng không dám đưa mình chịu lấy, Dương Diệp quả quyết bỏ kiếm, thi triển ra Tật Phong Bộ nhảy lùi về sau, tránh né khỏi móng vuốt của U Minh lang vương.

Phành!

Móng vuốt vỗ vào khoảng không, thân thể U Minh lang vương đáp xuống mặt đất, ngay lập tức mặt đất nơi U Minh lang vương đáp xuống bị sụp lún.

U Minh lang vương cúi đầu trường kiếm vẫn còn cắm vào trên chân mình, lại nhìn Dương Diệp một chút rồi chột ngựa đầu gầm lên giận dữ, nó đã thật sự

nổi giận rồi.

Hai chân sau đạp mạnh, thân thể cao lớn như một ngọn núi nhỏ lao về phía Dương Diệp, vào giờ khắc này, móng vuốt sắc bén như dao lóe sáng hàn quang làm người ta phải rét lạnh!

Nhìn thấy U Minh lang vương xông đến, Dương Diệp mặt không đổi sắc. Hắn giơ tay phải lên, hướng về phía cái chân trái của U Minh lang vương mà nói: "Đến đây!"

Dứt lời, thanh kiếm vốn cắm trên chân trái của U Minh lang vương đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh lanh lảnh rồi chợt hóa thành một vệt sáng bay về trong tay Dương Diệp.

Kiểm vào tay, Dương Diệp lập tức chạy về phía U Minh lang vương, trong quá trình chạy đi ấy, bàn tay trái của hắn cũng không nhả rời mà hóa thành kiếm chỉ, vung lên về phía U Minh lang vương.

Vụt vụt vụt vụt vụt!

Năm luồng kiếm khí kim sắc nối tiếp nhau bắn nhanh về phía U Minh lang vương!

U Minh lang vương vẫn là không tránh né, nó khinh thường tránh né, đương nhiên, khoảng cách gần như thế, nó cũng không cách nào tránh né!

Soạt soạt soạt soạt soạt!

Năm luồng huyền khí kim sắc không tạo thành thương tổn quá lớn với U Minh lang vương nhưng cũng không phải vô ích, bởi vì trên đầu của nó đã có thêm năm lỗ máu!

Nó lại bị tên nhân loại trước mắt này tổn thương?

Nhận ra khác thường trên mặt, U Minh lang vương sững sờ, tiếp theo là tức giận. Trong nháy mắt nó trở nên dữ tợn, cái miệng há lớn, hung hãn cắn về phía Dương Diệp đã ở trong gang tấc. Xem bộ dạng này, nó là đã chân chính muốn giết thật rồi!

U Minh lang vương khinh thị Dương Diệp, vì tôn nghiêm của thú vương gì gì đó mà đối cứng với công kích của Dương Diệp, nhưng Dương Diệp thì không. Hắn hiểu được nghênh dài tránh ngắn, hiểu được sở trường và khuyết điểm của mình!

Ngay lúc cái miệng sôi đầy mùi máu tanh của U Minh lang vương sắp chạm vào bản thân, Dương Diệp đột nhiên dừng lại, sau đó chân phải khẽ đạp xuống mặt đất, thi triển ra Tật Phong Bộ, vọt về phía bên phải U Minh lang vương, tránh khỏi cú tấn công của U Minh lang vương.

Sau khi tránh thoát khỏi cú vồ đến kia, Dương Diệp lập tức rút kiếm ra, sau đó chém ra hơn mười vệt máu trên phần cơ thể bên phải của U Minh lang vương.

U Minh lang vương dừng bước, xoay người lại, mà lúc này Dương Diệp đã ở ngoài mười trượng.

Nhìn phần cơ thể bên phải và cái đầu đang không ngừng chảy máu của U Minh lang vương, Dương Diệp đã hiểu ra một chuyện, đó chính là huyền thú cũng không đáng sợ như vậy. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người có thể phá vỡ phòng ngự của chúng. Nếu như có thể phá vỡ phòng ngự của chúng, vậy thì hình thể khổng lồ của chúng nó chính là một mục tiêu sống!

U Minh lang vương không xông lên nữa, dưới sự áp chế của thứ không rõ tên kia, bất kể là tốc độ hay là chiến ý của nó đều giảm xuống vài phần. Đương nhiên, quan trọng nhất là nhân loại trước mắt này có thể phá vỡ phòng ngự của nó. Một khi hắn có thể phá vỡ phòng ngự của nó, vậy thì ưu thế của nó gần như không còn lại gì!

Nhân loại trước mắt và hai huyền thú kia cũng không phải là đến tranh đoạt địa bàn, giữa bọn họ và nó không có thâm thù đại hận gì, thực sự không cần thiết chơi đến chiến đấu sinh tử. Bởi vì nếu như chơi đến sống đến chết thì lúc nó giao chiến với nhân loại trước mắt này, nhóc con màu tím thần bí kia sẽ thi triển uy áp kinh khủng kia đối với nó, đến lúc đó đừng hòng muốn đánh nữa, trực tiếp chờ chết đi!

Cho nên, dường như đã không cần thiết chiến đấu nữa!

Dương Diệp chậm chậm đi về phía U Minh lang vương, khi đi đến trong phạm vi hai trượng trước mặt nó, hắn nói: "Lang vương, nếu ta muốn giết ngươi, lúc này ngươi đã chết. Theo ta đi, sau đó ăn thịt thơm, uống rượu ngon." Nếu như có thể thu phục lang vương này, vậy thì sau này hắn lại có thêm một siêu cấp bảo tiêu bảo vệ mình!

U Minh lang vương nhìn Dương Diệp rất lâu, cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu. Nếu như nó thân phục một nhân loại, vậy thì nó sẽ trở thành trò cười của đám huyền thú huyền thú vương giai trong khu vực này. Nó có thể chết nhưng nó không thể vứt bỏ tôn nghiêm.

Thấy U Minh lang vương lắc đầu, Dương Diệp nhướng mày, đúng lúc này, Tiểu Hôi và chồn tía đi đến. Chồn tía hung hăng trừng U Minh lang vương, U Minh lang vương cũng có vẻ rất sợ hãi chồn tía, lập tức lui về phía sau mấy bước, không dám đối diện với chồn tía.

Tiểu Hôi đi tới trước mặt U Minh lang vương, trao đổi với U Minh lang vương.

Theo cuộc huyền thuyên của Tiểu Hôi, U Minh lang vương mở to hai mắt, cuối cùng quả thực là mắt mở to đến bằng cả cái đầu người.

Một lát sau, U Minh lang vương nhìn về Dương Diệp, chuẩn xác mà nói là nhìn về phía bụng của Dương Diệp.

Thấy thế, Dương Diệp giãn đôi mày, nhìn hướng về phía chồn tía mà nói: "Nhóc con, giúp ta đưa nó vào!"

Chồn tía dường như vô cùng không thích U Minh lang vương, lập tức dùng sức lắc lắc đầu, nó còn lâu mới cho con huyền thú không nghe biết lời nó này đi hường thụ chỗ tốt!

Dương Diệp cười khò không biết làm sao, lập tức nhẹ giọng nói: "Nhóc con, mi nghĩ thử xem, nếu như nó theo chúng ta, sau này còn chẳng phải là mặc cho mi tùy ý bắt nạt sao?"

Chồn tía mắt sáng rỡ, sau đó gật gật đầu, vung móng vuốt về phía U Minh lang vương, U Minh lang vương lập tức hóa thành một vệt sáng rồi chui vào trong cơ thể Dương Diệp.

Trong cơ thể Dương Diệp, khi U Minh lang vương nhìn thấy không gian vòng xoáy kia, U Minh lang vương không thể bình tĩnh nổi, khi nhìn thấy hồ huyền khí kim sắc kia, nó như thể ăn phải thuốc kích thích, có vẻ vô cùng kích động và hưng phấn, sau đó ngao một tiếng vọt vào trong ao huyền khí.

Ngay lúc nó muốn nhảy vào trong hồ huyền khí, nhóc con xuất hiện trước mặt của nó, sau đó uy áp phô thiên cái địa kia ép tới U Minh lang vương, làm cho thân hình U Minh lang vương lập tức ngừng lại, không dám đi thêm bước nào nữa.

Chồn tía nhìn chằm chằm U Minh lang vương bằng ánh mắt bất thiện. Tên trước mắt này lại muốn đi vào huyền khí trì, thật là si tâm vọng tưởng, đó là của nó!

Ở bên trong vòng xoáy đan điền, Dương Diệp không biết chồn tía và U Minh lang vương kia nói cái gì, sau khi ra ngoài thái độ của U Minh lang vương đối với nhóc con từ sợ hãi kiêng dè lúc đầu biến thành nịnh bợ lấy lòng, kêu bò thì bò, nói chung là kêu đâu làm đó, Dương Diệp nhìn mà tròn mắt hóc mồm.

Sau chốc lát U Minh lang vương thông qua chồn tía biểu đạt nguyện ý thần phục Dương Diệp, chỉ là có một việc khó khăn nó hi vọng Dương Diệp hỗ trợ giải quyết. Cái khó khăn này là nó đi rồi, đàn sói làm sao bây giờ?

Phải biết rằng, ở trong khu vực này, một tộc quần không có vương thì sẽ bị tộc đàn khác ức hiếp, đừng nói địa bàn bị cướp, thậm chí còn sẽ bị tộc đàn khác nô dịch. Cho nên nó hy vọng Dương Diệp giải quyết vấn đề này, như vậy nó liền cam tâm tình nguyện đi theo Dương Diệp.

Vấn đề này của U Minh lang vương căn bản không phải là cái gì khó khăn với Dương Diệp, Dương Diệp vung tay lên, hào khí can vân (1) mà nói: "Tộc đàn khác? Yên tâm, chúng ta sẽ đi đến từng nơi một, đợi đến khi chúng nó đều không có vương hết thì còn ai bắt nạt ai được nữa?"

Cứ như vậy, Dương Diệp lại có thêm một siêu cấp tay chân, mà tên tay chân này được Dương Diệp gọi là Tiểu Ngân!

(1) Hào khí can vân: Hào khí - khí phách anh dũng, hào hùng; can vân - vào đến trời cao, thành ngữ ý chỉ vô cùng có khí phách, phóng khoáng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Chiến đấu

Sau khi thu phục U Minh lang vương, Dương Diệp bắt ngờ lấy được một khoản thu nhập thêm, đó chính là tài sản cất giấu của U Minh lang vương. Nhưng mà những thứ này có hơi đáng xấu hổ, chỉ có hơn mười gốc linh thảo, hơn nữa phẩm cấp linh thảo cũng không cao, chỉ có ba gốc huyền giai hạ phẩm, còn lại đều là dưới huyền giai.

Với của cải của Dương Diệp bây giờ, đương nhiên là hắn không để vào mắt mấy linh thảo này, nhưng mà có còn hơn không!

Sau khi U Minh lang vương dàn xếp đàn sói xong, Dương Diệp bắt đầu từ bước lên hành trình mới.

Mục tiêu lần này của hắn là huyền thú vương giai ở Đoạn Hồn sơn mạch kia, chính là con huyền thú vương giai khiến cho U Minh lang vương và Tiểu Hôi lần nào nhắc đến cũng có vẻ mặt kiêng dè.

Dương Diệp biết, có thể khiến U Minh lang vương tính tình cao ngạo cũng phải kiêng dè, huyền thú vương giai kia chắc chắn không phải loại hiền lành gì. Nhưng mà hắn cũng không sợ, thật đánh không lại thì vẫn có thể chạy, không phải sao?

Có nhóc con với hai con huyền thú vương giai tại đây, ở Thập Vạn Đại Sơn này huyền thú linh giai không ra, ai có thể độ được với tổ hợp của bọn họ chứ?

Lúc này Dương Diệp có thể nói là hăm hở, hào hứng ngút trời.

Dưới sự dẫn đường của Tiểu Hôi, Dương Diệp rất nhanh đã đi đến Đoạn Hồn uyên. Nhìn sương mù màu tím tràn ngập quĩ địa bên dưới, Dương Diệp hơi xuất thần. Ai có thể ngờ, dưới nơi này lại trải đầy xương trắng? Ai có thể ngờ, ở dưới nơi này còn có một chốn non xanh nước biếc. Ai có thể ngờ, dưới đây còn có một lão nhân kinh khủng cư ngụ?

Nghĩ đến lão nhân kia, thần sắc Dương Diệp không kiềm được mà trầm trọng. Thực lực của lão nhân rốt cuộc là mạnh bao nhiêu, hắn không biết, hắn chỉ biết là, cho dù là Tôn Giả cảnh cũng không thể tiện tay tạo ra một truyền tống trận.

Nhưng mà làm cho Dương Diệp không hiểu sao là, vì cái gì lão nhân kia vừa thấy mặt hắn thì liền tặng hắn huyền kỹ địa cấp và huyền bảo địa cấp. Đương nhiên hắn sẽ không cho là mình có bá vương khí gì đó, hắn mơ hồ có một loại cảm giác, đó chính là dường như lão nhân rất có hứng thú với hắn. Về phần rốt cuộc là như thế nào, hắn cũng không rõ ràng lắm.

Sau một hồi lâu, Dương Diệp thu hồi dòng suy nghĩ, nở nụ cười mà nói: "Xem ra có thời gian phải đi xuống một chuyến, nếu như có thể mò thêm chút đồ thì càng tốt!" Nói xong, chân không dừng bước, hắn chỉ huy Tiểu Hôi chạy về phía Đoạn Hồn sơn mạch.

Theo miêu tả của U Minh lang vương, Đoạn Hồn sơn mạch là địa bàn của Đại Địa hùng vương. Con Đại Địa hùng vương này vốn không phải cư dân nơi đây, là rất lâu trước đây đột nhiên đi đến Đoạn Hồn sơn mạch. Sau khi nó đến Đoạn Hồn sơn mạch, tộc quần xung quanh Đoạn Hồn sơn mạch cùng với những tộc quần bản địa đều bị nó đánh đuổi.

Đương nhiên, những huyền thú này chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn ra đi. Khi đó, gần như ngày nào ở Đoạn Hồn sơn mạch cũng xảy ra đại chiến, thế nhưng đều là Đại Địa hùng vương này hành hạ mấy con thú khác. Trải qua một khoảng thời gian chiến đấu, con Đại Địa hùng vương đột nhiên đến này rốt cuộc được mọi người công nhận, Đoạn Hồn sơn mạch cũng được coi là địa bàn của nó.

Chẳng còn cách nào khác, đánh không lại, chỉ có thể chịu thua thôi!

Cũng may, sau khi xưng bá Đoạn Hồn sơn mạch Đại Địa hùng vương này đã yên ổn lại, cũng không đi bắt nạt tộc quần huyền thú xung quanh. Hơn nữa huyền thú xung quanh cũng có thể bước vào địa bàn của nó tìm kiếm linh thảo, điều kiện tiên quyết là không được trêu chọc nó. Nhưng mà nếu có nhân loại dám bước vào Đoạn Hồn sơn mạch, vậy thì nó sẽ truy sát nhân loại này đến chết.

Cho nên khi Dương Diệp đưa ra ý định muốn đi chinh phục Đại Địa hùng vương này, U Minh lang vương vẫn có hơi phản đối, chẳng qua là khi Dương Diệp mang chồn tía với Tiểu Hôi ra, nó cũng không phản đối nữa.

Quả thực, Đại Địa hùng vương có mạnh đi nữa cũng chỉ là huyền thú vương giai, chỉ cần không phải huyền thú linh giai, với tổ hợp này của bọn họ, cho dù thực sự đánh không lại, bỏ chạy thì Đại Địa hùng vương cũng chỉ có đứng nhìn!

Đại Địa hùng vương ở tại một ngọn núi nhỏ bên trong một hẻm núi, dưới sự dẫn đường của U Minh lang vương, Dương Diệp rất nhanh đã đi tới hẻm núi này.

Khi Dương Diệp sắp tiếp cận địa bàn của Đại Địa hùng vương thì chợt có những tiếng năng lượng phát nổ vang lên từ phía xa xa. Dương Diệp dừng bước, sau đó nhìn về phía đó: "Đang có chiến đấu sao?"

Dương Diệp thu U Minh lang vương và Tiểu Hôi vào bên trong vòng xoáy đan điền, sau đó mang theo chồn tía lao đi về phía nơi ở của Đại Địa hùng vương.

Hắn thu Tiểu Hôi với U Minh lang vương vào chủ yếu là vì sợ có người đang chiến đấu với Đại Địa hùng vương, nếu để cho người ta thấy bên cạnh hắn có hai huyền thú vương giai, vậy cũng hơi kinh thế hãi tục quá.

Chẳng bao lâu sau, Dương Diệp đi tới một gốc cây cách chỗ ở của Đại Địa hùng vương không xa, từ kẽ lá nhìn sang, hắn thấy có tám người đang ở đằng đó chiến đấu với con Đại Địa hùng vương có thân hình còn lớn hơn cả U Minh lang vương kia. Tám người này tuổi tác cũng không lớn, đều là mười bảy mười tám tuổi. Mà điều làm cho Dương Diệp bất ngờ là tám người này đều là cường giả Tiên Thiên cảnh, nhưng sau khi nhìn thấy ký hiệu trên trang phục của bọn họ, Dương Diệp cũng bình thường trở lại.

Tám người này hẳn là đệ tử của sáu đại thế lực, nếu như là người của sáu đại thế lực thì mười bảy mười tám tuổi Tiên Thiên vẫn tương đối bình thường.

Nhưng mà Dương Diệp không hiểu là vì sao tám người này lại xảy ra chiến đấu với Đại Địa hùng vương, chẳng lẽ là muốn giết lấy đan, lột da bán lấy kim tệ?

Quả thực, nội đan thì không cần nói rồi, cái bộ da nâu kia của Đại Địa hùng vương cũng vô cùng đáng giá.

"Ồ?"

Đột nhiên, Dương Diệp chăm chú nhìn lại một nữ tử trong tám người kia, khi nhìn thấy khuôn mặt nàng, Dương Diệp có hơi bất ngờ, bởi vì nữ tử này chính là Thanh Tuyết - đệ tử ngoại môn của Kiếm tông.

Tám người cũng không cứng đối cứng cùng với U Minh lang vương mà là dùng thân pháp linh hoạt cùng các loại huyền kỹ sắc bén đánh du kích Đại Địa hùng vương, nhưng mà hiệu quả không phải quá lớn. Các loại huyền kỹ rồi mất này không tạo thành tổn thương mang tính thực chất nào cho Đại Địa

hùng vương.

Ánh mắt Dương Diệp quét qua tám người, cuối cùng rơi vào trên người một gã nam tử, bởi vì thực lực của gã nam tử này là mạnh nhất trong tám người ở đây. Gã nam tử này cầm trong tay một thanh trường thương màu đen đen mun, vừa nhìn là biết không phải vật phàm. Mỗi lần gã vung vẩy trường thương sẽ mang theo một vết tàn ảnh nhàn nhạt, mỗi khi đâm vào trên người Đại Địa hùng vương cũng sẽ tạo thành một lỗ máu trên người Đại Địa hùng vương.

Gã nam tử này là người duy nhất ở đây không cần huyền kỹ mà vẫn có thể phá vỡ phòng ngự của Đại Địa hùng vương, nhưng mà cũng chỉ vền vền như thế. Mấy vết thương nhỏ này, đối với Đại Địa hùng vương mà nói, giống như muối cắn một cái mà thôi. Mà nếu như một trong tám người này bị cái tay to lớn kia của Đại Địa hùng vương chụp một chương thì chắc chắn sẽ trở thành thịt vụn.

"Chờ bọn họ chạy trốn, ta lại lên!" Nhìn một hồi, Dương Diệp đã đưa ra kết luận, đó chính là tám người này trước mắt không giết chết Đại Địa hùng vương được. Nhưng mà khiến Dương Diệp có hơi nghi ngờ là, hình như con Đại Địa hùng vương này không mạnh như U Minh lang vương nói nhỉ, chẳng lẽ là nó chưa nghiêm túc?

Nơi chiến đấu, Thanh Tuyết linh hoạt du kích bên trái Đại Địa hùng vương, từ lúc giao chiến với Đại Địa hùng vương đến giờ, ý vào thân pháp xảo diệu và kiếm pháp sắc bén, nàng đã ở tạo thành một vài vết kiếm trên người Đại Địa hùng vương. Tuy rằng như vậy nhưng trong lòng nàng vẫn có chút hối hận. Đúng vậy, hối hận đáp ứng đến tham gia săn giết Đại Địa hùng vương.

Đệ tử Kiếm tông muốn giành được càng nhiều tài nguyên tu luyện hơn, vậy cũng chỉ có thể nhận nhiệm vụ tông môn và đánh Ngoại Môn bang. Hiện giờ Ngoại Môn bang nàng tạm thời không chơi nổi, cho nên chỉ có thể nhận nhiệm vụ tông môn. Lần này đến Thập Vạn Đại Sơn nàng chỉ là đến săn giết một con huyền thú cửu giai, đúng lúc gặp phải mấy người bên cạnh, mấy người này cũng là đệ tử tông môn đi ra ngoài lịch luyện, bọn họ thuyết phục nàng, nàng không cần nổi mê hoặc của huyền thú vương giai nên đồng ý lời mời của bọn họ.

Trong nhiệm vụ tông môn có rất nhiều nhiệm vụ cần huyết dịch, gân cốt của huyền thú vương giai, nếu như có thể cùng những người này giết huyền thú vương giai, tuy rằng thực lực của nàng thuộc hạng yếu kém trong tám người nhưng cũng sẽ được chia không ít thứ. Có máu và gân cốt của huyền thú vương giai, nàng có thể đổi lấy càng nhiều tài nguyên tu luyện hơn.

Ý nghĩ là tốt, hiện thực thì tàn khốc.

Vốn là theo suy nghĩ của nàng, tám người bọn họ đều là cường giả Tiên Thiên, hơn nữa là đệ tử tông môn, sức mạnh hợp lại của tám người đối phó với một con huyền thú vương giai hẳn là có thể. Chỉ là hiện thực tàn khốc nói cho nàng biết, kiếm khí và kiếm pháp mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo căn bản không tạo được thương tổn thực chất nào cho con thú vương này. Ngược lại, đối mặt với công kích của nó, nếu như chỉ chậm lại một chút thôi thì thứ chờ nàng sẽ là trở thành một đồng thịt nát bét!

Cho nên bây giờ nàng hối hận khi đáp ứng đến tham gia lần săn giết này, bởi vì căn bản là bọn họ không thể địch lại con huyền thú này. Nếu như đi bây giờ đi là còn kịp, thế nhưng nàng không có cách nào đi được, bởi vì đệ tử Nguyên môn dẫn đội lần này vẫn chưa nói gì.

Đối với thực lực của đệ tử ngoại môn Nguyên môn này, Thanh Tuyết không có gì để nói nhưng mà phẩm đức của gã, nàng thật không dám khen. Đúng như là lời đồn, ở trước mặt đệ tử của những tông môn khác, đệ tử Nguyên môn luôn luôn có một cảm giác ưu việt như mình là cao nhân đứng đầu.

Nhưng mà Thanh Tuyết cảm thấy điều này cũng bình thường, ai bảo thực lực là người ta là cao nhất ở đây chứ?

Nam tử dùng trường thương đâm một nhát vào eo của Đại Địa hùng vương, sau đó trường thương chọt xoay tròn, mượn lực mà bay vọt ra sau, gã thoát khỏi một chương mà Đại Địa hùng vương vồ xuống.

Cảm nhận được huyền khí trong cơ thể càng ngày càng ít, nam tử cảm thương bắt đầu chăm chú lên, ánh mắt thoáng nhìn qua chỗ cây cối rậm rạp ở vách núi xung quanh, thầm nghĩ sao còn chưa xong?

Ngay lúc gã chuẩn bị công kích lần nữa thì đột nhiên, một tiếng hét to vang lên: "Tướng Vệ, mau lui!"

Nghe được câu này, nam tử cảm thương sắc mặt vui vẻ, chân phải đạp mạnh xuống đất, nhảy về phía sau vài cái, thoát ly khỏi vòng chiến đấu.

Biến cố bất thình lình làm cho bảy người còn lại trong trận chiến biến sắc.

Mà Dương Diệp đang ở trên cây thì híp mắt lại, nhìn về nơi bụi cỏ vừa phát ra âm thanh lúc nãy: "Mai phục? Còn không chỉ là một người!"

Ngay khoảnh khắc Tướng Vệ đột nhiên rời đi, bảy người còn lại phần nộ, đều chuẩn bị chạy trốn, nhưng mà đúng lúc này, một màn sáng màu vàng không lồ đã bao phủ cả bảy người lẫn Đại Địa hùng vương vào trong. Cùng lúc đó, ba gã nam tử mặc trường bào màu trắng ngà đi ra từ ba góc của màn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Đại địa hùng vương

Nhìn thấy màn sáng màu vàng này, chiến đấu đột nhiên ngừng lại, bởi vì Đại Địa hùng vương không công kích nữa mà là nhìn về phía bốn người Tường Vệ, trong mắt không chút nào che dấu khinh miệt và xem thường.

Đại Địa hùng vương ngừng công kích, bảy người còn lại dĩ nhiên là cầu còn không được. Một nam tử bên trong nhìn màn sáng một chút, làm như nghĩ tới cái gì mà thất thanh nói: "Lại là kết giới tráo của Nguyên môn!"

Nói xong, hắn nhìn Tường Vệ bên ngoài màn sáng, cả giận nói: "Tường Vệ, ngươi đây là có ý gì?"

Nghe thấy là kết giới tráo, Thanh Tuyết cũng bắt đầu mặt mày tái nhợt, nàng từng nghe qua về kết giới tráo này. Đây là một loại thuật thần thông của Nguyên môn, chẳng phải là loại thuật thần thông thi triển xong sẽ gặp phải ảnh hưởng tiêu cực mà là thuật thần thông chân chính. Mức độ cứng chắc của loại kết giới tráo này cho dù là huyền thủ linh giai cũng khó thể phá vỡ, về phần con huyền thủ vương giai này thì càng khó khăn rồi.

Đương nhiên, hiện giờ chuyện nàng quan tâm hơn chính là rốt cuộc gã Tường Vệ trước mắt muốn làm cái gì!

Tường Vệ không thèm nhìn bảy người mà quay đầu về một gã nam tử bên cạnh hắn: "Tuyên Minh sư huynh, nếu để cho Minh Vũ học viện của Đại Tàn đế quốc để quốc biết được chúng ta làm như vậy, e là chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn!"

Bảy người bên trong màn sáng có hai người là Hạo Nguyệt tông, một người là Kiếm tông, bốn người là Minh Vũ học viện của Đại Tàn đế quốc. Minh Vũ học viện này mặc dù chỉ là một học viện hạng hai của Đại Tàn đế quốc, thế nhưng nó cũng đại biểu cho Đại Tàn đế quốc. Nếu để cho Đại Tàn đế quốc biết những việc làm của bốn sư huynh đệ bọn họ, bọn họ nhất định sẽ gặp phiền toái.

Về phần Hạo Nguyệt tông và Kiếm tông sao? Gã cũng không lo!

Tuyên Minh nhếch miệng cười mà nói: "Yên tâm, chỉ cần bảy người bọn họ đều chết, ai sẽ biết chúng ta làm?"

Nói đến đây, y xoay người gật đầu nói với Tường Vệ: "Tường Vệ, lần này coi như ngươi lập công, nếu như không có ngươi dẫn dắt bọn họ níu chân con Đại Địa hùng vương này, chúng ta căn bản chẳng có cách nào thi triển ra kết giới tráo. Có con Đại Địa hùng vương này, bốn người chúng ta ít nhất có thể ba tháng không cần lo lắng tài nguyên tu luyện."

Nghe vậy, Tường Vệ không nói nữa. Tài nguyên tu luyện, đây là thứ mỗi đệ tử tông môn đều cần. Ngoại trừ những kẻ yêu nghiệt thiên phú siêu cấp ra, tông môn không thể nào cho không tài nguyên tu luyện. Muốn nhanh chóng nâng cao thực lực hơn, vậy thì phải có tài nguyên tu luyện, không có tài nguyên tu luyện thì tốc độ tu luyện sẽ bị những đệ tử khác bỏ xa.

Bất cứ tông môn nào cũng có cạnh tranh, cạnh tranh ở Nguyên môn càng kịch liệt hơn, khảo hạch đệ tử nội môn yêu cầu càng là hà khắc, nếu bọn họ muốn trở thành đệ tử nội môn thì nhất định phải có được thực lực cường đại hơn nữa, bởi vì số lượng đệ tử nội môn ở Nguyên môn là có hạn.

Lần đi săn Đại Địa hùng vương này cũng là vì bốn người đã nhận một nhiệm vụ tông môn, nhưng mà bốn người cũng biết, với thực lực của bốn người bọn họ, chắc chắn là không thể nào giết được Đại Địa hùng vương này. Cho nên bốn người cho ra một biện pháp, đó chính là tìm kiếm một vài đệ tử đến Thập Vạn Đại Sơn lịch luyện kéo chân Đại Địa hùng vương, sau đó bọn họ thi triển ra kết giới tráo để vây hãm Đại Địa hùng vương.

Nhưng mà chuyện phát triển có hơi không thuận lợi, bởi vì Đại Địa hùng vương ngưng công kích bảy người kia!

Tuyên Minh cau mày, trong kế hoạch ban đầu của y là để cho bảy người này đánh với Đại Địa hùng vương đến hai bên đều bị thương. Thực lực bảy người này không sánh bằng Đại Địa hùng vương, thế nhưng nếu như bảy người này lựa chọn tự bạo thì tuyệt đối có thể gây tổn thương cho Đại Địa hùng vương, như vậy Đại Địa hùng vương sẽ dễ đối phó hơn nhiều.

Thế nhưng hiện giờ Đại Địa hùng vương cũng ngưng công kích, này hơi khác thường!

"Tường Vệ, mau mở kết giới tráo thả bọn ta ra ngoài!" Một gã thanh niên Minh Vũ học viện nóng nảy nói.

Tuyên Minh nhếch cười châm chọc: "Mấy tên Minh Vũ học viện đều không có mắt như vậy sao? Đến bây giờ còn không hiểu ý bọn ta à? Nghĩ cũng thật hay, giết Đại Địa hùng vương sau lưng các ngươi, chúng ta lập tức mở kết giới tráo thả các ngươi đi ra, thế nào?"

Nghe vậy, một chút ý nghĩ may mắn trong lòng bảy người cũng mất sạch, bốn gã đệ tử Nguyên môn trước mắt thật sự là muốn diệt trừ tất cả bọn họ.

"Các ngươi không sợ Kiếm tông với Hạo Nguyệt tông, còn có Minh Vũ học viện trả thù hay sao?" Thanh Tuyết lạnh lùng nói.

"Trả thù?" Tuyên Minh nở nụ cười, gương mặt tràn đầy khinh thường mà đáp: "Hạo Nguyệt tông với Minh Vũ học viện thì thôi, nhưng Kiếm tông của ngươi coi là cái gì? Cho dù ngươi của Kiếm tông biết chuyện ngày hôm nay, Kiếm tông của ngươi dám đến Nguyên môn trả thù sao? Nhìn ngươi như vậy, khẳng định là đệ tử mới gia nhập Kiếm tông, còn không biết chênh lệch của Kiếm tông với những tông môn khác, vậy thì để ta nói cho ngươi biết. Không nói đến cái khác, đệ tử ngoại môn của Kiếm tông nhà ngươi có bao nhiêu người? Không đến một vạn đúng chứ? Ngươi biết đệ tử ngoại môn của Nguyên môn bao nhiêu sao? Mười bốn vạn! Thế nào, hiện giờ ngươi biết Kiếm tông rắc rối đến mức nào rồi chứ?"

Nghe vậy, Thanh Tuyết tái xanh mặt. Nàng biết Nguyên môn cường đại hơn Kiếm tông, cũng biết Kiếm tông yếu nhất trong sáu đại thế lực, nhưng bị người chế nhạo khinh thường Kiếm tông ngay mặt như vậy, làm một đệ tử Kiếm tông, nàng vừa giận lại vừa bất đắc dĩ, bởi vì nàng hoàn toàn không có

cách nào phản bác!

Tuyên Minh lạnh lùng nhìn quét qua bảy người một lượt rồi nói: "Các ngươi đừng nghĩ phá vỡ kết giới này, muốn sống thì đi giết Đại Địa hùng vương sau lưng các ngươi. Giết nó xong, chúng ta sẽ mở kết giới ra!"

Gã học sinh của Minh Vũ học viện cười lạnh một tiếng: "Giết Đại Địa hùng vương rồi ngươi sẽ mở kết giới ra? Ngươi cho rằng bọn ta đều là con nít ba tuổi chắc?"

Nói xong, hắn xoay người về phía Đại Địa hùng vương và nói với nó: "Hùng vương, ta biết ngươi có thể nghe hiểu tiếng người, chuyện lúc trước là bọn ta sai, bọn ta xin lỗi ngươi. Hiện giờ tình cảnh của chúng ta giống nhau, chúng ta hẳn là đồng tâm hiệp lực phá vỡ kết giới, ngươi cảm thấy thế nào?"

Sáu người còn lại bên trong kết giới cũng là vội vàng xin lỗi, bọn họ bây giờ chỉ có hợp tác với Đại Địa hùng vương mới có một con đường sống!

Thấy thế, Tuyên Minh biến sắc. Nếu như mấy người này hợp tác với Đại Địa hùng vương, không thể nghi ngờ là một phiền toái lớn với ba người bọn họ. Ngay khi y chuẩn bị dặn dò ba người xung quanh sớm động thủ thì Đại Địa hùng vương tỏ thái độ.

Đại Địa hùng vương khinh thường nhìn bảy người bên trong màn sáng, sau đó trầm mặc, ánh mắt nhìn thoáng qua hướng Dương Diệp đang nấp, trong mắt lóe lên vẻ suy nghĩ đầy tính người.

Nhận thấy được ánh mắt Đại Địa hùng vương, Dương Diệp cả kinh trong lòng. Đại Địa hùng vương đã phát hiện hắn, xem ra Đại Địa hùng vương này thực sự đang giấu giếm thực lực!

"Nhóc con, mi có thể đối phó được tên này hay không?" Dương Diệp trầm giọng hỏi.

Bị Dương Diệp nghi ngờ, chồn tía vô cùng bất mãn, móng vuốt nhỏ quơ quào vài cái trên mặt Dương Diệp, sau đó liền chuẩn bị đi đối phó Đại Địa hùng vương. Dương Diệp vội vàng cản nó, làm hắn phải xin lỗi vô số lần, nó mới yên tĩnh lại.

Ở bên kia, nhìn thấy Đại Địa hùng vương tỏ thái độ, bảy người bên trong màn sáng lập tức tâm trạng xuống dốc. Chiến là chết, không chiến cũng chết, bảy người bọn họ đã vào thế khó.

Nhìn thấy thái độ của Đại Địa hùng vương, Tuyên Minh cười phá lên, quả nhiên thú vương đều là vô cùng cao ngạo. Nhưng ngay lập tức, tiếng cười của y chợt im bật, bởi vì Đại Địa hùng vương giờ lên một bàn tay đánh vào màn sáng!

Phành!

Một tiếng động lớn kinh thiên, mặt đất lắc lư, màn sáng không bị phá nhưng nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện trên màn sáng đã xuất hiện những vết rạn li ti.

Phành!

Lại là một chương, khe nứt trên màn sáng gia tăng.

Phành...

Khi đến chương thứ mười, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, màn sáng ầm ầm vỡ vụn.

Sau khi đập nát màn sáng, Đại Địa hùng vương không đi công kích mấy người ở đây mà ngồi ở một bên, dáng vẻ xem trò vui, nhân loại với nhân loại chém giết lẫn nhau, chẳng phải là rất thú vị hay sao?

Màn sáng vỡ vụn, mấy người Thanh Tuyết vui vẻ trong lòng, mà đám người Tuyên Minh gần đó thì biến sắc. Bởi vì nếu như mấy người kia sống sót rời khỏi Thập Vạn Đại Sơn, vậy thì đây chắc chắn là tai họa đối với bọn họ. Bọn họ không phải là đệ tử yêu nghiệt của Nguyên môn, Nguyên môn sẽ không vì bốn người bọn họ mà đắc tội với hai tông môn của Đại Tàn đế quốc.

Nếu như mấy kẻ này sống rời khỏi Thập Vạn Đại Sơn, kết cục tốt nhất của bốn sư huynh đệ bọn họ cũng là tu vi bị phế, trục xuất Nguyên môn!

Bốn người Tuyên Minh nhìn nhau, sau đó gật đầu, giờ khắc này bọn họ đều nghĩ giống nhau.

Chẳng bao lâu, mấy người Thanh Tuyết cũng phát hiện bất thường, khi nhìn thấy ánh mắt của đám người Tuyên Minh, bọn họ biết đối phương là muốn diệt khẩu!

Một gã nam tử trong Minh Vũ học viện rất nhanh đã làm ra quyết định, cổ tay chợt động, bốn tấm phù lục xuất hiện ở trong tay, búng ngón tay bắn ra, trong nháy mắt ba tấm phù lục dính vào trên người ba gã học sinh Minh Vũ học viện. Gã nói: "Chúng ta không phải là đối thủ của bốn người bọn họ, đây là Thần Hành phù trung phẩm, mau chạy đi!"

Nói xong, hắn do dự một chút, lại lấy ra hai tấm Thần Hành phù đưa cho hai người Hạo Nguyệt tông, sau đó cũng không quay đầu lại mà chạy đi cùng với ba gã học sinh Minh Vũ học viện. Hạo Nguyệt tông là đứng đầu trong tam tông, tạo mối quan hệ với bọn họ chắc chắn là mới có lợi. Về phần Thanh Tuyết thì hẳn không để vào mắt, đệ tử Kiếm tông có ý nghĩa kết giao gì? Thần Hành phù trung phẩm hết tận mấy vạn kim tệ đấy!

Ngoại trừ Thanh Tuyết, sau khi dùng Thần Hành phù sáu người còn lại liền chạy về phía cửa ra của hẻm núi.

Tuyên Minh mặt mày âm u, lạnh giọng nói: "Giao ả ta cho Trương Vệ đi!"

Nói xong y cũng lấy ra ba tờ Thần Hành phù mà vỗ vào mình và hai người khác, sau đó đuổi theo sau sáu người kia.

Nhìn Trương Vệ đứng ở đối diện, Thanh Tuyết nắm thật chặt trường kiếm trong tay, ánh mắt tràn đầy lửa giận và không cam lòng. Nàng biết, từ lúc nàng bước vào đội nhóm được thành lập tạm thời này thì nàng vẫn luôn bị khinh thường, chỉ là không ngờ lần này đối phương lại trắng trợn như vậy.

Trương Vệ không nhiều lời vô ích, trường thương vung lên, thân hình chuyển động, đâm mũi thương về phía Thanh Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Kiếm Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.